

ŠTĀSTNĚ DĚTI

ŠŤASTNÉ DĚTI

KAŽDODENNÍ ČTENÍ ZE ŽIVOTA
SVATÝCH A ZBOŽNÝCH DĚTÍ

VYDAL EXERCICNÍ DŮM V HLUČÍNĚ
VYTISKLA TISKÁRNA TYPIA, MOR. OSTRAVA

Imprimi potest.

Pragae die 30. Julii 1933.

*P. Jan Haderka, C. Ss. R.
Sup. prov.*

Nr. 12.609.

Imprimatur.

Olomucii die 1. Augusti 1933.

*Josephus Vyvlečka,
praeses a. e. Consistorii.*

Úvod.

Milé děti! Chcete býti šťastnými? Pravda že ano. — Přečtěte si každý den, co v této knížce je napsáno ze života svatých a zbožných dětí, a přemýšlejte chvíli: Co bych dnes mohl já učiniti dobrého, abych byl podobný tomuto dítěti? — Když tak po celý rok každý den učiníte, ručím vám za to, že na konci roku budete šťastnější než jste dnes.

Že se zde mnoho vypravuje o dětech, které v mládí zemřely, tomu se nedivte! Ani si nemyslete, že všechny svaté a hodné děti umírají záhy. Ne, prosíme Pána Boha, aby z hodných dětí vyrostli horliví křesťané, kteří by pomáhali dobýti svět pro Krista Krále.

Kdo je svatým, o tom rozhoduje Církev katolická, která přísně zkoumá, zdali ctnosti toho neb onoho křesťana jsou opravdu hrdinské. Jestli jsme tedy užili slova „svatý“ u

těch dětí, kde Církev ještě nerozhodla, podrobuje svůj úsudek jejímu rozhodnutí.

Děti, až budete větší, poproste rodiče, aby vám koupili knihu „Naše Světla“, která obsahuje každodenní čtení ze života svatých a stojí jako „Šťastné děti“ v celoplátěné vazbě jen 16 Kč. Adresa pro objednávky je: Exerciční dům v Hlučíně.

Až budete číst tuto knihu, pomodlete se též někdy Otčenáš za toho, který napsal tyto řádky.

Hlučín, v říjnu 1933.

EXERCICHNÍ DŮM.

Abecední rejstřík.

- Abulcher Bišara 23.-26. IV.
Alacoque Markéta M. 17. až 19. X.
Albert Loiseau 17.-20. I.
Alfons Maria Liguori 1. až 5. VIII.
Alois z Gonzagy 16.-22. VI.
Alžběta durynská 21.-23. X.
Amna 4.-9. V.
Anděl strážný 1.-4. IX.
Anna de Guigné 1.-16. I.
Ansgar 3. II.
Armella Nikolas 27.-31. X.
Asterius 20. VIII.
Athanasia de Olivary 21. 25. I.
Baratová Magd. Žofie 22. až 24. XII.
Bartoloměj Holzhauser 16. V.
Bartolomějka Kapitániová 26.-27. VII.
Barula 19. XI.
Baylon Paschal 17.-20. V.
Benedikt Jos. Labre 16. až 18. IV.
Bercnians Jan 14.-16. VIII.
Bernardin Sienský 21.-23. V.
Birgita 9.-10. X.
Bišara Abulcher 23.-26. IV.
Bosko Jan 1.-16. III.
Celsus a Nazarius 28.-29. VII.
Cousin Germana 9.-16. XII.
Cyril 29. V.
Dubouché Maria Ter. 23.-25. III.
Efrém 1. II.
Emilie z Rodat 9.-11. IV.
Emma Mariani 13.-14. II.
Emmerichová Kateřina 10. až 12. II.
Erna Haiderová 14.-15. IX.
Faber Petr 7.-9. VIII.
Filipetto Maria 1.-3. IV.
Filip Neri 21.-24. VIII.
Fontgalland Vít 17.-21. XII.
František z Pauly 4. IV.
František Ptáček 17. III.
František Saleský 28.-31. I.
František Jan Regis 16-17. VI.
Františka Chantalová 18. a 19. VIII.
Františka M. O' Connor 24.-26. X.
Friedenfeld Heribert 17.-25. VII.
Friessová M. Karolina 4. 8. VII.

- Gerard Majella 14.-16. X.
 Germana Cousin 9.-16. XII.
 Gollingová Irmgarda 25.-30. XI.
 Gonzaga Maria 15. IV.
 Guigné Anna 1.-16. I.
 Haiderová Erna 14.-15. IX.
 Helenka Organavá 15.-28. II.
 Henio Żuchniewski 28.-31. III.
 Henselová Luisa 6.-II. VI.
 Heribert Frass z Friedenfeldu 17.-25. VII.
 Heřman Josef 7.-8. IV.
 Hirschová Josinka 12.-15. VI.
 Hilarion 20.-23. X.
 Hofbauer Kl. M. 19.-20. III.
 Holzhauser Bartoloměj 16. V.
 Hösová Maria Krescencia 5.-6. IV.
 Chantalová Františka 18. a 19. VIII.
 Chappuis Maria Sal 27.-30. VI.
 Chausset M. Lucette 12.-16. VII.
 Ignác 12. IX.
 Ignác z Loyoly 4. IX.
 Irmgarda Gollingová 25.-30. XI.
 Jakub, muč. japonský 7. a 8. X.
 Jan Berchmans 14.-16. VIII.
 Jan Bosko 1.-16. III.
 Jan Boží 23. IX.
 Jan František Regis 16. a 17. VI.
 Jan Jakub Olier 12.-14. IV.
 Jan Michael Kostello 30. a 31. VII.
 Jan Skultetus 1.-3. V.
 Jan Vianney 10.-13. VIII.
 Jana z Arku 30.-31. V.
 Jana Františka Chantalová 18.-19. VIII.
 Jana Marie z Kříže 21.-22. III.
 Jaricotová Pavlina M. 1.-5. VI.
 Josef Kalasanský 2. II.
 Jozinka Hirschová 12.-15.
 Jozinka Vošablíková 19.-22. IV.
 Juliani Veronika 9.-11. II.
 Justus a Pastor 6. VIII.
 Kapitaniová Bartolomějka 26.-27. VII.
 Kateřina Emmerichová 10. až 12. II.
 Kateřina Sienská 27.-30. IV.
 Klaudius Asterius Neon 20. VIII.
 Kliment M. Hofbauer 19. až 20. III.
 Koletta 18. III.
 Kostello Jan Michael 30. až 31. VII.
 Kostka Stanislav 1.-15. XI.
 Krišpin z Viterba 24.-25. V.
 Labre Bened. Jos. 16.-18. IV.
 Lataste Maria 10.-15. V.
 Leonardo da Porto Mauricio 24. XI.
 Liguori Alfons Maria 1.-5. VIII.

- Livietto 5.-6. XII.
 Loiseau Albert 17.-20. I.
 Ludvík Manoha 6.-9. II.
 Luisa Henselová 6.-11. VI.
 Magdalena Žofie Baratová
 22.-24. XII.
 Majella Gerard 14.-16. X.
 Majorikus 1.-4. XII.
 Manoha Ludvík 6.-9. II.
 Maria P. 26.-27. III.
 Marie P. Jméno 13. IX.
 Marie P. Narození 8.-9. IX.
 Marie P. Navštívení 1.-3.
 VII.
 Marie P. Neposkvrněné Po-
 četí 7.-8. XII.
 Marie P. Zvěstování 25. III.
 Maria Filipetto 1.-3. IV.
 Maria Frant. od „Pěti ran“
 5.-6. X.
 Maria Gonzaga 15. IV.
 Marie Karolina Friessová 4.
 až 8. VII.
 Maria Krescencia Hösová 5.
 až 6. IV.
 Maria Lataste 10.-15. V.
 Maria Lucette Chausset 12.
 až 16. VII.
 Marie Magdalena Postelová
 30.-31. XII.
 Maria Salesia Chappuis 27.
 až 30. VI.
 Marie Terezie Dubouché 23.
 až 25. III.
 Maria od Utrpení 20. XI.
 Maria Vanderlinden 26. až
 28. V.
 Mariani Emma 13.-14. II.
- Markéta M. Alacoque 17.
 až 19. X.
 Martin 16.-18. XI.
 Maximus 17. VIII.
 Mučedníci japonští 26. I., 4.
 až 5. II.
 Mučedníci japonští 10.-11.
 IX.
 Navštívení P. M. 1.-3. VII.
 Nazarius a Celsus 28.-29.
 VII.
 Neon 20. VIII.
 Neri Filip 21.-24. VIII.
 Nikolas Armella 27.-31. X.
 O' Connor Františka Malvi-
 na 24.-26. X.
 Olier Jan Jakub 12.-14. IV.
 Olivary Athanasia 21.-25. I.
 Organová Helenka 15.-28. II.
 Paschal Baylon 17.-20. V.
 Pastor a Justus 6. VIII.
 Pauly Frant. 4. IV.
 Pavlina M. Jaricotová 1.-5.
 VI.
 Pelagius 26. VI.
 Petr Faber 7.-9. VIII.
 Petr Roh 23.-25. VI.
 Polykarp 1. IX.
 Postelová Maria Magdalena
 30.-31. XII.
 Ptáček František 17. III.
 Regina 5.-7. IX.
 Regis Jan Frant. 16.-17. VI.
 Rodat Emilie 9.-11. IV.
 Roh Petr 23.-25. VI.
 Romanus 19. XI.
 Růžena Limská 25.-31. VIII.
 Růženec 1.-4. X.

Skultetus Jan 1.-3. V.	Vincenc z Pauly 26. XII.
Stanislav Kostka 1.-15. XI.	Vít z Fontgalland 17.-21.
Terezie Ježíškova 16.-30.	XII.
IX.	Vošahlíková Jozinka 19.-22.
Terezie Ježíšova 11.-13. X.	IV.
Vanderlinden Marie 26.-28.	Zvěstování P. Marie 25. III.
V.	Żuchniewski Henio 28.-31.
Veronika Juliani 9.-11. VII.	III.
Vianney Jan 10.-13. VIII.	

1-1

Anička v parku.

„Zapři sebe!“

1. ledna

(Anne de Guigné narodila se 25. dubna 1911 v Annecy-le-Vieux ve Francii. — Již 14. ledna 1922 odletěla zase k andělům. Jen jedenáct let byla mezi námi, ale jak krásný příklad dává právě vám dětem.)

Nebe si musíme zasloužiti. I svatí museli se přemáhat, bojovat proti sobě, až dobyli vítězství.

1 „Šťastné děti“.

Anička byla povahy vznětlivé. Když jednou musela z pokoje ven, ztropila takový povyk, že by málem rozbila okna.

Avšak, když poznala, že hněvem uráží Pána Ježíše, začala urputný boj proti hněvu. Snažila se, aby vždy byla vlídná a usměvavá. Stále musela dávat na sebe pozor.

Sourozenci často vyrušovali Aničku v práci. To ji velice dráždilo k hněvu. Často se obrátila ke své vychovatelce a řekla: „Ale to už je opravdu hrozné... mám vskutku chuť se rozlobit.“ Ale hned se ovládla. Vzpomněla na Pána Ježíše a tak uklidnila své srdce.

Z katechismu: Kdo se pohřešuje srdcem proti pátému přikázání božím?

Protí pátému přikázání božím se prohřešuje srdcem, kdo se na bližního hněvá, jemu závidí a na něho žálí.

Hněv. „Slyšeli jste, že bylo řečeno: nezabiješ! A kdo by zabil, propadne soudu. Já však vám pravím, že soudu propadne už každý, kdo se na svého bratra jen hněvá.“ (Mat. 5, 21. 22.) Zvláště je hříchem hněv od druhého nezaviněný a přílišný. Veliký a dlouhý hněv, bez úmyslu se snífiti, slove nepřátelství nebo nenávisť.

Předsevzetí: Již ráno si rozvážím, co by mne mohlo přivést do hněvu a zbožně se pomodlím: Od hněvu, nenávisť a všeliké zlé vůle vysvobod' nás, Pane!

Spasiž duši svou!

2. ledna

(Mnohé jiné děti jsou také nakloněny k hněvu jako Anička. A uvidíme, že Anička byla nakloněna ještě k jiným chybám. Proč jiné děti nepřemáhají svoje chyby? A proč naše Anička začala bojovat proti svým náklonnostem? Sama nám odpoví.)

Jednou slyšela Anička na kázání pravdu, která je vám všem známá, a kterou jste jistě již také slyšeli:

*Jednu jenom duši máš,
a tak málo o ni dbáš?
Pomni, jestli duši ztratíš,
vše ztraceno máš!*

Anička si tuto pravdu nejen vštípila v paměť, nýbrž hluboce do srdce, a všechno svoje jednání zařídila podle této pravdy.

Zapsala si do sešitku: „Musím svou duši zachrániti. Duše se vrátí k Bohu, svému Stvořiteli. Naše tělo jest ze země, avšak naše duše jest od Boha.“

Tento svůj cíl měla Anna stále na mysli. Jakmile se jí jednou řeklo, že hlas svědomí je hlas Boží, přičiňovala se všemožně, aby ho nikdy nepřeslechla a aby se jím vždy řídila.

Chtěla do nebe, ale ne jen obyčejnou cestou. Napsala si: „Musím vésti svou duši nejlepší cestou!“

A jindy: „Má duše je určena pro nebe. Tak velice se lidé starají o oděv a mnohem méně o svou duši... Naše duše je stvořena pro život věčný, aby byla buď nekonečně šťastná,

nebo nekonečně nešťastná. Pán Bůh chce, aby byla věčně šťastná. Záleží to jen na mně. Maminka tu práci za mne vykonati nemůže.“

Z katechismu: Zamysli se! „Člověk krátce žije a jako rostlina vzchází a vadne.“ (Job 14, 2.) „Pomíjí svět i dychtění jeho.“ (1. Jan 2, 17.) Nemáme zde domova trvalého. (Žid. 13, 14.) Jsme tu na zemi jako poutníci. „Ubírá se člověk do svého domu věčného.“ (Kaz. 12, 5.) Nejsme tedy stvoření jen pro život pozemský.

K čemu jsme na světě?

Jsme na světě, abychom Pánu Bohu sloužili a za to na věky spaseni byli.

Pán Ježíš pravil o věčném cíli našem: „Co prospěje člověku, byť získal celý svět, ale ztratil život“ (věčný). (Mat. 16, 26.) „Potřebno je však jedno.“ (Luk. 10, 42.) „Hleďte nejprve království božího a spravedlnosti jeho, a (ostatní) všechno bude vám přidáno.“ (Mat. 6, 33.) „Dobře, služebníku dobrý a věrný! Vejdi v radost Pána svého!“ (Mat. 25, 21.)

Bohu sloužíme, když věříme pravdy boží, hledíme si milosti boží a plníme zákon boží. Tomu nás učí katolické náboženství. Učení se katolickému náboženství jest učení nejpotřebnější; je stručně obsaženo v katolickém katechismu. „Blahoslaveni, kteří slovo boží slyší a zachovávají.“ (Luk. 11, 28.)

Předsevzetí: Často se chci modliti: Tobě chceme sloužit bez ustání!

3. ledna „**Pozdvihni se, duše, z pračhu!**“

Koho Pán Bůh miluje, toho křížem navštěvuje. Aničku Bůh miloval, proto jí poslal bolesti. A utrpením se stala Anička svatou.

Tatínka měla ráda, vždyť byl tak dobrý a zbožný. Tu vypukla r. 1914 světová válka, a otec musel s milovanými dětmi se rozloučiti. Maminka byla tak smutná a ustaraná. Do srdčeka Aničky dal Duch Svatý vnuknutí: „Nechtěla bys maminku potěšit a jí radost dělati, aby nebyla tak smutná?“

Již za měsíc se tatínek vrátil raněn. Stěží ho poznali, jak byl hubený a zbědovaný. Jakmile se však uzdravil, již zase odešel na frontu. Byl zraněn po druhé a po třetí a konečně dne 22. července 1915 padl. Jaká to bolest pronikla srdce dívčino! Matka Aniččina píše: „Podívala se na mne smutně, plakala se mnou a zahrnovala mne něhou.“

Těšili ji, že tatíček je nyní v nebi u Pána Boha. Ta myšlenka ji posilovala v naději. „Chceš-li se s tatínkem shledati v nebi a navždy s ním býti, musíš být hodná a zbožná.“ Tato myšlenka ji povzbudila, aby se přemáhala ještě více.

Skoro každý den sama budívala matku a prosívala, aby se s ní modlila za tatínka. Modlila se a ukládala si malé oběti, aby maminka nebyla tak smutná. Snažila se, aby ji ušetřila i nejmenších starostí, aby jí ve všem působila radost, zvláště dobrým chováním.

Nebe bylo jejím cílem. Jednou pravila: „Maminko, smím se při mši svaté modliti bez modlitební knížky?“ — „Pročpak?“ — „Protože umím všechny modlitby z mešní knížky

z paměti, a proto bývám roztržitá, když je čtu. Když však mluvím s Ježíškem, nejsem ani trochu roztržitá. To je, maminko, právě tak, jako když s někým mluvíme, tu také vždy víme, co máme mluvit.“ — „A copak říkáš Ježíškovi?“ — „Že ho mám ráda. Potom s ním mluvím o tobě, a o ostatních, aby byli hodní. Nejvíce s ním mluvívám o hříšnicích.“ A trochu se zardívajíc pravila: „A pak mu říkám, že bych jej ráda viděla.“

Matka se zarmoutila nad tím a tázala se: „A nepomýšlíš při tom, jak velkou bolest bys mi způsobila, kdybys odešla patřit na Ježíška?“ — „Ó ano, maminko, pamatuji na to, a nerada bych ti dělala starosti! Ale, hle, tatínek je už v nebi, ty tam také přijdeš a ostatní též; vždyť nebe jest naším cílem!“ —

Z katechismu: Co blaží svaté v nebi?

Svaté v nebi blaží patření na Boha a pokoj věčný.

Pozdvihni se, duše, z prachu, zalet k rajským končinám! „O, jak se těším, až zaslechnu lahodné slovo: vejdi v radost Pána svého! To mi zasvitne krásný, blažený den, jenž nebude míti večera.“ Tak umíral sv. Augustin r. 430. „Uvidíme se opět“, psal krátce před smrtí sv. Atois své matce a skonával se slovy žalmu (121, 1.): „Zaradoval jsem se, když mi řečeno bylo: Půjďme do domu božího.“ († 1591.)
Mohu se tak těšiti já?

Naučení: Chceš-li přijíti do nebe, musíš býti v milosti posvěcující, t. j. nesmíš míti smrtelného hříchu a musíš všechno činiti a trpěti z lásky k Pánu Bohu.

Předsevzetí: Často se chci modlití: „Abys myslí naše k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás!“ „Všecko z lásky k Tobě. ó Bože!“

„Chléb s nebe.“

4. ledna

Co Aničku ještě více povzbudilo, aby se přemáhala a cvičila v ctnostech, byla myšlenka na první svaté přijímání. Chtěla připravit Ježíškovi krásný příbytek a proto se snažila konati všechno, čemu se v náboženství naučila. Když se blížily svátky vánoční, vyzvala matka představená děvčátka, aby připravily božskému Děťátku jesličky hodně krásné „s teplou peřinkou“. Anička nerozuměla tomu, rozplakala se a pravila: „Ale já neumím šít!“ Na to jí ctihodná sestra vysvětlila: „Ty jesličky jsou v tvém srdéčku a ta teplá peřinka jsou drobné oběti, které přineseš z lásky k Ježíškovi.“ To se Anička zaradovala a dala se hned do práce velmi horlivě a vytrvale.

Anička tak toužila po sv. přijímání, že po každé velmi trpěla, když jí bylo odepřeno. Jednou svěřila svou bolest tetě: „Ráno jsem plakala, protože mi maminka nedovolila jíti k sv. přijímání.“ Ale dodala: „Už jsem se však potěšila, neboť jsem se naučila přijímat duchovně.“

Od prvního sv. přijímání chodila skoro denně ke stolu Páně. Časté sv. přijímání sytilo hladovou duši její, ale zároveň v ní probouzelo

nový hlad. Celý den se těšila na zítřejší sv. přijímání.

I když si hrála, často ustala při hře a šeptala si: „Ježíšku, mám tě ráda!“ Ježíškovi neodepřela nikdy žádnou obět. A byla tak horlivá, že chtěla i jiné k tomu povzbudit. Jednou uložila bratříčkovi, aby z lásky k Ježíškovi se zřekl jakési lahůdky. Ten však odpověděl: „Tak dobře, Aničko, dnes to uděláš ty, a já to udělám zítra.“

Často uprostřed nejveselejší hry ustala a s něžnou vážností řekla Jakoubkovi: „Neměli bychom se připravit na zítřejší sv. přijímání nějakou modlitbičkou?“ A potáhla jej stranou, oba si klekli a její hodný žáček prosil: „Aničko, tak začni, já budu říkat po tobě!“

Z k a t e c h i s m u : Svaté přijímání působí tím více milostí, čím častěji kdo přijímá a čím je lépe připraven.

K t e r a k m á m e p ř i s t o u p i t i k s v. p ř i j í m á n í ?

K s v a t é m u p ř i j í m á n í m á m e p ř i s t o u p i t i ú p l n ě l a č n í a p o č e s t n ě o d ě n í, v p o s v ě c u j í c í m i l o s t i a s e s r d c e m p o b o ž n ý m.

Svátost jen svatým! Úpně lačný je, kdo nic nejedl a nic nepil ode dvanácté hodiny půlnoční. Nelačný smí přijímat, kdo je nebezpečně nemocen; jiný nemocný jen s dovolením zpovědníka. — V posvěcující milosti je, kdo si není vědom žádného hříchu těžkého. Sv. přijímání s hříchem všedním působí méně milostí. Kdo vědomě přijímá s těžkým hříchem, přijímá nehodně a svatokrádežně: „ji sobě odsouzení, protože nerozeznává těla Páně“. (1. Kor. 11, 29.)

Srdce pobožně. Zbožně se naladím, odpovím-li si modlitbou na tři otázky: 1. Kdo přichází ke mně? „Pán můj a Bůh můj.“ Věřím a klaním se. — 2. Ke komu přichází? „K nehodnému služebniku.“ Pane, nejsem hoden... Bože, buď milostiv mně hříšnému! — 3. Proč přichází? „Protože mne miluje a spasiti chce.“ Miluji tě, Pane. Toužím po tobě. Přijď!

Vzácná chvíle.

5. ledna

Když Anička se vracívala od stolu Páně na nic jiného nemyslela, než na Ježíše v srdci. Její tvář zářila. Lidé, když ji viděli odcházeti po sv. přijímání, říkali: „Podobala se živé monstranci, zářící uctivou čistotou a láskou.“

Jedna paní, která byla dříve nevěřící, když viděla Aničku po sv. přijímání, řekla: „Už věřím, že jest Bůh!“

I doma ještě, když si hrála se sourozenci, občas ustala, na minutu se soustředila a řekla vroucně: „Děkuji, Ježíšku!“ A opět se vrátila k sourozencům. Jednou ji našli klečet na schodišti. Tázali se jí, co tam dělá. Odpověděla něžně: „Děkuji Ježíškovi, že přišel ke mně.“

Vzpomínka na Pána Ježíše přítomného mezi námi stále žila v její duši. Ráda si kreslivala obrázky kalicha se zářící Hostií nad ním a se slovy: „Ježíšku v malé Hostii, mám tě tak ráda!“ Často se modlivala: „Ježíšku, můj sladký Spasiteli, zachovej mé srdce jen a jen pro sebe!“

Po sv. přijímání, a když se jí dostalo nějaké milosti, nevěděla, jak by Kristu Pánu pro-

jevila za ni vděčnost. Jednou si popálila ruce kopřivami, že se jí splnilo jakési přání. Když se jí tázali, proč tak udělala, řekla: „Myslíla jsem, že tím udělám Ježíškovi radost.“

Z katechismu: Co náleží k pobožnosti po svatém přijímání?

K pobožnosti po sv. přijímání náleží: 1. Pánu Ježíši se klaněti a děkovati; — 2. Pánu Ježíši se obětovati a slíbiti věrnost; — 3. Pánu Ježíši přednáseti, čeho pro život časný i věčný potřebuji.

Vzácná chvíle. Dokud Pán Ježíš dlel viditelně na zemi, přicházeli k němu věřící a prosili o pomoc, A on jim pomáhal: těšil, žehnal, živil, uzdravoval, v bouři chránil. Týž Pán všemohoucí a dobrotivý je v tobě po svatém přijímání. Použij té chvíle a pověz mu důvěrně všechno, co máš na srdci. A zakonči vroucně: Pane Ježíši, tobě chci žiti, tobě chci umřítí, tvůj chci býti živ i mrtev. Zůstaň se mnou nyní i v hodinu smrti mé! Amen.

Předsevzetí: Nejenom v kostele, nýbrž po celý den chci děkovati za svaté přijímání.

6. ledna **Pojďte, klaňme se jemu!**

Když Aničce bylo šest let, byla v předvečer Božího Těla v kostele, kde řeholní sestra připravovala oltář na slavnost. Anička jí pravila: „Ctihodná sestro, tak ráda bych udělala pro Ježíška kytici! Smím vám pomoci?“ — „Ovšemže!“ Hned začala vážně a soustředěně rovnati pěkně své květiny. Když byla hotova, přišla k sestře se zářícíma očima a tázala se poněkud ostýchavě: „Ctihodná sestro, postavíte ji hodně blizoučko?“

„Ctihodná sestřičko, postavíte ji hodně blizoučko?“

Z katechismu: Jaká úcta náleží Kristu Pánu ve svátosti oltářní?

Kristu Pánu ve svátosti oltářní náleží úcta nejvyšší, totiž klaněti se mu jako Bohu.

„Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20, 28.) Svátost oltářní pod způsobou chleba se ukládá ve svatostánku. Jsou tam pro ni dvě posvěcené nádoby: monstrance a ciborium. Před svatostánkem hoří ve dne v noci „věčné světlo“ Kristu Pánu na počest.

Pojďte, klaňme se jemu! Zvláště se máme klaněti svátostnému Kristu, když se svátost oltářní ve mši svaté pozdvihuje, když je vystavena v Božím hrobě, když jde kněz s „Pánem Bohem“, při průvodě Božího těla, při svátostném požehnání a při sv. přijímání. K počtě svátosti oltářní bývají hodiny adorační a sjezdy eucharistické. „Pojďte, klaňme se, klekněme před Pánem!“ (Žalm 94, 6.)

KLANÍM SE TI VROUCNĚ, SKRYTÝ BOŽE NAŠ,
JENŽ TU VE SVÁTOSTI SEBE UKRÝVAŠ.
ZRAK I HMAT I CHUŤ TU KLAME MYSL MOU,
JENOM SLUCHU SVĚMU VĚŘÍM S JISTOTOU.
NA KŘÍŽI JSI TAJIL POUZE BOŽSTVÍ SVÉ,
ZDE VSAK TAKÉ SKRYTO CLOVĚCENSTVÍ TVÉ.
RAN TVÝCH JAKO TOMAŠ VIDĚT NEŽADAM,
ŽE JSI PÁN A BŮH MŮJ, VROUCNĚ VYZNAVAM.
ABYCH V TEBE VĚŘIL, TO MI RAČIŽ DÁT,
UČ MĚ V TEBE DOUFAT, TEBE MILOVAT. AMEN.

Oběť nejsvětější.

Ráda chodívala Anička na mši svatou. Dokud ještě neuměla čísti, sledovala mši sv. podle obrázků v mešní knížičce, takže jí neušel ani jediný pohyb knězův.

Jednou v zimě musela v neděli zůstat v lůžku, protože byla nemocná. Když byli všichni v kostele, zpívala s Maruškou celou mši svatou.

Jindy se stavila jedna přítelka matčina cestou do kostela. „Vezmeš mne s sebou?“ tázala se maličká. Když matka dovolila, přiběhla s takovou radostí, že se jí tázali: „Tak velice sis přála jít na mši svatou?“ — „Ó ano, já mám mši svatou velmi ráda... a pak mám o jedno sv. přijímání více.“

Její soustředěnost při mši svaté byla dojemná. Když si přečetla evangelium dne, zavřela oči, sklonila trochu hlavu, sepjala ruce a hleděla soustřediti všechny své duševní síly tak, že nerušeně odpočívala na Srdci Pána Ježíše, přítomného na oltáři.

Z katechismu: Při mši svaté se obětuje sám Ježíš Kristus, Syn Otci nebeskému milý. (Mat. 3, 17.) Tím obětováním vzdává Bohu nejvyšší úctu a díky, sám osobně Boha usmiřuje a prosí. Proto je mše sv. dokonalá oběť oslavná, děkovná, smírná a prosebná.

Čeho nabýváme obětí mešní?

Obětí mešní nabýváme milostí k životu bohumilému, odpuštění časných trestů a pomoci boží v časných potřebách.

Milosti k životu bohumilému: osvícení, povzbuzení, posílnění. Zvláště milosti k polepšení se dostává se spíše nebo později tomu, kdo bývá zbožně přítomen na mši svaté, byť ho tížil smrtelný hřích. Duch svatý mu na srdce působí podobně, jako když slunce tavi led.

Časné tresty boží se odpouštějí tomu, kdo je na mši svaté zbožně přítomen v posvěcující milosti.

I duším v očištění lze vyprositi to odpuštění. Proto si toužebně přála sv. Monika před skonáním: „abyste na mne pamatovali při oltáři Páně“.

Pomoc boží v potřebách. Představ si při svaté oběti mešní nebe otevřeno, jako bylo při vidění Jakubově. (1. Mojž. 28, 12.) Modlitba je při mši svaté účinnější, protože se modlí s námi svou obětí Kristus Pán. Proto chodíme na mši svatou před důležitým počinem, abychom si spíše vyprosili požehnání boží.

Užitky obecné. Na užitečích každé oběti mešní mají částečný podíl všichni lidé na světě, zejména všichni katoličtí křesťané, a všechny duše v očištění. „Za všechny zemřel Kristus“ (2. Kor. 5, 15.), za všechny se obětuje znova. „Věřím v obcování svatých.“

7. ledna.

„Památka umučení.“

Častým svatým přijímáním vzrostlo v duši Aniččině hluboké porozumění pro lásku Ukřižovaného k nám. Když se jí tázali, „co ti praví Ježíšek po svatém přijímání?“ odpověděla: „Že mě má velice rád.“

Jednou pravila v radostném vzrušení: „Ó, to je dobré. Jak jsem šťastná! Ježíšek mi řekl, že mě má velice rád, ještě mnohem více než já jeho!“ Přítelce řekla jednou: „Hleď, musíme mítí Ježíška velice rádi, protože za nás tolik trpěl!“

Když její vychovatelka měla nějakou starost, napsala jí: „Můžeme zajisté trpěti něco pro Ježíše Krista, když on trpěl pro nás.“

Vzpomínka na utrpení Páně ji provázela. Kdysi chtěla horlivě někomu posloužiti a po-

pálila se při tom velice kopřivami. „Chudinko, Aničko, bolí tě to moc?“ tázali se jí. „Nebolí, to nic není, Pán Ježíš trpěl víc!“ A hned se obrátila, aby potěšila bratříčka, který si také popálil ručičky a plakal.

Od nejujtějšího dětství jí maminka učila obětovati svá utrpení Pánu Ježíši. Když jí nebyla ještě ani čtyři léta, měla chřipku. Přikládali jí hořčicovou náplast, což ovšem bolelo. „To velice pálí,“ pravila a slzy jí kanuly po tváři. „Ale, Ježíšku, já ti to obětuji.“ A znovu plakala a znovu opakovala: „Ježíšku, já ti to přece obětuji.“

Jindy, když byla ještě maličká, ležela nemocna revmatismem. Jedna přítelka se jí tázala: „Pravda, Aničko, že hodně trpíš?“ — „Ó ne, teprve se učím trpěti,“ odpověděla.

K bolestem, které jí posílal Pán Bůh, ona přidávala ještě dobrovolné malé oběti. Často mívala za kruté zimy oznobeniny; ruce měla celé rozpukané. Mazala jí je glycerinem; to velice pálilo. Za chvíli potom si třela ruce. Když se jí jedna ze sester tázala, proč tak činí, odpověděla: „Protože to potom bolí ještě víc.“

Jindy řekla: „Jsou ovšem radosti na této zemi, ale netrvalí dlouho; jen taková radost potrvá, kterou máme, když jsme přinesli nějakou obět.“

Ještě jí nebylo ani devět let, když pravila s hlubokým přesvědčením: „Dlouhý život je

milost, protože se v něm může mnoho trpěti pro Ježíše Krista.“

Z katechismu: K čemu trpěl a zemřel Pán Ježíš?

Pán Ježíš trpěl a zemřel, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil.

8. ledna **„Poslušnost je svatost dětí.“**

Anička byla nakloněna k svéhlavosti. Ještě byla maličká, sotva uměla žvatlati, onemocněla těžce. Avšak nechtěla lékaře pustiti k sobě. Ten však se nedal odbýti a přece nemoc vyšetřil. Anička se zlobila, vzkřikla na něho: „Vezmi klobouk a jdi!“

Před prvním svatým přijímáním konala s jinými dětmi duchovní cvičení. Kněz při přednáškách opakoval: „Poslušnost je svatost dětí.“ Vykládal, jak Pán Ježíš sám byl poslušný. Od té chvíle Anička se snažila, aby byla hodně poslušná. A vskutku se jí to podařilo.

Když slyšela, že Pán Ježíš poslouchá a na slovo knězovo přichází na oltář bez o d m l u v y, bez o d k l a d u, umínila si, že bude poslouchati jako on. Začala milovati poslušnost. Když se jí něco ukládalo, nikdy se netázala, proč, nýbrž poslechla rychle a vždy radostně.

Nikdy nebylo slyšeti, že by byla reptala nebo něco namítala. Jestliže rozkazu dobře nerozuměla, prostě požádala o bližší vysvětlení a již radostně letěla za povinností.

Ano, i v polospánku často říkávala: „Ano, maminko.“

Jednoho dne šly děti, když byly ještě v klášteře, podívat se na kuřátka. To bylo něco pro tu drobotinu! I Anička při tom byla se sestrami. Maruška jevila největší horlivost a nejživější zájem. Po chvíli ctihodná sestřička dala znamení k odchodu. Maruška však se nemohla odloučiti od kuřátek. Anička k ní přistoupila a mateřsky jí domlouvala: „Viš, maličká, když se jednou řekne „ne“, tak již nesmíme státi na svém.“

Anička sama musela často velice bojovati, aby nezapomněla poslouchati. Při pochůzkách městem měla špatný zvyk, že se každou chvíli shýbala a popotahovala si punčošky. Vychovatelka ji napomenula a Anička si hned umínila, že to již nebude dělati. Avšak brzy myslela na něco jiného, a již zapomněla na své předsevzetí. Byla celá nešťastná. Ještě několikráte se to stalo, ale vždy rychle se vzpamatovala, aby si ten pohyb odvykla. „Ach, konečně jsem už tak daleko, že tě již nebudu zlobiti svými punčoškami,“ pravila, když se jí konečně podařilo ovládnouti tento nezpůsob.

Z katechismu: Hodné dítě poslouchá rodičů na první poručení, s jasnou tváří a bez odmluvy. Tak byl poddán Syn boží v Nazaretě své matce i svému pěstounu; Otce nebeského byl „poslušen až k smrti kříže“. (Filip. 2, 8.)

Předsevzetí: Chci poslouchati hned, s jasnou tváří a bez odmluvy.

Jednoho dne přšlo a děti místo procházky zůstaly doma. Co mají dělati? Vychovatelka navrhla mladším sourozencům, aby se pobavily lepenkovou věží, kterou dostaly darem, a která se dala rozkládati a skládati. Anna však byla zaměstnána, jak obyčejně, některou ze svých drobných prací, které její láska vymyslela jiným pro radost neb pro chudobné děti. Návrh vychovatelčin se jí ovšem netýkal. Ona však okamžitě složila práci a poslechla na slovo.

Jednou večer byla na návštěvě u ctihodných sester v Annecy-le-Vieux. Zdála se unavena, a proto ji vybídly, aby si trochu odpočinula na dvoře ve stínu. Ale Anna neměla zvláštního dovolení, aby tam prodlévala, proto se tázala: „Myslíte, že si tam přece smím sednout?“

Nejspíše dítko zapomene na poslušnost, když si horlivě hraje. Jednou si děti hrály na schovávanou. Rychle chtěla Anna s jiným dítkem skočiti za husté křoví, aby nebyla zahlédnuta. V tom si vzpomněla, že nedávno dědeček řekl, aby tam se neschovávaly, že by tam pošlapaly květiny. Ihned řekla: „Pojď, najdeme si jinou skrýši.“

Předsevzetí jako včera.

Závistivý člověk se rmoutí nad štěstím jiných a tak si kazí sám svoji vlastní radost. Závistivé dítě je jako krásný květ, v němž hlodá ošklivý červ. I proti této chybě musela Anička bojovat. Když se narodil bratříček Jakoubek, bylo jí čtrnáct měsíců; netěšila se z bratříčka, nýbrž rmoutila se, že maminka teď už není jenom pro ni. Nevítaného bratříčka přijala nelaskavě a jednou, když ležel poblíž na koberci, vrhla se na něj a chtěla ho udeřiti do hlavy. Jindy, když ho viděla na klíně matčině, chtěla mu nasytiti písku do očí, aby uspokojila svou žárlivost.

Když však poznala, jak ošklivá je tato chyba, začala bojovat proti ní. Řekla si: „Abych neupadla do závisti, nechci nic žádati pro sebe, chci jiným radost působit a budu se těšit, když se na mne zapomene.“

Jednou při rychlém běhu sklouzla a poranila si kolenní sval. Matka ihned přispěchala. Anna byla celá bledá, oči plné slz a neschopná slova. Marně se namáhala povstati. Jakmile mohla promluvíti, nenaříkala, nýbrž první její slovo bylo: „Maminko, nemějte strachu, to nic není. Jenom je mi velice líto, že jsem vás polekala.“

Taková obětavá láska ji stála mnoho sebezapírání. Jednou si naplnila žebřinový vozíček pěkně kvítím a blaženě se s ním projížděla. Najednou přiběhl Jakoubek s malým kamarádem, vzali Anně vozík, vysypali z něho kvítí a

odjeli. Aničku to tak zabořelo, že se nemohla ubrániti slzám. Ale i v slzách se přemáhala a řekla: „Jsem ráda, že se baví.“

Řeklo se dětem, že ten, komu vypadne zoubek, dostane dárek. Jednoho dne Anna pozbyla první zub a ještě týž den večer přinesl listonoš veliký balík s její adresou. Jaká to ra-

dost, když vybalili rozkošnou porculánovou soupravu pro panenku! Děti hned se daly do hry. Avšak radost netrvala dlouho. Jakoubek, ani se neví co dělal, ale vzácná hračka se octla na zemi a všecko bylo rozbito. Když pominulo první leknutí, bratříček začal plakat, ale Anička ho potěšila, a potom pošeptala vychovatelce: „Tím lépe, přinesla jsem

svou první obět, jako Abraham obětoval Izáka.“

Z katechismu: Kdo se prohřešuje srdcem proti pátému přikázání božimu?

Proti pátému přikázání božimu se prohřešuje srdcem, kdo se na bližního hněvá, jemu závidí a na něho žárlí.

Závist. „Závistí ďáblou přišla smrt na svět.“ (Moudr. 2, 24.) Kain záviděl Abelovi, synové Jakubovi svému bratru Josefovi (1. Mojž. 37, 4. 11.), farizeové a zákoníci Pánu Ježíši. (Mat. 27, 18.) Kdo je zloprejný, škodolibý a žárlivý, je jakoby bratrem závistivého.

Předsevzetí: Chci přemáhati závist, nic nezádat pro sebe, jiným radost způsobit.

Základ ctností.

11. ledna

Základ ctností je pokora. Děti jsou často náchylné k pyše a marnivosti. Tak též Anička. Ráda poroučela. Jednou přišel na návštěvu bratránek stejného věku. Děti si šly hráti a přišly k veliké hromadě písku. Štíhlá, obratná Anička byla hned nahoře. Chtěla vytáhnouti nahoru i malého společníka. Ten však měl strach a začal plakat. Anička se mu vysmála, že je tak zbabělý, tahala jej, třásla jím, až chudáka vysvobodili z jejích rukou.

Bylo jí sotva čtyři léta, když ji vychovatelka jednou překvapila před zrcadlem. Přiznala se upřímně, že prý je hezká. Vychovatelka ji poučila, že všechna krása je od Pána Boha a že nesmíme jeho darů zneužívatí marnou samolibostí. Anna se zarmoutila velice nad svou chybou, a od toho okamžiku se stala lhostejnou

k tomu, co měla na sobě, ač jinak jí velmi záleželo na tom, aby se chovala pěkně.

Jednou jí řekli, že má dva zuby špatně rostlé a méně pěkné, než ostatní. „Což na tom?“ zvolala, „to nevadí, jen když Ježíšek je spokojen!“ Když byla ještě maličká, říkávala při každém sebezapření: „Přinesu tu obět.“ Později však poznala, že tím by se mohla stát marnivou, proto se snažila utajovati svá umrtvování. Jestliže si toho přece někdo povšiml, zarděla se, ale neřekla nic.

Jednou, na počátku jejího „obrácení“ vinil ji kdosi, kdo ji dobře neznal, z malé lži. Anička měla velký odpor proti tomu hříchu a nikdy nehala. Tehdy se zarděla a — mlčela. Nechtěla se ospravedlniti, aby tak přinesla Ježíškovi největší obět.

Když jí někdo děkoval, že mu vymodlila nějakou milost, odpověděla: „To přece ne já, to Pán Bůh!“ A z její řeči bylo poznati, jaký strach měla před nejmenším hříchem pýchy.

Z katechismu: Co hlavně pomáhá k ctnostnému životu?

K ctnostnému životu hlavně pomáhá následovati Krista Pána: „Chce-li kdo za mnou jíti, zapři se sám, vezmi kříž svůj na sebe každodenně a následuj mne!“ „Učte se ode mne, ježto jsem tichý a srdcený pokorný.“ (Luk. 9, 23. — Mat. 11, 29.)

Kristus — vzor pokory. Opustil slávu Otce svého a stal se člověkem. Nepřišel, aby si dal sloužiti, nýbrž aby sám sloužil. (Mat. 20, 28.) V chudobě a práci přebýval mezi námi. (Mat. 8, 20.) Ponižil se až k smrti kříže. (Filip. 2, 8.) Pněl, umíral celé tři hodiny — Král

světa širého, Syn boží jediný. Pokorně sídlí ve svátosti oltární. Tak nám září svým příkladem.

Předsevzetí. Často se chci modliti: Ježíši, tichý a pokorný Srdcem, učiň srdce mé podle Srdce svého!

Vezmi kříž svůj na sebe!

12. ledna

Anička byla s počátku též trochu mlsná. Když byla ještě maličká, měla chuť na čokoládové bonbony a chtěla se k nim dostatí stůj co stůj. Maminka dala krabici na zasklenou skříň, domnívající se, že tam bude v bezpečí. Přišli hosté na návštěvu a nikdo si nevšiml Aničky. Ta potichoučku si postavila v koutě ze židlí a stoliček celou věž a po ní vylezla až k touženým bonbonům. Chytli ji při tom a pořádně jí vyhubovali.

Když však později poznala lásku Pána Ježíše k nám, cítila touhu ho následovati a mu způsobiti radost malými oběťmi. Nechtěla jenom někdy se přemáhati, nýbrž umínila se, že nepromešká ani jedné příležitosti k obětem. Proto denně počítala a zapisovala si drobné oběti. Maminka jí nakreslila stromy s holými větvemi, které měla zdobiti listím; co list to obět.

Nešlo to bez námahy. Jednou byla Anička na návštěvě. Chystali se na výlet a ona se tak těšila na něj. Ale, žel, Jakoubkovi bylo nevolno a nesměl ze světnice. Někdo musel s ním zůstatí doma. Anička se zastavila na prahu. Veselý smích malé společnosti vábil ji ven, povinnost jí zdržovala doma. Tiše si povzdechla, potom však poslechla hlasu lásky a zůstala u Jakoubka.

V posledním létě jejího života přišel k ní Jakub a řekl: „Potřebuji koně.“ Tato hra Annu velmi unavovala. Proto řekla: „Je mi líto, ale já nepůjdu.“ V témž okamžiku však si to rozmyslila a již uháněla tryskem, aby bratříčka pobavila. „Myslila jsem si, že přec jen bude lepší, když tu obět přinesu,“ pošeptala vychovatelce do ucha, když běžela mimo.

Jednou byla Anička pozvána na bretonské koblihy. Můžete si představití, jak se mlsná hubička na ně těšila. V zahradě prostřeli pro děti; koblihy se nosily z kuchyně teplé, ale vždy jenom po jedné, po dvou. Jakmile je chůva

přinesla a se tázala, kdo ještě nedostal, všeci křičeli: „Já!“ Jenom Anička jako by byla zapomněla, že již dávno byla na ní řada. Myslíla jen na to, jak by Pánu Bohu přinesla obět. Když jí chůva řekla: „Teď je řada na vás, slečinko Aničko!“ zarděla se, že jí prohlédli, ale hned utajila své umrtvení tím, že s radostí snědla koblihu.

Přečtěte si ještě jednou, co jsme včera četli z katechismu.

„Pane, nauč nás modlití se!“ 13. ledna

Anička dobře pochopila slovo Kristovo: „Beze mne nemůžete nic činiti.“ Proto se ve všem utíkala k Pánu Ježíši. Velmi často, když viděla, že Jakub nebo sestřičky se začínají zlobit, choďovala za nimi starostlivě a říkala: „Musíš poprosit Pána Boha o milost. Jakkpak bys mohl býti hodný?“

Měla-li někdy nezdár při práci neb ve styku s ostatními, nebyla proto malomyslná, nýbrž říkávala pokorně: „Nemodlila jsem se dost, ani jsem nebyla dost pilná.“

Před modlitbou sebrala myšlenky, sepjala ruce, na okamžik vzhlédla, jakoby hledala Boha, ale hned potom sklopila oči. Pak bylo pozorovati, jak mluvila se svým Bohem.

Z katechismu: Proč je nám třeba se modlití?

Je nám třeba se modlití, protože bez modlitby nedosáhneme milosti boží, abychom bohumile žili a svatě umřeli.

Modlitba „nebeklíč“. Kristus, Syn boží, se modlival každodenně. Svým učedníkům vložil na srdce, „že jest potřeba vždycky se modlití a neustávati“. (Luk. 18, 1.) — Církev svatá povzbuzuje věřící denně k modlitbě zvoněním, příkladem i slovem. V každé mši sv. vybízí kněz opět a opět: *Oremus, modleme se,* — Svatí se modlivali rádi a dobře; proto se ubránili hříchu, žili bohumile a zemřeli v Pánu. „Zavržení jsou na věky v pekle, protože se nemodlili.“ (Sv. Alfons Liguori.)

Modleme se náležitě.

Kdy se modlíme náležitě?

Náležitě se modlíme, když se modlíme nábožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle boží a vytrvale.

Nábožně se modlí, kdo při modlitbě myslí na Boha a není dobrovolně roztržitý. „Lid tento jen ústy mě ctí, kdežto srdce jeho daleko jest ode mne“, stěžoval si Hospodin ústy proroka. (Is. 29, 13.) Proto „před modlitbou připrav duši svou“ (Sir. 18, 23.), představ si živě, ke komu chceš mluvití.

„Sláva Otci!“

Když Aničce nebylo ještě ani pět let, slyšela jednou, že modlitba „Sláva Otci..“ je modlitba dokonalá, protože při ní člověk nic nežadá pro sebe, nýbrž jen chce oslavovat Boha. To na ni působilo hlubokým dojmem a denně se modlívala celé růžence samých „Sláva Otci“. Až do konce svého života se modlívala tuto modlitbu ráda a s velikou uctivostí.

Předsevzetí: Také se chci pomodlit: Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému, jakož byla na počátku, nyní i vždycky až na věky věkův. Amen.

Hlas Boží v nás.

14. ledna

Hlas Boží v nás je svědomí. Anička byla velice svědomitá. Lekala se i nejmenších chyb. I nedokonalosti působily jí velikou bolest. Dopusťla-li se chyby, prosila Pána Boha za odpuštění s lítostí. Jednou se nedala potěšiti, protože z nepozornosti pracovala v neděli.

Jednou na sklonku života směla provázeti matčinu přítelku na mši sv. a jíti k svatému přijímání. To byla radost! Avšak přece se zarazila a tázala se: „Maminko, nebyla jsem příliš rozpustilá?“ — „Nebyla, Aničko, můžeš jíti k svatému přijímání.“ — „Chvála Pánu Bohu!“ zvolala a odletěla jako ptáček k Ježíškovi.

Jednou jela autem ze mše svaté. Jak obyčejně, po chvíli úplného mlčení rozvinul se v autu živý rozhovor. Najednou Aničku napadlo, že zapomněla se pomodliti ranní modlitbu. Uklidňovali ji, že mše svatá, na níž právě byla, je jistě nejlepší ranní modlitbou. Avšak nic nepomohlo. Sepjala ruce, sklonila oči a modlila se tak zbožně, jako by byla samotinká před Pánem Bohem. —

Kdysi děti čekaly na návrat matčin. Už hodinu napřed se shromáždily v zahradě. Počítaly minuty, dlouhé minuty čekání. Anna již posta-

stavila květiny do pokojů. Co by ještě mohla učiniti pro maminku? Tu jí napadlo: upravit cestu v zahradě. Vzala hrábě, které pro ni byly ovšem trochu velké, a začala horlivě porabovati cestu. Zakázali jí tuto námahu. Poslechla hned jak obyčejně, ale za chvíli již na to zapomněla, a láska k matce opět nabyla převahy. Teprve, když cesta byla upravena, uvědomila si Anna svou nedobrovolnou neposlušnost. Celá zdrcená šla k vychovatelce prosit za odpuštění. Právila: „Ach, já jsem načisto zapomněla, žes mi řekla, že to nemám dělat.“

Z katechismu: Jak žíti, bychom došli spasení, stanovil Bůh, náš nejvyšší Pán, svým zákonem. Zákon boží poznáváme z hlasu svědomí, z desatera božích přikázání a z evangelia.

Hlas svědomí. Při každém jednání ozývá se nám v duši jakýsi hlas: toto je spravedlivé, ono je nespravedlivé; toto je počestné, ono je nepočestné; toto je dobré, ono je zlé; toto se smí, ono se nesmí. Tak nám rozum připomíná zákon boží. Tento hlas rozumu slove svědomí. Svědomí před činem pobízí nebo varuje; po činu chválí nebo vyčítá, blaží nebo mučí. „Červ jejich neumírá“, pravil Kristus o zavržených v pekle. (Marek 9, 43.)

Proč nesmíme jednati proti svědomí?

Nesmíme jednati proti svědomí, protože svědomí nám hlásá vůli neboli zákon boží. „Všechno, co není z přesvědčení, hříchem jest.“ (Řím. 14, 23.)

Pečuj o správné svědomí! Rozum se časem mýlí a nebývá jasný u všech a stejně; a tak i svědomí bývá bludné. Svědomí se vzdělává učením náboženství, životem podle víry a sv. zповědí. Člověk útlého svědomí chrání se i hříchů malých a snaží se konat i malé povinnosti. Je

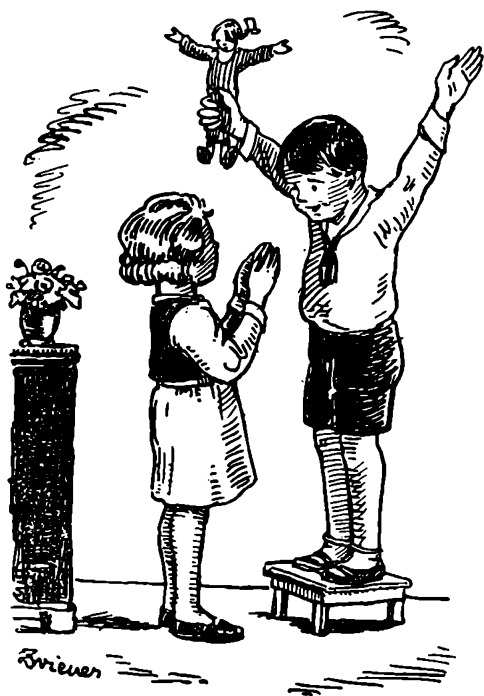
dobře s tím, o kom se může říci: „Je svědomitý“; zle však, řekne-li se právem: „Nemá svědomí.“ On svědomí sice nepozbyl, ale uspal je v sobě.

Předsevzetí: Chci každý večer zpytovat svědomí.

„Otče, odpusť jim!“

15. ledna

Jednoho dne chtěl Jakub sestru potrápiti. Vzal jí panenku, kterou měla ráda, hodil ji do vzduchu. Anička leknutím vzkřikla, ale Jakoubek obratně panenku zas chytil, a neustal v nebezpečné hře, ač jej úpěnlivě o to prosila. Konečně se přece stalo, čeho se obávala. Panenka spadla na zemi a rozbila se. Anna plakala, Jakub byl celý zdrcený. Matka se to dověděla až večer, a když přišla k postýlkám

dáti dětem dobrou noc, Anička jí ovinula ručky kolem krku a prosila, aby Jakoubek nebyl potrestán. „On to neudělal úmyslně,“ tak jej omlouvala. —

I když někomu něco musela vytknout, snažila se omluviti chybu. Jedna sestřenka vypravuje: „Anička přišla do našeho pokoje a uviděla na posteli nepořádek. „Ach,“ pravila, „tvůj klobouk a tvé rukavice leží ještě tady!“ Ale hned našla omluvu: „Ovšem, přišlas domů velice pozdě a nemělas kdy je uložit.“

Když už byla těžce nemocná,jevila zájem o tři děti, které byly právě tak nemocné jako ona. Denně se tázala na ně lékaře. Jednou odpověděl lékař: „Nejsou tak rozumné jako ty.“ Ona je však hned omlouvala: „Možná, že mají víc bolesti než já, anebo že nemají tak hodnou maminku.“

Z katechismu: Co poroučí Bůh osmým přikázáním?

Osmým přikázáním poroučí Bůh: 1. abychom byli pravdomluvní, upřímní a věrní; — 2. abychom cti a dobrého jména bližních šetřili a hájili; — 3. abychom křivdu a škodu na cti bližnímu způsobenou napravili.

Předsevzetí: Nechci nic zlého vypravovati o bližním, a když uslyším jiné vypravovati něco zlého o bližních, chci jejich čest hájiti.

Největší soutrast cítila Anička s hříšníky. Hřích nenáviděla. Když slyšela, že lidé hřeší, bolelo ji to tak, jako by někdo jí osobně byl ublížil, a začala plakati. Někdy se až rozhněvala, když se o někom dověděla, že neplní svou povinnost. Ale hned se vzpamatovala a ze srdce se pomodlila: „Ó můj Bože, odpusť jim, neboť nevědí, co činí... Učiň, ať jsou hodní!“

Snažila se náhradu učiniti Srdci Pána Ježíše a je těšiti. Byla by nejraději zachránila všechny duše nejen modlitbou, ale i příkladem a slovem. Velice toužila po tom, aby všechny, všechny přivedla zpět k Bohu.

Nejlepším prostředkem pro záchranu duší byla jí mōdlitba a oběť. Když se něco doporučovalo její modlitbě, poslouchávala pozorně a potom vážně slibovala, že se bude modliti. „Já to již spravím,“ říkala, jakoby byla měla tajnou úmluvu s všemohoucím Pánem Bohem.

Chtěla-li dosíci některé milosti, zvláště některého obrácení, ukládala si mnohá malá vnější i vnitřní umrtvování, a povzbuzovala bratra, sestry a přátele, aby také tak učinili.

Bývala velice ráda, když jí někdo doporučoval obrácení nějakého hříšníka. Vždycky chtěla mítí někoho, za něhož by se modlila. A protože věděla, že sestry v nemocnici mívají mezi nemocnými často zatvrzelé hříšníky, kteří byli v nebezpečí, že zemrou v hřích, prosila: „Cti-

hodná sestro, smíme vám pomoci modliti se za některého hříšníka?"

Jedna mladá žena se zdála nenapravitelná a Anička tím velice trpěla. Avšak neklesla na mysli, nýbrž zdvojnásobila své modlitby a oběti. Jak se zaradovala, když byla vyslyšena!

Jindy chtěla získati pro Pána Boha horala, tvrdého jako horská žula. Opět a opět se tázala na svého hříšníka a rmoutila se, že se ještě nechce smířiti s Bohem. Avšak čím více odpíral, tím více ona útočila na Pána Boha, aby mu vymohla milost. „Chci dosáhnouti toho, aby se vyzpovídal, maminko, musíme se za něho ještě modliti.“ Konečně zvítězila a muž si dal zavolati kněze.

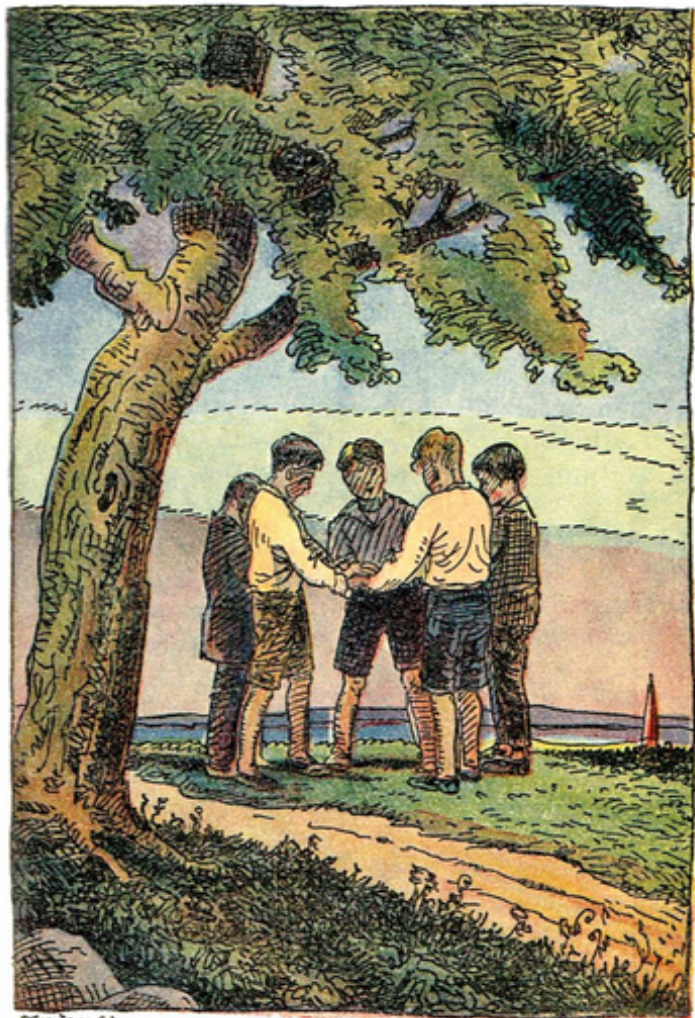
Když v poslední nemoci ukrutné bolesti pomalu povolovaly, sklonila se k ní matka a řekla: „Miláčku, bylas statečná! Jistě jsi tím potěšila Božské Srdce Páně a přispěla k obrácení hříšníků!“ — „Ach, maminko, to bych byla ráda. Kdyby tomu tak bylo, chtěla bych i dále ještě trpěti.“

Z katechismu: Kdo se dopouští těžkého hříchu?

Těžkého hříchu se dopouští, kdo přestupuje zákon boží ve věci důležité, a to zcela dobrovolně a s jasným vědomím, že hřeší těžce.

Proč je těžký hřích pro člověka největší zlo?

Těžký hřích je pro člověka největší zlo, protože ho zbavuje milostí posvěcující, připravuje ho o všechny zásluhy pro nebe a uvaluje na něho tresty boží časné a věčné.

sviener

1-2 A přísahali věrnost Kristu Králi.

Dvě duše v jednom srdci.

17. ledna

(Albert Loiseau (čti Loazó) se narodil r. 1914, zemřel v oktávě svátku Nejsv. Srdce Páně r. 1928.)

Zdálo se, jakoby v srdci malého Alberta byly dvě duše. Jedna divoká, rozpustilá, a ta chtěla vyvádět. Druhá jemná, dobrá, která v tichých hodinách vylévala slzy lítosti a zbožnosti. Mnozí říkali, že je ničema, tatínek jej přísně trestal, ale Albert vzdoroval. Až přišla hodina poznání, potom litoval a prosil za odpuštění. Sám si psával deník a v něm se přiznává: „Jsem tvrdohlavý, vzdoruji, chtěl bych hlavou prorazití zeď. Jsem lenoch, ráno se mi nechce vstávat.“

Albert měl hlavičku plnou velikých myšlenek. Miloval vroucně Ježíška a chtěl pro něho vykonati něco velikého. Jeho oči zářily vnitřním ohněm, když se obrátil k svatostánku a řekl vroucně: „Spasiteli, mám Tě rád!“ — Často se domníval, že je sám v kostele a řekl tuto svoji modlitbičku hlasitě. Avšak někdo byl v kostele, a tázal se ho: „Čím chceš jednou býti?“ — „Já chci býti svatým!“ odpověděl rychle Albert.

Jak velice miloval Pána Boha! Jednou při snídání se ho tázala matka: „Pověz mi, už ses modlil?“ — „Maminko, když jsem ještě v polospánku, moje srdce už je u Pána Boha!“

Každý den chodil na mši svatou, každý den se modlil růženec. Na jaký úmysl se modlil?

Jeden desátek za maminku, jeden za kamaráda, aby zůstal hodným, potom za chudé a nemocné, ale zvláště za hříšníky, aby se obrátili k Bohu. V neděli chodil ku sv. přijímání, ale týden se mu zdál příliš dlouhý. Tak veliký hlad cítil po onom nebeském chlebě, že prosil: „Ježíšku, nemohl bych Tě častěji přijímati? Mám Tě tak rád, a potřebuji Tvé pomoci, abych zůstal hodný!“ Když mu bylo dovoleno, chodil i ve všední dny ke sv. přijímání. Jak byl šťastný! „Maminko, já bych nejraději zajásal radostí. Hle, Ježíšek žije ve mně!“

Z katechismu: Kdy jsme povinni přijmouti svátost oltářní?

Jsme povinni přijmouti svátost oltářní alespoň jednou za rok, a to v čas velikonoční; kromě toho pak v nebezpečství smrti.

Páté přikázání církevní. Jak zní? Čas velikonočního přijímání trvá od Popeleční středy do svátku Boží Trojice. Ze slova „alespoň“ v pátém přikázání církevním vysvítá, že církev svatá snažně si přeje, abychom přijímali svátost oltářní častěji do roka. „Kdo chce žítí opravdu zbožně, nesmí odkládati sv. přijímání přes jeden měsíc.“ (Sv. František Saleský.) Sněm Tridentský vybízí věřící, aby přijímali po každé při mši svaté, hlavně v neděli.

Denně může přijímati, kdo je v posvěcující milosti a má pravý úmysl; na příklad: chci učiniti radost Pánu Ježíši, zjednatí si útěchu a posilu v utrpení a pokušení, odprositi Pána za urážky, vyprositi si ochranu před hříchem a boží požehnání.

Předsevzetí: Budu také choditi častěji k sv. přijímání, a po každé prositi: „Ježíšku, dej, abych byl hodnější, než jsem!“

Domov Albertův byl v Moulin (čti Mullen.) ve Francii, později rodiče přesídlili do Angers (čti Anžé). Albertovi bylo tehdy asi deset let. Protože byl veselé povahy, brzy našel celou řadu přátel, s nimiž si hrál na ulici, na lukách a polích. Nadešla neděle. Albert šel do kostela. Avšak bolestné bylo jeho překvapení, když v kostele viděl jen několik žen a starých mužů. Hochů tam nebylo. Umínil si, že přivede do kostela kamarády na mši svatou.

Vypravoval jim o rytířích, jak hájili právo, a chránili slabé a snášeli bolesti. Když viděl, že kamarádům se lesknou oči nadšením, zvolal: „Přátelé, nechtěli byste se státi rytíři Božími?“ — „Ano. Co musíme činiti?“ — „Musíte sloužiti Spasiteli a hájiti svatou Hostii.“ Druhové byli trochu překvapeni, avšak někteří se hlásili. Utvořili skupinu rytířů Božích a Albert jim dal program, jenž měl čtyři body: Každý slíbil Albertovi podáním ruky:

Chci každý den se modliti,
častěji choditi k sv. přijímání,
přinášeti oběti z lásky k Spasiteli,
býti apoštolem, pracovati pro Ježíše.

A účinek se brzy ukázal: Čím dále, tím bylo více hochů v kostele. A nejenom, že byli v kostele, modlili se také zbožně a svým chováním dávali ostatním dobrý příklad. Avšak

za nějaký čas někteří ochabli. Jenom Albert nepopustil. Řekl rozhodně: „Přátelé, zůstaneme věrni!“

Z katechismu: Kdo je povinen býti v den sváteční na mši svaté?

Býti v den sváteční na mši svaté je povinen každý katolický křesťan po sedmém roce věku svého, není-li omluven řádnou příčinou.

Řádnou příčinou jest omluven, kdo je nemocen anebo nemá dostatečného odčvu; kdo by utrpěl značnou škodu na zdraví nebo na majetku; kdo má daleko, zvláště při špatném počasí; kdo je neodkladně zaměstnán, aniž může býti vystřídán (opatruje malé děti nebo nemocného, nutně obstarává domácnost anebo pomáhá při neštěstí).

V takové nemožnosti je dobře pomodliti se doma mešní pobožnost a jíti do kostela aspoň odpoledne anebo ve všední den. — Kterak se zaříditi se sváteční mši svatou na cestách anebo při veřejné slavnosti?

Kdo se prohřešuje proti sváteční mši svaté?

Proti sváteční mši svaté se prohřešuje: 1. kdo ji úplně anebo částečně zanedbá; — 2. kdo se při ní chová neuctivě; — 3. kdo je při ní dobrovolně roztržit.

Dávej Bohu, co je božího! Kdo by zanedbal celou mši svatou nebo značnou její část, měl by hřích těžký. Snadno vede k zanedbání povinné mše svaté nemírná zábava ve sváteční předvečer. — Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí a druhé vyrušuje z pobožnosti. — Kromě toho se dopouští hříchu, kdo povinnou mši svatou jiným znemožňuje a kdo v kostele nebo mimo kostel služby boží svévolně ruší. Zlomyslné rušení služeb božích trestá i zákon světský.

Předsevzetí: Budu sám choditi na mši svatou a povzbudím též jiné k tomu.

Arbuz

Na Alberta přišla těžká zkouška: onemocněl. Už nemohl chodit do kostela. Bylo mu toho líto, ale nemalomyslně. U lůžka měl kříž a obraz Matky Boží. To jej potěšilo. Kříž mu připomínal, co Spasitel náš vytrpěl z lásky k nám. A obraz Panny Marie mu říkal, že Bůh nám dal tak dobrou Matku. A z lásky k Pánu Ježíši a k Panně Marii přinášel rád oběti. V jeho zápisníku čteme: „Bolesti mne trápily, ale nenaříkal jsem. — Chlapci se honili venku a volali mne; já jsem tu obět přinesl z lásky k Spasiteli. — Měl jsem pítí hořký lék, učinil jsem tak.“

Ačkoliv byl Albert mladý, věděl již, že obětmi může získati duše pro Ježíše Krista. Proto nikdy neřekl „ne“, když Bůh od něho žádal novou obět. Lékař nařídil změnu vzduchu. Albert musel opustiti milovanou maminku a dobré přátele. Bylo mu těžko, ale hned byl ochoten, když poznal, že tím způsobí svému Spasiteli radost.

I na venkově hledal příležitost, aby byl apoštolem. Psával svým přátelům srdečné dopisy, aby je povzbudil k vytrvalosti: „Zůstaňte věrnými rytíři Božími! — Získávejte nové rytíře pro naši křížáckou výpravu!“

Na venkově se Albert brzy zotavil. Tam v tichosti uvažoval, čím by mohl býti a roz-

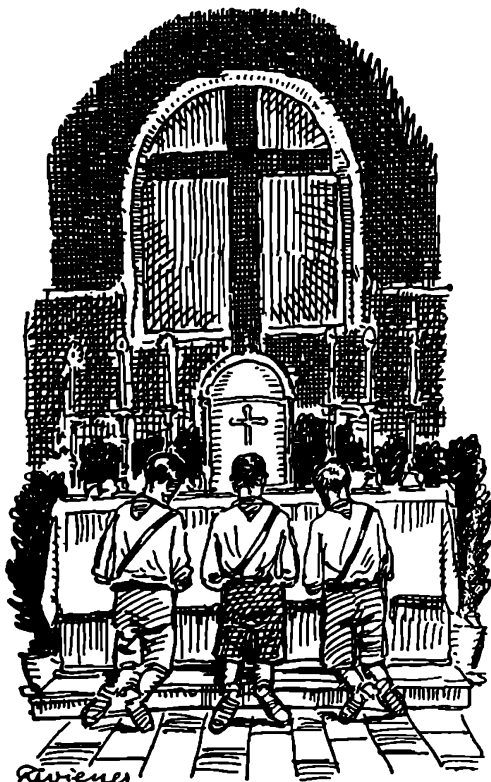
hodl se: „Budu knězem.“ Ale hned také poznal: Knězem býti, to znamená: oběti přinášeti. Proto si napsal do deníku:

„Chci všecko jísti, co maminka uvaří. Chci na slovo poslouchati.

Chci často choditi do kostela.

Chci se státi dobrým knězem.“

Když Albert se vrátil domů, seznámil se se skupinou skautů. Jejich veselost a zbožnost se mu líbily a proto se přidružil k nim a stal se skautem.

Z katechismu: Duchovní půst. Pán Ježíš na poušti kromě postu tělesného s nikým nemluvil, teskno a nepohodu snášel, různé pohodlí si odpíral. K podobnému postu zve i učedníky své. „Chce-li kdo za mnou jíti, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj na sebe každodenně a následuj mne!“ (Luk. 9, 23.)

Sebekázní k síle duchovní. Cvič se snášeti dobrovolně, co nemusíš, a odpírej si dobrovolně, co je dovoleno. Tím zesiliš, abys uměl trpěti, co nevyhnutelno, odolávat: tomu, co zapověděno, a konati, co přikázáno. Tak „sílil duchem“ mládeneček sv. Jan na poušti. (Luk. 1, 80.) Cvič a pěstuj hrdinu ve své duši!

20. ledna **Poslední nemoc a smrt.**

Ubohý Albert! Nemoc se vrátila s novou silou. Trpěl nesmírně, avšak vždy zůstal veselý, ačkoli ho to stálo mnoho sebezapírání. Když chlapci přišli pro něho, aby si s nimi hrál, a on nemohl, obrátil se ke kříži a řekl: „Pane Ježíši, vidíš, jak mi je těžko přinést tuto obět, ale víš, že Ti ji přináším rád za obrácení hříšníků a za duše v očištění.“

Matka se rmoutila nad nemocí Albertovou. Otec byl již mrtev, a proto se Albert snažil, aby mamince své způsobil co nejvíce radosti. V nemoci skrýval své bolesti, aby maminka se nermoutila. I když se mu jídlo protivilo, poslechl a jedl, aby mamince způsobil radost. V noci nemohl spáti a matka seděla u jeho postele. Albert zavřel oči, jakoby spal — aby matka si šla odpočinouti.

Po svatém přijímání rozmlouval Albert s Ježíšem svátostným jako se svým přítelem. Jeden takový rozhovor čteme v jeho deníku. Pra-

vil po sv. přijímání: „Ježíši, miluji Tě! Co chceš, abych učinil?“ — Spasitel praví: „Dítě, chceš býti mým rytířem? — Chceš býti mým knězem?“ — „Ano, ale co musím činiti?“ — „Buď hodným hochem, nedej se svésti, dávej dobrý příklad!“ K tomu si Albert ještě připsal: „Matičko Boží, svatá Terezie Ježíškova, pomozte mi! Chci býti rytířem Spasitelovým. Pomozte mi, abych byl knězem! To je mé přání. Proč? Chci býti hodným chlapcem, chci duše učiniti šťastnými, chci trpěti, chci býti blízko u Ježíše.“

Když nemoc se zhoršila a bylo nebezpečí smrti, Albert zvolal: „Pane, miluji svou nemoc, Spasiteli, chci trpěti, vždyť tím zachráním duše!“

Smrti se nebál, ale že se neměl stát knězem, aby zachránil duše, to ho bolelo. Zavezli jej do Lurd, aby mu tam Matka Boží vyprosila uzdravení. Dlouho klečel před obrazem Panny Marie, plakal a prosil, ale nakonec řekl: „Bože, ne jak já chci, nýbrž jak Ty chceš!“

Vrátil se domů jako umírající. Sotva ulehl, prosil, aby mu zavolali zpovědníka. Matka plakala a volala: „Dítě mé, zůstaň u mne, neodcházej!“ Avšak Albert s hrdinskou odevzdaností do vůle Boží řekl: „Začněte modlitby za umírající!“ To byla jeho poslední slova. Vroucně políbil rány Ukřižovaného a zemřel. —

Z katechismu: Kdy se modlíme náležitě?

Náležitě se modlíme, když se modlíme nábožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle boží a vytrvale.

Odevzdaně do vůle boží se modlí, kdo úplně ponechává Bohu, kdy a jak ho vyslyší. „Otče můj! Je-li možno, vezmi tento kalich (utrpení) ode mne! Ale ať se stane, co ty chceš, nikoli co chci já.“ (Marek 14, 36.) „Slož svou starost na Hospodina, on bude o tebe pečovat“ (Žalm 54, 23.): zařídí tvou věc lépe, než miniš ty sám. „Buď vůle Tvá!“

Předsevzetí: S velikou zbožností se chci pomodlití slova: „Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi!“

21. ledna

Lenost.

(Athanasia de Olivary se narodila 9. dubna 1802 v městě Aix (čti Eks) ve Francii. Ačkoliv nebyla v mládí hodná, přec ji Pán Bůh povolal do kláštera a stala se z ní horlivá řeholnice. Zemřela 14. března 1881.)

Athanasia byla druhou dcerou šlechtice Gastona de Olivary a jeho manželky Jany. Nejstarší dcera Olympie byla zbožná a ráda studovala. Domnívali se, že vstoupí do kláštera. Avšak později se vdala podle vůle rodičů.

Athanasie měla bystrý rozum a dobré srdce, avšak nerada se modlívala. Když měla jíti k první sv. zpovědi, neučila se, takže nebyla připuštěna a musela ještě rok čekati.

Její hlavní chybou byla lenost. Její strýc jí vyučoval v počtech. Namáhal se, aby jí vysvětlil, jak se má dělit. Ona však raději myslela na svou panenku. Konečně se jí tázal: „Kam přijde tato číslice?“ — Dívka odpověděla: „Ale, strýčku, proč se tak namáháš? Mně je to jedno, namaľuj ji kam chceš!“

Tato lhostejnost působila rodičům mnoho starostí. Athanasie, která milovala matku velice, litovala svých chyb a slibovala polepšení, avšak brzy na všechno zapomněla.

Rodiče se nemazlili se svými dětmi. Dcery byly přídržovány, aby pilně pracovaly, ale nesměly vyšívati věci, které by sloužily jen marnivosti. Prádlo si musely samy spravovati a matka dbala toho, aby se šatily slušně, ale jednoduše.

Mimo stůl nesměly ničeho požívat; když vykonaly nějakou zvláště těžkou práci, dostaly výjimečně kousek chleba a sklenici vody. A přece byly při tom šťastné a zdravé.

Když Athanasii bylo již třináct let a ještě se nepolepšila, rodiče ji poslali do vychovávacího ústavu, aby se tam připravila k sv. přijímání.

Přišla k starší paní, která měla jen šest chovank. Rodiče se domnívali, že tam bude pod lepším dozorem. Avšak zklamali se. Ostatní chovanky nebyly tak nevinné, jako Athanasia, a tropily si z ní žerty.

Když dívka měla přistoupiti po prvé ke stolu Páně, litovala svých hříchů a prosila rodiče za odpuštění. Avšak nebylo to ještě pravé obrácení. Proto také v den prvního svatého přijímání nebyla šťastná. Ale neměla nikoho, komu by svěřila svoji bolest.

Z katechismu: Nebezpečné náklonnosti. Neblahým následkem prvotného hříchu jest, že „srdce lidské se kloní od mladosti k zlému.“ (1. Mojž. 3, 21.) Kloní se k zlému na různé strany. Čítá se obyčejně takových náklonností sedmero, a to: k pýše, lakomství, smilstvu, závisti, nestřídmosti, hněvu a lenosti. Jsou to jakoby jedovaté kořeny, z kterých mohou vyrůst hříchy.

Lehkým hříchem začíná se jevit lenost, když někdo nevstává ráno na první zavolání, do kostela a do školy se loudá, úkoly, práci a modlitbu odbývá ledajak a oddává se zahálce.

Předsevzetí: Nechci trpět lenosti ve svém srdci. Hned všechno učiním s radostí!

Přes všechny svoje chyby byla Athanasie dobré dítě. Jednou obdržela malou stříkačku a bavila se tím, že nepozorovaně z okna stříkala na mimojdoucí lidi. Měla z toho dětinskou radost, když lidé se divili, že za jasného dne prší. —

Jednoho dne však jí napadlo postříkati i svou učitelku, a k tomu ještě při vyučování. Učitelka se rozhněvala, opustila dům a příštího dne nepřišla učit. Plna lítosti šla Athanasia k matce a žalovala upřímně na sebe, co to natropila. Matka řekla: „Nezbývá, než abys šla k slečně a ji poprosila za odpuštění.“ Ihned se oblékla a šla k učitelce. Náhodou ji potkala na ulici.

Přede všemi klekla před ní a prosila ji za odpuštění.

To se ovšem lidem líbilo, že Athanasia při všech chybách vždy upřímně se přiznala a pokorně litovala.

Z katechismu: Čeho kdo upřímně lituje, toho se míní také již nedopustit. Tak s upřímnou lítostí nad hříchy je nezbytně spojeno předsevzetí: opravdu chci se polepšiti a nikdy už nehřešiti.

Co zvláště si mám umíniti při svaté zpovědi?

Při sv. zpovědi si zvláště mám umíniti: 1. že se budu chránit aspoň všech hříchů těžkých a blízké příležitosti k nim; — 2. že bližnímu ze srdce odpustím a škodu způsobenou napravím; — 3. že si budu hleděti všeho, co mi pomůže zachovat milost boží. —

Kdo se zpovídá jenom ze hříchů všedních, má si umíniti, že se alespoň jednoho z nich už nedopustí, anebo že se ho nedopustí tolikrát. — Je velmi dobře, když si kajícník hned při zpytování svědomí u každého hříchu svého zvlášť umíní, že se ho chce varovat a kterak proti němu pracovat. Čím je předsevzetí podrobnější, tím pro polepšení účinnější.

Odpustit a napravit. „Odpouštějte, a bude vám odpuštěno.“ (Luk. 6, 37.) — Škoda se bližnímu činí na těle nebo na duši, na majetku nebo na cti jeho. Škodu třeba napravit co možná nejdříve a co možná nejlépe. Kdo by nemínil napravit značnou škodu, nebo zanechatí velikého nepřátelství, neměl by pravého předsevzetí; zpovídal by se tedy neplatně.

Pýchu netrpěla matka u svých dcer. Jednoho dne šla s nimi městem, právě když se zametalily ulice. Athanasia se musela vyhýbat malému zametači. „Je to nějaký způsob,“ hubovala, „neví ten chlapec, že on se mně má vyhnouti a ne já jemu!“ — Ale hned ji matka pokárala: „Ať už neslyším takového slova z tvých úst! Ty musíš vždy a všem lidem se vyhýbat.“

Brzy hrozilo její duši nové nebezpečí. Z Paříže přišlo do Aixu několik slečen ze vznešené rodiny. Jelikož měly dobrou výchovu, matka, jinak tak starostlivá, dovolila Athanasii, aby s nimi chodila.

Ašak čivky neznaly jiných řeči, než o módě, o zábavách a podobných marnostech. Rodiče sice pozorovali, že jejich mladší dcera se stává marnivou a ji kárali, avšak nezapověděli jí, aby již nechodila s oněmi Pařížankami.

Že neutonula v hříchu, jest odměna za její upřímnost. Když jedna z přítelkyň chtěla si s ní dopisovati, ale za zády rodičů, Athanasia to rázně odmítla. Nechtěla míti žádných tajností před rodiči.

Kdo se oddává světu, špatně bývá odměněn. Tak i Athanasia záhy poznala, že jí kamarádky často pohrdaly, raději se bavily s jinými, které nebyly tak nevinné, jako ona. To jí bolelo. Ale tou bolestí byla vyléčena. Opustila své světské přítelky. Milovala samotu. Čítávala ve zbožných knihách, a umínila si, že život svůj napraví.

Z katechismu: Lehkým hříchem začíná se jeviti pýcha, když někdo je marnivý, baží po cti a chvále; rád o sobě mluví, na sobě si zakládá a jinými pohrdá.

Vytrhávej ze srdce za mlada koukol hříchu každodenně zpytováním svědomí a pravidelně svatou zpovědí. Neříkej: „Na tom nezáleží.“ Neboť z opětovaného hříchu, byť lehkého, povstává zlý návyk, a ten vede k dalším hříchům horším.

24. ledna

Obrácení.

Když v roce 1820 byla v Aixu konána misie, chodila Athanasia horlivě na kázání. By-

la naplněna nadšením. Poradila se o stavu své duše s jedním misionářem. Aby se úplně obrátila, musel ji Bůh ještě více trestati.

Brzy po misii zemřela jedna její přítelka, sedmnáctiletá, která žila životem světským. Její smrt nebyla šťastná. Athanasia byla tím hluboce dojata. Tři měsíce později zemřela jí družá přítelkyně, která byla vzorem ctnosti a zbožnosti. Její smrt byla krásná. Tak Athanasia poznala, jak pomíjející je všechno, co se líbí světu a po čem touží svět. Začala se starati o spásu své nesmrtelné duše.

Snažila se činiti dobré. Shromažďovala dívky v parku rodičů, s nimi si hrála a se bavila, aby je tak odvrátila od špatné společnosti a od hříšných zábav.

Předsevzetí: Chci se každý večer před usnutím modliti:

UMŘÍTI MUSÍM, ALE NEVÍM, KDY.
VÍM VŠAK, ŽE BYCH NA VĚKY BYL NEŠTASTEN,
KDYBYCH UMŘEL VE HRÍCHU TĚŽKÉM.
SVATÁ MARIA, MATKO BOŽÍ,
PROS ZA HRÍŠNĚHO
NYNÍ I V HODINU SMRTI MÉ. AMEN.

Náš Přítel ve svatostánku.

25. ledna

Jednoho dne vstoupila Athanasia do kostela a klečela sama před svatostánkem. Milost Boží osvítila její srdce. Řekla si: „Hle, zde je můj Spasitel sám a čeká na duši. A duše jej nehledá. A přece, když duše pozná své poblouzení, chce

se k němu vrátiti, on se nehněvá, nýbrž je k ní vždy stejně laskavý a trpělivý. A já jsem dosud hleděla zalíbiti se lidem, a ti mne opustili. O můj Bože, Ty mi budiž vším. Děkuji Ti, že jsi mne odloučil od těch, kteří mi chtěli mé srdce odtrhnouti od Tebe!“

Od této doby začala chodívati častěji ke stolu Páně. Rozdělila si den tak, že půl dne děkovala Bohu za svaté přijímání a půl dne se připravovala na příští sv. přijímání.

Při tom zůstala veselá a přívětivá a laskavá ke všem. Avšak lidé se jí posmívali pro její zbožnost a tupili ji. Jednou se jí tázala přítelka: „Nedbáš toho, co lidé o tobě mluví?“ — „Co mluví?“ — „Že jsi dříve byla bláznem světa a nyní jsi bláznem zbožnosti.“ Athanasia se zasmála a řekla: „Aspoň je nynější bláznovství lepší, než bylo dřívější.“

Naučení: Apoštolé se těšili, když trpěli notupu pro Krista. Když se mi lidé posmívají pro zbožnost, nechci se stydět, nýbrž budu to považovat za čest, že smím něco trpět pro svého Spasitele, který tolik byl tupen a posmíván za moje hříchy.

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“

26. ledna

(Víte, děti, kde je Japonsko? — Daleko na východě je díl světa, který se jmenuje Asie. K němu patří skupina ostrovů. Ty se jmenují Japonsko. Až do první polovice 16. století bylo tam křesťanství neznámo. Obyvatelé byli pohané. Klaněli se modlám. Avšak povahu měli dobrou. Je to národ dodnes odvážný,

příčinlivý. — V roce 1549 přišel k nim sv. František Ksaverský a hlásal evangelium. Brzy ho následovali jiní řeholníci a za krátkou dobu necelých čtyřiceti let rozkvetlo tam náboženství tak, že několik knížat, mnozí pohanští kněží a nesčíslné množství lidu přijalo svatou víru. Byla naděje, že brzy bude celý národ křesťanský. — Tu však vypuklo pronásledování křesťanů, které trvalo šedesát roků a patří mezi nejkrutější z celých dějin církevních. Mnoho tisíc křesťanů bylo tehdy umučeno. Někteří zeslábli a odpadli od víry, převážná většina však zůstala pevná. — Zde vám vypravuji o svatých dětech. Byli to čtyři hoši: Jakub, Justus, František a Matouš. Jejich památka se slaví 28. ledna.)

Nad celou zemí japonskou vládl císař. Pod ním bylo několik králů. Království Arima chtěl dostati do své moci Michal, který byl sice křesťanem, ale aby dosáhl království, odpadl od víry. Chtěl ohlušiti hlas svědomí, které mu vytýkalo jeho nevěrnost. Proto začal pronásledovati křesťany. Dal rozkaz, že mají buď odpadnouti od víry, aneb opustit svůj domov.

Avšak věrní křesťané se nedali zastrašiti. Dva čtrnáctiletí hoši napsali si na papír slib, že chtějí raději umřítí než zapřítí víru. Jednoho z nich potkal voják a žádal po něm růženec. „Nedám ti jej, protože jsi pohan,“ řekl hoch. Voják mu hrozil: „Zabiji tě, nedáš-li mi růženec.“ Hoch odpověděl: „Jenom mne zabij! Nebojím se.“ A hned poklekl, odhrnul límec, sklonil hlavu, sepal ruce a čekal na smrtelnou ránu. Voják se podivil chlapcově statečnosti, pochválil jej a nechal na živu.

Jeden z křesťanů uschoval ve svém domě kříž, který dal král strhnouti a řekl jednou: „Raději chci smrt podstoupiti než vzdáti se tohoto pokladu. Jenom se bojím, aby po mé smrti neodpadla moje dceruška od víry. Dceruška udiveně na něho pohlédla a řekla: „Tatínku, buď bez starosti; popros katánů, aby mne zabili před tebou, pak můžeš klidně zemřít.“

Král se rozhodl, že dá popraviti jednoho z nejvážnějších křesťanů, aby tak ostatní zstrašil. Vyvolil si k tomu vojevůdce Tomáše, který jeho otci prokázal cenné služby. Pozval ho k sobě a hleděl ho lichotivými slovy pohnouti k odpadu. Avšak vojevůdce prohlásil: „Kdo opouští prapor svého krále a přejde k nepříteli, je bídný zrádce a zasluhuje smrt. Slíbil jsem věrnost Králi králů, a prosím tě, abys o té věci již nemluvil, neboť nejsem schopen takové hanebnosti.“

Tomáš věděl, co jej očekává za tato zmužilá slova. Postem, modlitbou a dobrými skutky se připravoval na smrt. Přátelé mu radili, aby utekl. On však odpověděl: „Ještě nikdy jsem neutekl před nepřítelem.“

Druhého dne pozval místodržitel Tomáše k sobě, že prý se chce s ním poraditi. Pozval jej zdvořile k obědu, avšak než usedli ke stolu, dal přinést meč a tázal se hosta: „Co myslíte, hodí se tento meč k popravě?“ Tomáš věděl co to znamená a řekl: „Ano, hodí se výborně k

mé popravě.“ V tom jej místodržitel bōdl mečem, že padl mrtev k zemi.

Tomáš měl dva syny: devatenáctiletého Jakuba a jedenáctiletého Justa. Král žádal, aby i oni s babičkou byli popraveni. Jenom jejich matka měla býti ušetřena. Ta plakala, že nesmí s dětmi umřítí. Ty ji však těšily: „Maminko, neplač, brzy přijdeš za námi. Jdeme k tatínkovi a budeme tam na tebe čekati.“ Matka přestala plakati a povzbuzovala syny k statečnosti.

Když hoši byli přivedeni na popraviště, oba poklekli a zbožně vzývali svatá jména Ježíš a Maria! A tak jim byla sřata hlava. Stalo se to 28. ledna 1613.

Z katecnismu: Věřiti vytrvale znamená: ničím se zviklati nedát. Josue viděl, jak odstupují mnozí od pravé víry v Boha. Nedal se však odvrátiti špatným příkladem, nýbrž prohlásil veřejně: „Já a můj dům sloužití budeme Hospodinu.“ (Jos. 24, 15.) Vytrvalý věřící stojí pevně u víře. i když mu slibují, hrozí nebo křivdí potupou, škodou nebo násilím. (1. Kor. 16, 13.) Sv. mučedníci podstoupili pro svatou viru i smrt.

„Věřím, a proto mluvím“ (2. Kor. 4, 13.) a jednám jako katolický křesřtan netoliko soukromě, nýbrž i veřejně před světem. „Tak svit světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí Otce vašeho, jenž je v nebesích.“ (Mat. 5, 16.) — Budu se hlásiti ke Kristu bez ostychu. „Nestydím se za evangelium.“ (Řím. 1, 16.) „Kdo se stydětí bude za mne, za toho se stydětí bude Syn člověka, když přijde ve slávě své.“ (Luk. 9, 26.) — Budu se hlásiti bez lidské bázně. Hanba je býti třřtinou větrem se klátící. Veřejně, bez bázně a bez ostychu chodí ne-

věra, a víra by se bála a schovávala? Zmužilé vyznání víry budí úctu lidí a zajišťuje boží odplatu.

27. ledna

„Beránku Boží!“

Král Michal podal císaři zprávu, co vykonal proti křesťanům. Za to jej císař pochválil a tato pochvala jej povzbudila, že ještě zuřivěji řádil proti nim. Ano rozhodl se, že i své vlastní bratry, Františka a Matouše odsoudí k smrti. František měl osm roků, Matouš šest.

Napsal tedy svému místodržiteli, aby ony hochy co nejspíše utratil. Místodržitel je zatkl a zavřel do temného vězení. A zatím rozšiřoval zprávu, že chlapci se sestrou jeli do Meaka.

Nevinné děti se připravovaly modlitbou a postem k smrti. Poslední večer, když byl čas k večeři, řekl František: „Já dnes večeřet nebudu za pokání, že jsem se dopustil chyby.“ „A jaké chyby?“ „Že jsem žertem chytil za hlavu vojáka, který měl stráž u nás. Snad jsem jej tím urazil.“ Avšak voják hned prohlásil: „Ani v nejmenším jsem se necítil uražen. Prosím tě, jenom s bratrem večeřej!“ František poslechl.

Matouš šel ihned spát a brzy usnul. František však poklekl a pomodlil se pětkrát Zdrávas Maria. Potom ještě chvíli přemýšlel a najednou začal plakati: „Proč pláčeš?“ tázal se jej panoš, který byl u něho. „Přemýšlel jsem právě o

utrpení Páně, a při tom mi napadlo, jak nešťastní jsou ti, kteří neznají velikou lásku Spasitelovu; to mne pohnulo k slzám.“ Když páže to slyšelo, také mu přišly slzy do očí, neboť věděl, že v noci oba hoši mají býti usmrceni; avšak neodvážil se jim to říci. Aby přece Františka na smrt připravil, předřikával mu hlasitě: „O Panno Maria, pro zásluhy trpkého umučení Syna svého Ježíše Krista prosím Tě, aby ses přimlouvala za mne, kdybych této noci zemřel. Ó dobrá Matko, do Tvých panenských rukou odevzdávám tělo své i duši svou!“ František opakoval tato slova, potom třicetkrát zbožně opakoval svatá jména: Ježíš a Maria; pokropil se svěcenou vodou a šel spáti.

O půl noci přišel voják a dýkou zavraždil spící děti.

Z katechismu: „Beránek boží.“ Obětovati beránka nařídil Hospodin Izraelským než vyšli z Egypta. (2. Mojž. 12, 3—13.) Na památku toho obětovali každoročně beránka velikonočního. O Kristu Vykupiteli předpověděl prorok Isaiáš, že se bude svou smrtí obětovati za naše hříchy jako beránek. (Is. 53, 6. 7.) A Pán Ježíš se tak na kříži obětoval skutečně: „Náš beránek velikonoční jest obětován, (totiž) Kristus,“ píše sv. Pavel (1. Kor. 5, 7.) Denně obnovuje svou oběť kříže na oltáři ve mši svaté. „Ejhle, Beránek boží, který snímá hříchy světa!“ (Jan 1, 29.)

Proč se říká Kristu Ježíši „Beránek boží“?

Kristu Ježíši se říká „Beránek boží“, protože se svou smrtí na kříži za nás obětoval.

28. ledna „**Bůh a maminka mne mají rádi!**“

(Sv. František Saleský narodil se roku 1567 na zámku Sales ve vévodství Savojském. Stal se knězem a misionářem mezi kalvinskými bludaři. Svou laskavostí, horlivostí a obětavostí přivedl 72.000 bloudících do lůna Církve. Zemřel jako biskup ženevský v Lyonu r. 1622. Svátek 29. ledna.)

Brzy po narození zanesli děťátko do kostela a bylo pokřtěno na jméno František. Když dítko zase přinesli domů, vzala je matka Františka, plna radosti do náručí a zvolala: „Nyní jsi druhem andělů, bratříčkem Božského Dítka, chrámem Ducha Svatého, členem svaté katolické Církve, zárukou lásky Boží. Budiž Bohu zasvěcen!“

Sotva se zbožná matka pozdravila, spěchala s dítkem do kostela, aby Bohu poděkovala a vyprosila si Boží pomoc k výchově.

Mnoho se modlila za malého Františka a proto chlapeček byl tak dobrý, skromný a poslušný. Aby jeho čistá dušička se nepokazila, dávala maminka na něho dobře pozor. Avšak nemazlila se s ním. Šatečky dostal jednoduché, ale čisté. K jídlu nedostal lahůdky, nýbrž takovou stravu, která prospívala jeho zdraví.

Brzy mu vypravovala o Pánu Bohu, jak je k nám dobrý, že nás stvořil, a o Pánu Ježíši, který v jesličkách a na kříži trpěl proto, že nás měl tak rád.

František ještě neuměl mluvit, ale pozorně naslouchal, co dobrá maminka mu vypravovala a v jeho srdéčku vzrostla láska k Pánu Bohu. První slova, která vyslovil, byla: „Bůh a maminka mě mají rádi!“

Z katechismu: Co působí svatý křest?

Svatý křest působí toto: 1. odpouští dědičný hřích; — 2. uděluje milost posvěcující; — 3. činí pokřtěného dítětem božím a členem církve katolické.

Bohu díky! „Pohleďte, jakou lásku nám Otec prokázal, totiž abychom dětmi božími sluli; a my jsme jimi.“ (1. Jan 3, 1.) Proto slove křest „svátost znovuzrození“, „koupel znovuzrození“. (Tit. 3, 5.) — Kristus jest jakoby „vinný kmen“. (Jan 15, 5.) Sv. křtem byli jsme pokřtěni, jemu jako ratolesti přivtělení (Řim. 6, 5.) a tím zároveň i přičlenění k církvi Páně. Členem církve katolické stává se každý, kdo je platně pokřtěn od kohokoli.

Sv. křtem se vtiskuje pokřtěnému nezrušitelné znamení; proto smí člověk jen jednou býti pokřtěn. Dospělému se odpouštějí sv. křtem mimo hřích dědičný také všechny hříchy osobní; musí jich ovšem upřímně litovati. S hříchy se zároveň odpouštějí všechny tresty boží.

Úvod. S pokřtěným dítětem přichází matka do kostela, aby poděkovala za boží pomoc při narození dítěte, aby je zasvětila službě boží a vyprosila si boží požehnání ke zdárné výchově. Kněz ji uvádí k oltáři a poroučí matku s dítětem boží ochraně a přimluvě Panny Marie.

Předsevzetí: Chci Pánu Bohu děkovati, že mi dal dobré katolické rodiče a denně za ně se modliti: „Pane Bože, dej rodičům milost, aby nás vychovali k dobrému!“

Jednoho dne František našel kabát dělníka, který pracoval v zámku. Kabát byl ozdoben pestrou hedvábnou stužkou. Stužka se zalíbila chlapečkovi a vzal si ji. Když dělník byl

s prací hotov a chtěl si obléci kabát, zpozoroval, že stužka je pryč. Hledal ji a tázal se po ní, ale marně. Otec se dověděl o věci a vyšetřoval. František se hned přiznal, že ukradl. Pln lítosti poklekl před otcem a prosil za odpuštění. Kolemstojící byli dojatai a prosili otce, aby mu prominul trest. Otec však zůstal nelzomný; věděl, že by chyba vzrostla, kdyby ji nepotrestal hned na začátku. Vzal metlu a potrestal syna,

podotýkáje, že jej tresce tak lehce jen proto, že je to po prvé a že se upřímně přiznal; kdyby se to však stalo po druhé, že jej přísněji potrestá.

Trest se neminul cílem. Od té doby Františkovi ani nenapadlo, aby si něco vzal bez dovolení, ani ne ovoce v zahradě.

Jeho svědomitost v té věci byla podivuhodná. Jednoho dne jeho sluha koupil rukavice daleko pod žádanou cenou a obchodník mu je odevzdal s poznámkou, že na nich prodělává. „Kolik byste měl ještě dostati?“ tázal se chlapec. — „Tolik a tolik.“ — „Zde máte“, řekl František a dal obchodníkovi, co žádal.

Jindy šel po mostě, na němž dělník, který most opravoval, vybíral poplatek od lidí. František pozoroval, že sluha nic neplatí, snad z toho důvodu, že šlechtici nebyli povinni platiti poplatky. František však podotkl: „Hleď, tito chudí lidé pracují v potu tváře své, aby nám prokázali službu a my bychom jim za to nic nedali? To by nebylo správné.“ Vytáhl peněženku a dal dělníkovi žádaný obnos s takovou přívětivostí, že dělníkovi bylo, jako by slunce zazářilo v jeho duši.

Z katechismu: „Každému své!“ bylo právní zásadou již u pohanských Římanů. A naši předkové říkali: „Svoje svato, cizí nejsvětější. Svého si hleď, cizího nech!“ Sedmým a desátým přikázáním chrání Bůh cizí majetek.

Kdo se prohřešuje proti cizímu majetku?

Proti cizímu majetku se prohřešuje: 1. kdo krade nebo loupí; — 2. kdo se dopouští lichvy nebo podvodu; — 3. kdo cizí majetek nespravedlivě zadržuje nebo poškozuje.

Krade, kdo odcizuje potajmu. — Loupí, kdo odcizuje násilím. — Lichvy se dopouští, kdo nouze bližního využívá k nespravedlivému zisku: předražuje zboží, práci nebo peníze (nespravedlivým úrokem). — Podvodu se dopouští, kdo bližního zkracuje na majetku lstivě, na příklad neplatnými penězi, nesprávnou měrou a váhou, špatným zbožím, nepoctivou výpůjčkou „na věčnou oplátku“, zaviněným úpadkem, podvrženou listinou, podplácením svědků.

Z moudrosti předků. Málem se začíná, mnohem se končí. S jehličky na truhličku, s truhličky na kravičku, s kravičky na šibeničku. Za zlodějem hanba chodí. Jak nabyl, tak pozbyl. Kdo stojí o cizí, přichází o své. Nepoctivý groš sto poctivých z kapsy vyhání. Nepoctivé jmění požehnáno není.

30. ledna

Jak se chtěl státí svatým.

Maminka ráda předčítávala události ze života Svatých, a k tomu dávala mu vhodné poučení. Tím se vzdávala v srdci chlapečkově taková touha po svatosti, že často přerušil matku slovy: „Maminko, já chci také státí se svatým!“ Matka měla radost z takové horlivosti a povzbudila ho: „Milé dítě, chceš-li ty, Pán Bůh ti jistě dá k tomu své milosti.“

Je to až k za-
smání, jak se
chtěl stát svatým.
Kdysi slyšel o jed-
nom starším žáku
mluviti: „To je
svatý hoch.“ —
František hned jej
chtěl napodobiti.
Viděl, že onen
chlapec při mod-
litbě má hlavu na-
kloněnou trochu
napravo. Proto se
snažil, aby též tak
naklonil svoji hla-
vu. Ačkoliv však
delší dobu tak či-
nil, nic nezpozoro-
val, že by tím se
stal světější. Z to-
hoto omylu po-
znal: svatost ne-
záleží v zevnějšku,
nýbrž ve vnitřním
životě, v lásce k Bohu.

Aby více miloval Pána Boha, chodil často
k sv. přijímání. Když se ho tázali, proč tak
často chodí ke stolu Páně, odpověděl: „Proč
mluvím častěji se svými učiteli? Abych se učil
od nich. Ježíš jest mým učitelem ve vědě sva-

tých. K němu chodím často, abych se od něho naučil, jak se mám státí svatým. Co by mi pomohlo, kdybych mnoho věděl, ale nebyl hodný?“

Z lásky k Pánu Bohu vroucně si přál, aby všickni lidé Boha milovali. Proto rád vypravoval mladším dětem, co slyšel o Pánu Bohu, aneb ze života svatých.

Spolužáci si ho velice vážili, zvláště proto, že rád všem pomáhal, ano dal se za ně i potrestat. Když přicházel do jejich společnosti, říkali: „Budme hodni! Světec jde!“ Zapomněli se kdo a vyslovil lživé neb neslušné slovo nebo zaklel, bylo viděti, jak Františka to zbolelo. Přesto však laskavě řekl světec: „Prosím tě, nemluv již tak.“ Tím zabránil mnohému zlu.

Z k a t e c h i s m u : Srdce Bohu! Pána Boha miluje, kdo jej má denně na paměti, k němu se modlivá, rád o něm slyší, k vůli němu pracuje a trpí, a z lásky k němu miluje bližního, neholi zkrátka: kdo dětinně poslouchá, co Bůh přikazuje. „Kdo přikázání moje zachovává, ten mě miluje.“ (Jan 14, 21.) — Tak máme Boha milovati „z celého srdce“, totiž nade všecko.

Kdo miluje Boha nade všecko?

Boha miluje nade všecko, kdo si Boha více váží, nežli všeho na světě, a je hotov raději všebo se vzdáti, než Boha těžce uraziti.

Bůh nade všecko! „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoden.“ (Mat. 10, 37.) Abraham z lásky k Bohu opustil svou vlast a blízké příbuzné, ano byl hotov i syna obětovati. Svatí mučedníci obětovali z lásky k Bohu i život. Srdcem se roznět, slovem pověz, činem ukaž Pánu Bohu, jak ho miluješ.

„Proč jsi smutná, duše má?“ 31. ledna

Svatým se státi nebylo Františkovi lehkou. Musel prodělati těžkou zkoušku. Najednou cítil ve svém srdci takový zármutek a takovou skleslost, že si nevěděl rady. „Co to znamená? Snad nejsem již v milosti Boží?“ „Snad bych upadl do hříchu, kdybych měl příležitost k tomu.“ Pak se těšil myšlenkou: „Ale ne, vždyť Bůh pomáhá v boji tomu, kdy nespolehá na své síly a pokorně prosí o pomoc.“ Začal se modlit slovy žalmistovými: „Proč jsi smutná duše má? a proč kormoutíš mne? Doufej v Boha! Ó Bože, neopouštěj mne!“

Avšak zdálo se, že modlitba nic nepomáhá. Neboť zármutek zůstal. Necítil žádné radosti z modlitby a svátého přijímání. Napadlo mu, že tato vypráhlost je snad trest za nějaký „nevědomý hřích.“ (Víte, že hřích je vědomé přestoupení zákona Božího.) Přišly mu myšlenky až zoufalé: „Přijdeš do zavržení ať děláš, co chceš. Marné všechno namáhání. Věčné peklo je tvůj úděl.“ Snažil se potěšiti myšlenkou: „Bůh je přece milosrdný a dobrotivý!“ avšak marně, nepomohlo to nic.

Co ho nejvíce trápilo nebyla bázeň, že by v pekle musel věčně trpěti, nýbrž myšlenka, že by v pekle Boha nenáviděl a proklínal. Konečně se modlil: „Bože, jestliže Tebe na věčnosti nesmím milovat, chci Tě milovat aspoň na

tomto světě co nejvroucněji. Jestliže nesmím okoušeti radosti nebeské, nedopouštěj, abych Tě věčně nenáviděl!“ Tímto utrpením duševním chřadlo i jeho tělo. Nemohl ani jísti, ani píti, ani spáti. Sotva se držel na nohou. Avšak nezanechal ničeho ze svých modliteb, naopak, ještě více se modlil. Řekl: „Panne Bože, duše má jest ochotna jak pro Tebe trpěti, tak s Tebou se radovati. Ať se stane vůle Tvá, který jsi řekl: Nechci smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil, a živ byl.“

Jednoho dne šel celý sklíčený ze školy a stavil se v kostele svatého Štěpána des Grés, aby se tam pomodlil před oltářem Panny Marie. Tam na klekátku na tabulce byla modlitba a tuto modlitbu se modlil z celého srdce: „Pomni ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků není slýcháno, bys koho opustila, kdo pod ochranu tvou se utíkal aneb o pomoc tě vzýval anebo za přímluvu tě žádal. Důvěrou touto jsa posílněn, k tobě, Panno panen a Matko, spěchám, k tobě přicházím a jako kající hříšník stojím před tebou. Ó Matko Slova, slovy mými nezhrdej, nýbrž milostivě slyš a vyslyš mne! Amen.“ Slíbil Bohu, že se bude každý den modliti sv. růženec. Sotva ta slova vyřkl, cítil, že je uzdraven. Radost naplnila jeho srdce a pokoj duše už nikdy jej neopustil.

Bůh je spravedlivý.

1. února

(Sv. Efrém se narodil v Iraku. Irak leží mezi řekami Eufratem a Tigridem v Asii. Jeho otec byl sedlákem. Efrém se stal mnichem a složil mnoho krásných písní. Proto se nazývá „kytara Ducha Svatého“. Zemřel roku 378.)

Sv. Efrém píše sám o sobě:

„Byl jsem ještě chlapec. Rodiče mne poslali do sousední vesnice. Cestou jsem uviděl

„vícem

3 Šťastné děti“.

— 65 —

krávu. Vzal jsem kamení a házel po ubohém dobytku. Zahnal jsem krávu do lesa, kde klopytla a bez pomoci zůstala ležet. V noci přišla divoká zvěř a krávu sežrala.

Šel jsem dále a potkal v lese chudého majitele krávy. Hledal ji a tázal se mne: „Synu můj, neviděl jsi moji krávy v lese?“ — Já však nejen že jsem mu neodpověděl, nýbrž jsem mu ještě spílal.

Asi o měsíc později mne poslali rodiče do stejné vesnice. Šel jsem. Již se blížila noc a já ještě na cestě. Potkali mne pastýři v lese a řekli mi: „Bratře, kam jdeš tak pozdě večer?“ Řekl jsem: „Rodiče mne poslali do sousední vesnice a spěchám tam.“ — Oni však mi domlouvali: „Již je pozdě a stmívá se; pojď s námi a zůstaň u nás; zítra můžeš dál.“ — Šel jsem tedy s nimi a zůstal u nich. V noci vnikla divoká zvěř do stáje a ovce uprchly. Pastýři se osopili na mne a vytýkali mi, že jsem vpustil zloděje do stáje. Ač jsem přísahal, že jsem nevinen, nic to nepomohlo. Svázali mne a zavedli k soudu. Byl jsem uvězněn a v žaláři jsem se setkal s dvěma muži, z nichž jeden byl křivě obžalován z vraždy, druhý z nemravnosti.

Jednou se mi ukázal v noci jinoch krásného vzezření. Řekl: „Efréme, co zde děláš v žaláři?“ Já však jsem se tak polekal, že jsem nemohl promluvit slova. Tu řekl jinoch: „Neboj se, nýbrž pověz mi, proč jsi v žaláři?“ — Řekl

jsem mu, co jsem věděl. On však odpověděl s úsměvem: „Vím, žes nevinen a žes byl pomlouván. Vím však také, cos před nedávnem učinil, jak jsi zabil kamením krávu chudásovu. Nauč se tedy, že u Boha není nespravedlnosti, že jeho soudy jsou sice skryté a pro nás nepochopitelné, ale nikoliv nespravedlivé. Věz také, že oni dva muži, kteří jsou s tebou ve vězení nejsou vinni z toho, z čeho jsou obžalováni. Avšak zeptej se jich a dovíš se, že jindy zasloužili, co nyní trpí. Přesvědčíš se, že Hospodin je spravedlivý.“ Jinoch zmizel.

Druhého dne ráno hned jsem se zeptal svých spoluvězňů, proč byli uvězněni. Jeden řekl: „Mě obviňují z vraždy; ale neučinil jsem tak.“ — Druhý: „Já jsem obžalován ze zločinu proti mravnosti, avšak Bohu díky — jsem nevinen.“

„Začal jsem jim mluvit srdečně do duše a řekl jsem otevřeně: „Povězte mi, jaký život jste vedli dříve?“ — První začal vykládati: „Před několika dny jsem šel po mostě. Za mnou šli dva mužové, hádali se tak, že jeden druhého hodil do řeky. Stál jsem při tom, a když volal o pomoc a mne prosil, abych mu podal ruku, neučinil jsem toho. Dlouho bojoval s vlnami, až utonul. Lehce jsem ho mohl zachrániti, ale neučinil jsem tak. To je můj zločin; uznávám, že Bůh je spravedlivý.“

Na to začal druhý: „Před dvěma roky se to stalo: Byli dva bratři vojáci, kteří zdědili

po svých rodičích veliký majetek. Jejich sestra, která byla vdova, žádala také svůj podíl; avšak bratři jí nechtěli nic dát, proto hledali příčinu, aby ji vyloučili z dědictví. Obviňovali ji ze zločinu proti mravnosti a přivedli i svědky, kteří křivě přísahali. Avšak i ubohá sestra přísahala, že je nevinná. Jednoho dne přišli oba bratři ke mně a žádali mne, abych křivě přísahal, že jejich sestra je vinna. Za to mi slíbili padesát zlatých. Učinil jsem tak a vdova byla vyděděna. To je můj zločin.“

Konečně nás přivedli k výsledku. Oba vězňové i na skřípci vypovídali, že jsou nevinní a byli propuštěni. Když jsem viděl skřípec a přišla řada na mne, začal jsem se třásti na celém těle a plakal jsem. Lidé se mi posmívali: „Co pláčeš, chlapče? Když jsi zločin spáchal, nebál ses. Teď pláčeš, když ti slzy již nic nepomohou.“

Avšak tentokrát jsem nepřišel na skřípec, nýbrž v okovech mne odvedli zpět do žaláře, kde jsem zůstal nových čtyřicet dní. Zatím byli tam přivedeni noví vězňové.

V noci se mi ukázal zas onen jinoch a řekl: „Co je, Efréme, tázal ses oněch mužů?“ — „Ano, pane, učinil jsem tak.“ — „Poznáš nyní spravedlivý soud Boží. Abys poznal nynější své spoluvězně, pravím ti: dva z nich křivě obviňovali vlastní sestru z hrozného zločinu, aby ji oloupili o dědictví po otci a třetí hodil člověka do vody.“

Druhého dne jsem se tázal spoluvězňů, proč jsou uvězněni. První dva zvolali: „Ó, bratře, věř nám, trpíme pro své zločiny, avšak ne pro ty, pro které jsme uvězněni; těchto zločinů jsme se nedopustili.“ — Třetí řekl: „I já jsem mnoho zhřešil, avšak vraždu, za kterou jsem nyní uvězněn, jsem nespáchal.“ Potom mi vypravovali, co jsem už věděl z úst onoho jinocha. Nato jsem jim vykládal, co jsem zažil a oni s hrůzou zvolali: „Jest jenom jeden Bůh, který divy tvoří.“

Druhého dne byl zase výslech. Moji spoluvězňové na skřipci se přiznali, byli odsouzeni a popraveni. Musel jsem býti při tom. Soudní sluhové přišli ke mně a řekli: „Jenom si nemysli, chlapče, že tentokráte zase ujdeš soudu, jak posledně. Dnes sám na svém těle zažiješ, co jsi právě viděl.“ — Soudce se obrátil k sluhům a řekl: „Svlečte toho hochu a přiveďte ho sem.“ — Strhli šaty s těla, a já ve své smrtelné úzkosti jsem se obrátil k Hospodinu a volal jsem: „Všemohoucí Pane, vytrhni mne z této nouze, abych se mohl státi mnichem a tobě mohl sloužiti bez překážky.“ — Když jsem stál před soudcem, rozkázal, abych byl řemeny spoután a bičován. Zatím, co se sluhové připravovali, řekl jeden z přísedících: „Pane, je-li ti libo, odložíme trest na jiný den, už je nejvyšší čas k obědu!“ — Nato jsem byl znovu odveden do žaláře. Zatím byl soudce odvolán a jeho ná-

stupce znal moje rodiče. Znovu jsem byl vyslý-
chán; uznán za nevinného a ihned propuštěn.“

Z katechismu: Co znamená: Bůh je nej-
výš spravedlivý?

Bůh je nejvýš spravedlivý, znamená: Bůh všechno
dobře odměňuje a všechno zlé trestá. „Odplatí kaž-
dému podle skutků jeho.“ (Řím. 2, 6.)

Odplatí každému: i hříšné odmění za dobrý sku-
tek byť nepatrný; i svatě potrestá za hříchy byť sebe-
menší. Odplatí třeba ne hned po činu, ale jednou
dozajista: částečně za živa na zemi, úplně
po smrti na věčnosti; tam teprve Bůh doko-
nale odmění i hodné, kteří se za živa mívali zle, a
plně potrestá i hříšné kteří na zemi žili v blahobytu.
Bohatec a Lazar dostali každý „svoje“ až na věčnosti.
(Luk. 16, 19—31.)

2. února **„Světlo k osvícení národů.“**

(Dnes si vzpomínáme, jak nejsv. Panna Maria oběto-
vala Ježíška v chrámě. Simeon vzal Ježíška na lokty
své, velebil Boha a řekl o něm: „Ty jsi světlo
k osvícení národů.“ Ježíš osvěcuje naši duši, když
se učíme, zvláště, když se učíme náboženství. Sv.
Josef Kalasanský, který se narodil r. 1556 na
španělském zámku Kalasanza, pečoval zvláště o děti.

Proto chci vám dnes o něm vypravovati.)

Protože sv. Josef Kalasanský měl Pána Boha
rád, stal se knězem. Chtěl zbožně žít sám
pro sebe a v tichosti sloužit Bohu. Avšak Pán
Bůh chtěl, aby se staral též o jiné duše. Dal
mu do srdce myšlenku: „Jdi do Říma.“ Josef
nevěděl, že to je myšlenka od Boha a proto

si řekl: „Co bych dělal v Římě?“ a nedbal toho vnuknutí. Avšak myšlenka ho tak pronásledovala, že se poradil se svým zpovědníkem a konečně se rozhodl, že půjde opravdu do Říma. Tam viděl mnoho lidí, kteří vedli život špatný. Tázal se: „Proč tito lidé žijí tak špatně?“ a poznal příčinu: Protože jako děti nebyli řádně vyučováni a vycvičeni v náboženství.

Tehdy ještě nebylo, jako u nás, povinnosti chodit do školy. Chtěly-li se děti něčemu naučit, museli rodiče za ně zaplatit. Proto se mnoho chudých dětí toulalo na ulicích. Ničemu se tyto děti nenaučily, pracovat nechtěly a tak žebřaly. A protože zahálka je matkou všech neřestí, tyto děti sváděly se navzájem k mnohým špatnostem. K tomu všemu vypukl ještě mor v městě. Mnoho rodičů zemřelo a ubohé děti bez dozoru na ulici se na duši kazily.

To bolelo Josefa. Zavedl děti do městských škol. Tam však je nechtěli přijmouti bezplatně. Co dělat? Jeden dobrý pan farář propůjčil světcům dvě světnice, a v nich začal na podzim roku 1597 „zbožnou školu chudých“. Několik kněží mu pomáhalo. Bezplatně učili chudé děti číst a psát a zvláště náboženství a mravnosti.

Kde však vzít pro děti knihy, papír a pomůcky? Josef chodil od domu do domu a žebřal pro svoje žáky. Brzy měl osmnáct pomocníků a 990 žáků. Co to bylo starostí! Josef pracoval ve dne v noci. Po vyučování vzal košť

a čistil třídy, štípal dříví, umýval náčiní v kuchyni.

Když děti šly k svatému přijímání, on klečel mezi nimi a povzbuzoval je, aby se zbožně připravily.

Přes padesát roků neúnavně pracoval. Bylo mu 92 let, když zemřel.

Z katechismu: Bohu sloužíme, když věříme pravdám Božím, hledíme si milosti Boží a plníme zákon Boží. Tomu nás učí katolické náboženství. Učiti se katolickému náboženství jest učení nejpotřebnější.

Záci jsou povinni choditi do školy, pracovati úkoly a učiti se, co jim uloženo.

Předsevzetí: Chci Pánu Bohu děkovati za to, že smím choditi do školy a zvláště, že se mohu učiti náboženství.

3. února

Dvě cesty.

(Sv. Ansgar byl apoštolem severních zemí: Dánska, Švédska a Norska. Narodil se ve Francii r. 801. Matka mu zemřela, když mu bylo pět let. Potom přišel do školy benediktinů v Korveji. Ansgar byl jako žák lehkovážný a nerad se učil.)

Jednou měl sen. Zdálo se mu, že jde stezkou, ale stezka byla špatná, neschůdná a nakonec se dostal do bažiny, v níž by byl skoro utonul. Vedle jiná stezka; ta byla rovná a dobrá. Po ní kráčela skupina žen bíle oděných. Před nimi šla vznešená postava, jako královna všech ostatních.

Najednou uviděl Ansgar mezi ženami svoji vlastní matku. Ó, jak se zaradoval a hned chtěl k ní. Avšak nemohl vytáhnouti nohou z bahna, v němž tonul.

Ona vznešená královna se obrátila k němu a řekla mu: „Dítě mé, chtěl bys ke své matce?“ — „Ó ano, rád, rád bych chtěl k mé mamince!“ — Paní však odpověděla: „Chceš-li býti s námi, varuj se marnivosti a nechej dětinných pošetilostí, neboť my cítíme ošklivost před vším, co jest zlé; a nikdo nepřijde k nám, kdo má ještě radost na takových věcech.“

Tento sen působil hlubým dojmem na Ansgara. Stal se vážným a začal pilně se učit, aby se dostal ke své milé matce do nebe.

Avšak po nějaké době zas ochabl ve své horlivosti a vracel se k bývalému životu. Pán Bůh ho napomenul jiným způsobem. Mocný a vážený císař Karel Veliký zemřel. Ansgar poznal, jak „všeciina lidská sláva hyne jako polní tráva!“ Všecko pomine, jen kdo hledá Boha zůstane na věky. Ansgar se obrátil celým srdcem k Bohu a zůstal mu věrný až do smrti.

Z katechismu: „Věřím v život věčný.“ Při smrti odchází na věčnost duše člověka, po soudu posledním bude žiti věčně celý člověk s duší i s tělem. Život věčný je v nebi a v pekle. Dvě cesty vedou na věčnost ke dvoji bráně. (Mat. 7, 13. 14.) Ke které bráně směřuji já? Kde domov můj?

„NEBESKÉ JE DVORSTVO KRASNĚ,
BLAZE TOMU, KDO TAM DOJDE,
V ŽIVOT VĚČNÝ, OHĚŇ JASNÝ
SVATĚHO DUCHA. KYRIE, ELEISON!“

4. února **„Bez víry se nelze líbit Pánu.“**

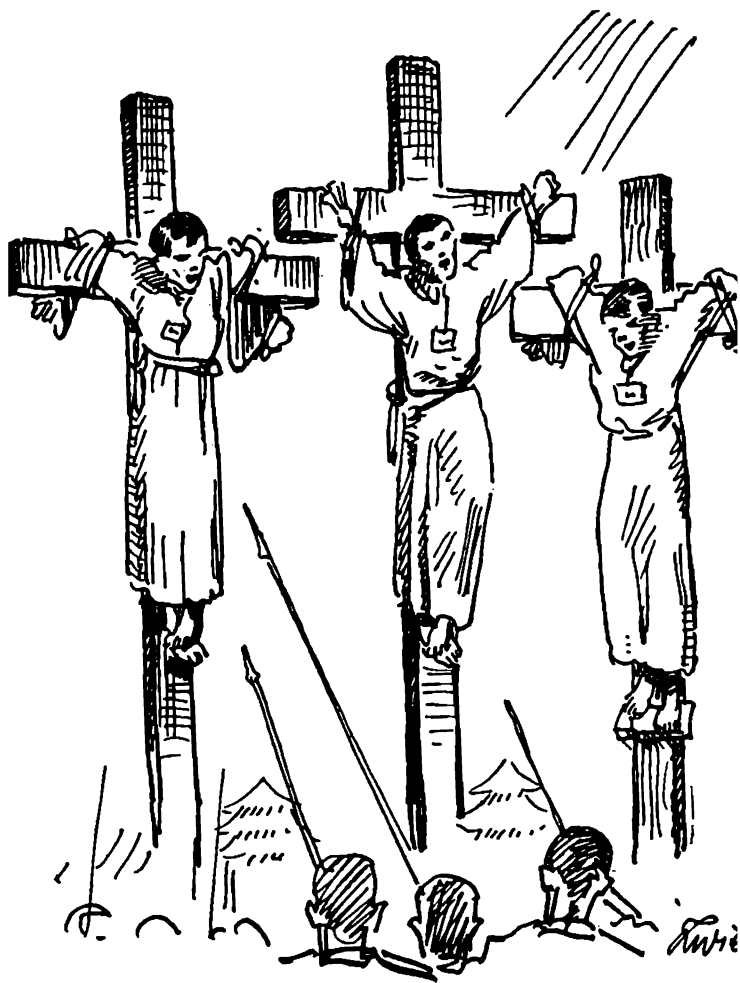
Mučedníci japonští, viz 26. ledna.

(Taikosama byl první císař japonský, který pronásledoval křesťany. Byl nízkého rodu a jmenoval se původně Toquixirus. Avšak svou obratností dosáhl trůnu královského, podmanil si ostatní krále a dal si jako císař jméno Taikosama, t. j. „nejvyšší pán“. V prvních pěti letech byl nakloněn křesťanství. Proto mnoho tisíc lidí se obrátilo k víře. Taikosama byl přesvědčen o pravdě katolické víry, avšak pro svůj nemravný život nechtěl se státi křesťanem. Ano když jeho lékař lstivými slovy ho štvál proti křesťanům, začal je krutě pronásledovat.)

V noci 8. září 1596 poslal Taikosama svému místodržiteli v městě Meako rozkaz, aby všickni kazatelé evangelia a jejich stoupenci byli u věznění.

Křesťané se nebáli, neboť nedávno předtím obdrželi sílu Ducha Svatého biřmováním.

Desíletý syn jednoho ctnostného křesťana byl u Jesuitů na výchově. Otec psal synovi: „Podstoupím smrt mučednickou a zanechávám tobě všecken svůj majetek.“ Hoch však nebyl s tím spokojen, spěchal domů a řekl otci: „Není to spravedlivé, že mne chceš udělati dědicem pozemských statků a vyloučiti mne od statků věčných, kterých získáme mučednictvím.“

Chci s tebou umřítí; byla by to hanba před Bohem a před lidmi, kdyby syn nevytrval u otce!“

Mezi uvězněnými byli tři ministranti Tomáš, Antonín a Ludvík. Jeden z pohanů přišel do žaláře a sliboval Ludvíkovi, že jej vysvobodí, zapře-li křest. Ludvík odpověděl: „I ty se musíš stát křesťanem a dát se pokřtít, neboť není jiného prostředku, abys byl spasen.“

Za mnohých útrap a potup byli vězňové odvedeni do hlavního města Nagasaki. Cesta vedla městem Nangoya. Když místodržitel Fozambure viděl malého Ludvíka, bylo mu ho líto a řekl: „Tvůj život je v mé moci; chceš-li mi sloužit, dám ti svobodu.“ Ludvík odvětil: „Učiním to, co řekne bratr Petr.“ Petr, kněz řádu sv. Františka, řekl: „Můžeš jít, avšak s podmínkou, že můžeš zůstat křesťanem.“ — „Ne,“ odpověděl místodržitel, „víru křesťanskou musíš opustit.“ Ludvík odmítl slovy: „Za takové podmínky nechci žít; neboť za bídný, pozemský život bych ztratil věčný, blažený.“

Z katechismu: Co poroučí Bůh prvním přikázáním?

Prvním přikázáním poroučí Bůh, abychom v něho věřili, v něho doufali, jej milovali a jemu se klaněli.

Slovo „věřím“ znamená: pokládám pevně za pravdu, co někdo mluví. „Věřím v Boha“ znamená: pokládám pevně za pravdu, co lidem oznámil neboli zjevil Bůh. Pravdy Bohem zjevené slovou „svaté pravdy“. Skrze koho zjevil Bůh svaté pravdy? Zjevené pravdy světil Ježíš Kristus církvi katolické.

„Můj Ježíši, milosrdenství!“

5. února

Jednoho hocha se tázal misionář: „Co odpovíš, až se tě budou tázati, jsi-li křesťan?“ — „Řeknu, že jsem křesťan!“ — „Avšak, když ti pohrozí, že tě ukřižují? Co potom učiníš?“ — „Připravím se na smrt.“ — „Ale jak se připravíš na smrt?“ — Chlapeček pozdvihl své ruce vzhůru a řekl s podivuhodnou rozhodností: „Pokud budu moci mluvit, budu volati: Můj Ježíši, milosrdenství! Můj Ježíši, milosrdenství! Můj Ježíši, milosrdenství!“ Misionář zaplakal pohnutím.

Dne 4. února došli mučedníci do Nagasaki. Příštího dne měli býti popraveni. Před městem bylo 26 křížů pro ně připraveno. Cestou k popravě křesťané zpívali Bobu díky a chvály.

Malý Ludvík hned se tázal, který kříž je určen pro něho a když mu jej ukázali, šel k němu, políbil a objal jej s takovou radostí, že pohané se tomu náramně divili.

Když byli všichni připoutáni na kříž, začal ministrant Antonín zpívati žalm:

Chvalte, děti, Hospodina,
chvalte jméno Hospodinovo!
Buď jméno „Hospodin“ požehnáno
od tohoto času až na věky.

Konečně nastal okamžik, kdy ukřižovaní měli býti usmrceni. Když katané pozdvihli svých kopí, kolemstojící křesťané zvolali: „Ježíš. —

Maria!“ Mnozí z nich plakali. Mučedníci však zpívali, jiní se modlili, jiní toužebně hleděli k nebi. Skoro v témže okamžiku byli všichni probodeni a tak přinesli prvotní obět země japonské.

Na Hod Boží svatodušní roku 1862 prohlásil Sv. Otec Pius IX. mučedníky japonské za svaté.

Z katechismu: Jak máme věřití svaté pravdy?

Svaté pravdy máme věřití pevně, činně a vytrvale.

Věřití pevně znamená: o ničem nepochybovati.

Věřití činně znamená: víru činem ukazovati.

Věřití vytrvale znamená: ničím se nenechat zviklati. —

6. února

Slaviček Boží.

(Ludvík Manóha narodil se r. 1904 v Chapotieru v jižní Francii. Zemřel již 4. února 1914.)

Ludvík byl veselý hoch. Rád se toulal po lukách a v blízkém lesíku a zpíval o závod s ptáčky. Proto mu lidé říkali „slaviček“.

Výchova Ludvíkova byla v rukou matčiných. U ní žil ještě její otec, dědeček Ludvíkův. Byl často nemocný a posledních osm let slepý; jelikož byl velice zbožný modlíval se ustavičně sv. růženec neb zpíval nešpory.

Když Ludvíkovi bylo šest let, potkal jednou dítě, které dosud ještě nebylo pokřtěno. „Ó, maminko,“ zvolal, „jak ubohé je to dítě.“

Ono neví nic o Pánu Bohu a nemá ho v srdci!“ Aby neztratil Pána Boha, nebál se ničeho tak, jako hříchu.

Jednou šel kolem hospody a slyšel, jak tam podnapilí muži kleli. Lekl se toho a modlil se na dostiučinění: „Můj Bože, miluji Tě z celého srdce svého.“ Od té doby cítil odpor proti každé hospodě. „Maminko, nechci vkročit do domu, kde se hřeší, tam nepůjdu, kde se kleje.“

Protože byl v milosti Boží a neměl hříchu, byl pln radosti. Nejraději měl dobu vánoční; neboť tak rád zpíval koledy. Stále žebroňoval starší sestru Markétu, aby s ním zpívala. Avšak té se vždycky nechtělo a řekla: „Dej mi pokoj! Nebudu přece celý den zpívat.“ Ludvík však nepopustil: „Nebudeš-li zpívat, já se s tebou pohněvám a bude zle!“ Tak Markéta musela chtě nechtě povolit. Též litanie zpíval Ludvík rád a nedal pokoje, až každou neděli večer se v rodině zpívaly litanie.

Protože měl radost v srdci, hleděl též jiným radost učinit. Jahody, které nasbíral v lese, přinášel nemocným. Každý haléř šetřil, aby rodičům a příbuzným mohl k svátku něco koupiti.

Naučení: Kdo je v milosti posvěcující, může býti opravdu šťastný.

Z katechismu: Kterak nás posvěcuje milost posvěcující?

Milost posvěcující nás posvěcuje tak, že nás činí Bohu více podobnými, jemu zvláště milými a k věčné blaženosti oprávněnými.

Živá ratolest. Duše v posvěcující milosti žije novým životem, podobá se živé ratolesti na vinném kmeni Páně a může nésti „ovoce mnohé“. (Jan 15, 5.) Ovocem jsou dobré skutky, záslužné pro nebe. Cokoli v posvěcující milosti vykonám dobrého, jako by se mi připisovalo do „knihy života“ (Filip 4, 3.), jako by mně tím přibývalo „pokladu v nebi“ (Mat. 6, 20.), zaslouhují si nebeské odměny. Svätý člověk je schopen konati skutky pro nebe záslužné.

„Miláčkové, rostte v milosti!“ (2. Petr 3, 17. 18.) Posvěcující milosti přibývá každým skutkem dobrým. Dobrým skutkem je zvláště slyšeti pobožně mši svatou a přijímati svátosti, jmenovitě Svátost oltární. Duše je potom krásnější, Bohu milejší a má tedy právo na vyšší stupeň nebeské blaženosti. Proto „kdo je svätý, posvět se ještě!“ (Zjev. 22, 11.) Všedním hříchem se roucho svätosti jakoby poskvřňuje.

7. února „Hříchů je mi zhloubí srdce líto.“

Jednoho dne byl Ludvík s přítelem na procházce. Byl podzim a hrozny již dozrávaly. Jelikož měli chlapani velikou žízeň, utrlh přítel dva hrozny a dal jeden Ludvíkovi, aby tak uhasil žízeň. Avšak když se Ludvík vrátil domů, probudilo se jeho svědomí a dělalo mu výčitky, že se dopustil krádeže. Spěchal k matce: „Maminko, ukradl jsem hrozen. Kolik asi stojí? — Chci hned se vrátit a škodu napravit.“ Uklidňovali ho, že to byla jen maličkost. On však hned šel ke

sv. zpovědi, vzal ze své kampeličky několik penízů a dal je chudým.

Do školy musel chodit Ludvík temným lesem. Markéta se tam bála a raději by šla širokou silnicí podél lesa. Avšak matka to dětem zakázala, aby se nepokazily od jiných nezbedných dětí, které tudy chodívaly. Jednoho dne řekla: „Děti, jestli dnes budete brzy doma, dostanete dobrou svačinu.“ Děti však tentokrát neposlechly a běžely co nejrychleji silnicí. Doma lhaly: „Maminko, vidíš, už jsme tady, šli jsme přímo lesem.“ Maminka je pochválila a dala jim slíbenou svačinu. Ludvík však dlouho to nevydržel. Brzy přišel zkroušeně k matce a přiznal se: „Maminko, maminko, my jsme selhali. Nešli jsme lesem, ale silnicí. Odpusť, maminko, já už nikdy, nebudu lháti.“

Z katechismu: Lítost je bolest a ošklivost duše nad spáchanými hříchy.

Kterých hříchů je nutno litovati?

Je nutno litovati hříchů těžkých, a to všech.

Kdyby někdo neměl lítosti, byť jenom nad jedním hříchem těžkým, zpovídal by se neplatně. — Tomu, kdo má jen všední hříchy, stačí k platné zpovědi litovati aspoň jednoho z nich. Učiní však dobře, když bude litovati všech hříchů všedních, ze kterých se zpovídá. Radno je také v lítost a zpověď zahrnouti hříchy už odpuštěné, aby lítost byla tím upřímnější.

Co musí s lítostí nezbytně býti spojeno?

S lítostí musí nezbytně býti spojeno předsevzetí: opravdu chci se polepšiti a nikdy už nebřešiti.

Ve škole byl Ludvík jeden z nejlepších. Bystrým rozumem rychle všechno pochopil. I paměť měl dobrou. Není divu, že přišel s vysvědčením nejlepším a byl prvním ve třídě. To byla radost! S jásotem přichvátal domů a volal: „Maminko, první — první — jsem první ve třídě!“ — Potom teprve se probudila jeho zbožná mysl a řekl: „Ano, jsem první! — Avšak vím, že nemám práva býti pyšný. Jestliže mám trochu více

rozumu nežli ostatní, Bůh mi to dal a jemu patří čest!“

Z katechismu: Pýcha se začíná jevit, když někdo je marnivý, baží po cti a chvále, rád o sobě mluví, na sobě si zakládá a jinými pohrdá.

V kostele.

Šel-li Ludvík do kostela, již na cestě se choval slušně a skromně. Říkával svým spolužákům: „Kostel je dům Boží. Kdybychom byli pozváni k panu presidentovi, jak bychom se slušně chovali! Taktéž na cestě do kostela nesmíme skotačit jako kozlata!“

Když při mši svaté bylo pozdvihování, Ludvík zbožně hleděl na svatou Hostii. Matka se domnívala, že tak činí z nedbalosti a domlouvala mu: „Proč se nepokloníš, jak ostatní lidé, při pozdvihování?“ Ludvík odpověděl: „Víš, maminco, já mám Pána Ježíše tak rád. Když pohlédnu na sv. Hostii, vidím ji často jako v záři světla. Myslíš, že se Pán Bůh bude zlobiti, když se méně pokloním, abych svatou Hostii mohl viděti?“

Naučení: Při pozdvihování máme pohlédnouti na sv. Hostii a říci: Pán můj a Bůh můj! Potom se pokloniti a říci: Ježíši, Tobě žiji, Ježíši, Tobě umírám, Ježíši, Tvůj jsem v životě i smrti. Amen.

Zkouška.

9. února

Když Ludvíkovi bylo sedm let, velice toužil po sv. přijímání. Avšak onemocněl zánětem mozku a bylo nebezpečí smrti. Tu se ukázala jeho důvěra v Pannu Marii. Když mu podávali léky, řekl: „To všechno nic nepomůže, dejte mi hlt lurdské vody a budu zdrav.“ Vskutku se uzdra-

vil, avšak sv. přijímání bylo ještě odloženo; až teprve 22. prosince 1912 se mu dostalo toho štěstí. Od té doby bylo sv. přijímání středem jeho života. Každou neděli a každý svátek, též první pátek v měsíci přistupoval ke stolu Páně. Čím častěji chodil, tím více vzrostla jeho horlivost, touha a láska.

Pokání.

Až do září 1913 Ludvík, ačkoliv byl sláb, přec zdatně se přemáhal. Avšak náhle síly ho opustily a lékař nařídil, aby si lehl. To byla pro něho oběť, že nemohl již do kostela, nemohl zpívat a ministrovat a nemohl k sv. přijímání. I maminka byla zarmoucená. On jí těšil: „Hle, činím všecko, co Pán Bůh chce. Nejsem v jeho rukou? — Nic se mi nemůže státi bez jeho vůle. On je náš a Otec, jeho vůle je nejlepší.“

Když tak o samotě ležel, vzpomínal na svoje hříchy. Řekl: „Maminko, smrtelného hříchu jsem se nikdy nedopustil, ale častěji jsem neposlouchal, Markétku jsem zlobil. Jednou neb dvakrát jsem kopl kamarády neb udeřil pěstí. Ale myslím, že mi to Pán Bůh odpustil, neboť jsem těchto hříchů litoval a vyzpovídal jsem se z nich. Teď činím pokání za své hříchy tím, že tolik trpím.“ — Matka řekla: „Obětuj své bolesti Pánu Bohu.“ — „Ano, maminko obětuji ty bolesti s bolestmi Pána Ježíše na kříži

za všechny lidi na zemi.“ Když už byl tak sláb, že se nemohl ani modlití, řekl: „Maminko, já už nemohu se modlití, ale já obětuji moje bolesti Pánu Bohu jako pokání za moje hříchy.“

Matka ve dne v noci neodcházela od postele nemocného. „Jak jsi dobrá, maminko“, řekl Ludvík slabým hlasem, „jak jsem ti vděčný!“

Pán farář navštívil umírajícího. Řekl mu: „Milé dítě, až přijdeš do nebe, pomodlíš se též za svého starého faráře, ano?“ — „Ó ano, pane faráři, slibuji to!“ — „A též poprosíš Pána Boha, aby požehnal mým farníkům?“ — „Jestliže mne Pán Bůh přijme do ráje, jistě nezapomenu na farníky.“

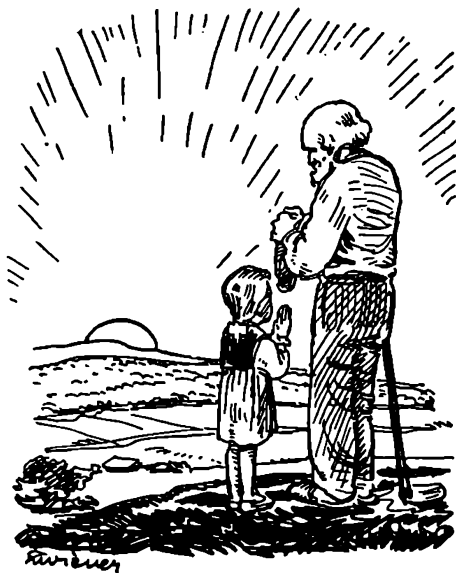
Okamžik smrti se blížil. Rozsvítili hromničku a dali umírajícímu kříž k políbení. Zbožně políbil pět ran Spasitelových, svůj růženec a zázračnou medajli. K večeru chtěl něco pítí, ale již nemohl. Řekl: „Maminko, již nemohu pítí, už je konec. — Teď jdu k Pánu Bohu.“ Matka objala dítě a plakala. „Maminko, jsem tak sláb. — Budu spát u Pána Boha.“ Kněz mu dal ještě poslední požehnání. Ludvík se poohlédl, zahleděl na sochu své nebeské Matky, blaženě se usmál, a jeho duše odešla do nebe.

Z katechismu: Po odpuštění hříchu zbývají mnohdy časné tresty. Ty čekají na člověka buď za živa na zemi anebo po smrti v očistci. Čím dokonalejší pokání činíme dobrovolně, tím více časných trestů se nám odpouští.

Věřím v Boha.

(Na počátku 19. století žila chudá dívka Anna Kateřina Emmerichová, kterou Bůh vyznamenal tím, že viděla život a utrpení Páně a též měla rány jeho na svém těle. Narodila se na svátek Narození Panny Marie r. 1774 ve Flamské u Koesfeldu ve Vestfalsku a zemřela r. 1824.)

Anna Kateřina Emmerichová vykládá ze svého života. Časně ráno vzal mne otec s sebou na pole, a když slunce vzešlo, smekl klobouk a modlil se. Potom mluvil o Bohu, který svému slunci tak krásně dává vzházeti nad námi. Často říkával, že je to hanba, když někdo tak dlouho zůstává v lůžku, až sluníčko na něho svítí; tak hynou lidé i statky. Já jsem v dě-

tinském nerozumu odpověděla: „Mně se to nemůže státi, neboť k mému lůžku sluníčko se nedostane.“ On však odpověděl: „I když ty nevidíš slunce, ono tě vidí a svítí všude.“ Od

té doby jsem si dala dobře pozor, aby mne slunce nezastihlo v lůžku.

Když jsme šli ráno přede dnem na pole, řekl můj otec: „Hle, ještě žádný člověk nešel rosou; jsme první, a když se budeme zbožně modliti, žehnáme zemi a poli. Je to tak krásné jíti první, nedotknutou rosou; ještě je požehnání Boží na ní, ještě není spáchán žádný hřích na poli, ještě nikdo zde nepromluvil zlého slova. Později, když už lidé všecko pošlapali, je to, jakoby bylo všecko pošpiněno a zkaženo.

S otcem jsem musela na pole, koně vésti, pluh držeti a jinak pomáhati. Když jsme obrátili neb zastavili, říkával: „Jak je to krásné! Hle vidíme právě kostel a v něm je Svátost oltářní, můžeme se klaněti svému Pánu a Bohu! On nás také vidí a žehná naší práci.“ Když zvonilo ke mši svaté, smekl klobouk, pomodlil se a řekl: „Teď je kněz při Gloria, teď při Sanktus, teď se musíme to a to modlili a se požehnati.“

Potom si zazpíval neb zapískal něco. A když vyzdvihl pluh, řekl: „Lidé vykládají a jsou zvědaví na zázraky, a přece žijeme ze samých zázraků a milostí Božích! Podívej se na zrněčko v zemi, tam leží a z něho vyrůstá veliký klas a dává užitek stonásobný. Není to veliký zázrak?“

Z katechismu: „Každý dům jest od někoho vystavěn.“ (Žid. 3, 4.) Samo se nic neudělá, nepohne, neoživi. Kdo udělal slunce a měsíc, hvězdy a zemi?

Kdo zeměkouli uvedl v pohyb? Kdo všechno na zemi oživil a účelně spořádal? Jistotně KDOSI živý, rozumný, velemocný.

Jest Bůh. Tak soudí člověk zdravým rozumem. Zpozdilí jsou všichni, kteří pozorují dílo a nenalézají umělce. „Nebot z velikosti a krásy tvorů lze poznati jejich stvořitele.“ (Moudr. 13, 1. 5.) Jen „pošetilý říká si v duchu: Není Boha“. (Žalm 13, 1.) „Nikdo nepopírá Boha, leč kdo si přeje, aby Boha nebylo.“ (Sv. Augustin.)

11. února **„Bůh první miloval nás.“**

Kateřina vypravuje dále: „První katechismus jsem se naučila od své matky. Její přísloví bylo: „Pane, jak Ty chceš, a ne jak já!“ a „Pane, dej mi trpělivosti a potom mne trestej co nejvíc!“ To jsem si zapamatovala po celý život.

Když jsme si hráli, říkala matka: „Když si děti hrají a jsou při tom hodné a zbožné, andělé a Ježíšek jsou s nimi.“ Brala jsem to doslova a často jsem hleděla k nebi, jestli již andílci přicházejí.

Kdykoliv jsem se požehnala svatým křížem na čele, na ústech a na prsou, myslila jsem si, že to jsou klíče, aby nic zlého nevníklo do myšlenek, slov a do srdce. Jenom Ježíšek měl míti klíč, aby všechno bylo dobré.“

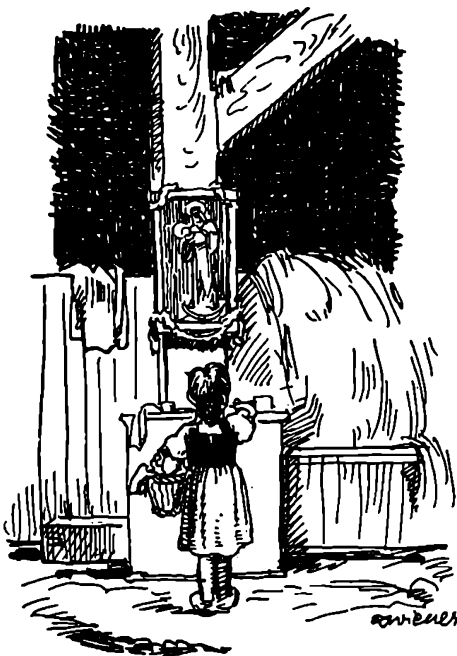
Od rodičů často slyšávala, jak velice nás Pán Bůh miluje, a že máme též z lásky k Němu nějakou obět přinést.

Kateřina měla ve stodole v koutku obrázek Matky Boží s Ježíškem. Před ním postavila kus dřeva jako oltář. Když jí rodiče něco darovali, přinesla to sem, aby tak Ježíškovi způsobila radost.

Za tyto oběti jí Pán Bůh udělil milost, že měla ošklivost před každým, i nejmenším hříchem. Často se modlívala: „Pane Bože, raději nechej mne umřít než hřešit!“

Jednou cítila odpor proti selce, která pomlouvala její rodiče. Umínala si, že ji nepozdraví. Učinila tak, ale hned cítila výčitky svědomí a plna lítosti se vrátila a prosila selku za odpuštění.

Z katechismu: Jak zní hlavní přikázání Páně?

Hlavní přikázání Páně zní: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého. To jest největší a první přikázání. Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mat. 22, 37—39.)

Proč máme Boha milovati?

Boha máme milovati, protože jest náš Otec nebeský, od něhož máme všechno dobré.

„Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?“ (Žalm 115, 12.) Bůh odpovídá: „Synu, dej mi srdce své!“ (Přisl. 23, 26.)

12. února **„Milovati budeš bližního svého!“**

Protože Kateřina milovala Boha, milovala též bližního. Viděla-li chudého, nečekala až bude prosit, nýbrž běžela mu vstříc a řekla: „Počkej, počkej, přinesu ti z domu kousek chleba.“ A dobrá matka tuto dobročinnost jí nevytýkala

Když šla k první svaté zpovědi do města, dali jí rodiče sedm feniků, aby si jako ostatní děti koupila rohlík; ona však peníze darovala žebračce a řekla jí: „Pomodlete se za mne, aby mi Pán Bůh odpustil hříchy!“ — Když později zase šla ke zpovědi a dostala peníze, koupila sice rohlík, ale nesnědla jej, nýbrž přinesla rodičům domů, aby jim učinila radost.

Rodiče jí vstípili do srdce velikou lásku a soustrast s dušemi. Každý večer otec napo-

mínal děti: „Modleme se za ty, co jsou na cestách, za vojáky a ubohé vandrovníky.“ Když byly masopustní dny, řekla matka: „Děti, pomodlete se čtyři Otčenáše za nevinné, které v těchto dnech jsou sváděny ke hříchu. Děti, vy tomu nerozumíte, ale modlete se přec!“

Největší bolest cítila Kateřina, když slyšela, že někdo spáchal hřích. Viděla-li u některého dítky chybu, modlila se za jeho polepšení, a aby modlitba byla silnější, uložila si nějaké pokání.

I se židy cítila velikou soustrast. Vykládala: „Otec můj mne vzal někdy s sebou, když šel do města nakupovat u židovského obchodníka. Když jsem viděla tohoto nešťastného člověka, musela jsem plakati nad tím, že židé jsou tak zaslepeni a nechtějí uznati svého Mesiáše!“

Z k a t e c h i s m u : „Milovati budeš bližního svého!“ (Mat. 22, 39.) Sám sebe miluje každý. Nezřízeně se miluje, kdo pečuje pouze o svůj blahobyť pozemský. Činí-li to bez ohledu na druhé, slove „sobec“. Bohumile má sebe rád, kdo pečuje především o své spasení věčné. Tak máme milovat i bližního.

Kdo je můj bližní? Všichni pocházíme od prvního člověka Adama. Všichni máme společného Otce, k němuž se modlíváme: „Otče náš, jenž jsi na nebesích.“ Za nás „za všechny umřel Kristus“. (2. Kor. 5, 15.) Všechny nás „Bůh povolal k věčné slávě své.“ (1 Petr. 5, 10.) Proto jsme si všichni vespolek blízcí, ať si je kdo kterékoli víry nebo národnosti, ať si je známý nebo neznámý, příjemný aneb odporný, přítel anebo nepřítel. Můj bližní je každý člověk.

Proč máme své bližní milovati?

Své bližní máme milovati, protože jsme všichni po Adamovi jako bratři — k obrazu božímu stvoření, smrtí Kristovou vykoupení a k nebeské blaženosti povolání.

Kterými slovy Kristus vysvětlil přikázání lásky k bližnímu?

Kristus vysvětlil přikázání lásky k bližnímu slovy: „Co chcete, aby lidé činili vám, činite vy také jim!“ (Mat. 7, 12.)

13. února „Králi a střede všech srdcí.“

(Ema a Mariani je jedna z nejmladších světic. Když zemřela 26. července 1916 byla jí čtyři léta, osm měsíců a dvacet dní.)

Emě byla teprve dvě léta a již milovala Pána Ježíše ve Svátosti oltářní skrytého. Někdy šla s tetou Cesarinou ulicí, kde byl klášter. Klášterní kapli nebylo podle zevnějšku poznati, avšak Ema se pojednou zastavila a řekla: „Cítím vůni, která vychází od Ježíše. Je tu někde na blízku. Ale kde je? — Nevidím nikde kostela.“ Vysvětlili jí: „Tamhle je zavřena kaple sestřiček.“ Ema hned poklekla a poklonila se Ježíši svátostnému.

Jindy teta v kostele z roztržitosti plivla na zem. Ema hned ji pokárala: „Podívej se, tamhle v tom zlatém domečku bydlí Pán Ježíš, a to je Bůh! V domě Božím se nesmí něco takového dělat.“

Když v kostele byla vystavena Nejsvětější Svátost, vzala teta Emu na mši svatou. Potom ještě zůstaly na několika pobožnostech. Když byl čas jíti domů, teta vyběhla Emu k odchodu. Ema se poklonila hluboko a zůstala tak klečct deset minut. Volali ji, ale ona byla jako bez sebe. Konečně políbila zemi a řekla tetě: „Proč neklekneš a nepolíbíš zemi?“ — „Již jsem tak učinila. A proč mám vlastně líbat zemi?“ — „Ty se ptáš proč? Copak nevíš, že tu bydlí Ježíš? Nevidíš ho? Klekni. Nevíš, že on je Bůh, veliký Bůh a my jsme takhle maličci!“ Při tom ukázala ručkou až k zemi. „Podívej se, tak jsme maličci, ale Ježíš je veliký, tak veliký.“ Při tom zvedla ručky jak jen mohla. „Podívej se, je tak veliký, že sahá až k nebi. Musíme se tedy před ním sklánět, pokořovat. Klekni tedy a polib zemi!“ — „Už jsem tak učinila. Pojďme již, neboť přijdeme pozdě.“ Ema zhluboka povzdechla, pohlédla k svatostánku a řekla: „Ubohý Ježíši! Ale já tě mám ráda z celého srdce!“

Kdysi se jí tázali: „Vidí Pán Bůh všecko?“ — „Ano, všecko, i když je to v nejuvzdálenějším koutě; a také zde uvnitř vidí“, a při tom ukazovala na čelo. Tázali se jí: „A copak tam máš?“ — „Že se tak ptáš? Tam mám své malé myšlenky.“ — „A kolik jich je?“ — „To je divná otázka. Mám jen jednu, jedinkou myšlenku. Myslím jen na Ježíše.“ — Potom chvílku přemýšlela a opravila se: „Jen jednu myšlenku? Ne mám jich mnoho. Myslím na Ježíše, na

nebe, na Pannu Marii, na anděly a svaté! Ještě na jiné krásné věci myslím, ale všechno vede k mému Ježíši. Zním ho dobře. Myslím naň v zlatém domečku, myslím na jeho dobré srdce, na trnovou korunu na jeho hlavě.“ O něco později řekla: „Mám Ježíše tak ráda. Chci býti stále jeho!“

Z katechismu: Svátost oltářní přislíbil Pán Ježíš po zázračném nasycení lidu; bylo to před svátky velikonočnými rok před jeho umučením. (Jan 6, 22—60.) Při poslední večeři velikonoční Svátost oltářní ustanovil

Kterak ustanovil Pán Ježíš Svátost oltářní?

Svátost oltářní ustanovil Pán Ježíš takto: Vzal chléb, požehnal jej a lámal i podával svým učedníkům. řka: „Vezměte a jezte, toto jest tělo mé, které se za vás vydává.“ Podobně vzal i kalich s vínem, požehnal jej a podal svým učedníkům, řka: „Vezměte a pijte, toto jest krev má, která se za vás vylévá. To číňte na mou památku!“

První proměňování. Slovy „toto jest tělo mé“ proměnil Pán Ježíš chléb ve své tělo; a slovy „toto jest krev má“ proměnil víno ve svou krev, ale tak, že způsoby chleba a vína zůstaly nezměněny. — Způsobami chleba a vína rozumíme zevnější podobu a barvu, chuť a vůni chleba i vína.

„To číňte na mou památku!“ Těmi slovy dal Ježíš Kristus apoštolům moc, proměňovati chléb a víno v jeho tělo a krev. Ta moc proměňovati přešla od apoštolů na biskupy a kněze apoštolsky svěcené. Biskup anebo kněz proměňuje chléb a víno v tělo a krev Páně ve mši svaté při proměňování. — Ustanovení Svátosti oltářní si připomínáme vděčně na Zelený čtvrtek a slavnostně na Boží Tělo.

Předsevzetí: Chci často za dne pohlédnout směrem k svatostánku a říci: „Ježíši, mám tě tak rád. Chci býti stále tvůj!“

„Srdce Ježíšovo, bolesti zlomené!“

14. února

Pohled na Srdce Ježíšovo, ovinuté trnovou korunou hluboce dojímal malou Emu. Měla stále u sebe obrázek Srdce Páně a často jej líbala, aby ukázala Pánu Ježíši, jak Jej miluje.

Emička neuměla ještě čísti. Ale již rozjímal o umučení Páně. Zvláště Křížová cesta jí byla velice milá. Otevřela si modlitební knížku, našla si první zastavení a pohlížela na ně chvílku.

Tázali se jí: „Jak při tom rozjímáš?“ — Ukázala prstíčkem na obrázek. „Dívám se na to, co představuje. Hle, tu Ježíš klesá pod křížem. Ubohý Ježíš! Nemůže dále, upadl. Zlí lidé však ho strkají a kopají. Jak je mi ho líto, že tolik trpí. Je hodný, nepláče a nenaříká. Chtěla bych mu pomoci, zvednout ho, — ale nemohu! Alespoň mu tedy říkám, že ho mám ráda, že ho nechci nikdy hříchem urazit a tak ho srážet k zemi! Ano slibuji mu, že budu trpěti tiše, když na mne pošle bolesti. — Pak ho prosím, aby pohnul všechny zlé lidi, kteří ho svými hříchy srážejí k zemi, aby se obrátili a polepšili.“

Předsevzetí: Chci se často pomodlití Křížovou cestu a též mezi dnem se pomodlití:

Poděkujmež Kristu Pánu
za všelikou jeho svatou ránu!
Pro jeho my umučení
na věky jsme s Bohem usmířeni.

Z katechismu: O Vykupiteli bylo předpověděno, že umře bolestně a tím se bude obětovati za naše hříchy. (Ot. 30.) To měl Pán Ježíš neustále na mysli. Mluvil o své bolestné oběti Nikodemovi (Jan 3, 14), apoštolům po svém proměnění (Mat. 16, 21.) a hlavně na poslední cestě do Jerusalema: „Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, nýbrž aby sloužil a dal život svůj za vykoupění za mnohé.“ (Mat. 20, 28.) To se vyplnilo jeho umučením.

„Trpěl pod Pontským Pilátem.“ Všichni neuvěřili v Pána Ježíše; zejména velekněží, zákoníci a farizejové mu záviděli přízeň lidu a nenáviděli ho pro jeho učení. Proto jej odsoudili na smrt a vymohli potvrzení a vykonání rozsudku u římského vladaře. „Trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest.“ Hlavní děje z umučení Páně si připomínáme v bolestném růženci.

Kde umřel Ježíš Kristus?

Ježíš Kristus umřel na hoře Kalvarii u města Jerusalema.

Tak nás miloval. „Pozoruj Pána Ježíše na kříži: hlavu má skloněnu, aby tě políbil, ruce rozepjaty, (Sv. Augustin.) „Nikdo nemá větší lásky nad tu, aby aby tě objal, srdce otevřeno, aby tě ukryl a chránil.“ kdo položil svůj život za své přátele.“ (Jan 15, 13.) „Syn boží zamíloval si mě a sám sebe vydal za mne.“ (Gal 2, 20.) Pán Ježíš trpěl a zemřel dobrovolně z lásky k nám lidem.

(Malá Helenka Organová nežila dlouho na tomto světě. Jenom čtyři roky, pět měsíců a jedenáct dní. Narodila se r. 1903, zemřela 2. února 1908. Avšak již od tohoto maličkého děvčátka můžete se mnoho naučit.)

Byl krásný májový den roku 1902. V sirotčinci Sestra Immakulata vesele si hrála s dětmi v zahradě, když prudce zazvonil zvonek u brány. Rychle běžela k bráně, aby otevřela. Tam stála slečna ze Sociální péče s dvěma dětmi. Děti byly chudě oděny a jejich líčka byla bledá. Úzkostlivě hleděly děti na Sestřičku, jako by chtěly říci: „Jak se nám ubohým sirotkům zde asi povede?“ Avšak když dobrá Sestřička je laskavě přivítala, děti už byly přítulnější. Byly zavedeny do světničky u brány. Služka jim ihned přinesla mléka a chleba. I slečna dostala malé občerstvení. Potom odešla Sestra do

W. H. Meyer

vedlejší světnice a tam jí vypravovala slečna, proč děti přivedla.

Marie a Helenka pocházely z dobré dělnické rodiny, jménem Organ. Ve dne v noci rodiče pečovali o svoje děti. Matka byla tichá, zbožná žena, a měla jen jednu starost, aby děti dobře vychovala pro Boha, a aby jim způsobila radost. Avšak nebyla zdravá. S těžkým srdcem viděl otec, jak den ode dne chřadla. Ona však myslela jen na děti a proto neúnavně pracovala dále. Jednoho dne již nemohla. Musela si lehnout, nemoc se zhoršila, a dobrá matka zemřela. S pláčem šli otec a děti za její rakví na tichý hřbitov.

Otec se staral o děti, jak mohl. Avšak byl celý den v práci, a děti zůstaly samy doma. To nebylo pro ně dobře, a proto přišla jednoho dne slečna ze Sociální péče a doporučila otcí, aby děti poslal do krásného útulku v městě Korcu. S těžkým srdcem svolil otec, aby bylo lépe postaráno o jejich výchovu. Tak přišly desítiletá Marie a tříapůlletá Helenka do útulku.

Avšak zatím nemohly tam zůstat. Ošetřovatelka slečna Hallová zjistila, že děvčátka mají černý kašel. Proto musely do nemocnice.

Hned po příchodu dostala malá Helenka záchvat a třásla se na celém těle. Ošetřovatelka jí dala několik pastilek proti kašli. Se slzami v očích děkovala Helenka, avšak napřed se roz-

dělila o pastilky s ostatními, potom teprve sama si vzala. Za to ji všichni měli hned rádi a těšili se až se vrátí z nemocnice do útulku. Avšak to trvalo ještě nějaký čas.

Z katechismu: Proč máme své bližní milovati?

Své bližní máme milovati, protože jsme všichni po Adamovi jako bratři — k obrazu božimu stvoření, smrti Kristovou vykoupení a k nebeské blaženosti povolání.

Kterými slovy Kristus vysvětlil přikázání lásky k bližnímu?

Kristus vysvětlil přikázání lásky k bližnímu slovy: „Co chcete, aby lidé činili vám, činite vy také jim!“ (Mat. 7, 12.)

Skutky milosrdné. Lidé potřební čekají na bliženskou naši lásku nejvíce. Jsou blízko nás, jen oči otevřít! Ejhle, Lazar žebrák! Chudáci vyhořeli. Osířelo dítě. Nemocný se trápí. Dušičky prosí. Syn marnotratný se zpustil. Co bude z té aneb oné duše, nenajde-li „člověka“, jenž by ji pomohl! (Jan 5, 7.) Denně možno a žádoucí bližnímu lásku prokázati skutkem.

Kterými skutky zvláště prokazujeme bližnímu lásku?

Zvláště prokazujeme bližnímu lásku skutky milosrdnými.

V Písmě svatém se doporučují zejména milosrdné skutky tělesné: hladové nasytiti, žíznivé napájeti, pocestné do domu přijímati, nahé odívat, nemocné navštěvovati, zajaté osvobozovati, mrtvé pochovávat.

Ve spolku a v řádě. Účelněji a snáze lze konati skutky milosrdné v dobročinném spolku, jako je třeba spolek sv. Vincence a sdružení charity neboli milosrdné lásky k bližnímu. — Cele zasvěcují se

službě milosrdenství řeholnici v řádech: Milosrdní bratři, Milosrdné sestry; vyučují v opatrovnách a školách, pečují o sirotky, nemocné a neduživé. Na jejich zásluze má podíl, kdo milodarem dílo jejich podporuje.

Předsevzetí: Chci se pomodlití za všechny Milosrdné sestry a bratry. Snad mohu také nějakým dárkem pomoci chudým sirotkům?

16. února

Ve „velké světnici.“

Teprve po desíti týdnech vrátily se děti z nemocnice do útulku. „Dnes přijde Helenka!“ tak jásaly všechny a nemohly se dočkat, až přijde. Konečně k večeru přišly obě sestry. Marie ještě pevně držela Helenku za ruku. S počátku byly trochu ostýchavé. Brzy však se jazyky rozvázaly. Vesele se děti pobavily, až domácí zvonek zazvonil k večerní modlitbě. U domácího oltářiku se rozsvítily svíce. Děti zazpívaly zbožnou píseň, pomodlily se krátkou, ale vroucí večerní modlitbu a v tichosti šly spát. Pro Helenku byla postýlka připravena v sále pro větší děvčata.

Druhého dne ráno zvony slavně zvonily, když Helenka se probudila. Byla neděle a svátek sv. Maří Magdaleny, která byla patronkou domu. — Helenka povstala z lůžka a hned přišla jedna z větších dívek, aby ji oblékla. Potom směla s ostatními do kaple na mši svatou. O bohoslužbách ještě nic nevěděla, ani, jak se máme v kostele chovati.

Když varhany začaly slavnostně hrát, povstala, obrátila se, složila ručky za zády a naslouchala. Její velké oči hleděly s údivem na varhaníka. Když ukončil hru, zatleskala radostí do rukou a zvolala: „To ale bylo pěkné!“ Později se tázala: „Kdy zas půjdeme do té velké světnice, kde tak pěkně hrají. Tam bych vždycky chtěla býti!“

Po snídání šla Helenka blahopřáti Sestře představené. Malíčká běžela s roztaženými ručkama jakoby měla strach, že

upadne. Dobrá opatrovnice ji posadila na lavičku a řekla: „Trošku si odpočiň, miláčku, a potom to půjde lépe!“ A vyndala velikou jahodu z košíčka a dávala jí. Helenka však nikdy nechtěla něco sama pro sebe. Řekla: „Napřed ukousni ty, a potom vezmu si já.“

Z katechismu: Našemu kostelu říkáme „dům boží“, protože v něm od posvěcení jeho sídlí Kristus, Syn boží, ve svátosti oltářní. „Domem božím stal se

chrám, Ježíš s nebe sestoupil.“ Co dobrého ti zde prokázal? Co prokazuje? Co míní prokázati? Vzpomínej a počítej! „Čím se odplátím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?“ (Ž. 115, 12.) Pán odpovídá: **Chovej se uctivě!** „Svaté je místo, na kterém stojíš.“ (2. Mojž. 3, 5.) „Hospodin je na tomto místě, a já jsem nevěděl.“ (1. Mojž. 28, 16.) „Hospodin je ve svatém chrámě svém, ať mlčí před ním všechna země!“ (Hab. 2, 20.) Je pěkným zvykem pozdraviti Pána Ježíše i cestou mimo kostel. Kolem kostela má býti posvátný klid. „Mějte v úctě mou svatyni!“ (3. Mojž. 19, 30.)

Když přijdu do kostela, požehnám se u kropenky svčenu vodou. Před svatostánkem pokleknu na pravé koleno. Na svém místě se pomodlím: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ — Než odejdu z kostela, rozloučím se s Pánem: „Ježíši, tobě žiji. Ježíši, tobě umírám. Ježíši, tvůj jsem živ i mrtev. Amen.“

17. února

Nevinně potrestána.

Večer přicházela Helenka k menším dětem a tam ji měli všeci rádi, protože byla tak milá a přítulná. Avšak někdy byla smutná, ano i slzičky měla v očích, zvláště, když měla sedět tiše. Sestřička se domnívala, že Helenka pláče ze svéhlavosti. Pohrozila jí prstem a řekla: „Svéhlavost je jako malý čertík, toho musí Helenka vyhnati z dušičky a svéhlavost přemáhati.“ Avšak příčina jejich slz nebyla svéhlavost,

nýbrž bolesti. Helenka však nic neřekla a statečně přemáhala slzy, které se nelíbily sestře.

Helenka nemohla dobře choditi, zvláště ne v těžké obuvi ostatních sirotek. Proto jí Sestřičky koupily lehké střevičky. K tomu jí upletly pěkné červené punčošky, později ještě bílé šatečky — to byla radost pro Helenku. Avšak brzy začala zas plakati. Sestřička jí pohrozila: „Jestliže ihned nepřestaneš plakat, svléknu ti pěkné šaty, střevičky i punčošky.“ Avšak Helenka plakala ještě víc. Sestřička teď musela, ač neráda, splniti, čím pohrozila. Svlékla jí nové šaty a oblékla ji do starých. Helenka se nevzpírala, ba ještě pomáhala při svlékání.

Za chvílku prosila: „Sestřičko, smím trochu do zahrádky? Já bych ráda trochu běhala.“ — „Jdi jenom, snad potom přestaneš plakati.“ Helenka sklouzla ze židle. U dveří zůstala stát, potom se tiše vrátila k Sestřičce, položila jí hlavičku na klín a řekla upřímně: „Milá matičko, je mi líto.“ -- Sestřička byla dojata, objala dítě a políbila je.

Druhého dne navštívil útulek domácí lékař, aby prohlížel děti. I Helenku přinesli k němu. Lékař zvažněl a řekl: „Dítě má silně zkřivenou páteř; to velice bolí, zvláště když dítě sedí.“ Teď věděly Sestřičky, proč Helenka plakala. Bylo jim líto, že ji nevinně pokáraly. K tomu ještě vypravovala jedna ze starších dívek, která v sále spala blízko Helenky, že často

celou noc tiše plakala: „Ubohé dítě, co asi trpělo a přece mlčelo a přijalo nezasloužený

trest!“ řekla Sestra Immakulata a spěchala do světnice pro nemocné, kde přichystala Helence lůžko tak měkoučké, jak jen mohla. Tam Helenka spala klidněji. Druhého dne byla veselá a s chutí, snědla snídaní, šálek mléka a kousek chleba. Když někdy byly bolesti tak velké, že Helenka nemohla vstát přišla k ní roztomilá černá kočička a svým skotačením ji rozveselila.

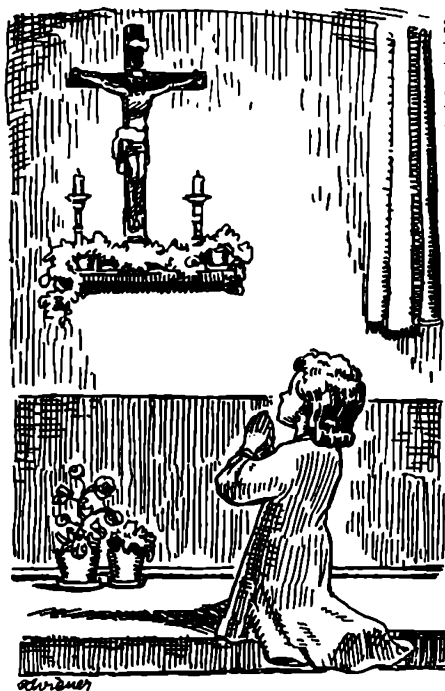
18. února „Co řekne svatý Bůh na to?“

Jednou byla Helenka čilá, neměla tolik bolesti a hrála si až do večera s ostatními dětmi na hřišti blízko domu. Tu zvonilo „Anděl Páně.“ Děti se zbožně pomodlily a řekly: „Honem, pojďme, ctihodná Sestřička bude mítí ra-

dost, že jsme ihned přišly!“ Všecky spěchaly domů, jenom Helenka, jako by nic, hrála si dále. „Helenko, pojď, už je čas!“ Helenka však nešla. Větší dívky dělaly, jako by chtěly odejít i a schovaly se za stromy. Domnívaly se, že Helenka dostane strach a potom půjde. Ale zmýlily se. Dívka skotačila po starém žebříku, který ležel na zemi a vesele si prozpěvovala. Děti přišly pozdě.

Konečně, když už všichni byli u večeře, přišla i Helenka. Kdyby byla zdravá, dostala by trest. Ale pro její nemoc ji Sestřičky nepotrestaly. Avšak Sestra Immakulata smutně na ni pohlédla. Helenka cítila, že nebyla hodná, sklopila hlavičku a hleděla zahanbeně k zemi.

Po večeři Helenka byla poslední, která vycházela z jídelny. Sestra ji zavolala a řekla jí: „Dítě, tak nesmíš dělat, musíš poslouchat a nezdržovat ostatní děvčata!“ — „Však mohly jít, jestliže chtěly“, odpověděla Helenka vzdorovitě. „A také šly a nechaly mne samou.“ — „Ale dítě, není ti líto, žeš tak nehodná? Co řekne svatý Bůh na to?“ Malá hříšnice sklopila hlavičku. Několik okamžiků bojovala proti svoji svéhlavosti. Potom však řekla rozhodně: „Ano, milá Sestřičko, je mi líto, že jsem byla nehodná.“ Mlčky podala Sestřičce ruku a řekla: „Už to nechci učiniti. Prosím nehněvej se už na mne!“ A tiše plakalo dítě. — „Řekni to také svatému Bohu, že ti to je líto a že se polepšíš, potom

budeš mítí radost v srdci.“ — Hned byla Helenka na kolenou, sepjala ručičky, pohlédla ke kříži a modlila se třesoucím hláskem: „Svatý Bože, je mi velmi, velmi líto, že jsem děvčata zdržela a že je milá Sestřička smutná. — Prosím tě, odpust mi. Chci se polepsiti. Požehnej malé Helence a milé Sestřičce, aby už nebyla smutná!“ — Potom povstala, podala Sestře ruku a řekla: „Pravda, teď už je všecko dobré, ano?“ Sestra přikývla, že ano, a udělala kříž na čelo svého miláčka.

Z katechismu: Lítost dokonalá a nedokonalá. Kdyby někdo litoval jen proto, že hříchem upadl do hanby, do škody, do nemoci, do světského trestu — měl by lítost jen přirozenou. Přirozená lítost nestačí k odpuštění hříchů. Abychom dosáhli odpuštění u Boha, třeba litovati z pohnutek lepších.

Představ si živě lásku boží: Bůh, nebeský Otec můj, ničím mně nikdy neublížil, nebe mi připravil, denně mi dobře činil: a já?... Ježíš Kristus mě tak mikoval: s nebe na zem sstoupil, na kříži za mé hři-

chy trpěl a zemřel: a já?... — Lítost takto vzbuzená je výborná a slove dokonalá.

Kdy máme lítost dokonalou?

Lítost dokonalou máme, když litujeme hříchů proto, že jsme byli nevděční Bohu nejvyšší dobrotitivému, nebo proto, že Ježíš Kristus za naše hřichy trpěl a zemřel.

Čeho nabýváme dokonalou lítostí?

Dokonalou lítostí nabýváme hned odpuštění hříchů; jsme však povinni se z nich ještě vyzpovídati.

Dobře si pamatuj! Je velmi prospěšno vzbuditi dokonalou lítost každodenně večer, než jdeme spat. Velmi radno je vzbuditi dokonalou lítost potězkém hřichu, nemožno-li hned jíti k svaté zpovědi? Jedinou pomocí k spasení je dokonalá lítost v nebezpečí smrti, když někdo je v těžkém hřichu a nemůže přijmouti svátosti pokání. — Kdo sám umí vzbuditi dokonalou lítost, pomůže i druhému; kdy zvláště?

Kvítečko Boží.

19. února

Když lékař zas jednou důkladně prohlédl Helenku, zvažněl ještě víc než tehdy po prvé a řekl: „Je to zlé, ctihodná Sestro, dívka je těžce nemocná na plíce. Není naděje na uzdravení, leda že by Pán Bůh učinil zázrak.“

Dítě bylo svěřeno ošetřovatelce slečně Hailové, která v zahradním domku pečovala jen o nemocné. Ta si hned vzpomněla, jak Helenka první den po příchodu se tak laskavě rozdělila s ní o pastilky proti kašli, a proto jí s velikou laskavostí přijala. Helenka ji objala a řekla: „Pravda, že teď zůstanu u tebe a ty budeš moji milou maminkou?“

Helenka musela většinou ležet. Když ale sluníčko svítilo a hřálo, vynesli ji do zahrady a tam ji vozili. To byla radost pro dívku. Neboť ona měla sluníčko, „tu velikou lampu svatého Boha“ tak ráda a ještě více jeho kvítečka. „Milý, svatý Bůh je tak dobrý, že nám dává tak krásné květinčky“, říkala často plna radosti. Nejraději měla malé sedmikrásky v trávě na tichém hřbitově a modrou skromnou fialku. Sama si dala jméno: „fialinka svatého Boha.“ Její svatý Bůh musel mítí vždycky ty nejkrásnější kvítečka.

Jednou se přímo rozhněvala, když uzřela na oltaříku Srdce Páně zvadlou kytici. Hned zavolala na dívku, která právě vcházela do světnice: „Podívej se, ty špinavé květiny u svatého Boha! Prosím tě; odnes je a přines čerstvé!“ A když už byla tak slabá, že nemohla si sednout, nezapomněla ani jednoho dne se zeptati, jestli svatý Bůh nemá zase špinavé květiny.

U lože měla oltařík s Pražským Jezulátkem. Když se jí tázali, zdali si něco přeje, řekla po každé: „Prosím, čerstvé květiny pro mého svatého Boha a trochu oleje pro jeho lampičku.“

20. února **„Milý a ubohý svatý Bůh.“**

Na cestě do zahrady šla slečna Hallová se svou svěřenkou mimo kapli. Helenka teď už věděla, že ta „krásná, velká světnice“, kde prv-

ní den slyšela tak krásnou hudbu, je domem svatého Boha, kam jdeme, chceme-li s ním mluvit. Slečna Hallová obyčejně šla s ní na několik minut do kaple.

Jednou šla s ní až blízko k oltáři. Helenka hleděla zamyšleně k svatostánku, k „malému domku svatého Boha“ a řekla tiše: „Maminko, proč ten velký svatý Bůh bydlí v tomto malém domečku?“ — „Víš, on nás má tak rád. My bychom se ho báli, kdybychom jej viděli v jeho nebeské kráse. Proto se učinil tak maličkým.“ — „Ty dobrý, svatý Bože,“ modlila se Helenka vroucně, „žehnej malé Helence. Chci býti dobrým dítětem a tobě vždycky radost působit!“

Slečna Hallová šla nyní s dítětem kolem zastavení Křížové cesty. Helenka byla nepokojná. Udělala pěst na ty zlé lidi a tázala se třesoucím hlasem: „Proč tak dělají?“ — „Svatý Bůh chtěl trpěti za naše hříchy.“ — „Ale proč se nechal trápiti. Mohl přece odehnati ty zlé lidi!“ — „Svatý Bůh nás má tak rád, milé dítě; on zemřel za nás na kříži, abychom my přišli do nebe. Svatý Bůh je velmi, velmi dobrý!“ Slečna mlčela. Helenka ještě stále hleděla na Ukřížovaného a potom položila bledou tvářičku do rukou a plakala hořce. Když vycházely, opakovala: „Ubohý, svatý Bože! Ubohý, svatý Bože!“

Láska ke kříži.

Přišly dny, kdy Helenka vůbec nemohla vstáti. Ležela někdy celé hodiny s vysokou horečkou. trpěla hroznými bolestmi a palčivou žízni. Když někdy již nemohla vydržet, zvláště v noci, zavolala Alžbětu a prosila o hlt mléka. Avšak Alžběta spala tak pevně, že neslyšela. Helenka nikdy se nepokoušela volati po druhé. Tiše řekla ke svému svatému Bohu: „Milý svatý Bože, Tys na kříži trpěl velkou žízni. Proto nechci naříkat a rušit.“ A čekala trpělivě až do rána. Když bolesti byly skoro nesnesitelné, vzala malý křížík, který jí jednou slečna Hallová přinesla, přitiskla jej třesoucí se rukou ke rtům a řekla: „Ubohý, ubohý svatý Bože!“ Tak přátelství nemocného dítěte se svatým Bohem se stalo vroucnější.

Jednou Helenka celou noc nespala a ráno byla velmi slabá. Přišla k ní návštěvou sestra Immakulata; vstoupila se slečnou Hallovou do světnice a tázala se: „Jak se dnes daří našemu miláčkovvi? Myslím, že už měla býti u Pána Boha v nebi!“ — „Ne“, odvětila Helenka, „svatý Bůh řekl, že ještě nejsem dosti hodná, abych k němu přišla.“ — „On s tebou mluvil?“ — „Ano, on přišel a tamhle stál“, řekla Helenka a ukázala prstem na druhou stranu lůžka. „A tak mi řekl.“ Sestra a slečna udiveně na sebe pohledly a ošetřovatelka se tázala: „Kde pak byl?“ — „Tam“, opakovalo dítě vážně a ukazovalo

na stejné místo. „A jak vypadal?“ tázala se Sestra. „Tak!“ odpověděla Helenka a zkrřížila ruce na prsou.

Když ji někdo politoval, odmítala s úsměvem a řekla: „Svatý Bůh za mne na kříži mnohem více trpěl. Těším se, že také něco smím trpěti z lásky k němu.“

Předsevzetí: Když mi Pán Bůh pošle nějakou bolest, budu se modliti: Pane Ježíši, Tys tolik trpěl z lásky ke mně, já též něco chci trpěti z lásky k Tobě!

Síla slabých.

22. února

Největší lásku měla Helenka k velikému svatému Bohu skrytému pod způsobou chleba. Věděla přesně, kdy byla Svátost oltární vystavena v monstranci i když jí nikdo o tom nic neřekl. „Svatý Bůh je vystaven v kapli, doneste mne tam, prosím, doneste mne tam!“ prosila tak vroucně, že ji nemohli odolati. A když ji přinesli do kaple nespustila oč. od svaté Hostie, v níž žije skrytý Bůh. Sepjala ručky a tiše se modlila: „Ó, kéž přijde svatý Bůh do mého srdce. Milý svatý Bože, kdy přijdeš ke mně? Je mi tak teskno po Tobě. Přijď, milý svatý Bože, přijď, přijď!“

Když její horoucí touha nebyla splněna, vymyslela si Helenka něco jiného. Ráno, když slečna Hallová obstarala své nemocné, zůstala

Alžběta u nemocných a slečna šla na mši svatou a ke sv. přijímání do kaple. Jednou dívka ji nemohla zastávat a slečna nechtěla nemocnou nechat samou. Avšak Helenka jí nedala pokoje. „Milá maminko, jdi si přece pro svatého Boha a potom přijď a polib mne! Prosim tě, učiň tak!“

Slečna šla, hned po sv. přijímání se vrátila a Helenka přijala s velikou úctou polibek svatého Boha. Při tom nepromluvila ani slovíčka, jenom vděčně tiskla ošetřovatelce ruku a dala jí pokyn, aby se vrátila do kaple a tam Pána Ježíše přivítala a mu poděkovala. — Tak činily delší dobu každého rána a Helenka se těšila na tento šťastný okamžik.

Avšak toužila po skutečném svatém přijímání. Prosila, avšak prosila nadarmo. Po nějaké době řekla: „Jistě ještě nejsem dosti hodná. Chci čekat, až svatý Bůh sám přijde.“ A tímto čekáním se naučila ctnosti velice těžké: Činiti vůli Boží, i když při tom musíme obětovat to, co nám je nejmilejší.

Naučení: Helenka tak toužila po svatém přijímání. Pán Ježíš řekl: „Já jsem chléb k životu světa.“ Jak je ubohé dítě, které hladem umírá. Avšak ubožejší duše, která nepřijímá často Pána Ježíše. A mnohé děti by mohly každý den k svatému přijímání a nejdou z pohodlnosti. Jaká to škoda! Vzbud' hned touhu po svatém přijímání: Pane Ježíši, moje duše potřebuje síly, Ty jsi chlebem duše, přijď brzy do mého srdce!

První svaté přijímání.

23. února

Jednoho dne přišel do kláštera starší důstojný pán. Tomu vypravovali o Helence a jak touží po svatém přijímání. Kněz navštívil dívku a když viděl její trpělivost a lásku k svatému Bohu, tázal se jí: „Pověz mi, co to je, svaté přijímání?“ — „To je svatý Bůh“, zněla odpověď. „On je to, který posvěcuje Sestřičky a jiné lidi.“

Kněz se podivil a řekl potom k Sestře: „To dítě rozumí všemu, čeho je třeba k sv. přijímání. Chceme se pokusiti, zdali nejdůstojnější pan biskup nedovolí, aby šla k sv. přijímání.“ A kněz napsal dlouhý dopis biskupovi.

Biskup se divil tomu a šel do kaple, aby před svatostánkem přemýšlel, co má odpověděti. A Pán Ježíš ze svatostánku mu řekl tiše do srdce: „Jenom dej dovolení. Mám z toho radost, když nevinné děti mne hodně přijímají.“

A nejdůstojnější pan biskup napsal: „Ano dovoluji. Žehnám dítěti z celého srdce. Ať se modlí za svého biskupa v nejšťastnější hodině svého života.“ Přiložil pěkný obrázek: Jan, Miláček Páně, jak odpočívá na srdci Pána Ježíše. Pod obrázek napsal vlastnoručně: „S milým Spasitelem spojen! Dítě, zůstaň Jemu věrné!“

Sestra představená přinesla Helence radostnou zprávu. To bylo jáso: „Svatý Bůh přijde ke mně! Svatý Bůh přijde ke mně!“ Tak opakovala znovu a znovu.

„Důstojný pán, který jí toto štěstí vymohl, přišel k ní. Když mu poděkovala, řekl jí: „Hle, milé dítě, svatý Bůh chce přijíti do tvého srdce. Vzpomeň si ještě na všechny chyby, kterými jsi svatého Boha urazila. Lituj jich ze srdce a potom mi je řekni. Dám ti požehnání a svatý Bůh učiní tvoje srdce čisté a krásné a bude mít radost, když přijde do tvého srdce.“ Helenka vzala křížik do ruky, a řekla knězi všechno, co zlého učinila. Potom pohlédla na svatého Boha a litovala svých hříchů a kněz jí dal rozhřešení.

Helenka se nemohla dočkatí příštího rána. „Kdyby už jenom bylo ráno“ naříkala, když večer ji uložili do postýlky. „Myslím, že nebudu ani spát, vždyť musím stále mysliti na svatého Boha.“ A vskutku skoro nic nespala. Každou chvíli budila ošetřovatelku a tázala se: „Ještě není ráno?“ — „Ne, až hvězdičky budou pryč, potom bude ráno.“ Sotva svítalo, Helenka už volala: „Hvězdičky už jsou pryč. Maminko, rychle, rychle!“

Bylo to na první pátek měsíce prosince, zasvěcený Srdci Páně. Posadili Helenku do pohodlné lenošky a zanesli do kaple. Helenka zářila radostí. Děti zazpívaly píseň ke cti svátostného Spasitele a potom nastalo posvátné ticho. Kněz přistoupil k oltáři, otevřel svatostánek, a pozdvihl svatou Hostii. Zvonky zazněly a pokorně se modlilo dítě: „Pane, nejsem hodná“. Kněz sestoupil, Helenka pozdvihla svoji hlavičku — a svatý Bůh byl v jejím srdci.

svienos
Posadili Helenku do pohodlné lenošky a zanesli do kaple. (str. 114.)

Nic neslyšela, nic neviděla, co se kolem ní dělo, její duše odpočívala u Srdce Páně a její rty šeptaly: „Svatý Bože, děkuji, děkuji!“

24. února

Bůh v srdci.

Brzy odnesli Helenku do její světničky a položili do postýlky, bílé jako sníh. Její oltařík byl ozdoben bílými květinami a zářil ve světle mnohých svíc. Více však zářily oči dívčiny radostí a štěstím. Dlouho ležela Helenka tiše. Ani slova nepromluvila. Vždyť měla svatého Boha u sebe. S ním musela mluvit, jej přivítat, jemu se klanět, jemu děkovat. Sotva ji přiměli k tomu, že něco posnídala. Ale potom hned zase se vrátila k svému svatému Bohu a zapomněla na všechno ostatní. Tak to trvalo skoro až do poledne. Jenom důstojný pán, ctihodné Šestřičky a slečna Hallová přišli k ní a přinesli jí obrázek a pozdrav nejdůstojnějšího pana biskupa.

Též ostatní děti chtěly viděti šťastnou Helenku, radovat se s ní, a jí něco darovati. Helenka se usmívala, poděkovala a když návštěvníci odešli, hned zas sepjala ručky a tiše šeptala modlitby ke svému svatému Bohu.

Tak se ukončil den v radosti a nebeské blaženosti. I bolesti byly snesitelné. Helenka měla jenom jedno přání: „Kéž milý, svatý Bůh brzy zas přijde ke mně!“ Její přání se splnilo. V neděli mohla zas ke svatému přijímání.

Naučení: Chvíle po svatém přijímání je nejvzácnější chvíle. Jak se lidé těšili, když Pán Ježíš přišel viditelně k nim. On jim pomáhal a žehnal, těšil je a uzdravoval. Týž Pán všemohoucí a dobrotivý je v tobě po svatém přijímání. Použij té chvíle a pověz mu důvěrně, všechno, co máš na srdci. Pros též za jiné: za rodiče a dobrodince, za umírající, za duše v očistci a za hříšníky, aby se obrátili. Na konec řekni vroucně: Pane Ježíši, tobě chci žiti, tobě chci umřítí, tvůj chci býti živ i mrtev. Zůstaň se mnou nyní i v hodinu smrti mé. Amen.

„Tyto hvězdičky viděly Boha.“ 25. února

Nemoc se zhoršila. Celé tělo se rozbolelo. A už se domnívali, že její dušička brzo odletí do nebe. Proto zavolali kněze a ten jí udělal svátostné pomazání. Tak byla Helenka očištěna ode všech hříchů a posílena v nemoci a proti pokušení.

Avšak ještě neumřela, ačkoliv bolesti přibývalo den co den. Jednu útěchu měla, že každého rána přijímala svatého Boha. Již večer se připravovala, a když v noci nemohla spát, myslela na Něho. Ráno byla její první myšlenka: „Brzy přijde milý, svatý Bůh!“ — Do té doby nepromluvila ani slovíčka a prosila též slečnu Hallovu a Alžbětu, aby s ní nemluvily až do mše svaté.

Po svatém přijímání odpočívala tiše po celé hodiny u Srdce svatého Boha. Čím častěji přijímala Tělo Páně, tím více milovala svatého Boha a toužila po něm. Jednou v noci vzbudila

svoji ošetřovatelku s prosbou: „Milá maminko, chtěla bych svatého Boha.“ — „Jen spí hvězdičko, jen spí, je ještě noc. Důstojný pán ještě dlouho nepříjde.“ — Chvilí Helenka mlčela. Pak zase prosila: „Jdi a zavolej mi ho! Není důstojný pán v zahradě?“ — „Ne, on bydlí daleko odtud. Je noc a venku je tma. On spí. Spí také, miláčku, a zítra časně ráno dostaneš svatého Boha.“ — Helenka již neřekla nic a se svatou netrpělivostí čekala až do rána.

Konečně svítalo, dříve ještě než sluníčko zasvitlo do světničky, už bylo splněno přání Helenčino. Toho dne se modlila až do večera. Jenom trošku mléka vypila. Kolem páté hodiny ji navštívila ctihodná Sestřička.

Matka představená ji přivedla k lůžku a naklonila se nad dítětem. V tom okamžiku obrátila se Helenka a řekla: „Maminko, jak jsem šťastna! Tak dlouho jsem mluvila se svatým Bohem.“ Sestra viděla její zářící veliké oči a řekla potom tiše k představené: „Tyto hvězdičky viděly Boha!“

Co řekla Helenka svatému Bohu, když tak dlouho mluvila s ním? Nemyslela jen na sebe. Modlila se za celou svatou Církev, za nemocné a zarmoucené, za chudé děti a zvláště za ty, kteří se doporučovali do jejich modliteb. Modlila se s tak velikou důvěrou v Boží Prozřetelnost, že její prosby byly ihned vyslyšeny.

Jednou byla Matka představená v nouzi. Přišla k Helence a prosila: „Miláčku, řekni svatému Bohu: Matka Františka potřebuje peníze, aby zaplatila dluhy.“ — Helenka plna důvěry v Boha odpověděla: „Svatý Bůh to přece ví, to stačí!“ A za krátko modlitba dítěte byla vyslyšena. Dobrý svatý Bůh se postaral.

Z katechismu: Kdy se modlíme náležitě?

Náležitě se modlíme, když se modlíme nábožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle boží a vytrvale.

Důvěrně se modlí, kdo s jistotou čeká, že ho Bůh vyslyší. S takovou důvěrou přistoupila nemocná žena a dotkla se roucha Páně. Ozdravěl řekl Pán: „Tvá víra tě uzdravila.“ (Mat. 9, 22.) S jistotou mohou čekati vyslyšení, protože Bůh může a chce mi dáti všechno, co je k jeho slávě a mému spasení. Nedá ovšem, co je zlé anebo spasení škodlivé.

Kterak vyslyší Bůh náležitou modlitbu? Náležitou modlitbu vyslyší Bůh tak, že nám udělí buď to, oč prosíme, anebo něco lepšího. (Svatý Bernard.)

Pán Ježíš o vyslyšení modlitby: „Amen pravím vám: začkoli prositi budete Otce mého ve jménu mém, dá vám.“ (Jan 16, 23.) „Když syn prosí otce o chléb, dá mu otec kámen? Anebo, když prosí o rybu, dá mu hada? Nebo když prosí o vejce, dá mu štíra? Když tedy vy umíte svým dětem dávat dobrý dary, čím spíše Otec váš nebeský dá věci dobré těm, kteří ho prosí!“ (Luk. 11, 11. 12. a Mat. 7, 11.)

Pán Bůh chtěl Helenku mítí svatou. Proto jí dal jemné svědomí, aby bojovala proti svým chybičkám a slabostem. Jednou jí chtěla Sestra představená ukázati něco pěkného. Helenka však právě měla veliké bolesti a proto se trochu nevrle obrátila. — Avšak sotva Sestra odešla, již Helenka litovala, že byla nehodná a urazila svatého Boha. Začala hořce plakati, a nepřestala, že Sestra představená byla zas u ní. Maminko, prosila se slzami v očích, „milá maminko odpusť mi! Zarmoutila jsem tě a urazila svatého Boha. Je mi toho velice líto, milá maminko, a už nikdy to neudělám!“ — Často mezi dnem ještě hleděla Helenka smutně na svůj křížek, políbila svatého Boha a řekla: „Ubohý, svatý Bože, odpusť svoji nehodné Helence!“

Jednoho dne Sestra Immakulata vzala Helenku z postýlky a nesla ji na rukou. Domnívala se, že spí a řekla tiše k slečně Hallové: „Jak šťastné je to dítě! Až zemře, přijde ihned do nebe, neboť vlastně ještě nespáchalo žádného hříchu.“ V tom okamžiku Helenka sebou trhla, pozdvihla hlavičku, pohlédla vážně na Sestru a řekla: „Přece maminko, už jsem zhřešila. Jednou jsem selhala.“

Z katechismu: Proč nesmíme jednati proti svědomí?

Nesmíme jednati proti svědomí, protože svědomí nám hlásá vůli neboli zákon boží. „Všechno, co není z přesvědčení, hříchem jest.“ (Řím. 14, 23.)

Již byla zima. Blížily se vánoce. Jásot a radost ve škole a v domě. Všecky místnosti se zdobily. V kapli stavěli jesličky. Helenka o tom zaslechla. Prosila: „Maminko, mohu se tam jít podívat?“ Ošetřovatelka ji zanesla do kaple. S velikou radostí pozorovala Helenka sošky pastýřů, ovečky, oslíka a vola. Když jí konečně ukázali Ježíška, vzala jej s úctou do svých ručiček, políbila jej, přitiskla k srdci a řekla vroucně: „Malý svatý Bože, mám tě tak ráda!“

Když se z kaple vrátila, byla i její světnička ozdobena. „Líbí se ti?“ tázala se ošetřovatelka. — „Ó ano, ale, maminko, nemohla bych též mít takové maličké jesličky?“

Toto přání divenky uhodla dobrá Sestra Immakulata. Za chvíli vstoupila do světničky a pod zástěrou měla skryté malé jesličky, které vloni obdržela. Jak zářily oči Helenčiny, když se jesličky stavěly. „Prosím, maminko, dej mi jesličky do ruky. Alžběta ať přinese slámy. Chci svatému Bohu sama připravit lůžko.“ Alžběta šla, ale brzy přišla bez slámy. „Není tam nikde žádné slámy“, omlouvala se. Avšak Helenka nedala pokoje. „Dole na nádvoří je slámy dost.“ Měla pravdu. Za chvíli přinesla Alžběta slámu. Helenka vzala každé stéblo do ručky a prohlížela si je. Vybírala nejhezčí stébla bez kolínka, aby netlačila malého Ježíška. Když jesličky byly hotovy, Sestřička je přikryla bílým závojem. Helenka se divila. „Ano, miláčku, tak to musí být, až se Ježíšek ve svaté noci narodí.“

28. února

Na půlnoční.

Na Štědrý den musely děti záhy do postele. I Helenka se pokusila spát. V tiché radosti začala se připravovati na vánoční svaté přijímání.

Tiše se blížila půlnoční hodina. Najednou začaly všechny zvony v městě vyzvánět. V mlčením zanesli malou nemocnou do kaple a posadili ji blízko oltáře. Tvářička její byla sice hubená a bledá, avšak zářila štěstím a radostí jako hořící svíce na oltáři. Jaká to blaženost, že smí

přijmouti v této svaté noci svého svatého Boha. Její srdéčko bude jesličkami pro milého Ježíška.

V bílém, zlatém ozdobeném mešním rouchu krácel kněz k oltáři. Helenka bedlivě všecko pozorovala. Slyšela a viděla:

Gloria. — „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ Helence bylo jako by slyšela samé anděly zpívati a zvěstovati radostnou zprávu.

Potom kněz zpíval evangelium a řekl: „Dítě se nám narodilo, chudé a slabé jako ostatní děti, a přec toto dítě je všemohoucí Bůh — Bůh a král, který přišel, aby nás vykoupil.“

Zvonilo k obětování. Helenka praví: „Svatý Bože, nemám nic, co bych ti dala. S radostí ti obětuji všechny mé bolesti, mé tělo a mou duši i můj život kladu na oltář jako oběť vánoční.“

Zas zvoní zvonky: Sanktus, sanktus, sanktus. — Svatý, svatý, svatý, Pán Bůh zastupů. — Zpěv umkl a posvátné ticho zavládlo kolem oltáře a v kapli. Kněz vyslovil svatá slova a Ježíšek sestoupil na oltář. Kněz pozdvihuje svatou Hostii. Plna víry hledí Helenka na svátostného Ježíše a praví: „Pán můj a Bůh můj!“ Potom hluboce sklonila hlavu a klaněla se svatému Bohu. Ona věděla: Zde je Betlém, zde Ježíšek.

Agnus Dei — Beránku Boží, který snímáš hříchy světa... O Děťátko betlémské, Ty odnímáš od nás hříchy, proto s důvěrou a láskou k Tobě se blížíme.

Domine, non sum dignus — Pane, nejsem hoden. Třikrát se tak modlí, potom všichni přistupují k oltáři, Sestry i děti s blaženou radostí.

Helenka čeká. Kněz se blíží. Žehná jí svatou Hostií a podává jí svatého Boha.

Kněz odchází od oltáře. Helenku odnesli zpět do postele. Ještě hodinu zůstala sama a mluvila se svatým Bohem. Potom přišla Sestřička. „Rádostné svátky, miláčku; teď odhalíme jesličky.“ — „Ano, maminko, a svíčky rozsviňte, dnes se narodil svatý Bůh, maminko, rozsviňte svíčky.“ A když jesličky zářily světlem svíček jásá Helenka a praví: „Malý, svatý Bože, raduji se, ach, tak se raduji!“ A potom zazpívala:

Narodil se Kristus Pán,
veselme se!
Z růže kvítek vykvet nám,
radujme se!

29. února

Na shledanou v nebi.

Osm dní později. Zazvonily zvony k začátku Nového roku. Děti se těšily na to, co jim Nový rok přinese. Jen Helenka cítila, že život

její se blíží ke konci. Bolesti byly téměř nesnesitelné. Sotva něco mohla pojísti a živila se skoro jen svatým přijímáním. Její ošetřovatelky někdy až plakaly, když viděly dítě tak trpěti. Jen Helenka zůstávala veselá a odevzdaná do vůle Boží.

„Maminko, proč pláčeš“ tázala se jednou představené, „měla by ses radovat, že brzy půjdu k svatému Bohu.“ Helenka se nebála smrti. Často hleděla okénkem a pozdravovala oblaky a hvězdičky. „To jsou poslové svatého Boha, kdy mne zanesou do jeho nebe?“ — A když slyšela, jak ostatní se smály a veselily, měla z toho radost: „Dítka svatého Boha mají se radovat.“ Tiše sepjala ruce a modlila se za děti, aby zůstaly vždycky dítkami Božími.

Tak uplynul měsíc leden. Každý den přinesl Helence větší bolesti. Ona však zůstala statečná. „Jsem na cestě k svatému Bohu“ řekla, byla-li tázána, jak se jí daří. „Cesta je špatná, avšak nahoře u svatého Boha, tam bude krásně, ach, tak krásně!“

Jednou si dokonce zažertovala; řekla: „Maminko, až svatý Bůh mne zavolá, nepůjdu pěšky — poletím k němu!“

Odpoledne navštívila dítě cizí Sestra. Měla mnoho bolestí a starostí, proto byla smutná a sklíčená a chtěla umřít. Řekla: „Helenko, až přijdeš k Pánu Bohu, pros je, aby mne také brzy povolal. Já bych tak ráda umřela.“ Dítě

pohlédlo vážně na Sestru, jeho krásné oči zažářily jako světlo s nebe a odpověděla: „Sestřičko, svatý Bůh Tě nemůže ještě zavolat; musíš se ještě polepšit a s radostí činit, co on chce.“ Sestra pochopila, že Pán Bůh promluvil ústy Helenčinými. Potěšena se loučila a Helenka ještě za ní volala: „Na shledanou v nebi“ a zazpívala si ve svých bolestech písničku.

Slečna Hallová doprovodila Sestřičku. Když se vrátila, přitáhla ji Helenka k sobě a řekla: „Maminko, jak se ti daří?“ — „Dobře dítě.“ — „Ale, řekni, necítíš také, žes blíž svatému Bohu? Já to cítím. Myslím, že už nebude trvat dlouho a potom přijde a zavolá svoji Helenku. Ó, jak se těším!“

To všechno bylo ve čtvrtek posledního týdne v lednu. Večer losovaly děti tajemství sv. růžence pro příští měsíc. Helenka vytáhla první svůj lístek a hle, bylo to tajemství: „kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.“ A právě v neděli 2. února byl svátek Obětování Panny Marie.

V noci dítko málo spalo. K ránu řekla: „Milá maminko, jsem tak slabá, — tak slabá. Přijde brzy důstojný pán a přinese mi svatého Boha?“ — „Ano, miláčku, už to bude. Sestřičky už jsou v kapli.“ Vtom zazněl zvonek, kněz přicházel. Helenka otevřela své znavené oči a vztáhla ručky své: „Přijď, milý, svatý Bože, — přijď — přijď!“

Kněz jí podal svatou Hostii a dívka k smrti znavená klesla do postýlky. Bledé ruce však držela zkřížené na prsou, jako by svatého Boha chtěla zadržet u sebe.

Konečně nastala neděle. Děti byly poslány do kaple, aby se modlily Křížovou cestu za umírající. Zase zazněl zvonek; naposled přinesl kněz Helence svatého Boha. Po svatém přijímání bolesti ustaly. S blaženým úsměvem se vzpřímila, jako by něco krásného viděla, zašeptala: „Svatý Bože!“ a její dušička odešla do nebeského domova.

Bylo 2. února roku 1908. Neděle, den „svatého Boha“ a den Panny Marie. — Čtyři roky a jedenáct dní bylo Helence, když zemřela.

V sále byly dívky shromážděné a čekaly na zprávy o Helence. Starší z nich držely růženec v ruce a znovu a znovu prosily Matku Boží: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší.“

Vtom vstoupila Matka představená: Měla oči uplakané. „Helenka je u svatého Boha,“ oznámila dětem. „Vskutku zemřela?“ tázaly se děti. — „Maminko, vypravuj, jak zemřela.“ A Matka představená vypravovala a na konec dodala: „Děti, vlastně se máme radovati, že jsme měli malou světici v domě. A nyní ji nebeský král, její „svatý Bůh“ zase vzal k sobě. Chceme se radovati, milé děti a děkovati dobrému Bohu.“

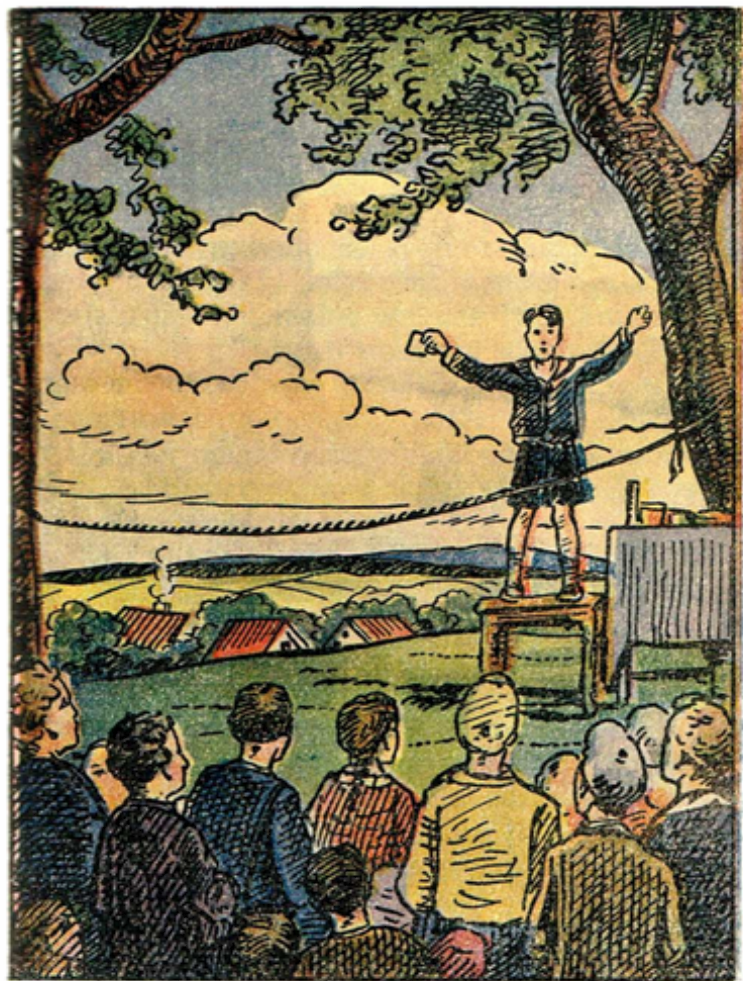
A několik starších dívek začalo zpívat:

„Tě Bože chválíme,
Tě Pane velebíme!“

Třetího dne přinesli bílou rakvičku do kaple, a všechny sestry i děti ještě přiklekly, aby se rozloučily se svým miláčkem. V bílém rouchu sloužil kněz mši svatou a potom šel malý, tichý průvod na hřbitov. Lidé si nevšimli průvodu, nikdo netušil, že to byla poslední cesta malé světice.

Avšak po jejím pohřbu víc a víc lidí přicházelo k jejímu hrobu a prosili o její přimluvu u Pána Boha. A hle, nalézali klid duše a vyslyšení.

Sestřičky říkaly: „Škoda, že jsme našeho miláčka nepochovaly na náš klášterní hřbitov.“ — „Snad bychom ji ještě teď mohli přenést,“ navrhla sestra Immakulata. Matka představená souhlasila a tak po roce otevřeli hrob. Čekali, že mrtvolka bude již v rozkladu. Avšak velice se podivili, že tělo Helenčino bylo úplně neporušeno. Ležela, jakoby spala. Přenesli ji na hřbitov klášterní a postavili jí tam pomník: Anděl chrání svým pláštěm děvčátko a rukou ukazuje vzhůru jakoby chtěl říci: „Dítě, poslouchej mne! Pod mou ochranou dojdeš jistě k Otci nebeskému jako malá Helenka, jejíž tělo zde odpočívá po tak mnohých bolestech.“

Zwicker

4-2

DON BOSKO

„Ubohé dítě, již nemáš otce!“ 1. března

(Blahoslavený Jan Bosko se narodil 16. srpna 1815 v Becchi. Stal se knězem a věnoval se záchraně mládeže. Mnoho tisíc chlapců přivedl na dobrou cestu. Založil řád Salesiánů, kteří pokračují v jeho díle. Zemřel 31. ledna 1888. Jeho svátek slavíme 31. ledna.)

Světec vypravuje ze svého mládí: „Ještě mi nebyly dva roky, když mi zemřel otec. Jak vypadal, již se nemohu upamátovati, ani nevím, jak jsem prožil tuto smutnou událost. Jenom jedno mi utkvělo v paměti, a první, co jsem si pamatoval ve svém životě, jsou slova mé matky: „Již nemáš otce!“ Všickni odešli ze světničky, kde mrtvý otec ležel, jenom já jsem chtěl zůstat. Moje matka vzala koš s vejceci a řekla smutně: „Jene, pojď se mnou!“ Odpověděl jsem: „Já jen půjdu, jestli tatíček půjde s námi!“ — „Ubohé dítě,“ řekla matka, „již nemáš otce!“ a začala hlasitě plakati, uchopila mne za ruku a vyvedla mne ven. Plakal jsem, protože ona plakala; neboť jsem byl ještě příliš malý a nechápal jsem, jaké je to neštěstí ztratiti otce. Avšak slova matčina mi zůstala nesmazatelná v paměti: „Nemáš již otce!“

Naučení: Pokud děti mají otce a matku, často ani nevědí, jak je to veliké štěstí. Teprve když rodiče zemrou, mohou prokázati rodičům svou vděčnost a lásku. — Děti, máte-li ještě rodiče, hleďte jim činiti radost, abyste později nelitovaly!

Předsevzetí: Každý den se chci modliti za rodiče a ráno si rozvážit, čím jim mohu způsobiti radost.

„Bůh tě vidí!“

Malý Jeník měl velice dobrou maminku. Byla zbožná a stále měla Pána Boha před očima. „Bůh tě vidí!“ to stále připomínala svým dětem. Dovolila jim, aby si hrály, avšak nezapomněla jim dáti na cestu slovo: „Nezapomeňte, že Bůh vás vidí!“ — Někdy viděla některého z hochů zasmušilého a domnívala se, že má snad hněv proti někomu, hned mu zašeptala do ucha: „Pamatuj, Bůh vidí i tvé nejtajnější myšlenky!“ — Tázala-li se děti a obávala-li se, že by snad selhaly, předešla tomu slovy: „Odpověz, ale nezapomeň, že Bůh tě slyší!“

Jednou večer šla s dětmi ven a ukázala jim hvězdnaté nebe a řekla: „Bůh to všecko stvořil, zemi i oblohu. A když již obloha je tak krásná, jak krásné je teprve nebe!“

Když byla bouře a děti strachem se utíkaly k mamince, říkávala: „Jak mocný jest Hospodin! Kdo Mu může odpírat? Varujme se, abychom Jej neurazili hříchem!“

Zničilo-li krupobití úrodu, napomínala: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal. On může činiti, co chce. On trestá z lásky, aby hříšníci se vrátili k Němu.“

Byla-li žeň hojná, řekla matka: „Poděkujme Pánu Bohu, že jako dobrý Otec nám dává chléb vezdejší!“

Předsevzetí: Vždycky a všude chci pamatovati, že Bůh mne vidí, Bůh mne slyší, Bůh mi pomáhá.

Maminka přidržovala děti k práci. Teprve když práce byla hotova, dovolila Jeníkovi, aby si šel zahrát s kamarády. Nejraději si hrál s dřevěnou koulí, kterou hráči holí házeli proti sobě. Při tom se často stalo, že nešikovný hráč udeřil koulí Jeníka do tváře neb do hlavy, což jej velice bolelo. Jeník potom spěchal k mamince si postěžovati.

Maminka ho pokárala: „Vidíš, zase krvácíš. Každý den se ti něco stane. Proč chodíš s takovými kamarády? Nevidíš, že nejsou hodní?“ — „Právě proto jdu k nim, maminko. Když jsem u nich, jsou hodnější a nemluví tak špatné řeči.“ — „A potom přijdeš domů s krvácející hlavou!“ — „Inu, maminko, to se může každému státi!“ — „Dobře. Ale k těm kamarádům již nepůjdeš!“ — „Ale maminko, prosím, prosím!“ — „Nic, rozuměls?“ — „Jestli si toho přeješ, nepůjdu; ale víš přece, že když jdu k nim, poslouchají mne a nehádají se již!“ Maminka viděla, jak Jeník dobře působí na svoje kamarády a povolila jeho prosbám.

Jeník dovedl jiné děti bavit. Od cirkusových umělců a kouzelníků naučil se jejich kouskům a když to měl dobře nacvičeno, začal sám dávat představení. U vesnice byla louka a na ní několik stromů. Tam si natáhl od stromu ke stromu provaz. Přichystal si stůl a židli, rozprostřel koberec. A když chlapci, ano i ně-

kteří dospělí přišli ze zvědavosti, co to bude, začal Jan napřed zpívati nějakou zbožnou píseň. Potom vstoupil na židli a začal: „Teď poslyšte, co dnes ráno bylo na kázání.“ Někteří chlapci nechtěli slyšeti kázání. Netrpělivě reptali a chtěli odejíti. Jan však řekl: „Dobře! Odejděte jenom, avšak nevracejte se, až začnu představení! Odeženu vás, to mi věřte, a sem již nepřijdete!“ Na tato slova i netrpělivci zůstali a vyslechli kázání.

Potom začal ukazovati své kousky. Lezl na provazu, prováděl kotrmelce. A což teprve, když vystoupil jako kouzelník. Peníze zmizely tajuplně a zase na jiném místě se objevily, voda se proměnila ve víno atd.

A když byli v nejlepším a diváci otvírali oči a ústa, tu najednou Jan řekl: „Ještě mnoho krásného vám ukáži, ale napřed se pomodlíme svatý růženec!“ — Tak užíval Jan všech svých schopností, aby přivedl jiné děti k Bohu.

3. března

Jak maminka trestala.

Jeníkovi ještě nebyly čtyři roky, když jednoho dne v létě se vrátil se starším bratrem Josefem domů. Oba měli žízeň a matka jim přinesla vodu. Napřed dala Josefovi. To Jeníka mrzelo a z jakési závisti začal vzdorovati a dělal jakoby nechtěl již pít. Matka nic neřekla a vodu odnesla. Chlapeček chvíli se díval a potom řekl ostýchavě: „Maminko!“ —

„Co chceš?“ — „A já nedostanu vody?“ — „Ty chceš také pít? Myslela jsem, že nemáš žízeň?“ — „Odpusť mi maminko, že jsem vzdoroval!“ — „Tak je to dobře!“ řekla matka a dala mu vodu.

Jindy Jeník se rozhněval. Matka jej zavolala k sobě a řekla: „Jeníku, vidíš tam ten prut?“ a ukázala na prut visící na zdi. Chlapec řekl bázlivě: „Ano, vidím.“ — „Tak jdi a přines jej sem.“ — „Nač jej chceš?“ — „Jenom jej přines a uvidíš.“ — Jeník přinesl prut a podáváje jej matce řekl: „Nechceš mne snad bít?“ — „Proč ne, když děláš takové věci?“ „Prosím, prosím, maminko, odpusť mi, já už budu hodný!“ A usmál se, protože viděl, že též matka se usmívala.

Kdysi matka odešla a Jeník zůstal doma. Chtěl něco přinést se skříně, ale nemohl dosáhnouti. Při-

stavil si židli a vylezl na ni; na neštěstí byl na blízku džbán s olejem, do něhož uhodil, džbán spadl a rozbil se. Jeník se polekal nemálo, sebral střepiny, utíral olej. Avšak stopy svého činu neodstranil.

Co učinil? Šel do zahrady, uřízl tam pěkný prut, vyřezal na něm nožem ozdoby, a když matka přicházela, šel jí vstříc. Pozdravil ji a pravil: „Již jsi doma maminko? Měla jsi pěknou procházku? — „Ano, miláčku, a co ty děláš?“ — „Hle, maminko“ a při tom pozdvihl prut. — „Jistě jsi zase něco vyvedl?“ — „Ano, tenkrát te opravdu zasluhuji trestu.“ — „Co se stalo?“ — „Z neobratnosti jsem rozbil džbán s olejem!“ A když dle pravdy vše pověděl, dodal: „Vím, že jsem zasloužil trestu a proto jsem hned přinesl prut, abys jej teprve nehledala.“

Matka se usmála a řekla: „Škoda, kterou jsi způsobil, mne bolí. Ale protože jsi to neučinil úmyslně, chci ti odpustiti. Avšak pamatuj si: Opatrnosti nikdy nezbyvá. Kdybys byl býval opatrnější, nebylo by se to stalo. Proto v budoucnosti dej si více pozor!“

4. března

Pravá láska.

Matka velice milovala své děti. Ale právě proto se nikdy s nimi nemazlila. Viděla, že děti rozmazlené jsou později v životě nešťastné. Řáno dostávaly děti kus suchého chleba a nic

víc. Spávaly na obyčejném slamníku. Matka říkávala Janovi: „Je lépe, když si zvykneš spáti trochu nepohodlně. Na pohodlnost si člověk beztak rychle zvykne.“

Neviděla ráda, když děti příliš dlouho spaly. „Kdo dlouho spí, nenachytá žádných ryb,“ říkávala. Ráno, ještě dříve než slunce vyšlo, vzbudila hochy, aby ještě před svou denní prací pomohli některým nemocným v sousedství. Říkávala Janovi: „Hle, život náš je tak krátký, že nemáme mnoho času činiti dobře. Všechny hodiny, v nichž se oddáváme zbytečnému spánku jsou ztracené pro nebe. Každá minuta, o kterou si zkracujeme spánek, prodlužuje náš život, neboť spánek je obraz smrti. Kolik dobrých skutků můžeme tak učiniti, kolik zásluh si získati!“

Pověra.

Jednou byl Jan u dědečka. Vypravovali mu, že tam „straší“, že na půdě je slyšeti jakýsi hluk. Jistě, že to ďábel tak znepokojuje lidi. Jan se chtěl přesvědčit. Mezitím se setmělo a rozžali svíci. Tu najednou rána nad stropem a všichni leknutím vyskočili. „Co to jen může býti?“ — „Pojďme odtud!“ — Jeník však řekl: „Ne, napřed se chci nahoru podívat.“ A když hluk na půdě neustal, vzal svíci a řekl: „Pojďme nahoru!“ Po dřevěných schodech šel

nahoru. Ostatní za ním, ozbrojeni holemi. Nikdo se neodvážil hlasitě mluvit. Takový strach měli. Jan otevřel dveře, pozdvihl svíci a ohlížel se

na všechny strany, avšak ničeho neviděl. Všude ticho. Několik z ostaních se odvážilo vstoupiti na půdu. Avšak najednou začali křičeti a utíkati. Co se stalo? V koutě bylo síto a to se začalo samo pohybovati! Jan však neutíkal, nýbrž šel k záhadnému sítu. Podal svíci jednomu z těch, co šli s nimi. Ten však strachem svíci upustil a světlo zhaslo. Jan dal si podati druhou svíci,

postavil ji na starou židli a naklonil se, aby síto zdvihl. — „Nečiň to! Nech toho!“ volali bázlivci na něho. On však nedbal toho, pozdvihl síto a — všichni vypukli v hlasitý smích, neboť pod sítem se objevila — slepice.

Teď si to dovedli vše vysvětliti. Síto bylo opřeno o zeď. Slepice v něm viděla nějaké zrněčko, chtěla je odnésti, síto spadlo na ní a ubohá se pokoušela z něho se vysvoboditi a tak postrašila celou vesnici.

Z katechismu: Pověry se dopouští na příklad, kdo věří, že jsou jisté dny anebo číslice nešťastné, a podle toho se zařizuje; kdo věří, že bude šťasten, zdrav, nezranitelný, dokud má u sebe určité věci; kdo věří, co mu kdo hádá z ruky, karet anebo z hvězd. — Kdo snům věří, stíny lapá. Kde mizí víra, tam bují pověra. „Trestem pošetilých je nerozum.“ (Přisl. 16, 22.)

Horší než meč.

5. března

Jednoho dne babička pozorovala, že ovoce, které si odložila, zmizelo. Měla podezření na Jeníka. Zavolala jej k sobě, a chlapeček, poněvadž měl čisté svědomí, s radostí přiběhl. Ona však řekla přísně k němu: „Dones mi prut!“ Jeník hned pochopil, oč se jedná a řekl: „Babičko, poslechnu, ale já jsem ovoce nevzal.“ — „Dobře, pověz mi, kdo to učinil, a nedostaneš.“ — „Povím ti —, ale jenom když ho nepotrestáš.“ — „Ať jenom přijde! Jestli poprosí za odpuštění, nepotrestám jej.“

Jeník šel k Toníkovi, nejstaršímu bratru, a řekl mu, co se stalo, a co babička řekla. Toníkovi bylo již patnáct let a cítil se již jako „velký“. Aby ho babička potrestala jako malého chlapce, — to ne! A nechtěl jíti. Avšak

Jeník nepovolil. Řekl: „Hle, Toníku, poslechni babičku. Ona toho dbá a velice by ji to mrzelo. A i maminku bys tím zarmoutil. Je pravda, již jsi dospělý, ale přece babičku musíš mít v úctě.“

Konečně Toník povolil. Vzal prut a šel k babičce a mumlal: „Já již to neudělám!“ Při tom se tvářil, ne jako kající hříšník. Babička se spokojila tímto odprosem a odpustila mu. Při tom však mu řekla: „Milý Toníku, víš, že mlsání více lidí zabíjí než meč? Kolik lidí přišlo do pekla, protože se v mládí nenaučili přemáhati touhu po pamlscích.“

To si Jeník dobře zapamatoval a cvičil se často v sebezapírání. Když pásal krávy, jeho kamarád Sekundus Matta k snídání měl kus černého chleba, a Jan měl chléb bílý. Jednoho dne řekl k Sekundovi: „Chtěl bys mi něco udělati?“ — „Rád!“ — „Můžeme si vyměnit chléb!“ — „Proč?“ — „Myslím, že tvůj je lepší než můj.“ Sekundus věřil, a poněvadž jemu chutnal bílý chléb lépe, rád jej vyměnil. A tak činíval každý den. Teprve po mnoha letech Sekundovi napadlo, že Jeník chtěl chléb horší jen proto, aby se cvičil v sebezapírání.

Z katechismu: Co hlavně pomáhá k etnostnému životu?

K etnostnému životu hlavně pomáhá následovati Krista Pána: „Chce-li kdo za mnou jíti, zapři se sám, vezmi kříž svůj na sebe každodenně a následuj mne!“ „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a srdcem pokorným.“ (Luk. 9, 23. — Mat. 11, 29.)

Kristus — vzor pokory. Opustil slávu Otce svého a stal se člověkem. Nepřišel, aby si dal sloužiti, nýbrž, aby sám sloužil. (Mat. 20, 28.) V chudobě a práci přebýval mezi námi. (Mat. 8, 20.) Ponižil se až k smrti kříže. (Filip. 2, 8.) Pněl, umíral celé tři hodiny — Král světa širého, Syn boží jediný. Pokorně sídlí ve svátosti oltární. Tak nám září svým příkladem.

Ve škole Páně. Nejsvětějším vzorem všech ctností je pro nás Ježíš Kristus. Hodný učedník následuje Mistra, počíná si totiž ve všem tak, jako si počínal Pán. „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jako jsem já činil vám.“ (Jan 13, 15.) Proto se denně zapírá = odpírá si to, co vede ke hříchu; bere na sebe kříž práce, bolesti, zármutku, křivdy a vůbec všeho, co Bůh obtížného poroučí nebo doporučí.

Nebeská učitelka.

6. března

Jednoho dne měl Jeník podivný sen. Sám vypravuje: „Ve spánku jsem viděl u domu množství chlapců, jedni si hráli, jiní kleli. Když jsem slyšel jejich klení, vrhl jsem se mezi ně a začal je bít, aby již nehřešili.

V tom přišel úctyhodný muž v bílém oděvu. Jeho tvář zářila jako slunce. Zavolal mne a řekl, abych byl vůdcem těchto hochů. „Ale ne bitím, nýbrž tichostí a láskou máš si z nich učiniti přátele. Hned jdi a pouč je, jak špatný je hřích a jak krásná je ctnost.“ — Polekán a vzrušen jsem namítl, že jsem chudý a nevědomý hoch a neschopný je poučovati ve svatém náboženství. V tom okamžiku chlapci přestali nadávati a proklínati a přidružili se k ono-

mu muži. Aniž jsem věděl, co mluvím, řekl jsem: „Kdo jste, že žádáte ode mne věc nemožnou?“ — „Právě proto, že se ti to zdá býti nemožným, učiň to možným poslušností a vědou.“ — „ale kde a jakými prostředky se mám naučiti vědě?“ — „Dám ti učitelku, pod jejímž vedením se staneš moudrým a bez níž je veškerá moudrost jen bláznovstvím.“ — „Avšak kdo jste, že tak ke mně mluvíte?“ — „Jsem syn té, kterou třikrát denně pozdraviti tě učila matka tvoje.“ — „Moje matka mne učila, abych s nikým neznámým bez dovolení nešel, proto mi řekněte své jméno!“ — „Na to se otaž mé matky.“

V tom okamžiku jsem viděl vedle něho krásnou paní královského vzezření. Její roucho se lesklo, jakoby bylo poseto hvězdami. Zavolala mne, vzala mne za ruku a pravila: „Pohleď tam!“ A viděl jsem místo hochů veliké stádo kozlů, psů, koček, mědvědů a různých šelem. Paní řekla: „Hle, to je tvoje pole práce; zde máš působiti. Buď pokorný, silný a zmužilý a proměníš později tvoje syny, jak se teď promění ona zvířata.“ A v tom jsem viděl místo divokých zvířat stádo oveček, které se tulily k oné paní a k onomu vznešenému muži.

Když jsem to viděl, začal jsem plakati a prosil jsem onu paní, aby mi vysvětlila, co to vše znamená. Ona mi jenom položila ruku na hlavu a řekla: „Až přijde čas, všemu porozumíš!“ Sotva to řekla, probudil jsem se.

„Ubohé dítě,“ řekla matka, „již nemáš otce!“ (str. 129.)

Druhého dne jsem vykládal svůj sen bratřím. Ti se mi vysmáli. Šel jsem tedy k matce a babičce. Každý vysvětloval sen jinak. Bratr Josef řekl: „Budeš jednou pastýřem a budeš pásiti ovce a kozy.“ Matka pravila: „Kdo ví, snad budeš knězem.“ Antonín však suše podotkl: „Snad budeš vůdcem lupičů!“

Avšak babička byla nejrozumnější a řekla: „Sny neznamenaají nic.“

Naučení: Sen přece něco znamenal. Jan později jako kněz mnoho hochů přivedl na pravou cestu. Dosáhl toho láskou a dobrotou. Děti, chcete-li i vy jiné přivésti na dobrou cestu, nedosáhnete toho nadáváním a bitím, nýbrž modlitbou, láskou a tichostí.

7. března

První svaté přijímání.

Když Janovi bylo deset let, poslala jej matka v postě do kostela na katechismus. Protože se dobře učil, byl připuštěn k prvnímu sv. přijímání. Tehdy děti nechodily tak brzo k sv. přijímání jako dnes. To byla veliká škoda. Neboť svatý Otec Pius X. pravil, že Pán Ježíš má býti dříve v srdci než smrtelný hřích.

Matka připravovala co nejpečlivěji Jana na tento den. Během postu jej třikrát vedla k sv. zpovědi. Říkávala mu: „Hle, Bůh ti chce darovati to nejdrazší, co má, svého jednorozeného Syna. Proto se dobře připrav! Vykonej dobrou svatou zpověď! Nezamlčuj žádného hříchu. Mu-

siš litovati všech hříchů a slíbiti Bohu, že se polepšíš.“

V den svatého přijímání matka nepřipustila, aby Jan ráno s někým mluvil. Měl jenom myslet na Pána Ježíše a s ním rozmlouvat. Do kostela jej sama doprovázela a též k oltáři. S ním se modlila před svatým přijímáním a po něm. Ačkoliv byl všední den, matka nedovolila, aby Jan v ten den pracoval. S ním četla v zbožné knize, modlila se a rozmlouvala o Pánu Bohu. Řekla mu tehdy: „Milé dítě, dnes je pro tebe veliký den. Jsem jista, že Bůh skutečně je v tvém srdci. Slib Mu, že všechno učiníš, abys zůstal dobrý a zbožný až do své smrti. Musíš často chodit k sv. přijímání, avšak varuj se svatokrádeže. Kdo s hříchem smrtelným jde k sv. přijímání, nehodně přijímá a dopouští se svatokrádeže. Proto vždycky všechno ve svaté zpovědi řekni a nezamlčuj žádného těžkého hřichu. Buď poslušný. Hleď, abys často chodil na kázání a křesťanská cvičení. Ale jako moru se varuj, prosím tě, lidí, kteří mluví špatné řeči!“

Don Bosko psal později: „Nikdy jsem nezapomněl těchto napomenutí zbožné matky a snažil jsem se, abych je splnil. Od prvního sv. přijímání jsem cítil jakýsi pokrok v duchovním životě; zvláště jsem byl poslušnější, což mi na počátku činilo mnoho obtíží.“

8. března „Ježíši, tichý a pokorný srdcem!“

Jan chtěl býti knězem. Avšak neměl příležitosti ke studiu. V místě, kde byl, nebylo školy a Jan vlastní pílí se naučil čísti a psáti. Když pásával krávy, bylo na vedlejší louce několik kamarádů a ti se nestarali o své krávy, nýbrž honili se a dělali neplechy. Žádali Jana, aby si s nimi hrál, on však odmítl a četl v knize. To rozlobilo hochy a jednoho dne ho přepadli a zbili. Ačkoliv byl Jan silnější než oni, nebránil se, ale řekl: „Bijte mne, jak chcete, nebudu si s vámi hráti, chci studovati a státi se knězem!“ Svou tichostí odzbrojil svoje nepřátele a oni mu dali pokoj.

Větší obtíž mu dělal bratr Antonín. Když kaplan Don Josef Calosso z Murialda poznal nadání malého Jeníka, začal jej vyučovati. Ačkoliv Jan nezanedbal svých prací doma, Antonín reptal: „Nač potřebuje studovati? Pracovati, pracovati!“ Jednoho dne řekl: „Teď již toho dosti! Já jsem velký a silný a nikdy jsem neměl knihy v ruce!“ Jeník odpověděl: „Mluvíš, jak rozumíš; náš osel jest ještě silnější než ty, a nechodil do školy. Chceš mu býti podobný?“ Antonín zlostí vyskočil a Jeníka zachránily jen jeho nohy.

Později řekl: „Neměl jsem mu tak odpovědět!“

Antonín nedal pokoje; stále se mu posmíval, a dával mu jména jako „studentík“, „panáček“,

„malý doktor“ a pod. Jeník plakal, ale zůstal trpělivý a vytrvalý.

Z katechismu: Co jsme slíbili při svatém křtu?

Při svatém křtu jsme slíbili, že se odříkáme ďábla, že zůstaneme věrni víře katolické a že podle té víry budeme žít do smrti.

Křestní slib obnovuje hodný katolík častěji, zvláště v den svých narozenin a jmenin, při sv. biřmování a po sv. přijímání. — A nezapomíná, co mu po sv. křtu bylo řečeno: Přijmi roucho bělostné a hled si je uchovati bez poskvrnění, abys mohl v něm vstoupiti před soudný trůn Pána našeho Ježíše Krista.

BOŽE MŮJ, DEKUJI TI SRDEČNĚ, ŽE SE MI DO-STALO SVATĚHO KŘTU. VĚŘÍM V BOHA, OTCE VŠEMOHOUCÍHO, STVOŘITELE NEBE I ZEMĚ. VĚŘÍM I V JEZU KRISTA, SYNA JEHO JEDINĚHO, PÁNA NASEHO. VĚŘÍM I V DUCHA SVATĚHO. VĚŘÍM VSECHNO, ČEMU UČÍ SVATÁ CÍRKEV KATOLICKÁ. V TĚTO VÍRE CHCI ŽÍTI I ZEMŘÍTI. TROJJEDINÝ BOŽE, TOBĚ ZÍJI, TOBĚ UMÍRAM, TVŮJ JSEM ŽIV I MRTEV. AMEN.

Hledá práci.

Když bylo Jeníkovi třináct let a Antonín stále jej pronásledoval, hledal si Jeník jinde práci. V Montekukko měl příbuznou rodinu Mogliovu, tam chtěl jít na službu. Šel a potkal Josefa Moglia, strýce majitele statku. Ten se jej tázal: „Kam jdeš?“ — „Hledám službu!“ — „Správně, jenom pracuj! S Bohem!“ Několik

okamžiků Jan nevěděl, co nyní; potom se odvážil a šel do stodoly, kde byla celá rodina shromážděna. Připravovali proutí na přivázání vinných rév. Sotva majitel statku uviděl Jeníka, tázal se: „Koho hledáš, chlapče?“ — „Ludvíka Mogliu.“ — „Ten jsem já, co chceš?“ — „Moje maminka řekla, abych šel k vám a vám nabídl své služby.“ — „Kdo je tvoje matka, a proč tě posílá z domu, když jsi ještě tak mladý?“ — „Moje matka se jmenuje Markéta Bosková. Můj bratr mne stále bije a tak mi řekla matka: „Vezmi svoje dvě košile a kapesníky a jdi do Bausone a najdi tam službu. A jestli tam nena-
ležeš jdi do dvorce Moglia, tam se otaž po majiteli a řekni mu, že já, tvoje matka, tě posílám v naději, že tě přijme.“ — „Ubožáku“ odpověděl Ludvík, „nemohu tě vzít, je zima a kdo má služebné, propouští je. Služebné bereme na jaře. Vrať se domů.“ Jan však prosil: „Pro milosrdenství Boží přijměte mne. Nechci žádného platu, jenom mne podržte u sebe.“ — „Nemohu, vždyť neumíš pracovat!“ — Jeník začal plakat: „Vezměte mne přece. Já si sem sednu a neodejdu.“ Sedl si a začal s ostatními pracovat.

Hospodyně byla až k slzám dojata a prosila za Jeníka, aby jej aspoň na několik dní podržel. Tak zůstal jako čeledín.

Jelikož byl pilný a šikovný, brzy jej měli všichni rádi.

Anděl Páně.

9. března

Jednoho dne, bylo to v létě, přišel Josef Moglia spocen a znaven domů. Bylo právě poledne. Zdaleka zněly zvony; on však pro velikou únavu ani nepomýšlel na to, aby se pomodlil „Anděl Páně.“

Avšak malý Jan, který také přišel z práce, ihned poklekl a modlil se. „Hle“, volal Josef, „my jsme hospodáři a dřeme se od rána až do večera, až již nemůžeme, a chlapec ten se klidně modlí.“

Jan se domodlil a potom řekl: „Slyšte, jste svědkem, že jsem se při práci nešetřil, avšak jistě jsem svou modlitbou více získal než vy svou prací. Kdo se modlí, tomu ze dvou zrněk vyrostou čtyři klasy, kdo však se nemodlí, může zaseti třeba i čtyři zrnka a přece vyrostou jen dva klasy. Modlete se také, a místo dvou klasů budete mít čtyři. Je to nějaká námaha při práci na okamžik odložiti motyku a pomodliti se „Anděl Páně?“ Uděláte-li také tak, budete mít zísľuhy jako já.“

Josef se podivil velice a řekl: „Opravdu, já stařec, musím se dáti poučiti od chlapce. Ode dneška jistě si nesednu k obědu, dokud se nepomodlím „Anděl Páně“. — A vskutku nikdy neopomenul této modlitby.

Předsevzetí: Denně se budu modliti: Anděl Páně zvěstoval Panně Marii, a ona počala z Ducha

Svatého. Zdrávas, Maria... I řekla Maria: „Ejhle, dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého.“ Zdrávas, Maria...

10. března

Rána za ránu.

Jan stále ještě myslel na studium. Pan farář v Montekukko viděl jak hoch je nadaný a zbožný, a proto chtěl jej vyučovati latinu. Ale nešlo to pro velikou vzdálenost a pro práci, kterou Jan vzal na sebe.

Jednoho dne potkal Jan strýce Michala, bratra jeho matky. Tázal se: „Jak se ti daří, Jene?“ Jsi spokojen?“ — „Jak mám býti spokojen, chtěl bych studovati, léta plynou a já se nemohu k ničemu dostat.“ — „Ponechej mi tuto starost. Vypověz službu a vrať se k matce.“ — „Ale matička bude se zlobiti?“ — „Jenom se neboj, já tam brzy přijdu a s ní si promluvim.“ Jan poslechl. Avšak když jej matka uviděla, přísně jej pokárala, že Jan zase odešel z domu a skryl se v houštinč dokud nepřišel strýc.

Jan zase začal choditi ke kaplanovi Don Calosso. Jelikož Antonín zase začal reptati, vzal Don Calosso Jana k sobě a slíbil mu: „Nedělej si starosti s budoucností! Já ti pomohu za každou cenu; pokud žiji, nebude ti nic scházet. A kdybych zemřel, také bude o tebe postaráno!“

Antonín však ještě nedal pokoje. Proto se matka rozhodla, že svůj majetek rozdělí mezi

syny, aby Antonín již neměl příčiny k reptání. Antonín však nechtěl to připustiti a matka byla nucena mu pohroziti, že věc předá soudu. Když viděl, že neprosadil své, opustil dům, ale přísně zapověděl Janovi, že nesmí ničeho vzíti ze společného majetku. Ačkoliv měl Jan nároky na úroky ze svého podílu, přec uposlechl, aby bratra nepodráždil ještě více. Když rozdělení bylo provedeno, těšil se Jan, že teď může nerušeně se oddati studiu a přípravě na kněžství.

Avšak zkoušky Boží nebyly u konce. Jednoho dne, bylo to v listopadu, poslal Don Carlosso Jana k příbuzným, aby něco vyřídil. Sotva přišel domů a si připravil něco prádla, přiběhl posel, aby ihned se vrátil ke kaplanovi, že je mu velice špatně a si přeje s ním mluvit. Jan utíkal, co mu síly stačily, avšak když přišel, kněz již nemohl promluvit slova, byl raněn mrtvicí. Pohlížel tak bolestně na svého žáka, že to Janovi bylo líto. Viděl, že kněz chce mluvit, avšak nevydal ze sebe ani slova. Konečně se mu podařilo vytáhnouti klíč, který měl schovaný pod polštářem. Dal jej Janovi a pokyny mu dával na jevo, aby klíče nikomu nedával, a že vše co je v pokladně patří jemu. Jan schoval klíč v kapse a ošetřoval svého dobrodince jako vděčný syn. Po dvou dnech kněz zemřel.

11. března „Blahoslavení chudí duchem.“

Úmrtím Jana Calossa zhasla pro Jana veškerá naděje, že bude moci studovati dál. Někteří z těch, kteří byli při smrti kněze, řekli Janovi: „Klíč, který ti dal Don Calosso patří k pokladně. Peníze, které jsou v pokladně patří tobě; vezmi si je!“ Jiní zase tvrdili, že s dobrým svědomím by nemohl vzít peníze, jelikož mu nejsou odkázány žádným testamentem. Jan byl v těžkém postavení. Nějaký čas uvažoval a rozhodl: „Mám pro peníze přijít do pekla?! — „Ne, to neudělám.“

Zatím přišel příbuzný zemřelého kaplana a celý rozčilený hledal klíč od pokladny. Jan mu jej vydal a řekl: „Zde je klíč k pokladně. Váš strýc mi jej odevzdal s pokynem, abych jej nikomu nedával. Bylo mi řečeno, že si mohu přivlastnit peníze v pokladně; avšak chci raději zůstat chudým, abych nedal příčinu k různicím; neboť váš strýc neřekl, že to je určeno pro mne.“

Synovec vzal klíč, otevřel pokladnu a našel tam šest tisíc lir. Když je spočítal, řekl: „Ctím vůli strýce mého; tyto peníze patří tobě. Máš právo na ně. Vezmi si, kolik chceš.“

Jan stál několik okamžiků zamyšlený. Věděl, že zemřelý kněz mu chtěl pomoci. Měl dovolení i dědice, avšak přes to se rozhodl: „Ne, nechci z toho. Nebe je mi milejší než všechno bohatství celého světa.“ Snad věděl, že by i

jiní příbuzní zemřelého něco namítali proti tomu. Proto, aby zabránil hříchům, vzdal se peněz.

Chudobu Jan i později miloval a též zakusil. Také Pán Bůh chtěl v něm vzbuditi lásku k chudým hochům. Když v pozdějších letech studoval v Chieri, bydlel u hostinského. Musel do své „světničky“ po žebříku; komůrka byla tak malá, že když se natáhl na své „lůžko“ nohy mu otvorem vyčnívaly.

konvenc

Z katechismu: Kdo pečuje bohumile o majetek?

Bohumile pečuje o majetek, kdo ho spravedlivě nabývá, šetrně s ním zachází a k dobrým skutkům ho užívá.

„Slož účty ze správy své!“ (Luk. 16, 2.) Spornivý pamatuje na sebe i na rodinu pro čas nemoci, nedostatku a stáří. Nevíš, co zlého večer přinese. Chovej bílý grošík pro černý den! Ne jak chceme, ale jak můžeme. „Seberte pozůstalé droby, ať se nezkazí!“ (Jan 6, 12.) — Marnotratný utrací

lehkomyslně na věci zbytečné. Dnes tlusto a zítra pusto. Roboty do soboty a peněz do neděle. Hýřil za mladu a na starost umírá z hladu. Oděv, stravu — podle stavu! — Dobročinný, milosrdný, štedrý činí si „přátele z mamonu pozemského“ (Luk. 16, 9.) a skládá si „poklad nehynoucí v nebi“ (Luk. 12, 33.)

„Chraňte se lakomství!“ (Luk. 12, 15.) Lakomec čím více pije, tím více žízni. Žádnému dobře nečiní, leda když umře. „Kdo chtějí zbohatnouti, upadají v osidlo ďáblovo.“ (1. Tim. 6, 9.) Jidáš z lakoty stal se zlodějem a zrádcem. „Blázne, této noci povolám duši tvou, a čí bude, co jsi nahromadil?“ (Luk. 12, 20.)

12. března

Dvě matky.

Aby Jan mohl dál studovati, chodil na počátku do sousedního města Kastelnuovo. Avšak cesta byla daleká a, zvláště v zimě, velice unavující. Proto šel do bytu ke krejčímu, jménem Jan Roberto. Matka doprovázela Jana až do města a při loučení mu řekla: „Jeníku, buď vždycky ctitelem milé Matky Boží!“

V městě se seznámil Jan s jiným chlapcem jménem Josef Turko. Otec jeho měl vinici a Jan tam rád chodíval, aby v klidu mohl studovati a zároveň hlídati vinici.

Jednou jej potkal pan Turko, položil mu ruku na hlavu a řekl: „Jen se drž Jeníku, studuj pilně, uvidíš, že Matka Boží ti pomůže!“ — „Mám všechnu důvěru v ní; avšak jsem stále v nejistotě; rád bych studoval a stal se knězem, avšak moje matka nemá k tomu prostředků.“

— „Neboj se, příteli; uvidíš, Bůh ti urovná cestu!“

Po několika dnech pan Turko zase viděl Jeníka, jak pln radosti běhá vinicí. „Co je, Jeníku?“ tázal se, „před nedávnem jsi byl tak smutný a dnes jsi tak veselý?“ — „Mám velikou radost. Dnes v noci jsem měl sen. Viděl jsem, že budu dále studovati, že se stanu knězem a budu vychovávat mnoho hochů.“ — „Ale vždyť to byl jen sen!“ — „To nic nevadí. Já vím, že se to stane.“

Druhého dne vypravoval, co se mu zdálo: „Viděl jsem vznešenou paní, která vedla veliké stádo oveček. Přiblížila se ke mně, zavolala mne jménem a řekla: „Hle, milý hochu, celé toto stádo ti svěřuji.“ — „Ale jak mohu tak mnoho oveček pásti? Kde naleznu pastvu pro ně?“ Paní odpověděla: „Neboj se, budu při tobě státi a tobě pomáhati.“ Po těch slovech zmizela.“

Sedmé: „Nepokradeš.“

13. března

Jan byl vzorným studentem. Pilně se učil, zbožně chodil do kostela a k sv. přijímání.

Avšak není ctnosti bez pokušení. To zakusil i Jan. Několik kamarádů hrálo o peníze. Chtěli svést i Jana. On se však omlouval, že nemá peněz. Oni mu radili, aby si obstaral lehkým způsobem peníze, tím, že ukradne hospodáři neb matce něco peněz. A jeden, aby

mu dodal odvahy, řekl: „Příteli, musíš přec jednou otevřítí oči a poznati, co se děje na světě. S proudem musíš plovati. Kdo má oči svázané, nevidí cesty. Proto opatři si peníze a můžeš se oddati radostem tvých kamarádů.“

Jan odpověděl: „Nechápu, co mluvíš; avšak podle tvých slov se mi zdá, že mne chceš svěsti k hraní a ke krádeži. Avšak nemodlíš se každý den ráno: „Sedmé: Nepokradeš?“ Není to přikázání Boží?... A nevíš, že kdo krade, je zloděj a zloději umírají nešťastně. — Konečně moje matka mě má ráda, a dá mi peníze, poprosím-li ji, když je to na věci potřebné. Dosud jsem nic neučinil bez jejího dovolení, a teď nechci začítí býti neposlušným. Tvoji kamarádi, jestli takové věci páchají, jsou zkaženi; jestli však tak nečiní, ale jiným radí, zasluhují ještě více odsouzení.“

Od té doby měl Jan pokoj. Špatní chlapci se ho varovali a dobří rádi s ním chodívali.

14. března

Kouzelník.

Mezi studenty založil Jan spolek „Veselých“ Tam se bavili, hleděli si navzájem dělati radost, ale kdo špatné řeči mluvil, byl vyloučen. Jan se ve své obratnosti tak zdokonalil, že někteří jej měli za čaroděje, který je se zlými duchy ve spojení. Takové podezření měl také pan Tomáš Kumino, u něhož byl Jan na bytě.

Pan Kumino byl hodný křesťan a měl žerty rád, avšak co mu někdy Jan natropil, to přesa-

hovořilo jeho rozum. Jednou na svátek měl pro studenty připravené kuřátko; když však mísu přinesli na stůl a odkryli, vyskočil z ní — živý kohout. Jindy byly k obědu připraveny nudle. Když však je hospodyně vysypala na talíř, — byly to suché plevy. Chtěl-li nalíti vína, tekla z láhve voda. Bonbony se proměnily v kousky chleba. Ve své peněženke našel místo peněz kousky plechu.

Takové žerty se stávaly denně a dobrý pan Kumino soudil: „Člověk něco takového nedovede; Bůh se přece nepropůjčí k takovým hloupostem; nezbyvá nic jiného než, že zlý duch má v tom svoje ruce. Chtěl se o té věci poradit s knězem, který bydlel na blízku. Šel k němu a řekl: „Důstojnosti, přicházím ve věci svědomí. Obávám se, že v mém domě bydlí čaroděj!“ A začal vypravovati, co všechno Jan udělal. A přidal k tomu ještě hroznější věci, takže i kněz skoro věřil, že Jan je ve spojení se zlým duchem. Kněz udal Jana u školního komisaře, kanovníka Burzia, aby věc vyšetřil. Ten si dal Jana předvolati, vypytał se ho z katechismu, a byl s odpověďmi velice spokojen. Jan poznal, kam věc míří a z těžší potlačil úsměv. Kanovník se dále tázal, čím Jan se zabývá a konečně řekl: „Jsem velice spokojen, že studuješ a se chováš slušně; avšak v poslední době se vypravují různé věci o tobě, že prý umíš čísti myšlenky, že víš, kolik má kdo peněz v kapse, že umíš barvu bílou pro-

mění v černou a černou v bílou a podobné věci. To způsobilo, že v podezření, jakobys byl ve spojení se zlým duchem. Pověz mi upřímně, kdo tě naučil těm věcem?“

Jan odpověděl: „Prosím, důstojnosti, abyste mi dal pět minut času na odpověď.“ Za chvíli se jej tázal: „Račte mi povědět, kolik hodin je přesně.“ Kanovník sáhl po hodinkách — a neměl jich. „Když tedy nemáte hodinky, račte mi půjčiti jeden peníz!“ Kanovník hledal ve všech kapsách a — marně. Vyskočil a spustil na Jana: „Podvodníku, buď jsi služebníkem ďábovým, anebo satan je tvůj služebník! Tys mi ukradl peněženku i hodinky; nemohu již mlčeti; měl bych tě dáti potrestati!“ Při těch slovech zůstal Jan klidný a přívětivý tak, že se i kanovník uklidnil a řekl: „Vysvětli mi tu věc! Jak mohly ty věci zmizeti z mé kapsy? A kde jsou?“

„Veledůstojný pane,“ řekl Jan s úctou, „několika slovy vám všecko vysvětlím. Když jsem vcházel do vašeho domu, právě jste dával almužnu chudým a peněženku jste nechal ležeti na klekátku. Když jste odcházel do druhé světnice, nechal jste hodinky na stole; obě věci jsem skryl; vy jste se domníval, že je máte u sebe a zatím jsou zde pod stínítkem na lampu.“ Po těch slovech pozdvihl stínítko a ukázal věci. Kanovník se ze srdce zasmál a vyšetřování bylo ukončeno.

Jako student měl Jan přítele, který také má býti prohlášen za světce, jménem Jakob Komollo. O něm vypravuje Don Bosko: „Studenti, než přijde učitel, provádějí různé hlouposti. Chtěli také Jakuba svést k tomu; on však klidně odpověděl, že to neumí jak oni, a četl dále v knize. Jeden však ho chopil za rameno a třásl s ním a řekl: „Budeš s námi hráti nebo ne?“ — „Příteli,“ odvětil Jakub vlídně a skromně, „nemohu; ještě nikdy jsem si nehrál, nemám v tom zkušenosti. Byl bych mezi vámi jen směšnou figurkou.“ — „Nepůjdeš-li, naučím tě, až dostaneš několik kopanců a poličků.“ — „Můžeš mne bít, jak chceš. ale já s vámi si hráti nebudu!“ Vtom ho jeden spolužák chopil a udeřil jej, a potom mu dal dva poličky, že to bylo slyšeti v celé třídě. Když jsem to viděl, cítil jsem sám ve svém srdci hněv nad touto urážkou a čekal jsem, že Jakub poličky vrátí svému spolužáku. Avšak jak jsem užasl, když jsem viděl, že uražený zůstal klidný a řekl: „Jestli jsi teď uspokojen, jdi, více nechci po tobě a již jsem ti odpustil.“ Tímto chováním tento student mne přesvědčil, že je světec. Od té doby stali jsme se přáteli.

Když zase jindy spolužáci Jakuba tupili a chtěli jej bít; postavil jsem se mezi ně a řekl jsem: „Běda vám, běda tomu, kdo ublíží mému kamarádu!“

tíkali a prosili, abych jim nic neudělal.

Vtom vstoupil profesor do třídy, a když viděl, co se děje, začal rozdávati poličky vpravo a vlevo. Hrozil mi přísný trest — avšak když se profesor dověděl příčinu mého jednání, nechtěl nic jiného, než, abych svůj kousek před nim opakoval. Smál se, i žáci se smáli a divili se mé síle. A od té doby můj kamarád měl pokoj.“

Naučení: Kdo měl větší sílu, Jakub neb Jan? Jan uznává sám, že Jakub, neboť sebe opanovati a nepomstíti se, k tomu je třeba větší síly. Zkuste to!

Mimo Církev není spásy. 16. března

Když Jan později studoval v městě Chieri, bydlel v hostinci. Tam se seznámil s mladým židem, který rád hrával kulečnick. Žid měl Jana velice rád a tak se často spolu bavili.

Jednou měl žid s někým hádku, z toho povstala prudká hádka, a mohlo to míti nemilé následky. Proto se žid přišel poraditi s Janem.

„Milý Jonáši,“ řekl Jan, „kdybys byl křesťanem, řekl bych ti, abys šel k sv. zpovědi, ale to nemůžeš učiniti.“ — „Ale ano, když chceme, můžeme také ke zpovědi.“ — „Avšak váš duchovní není k mlčení zavázán a nemá moci vám dáti rozhřešení od hříchů.“ — „Chceš-li, vyzpovídám se u vašeho kněze.“ — „Mohl bych tě zavésti ke knězi, ale k tomu je třeba dlouhé přípravy.“ — „Jaká příprava?“ — „Ve zpovědi se odpouští všechny hříchy spáchané po křtu svatém; kdo tedy chce ke zpovědi, musí napřed býti pokřtěn.“ — „A co musím činiti, abych byl pokřtěn?“ — „Musíš býti poučen ve víře křesťanské, musíš věřiti v Ježíše Krista, pravého Boha a člověka. Potom můžeš býti pokřtěn.“ — „A jaký užitek budu míti ze křtu?“ — „Křtem se odpouští dědičný hřích a všechny osobní hříchy, křest ti umožňuje, že můžeš přijímati ostatní svátosti, křtem

se staneš dítkem Božím a dědicem nebe.“ — „Či snad my židé nemůžeme býti spaseni?“ — „Ne, milý Jonáši, od té doby, co přišel Mesiáš, Ježíš Kristus, nemohou býti židé spaseni, ledaže uvěří v Pána Ježíše.“ — „Avšak kdyby moje matka se dověděla, že jsem se stal křesťanem, potom běda mně.“ — „Neboj se! Bůh je Pánem i nad srdci lidskými. Když tě povolá, aby ses stal křesťanem, zařídí to tak, že i matka bude spokojena, aneb jiným způsobem se postará o tebe.“ — „Jsi mým přítelem; co bys ty učinil, kdybys byl na mém místě?“ — „Poučil bych se o křesťanském náboženství. Učiň tak a Bůh ti ukáže cestu, kterou máš kráčet. Vezmi katechismus a začni jej studovati. Pros Boha, aby tě osvítil a popřál ti naléztí pravdu.“

Od té doby začal Jonáš se poučovati o křesťanské víře a učitelem jeho byl malý student Jan. Brzy již uměl modlitby a byl poučen o víře. Ale tu jednoho dne matka našla v posteli Jonáše — katechismus. Tušila, co se děje. Ihned se odebrala k rabínovi žalovati a potom přišla k Janovi a činila mu trpké výčitky, že svedl jejího syna. Jan jí odpověděl klidně. Avšak měl z toho plno mrzutostí, a na konec Jonáš již ani svým životem nebyl jistý. Opustil dům otcovský a žil skoro jako žebrák. Konečně byl pokřtěn a svým příkladem strhl ještě jiné židy, že uznali zaslíbeného Mesiáše. Jonáš zůstal věrným křesťanem až do smrti.

FRANTIŠEK PTÁČEK

17. března

Obětovati se Ježíškovi.

(František Ptáček narodil se 29. května 1923 v Praze. Již za čtyři roky jeho dušička odletěla k Pánu Bohu.)

František byl čtvrtým dítkem šťastných rodičů.

Obě sestry i bratr uvítali narození malého Františka s velikou radostí. Osmiletý bratr prohlásil odhodlaně, že každého zastřelí, kdo by mu chtěl malého bratříčka vzítí a hned si též ve svých dětských hračkách vyhledal malou ručnici, aby ji měl po ruce.

Když malý František povyrostl, byl rozto milý; plavovlasý, modrých oček a záhy se naučil spínati ručky k modlitbě.

Sotva dvouletý, chodíval již s ostatními v neděli na mši sv. Když slyšel, že v kostele na oltáři přebývá Ježíšek, chtěl vždy klečeti až u mřížky, aby byl blíže k Ježíškovi. Kdykoliv šel s matkou někde kolem kostela, již z daleka naň ukazoval a pravil jí: „Tam jest Ježíšek, pojďme tam“ a býval velmi zarmoucen, když byl kostel zavřen.

Když přišla ráno maminka z kostela od sv. přijímání, vždy si běžel pro políbení — říkal, že to je „pusa poslaná od Ježíška.“

Náš Fanoušek byl klučina, jak viděti, velmi bystrý. Nic mu neušlo.

Byl na návštěvě u známých a tu slyší, že berou jméno Boží nadarmo. Tohle doma nesly-

šel! Pohrozil prstíčkem a pravil vážně: „Nesmí se říkati nadarmo jméno Boží.“

František byl hodné, zbožné dítě a tak bystré. Nedivno tedy, že rodiče chovali v srdci naději, že jednou uzří své dítě u oltáře jako sluhu Páně.

Minul rok. V červenci 1926 vyběhl František po dešti na pavlač. Uklouzl na mokré dlaždici, upadl a uhodil se do kolínka. Na pohled nic zvláštního. Ale občas si stěžoval na bolest.

Matka byla toho roku na duchovních cvičeních ve Veltrusích. Na památku dostaly všechny účastnice po obrázku. Když matka Františkova pohlédla na svůj obrázek, zarazila se: Matka bolestná pod křížem. Byla to jen náhoda? či je to předpověď?... S obavou vracela se domů; ale František vesele pobíhal jako dříve. Bolesti se však tu a tam zase ozvaly a vracely se častěji. Donesli tedy rodiče milé dítě k lékaři, i na kliniku, radili se s odborníky, ale vše marné. Z nepatrného úrazu vyvinula se tuberkulóza kostí.

Nastal podzim — školní rok. Ostatní tři děti musely do školy. Malý trpitel osaměl. Již se nemohl ani na nohu postavit. Často prosíval matku, aby mu vypravovala o Ježíškovi a jeho „mamince“, Panně Marii. Nejraději přemýšlel o umučení Páně. Jednou chtěl, aby mu podali se stěny kříž. Když si ho položil na klín, snažil se vytáhnouti z ran Ježíškových hřeby, „aby Ježíšek netrpěl“.

František měl Ježíška v nemoci ještě více rád a vše mu obětoval, zvláště své bolesti. Chtěl trpěti jako Spasitel — tiše. Již z rána určoval, za koho ten den bude trpěti. Nejčastěji za ty, jež P. Boha urážejí hříchy, — aby se polepšili. Když slyšel z kostelní věže umíráček, říkal, že chce trpěti, aby ten, komu zvoní, nemusel tolik trpěti v očistci.

Hnisavé rány na obou nohách působily mu velké bolesti, nejvíce při převazování. Když matka přišla, aby mu rány převázala, prosíval ji: „Ale, maminko, pomalu“. Avšak najednou se po těch slovech zamyslel, pohlédl na matku a pravil zahanbeně: „Ale když Ježíškovi trhali šaty ze zraněného těla, to nedělali pomalu, vid' maminko?“ a již mlčel.

Nastalo jaro 1927. Nemoc zachvátila i obě ruky. František trpěl tiše. Povzbuzoval se sám k trpělivosti vzpomínkou na Ježíška: ten měl nejen ruce a nohy bolavé, ale i na hlavě trnovou korunu. A hle, neminulo mnoho dní a také jemu vložil Pán na hlavičku „trnovou korunu“ — počaly bolesti i v hlavě; bylo to počátkem května. Rodiče ustaraně pozorovali tu novou bolest, ale František je těšil: „Alespoň mohu Ježíškovi více obětovati.“

Již ani netoužil po zdraví. Když odmítal pokrmy a domlouvali mu, že jinak umře, pravil klidně: „Já chci umřítí. Já chci k Ježíškovi.“

Myšlenkami dlel u svého božského Přitele.

Jednou v době nemoci byl starší bratr kárán pro svou neposednost a tu Fanoušek slíbil, že bude prositi Ježíška, až k němu přijde, za Toníka, — aby byl hodný. A vskutku se Toník po jeho smrti hodně změnil — žel, že po 5 letech následoval k nezměrné bolesti svých rodičů i on svého bratříčka na věčnost.

Krátce před smrtí ustaly všechny bolesti. Jen všeobecná slabost zavládla v celém těle. Přestal mluvit a jísti. 15. května počal již smrtelný zápas a na sv. Jana Nepomuckého 16. května 1927 v 8 hodin večer za večerního hlaholu pražských zvonů odlétla jeho duše. Lidé se modlili „Anděl Páně“ a sv. Královna máje odnášela si to hodné dítě k Ježíškovi...

Jak se modlíti?

18. března

(Sv. Koletta narodila se r. 1381 v Korbej ve Francii. Při křtu sv. dostala jméno Nikoletta. Později vstoupila do řádu svaté Kláry, kde zemřela ve věku 66 let. Svátek 6. března.)

Koletta již od mládí neměla ráda, když se jí lidé všímali. Proto raději se oblékala do šatů odložených než do nových. Měla-li obléci šaty skvostné, rmoutila se nad tím jak se děti rmoutívají, mají-li obléci šaty horší.

Dívěnka, ačkoliv dospívala věkem, zůstala tak maličkou, že rodiče se nad tím mrzeli, a jednou otec řekl nevrle: „Co si s tebou počneme? Nikdy nebudeš moci zastávatí tvoji sta-

rou matku!“ — Tato slova zarmoutila dívku. Proto se rozhodla, že vykoná pouť ke kapli Panny Marie, která byla několik hodin vzdálena od města. U oltáře královny nebes poklekla a modlila se takto: „Milá matičko Boží! Hle, jak moji rodiče se rmoutí, že jsem tak maličká. Je-li moje malá postava pro mne ochranou proti nebezpečím světa, chci ji ráda z celého srdce podržeti a za ni jako za milost děkovati tvému božskému Synu. Kdyby však vzrůst těla nebyl překážkou pro spásu mé duše, pros Jej, aby mi dal tuto milost pro zármutek mých rodičů, ale především proto, abych jim mohla prokázati všechny služby, které ode mne očekávají ve svém stáří. Avšak ne má vůle ať se stane, nýbrž vůle Boží!“

Taková pokorná modlitba, vykonaná z lásky k rodičům, byla pødivuhodným způsobem vyslyšena. Koletta začala rychle růsti, až byla větší než dívky jejího věku.

K tomu jí dal Bůh tak sličnou a krásnou tvář, že lidé ji považovali za dívku ze šlechtického rodu. Ona sama ani netušila, jak je krásná, až jednoho dne, když šla do kostela, slyšela, jak ji lidé chválí pro její krásu. Polekala se nad tím, a když přišla do kostela, prosila Boha, aby jí odňal tento nebezpečný dar a aby se stala opovržením pro celý svět. Bůh i tuto prosbu vyslyšel, ale jen částečně. Tvář její ztratila barvu. Byla bílá jako lilie; avšak výraz

tváře zůstal tak šlechetný, že všichni, kteří ji viděli, byli naplněni úctou.

Z katechismu: Pokorně se modlí, kdo má na mysli: jsem hříšný a slabý. „Jsem ubožák a chudás, Bože, na pomoc mi přispěj!“ (Žalm 69, 6.) „Pane, nejsem hoden...“ (Mat. 8, 8.) Celník stannul opodál a netroufal si ani oči pozdvihnouti k nebi, nýbrž bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ (Luk. 18, 13.) Kterak se jeví zevně pokora při modlitbě?

Důvěrně se modlí, kdo s jistotou čeká, že ho Bůh vyslyší. S takovou důvěrou přistoupila nemocná žena a dotkla se roucha Páně. Ozdravěle řekl Pán: „Tvá víra tě uzdravila.“ (Mat. 9, 22.) S jistotou mohu čekati vyslyšení, protože Bůh může a chce mi dáti všechno, co je k jeho slávě a mému spasení. Nedá ovšem, co je zlé anebo spasení škodlivé.

Odevzdaně do vůle boží se modlí, kdo úplně ponechává Bohu, kdy a jak ho vyslyší. „Otče můj! Je-li možno, vezmi tento kalich (utrpení) ode mne! Ale ať se stane, co ty chceš, nikoli co chci já.“ (Marek 14, 36.) „Slož svou starost na Hospodina, on bude o tebe pečovat“ (Žalm 54, 23.): zařídí tvou věc lépe, než míníš ty sám. „Buď vůle Tvá!“

„Tento je tvůj otec!“

19. března

(Sv. Kliment Marie Hofbauer je náš krajan. Při křtu sv. obdržel jméno Jan. Později vstoupil do řádu Redemptoristů. Působil ve Varšavě, potom ve Vidni. Zemřel dne 15. března 1820. Jeho svátek je 15. března.)

Když Janovi bylo šest let, zemřel mu otec. Jan měl svého tatínka ze srdce rád a proto se

velice rmoutil, že již jej doma neviděl. Zbožná matka zavedla dítě k obrazu Ukřižovaného a řekla mu: „Hle, Jene, ode dneška je tento tvým otcem. Žij tak, abys se mu vždy líbil!“

Jan rozuměl těmto slovům a po celý svůj život si je zapamatoval. Když již byl starcem ještě často vypravoval, jak je šťasten, že měl dobré, zbožné rodiče.

Povzbuzen dobrým příkladem rodičů, Jan rád chodíval do kostela, zvláště když se dověděl, že ve svatostánku jest Ježíš Kristus, přítomný pod

způsobou chleba. Rád se modlíval.

Když jednou s matkou potkali příbuzné a matka se jich tázala, co dělají, odpověděli: „Krátko si dlouhou chvíli!“ — Jeník tomu nerozuměl a tázal se matky, co to znamená? Matka odpověděla: „Víš, když lidé nemají co dělati.

zdá se jim čas velmi dlouhý. Potom chodí na procházky, aby si čas ukrátili.“ Jeník na to odpověděl: „Maminko, když nemají co dělati, proč se nemodlí?“ On neměl dlouhé chvíle; modlil se.

Miloval Pána Ježíše jako svého otce. Proto též miloval Matku Boží. Modlíval se často a zbožně svatý růženec. Jelikož je sobota zasvěcena Panně Marii, hleděl Jan právě v tento den své nebeské Matce způsobiti nějakou radost. Tehdy bývalo zvykem i v sobotu se zdržeti masitých pokrmů. Jan přidal k tomu ještě půst ujmy, a i z těchto postních jídel jedl velice málo.

Matka jeho byla moudrá žena; věděla, že lepší než půst je poslušnost. Proto žádala Jana, aby vždy v sobotu prosil o dovolení, zda-li se smí postiti. Jan rád spojil dobrý skutek postu se skutkem poslušnosti. Avšak matka mu dala dovolení k postu jen tehdy, když byl velice hodný. Proto se snažil, aby v den Panny Marie se cvičil ve všech ctnostech.

Kristofor.

20. března

Co Jan si postem ušetřil, rozdával chudým. Dostal-li nějaký dar peněžitý, šetřil a dal potom odsloužiti mši svatou za dušičky, aby i zemřelým prokázal lásku.

Nikdy nebyl bez práce. Rád matce pomáhal na poli i doma. A též i druhým pomáhal, proto jej měli všichni rádi.

Jeho největší touha byla stát se knězem. Avšak matka byla chudobná, proto nebylo naděje, že by se dostal ke studiu. Musel se naučit řemeslu. Řezníkem, jako jeho otec, nechtěl být. Proto opustil milovanou matku a šel do Znojma, kde se u Františka Dobeše učil pekařem. I tam jej měli všichni rádi, zvláště mistr a jeho žena, protože byl tak zbožný, poslušný a pilný. Mistr měl hošíčka pětiletého. Tomu Jan vypravoval o Pánu Bohu, o Ježíškovi a o svatých. Hošíkovi se to tak líbilo, že ani nechtěl odejít od Jana. Když ráno Jan roznášel housky a chléb, malý Dobeš chtěl s ním. Ale nemohl tak rychle běhat jako uředník. Aby přece byl s prací hotov, Jan vzal hošíka do náruče a košík s chleby na záda a tak běhal městem od domu k domu.

Lidé zůstávali stát a měli z nich radost. Někteří říkali žertem: „Hleďte, svatý Kristofor!“ Jan se ohlížel, rád by byl také vidět svatého Kristofora. Tázał se: „Kde je svatý Kristofor?“ — Lidé odpověděli s úsměvem: „Svatý Kristofor, to jsi ty!“

Jan ještě nikdy neslyšel o tomto světcí a proto také ne-

rozuměl, co lidé mínili tímto žertovným srovnáním. Když přišel domů, tázal se mistrové po svatém Kristoforu. Ta mu vypravovala, že tento světec jednou Ježíška nesl přes vodu, a proto že má jméno Kristofor, to jest ten, který nesl Krista. Teď teprve pochopil Jan řeč lidí a povzdechl si: „Kéž se stanu Kristoforem a mohu nositi Spasitele ve svých rukou!“

Mnoho se modlil i v noci, aby mu Pán Bůh dal milost státi se knězem. Modlitba nebyla nadarmo. Ještě patnáct roků bylo mu čekati, než se dočkal toho štěstí státi se knězem, misionářem, který mnoho tisíc lidí obrátil od hříchu k Pánu Bohu.

Když zemřel, pravil císař František I.: „To je dvakrát bolestná zpráva: předně pro mne a můj lid a potom pro celou Církev. Neboť to jest jisto: Zemřelý byl sloupem Církve!“

Den Páně.

21. března

(Bl. Jana Marie z Kříže byla řeholnicí z řádu svaté Kláry. Žila v Roveredu v jižním Tyrolsku. Zemřela r. 1673 v pověsti svatosti. Její památka se slaví 26. března.)

Slavný malíř Josef Floriani měl dcerušku, která při křtu sv. dostala jméno Bernardina. Dítě bývalo často nemocné, ale za to Bohem omilostněné.

Když měla tři roky, již věděla malá Bernardina, že Bůh je všudy přítomen, tedy i v jejím srdci.

Otec pracoval po celý týden ve svém umění, proto hledal si v neděli nějakého rozptýlení. Šel na hon zvěře neb na lov ryb. Při tom zanedbával odpolední služby Boží. Bernardinu to velice bolelo, že otec, kterého tolik milovala, je vlažný v bohoslužbách. Mnoho se za otce modlila a Bůh vyslyšel její modlitbu takto:

Onemocněla těžce a byla v nebezpečí smrti. K tomu Bůh na ni dopustil utrpení duševní, že hrozná smrtelná úzkost se jí zmocnila. Vypravuje sama o tom: „Otec sám zůstal u mne; sil mých ubývalo, jako když světlo uhasíná. Otec nesmírně trpěl a v domněnce, že jeho slovům nerozumím, vrhl se před obraz Ukřižovaného a modlil se hlasitě: „Ó, Bože, jestli moje dcera se uzdraví, chci opustiti radosti světské, chci zanechatí vlažnosti, chci se věnovati tvé službě úplně; avšak ne má vůle se staň, nýbrž vůle tvá!“

Touto modlitbou potěšen, povstal, přistoupil k mému lůžku a pravil: „Vidím, že brzy zemřeš; prosím tě, přijmi smrt s odevzdaností z ruky Boží!“ Řekla jsem mu několik slov a potom jsem pozbyla vědomí. Všichni očekávali moji smrt. Když byly hodiny dvanáct hodin, cítila jsem, jakoby mne někdo bodl do srdce, probudila jsem se a mnoho svaté Boží radosti naplnilo celou moji duši. A to působilo i na mé tělo. Začala jsem se potiti, usnula jsem a když jsem se druhého rána probudila, cítila jsem se zdráva.“

Otec splnil svůj slib. Vzdálil se světských radostí, často přijímal svaté svátosti a modlil se mnoho. Často říkával ke své dcerušce: „Škoda, že nejsem volný, odešel bych do samoty, abych oplakával hříchy minulého života.“ V neděli po bohoslužbách, chodíval se svou dcerou do přírody a mluvíval s ní o Bohu. Když se vrátili domů, vytáhl své obrazy a vykládal Bernardině o událostech z Písma svatého.

Do kláštera.

22. března

Když bylo Bernardině pět let, přišla jednou do kostela kapucínů. Tam viděla na oltáři obraz svaté Kláry. Měla kříž v ruce a oči pozdviženy k nebi. Bernardina zvolala: „Ó, jak krásná je tato panna!“ Nemohla se ani odloučiti od obrazu a v srdci se jí probudila myšlenka, aby též jako svatá Klára Ježíši se obětovala a vstoupila do kláštera.

Avšak když jí bylo deset let, věnovala se tak zábavám se spolužačkami, že již neměla chuti k modlitbě. Začala se zdobiti, aby se jiným líbila. A když pro chudobu rodičů nemohla nositi tak nádherných šatů, jak si přála, byla mrzutá a nevrlá. K sourozencům byla nelaskavá.

Bůh však ji miloval a chtěl ji přitáhnouti k sobě. Proto ji trestal. Bratr jí onemocněl a zemřel. Brzy potom onemocněla i matka těžce a otec zármutkem byl celý sklíčený. Bernardina

musela nemocnou matku ošetřovati a otce těšiti; trpké bolesti ji odtáhly od světských radovánek. Zase se obrátila k Bohu a modlila se s důvěrou za uzdravení matky. Bůh ji vyslyšel, avšak Bernardina nechtěla ještě uposlechnouti hlasu milosti Boží.

Jednoho dne přišel bratr kapucín Tomáš do domu rodičů a řekl Bernardině: „Ty se nehodíš pro tento svět. Jsi povolána, abys se stala nevěstou Spasitelovou a v jeho službě si získala plnost Boží milosti. Bůh tě hledá. Jenom tvoje spolupráce schází, aby z tebe se stala služebnice Páně.“

Slova ta sice mocně pohnula srdcem dívky, avšak nemohla se rozhodnouti, aby se vzdala světa a jeho radostí. Kapucín slíbil, že bude pokání činiti, aby Bůh přemohl její zatvrzelost.

Bernardina měla přítelkyni jménem Kornara. Ta se rozhodla, že půjde do kláštera, a tímto rozhodnutím nabyla velikého vnitřního štěstí. Právě proto Bernardina se jí odcizila.

Jednoho dne chtěla s několika přítelkami do vinice, aby se tam pobavila. Bylo právě vino-braní. Když vstoupila do zahrady dověděla se, že Kornara je tam. Bernardinu to mrzelo a řekla: „Kdybych byla věděla, že tato osoba je zde, nebyla bych sem přišla.“

Šla sice do zahrady, ale umínila si, že s Kornarou ani slova nepromluví. Avšak brzy tato jí přicházela vstříc a srdečně ji oslovila. V

tom okamžiku osvítila milost Boží srdce Bernardiny a poznala svoji nevěrnost vůči Pánu Bohu. Začala hořce plakati a se slzami v očích pravila: „Ó, šťastná, věrná služebnice Páně! Tys byla poslušna hlasu svého Vykupitele; ne jako já zatvrzelá. Jak se objevím u trůnu jeho slávy, když jsem mu byla tak nevděčná!“ Překvapena těmito slovy začala i Kornara plakati. Bernardina odešla ze zahrady a celý den bloudila po poli. Litovala svých chyb a slíbila, že bude činiti pokání.

Tím se rozhodl boj mezi světem a Bohem. Bernardina měla tehdy patnáct let. Vstoupila do řádu svaté Kláry a založila dva nové kláštery.

Z katechiásmu: Které jsou tři evangelické rady?

Tři evangelické rady jsou: dobrovolná chudoba, doživotní stav svobodný a trvalá poslušnost duchovních představených.

Evangelické rady zachovávají se zavazují dobrovolně řeholníci svatými slíby. Řeholní bratři a sestry žijí obyčejně v klášterech a slouží Bohu modlitbou, výchovou mládeže, péčí o chudobné i nemocné a duchovní správou mezi věřícími nebo pohany (misionáři). — Také ostatní věřící měli by a mohou Bohu sloužiti dokonale. K tomu napomáhá zvláště třetí řád sv. Františka a sv. Dominika, Mariánská družina a vůbec náboženský spolek anebo bratrstvo.

23. března

Vlažnost.

(Maria Terezia Dubouché narodila se roku 1809 a zemřela 30. srpna 1863.)

Maria Terezia se narodila v rodině, která byla víře odcizena a světského smýšlení. Matka s nedůvěrou hleděla na všechny úkony zbožnosti, a otec se nestaral o žádnou náboženskou povinnost. Theodelinda — tak se nazývala Maria Terezia svým světským jménem — byla vychována jenom pro svět.

Otec pocházel z jižní Francie, matka z Itálie. Dcera jejich byla vážná, ale též vášnivá a pyšná. Ráda poslouchala rozhovory dospělých a v zahradě si zařídila samotu, kde často dlouhé hodiny prodlela a přemýšlela.

Avšak nikdo jí nevypravoval o Bohu; rodiče chodili jen zřídkka a z ohledů světských do kostela. Z ohledu na lidi strojili každoročně oltář k Božímu Tělu a oblékli svou dcerušku za anděla, aby před Nejsvětější Svátostí sypala květiny.

Když měla asi deset let, poslali ji rodiče do pensionátu v Orleansu. Avšak tam vydržela jen několik měsíců. Nemohla si zvyknouti na poslušnost. Za svůj odznak si vyvolila otevřenou klec s nápisem: „Svoboda mne učiní věrnou!“

Avšak přece něco dobrého v ústavu se jí dostalo: slyšela o pravdách náboženských. Také k sv. přijímání tam šla. Tři dny před tím

byla ponechána sama sobě. Nikdo ji nepoučil, nikdo ji nepovzbudil.

Když se vrátila domů, začala choditi každý den na mši svatou ale jenom čtyřikrát v roce ke sv. přijímání, protože ji nikdo nepoučil o užitku častějšího sv. přijímání. Matka ji kárala pro její „přílišnou zbožnost“. Říkala, že zbožnost zatemňuje rozum, že si musíme zachovati svou svobodu a podobně. Jenom když Maria celé dny malovala, měla matka z toho radost, neboť doufala, že její dcera se jednou stane slavnou malířkou.

Z vlažnosti ji vytrhla náhlá smrt bratrova. Poznala, že všechno pozemské je nestálé a nespokojuje srdce.

Když poprvé navštívila postní kázání, poznala, jak nicotné jsou námitky světa proti víře a zbožnosti.

Náboženská výchova její byla tak zanedbána, že dosud nebyla ještě přijala svátost biřmování. Připravila se důkladně na přijetí této svátosti a Duch svatý v ní vzbudil tak živou a pevnou víru, že začala hájiti svaté náboženství proti útokům příbuzných.

Prázdňá a pravá sláva.

24. března

Maria vypravuje dále ze svého života: „Když jsem byla uvedena do společnosti, probudila se

ve mne marnivost. Paní a dcera prefekta byly na štěstí dobré křestanky; důvěrné přátelství s nimi bylo k užitku mé duše. Avšak ze slavnosti jsem přicházela do slavnosti. Koncerty, plesy, hostiny se střídaly. Lidé mi lichotili, aby se mi líbili. Vážnosti a opatrnosti mé ubývalo, zabývala jsem se mnoho tím, jak bych se šatila a jiným zalíbila. Avšak když jsem byla o samotě, probudil se ve mně nepokoj. Modlila jsem se k Bohu, by nedopustil, abych ho hříchem urazila. Ráno jsem navštívila mši svatou a večer jsem se zase oddala životu světskému.“

„Když mi bylo čtyřicet let, přesídlili rodiče do Paříže, abych se mohla vycvičiti v malířství. Malovala jsem osm až deset hodin denně a pokoušela jsem se, abych se seznámila s nejslavnějšími malíři. Avšak když jsem je lépe poznala, viděla jsem na nich tolik směšné marnivosti, že jsem již nevěřila ve slávu lidskou.“

„Mezi dívkami, které se věnovaly malířství, bylo několik, které měly velikou důvěru ke mně. Byla jsem šťastna, že jim mohu býti k prospěchu. Konečně jsem s nimi založila spolek svatého Lukáše. Každý rok ve svátek tohoto světce dala jsem sloužiti mši svatou za nás a při ní jsme přistoupily ke stolu Páně. Bylo nás sedmnáct členů. Snídaly jsme v mém bytě a den jsme ztrávily ve veselé zábavě; večer jsem zavedla je do kostela, abychom navštívily Svátost Oltářní.

První mimořádnou milost, která trvale působila na mne, jsem obdržela při návštěvě v Louvru, kde jsem v malbách španělských mistrů obdivovala moc hluboké víry, která zářila z jejich děl. Po celý den jsem se nemohla odloučiti od těchto obrazů; zvláště si vzpomínám na obrazy svatého Františka a jedné neznámé mučednice. Až doposud cítila jsem si často velikou touhu po úplném spojení s Bohem, avšak bylo to vždy jen jako blesk v noci. Ale když jsem v onen večer rozjímala o víře a svatosti, o níž mi kázaly ony obrazy, byla jsem jako zničena. Moje srdce hořelo láskou k Bohu a žádná moc pekla nemohla uhasiti tento čistý plamen.“

Z katechismu: Svaté obrazy: kříž, sochy a malby. Úcta jim prokazovaná se vztahuje na příslušné osoby v nebi. Zvláště za-

sluhují naši úcty obrazy a sochy posvěcené. Jsou to většinou cenné památky dějinné aneb umělecké. Některé obrazy oslavil Bůh zázraky a vyslyšením modlitby: uctívají se na poutních místech. Pěkné svaté obrazy a kříž jsou nejlepší ozdobou katolického příbytku.

25. března **Zvěstování Panny Marie.**

Tři události slavíme dnešního dne. Bůh Otec poslal Panně Marii v Nazaretě pozdrav a anděl Pá-ně zvěstoval Panně Marii, že je vyvolena státi se Matkou Syna Božího. — I řekla Maria: „Aj, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého!“ — V tomto posvátném okamžiku zastínila ji moc Ducha svatého, a Syn Boží, Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi. — Od té doby, co Bůh sám Pannu Marii tak vysoce poctil, je Matka Boží ze všech tvorů nejvíce ctěna. Třikrát denně vzbuzují zvony ve věřících vzpomínku na tuto trojí událost a miliony křesťanů pozdravují Matku Páně pozdravem, kterým ji Bůh sám pozdravil. A od této doby přináší úcta Pa-ny Marie lidem požehnání, blaho a milost. Z tisíců těchto milostí chci zde uvést jen několik.

V roce 1586 narodil se vznešeným a zbožným rodičům v městě Parma v Itálii hošík, jemuž dali na křtu sv. jméno Mikuláš. Jeho příjmení bylo: Zucchi. Již v nejútlejším mládí měl zvláště velikou úctu a lásku k Panně Marii. Když mu bylo dvanáct let, napsal slavnostní zasvěcení Panně Marii, kterým jí odevzdal svou duši i své tělo a ji prosil, aby ho chránila jako svůj vlastní majetek. Matka Boží přijala toto zasvěcení a odměnila je největší milostí. Neboť

Mikuláš mohl jako stařec říci: „Po celý svůj život neposkvrnil jsem duši svou hříchem nečistoty a za to děkuji jen ochraně Panny Marie, které jsem se již ve svém dětství zasvětil.“

Když mu bylo šestnáct let, vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, žil svatě a stal se slavným kazatelem. Mnohé hříšníky, kteří po celá léta žili ve zvyku těžkého hříchu přivedl na lepší cestu. Prostředek kterého užíval k tomu účelu, byla malá pobožnost k Matce Boží, kterou ukládal kajícím a o které často kázával.

Kdo se chce uchránit hříchu nečistoty, modlí se ráno a večer „Anděl Páně“ a přidává tuto modlitbu:

Ó Paní moje, ó Matko má, tobě se zcela věnuji. Tobě zavěcuji své oči, své uši, svůj jazyk, své srdce a své tělo celé. Opatruj mne jako vlastní majetek. Amen.

A v pokušení se modlí:

Ó Paní moje, ó Matko má, pomni, že jsem tvůj, opatruj mne jako vlastní majetek svůj!“

„O Matko má.“

26. března

Mladý muž přišel z daleka do Říma. Po kázání P. Zucchiho přišel k němu a vylíčil mu smutný stav své duše: Propadl hříchu nečistoty a tím tak zmalomyslněl, že neměl odvahy roztrhati pouta tohoto hříchu. Kněz ho potěšil

slovy: „Jen měj důvěru v milost Boží. Kdybys měl to neštěstí zase upadnouti do hříchu, hned přijď ke mně; s radostí tě vždycky přijmu.“

Jinoch, povzbuzen laskavostí kněze, vrátil se několikrát, avšak nebylo pozorovati polepšení. Konečně řekl mu kněz: „Synu můj, ke spáse tvé duše, chci ti nejsvětější Pannu Marii dáti za královnu a Matku. Jestli to přijmeš a se osvědčíš jako její služebník a syn, doufám, že ti za to vyprosí potřebnou pomoc, abys unikl nástrahám zlého ducha. Jako znamení tvé ochoty, prosím tě jenom o jednu věc: Ráno při vstávání se pomodli Zdravas Maria ke cti nejčistšího panenství jejího, potom přidej „Ó Paní moje, ó Matko má, atd. Večer opakuj tutéž modlitbu. Když přes den aneb v noci zlý duch tě pokouší ke zlému, modli se hned: „Ó Paní moje, ó Matko má, pomni atd.“

Jinoch byl potěšen, že našel tak lehký prostředek a slíbil knězi, že všechno splní. Několik dní potom opustila jeho rodina Řím; a on musel s ní. Před odjezdem ještě navštívil P. Zucchiho, obnovil svoje předsevzetí a prosil o požehnání.

Po čtyřech letech se vrátil do Říma; spěchal ke knězi, aby mu zjevil stav své duše. Kněz se podivil, že jinoch se po celé čtyři roky zachránil před hříchem smrtelným a tázal se po příčině tohoto obrácení. — Jinoch odpověděl: „Za své obrácení děkuji oné modlitbičce, které jste mne naučil před čtyřmi roky. Ani jednoho dne jsem jí nevynechal a byl-li jsem překvapen

pokusením, ihned jsem se obrátil na Pannu Marii o pomoc. A její pomoci děkuji, že jsem neklešl.“

Z katechismu: Co pomáhá k zachování svaté čistoty?

K zachování svaté čistoty pomáhá: 1. rychle odíratí pokušení a důvěrně vyzývati Pána Ježíše i Pannu Marii; — 2. dobře se modlívati a co nejčastěji přijímati svátosti; — 3. pamatovati, že Bůh všechno vidí, a že každé chvíle můžeme umřítí.

„O matko má!“

27. března

Když P. Zucchi v kázání vypravoval onen příklad, rozhodl se jinoch, kterého špatný přítel sváděl k hříchu, že se obrátí a začne lepší život. Přerušil styky s oním špatným přítelem, a šel dle rady kněze na duchovní cvičení. Brzy se duše jeho uzdravila, a čím více dříve hřešil, tím horlivějším se stal potom ve zbožnosti. Šest měsíců uplynulo po jeho obrácení; tu ho zlý duch sváděl, aby zase navázal styky s bývalým svým přítelem: „Hle mohl bys také svého přítele přivéstí na dobrou cestu.“ Jinoch věřil tomuto vnuknutí a odebral se jednoho večera k domu onoho falešného přítele; již otvíral dveře domu a tu si vzpomněl na radu, jakou mu tehdy dal kněz, a modlil se: „Ó Paní moje.“ Sotva modlitbu ukončil, cítil, jak někdo uchoпил ruku jeho a vedl jej zpět až k jeho bytu. Tu jinoch přišel k sobě a ohlížel se po svém vůdci; avšak nikoho neviděl.

HENIO ŻUCHNIEWSKI

Žádné umění bez cvičení! 28. března

(Henio (Jindřich) Żuchniewski se narodil 16. září 1916 ve Varšavě. Zemřel náhle jako dvanáctiletý student.)

Henio byl živý, veselý, polský chlapeček. Když přišel na gymnasium, profesor předložil žákům lístek s otázkami. Henio odpověděl takto:

Které dobré vlastnosti si vážím nejvíce? — Dobrotu.

Kterou chybu považuji za největší? — Lež.

Která je moje hlavní chyba? — Že se neopanuji.

Čím se nejraději zaměstnávám? — Sportem.

Proti čemu cítím největší odpor? — Proti nestydatosti.

Kterou povinnost považuji za nejprvnější? — Poslušnost.

Čím bych chtěl býti? — Knězem.

Co bych chtěl uměti? — Dějiny různých krajů.

Co bych chtěl vědět? — Tajemství Boží.

Který předmět vyučování se nejvíce zamlouvá? — Náboženství.

Nejmilejší kniha: „V pustinách a pouštích.“

Nejmilejší píseň: „Bože, cos Polsku.“

Henio byl živý, veselý povahy, ale též byl nakloněn ke zlému. Sám se přiznává na jednom

lístku: „Posmívám se sestře Hedvice, a to jí bolí. Když si hraje, nechci povolit. Nejhorší při tom je, že ani nevím, proč tak činím; neboť mám svoji sestřičku rád.“

Co učinil, aby odstranil svoje nedokonalosti? — Matka mu dala návod k tomu. Vzala sešitek a napsala tam:

1. Opanoval jsem netrpělivost.
2. Povolil jsem sourozencům.
3. Přemohl jsem povídavost.
4. Přemohl jsem lenost.

A pak Henio každý večer konal zvláštní zpytování svědomí. Každý den napsal do sešitku, kolik vítězství dobyl nad svými náklonostmi. V prvním měsíci často byl nucen napsati nulu. Průměrně napsal denně 1, 2, 3 vítězství. Jen zřídka 4, 5 nebo i 6. Avšak již v třetím měsíci vidíme jen 7 nul a počet vítězství stoupá až na 12. Další měsíc ani jediné nuly, vítězství mnoho, zvláště v opanování netrpělivosti a lenosti.

Boj byl tuhy, neboť pokušení bylo mnoho. Sestřička byla o půldruhého roku mladší, a bratříček ještě mladší, tu se bylo mnoho a těžko přemáhati. Pro jeho živou povahu jej rodiče často museli napomínati: „Henio, polož to! nevyrušuj! nedělej hluk! sed' tiše!“ — Tu mu bylo těžko neomlouvati se. Měl dobrou paměť, učil se lehce, a právě to ho svádělo k lenosti.

Avšak Henio nepovolil. Jakou měl radost, když večer mohl zapsati mnoho vítězství. Ale jaká bolest, když maminka mu večer řekla: „Dnes jsi se nepolepšil!“ Se slzami v očích usinal a s předsevzetím: „Zítřa budu lépe dávat na sebe pozor!“

Z katechismu: Dobrý skutek opět a opět konaný se stane bohumilým zvykem. Návyk dobrého skutku slove ctnost. Kdo se na příklad dobře modlivá, je zbožný; kdo ochotně pomáhá bližnímu, je milosrdný; kdo každému nechává, co mu náleží, je poctivý. Kdo má více ctností, slove ctnostný.

Žádné umění bez cvičení. K nabytí ctnosti třeba se cvičiti. Kdo si dovede odpírati, co má dovoleno, odepře si, co má zapověděno; kdo umí konati, co není povinen, vykoná také, co je povinen. Oč je duše vzácnější, než tělo, o to duševník nad tělo-cvik. „Tělesné cvičení jest užitečno k málu, zbožnost je užitečna ke všemu.“ (1. Tim. 4, 8.) K tomu vedou zvláště dobré knihy náboženské, sv. misie farní, duchovní cvičení (exercicie) a náboženské spolky.

Svědomitost.

29. března

Katechismus nám praví, že máme pečovati o správné svědomí. Svědomí se vzdělává učením náboženství, životem podle víry a svatou zpovědí. Člověk jemného svědomí chrání se i hříchů malých a snaží se konati i malé povinnosti. Takovým byl Henio.

Jednou navštívil Henia kamarád. Když odcházel, tázala se matka: „Dobře jsi se bavil?“
— „Velice dobře. Mnoho jsme spolu hovořili.“
— „O čem?“ — Henio zrudl ostýchavě, odpově-

děl: „Nemohu to říci...“ — Matka se podivila a tázala se: „Jak to, Henio, — mamince nechceš to povědět?“ — Dítka sklonilo hlavu, přitulilo se k matce a potom řeklo šeptem: „Mluvili jsme o tom, které hříchy jsme měli při poslední zpovědi a která je naše hlavní chyba.“ — „A co jsi udal za svou hlavní chybu?“ — „Že se snadno rozčilím a neovládám.“

Když jednoho dne přišel ze školy, tázala se jej matka: „Jak dopadla zkouška ve franštině?“ — „Velmi dobře jsem uměl. Kromě toho měl můj soused francouzskou knihu otevřenou, takže jsem mohl všechno číst.“ — „A ani ti nenapadlo, že je to podvod?“ — „Ne, maminko. Vždyť já jsem uměl; ale již to neudělám a vyzpovídám se z toho.“

Jindy slečna učitelka zapomněla sešit se známkami ve sborovně a poslala Henia pro něj. Henio podlehl zvědavosti a podíval se do sešitu, jaké má známky. Avšak sotva přišel domů a uvažoval o svém činu, litoval toho, šel k matce a naříkal bolestně: „Maminko, zneužil jsem důvěry slečny učitelky. Nejsem už hodný, aby měla důvěru ke mně. Musím jít ke svému knězi, vyznati se z hříchů a prositi za odpuštění.“ —

Kdysi byl Henio nemocný a nemohl do školy. Použil volného času, aby napsal svému katechetovi dopis. Avšak malý bratříček zvědavě hleděl mu přes rameno a stále mluvil na něho, takže Henio nemohl psát. Matka vidouc

to, vzala bratříčka za ruku a odvedla jej se slovy: „Jiříčku, nevyrušuj Henia, píše úlohu!“ Když Jiříček odešel do vedlejšího pokoje, Henio se tázal matky: „Maminko, proč jsi mu řekla, že píše úlohu. Vždyť to není pravda.“

Malý misionář.

30. března

Katecheta řekl o Heniovi, že je malým misionářem. Vskutku Henio hořel láskou k Pánu Ježíši a všechny chtěl přivést k Němu. Když četl v dějinách církevních, že ještě tolik milionů lidí je v pohanství, cítil nad tím velikou bolest.

V prosinci 1926 dala jej matka zapsati do „apoštolátu modlitby“; to je spolek, jehož členové obětují modlitby a malá umrtvení za rozšíření království Božího na zemi. Henio byl nadšen touto myšlenkou. Ani jednoho dne nezapomněl pomodliti se a přinésti nějakou malou oběť, aby pohané a hříšníci se obrátili k Bohu.

I mezi svými kamarády apoštoloval. Protože byl veselý a laskavý, měli ho všichni rádi a nikdo mu nezazlíval, když někoho napomenul.

Jednou viděl, jak jeden spolužák hned po svatém přijímání vzal modlitební knížky a čítal v nich; to mu nedalo pokoje. „Jak to? Či on snad neví, co má v takové chvíli říci Pánu Ježíši?“ Po mši svaté šel k příteli a poučil jej, jak po sv. přijímání má v srdci rozmlouvat

s Pánem Ježíšem. Učinil to tak laskavým způsobem, že spolužák byl dojat až k slzám.

Jedna teta v neděli nevezala svého osmiletého synka s sebou do kostela na mši svatou. Henio ji prosil, aby tak nečinila. „Tetičko, přece to je smrtelný hřích, zanedbati v neděli mši svatou, když někdo nemá dostatečného důvodu.“

Podobně se stalo jednou doma. Služebná se vymlouvala, že pro práci nepůjde na mši sv., ale půjde za to odpoledne na nešpory. Henio se obrátil na matku a žádal: „Maminko, prosím vás, vysvětlete jí, že to není jedno, mše svatá a nešpory!“

31. března

Bohoslužba.

Když Henio po prvé přijal Pána Ježíše do svého srdce, řekl, že má „nebe v srdci“. Od té doby každý den ministroval „svému knězi“ při mši svaté a přistoupil ke stolu Páně. Potom rychle spěchal domů posnídati a v 8 hodin již byl ve škole. Někdy, když bylo špatné počasí, matka ho chtěla nechati doma. On však odporoval: „Hle, maminko, mše svatá je více než choditi do školy. A do školy chodím, ať je sebe horší počasí. Proč bych tedy měl zameškatí mši svatou?“ A aby mamince ukázal, že již se dosti vyspal, když jej přišla vzbuditi, již seděl v lůžku a vesele se usmíval.

Svaté přijímání mu bylo opravdu chlebem života. Den u něho pozbyl na ceně, když se nemohl spojit s Pánem Ježíšem ve Svátosti oltářní. Jednou nemohl při mši svaté k svatému přijímání a matka, aby se neopozdil do školy, mu nedovolila přistoupiti později ke stolu Páně. Henio uposlechl, avšak na ulici se tak rozplakal, že ho matce bylo velice líto a poslala jej ještě k sv. přijímání.

Z ohledu na jeho zdraví mu zpovědník zapověděl na nějaký čas denní sv. přijímání. Henio neznal důvodu zákazu a domníval se, že za trest nesmí ke stolu Páně. Poslechl, ale s bolestí v srdci. V den svých jmenin psal knězi dopis, v němž prosí, aby mu určil čas zkoušky k polepšení, by se stal hodným svatého přijímání, po němž touží celou duší. Dodává, že, ačkoli všichni se snaží mu v den jmenin způsobiti radost, nic ho netěší, protože nebyl u sv. přijímání.

Mše svatá byla středem jeho života. Odpoledne si rozložil knížky po stole i na klavír. Studoval, ale v přestávkách si zabíral na klavíru a zazpíval nějakou část mše svaté. Tak byl i při práci spojen s Bohem. Když se ho matka tázala: „Již jsi hotov s přípravou do školy na zítřek?“, odpověděl: „Maminko, již jsem u preface.“ A když byl hotov, zapěl slavnostně „Ite missa est“.

○ Prázdninách na letním bytě byla mše svatá jen dvakrát za měsíc. Každou druhou ne-

děli vstával již v pět hodin, jel vlakem do sousedního města a přímo z vlaku spěchal do kostela, úplně lačný, aby mohl ještě přistoupiti ke stolu Páně.

Henio občas churavěl. V den svých jmenin prosil matku, aby za něho dala sloužiti mši svatou. Matka odpověděla: „Dobře, poprosím důstojného pana, aby se modlil za tvé zdraví.“ — „Ale ne přece jen o to, maminko.“ — „Tedy ať se pomodlí, abys byl zdravý a hodný.“ — „Co však se stane, až důstojný pán se zmýlí a místo „Ite missa est“ zazpívá: „Requieskat in pace?“ Cítil snad již, že smrt je na blízku?

Ve čtvrtek 29. března 1928 ještě přísluhoval při mši svaté a byl u sv. přijímání. V ten den rozdávaly se vysvědčení a Henio byl nejlepším žákem z celé třídy. Vrátil se domů s radostí, avšak měl horečku. Když se naučil úkony, matka jej poslala do lůžka. Večer ještě konal zpytování svědomí a do sešitku napsal, kolik vítězství měl dnes a kolik obětí přinesl.

V noci přišel do pokoje matky a nařikal na silné bolesti v krku. Matka mu chtěla dáti něco vypítí. On však namítal: „Již je po půlnoci. Chci přec zítra k sv. přijímání!“ Teprve když mu matka řekla, že nesmí pro nemoc do kostela, vypil trochu čaje. Druhého dne horečka stoupla. Lékař však tvrdil, že nemoc není tak nebezpečná. Avšak v sobotu, 31. března, milý Henio zemřel.

„Šťastné děti“.

Ovečka Ježíškova.

(Maria Filipetto narodila se jako dcera učitelova v Padově na Veliký pátek 5. dubna 1912. S Ježíšem na kříži po celý svůj život trpěla, až na první pátek v měsíci červnu 1927 vešla do radostí nebeských.)

Mládí malé Marie bylo radostné. Maminka každého rána děti vzbudila s podravem. „Nej-
sladší Srdce Ježíšovo, dej, ať Tebe miluji, vždy
více a více!“ Avšak vstávati je pro děti vždycky
velikou obětí. Proto zbožná matka je povzbu-
zovala: „Děti, Pán Ježíš vás volá!“ To pomohlo.
Z lásky k milému Spasiteli hned byly děti
vzhůru.

Marie byla trochu tvrdohlavá. S bratry se
často hašteřila. Ale když ji matka upozornila, že
tím zarmucuje Pána Ježíše, přemáhala se. Ve-
čer se modlívala: „Milý Ježíši, dnes jsem se
tolikrát přemohla. Zítřka chci ještě lépe dáti
na sebe pozor.“

Ve škole se velice dobře učila. Avšak když
některá spolužačka uměla lépe, vzmáhala se v
ní závist, a z toho pocházela nevlídnost a nela-
skavost; ale zase stačilo malé upozornění, a Ma-
rie vši silou bojovala proti těmto špatným ná-
klonnostem.

Až do sedmého roku byla zdráva, avšak po-
tom začalo její utrpení, které trvalo až do
smrti. Rodiče se polekali, když onemocněla spal-
ničkami, ale ještě více, když po této nemoci
následoval těžký zápal ledvin. Kojili se naději.

když Marie po zotavené v horách se cítila zdravější a silnější. Avšak po dvou letech onemocněla těžkou chřipkou a po ní se ukázaly na těle vředy, potom následovaly souchotiny. Rodiče se modlili za její uzdravení, ale Pán Bůh usoudil ve své moudrosti jinak. Maria měla se stát vzorem trpícího dítěte.

Dobří rodiče chtěli všemi prostředky zachránit život drahé dcerušky. V roce 1924 radil jim lékař léčbu insulinem. Proto musela Marie do nemocnice. Tam jí dávali injekce, to jest, vstříkovali jí jehlou lék do těla; to velice bolelo, ale Marie to snášela s radostnou trpělivostí. Vždyť měla u lůžka stát obraz Nejsvětějšího Srdce Páně a každý den jí přinesl kněz Tělo Páně. To jí posílilo a potěšilo, že i v největších bolestech byla naplněna radostí.

Modlívala se častěji takto: „Ó Ježíši, učiň se mnou jak chceš. Jenom mi dej síly, abych snášela každou bolest z lásky k Tobě!“

Čím se bavila.

2. dubna

Lásku Mariinu v bolestech Bůh odměnil vnitřními radostmi. Říkávala: „Ó, kdybyste věděli, jak jsem i v největších bolestech spokojena s Vykupitelem!“

Když se modlila, volala jako u vytržení: „Ježíši, Ježíši, miluji Tě! — Nic jiného nemohu

řící. — Všechno pro Tebe, ó můj Ježíši! — Učiň mně dobrou, učiň mne svatou! — Každý vzdech a každý tlukot srdce je pro Tebe, ó Ježíši! — Ó můj milovaný Ježíši, zůstaň vždycky u mne!“

Marie musela prodělati několik operací a to při plném vědomí bez uspání. Aby tyto hrozné bolesti lépe přetrpěla, vzala si kříž do ruky a upřeně naň hleděla. Celé týdny ležela nehybně na posteli a protože matka musela do školy, zůstávala malá nemocná dlouhý čas sama. Matka se obávala, že je jí smutno a má dlouhou chvíli. Ale Marie odpověděla: „Jsem vždycky u milého Ježíše. Neboj se maminko. Hle, mám zaměstnání pro všechny hodiny, neboť jsem přítomna při všech mších svatých, které se slouží na celém světě a obětuji je s Ježíškem za obrácení hříšníků. Sbíráám u Jeho nohou všechny bolesti a utrpení celého světa a nabízím Mu je. Potom mu daruji všechny povzdechy lásky, všechny ctnosti a zbožná přání všech svatých duší. Mluvíím s Ježíšem, vykládám mu mnoho a tak mi čas velice rychle utíká.“

Z katechismu: Kristus, Syn boží, stál mezi učedníky na hoře Olívové a povznesl oči i mysl k Bohu se slovy: „Otče náš, jenž jsi na nebesích!“ (Mat. 6, 9.) Tak se modlil.

Co je modlitba?

Modlitba je nábožné pozdvižení mysli k Bohu.

Kterak se modlíti. Modlíti se lze buď jen v myšlenkách neboli srdcem, anebo srdcem i ústy, vlastními

nebo naučenými slovy, z paměti nebo z knihy modlitební. Kdo zbožně zpívá, dvojnásob se modlí. — Letmo povznášejí duši k nebi zbožné povzdechy neboli modlitby střelné. — Zevně jeví se zbožnost smeknutím, rovným postojem, klečením, složením rukou, bitím v prsa. Co tyto zevní úkony vyjadřují? „Zdvihejme ruce i srdce k Hospodinu!“ (Pláč 3, 41.)

Apoštolát.

3. dubna

Apoštolem je, kdo chce jiné duše získati pro Ježíše. Takovým apoštolem byla malá Marie. Obětovala své bolesti Pánu Ježíši za obrácení hříšníků. Ano obětovala mu i svůj život. Proto se smrti nebála. Řekla klidně: „Smrti se nebojím. Vždyť to je Ježíš, který pro mne přijde. Jak bych se mohla báti před Ježíšem.“

Prvního června 1927 obdržela svátost posledního pomazání. Dva dny později, na první pátek v měsíci, zasvěcený Božskému Srdci Páně, přijala naposledy Tělo Páně. Celý den trpěla hroznými záchvaty horečky, ale vždy opakovala s velikou vroucností: „Buď vůle tvá. — Jsem ochotna ke všemu. Avšak za to mi Ježíš musí dáti duše!“

Její zpovědník k večeru odešel, aby jí přinesl Svátost oltářní jako posilu umírajících. Najednou se nemocná vzpřímila, nebeské světlo ozářilo její tvář. Plna radosti zvolala: „Ó, jak je to krásné, jak je to krásné. — Mám takovou

radost. — Těší mne, že jsem pro Ježíše učinila, co jsem mohla! — Všichni by měli činit, co mohou! — Všichni, celý svět! — Ach, kdyby celý svět činil, co může, byl by Ježíš spokojen. — Maminko!“ — Po těch slovech klesla do lůžka a ztratila vědomí. V tom vstoupil kněz s Nejvyšší Svátostí. Volal na umírající, ale nadarmo. Pomodlili se církevní modlitby za umírající a zatím Marie zemřela. — Kněz se pomodlil „Bože chválíme Tebe.“

Předsevzetí: Chci se modlit a oběti přinášeti za obrácení hříšníků.

4. dubna

Slib.

(Sv. František z Pauly narodil se 27. března v městčku Paula, v království neapolském. Když dospěl, založil přísný řád Paulánů. Zemřel ve věku 100 let. Jeho svátek 2. dubna.)

Otec Františkův se jmenoval Jakob Martotillo a jeho matka Vienna. Byli chudí, ale poctiví. Leč měli jednu bolest: neměli žádných dětí. Proto se modlili k Pánu Bobu a učinili slib, že když jim Pán Bůh dá na přímluvu sv. Františka Assiského dítě, dají mu jméno světce a je tak vychovají, aby Bůh a jeho sv. ochránce měli z něho radost. Modlitba rodičů byla vyslyšena; narodil se jim syn, jemuž dali při křtu jméno František.

Radost rodičů byla veliká; avšak netrvala dlouho. Neboť na jednom oku dítěte se ukázal nádor a byla obava, že dítě oslepne.

Ve své úzkosti učinili rodiče opět slib, že dají dítě na rok do kláštera františkánů jestli se uzdraví.

Dítě se uzdravilo a rodiče je vychovali se vší pečlivostí; učili je nenáviděti hřích, milovati Boha a Matku Boží ctíti. Bůh žehnal jejich snahám. Neboť dítě bylo horlivé v modlitbě, rádo poslouchalo a zvláště rádo přinášelo oběti.

Královna světa.

Veliká byla Františkova láska k Matce Boží. Každý den se modlíval svatý růženec a až do smrti jej nevynechal.

Jednoho dne za tuhé zimy si klekl a s nepokrytou hlavou se modlil svatý růženec. Matka měla soustrast s ním a řekla mu: „Dej si čepici na hlavu, abys se nenachladil.“ Na to odpověděl František: „Milá maminko, kdybych mluvil s královnou, jistě bys mi neřekla, abych si dal čepici na hlavu; naopak bys mi nařídila, abych smekl, pokud s ní mluvím. Nežádej tedy, abych pokryl hlavu, když mluvím s přesvatou Pannou Marií, Matkou Boží, královnou celého světa.“

Matka se těšila z krásné odpovědi synovy a František se modlil dál s nepokrytou hlavou.

Z katechismu: Kdy se modlíme náležitě?

Náležitě se modlíme, když se modlíme nábožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně do vůle boží a vytrvale.

Nábožně se modlí, kdo při modlitbě myslí na Boha a není dobrovolně roztržitý. „Lid tento jen ústy mě ctí, kdežto srdce jeho daleko jest ode mně,“ stěžoval si Hospodin ústy proroka. (Is. 29, 13.) Proto „před modlitbou připrav duši svou“ (Sir. 18, 23.), představ si živě, s kým chceš mluvit.

5. dubna

Nejsvětější Trojice.

(Bl. Maria Krescencia Hössová se narodila 20. října 1682 ve starém městě Kaufbeuren v biskupství augšpurském. Zemřela 5. dubna 1744. Její svátek 5. dubna.)

Otec bl. Marie Krescencie byl chudý, ale zbožný. Zvláštní úctu měl k utrpení a smrti Pána Ježíše Krista. Činil přísné pokání. Do jídla si míchal hořké byliny, aby si častěji vzpomněl na hořké umučení Páně. Matka byla velice dobročinná k chudým a nemocným.

Matka chodívala denně na mši svatou, a jelikož pro chudobu neměla nikoho, kdo by hlídal dítě, vzala je s sebou do kostela. Tam maličká nikdy nevyrušovala, jak dělávají jiné děti, nýbrž pozdvihla ručičky vzhůru a hleděla upřeně k oltáři. A když kněz při proměňování pozdvihl svatou hostii, zazářila její tvář radostí, jakoby tam viděla něco velmi krásného.

První slova, která se naučila mluvit byla „Otče náš“. Jednou jako dítě tříleté měla vidění. Ukázalo se jí krásné dítě, mělo červený plášť, protkaný modrými květinami. Marie byla sama v kuchyni a měla trochu mléka, jablko a hrušku před sebou, které jí matka dala k jídlu. Nabízela to dítěti, aby jedlo. To však odpovědělo: „Můj otec má mnohem lepší pokrmy a sladší ovoce ve své zahradě, než jsou tyto.“ Tázala se Marie: „Kde jest otec tvůj a kde přebýváš? Jak se jmenuješ a jak se jmenuje tvá matka?“ — Dítě odpovědělo: „Otec můj je Otec nebeský; můj dům je nebeský Jerusaleml; jmenuji se Ježíš a jméno mé matky je Maria.“

Z toho měla dívenka velikou radost a prosila Ježíška, aby ji zavedl do zahrady nebeského Otce. V tom okamžiku se jí zdálo, jakoby byla přenesena do ráje. Viděla Otce nebeské-

ho a ten jí řekl: „Chceš-li býti mým dítětem, musíš mne a tohoto mého Syna nade všechno milovati, nechoditi se špatnými dětmi, milovati samotu a především poslouchati rodičů.“

Božské Dítě přívětivě na ní pohlédlo a řeklo: „Jest jenom jeden Bůh, v něhož musíš věriti, on je ve třech osobách: nebeský Otec, já, Syn Boží a Duch svatý; my, tři jsme jeden Bůh. To je to první, co musíš věriti a věděti.“

Když Marie se z tohoto vidění probírala, ležela na lůžku. Matka jí viděla bez sebe a domnívala se, že spí; proto jí položila do postele.

Od té doby cítila Marie velikou touhu po Bohu a lásku k Němu. Na Boha myslet, k Bohu se modlit, to byla její největší radost. Často jí viděli dlouhý čas v koutku klečeti. Nejraději chodila do kostela. A jako jiné děti prosí rodiče o pamlsky, tak ona prosila o dovolení, aby mohla do kostela.

Z katechismu: „Slyš, Israeli, Hospodin Bůh náš jest jediný Hospodin.“ (5. Mojž. 6, 4.) „Já jsem Hospodin, mimo mne Boha není.“ (Is. 45, 5.)

V kolika osobách je Bůh?

Bůh je ve třech osobách.

Anděl zvěstoval Panně Marii: „Budeš mít syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude slouti Synem Nejvyššího... Duch svatý sestoupí a zastíní tě.“ (Luk. 1, 31. 35.) — Při pokřtění Páně zjevil se Duch svatý v podobě holubičky a s nebe zazněl hlas: „Tento je Syn můj milý, v něm se mi zalíbilo.“ (Mat. 3, 17.) — Než vstoupil do nebe, pravil Pán Ježíš apoštolům: „Učte všechny národy a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mat. 28, 19.) Tři

rozličné osoby, každá z nich je pravý Bůh, a přece Bůh jenom jeden jediný.

Jak se jmenují tři božské osoby?

Tři božské osoby se jmenují: Otec, Syn a Duch svatý.

Tajemství víry. Mnoho je v přírodě věcí, které jsou tajemné i největšímu učenci: tajemství přírody. Kterak jest Bůh trojjediný, nelze stvořeným rozumem pochopiti. Nepochopuji, ale věřím Ježíši Kristu, jenž to zjevil.

Jak říkáme Bohu jednomu ve třech osobách?

Bohu jednomu ve třech osobách říkáme trojjediný Bůh anebo nejsvětější Trojice.

Svátek nejsvětější Trojice je první neděle po slavnosti svatodušní, — Bohu Otci máme děkovati za to, že nás stvořil, Bohu Synu za to, že nás vykoupil, Bohu Duchu svatému za to, že nás posvětil. „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož byla na počátku, nyní i vždycky i na věky věkův. Amen.“ — „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen“; tak se žehnáme znamením kříže.

Hřích.

6. dubna

Otec často vypravoval, jak Pán Ježíš velice trpěl za hříchy světa. Čtyřletá Marie při tom bolestí zaplakala. Potom začala sama vypravovati o utrpení Páně tak dojemně, že se otec podivil a tázal: „Dítě, odkud to víš?“ — Ona však sama nevěděla a mlčela.

Jak jí to Ježíšek řekl, milovala samotu. Ne-mluvila mnoho, jenom když se mluvilo o Bohu, byla plna radosti. Pod střechou si zařídila malou

komůrku, kde o samotě tiše s Bohem rozmlouvala.

Když jí rodiče vypravovali, že Bůh stvořil všechno, slunce a hvězdy, květiny a stromy a zvířata, byla tím velice povzbuzena v lásce k Bohu. Každá rostlinka jí naplnila radostí. Říkávala: „Pane Bože, děkuji Ti, že jsi tuto rostlinku tak krásnou stvořil!“

Protože Boha svrchovaně milovala, nenáviděla hřích. Často říkala k otci: „Ach, můj otče, kéž mne dobrotivý Bůh chrání, abych jej po celý život hříchem neurazila. — Ó, otče, jenom ne hřích! Raději chci tisíckrát zemřít, než jednou hřešit.“ — Otec se jí tázal: „A proč se tak bojíš hříchu?“ — „Proto, že hříchem se uráží Bůh!“

Marie varovala se všeho, co by v nejmenším porušilo čistotu jejího srdce. Nevinnost jí zářila s očí, tak že jí lidé neříkali jinak než „malý anděl“. — Kde je hřích, tam je zármutek. Kde není hříchu, tam je radost. Proto též srdce malé Marie bylo naplněno radostí, kterou Duch svatý vložil do její duše. Radost měla v srdci a radost dávala jiným. Tatínkovi pomáhala při práci. Mladší sourozence učila a vypravovala jim o Pánu Bohu. Viděla-li chudého, obsloužila jej, jakoby to byl Kristus sám; a když byla právě při obědě, poprosila rodiče, aby mohla něco ze svého jídla dát chudému. Ano i zvířátkům hleděla učiniti radost.

Za její dobré skutky ji odměnil Bůh tím, že ji povolal k životu dokonalému v klášteře. Bylo jí překonati mnoho překážek a i v klášteře mnoho trpěla, avšak právě tím dosáhla veliké dokonalosti.

Z katechismu: Kdo se dopouští těžkého hříchu?

Těžkého hříchu se dopouští, kdo přestupuje zákon boží ve věci důležité, a to zcela dobrovolně a s jasným vědomím, že hřeší těžce.

Smutné následky hříchu. Těžkým hříchem přestává člověk býti svatým dítkem božím a stává se synem marnotratným. Poklad zásluh, které si dosud získal dobrými skutky, mu již nepatří. Zasluhuje od Boha trestů časných i věčných. Kdyby tak umřel, byl by odsouzen na věky „ven do tmy, kde je pláč a skřipění zubů“. (Mat. 22, 13.) — V těžkém hříchu je člověk pro nebe jakoby mrtev (Zjev. 3, 1.) a věčné smrti hoden; proto se říká těžkému hříchu „smrtný“.

Matička nebeská.

7. dubna

(Bl. Heřman Josef žil v třináctém století. Narodil se v Kolíně nad Rýnem. Vstoupil do řádu premonstrátů. Zemřel 1241. Svátek 7. dubna.)

Rodiče bl. Heřmana Josefa byli zámožní, avšak právě, když se narodil, pozbyli řízením Božím celé jmění a trpěli nouzi. Pro duši dítěte to bylo štěstím. Neboť tak se Heřman naučil od mládí přinášeti oběti z lásky k Bohu. Byl poslušný k rodičům a představeným, laskavý a přívětivý ke kamarádům. Proto jej měli všichni rádi. Nevinnost a radost zářily mu z očí.

Rodiče se obávali, aby Heřman pro chudobu se nedopustil krádeže, proto jej napomínali, aby ani ořechu, ani jablka na cizím nevzal. Heřman poslechl a miloval chudobu, protože Syn Boží pro sebe a svou Matku vyvolil chudobu v Betlemě. Již v nejútlejším mládí měl velikou lásku k Matce Boží. Ještě ani neuměl dobře mluvit a již prosil matku, aby jej naučila modliti se k Ježíškovi a k Panně Marii.

Když mu bylo sedm let, poslali ho rodiče do školy; chodíval rád do školy, raději však do školy Boží, do kostela. Tam u nohou Panny Marie s božským děťátkem rád přebýval a mluvil s Matkou Boží a s Ježíškem, jakoby byli živí a ne z kamene. Vypravoval jim všechno, na příklad: „Milý Ježíšku! Dnes jsem k snídání měl jen kousek suchého chleba, mám ještě hlad, ale chci býti spokojen; neboť tys Syn Boží a přece dobrovolně jsi trpěl nouzi z lásky ke mně. Ty však můžeš požehnati i drobty, aby mne nasytily.“ Potom vypravoval Ježíškovi, čemu se učil ve škole a co ještě přes den bude činiti. Na konec dodal s dětinnou důvěrností: „Rád bych ještě déle zůstal u tebe a tvojí Matičky; ale již je čas, abych šel do školy. Dejte mi svého požehnání na cestu a nezapomeňte na mne, dokud zase nepřijdu.“ Potom jim pokynul rukou na rozloučenou a spěchal do školy.

Na jaře a v létě přinesl Matce Boží a Ježíškovi květiny, neboť láska k nim jej ponoukala, aby jim něco daroval. S úsměvem pohlédl

na obraz a řekl: „Jak se těším, že jsem zase u vás! Nikdo mne nemá tak rád jako vy, proto jsem nejraději u vás!“

Jednoho dne přišel s větší radostí než jindy do kostela. Dostal krásné červené jablko a to nechtěl podržeti pro sebe, nýbrž šel s ním k obrazu Panny Marie a prosil Matku Boží, aby byla tak laskavá a přijala tento dar. A hle, Bůh učinil zázrak. Matka Boží z obrazu se naklonila k němu, vztáhla ruku a přijala dar od něho.

Maria pomáhá.

8. dubna

Často bylo Heřmanovi v cizině choditi bosu, protože rodiče pro chudobu neměli na boty. Jednoho dne za kruté zimy stál bos v kostele a modlil se. Maria se ho tázala: „Heřmane, proč v takovou zimu chodíš bos?“ — Odpověděl: „Nemám peněz, abych si koupil boty.“ — Maria se laskavě smílovala nad ním a pravila: „Jdi tam k onomu kamenu; tam nalezneš čtyři peníze; vezmi je a kup si za ně boty!“ Šel tam, vyzdvihl kámen a vskutku našel peníze. S radostí se vrátil, aby Matičce Boží poděkoval. Ona však jemu řekla: „Budeš-li zase něco potřebovati, boty neb tabulku neb držátko neb něco podobného, jdi jenom k onomu kamenu a vždy tam nalezneš, co budeš potřebovati!“

Heřman srdečně poděkoval a učinil, jak mu Matka Boží nařídila a vskutku vždycky pod ka-

menem nalezl potřebné peníze. Avšak nezneužíval dobroty Boží, nýbrž jen tehdy šel k onomu kameni, když byl v největší nouzi. Brzy se i jiní chlapi dověděli, že Heřman pod kamenem nalézal peníze. Oni by byli rádi chtěli mít peníze, aby si koupili něco k mlsání. Ale jim Pán Bůh nepomohl; ať hledali sebe více, nenašli pod kamenem ničeho.

V kříži spása.

Ještě jedna událost se vypravuje z mládí bl. Heřmana. V blízkosti otcovského domu vypukl požár. Několik domů hořelo. Lidé se sbíhali, aby hasili, jiní, aby zvědavě přihlíželi. Též malý Heřman šel se podívat. A hle, viděl něco, nad čím se velice podivil: uprostřed hořících domů stál kostel nedotknut od ohně. Se všech stran plameny naň dorážely,

— avšak kostelu neuškodily. I lidé viděli tento zázrak. Avšak čisté, nevinné oko dítěte vidělo více než ostatní: Heřman viděl vysoko nad kostelem Spasitele našeho Ježíše Krista, visícího na kříži. Pochopil, že oheň nemohl skočiti s této strany kostelu. Ale proč nehoří na druhé straně? Šel na druhou stranu a hle i tam viděl Spasitele na kříži, jak rozpjatýma rukama chrání dům svůj.

Hluboce se vepsal tento obraz do jeho paměti. Pochopil také jeho smysl: plameny jsou pokušení, kterými svět a ďábel láká duši. Kdo se chce chrániti před nimi, musí se utíkat do náručí Ježíše Ukřižovaného.

Svědění.

9. dubna

(Ctihodná Emilie z Rodat žila v letech 1787 až 1852.)

Emilie vypravuje ze svého mládí: „Když mi bylo půl druhého roku, vzala mne moje babička k sobě. Sotva jsem nabyla rozumu, učila mne znáti Boha. Dovedla výtečně vychovávat. Netrestala mne, ani mne nekárala, avšak již vážný pohled stačil, abych poznala, že jsem chybila.“

„Zvláště dbala toho, abych byla skromná ve svém jednání. Když jsem něco vykonala dobře, byl její přívětivý úsměv mojí odměnou. To mne tak potěšilo, jako bych byla obdržela největší dar.“

Ač byla babička tak laskavá, zůstala přece vždycky pevnou. Dala-li kdy nějaký rozkaz, bylo mi poslechnouti. Vyslechla sice moje námitky, ale rozkazu neodvolala.“

„V našem domě žila také moje prababička. Ta v celém svém životě dávala příklad vznešených ctností a konala je ještě teď, ačkoliv ji již opouštěla pamět; kde se jednalo o náboženství, měla pamět dobrou. Stále žila v přítomnosti Boží a modlila se bez přestání. Ráda jsem dlela u ní a naslouchala jejím vroucím modlitbám za celou rodinu. Často si povzdechla: „Můj Bože, kdy Tě uvidím tváří v tvář a nemusím se obávat, že Tebe ztratím?“ Často opakovala: „Chtítí, co Bůh chce, to jest jediné, co přináší naší duši pokoj!“ Milovala mne velice, a myslím, že jsem mnoho milostí od Boha obdržela pro její modlitbu.“

Modlitba a výchova způsobily, že Emilie rostla v ctnostech. Již ve věku tří roků byla horlivá v modlitbě. Když jednou večer u stolu usnula a babička jí řekla, aby šla spát, hned si vzpomněla, že ještě nevykonala svou večerní modlitbu.

Ani když si hrála, nezapomněla na přítomnost Boží. Říkávala ke svým spolužačkám: „Musíme všechno činit z lásky k Bohu, i když si hrajeme s panenkou.“

Když jednou si hrály, tázaly se hodináře, kolik je hodin. Ten jim dal přívětivou odpověď.

Když však za chvíli přišly se stejnou otázkou, hodinář se rozhněval, že jej stále obtěžují. Děti utekly, Emilie však hned cítila výčitky svědomí nad tím, že onoho muže vyrušila z práce a rozhněvala. Vrátila se a prosila za odpuštění.

Její láska k chudým byla až náruživá. Nemohla viděti chudého, aby mu nepomohla. Co měla svého, to brzy zmizelo v rukou chudých. Jednou dostala frank, aby si koupila kapesní nůž. S radostí šla do obchodu, aby si nůž koupila. Po cestě však začala přemýšlet a řekla k služce: „Aničko, kdybych koupila nůž za dva sous, zůstalo by mi ještě osmnáct pro chudé.“ Služka namítala: „Nůž za dva sous není pro takovou slečnu, jako jste vy!“ — Emilie však zvolala: „Rozvaž si, osmnáct sous by mi zůstalo pro chudé!“ A to rozhodlo. Koupila si nůž laciný a zbytek rozdala chudým.

Z katechismu: Pečuj o správné svědomí! Rozum se časem mýlí a nebývá jasný u všech a stejně; a tak i svědomí bývá bludné. Svědomí se vzdělává učením náboženství, životem podle víry, sv. zpovědí a denním zpytováním svědomí. Člověk útlého svědomí chrání se i hříchy malých a snaží se konat i malé povinnosti. Je dobře s tím, o kom se může říci: „Je svědomitý“; zle však, řekne-li se právem: „Nemá svědomí.“ On svědomí sice nepozbyl, ale uspal je v sobě. Kterak asi?

Zatím vypukla francouzská revoluce, a veškeré bohoslužby byly zakázány. Když Emilii bylo jedenáct let, byla potajmu vedena k prvnímu sv. přijímání. Chodila vždy za čtrnáct dní ke stolu Páně.

Avšak brzy její horlivost ochabla. V r. 1803 slavil její strýc svatbu a ona byla přítomna. Hosté jí lichotili a to se jí začalo líbiti. Od té doby věnovala více péče svému oděvu a jak by se zdobila; její touha po dokonalosti ochabla. Po celý půst vynechala svaté přijímání; a když její zpovědník ji napomínal, aby chodila častěji, odešla od něho.

Velice se jí líbily zábavy a vybraná společnost. Pozorovala bedlivě chování vznešených paní a snažila se je napodobovati.

Nějaká nerozumná osoba jí dala ke čtení knihu nemravnou. Na štěstí to vyzozorovala babička a knihu jí odňala, dříve než v ní začala čísti.

Sice se ještě modlila, ale vybrala si modlitby nejkratší. Po celé léto nebyla u svatého přijímání. Nechtěla býti špatnou, ale též ne „příliš horlivou“. Chtěla sloužiti Bohu a radovánkám světa. Ačkoliv nespáchala žádného smrtelného hříchu, přece duch světa začal vládnouti v její duši. Později napsala: „Krvavými slzami bych chtěla vymazati tyto dny ze svého života.“

Štěstí, že Emilie přes všechnu svoji vlažnost neochabla ve skutcích milosrdenství k chudým. Jednoho dne, když již ničeho neměla, co by rozdala, ukradla potajmu svému otci několik sous, aby je dala chudým. Brzy však toho litovala a prosila na kolenou za odpuštění. Ale proto, že byla milosrdná, i Bůh jí byl milosrdný.

V zimě 1803/1804 ochuravěla nervy. Byla zemdlena a sklíčena. Všecko se jí ošklivilo. Lékaři nepředepisovali léků, nýbrž radili, aby chodila na procházku.

Emilie v tom ještě nepoznala ruky Boží. K velikonoční zpovědi sice šla, ale když na jaře se pozdravila, vrátila se ke své bývalé vlažnosti.

Konečně zvítězila milost Boží nad hrdou její duší. Bylo to na svátek Božího Těla r. 1804. Emilie šla ke sv. zpovědi, aby získala jubilejní odpustky. Zpovědník ji laskavě upozornil na nebezpečí, které hrozí její duši. Tu se jí oči otevřely a nesmírná lítost nad dosavadní vlažností naplnila její duši. Opustila zpovědnici s rozhodnou vůlí, že chce jen Bohu sloužiti.

Marnivé myšlenky zmizely. Svět se jí ošklivil. Bůh byla její jediná láska. Cítila sílu k největším obětem. Celou neděli strávila v kostele. Deně se modlila dvakrát křížovou ce-

stu. Odívala se co nejjednodušeji, aby mohla více podporovati chudé a nemocné. Její dobročinnost k chudým byla bezmezná, bez rozvahy dávala všecko, co měla. Prodala i své prádlo a své knihy. Svůj oděv spravovala, aby ušetřila pro chudé. V zimě netopila, aby mohla nemocným dáti almužnu.

Když dospěla, viděla, že děti nemají žádné výchovy. Proto s několika jinými pannami začala vyučovati chudé děti. Lidé se jí posmívali, rodiče ji opustili. Ona však šla k svatostánku a modlila se: „Otec a matka opustili mne; avšak doufám, že Ty, můj Spasiteli, mi nahradíš oba.“

První vyučování chudých dětí bylo v natatém bytě. Bída byla veliká. Jako první podporu obdržela od chudé ženy otýpku klestí, desku a slavník. Emilie s radostí zvolala: „Chudí nás podporují. To je dobré znamení!“ Její dílo, „společnost svaté rodiny“, rostlo a kvetlo. a když umírala bylo již 37 ústavů, v nichž se učilo 5000 dětí.

Z katechismu: Duch svatý pomáhá. Hříchem prvotným se rozum lidský zatemnil a vůle se naklonila k zlému. Duch svatý mě osvěcuje a povzbuzuje hlasem svědomí, napomenutím rodičů, slovem božím, dobrou knihou, dobrým příkladem bližního, výstražnou příhodou. — Co mi při tom dobrého napadne a k čemu pocítím chuť, k tomu mi Duch svatý dává sílu. „Pracoval jsem, ale nikoli já, nýbrž milost boží se mnou“, napsal sv. Pavel (1. Kor. 15, 10.) A jindy zase: „Vše mohu skrze toho, jenž mne posiluje.“ (Filip. 4, 13.)

Kterak nám pomáhá milost pomáhající?

Milost pomáhající nám pomáhá tak, že nás osvětluje, povzbuzuje a posiluje, abychom dobré konali a zlého se varovali.

Pomáhá každému. „Pojď za mnou!“ — uslyšel celník Levi, a z celníka stal se apoštol Matouš; totéž slovo, řečené k bohatému jinochovi, zůstalo bez účinku. (Mat. 9, 9. a 19, 21.) Proč? — Oběma lotrům nabízel milost Duch svatý, když umírali blízko Pána: jeden se obrátil, druhý zatvrzele zůstal ve hříchu. Proč? — Každému dostává se za živa na zemi pomáhající milosti tolik, kolik potřebuje ke spasení, ale každému milost boží nepomůže.

Komu jen pomůže milost pomáhající?

Milost pomáhající pomůže jen tomu, kdo ji ochotně přijímá a s ní spolu věrně působí.

Nadarmo pomáhá Duch svatý tomu, kdo jeho milosti odpírá. „Jerusaleme, Jerusaleme! Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako shromažďuje slepice pod křídla kuřátka svá. Ale tys nechtěl!“ (Mat. 23, 37.) „Stále se protivíte Duchu svatému“, vytýkal zatvrzelým židům jáhen Štěpán. (Sk. ap. 7, 51.) Míti k spasitelnému napominání srdce zatvrzelé, je hřích proti Duchu svatému. — „Milosti boží jsem to, co jsem, a milost jeho na mně nebyla marna.“ (1. Kor. 15, 10.) „Bratři, napomináme vás, abyste milosti boží nepřijímali nadarmo.“ (2. Kor. 6, 1.)

„Ejhle, stojím u dveří a tluku.“ (Zjev. 3, 20.) Ochotně otevřeli Duchu svatému apoštolé: opustili všechno a šli za Pánem. (Luk. 5, 11.) Otevřel Zacheus a přijal Pána s radostí. (Luk. 19, 6.) Otevřel Šavel: „Co chceš, Pane, abych učinil?“ (Sk. ap. 9, 6.) — Otvíráš Duchu svatému ty? — „Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdce svého!“ (Žalm 94, 8.) „Poslechnu, co mi řekne Hospodin Bůh.“ (Žalm 84, 9.)

(Jan Jakub Olier se narodil r. 1608. Působil v Paříži, zvláště vychovával jinochy ku stavu kněžskému. Vykonal mnoho pro Církev. Zemřel 12. dubna 1657.)

Malému Janu byla láska k Panně Marii jako vrozena. Když viděl, že ostatní hoši nemilují Marii tak jak on, divil se tomu velmi, neboť se domníval, že všichni lidé Marii milují a uctívají.

Obdržel-li nový oblek, šel v něm oblečen k Panně Marii, aby se představil své nebeské Matce. Šel totiž k nějakému obrazu mariánskému, a prosil ji, aby nedopustila, by v tomto novém obleku někdy urazil jejího Božského Syna.

Později viděl, že jiní tak nedělají a proto i on toho zanechal. Avšak ještě téhož dne si roztrhal šaty. Z toho poznal, že jeho zasvěcení se Panně Marii je Bohu milé.

Také při jiných příležitostech mu Bůh připomínal, že má uctívati Pannu Marii. Před učením se Jan modlíval „Zdravas Maria“. Někdy však zapomněl na tuto modlitbu. A hle, učení mu nešlo, nemohl úloze rozuměti, nic si nepodržel v paměti; teprve když se pomodlil zapomenutou modlitbu, mohl se učiti se zdarem.

Naučení: Moudrost sama je Syn Boží Ježíš Kristus. On řekl o sobě: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Maria je matkou Ježíše Krista, proto ji říkáme „Stolice moudrosti“. Ona nejvíce Boží moudrosti se naučila od svého Božského Syna.

Předsevzetí: Před učením se chci vždy pomodlit „Zdrávas Maria“ a „Stolice moudrosti, oroduj za nás!“

Stav kněžský.

13. dubna

Když bylo Janovi 7 let, šel jednoho dne do kostela na mši svatou. V okamžiku, kdy viděl kněze, oděného v roucha kněžská, přistupovati k oltáři, byl osvícen světlem Božím a poznal, jak svatý a dokonalý musí býti kněz, aby vykonal svůj vznešený úřad. Po celý život již nezapomněl tohoto osvícení. Později vypravoval jednou sám: „Měl jsem ve své dětské mysli tak vznešenou představu o svatosti kněžské, že jsem se domníval, že kněz vůbec nic jiného nemůže činiti, než žíti životem Božím. Viděl-li jsem, že kněz u oltáře se ohlédl, bolelo mne to; neboť jsem se domníval, že kněz již odumřel světu a žije jen pro Ježíše Krista a jeho svatou obět na oltáři. Zdálo se mi, že kněz od okamžiku, kdy oblekl svatá roucha a přistoupil k oltáři, je úplně proměněn v jiného člověka.“

Pán Bůh mu vložil do srdce toto osvícení, neboť ho určil, aby ve svém pozdějším životě pracoval na výchově dobrých kněží. — Byla to smutná doba, ve které žil Jan. Ve Francii zuřily občanské války. Bludařství se rozmáhalo. Děti nebyly vyučovány v náboženství, v

kostelích se nekázalo. Mnozí kněží byli nevzdělaní a proto v lidu upadaly víra a mravnost.

To Jana bolelo. Proto sám se stal knězem a založil v Paříži dům, v němž vychovával jinochy ke stavu kněžskému. Říkalo se tomu domu seminář svatého Sulpicia. Z tohoto domu vycházelo mnoho učených, zbožných a horlivých kněží, a ti obnovili náboženský život ve Francii.

Z katechismu: V první době lidstva zastával úřad kněžský otec v rodině (Noe, Abraham, Job), a kníže ve svém národě (Melchisedech). V národě israelském ustanovil Bůh k úřadu kněžskému syny z rodu Aronova. Když si ten úřad chtěli osobiti nepovolání, potrestal je Hospodin náhlou smrtí. (4. Mojž. 16, 31-35.) Kněžství starozákonní po smrti Páně zaniklo a nastalo kněžství novozákonní.

Ustanovil Kristus Pán. Kristus, božský Velekněz Nového zákona, dal apoštolům moc proměňovati chléb a víno (Luk. 22, 19.), odpouštěti hříchy (Jan 20, 23.) a udíleti ostatní svátosti (Mat. 28, 19. 20.), jakož i vyprošovati věřícím boží požehnání. (Mat. 10, 12.) Tím Kristus odevzdal apoštolům kněžskou moc.

V čem hlavně záleží kněžská moc?

Kněžská moc záleží hlavně v tom, že kněz může sloužiti mši svatou, udělovati svátosti a žehnati i světiti.

Apoštolé udělovali kněžskou moc vzkládáním rukou. (Sk. ap. 13, 3. a 14, 22.) Sv. Pavel o tom napsal knězi — biskupu Timoteovi: „Připomínám ti, abys poznovu roznítil v sobě milost boží, která ti byla dána vzkládáním rukou mých.“ (2. Tim. 1, 6.) Od apoštolů přešla moc, světiti kněze na biskupy apoštolsky svěcené. Jen od světla možno rozžehnouti nové světlo. Ani světský úřad, ani náboženská obec nemohou kněžské moci udělit, protože jí sami nemají.

Vraťme se ještě k mládí Jana Oliera. V roce 1617 opustil jeho otec s rodinou Paříž, aby nastoupil vysoký úřad v Lyonu. V tomto městě měli jesuité školu. Tam poslali rodiče devítiletého Jana. Učil se dobře, ale jeho povaha byla tak živá, ano divoká, že způsobil svým rodičům mnoho zármutku a starostí.

Jednou spadl střemhlav do hluboké studně. Na štěstí jej brzy vysvobodili. Jindy vylezl na vysokou skálu a nemohl ani ku předu ani zpět. Jednou si hrál ve čtvrtém poschodí otcovského domu s ptákem; pták mu uletěl a sedl si na střechu.

Jan za ním. Napřed se pomodlil, jak mívával ve zvyku, ke svému andělu strážci, a potom lezl po střeše za ptákem, jako by to bylo na zemi. Jeho vychovatel zaslechl hluk a podíval se z okna. Jak se ulekl, když viděl

svého žáka v takovém nebezpečí. Olier sám později vypravoval: „Ještě dnes se třesu, uvažuji-li, v jakém nebezpečí jsem tehdy byl. Můj vychovatel mne potom potrestal, jak jsem toho zasloužil. Dnes děkuji dobrotě a lásce Boží za to, ačkoliv jsem tehdy nechtěl uznati, že trest byl pro mne dobrý.“

Rodiče byli nešťastni, že jejich syn byl tak živý a prudké povahy. Zvláště matka se nad tím velice rmoutila. Jednoho dne přišel svatý biskup ženevský František Saleský do Lyonu. Matka Janova měla velikou důvěru k němu, proto zavedla svého syna k biskupovi a vykládala mu o svých starostech. Světec, který znal srdce lidské, ji však potěšil a pravil: „Děti s takovou povahou nejsou ty nejhorší. Mohu vám jenom říci, že jsem se s Bohem poradil o vašem dítěti. Buďte klidnou, Bůh ho zachoval ke cti a útěše své Církve.“ Že světec mluvil pravdu, již jsme viděli.

Z katechismu: Drahocenným statkem přirozeným je život vlastní a cizí. Ten chrání Bůh pátým přikázáním výslovně.

Kdo se prohřešuje proti vlastnímu životu?

Proti vlastnímu životu se prohřešuje, kdo si bez potřeby škodí na zdraví, kdo život lehkomyšlně vydává v nebezpečí a kdo sám sebe vraždí.

Duch rozumu.

Olier zatím činil veliké pokroky ve studiích. Jedna věc při tom byla pozoruhodná. Jan se učil jen tehdy dobře, když jeho duše byla čista od hříchu. Když se někdy dopustil nějaké nevěrnosti vůči Pánu Bohu, bylo mu jakoby temný mrak zastínil jeho duši a nepustil do ní žádného světla. Touto temností byl tak sklíčen, že byl nucen hned jíti ke sv. zpovědi. Vypravoval sám později: „Byl-li jsem před zkouškou, musel jsem se dlouhou dobu zdržeti veškerého hříchu. Viděl jsem, že spolužáci si nic nedělali z hříchu a přece se dobře učili. Tomu jsem se velice podívoval, neboť jsem nemohl pochopiti, jak člověk ve hříchu může se něčemu naučiti.“

Naučení: Hřích zatemňuje rozum. Čím čistější je srdce naše, tím lépe poznáváme pravdy Boží. Kristus řekl: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“

Z katechismu: Kdo je Duch svatý?

Duch svatý je třetí božská osoba.

Je tedy věčný, všudypřítomný, vševědoucí, všemohoucí, nejvýše svatý. Posvětil anděly a první lidi. Po hříchu prvotném povzbudil prarodiče, aby hříchu litovali, a silil je, aby kajícím sloužili Bohu. Posvěcoval všechny, kdož ve slíbeného Vykupitele věřili. Těšil duše svatých v předpekli. Osvěcoval proroky. Uchránil Pannu Marii hříchu dědičného. Způsobil vtělení Syna božského. Zjevil se viditelně při pokřtění Páně, poznovu pak, když ho Ježíš Kristus podle své přívědi seslal.

Ve který den seslal Ježíš Kristus Ducha svatého?

Ježíš Kristus seslal Ducha svatého v neděli, desátý den po svém nanebevstoupení.

Co zvláště způsobil Duch svatý v apoštolech?

Duch svatý způsobil v apoštolech zvláště to, že je osvětil, posílil a posvětil.

„Čisté srdce stvoř ve mne Bože!“

15. dubna

(Marie Gonzaga žila 1826—1884.)

Na Marii zvláště obdivujeme snahu, aby si zachovala ctnost čistoty. Již jako malé dítě netrpěla žádné důvěrnosti. V jednom dopisu své sestře ještě v pozdějších letech si na to vzpomněla. Píše: „Srdečně děkuji za tvé zprávy. Jsi dobrá, třikrát dobrá, jak říkával pan N., za něhož se občas modlím „Odpočinutí věčné“ jako náhradu za kopance, které jsem mu dala ve věku čtyř neb pěti let, když mne chtěl obejmouti aneb se dotknouti mých kadeří.“

Když Marii bylo šest let, přestěhovala se rodina do Vídně, kde otec byl belgickým vyslancem. Avšak nezůstali tam dlouho, protože otec onemocněl. Později Marie děkovala prozřetelnosti Boží, že ji uchovala nebezpečí společnosti u císařského dvoru.

Ráda čítávala životopisy světců. Když četla, jak hrdinským způsobem svatý Alois se

vzdal světa a jeho slávy a radosti, aby jen Bohu náležel, rozhodla se, že tohoto světce bude následovati, zvláště v jeho sebezapírání.

Nikdy nebyla Marie bez práce; vždy měla jehlu v ruce, aby opravovala bohoslužebná roucha pro kostely aneb šila šaty pro chudé. V chudých sloužila Pánu Ježíši. Ale také Honavštěvovala ve svátostánku. Když pozorovala, že ženy, které měly čistiti kostel, neplnily své povinnosti, z lásky k Ježíši svátostnému vstala v noci a čistila kostel.

Chtěla se úplně věnovati Bohu v klášteře. Avšak bylo jí překonati mnoho překážek. Příbuzní se vzpírali jejímu rozhodnutí. Matka byla naplněna takovou bolestí, že onemocněla. Když i zpovědník rozhodl, aby aspoň počkala několik roků, poslechla, ale tím více se modlila a se cvičila v sebezapírání.

Když bratr její se oženil, doufala, že bude moci jíti do kláštera, neboť švagrová mohla zastupovati její místo u matky. Avšak již za rok švagrová zemřela. Konečně matka přece svolila a Marie navázala styky se sestrami „Naší milé Paní“ (Notre Dame).

Když jednou nebyla doma a sestry ji navštívily, ukázala jim služebná její postel a řekla: „Hleďte, toto lůžko, jak je tvrdé! a ještě jí to nestačí. Spává na zemi, a lůžko načechrá, abychom to nepoznali. A ke snídání nejí nic jiného než kousek chleba.“

I v klášteře se cvičila v sebezapírání. Když jednou sestra kuchařka nechala zkaziti mořskou rybu a tázala se sestry Marie, co s tím má dělati, odpověděla: „Sestřičko, já jsem ještě nevečeřela; víte co, učiníme? Přineste mi rybu do refektáře a mou večeři dejte chudým.“

Pokora — ochránkyní všech ctností. Jednoho dne se našla v sále rozbitá lucerna. Nikdo se nehlásil, že škodu udělal. Když sestry byly shromážděny, představená žádala, aby vinnice se hlásila, avšak nadarmo. Vtom sestra Marie vstoupila. „Snad jste vy, sestro, tuto lucernu rozbila?“ tázala se představená přísným tónem. Sestra sklopila hlavu a mlčela. Dostala trest a nehájila se. Později řekla jedna spolusestra: „Jsem přesvědčena, že jste lucernu nerozbila.“ — „O které lucerně byla řeč? Já jsem od poledne vůbec v sále nebyla.“ — „Ale proč jste mlčela, jakoby jste byla vinna?“ — „Je to nejjednodušší a nejlepší, když se pokoríme.“

Z katechismu: Bůh nám vložil do duše posvátný cit, že některé části našeho těla mají býti zakryty. Stydlivý člověk se tam bez náležité potřeby neodkrývá, nedívá a nedotýká — ani na sobě ani na druhých. Ani nepřipustí, aby se ho někdo nepočestně dotýkal. O těch věcech zbytečně nemluví ani nepřemýšlí. Tak to poroučí Bůh šestým přikázáním.

Co poroučí Bůh šestým přikázáním?

Šestým přikázáním poroučí Bůh, abychom v myšlenkách a pohledech, slovech a skutcích byli stydliví a počestní.

Pilný žák.

16. dubna

(Sv. Benedikt Josef Labre narodil se 1748 v Amettě ve Francii. Rodiče byli bohatí; on však z lásky k chudému Ježíši stal se žebrákem. Zemřel 1783 v Římě. Jeho svátek 16. dubna.)

Již jako pětiletý hoch toužil Benedikt po tom, aby se naučil čísti a psáti. Proč to chtěl? Aby lépe Pána Boha a svaté náboženství poznal. Rodiče vyhověli jeho přání a dali ho k dobrému učiteli. Učil se tak horlivě, že někdy učitel mu žetlem vzal knihy, aby se zotavil. Ale za chvíli pilný žák prosil úpěnlivě: „Pustte mne zase ke knihám, jinak se nenaučím své úloze.“

Ze školy šel obyčejně poslední. Učitel se jej jednou tázal: „Proč tak činiš?“ — „Chci počkati, až jsou ostatní pryč; odcházím-li poslední, přijdu domů první.“ Učitel na počátku tomu nerozuměl, avšak brzy se přesvědčil, že Benedikt mluví pravdu. Neboť zatím, co ostatní žáci na cestě domů se zastavovali a vyváděli, šel Benedikt klidně sám a přišel dříve domů, ačkoliv jeho dům byl nejdále od školy.

Spolužáci měli Benedikta velice rádi, neboť byl přívětivý a laskavý a rád pomáhal druhým. Ačkoliv dobře dávali pozor, nemohli na něm nalézt žádné chyby. Proto jej považovali za vzor všech ctností, a když někdo z nich se dopustil nějaké chyby, řekli ostatní: „Tak se to nedělá, Benedikt to tak neučinil!“

Bylo-li mu dovoleno, šel každý den ráno do kostela a přisluhoval při mši svaté jako mi-

nistrant. Byl při tom tak zbožný, že všichni, kteří ho viděli, byli povzbuzeni. Ruce měl sepnuté, oči sklopené, nikdy se neohlížel. Bylo-li kázání neb křesťanské cvičení, dával bedlivě pozor, aby více poznal Pána Boha a svatou víru. Když některému obřadu nerozuměl, otázel se kněze.

17. dubna

Všední hřích.

Benedikt se varoval každého i nejmenšího hříchu. Strýček měl v zahradě krásné, velké jahody. Když Benedikt je trhal pro strýčka, přišla do zahrady sedmiletá dívka a prosila o několik jahod. Benedikt se laskavě omluvil, že bez dovození strýce nemůže nic dáti; aby šla k němu a jej poprosila. Dívka šla, a za chvíli přišla se slovy: „Strýček mi nedovolil; ale ty mi můžeš dáti, vždyť strýček se o tom nedoví.“ — „Ale Bůh to vidí!“ namítl Benedikt. — „Nechci mnoho, jenom několik; co záleží na takové maličkosti?“ — „Maličkost? Co pravíš? Může býti maličkostí, co Boha uráží? A potom — s maličkostí začínáme a brzy přijdeme k věcem větším. Dnes to jest jen několik jahod, brzy to budou věci větší. Dnes vezmeš jehlu, brzy nůžky a nakonec veliké věci. Lituj této myšlenky a brzy se z ní vyzpovídej!“ S tímto krátkým, přívětivým napomenutím nebyl ještě spokojen; když brzy potom viděl, že ona dívka jde ke sv. zpovědi, připomněl jí to. A dívka

si toto napomenutí vštípila tak hluboce do mysli, že ještě v pozdějších letech, když již byla v klášteře Voršilek jako sestra, vzpomínala na ta slova.

Co Benedikt od jiných žádal, také sám činil. Nikdy se ani nedotekl ovoce v zahradě strýce. Jednoho dne byl s několika hochy na venkově. Kluci vzali sousedovi ze zahrady několik jablek a nabízeli též Benediktovi. Ten však odepřel: „Jabka jsou ukradená, není dovoleno z nich jísti. Nechci jich!“

Jindy mu přinesl kamarád několik třešní, které vzal ze zásobárny otcovy. Benedikt nechtěl vzít, teprve když přítel ho ujistil, že mu otec dal k tomu dovolení, přijal je.

Láska.

18. dubna

Čím přísnější byl Benedikt k sobě, tím laskavější byl k jiným, zvláště k chudým. Jednou přišli tři žebráci a prosili o almužnu. Služka je odehnala se slovy: „Jděte a naučte se pracovat, lenoši!“ — Sotva Benedikt to uslyšel, zavolal je zpět a řekl: „Pojďte jenom, já vám pomohu“ a dal každému almužnu.

Kdysi viděl dítě jdoucí do školy, jak na cestě upadlo do bláta. Benedikt hned přiskočil a vytáhl dítě z bláta ačkoliv se při tom sám zamazal. Tu viděl, že dítěti zůstal jeden střevíc v blátě. Hledal jej a když jej našel, zavedl plačící dítě do školy.

Jindy potkal dívku, která přestala chodit do školy. Tázal se jí, proč již nechodí do školy. Dívka začala plakat a řekla: „Macecha mě nechce pustit.“ Benedikt ji potěšil laskavými slovy a potom ji zavedl do kostela; u dveří poklekli a začali se modlit „Otče náš“. Když přišli ke slovům: „Buď vůle tvá“, opakoval třikrát tato slova a dodal: „Ve všech bolestech se musíme odevzdati do vůle Boží.“ Potom se ješ-

tě pomodlili za zemřelou matku dívky. Na konec dívku napomínal, aby se nemrzela proto, že nemůže do školy. „Buď poslušnou macechy. Náš dobrý Pán Bůh ti to nahradí; a ty čiň, co Bůh od tebe žádá!“ Potom klečíc se pomodlili třikrát: „Pochválena a velebena budiž Nejsvětější Svátost oltářní!“ A dívka potěšena se vrátila domů.

Někdy se ve škole stalo, že spolužák Benedikta urazil; jiné dítě by se pomstilo aneb by žalovalo. Benedikt však nežaloval, ale mlčel. Když učitel se ho tázal, kdo ho udeřil, Benedikt vinníka omlouval a prosil, aby nebyl potrestán. Učitel se podívil této trpělivosti a proto chtěl světce zkoušeti, zdali je vskutku tak dokonalý. Jednoho dne Benedikta přísně pokáral pro chybu, které se tento nedopustil. Benedikt klidně odpověděl: „Neučinil jsem to.“ Avšak učitel se na něho obořil: „Lžeš, a za tuto lež zasluhuješ dvojnásobného trestu!“ Benedikt podstoupil trest a ani slovem se neomlouval. —

V domě strýce, u něhož bydlel, byl služebný, který měl odpor proti Benediktovi a proto mu slovy a skutky ubližoval. Světec mu odplatil dobrým, ale to služebníka ještě více dráždilo. Benedikt mlčel.

Když jeden z kamarádů mu nadával pokrytců, chtěl ho strýc potrestati. Ale Benedikt prosil, aby mu trest byl prominut.

Malá trpitelka.

19. dubna

Jozinka Vošahlíková narodila se 14. března 1910 v Naryšově u Příbramě. Trpěla ve svém životě mnoho. Ale za to obdržela velikou milost, že ji Pán Bůh povolal do kláštera. Vstoupila do řádu Školských sester de Notre Dame v Horažďovicích a tam jako novicka zemřela 25. února 1933.)

Bůh chtěl, aby Jozinka mnoho trpěla, proto jí dal již v útlém mládí dar trpělivosti. Se-

stra její vypravuje: „Když Jozince byly tři roky, sebrala jsem tajně kosu, a vybídla ji, aby mi dělala sběračku. Rozháním se, ale sotva jsem třikrát zakosila, sekla jsem Jozinku právě přes lýtko. Jistě anděl strážný nad námi bděl, že se to huře neskončilo. Když jsem viděla, že pláče a krvácí, zatáhla jsem ji na hromadu písku a slibovala, že ji vyhojím. A hned jsem začala tříti ránu hrstkou písku. Jozinka trpělivě snášela mé léčení a nevím, co by se bylo stalo, kdyby nás tam nebyl našel tatínek, který udělal konec mé operaci.“ —

Jozinka trpěla tělesně. Již od malička měla často bolení zubů. Jindy zase se jí podbíraly prsty a noha. Pětkrát jí lékaři řezali při plném vědomí tvář a dáseň.

Trpěla též duševně. Rodný dům jim vyhořel a ona musela na rok do Jabloné k tetičce. Jak se jí ubohé stýskalo po domově a po mamince. Ale nechtěla, aby o tom věděla matka neb tetička. „Bylo by jí to líto,“ říkala.

I v učení měla obtíže. Zarmoucená sedávala nad knihami a naříkala, že se těžko učí.

K tomu všemu ji zemřela milovaná maminka. Šest drobných sirot plakalo tehdy na rakví drahé rodičky. Netušily ubohé děti, jakou utrpěly ztrátu. Když po roce přivedena jim nová matka, porozuměly snad slovům písně „Osiřelo dítě“. Jozinka si nikdy nestěžovala tatínkovi, i když s ní bylo velmi přísně nakládáno. Byla-li nemírně nebo i nespravedlivě tre-

stána, tiše plakala. Později však i slzy potlačovala a tiše se modlila; nebo potají i křížem se poznamenala, aby nepozbyla trpělivosti a hned byla zase plná uctivosti a ochoty k matce.

K tatínkovi lnula zvláště něžnou láskou, byla nejraději stále kolem něho; viděla-li, že je starostmi stížen, švitořila svým milým způsobem tak dlouho, až se jeho tvář vyjasnila. Prosila ostatní sourozence, když trpěla, aby tatínkovi nic nesdělovali, aby se nermoutil.

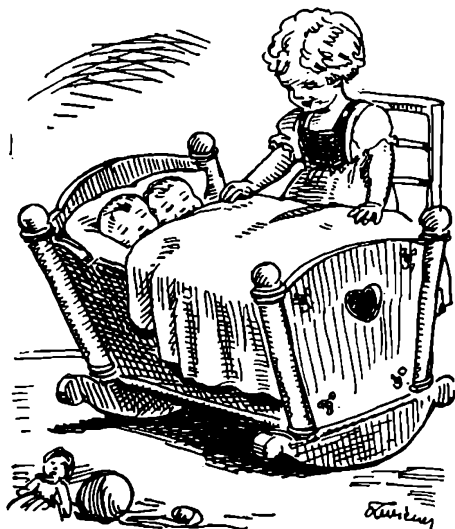
Jednou za zimní vánice se otec dlouho nevracel domů z práce z dolu, kde byl strojníkem. Děti již šly spat. Než Jozinka neměla pokoje. Vzbudila starší sestřičku řkouc: „Pojď, půjdem tatínkovi s lucernou naproti, on asi někde chudák bloudí.“ Ale sestřičce se nechtělo z teplé postýlky. A tu Jozinka řekla káravě: „Ty máš tatínka pěkně ráda, když ti je tak líto vyskočiti z postele.“ A neustala, dokud jí sestra nevyhověla.

Ráda a s veselou tváří přinášela oběti. Neštítěla se žádné práce, i když byla někdy nad její síly nebo ponižující. Nemohla někdy ani usnouti v noci únavou po těžké práci; celé tělo ji bolelo. Někdy poslala matka děti na celý den do vzdáleného lesa na borůvky. Natrhaly plnou nůši, spokojíce se kouskem chleba k obědu. Když se pak k večeru vracely, styděla se starší sestra nésti přes vesnici nůši na zádech. Jozinka se však hned nabízela, že přes vesnici ponese nůši, vždy sama. Při tom vyprávěla ve-

sele, že takové věci ráda dělá. I později, když byla v městě a potkala frátra z kláštera, jak táhne vozík, brala mu vozík a sama jej táhla, neb mu aspoň zatlačila, nic se neohlížejíc na lidi.

20. dubna

Důvěrná modlitba.

Hned na začátku války 1914 musel otec na vojnu. Byl u dělostřelců. Jozinka čítala 4 a půl roku. Jednou kolíbala své mladší sourozence, — měla je oba v jedné kolébce — a zpívala, v taktu pohybujíc kolébkou, jak jí slova i melodii na jazyk vložila starost o tatínka a důvěra v Matku Páně:

„Panenko Maria, zachraň nám tatínka,
ty můžeš, ty můžeš!
Panenko Maria, pošli nám tatínka,
ty můžeš, ty můžeš!
Aby se nám brzy vrátil,
by ho ta koule nezabila,
aby ho to kolo nepřejelo.

aby z toho koně nepad!
Panenko Maria, pošli nám tatínka,
neb ty jsi moc hodná, moc hodná.
my tě budem mítí moc rádi, moc rádi.
Budeme chodit na Svatou Horu,
budeme se rádi modlit.
My budeme hodní
a budeme poslouchat.
Zachraň nám tatínka, Panenko Maria,
ty můžeš, ty můžeš.“

Když matka (nebožka) se vrátila ze stodoly, řekla jí Jozinka: „Maminko, neplač, tatínek se jistě vrátí.“ Maminka se táže: „Jak to víš?“ Jozinka na to: „Já jsem zpívala Panence Marii.“ Matku polily slzy.

Tou dobou připravoval se v dalekém Tyrolsku otcův pluk k odjezdu na frontu. Právě den před odjezdem přišel pro otce rozkaz, že se má vrátiti jako vyreklamovaný strojník stříbrných dolů. Na vojnu již nemusil. — Pronikla snad důvěrná modlitba nevinného dítěte až k trůnu Královny nebes a způsobila tento neočekávaný obrat?

Jozinka ctíla Matičku Boží po celý svůj život. Již jako dítě chodila ráda na Sv. Horu, půl druhé hodiny daleko. Při procesích bývala za družičku a mívala „řikání“. Když povyrostla, chodívala na Sv. Horu časně ráno, ač prací zmořená, nevyspalá, lačná, aby mohla jíti k sv. přijímání. Cestou se modlívala. Na Sv. Hoře zů-

stávala v neděli a ve svátek přes celý den. Před odchodem pak stála dlouho před milostnou soškou P. Marie zbožně na ni pohlížejíc, jakoby se ani rozloučiti nemohla. — Ještě poslední noc před smrtí zpívala píseň: „O Maria, Matko Boží, plná božské milosti.“

Skrze P. Marii šla k P. Ježíši. Její láska k B. Srdci Páně byla opravdová, obětavá. Přišel na př. první pátek v srpnu. Byla pilná práce o žních; — ona si odepřela ranní spánek, vstala ve 3 hod., v 5 hod. byla již na Sv. Hoře na první mši sv. a sv. přijímání. Stejnou oběť přinesla i den před tím, na svátek sv. Alfonsa, kterého měla velice ráda, protože prý „tolik miloval P. Marii a nejsv. Svátost Oltářní a založil řád tak horlivých kněží“.

Z katechismu: Co zvláště máme od Boha doufat?

Zvláště máme od Boha doufati odpuštění hříchů, milost jeho a věčné spasení.

Také věci časné? K věčnému spasení bývá potřeba i věci časných, jako je zdraví, chléb vezdejší, odvrácení pozemského zla. Proto nás učil Pán se modliti: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ „Zbav nás ode zlého.“ A řekl: „Víš zajisté Otec váš nebeský, že to všeho potřebujete.“ (Mat. 6, 32.) Můžeme a máme tedy od Boha doufat i věci časné, pokud nám ke spasení pomáhají.

Proč doufáme v Boha?

Doufáme v Boha, protože Bůh může i chce nám dáti všecko, čeho k věčnému spasení potřebujeme.

Může dáti, protože je všemohoucí; chce dáti, protože je nejvyšší dobrotivý a milosrdný, oprav-

du dá, protože je pravdomluvný a věrný. „Věz, že Hospodin je Bůh mocný a věrný, prokazující milosrdenství těm, kdož jej milují.“ (5. Mojž. 7, 9.)

Svatá naděje. „Proč jsi zarmoučena, duše moje, a proč mě znepokojuješ? Doufej v Boha!“ (Žalm 41, 6.) Doufej, nezoufej, Pán Bůh s tebou! Kdo v Hospodinu má svůj hrad, nic nemusí se obávat. — Účinně doufá v Boha, kdo sám činí, co může, při tom pak usiluje o milost boží a modlí se.

Pokání.

21. dubna

Jozinka měla také své chyby. Ale jak dojemná byla její lítost a jak opravdová snaha polepšiti se. Sama se k nim přiznávala.

Jednou, byly jí 4 roky, šla s dědečkem a 6letou Aničkou a 2letou Vojtěškou na procházku do polí. Dědeček šel pomalu a děti dováděly. Starší se skryly v pšenici a strašily malou Vojtěšku. Dědeček se zlobil, že poválely obilí a lekaly sestřičku: „Počkejte, až tatínek přijde, všecko mu povím.“ Tu se děti teprve vzpamatovaly. Viděly, že chyby, že zasluhují trestu. Jozinka řekla: „Pojďme tatínkovi naproti a sami se přiznáme.“ Tak se i stalo a otec upřímným přiznáním pohnut, je přijal na milost.

Za první matky směly si děti vzíti chleba, kdykoli měla hlad, za druhé však bývalo vše pod klíčem. Jednou v neděli měly právě velkou chuť a z otevřeného okna komory vycházela vůně koláčů. Děti věděly, že by jim tatínek, kdyby zde byl, ochotně dal, matku však si netrou-

faly poprositi. Jozinka, vidouc laskominy sourozenců, odhodlala se rychle k činu. Starší sestřička udělala ze sebe stoličku, Jozinka na ni vylezla a hop na okno a do komory. Chopila jeden koláč a rychle se touž cestou vrátila. Sestersky podělila všechny sourozence.

Matka měla koláče spočítané a poněvadž byla komora zamčená, nemožla pochopiti, jak se koláč ztratil. Výplatu dostala kočka.

„Myslím, že nám to P. Bůh neměl za

zlé; vždyť bylo doma všeho hojnost a my při vši práci jsme dostávaly často tak ubohou stravu,“ podotkla k tomu po létech jedna ze zúčastněných. Neméně litovala Jozinka všecko když poznala, že se to P. Bohu nelíbilo.

Když ještě chodila do školy, svedly jí některé spolužačky, že utratila velký obnos čokoládu. Uznala svoji chybu a velice jí litovala

a uložila si dobrovolně veliké pokání. Uminila si, že nebude jísti čokolády a pamlsků. A věrně ve svém předsevzetí vytrvala. Když přišla návštěva a děti byly podělovány sladkostmi, ona jich nikdy nepřijala. Zatím co ostatní si pochutnávaly, ona se jen usmívala. Tak vytrvala několik roků, až tetička ji ujistila, že jí P. Bůh jistě již odpustil.

Za jiné.

22. dubna

Jednou si děti vyprávěly o svatých v našich dobách. Jozinka byla velmi nadšena a říkala, že i ona touží pracovati pro P. Boha a pro duše. Pravila též: „Já jsem si také umínila, že se chci státi svatou, ale do kláštera jsem nechtěla jíti. Když jsem však stále přemýšlela, v jakém povolání a kde bych se nejjistěji mohla posvětit, poznala jsem, že nejspíše v klášteře. Chtěla jsem jíti ke ct. sestřám Notre Dame. Minulý rok jsem viděla na Sv. Hoře ct. sestry z Vinohrad. Když jsem viděla, jak jsou šťastny, rozhodla jsem se, že půjdu k nim.“ Zůstala však při původním úmyslu.

Jozinka se chtěla posvětit, ale též obětovati za jiné, zvláště za obrácení hříšníků. Pán Bůh její obět přijal. Vstoupila do řádu ctih. sester Notre Dame a patřila mezi nejhodnější a nejveselejší novicky.

Avšak v neděli 15. ledna 1933 počalo jí býti nevolno. V pondělí jí bylo hůře, ale nechtě-

la, aby se ostatní sestry polekaly, proto řekla, že jí bolí trochu žaludek. Později se přiznala, že celou noc na úterý klečela na lůžku, svíjíc se velikou bolestí.

Lékař zjistil pokročilý zánět slepého střeva a nařídil okamžitý převoz do nemocnice k operaci. Bála se operace. Ale ct. sestra novicmistrová jí pošeptala: „Sestřičko, nemáte to za koho obětovati. Což jestli Bůh žádá od vás túto oběť?“ Na tato slova hned se vzchopila a „šla jako beránek“.

Byla operována. Po operaci se jí ulevilo. Brzy však nastal nepříznivý obrat. Nemohla nic jísti, jen několik hroznů vyssála. Dávali jí injekce. Někdy až 15 denně. Byla celá rozpíchaná. Vzdechala: „Ježíšku, jsem jako na kříži. Pomoz mi to vydržet.“ Ale když se zahleděla na kříž, hned opakovala: „Ježíšku, z lásky k Tobě, za hříšníky.“ A zase: „Jsou to chudáci, kteří si zakládají na těle a jen tělu slouží.“

Měla veliký žár v ústech a pítí nesměla; jen lžičku čaje měla dovolenu a čaj se jí ošklivil. Dostalo se jí té milosti, že směla na smrtelném lůžku složit sv. řeholní sliby.

Mnohokrát řekla: „Jak dobrý je Pán Ježíš! Nikdy jsem Ho tak nemilovala, jako co jsem v klášteře; já se Ho dříve více bála, já Ho tak neznala. Ach, Ježíšku, Ty jsi tak dobrý k nám a tak jsi se za nás obětoval, jen abychom

my byli šťastní. Oni by Tě lidé ve světě také více milovali, kdyby Tě jen znali. Oni Tě neznají.“ Znovu a znovu se modlila za hříšníky. Říkávala: „Ubozí hříšníci! Těch je mi líto, to jsou chudáci!“ — Na otázku, má-li ráda Pána Ježíše, zazářila v obličeji a řekla vzníceně: „Můj Ježíši, Ty víš všechno, — Ty víš, jak Tě miluji!“

Potom se modlila: „Pane Ježíši, já zemru, vím to jistě; prosím Tě, přijmi můj život. Obětují Ti jej ráda. Prosím Tě, Pane Ježíši, přijmi jej jako oběť z lásky a odpusť mi všechno a dej, abych netrpěla marně, aby z těchto bolestí měli něco hříšníci!“

Před smrtí zazářila její tvář nebeskou radostí. Volala: „Matičko, pojď, pojď blíž! Ó jak jsi dobrá!“ — Na otázku, koho volá, zašeptala: „Je zde Panenka Maria?“ Dostalo se jí milosti, že krátce před smrtí přijala ještě svaté přijímání, po kterém tolik toužila.

Poslední slova její byla, když dostala bolestnou injekci: „Ježíšku, za Karla.“ Karel je bratr v Americe; o jeho duši měla obavy. Zemřela 25. února 1933 na cestě z nemocnice do kláštera.

Naučení: Nejvíce působíme radost Srdci Pána Ježíše, obětujeme-li bolesti za obrácení hříšníků.

Předsevzetí: Často chci se modliti: „Ježíšku, obětují Ti tuto bolest za hříšníky, aby Tě poznali a Tě milovali a s Tebou se smířili.“

(Ct. A b u l c h e r B i š a r a narodil se v Horním Egyptě r. 1714. Chtěl se státi knězem a misionářem svých krajanů, ale zemřel již 30. dubna 1738.)

Horní část Egyptu nazývají Arabové Said; tam leží na levém břehu řeky Nil městečko jménem Sethfeh. Obyvatelé jsou většinou Koptové. Přijali sice již záhy křesťanství, avšak později se odloučili od Církve katolické; neboť přijali bludařské učení, že Ježíš Kristus je pouhý Bůh a že neměl lidské přirozenosti. Když tento blud byl Církví odsouzen, Koptové neuznali papeže jako nejvyššího pastýře. Tím se odštěpili od pravé Církve římskokatolické, a jako ratolest odtržená od kmene vadne a usychá, proto i u Koptů upadala víra a mravnost a vzrůstaly se pověra, nevzdělanost a nemravnost.

Mezi těmito nešťastnými bludaři žil Josef Bišara ve veliké úctě a vážnosti. Počátkem 18. století přišel do Sethfeh katolický misionář, aby tam hlásal pravdu Boží. Bišara, jeho žena a několik jiných Koptů se vrátilo do pravé Církve. Ale za to museli od svých krajanů mnoho trpěti. Ano i o život jim ukládali. Ale svou trpělivostí a upřímnou láskou k bližnímu přemohli nepřátele a získali si u nich úctu. Bůh odměnil zbožnost manželů dítětem, které bylo jejich útěchou a radostí. Narodil se jim chlape-

ček, jemuž při křtu dali jméno Abulcher, to jest: „Otec dobra.“

Otec požehnal novorozeňátku, pozdvihl je k nebi a řekl: „Hle, ó Pane, toto dítě je tvé! Pohlédni naň laskavým okem, neboť tvou nekonečnou milostí není dítětem otce kacířského, jakým by bylo, kdyby se bylo narodilo o několik měsíců dříve. Obdržel jsem je tedy od Tebe dvojím způsobem jako syna a jako katolíka. Přisahám Ti, že jej vychovám ve svaté bázni Boží a Ty mi při tom pomoz milostí Ducha svatého.“

Potom se obrátil k oltáříku Panny Marie, který byl postavil ve své světnici a řekl: „Ty budiš jeho Matkou! Od tohoto okamžiku dávám je Tobě a zasvěcuji tvému Božskému Synu; zachovej je čisté od veškerého hříchu! Zachovej je v pravé víře katolické Církve! Zachovej je v čistotě! Ozdob je veškerou ctností! Buď mu ochranou a štítem proti útokům zlého ducha až do smrti!“

Tato modlitba byla vyslyšena, neboť dítě zachovalo víru a nevinnost až do své smrti.

Kněz.

24. dubna

Když hochovi bylo šest let, zase přišel katolický misionář do města. Sotva uviděl Abulchera, a již poznal z jeho nevinné tváře a zbožného zevnějšku, že jeho duše je milostí Boží obdařena. Položil ruce na jeho hlavu a

žehnal mu. Hoch také měl velkou úctu a lásku ke stavu kněžskému. Po každé, když misionář přišel do domu otce, šel mu Abulcher vstříc, políbil mu ruku a prosil o kněžské požehnání.

Byl-li doma, pomáhal rád otci při práci. V hodinách zotavení šel k oltářiku Panny Marie a tam zpíval a modlil se, k čemuž někdy pozval několik hodných hochů. Ve dny sváteční šel do domu misionářova, jehož světnice sloužila katolíkům za kapli. Tam kněz kázal a sloužival mši svatou. Abulcher mu při tom zbožně přísluhoval.

Po mši svaté šel k obědu, ale hned odpoledne se vracel do domu misionářova, kde bylo křesťanské cvičení pro děti. Tam pozorně naslouchal kleče z úcty k Svátosti oltářní.

Když mu bylo dvanáct let, znal učení křesťanské tak dokonale, že misionář mu svěřil mladší děti, aby je učil katechismu. Zároveň pomáhal knězi v kostele. Udržoval věčné světlo před svatostánkem, zdobil oltář nejkrásnějšími květinami, čistil kostel. Nejkrásnější ozdobou malého a chudého kostelíka byl on sám. Nejraději býval před svatostánkem. A tam se modlil s takovou vroucností, že někdy hlasitě volal povzdechy k svátostnému Spasiteli. Kněz uslyšel výkřik a domníval se, že jeho pomocníkovi snad je nevolno. Spěchal do kaple, ale když viděl Abulchera klečeti před oltářem, zbožně hledícího ke svatostánku, těšil se, že milost Boží v jeho žáku způsobila tak vroucí zbožnost.

Kněz vida jeho touhu po stavu kněžském, rozhodl se, že ho připraví k vyšším studiím. Rodiče z toho měli velikou radost a ještě větší Abulcher. Vždyť měl tak velikou soustrast se svými krajany. Modlíval se a obětoval svaté přijímání na ten úmysl, aby všichni se vrátili do pravé Církve.

Z katechismu: „Správce božích tajemství.“ (1. Kor. 4, 1.) Katolický kněz je zástupce boží, odpovědný Bohu za duše svěřené. Pater = otec duchovní, má otcovsky pečovat o duše v kostele, ve škole, ve spolku, v nemocnici, po smrti. „Buďte pamětliví správců svých!“ (Žid. 13, 7. 17.) „Kdo činí příkoří knězi, činí příkoří Kristu Pánu.“ (Sv. Jan Zlatoústý.)

„Žeň sice mnohá jest, ale dělníků málo. Proste tudíž Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ (Mat. 9, 37. 38.) V Suché dny modlí se věřící, aby Kristus, Hospodář žně, poslal hodné dělníky na svou žeň. Je to zvláštní milost a vyznamenání pro hodnou rodinu, když Bůh syna jejich povolá k stavu kněžskému.

„Malý anděl Koptů.“

25. dubna

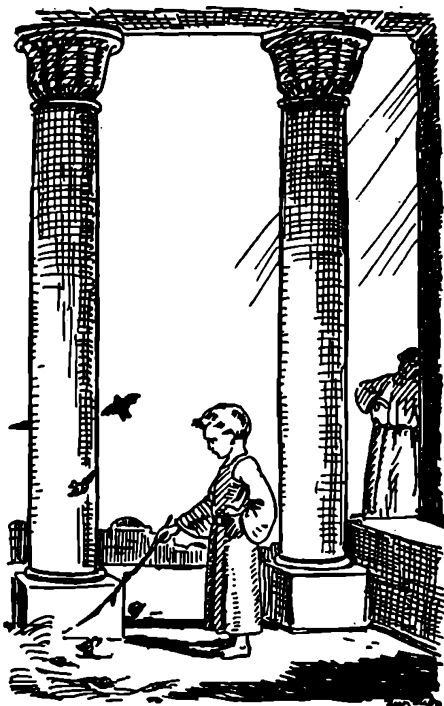
Misionář daroval svému žákovi obrázek Matky Boží s Ježíškem a obrázek sv. Aloisia. Abulcher jej zavěsil v komůrce na zdi. Udělal si tam malý oltářík a občas přes den tam chodíval se pomodlit. Každého rána ozdobil oltářík květinami ze zahrady otcovy. V sobotu položil na oltář několik fiků, které byl obdržel

ke snídání, aby tak obětmi způsobil své nebeské Matce radost. Nechal je tam po celý den ležeti a večer je daroval chudým. Matka jej často viděla, jak zbožně klečel na zemi a vroucně volal k Panně Marii: „Tys moje matka! Miluji Tě, miluji Tě!“ Při těchto slovech slzy mu kanuly po tváři. Potom hluboce sklonil hlavu svou a řekl: „Já jsem služebník tvůj, ó Maria!“

Kdo miluje Pannu nejsvětější, miluje též ctnost čistoty. To vidíme též u Abulchera. V krajině, kde bydlel, pěstuje se na poli jako u nás pšenice a žito t. zv. egyptské proso. To je však pochoutkou pro různé ptáky, kteří přilétají ve velikých hejnech a ničí úrodu. Proto obyvatelé posílají děti na pole, a ty se skrývají v brázdách, najednou vyskočí a křikem a větveří plaší ptáky. Bohužel toto zaměstnání bývá příležitostí, že děti zkažené špatnými řečmi kazí děti nevinné. Když Abulcher slyšel takové řeči, polekal se a pohrozil vinníkům trestem Božím. Mnozí z nich poslechli a varovali se od té doby špatných řečí. Někteří však nepřestali. A co učinil Abulcher? Odešel od nich s dětmi hodnými a modlil se s nimi s pláčem za hříšníky. Doma pak misionářovi řekl, co se stalo na poli, aby kněz zamezil tyto zlořády. Vinníci však se mu za to pomstili. Posmívali se mu, ano i bili jej. On to všechno trpěl, a nežaloval na ně. Žaloval jen tehdy, když to bylo nutné, aby se zamezil hřích.

V Egyptě se část obilí odevzdávala jako daň vladařovi, který se jmenuje paša. Obilí se shromažďovalo ve velikých špižárnách. Tam zase přilétali holubi, vrabci a jiní ptáci. Ženy a děti tam dávaly pozor a dlouhými palmovými ratolestmi, křikem a pískáním odháněly ptáky. Při tom děti vyváděly, strkaly se, padly do hromad obilí a skrývaly se v něm. Abulcher však takových nezpůsobů se varoval. Vzdálil se od dětí a jenom plnil svou povinnost. Dozorci se tomu ve-

lice divili a měli z toho radost. Turečtí vojáci mu neříkali jinak než „malý anděl Koptů.“

I když byl sám a nikdo jej neviděl, byl ve svém chování skromný a počestný. Když po večerní modlitbě si lehl do postele sepjal ruce, držel v nich kříž aneb růženec a modlil se před usnutím za duše v očistci.

Svátost nejsvětější.

Jak miloval Abulcher Pána Ježíše svátostného, již jsme viděli. Velice rád doprovázel kněze, když šel k nemocnému s Pánem Bohem. Cesty byly daleké a často bylo jim jeti na člunu

po řece. Abulcher spěchal napřed k lodníkům, aby je upozornil, že kněz nese Svátost oltářní k nemocnému. Pak ozdobil člun ratoolestmi palmovými a olivovými. Potom se vrátil a doprovázel kněze k loďce. S hlavou odkrytou a sklopenou šel dva kroky za knězem a nesl mu potřebné knihy a nádoby. Když přišli k člunu a vstoupili, napřed uctivě poklekl a klaněl se Pánu Ježíši, který kdysi na útěku před Herodem také asi plul po řece Nilu jako nyní. Abulcher si

sedl naproti knězi a upřeně hleděl na stříbrnou nádobu, ve které kněz nesl Svátost oltářní. Tiše se modlil ke svému Pánu, skrytému

pod způsobou chleba. Když potom vystoupili z ložky a potkali lidi nevěřící, sklopil smutně oči, pln bolesti nad tím, že tito lidé neznají svého Stvořitele a Boha ve svaté Hostii. Modlil se za ně, aby paprsek jeho milosti rozptýlil temnost jejich duší.

Ježíši svatostnému sloužití, to byla touha jeho srdce. Proto po vykonaných nižších studiích se odebral s několika jinými jinochy do Říma, aby tam vystudoval na kněze a misionáře svých krajanů. Na cestu se připravil modlitbou, svatým přijímáním a kajícími skutky. Nastal den odjezdu. Při loučení prosil rodiče, kteří plakali radostí a bolem, o požehnání. Potom šel při mši sv. k sv. přijímání. Nato odebral se celý průvod ke břehu, kde čekala loď. Děti, které učil náboženství, doprovázely milovaného učitele, také zástupy křesťanů, kteří se slzami v očích mu přáli požehnání Boží. Kněz mu ještě udělil své kněžské požehnání a potom Abulcher vstoupil na loď.

Po dlouhé a únavné plavbě se dostal do Říma, avšak do vlasti se již nevrátil. V sedmém roce svého pobytu v Římě zemřel.

Z katechismu: Jaká úcta náleží Kristu Pánu ve svátosti oltářní?

Kristu Pánu ve svátosti oltářní náleží úcta nejvyšší, totiž klaněti se mu jako Bohu.

„Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20, 28.) Svátost oltářní pod způsobou chleba se ukládá ve svatostánku. Jsou tam pro ni dvě posvěcené nádoby: monstrance a ciborium. Před svatostánkem ho-

Ě ve dne v noci „věčné světlo“ Kristu Pánu na počest.

Pojďte, klaňme se jemu! Zvláště se máme klaňeti svátostnému Kristu, když se Svátost oltářní ve mši svaté pozdvihuje, když je vystavena v Božím hrobě, když jde kněz s „Pánem Bohem“, při průvodě Božího těla, při svátostném požehnání a při sv. přijímání. K počtě svátosti oltářní bývají hodiny adorační a sjezdy eucharistické. „Pojďte, klaňme se, klekněme před Pánem!“ (Zalm 94, 6.)

27. dubna

Nebe volá.

(Sv. Kateřina Sienská žila v letech 1347—1380.)

Otec sv. Kateřiny se jmenoval Beninkasa, a byl barvířem, matka se jmenovala Lapa. Kateřina již v nejtělejší mládí byla ke všem přívětivá, takže jí všichni měli rádi a jí dali jméno Eufrosyna, to znamená, „která přináší radost“. Brzy se naučila andělský pozdrav, a když šla po schodech nahoru neb dolů, modlila se na každém stupni: Zdravas Maria.

Když jí bylo šest let, poslala ji matka se starším bratrem Štěpánem k vdané sestře. Na zpáteční cestě najednou zůstala stát; viděla nad dominikánském kostele Spasitele v nebeské slávě na trůnu a po jeho boku sv. Petra, Pavla a Jana. Zatím co s nevýslovnou láskou a zbožností hleděla na zjevení, naplnila radost její duši. Božský Spasitel pohlédl pln milosti na ni a udělil jí požehnání. Kateřina zůstala nehybně stát na ulici neobtěžujíc lidí, kteří šli mimo.

2
D. W. C. C.

Bratříček šel dál v domněnce, že ona jde za ním; když se konečně obrátil, viděl Kateřinu, jak hledí upřeně k nebi, a volal na ní, ona však se neozvala. Vrátil se, chopil ji za ruku a řekl: „Co děláš? Proč nejdeš?“ — Teď teprve přišla k sobě a pravila: „Ó, kdybys ty viděl něco tak krásného jako já, nebyl bys mne vyrušil.“ Pohlédla vzhůru, ale vidění zmizelo, nad čím se velice rmoutila.

Od toho okamžiku již necítila lásky k věcem světským. Chtěla jen milovati Pána Ježíše.

Jednou četla životopisy svatých poustevníků. To vzbudilo v ní velikou touhu po samotě. Vyhledávala osamělá místa, modlila se a postila a konečně si umínila, že opustí svět a půjde na poušť. Vyšla z města a cestovala dál a dál, až přišla k jeskyni. V domněnce, že to jest ona poušť, začala se vroucně modliti, až uslyšela hlas Boží, aby se vrátila domů. Poslechla, ale brzy klesala únavou a teď jí napadlo, jakou starost asi budou míti rodiče nad tím, že jí není doma. Modlila se k Bohu o pomoc a brzy stála u brány městské.

Protože milovala Pána Ježíše, nenáviděla každý hřích. Jednou jí dala matka peníze, aby je přinesla panu faráři. Kateřina hned zůstala na mši svaté a vrátila se trochu pozdě. Matka již s bolestí čekala, a chtějíc ji pokárati řekla, jak to říkávají Italové: „Konečně se vracíš? Prokleté buďtež jazyky, které řekly, že se nevrátíš!“ Okamžik byla Kateřina jako zaražena,

potom se vzpamatovala a řekla laskavě k matce: „Milá maminko, jestli jsem chybila, potrestej mne; ale prosím tě, abys k vůli mne nikoho neproklínala, neboť to není dobře a rmoutí mne to velice. Byla jsem na mši svaté a hned jsem se vrátila.“ Matka měla radost z toho, že dívka má již v útlém mládí takovou nenávist proti hříchu.

Kdy nesmíme poslouchat. 28. dubna

Kateřina toužila po životě klášterním, ale její rodiče jinak smýšleli. Matka ji přinutila, aby se strojila, by se tak zalíbila lidem. Sotva Kateřina uposlechla, cítila, že její láska k Bohu chladne, a že vniká do srdce vlažnost. Litovala své povolnosti a žalovala se z toho s takovou zkroušeností, že zpovědník ji těšil slovy: „To byla snad nedokonalost, ale ne hřích.“ Ona však se slzami v očích naříkala: „Ó můj Bože, můj vlastní zpovědník omlouvá moje hříchy! — Hleďte, důstojný otče, mohla jsem já, která jsem od Boha bez zásluhy obdržela tolik milostí, svého času zneužívat k tomu, abych zdobila své tělo, a to z lásky k lidem? Ne, opravdu bez milosrdenství Božích ani největší tresty by neodčinily moji vinu.“

Avšak rodiče a příbuzní jí ještě nedali pokoj. Proto Kateřina učinila rozhodný krok: Ostržíhala si svoje krásné vlasy a proti tehdejší módě si zahalila hlavu do závoje. Když ji mat-

ka uviděla, tázala se přísně: „Jaké jsou to záse zvláštnosti?“ Kateřina bála se říci pravdu, ale též se neodvážila lháti, proto šeptala několik nesrozumitelných slov. Matka netrpělivě jí strhla závoj a když uviděla ostříhanou hlavu, zvolala: „Dcero, cos to učinila!“ Více ani nemohla říci, bolestí přemožena.

Avšak sourozenci tupili svoji sestru a říkali: „Myslíš, že takovým způsobem se vyhneš naší vůli? Jen počkej! Vlasy ti zase narostou a potom musíš nám býti po vůli.“

29. dubna

Světničku v srdci.

Aby Kateřina neměla stále myšlenky u Boha, vzali jí rodiče její vlastní světličku, aby nikdy nebyla o samotě. K tomu jí přidali tolik práce, jako dosud vykonávala služebná, kterou propustili.

Avšak jako strom se sesiluje v bouři, tak i Kateřina v těchto starostech. Duch svatý ji naučil utvořiti si ve svém srdci světličku, v níž by stále mohla mluvit se svým Bohem. Čím více bylo kolem ní ruchu, tím sebranější ona byla v srdci podle slov Spasitelových: „Království Boží je ve vás!“ (Luk. 17, 21.)

S Bohem snášela Kateřina všechny zkoušky s radostí. Když obsluhovala své příbuzné, myslila: „Si, že slouží svatě Rodině v Nazaretě. Všude, i v kuchyni a na ulici klaněla se svému Bohu, přítomnému v srdci.“

Když příbuzní viděli její statečnost a vytrvalost, uznali, že zvítězila. Zvláště otec poznal, že Duch Boží je v ní. Když jednou Kateřina ve světnici svého bratra na kolenu byla pohroužena v modlitbě, vstoupil náhodou otec a s úžasem viděl nad hlavou své dcery sněhobílou holubici, která při jeho vstupu zmizela. Tázał se, co to bylo za holubici. Kateřina odpově-

děla: „Jaká holubice? Zde nebyla, pokud vím, žádná holubice a vůbec žádný pták.“

Od té doby, co kdysi viděla Spasitele nad kostelem dominikánským, toužila vstoupiti do řádu sv. Dominika. Jednou viděla ve snu světce, jak jí pokynul a řekl: „Dcero má, buď dobré mysli a neboj se žádné překážky; brzy budeš nositi mé roucho.“

Toto vidění ji pohnulo, že rozhodně prohlásila před příbuznými: „Vím, co ode mně

chcete. Avšak poslyšte mé rozhodnutí, které již od mládí nosím ve svém srdci. Zasvětila jsem se Bohu slibem panenství. Proto nechte mne již na pokoji. Nikdy nemohu vás poslouchati, neboť musíme více poslouchati Boha než lidi. Chcete-li mne podržeti jako služebnou, s radostí vám vykonám všechnu službu; avšak vězte, že zůstanu pevnou, i kdybyste mne vyhnali. Můj snoubenec je bohatý; on bude o mne pečovati a nedopustí, abych trpěla nouzí a nedostatkem!“

Tato rozhodná slova působila hlubokým dojmem na příbuzné a otec laskavě odpověděl: „Pán Bůh chraň, abych se déle protivil tvému rozhodnutí, které ti Bůh sám dal do srdce. Splň svůj slib a učiň, co Duch Svatý ti poroučí.“ S vděčností mu Kateřina políbila ruku. Její bratří ji prosili za odpuštění pro příkoří jí způsobené. Jenom matka jí ještě nechtěla dovoliti vstoupiti do řehole. Tu Bůh sám zasáhl. Kateřina onemocněla těžce neštovicemi. Matku nebylo lze potěšiti. Dcera však jí řekla: „Milá matko, chceš-li, abych byla zase zdravá a veselá, postarej se, abych oblékla roucho sv. Dominika. Jinak Bůh se mnou snad naloží tak, že mne neuvidíš v žádném rouchu.“ Matka se lekla a prosila sestry, aby jí přijaly. Ony odpověděly, že když není krásná, bude přijata. Přišly se na ní podívati, a když viděly její tvář neštovicemi znetvořenou, byla přijata.

Pro Církev to byla smutná doba, v níž žila svatá Kateřina. Papež opustil Řím a odstěhoval se do Avignonu ve Francii. Tam králové francouzští znemožnili, aby papež řídil Církev blahodárně. Mezi tím města italská udělala vzpouru proti papeži, a krvavě bojovala mezi sebou. Papež zasáhl do této války. To všechno bylo neštěstím pro Církev. Kateřina to cítila a všemi silami se zasazovala o to, aby papež se zase vrátil do Říma. Nebojácně pracovala pro svatou věc Církve. Všem řekla pravdu otevřeně, jak nepřátelům papežovým, tak papeži samému a kardinálům. Papež Urban VI. jednou zvolal: „Hleďte moji bratři, tato slabá žena nás zahanbuje tím, že nás povzbuzuje. Čeho se má báti náměstek Kristův, i kdyby celý svět proti němu povstal?“

Kateřina byla andělem míru mezi bojujícími. Když jednou ve Florencii povstala proti nepřátelům Církve, dav na ní dorážel zlostnými výkřiky: „Chyťte, a upalte tuto hanebnici!“ Ona však toužila po mučednické smrti a proto s klidem, ano s radostí jim šla vstříc. A právě tento svatý klid odzbrojil nepřátele, že zahanbeni odešli.

Svojí námahou dosáhla toho, po čem tolik toužila. Papež Řehoř XI. se vrátil do Říma. Její poslední skutek pro Církev byla její smrt. Slavnostně nabízela Bohu svůj život jako

obět za papeže a Církev. Ve vidění Bůh jí dal poznati, že přijímá jej obět. A vskutku hned potom, těžce onemocněla. 8 týdnů trpěla bolestnou nemocí, až ji Bůh vysvobodil z tohoto slzavého údolí dne 29. dubna 1380.

Z katechismu: Hlavou církve neviditelnou zůstal a bude do skonání světa Ježíš Kristus, její zakladatel a božský Velepastýř. Jeho viditelným zástupcem neboli náměstkem na zemi stal se z ustanovení Páně apoštol Petr. Sidlil zprvu v Jerusalemě, později v Antiochii a konečně v Římě. Tam jako biskup římský zemřel a byl pochován. Ostatní apoštolé skonali na různých místech, kde naposledy působili.

Kdo jest od smrti apoštola Petra hlavou církve?

Od smrti apoštola Petra je hlavou církve římský papež.

Kdo jsou kromě papeže řádnými nástupci apoštolů?

Kromě papeže jsou řádnými nástupci apoštolů biskupové apoštolsky svěcení a s papežem sjednocení.

Papež a biskupové slovou dohromady „církev učící“. V úřadě pomáhají biskupům hlavně kněží svátostně vysvěcení a řádně zplnomocnění. Všichni posvěcení náležejí ke stavu duchovnímu (klerus). Ostatní věřící slovou dohromady stav svět-ský nebo „církev slyšící“.

Všechny diecése na celé zemi řídí a spravuje jako nejvyšší pastýř duchovní římský papež (papa = otec). Slove tak, protože jako otec pečuje o spasení veliké rodiny katolických křesťanů. Proto máme k němu lnouti s úctou, láskou a poslušností jako děti k svému otci. — Říká se mu „Svatý otec“, protože je zástupcem Krista Pána. Čestným odznakem papežovým je tiara neboli trojkoruna a klíče ve znaku; papežský prapor je barvy zlatostříbrné.

Hle, matka tvá!

1. května

(Bl Jan Skultetus narodil se kolem r. 1620 v Lavisu v jižním Tyrolsku. Jeho otec byl místodržitelem na hranicích italských. Maje 23 let vstoupil Jan k Jesuitům a v r. 1648 zemřel v Římě v pověsti svatosti.)

Jan byl ještě maličký a už ho zbožná matka učila znáti Boha. A když mu vypravovala o Panně Marii, Matičce Boží, jak nás má ráda a jak za nás trpěla, tu zahořelo jeho srdéčko láskou k nebeské Matce a neříkal jinak než: „Moje matička.“

Protože Pannu Marii miloval, hleděl jí poslouchati. Když mu řekli, že to neb ono se líbí Matce Boží, hned tak učinil. Říkával: „Moje Matka Maria to chce; moje Matka tak poroučí; sluší se, abych poslouchal!“

Na studie poslali rodiče Jana do Tridentu. Tam mezi studenty byla založena Mariánská družina. Jan zažádal o přijetí do této družiny. Žádosti jeho bylo vyhověno a dána mu na starost družinská kaple, aby v ní dbal čistoty a pořádku.

Již v roce 1636 byl Jan jednohlasně zvolen představeným družiny. Tak velice si svým ctnostným životem a svou láskou k Panně Marii získal úctu všech. Nic mu nebylo milejší než mluvit o Matce Boží aneb mluvit s Ní. Někdy byl v modlitbu tak zabrán, že zapomněl, co se kolem něho děje.

Na svém psacím stolku postavil si obrázek Panny Marie, aby vždycky takřka před jejíma očima se učil. Občas přerušil učení, pohlédl na obrázek, pozdvihl srdce a duši k Matce Páně, zasvětil jí svou práci a poprosil ji o pomoc. A hle, v učení tak prospíval, že předstihl všechny ostatní žáky, ačkoliv se vel-

mi mnoho modlil. Jeho kamarádi sami uznali, že Jan svoje vědomosti nemá sám od sebe, nýbrž od Boha přimluvou Matičky Boží.

Z katechismu: Proč máme nad ostatní svaté ctíti Pannu Marii?

Nad ostatní svaté máme ctíti Pannu Marii, protože je Matkou Boží, ze svatých nejsvětější a svou přimluvou nejmocnější.

Předsevzetí: Chci se často, zvláště při učení modliti: Ó Panno Maria, stolice moudrosti, o-
roduj za nás, abychom dobře všemu rozuměli, co je k slávě Boží a spásu duší.

„Povýšil nízké.“

9. května

(Luk. 1, 52.)

Ve svém chvalo zpěvu „Magnificat“ (Velebí duše má Hospodina), praví Panna Maria: Bůh učinil mocné věci ramenem svým: Rozptýlil pyšné smýšlením srdce jejich, sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké (Luk. 1, 51-2). Tím chce říci, že Bůh miluje pokoru a nenávidí a trestá pýchu.

Jan miloval Pannu Marii, proto miloval též pokoru. Ačkoliv byl ze šlechtického rodu, nezdráhal se po obědě pomáhati služebným čistiti nádobí. Nosíval dříví do kuchyně. Žebrákům nejen dával almužnu, nýbrž pomáhal jim osobně. Jednou jakýsi mrzák těžce nesl na zádech tlumok. Ochotně mu Jan odebral břemeno a nesl je hodinu cesty až do města. Tam se setkal se svými spolu-studenty. Posmívali se mu. Jan však ne-upustil, nýbrž

aby zvítězil nad každým hnutím marnivosti, ještě mrzákovi podal rameno, aby mu ulehčil chůzi.

I k žebrákům byl zdvořilý. Když jim podal almužnu, smekl klobouk, aby jim prokázal úctu. Vzpomněl si slov Kristových: „Co jste učinili jednomu z mých bratří nejmenších, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.) Když se někdy stalo, že nemohl chudým nic dáti, bolelo ho to, a aspoň promluvil k nim laskavé slovo.

Jednou mu vytýkali, že jako šlechtic nemá se tak ponížovati, že se mu lidé posmívají; on však odpověděl: Chci se jen Bohu líbiti, ať se to lidem líbí nebo ne!“

Protože byl pokorný, byl též veselý. Neměl rád děti zasmušilé. Jeho životopisec o něm praví: „Myslím, že měl vždy dobré svědomí, protože byl vždycky tak veselý. Neboť jako oheň a voda se nesnáší, tak hřích se nesnáší s pravou radostí. Nechceš-li nikdy míti zármutku žij bez hříchu!“

Rád navštěvoval nemocné, posluhoval jim, předčítal jim ze života svatých ano i zažertoval s nimi a zazpíval jim nějakou veselou píseň. Proto ho nemocní měli tak rádi, že ho volali k sobě, aby je trochu potěšil.

Chodil k nemocným, kteří trpěli nakažlivou chorobou. Když byl upozorněn, aby se nevydával v nebezpečí, odpověděl krátce: „Láska se ničeho nebojí!“

Protože nenáviděl hřích, hleděl svoje spolužáky odvrátiti od lenosti a od špatných kama-

rádů. Najal větší světnici a tam ve volných chvílích shromažďoval svoje spolužáky. Zde zpívali, slušně se pobavili, četli dobré knihy a nakonec šli do blízkého mariánského kostela, aby se tam pomodlili.

Z katechismu: Pokorný učedník Páně si na ničem nezakládá; uznává: jsem slabý a hříšný; modlí se; vyznává své hříchy; ochotně poslouchá, nechlubí se a nevypíná; je srdečně zdvořilý. „Bůh se pyšným protiví, milost dává pokorným.“ (1. Petr 5, 5.) Pokora je základem všech ctností.

Naučení: Ještě jednou si přečti výňatek z katechismu a u každé věty se sám sebe zeptej: Zakládám si na něčem? Vždyť mám všechno dobré od Boha! Chlubím se? — Jen Bohu patří čest. — Jsem zdvořilý? — Co chci dnes zvláště učinit? — Častěji se dnes pomodlím: „Ó Panno Maria, přičino naší radosti, oroduj za nás, abychom byli tak pokorní jako ty a tvůj sluha, bl. Jan!“

„Hospodine, miluji krásu domu Tvého!“

3. května

Když Janovi v Mariánské družině byla svěřena péče o kapli, měl z toho velikou radost. Často ho bylo viděti jak s koštětem v ruce zametá, oprašuje lavice, koberce čistí, oltáře zdobí. Všecko se jen lesklo čistotou, vždyť to je pro Pána Boha a pro Matičku Boží!

Občas při své práci pozdvihl oči k obrazu Panny Marie a řekl: „Ó Matičko, dej, abych miloval Tvého Syna, dej, abych miloval i Tebe!“

Jan nechtěl nikdy býti bez práce, neboť věděl, že zahálka je matka všech neřestí. Proto se naučil již jako chlapec šítí. Toho umění teď jako sakristán dobře užíval. Bylo-li něco z kostelního prádla poškozeno, hned si vzal jehlu a škodu spravil. Jednou našel hedvábné roucho zlatem vyšívané, které mělo zdobiti kalich na svaté Hostii (ciborium), ale bylo poškozené. Jan spěchal ke své matce a poprosil ji, aby mu ukázala, jak se to spravuje. A když matka mu ukázala, neméně než šest hodin pracoval, až roucho spravil. A při tom se těšil radostnou myšlenkou, jak i Panna Maria spravovala Ježíškovy šatečky.

Kdosi ho viděl při této práci a posmíval se mu: „Krejčíku.“ Jan však odvětil: „Kéž bych mohl svému Pánu prokázati ještě nižší službu, byla by to pro mne čest!“

Předsevzetí: Chci dbáti čistoty v kostele, je to dům Boží. Nemohu snad přispěti ozdobě kostela květinami neb nějakým dárkem? Neb aspoň pomáhati zametání? Děvčata mohou uvažovati, zdali by nemohly něco ušítí neb vyšívati pro kostel.

Neštěstí pohanských dětí.

4. května

Amna, malá černoška, byla v Africe z otroctví vykoupěna knězem Mikulášem Olivierim. V roce 1853 ji přivedl do Itálie a odevzdal ji řeholním sestrám v Pinerolo v Piemontu k výchově.)

Amna sama vypravuje ze svého nejútlejšího dětství: „Moje matka byla krásná, ale černá;

měla mnoho a mnoho žen, ty ji obsluhovaly. Můj otec byl nádherně oděn, ale ne jako Turci. nýbrž jako Arabové o velkých svátcích. Neměla jsem bratrů ani sester, tak mne nechávali samou na dvoře si hrát. Jedna žena zamykala vrata dvoru, neb se bála, aby nepřišel nějaký lupič.

Jednoho dne jsem si hrála s kaménky na dvoře. Tu jsem slyšela za sebou, že někdo jde; ohlédla jsem se a hle, lupič. Nesl na zádech veliký měch a v ruce dlouhý nůž. vyskočila jsem a chtěla jsem utéct, ale muž mne uchoopil za ruku a řekl mi; Jest-li budeš křičet, uříznu ti hlavu a dám ů do toho měchu.

Přestala jsem křičeti, abych nepřišla do měchu.

Ale srdce mé tlouklo, že jsem nemohla ani dý-

chatí. Proto mne lupič vzal na svá ramena a utekl se mnou.

Když jsme byli již daleko od domu, postavil mne na zemi; chopil mne za ruku, a tak mne nechal běžeti až jsem již nemohla. Nemohla jsem dělati tak velké kroky, protože moje nohy byly ještě maličké, a plné trnů, až krev z nich tekla.

Když hrozný lupič viděl, že vskutku již nemohu, vzal mne zase na svá ramena a přinesl mne do svého domu; jeho žena viděla, že jsem tak maličká, vzala mne na svůj klín a velkým trnem mne vytáhla všechny ty malé trny z nohou; potom mi dala trochu chleba a já jsem jej jedla, ale myslela jsem na svého tatínka a na svou maminku.

Několik dní jsem v tomto domě pobyla. Tu mne lupič s několika jinými malými černoškami svázal a posadil na velblouda. Tak jsme dlouho, dlouho cestovali ve dne v noci. Jednou provaz se přetrhl a všechny jsme spadly. Muž, který vedl velblouda nás kopal a bil, až jsme byly zase přivázány.

Plakaly jsme, ale lupič byl zlý a nedal nám ani jísti. Jiný muž byl u něho, ten nám někdy dal kousek chleba. Nejvíc jsem trpěla sluncem; doma mi vždycky něco dávali na hlavu, aby mne slunce neopálilo.

Potom mne lupič prodal jinému, ten byl ještě horší, neboť mne kopal a nedal mne nic jísti; poslal mne, abych pásala ovce. Zatím, co

jsem pásala, slyšela jsem řvátí divokou zvěř; třásla jsem se strachem a stále jsem myslela: „Teď už přijde divoká šelma a sežere tě.“ — Byla jsem tak slabá hladem a třásla jsem se strachem před zvířaty, které jsem zdaleka viděla; jedno mělo dlouhý ocas, jiné ramena a ruce jako člověk. A já jsem měla tak malé nožičky, že jsem nemohla běhat za ovce, a tak šly na trávu jiného pána.

Když můj pán viděl, že jsem s ovce, nepřišla domů, přišel pro mne a bil mne holí, že jsem neuměla pásti; a protože jsem neuměla pásti ovce, prodal mne Turkovi.

Tento Turek mne zavedl do svého domu; tam bylo všechno krásné a nádherné. Ale když jsem tam nějaký čas pobyla, řekl Turek: „Chci tě prodati, nevím co bych s tebou dělal; jsi ještě příliš maličká.“ — Brzy potom přišel Otec černochoů (P. Olivier) a koupil mne. Vzal mne do náručí a zanesl mne na loď. Byla jsem tak šťastna u něho, že jsem plakala, když jsem jej neviděla. Potom mne přinesl do Turinu. Na konec mi dal požehnání, vstoupili jsme do vozu a přijeli jsme sem.“

Naučení: Jak musíme Pánu Bohu děkovati, že nám dal dobré katolické rodiče, a že jsme vyrostli v křesťanském kraji. Ubohé pohanské děti! Mějme soustrast s nimi a pomáhejme jim. Jak? Přihlas se za člena Díla svatého Děťství Ježíšova. Děti se modlí každý den Otčenáš a Zdravas a přidají: „Svatá Maria, pros za nás a za ubohé pohanské děti!“ Miliony katolických dě-

ti obětuje každý týden něco ze svých úspor, a z těchto darů misionáři vykupují a vychovávají pohanské děti. Nemohl bys též něco obětovat?

„Přijmi roucho bělostné!“

5. května

Když P. Olivieri přinesl malou Amnu do kláštera, řekl sestřám: „Je to vyvolená duše, važte si jí!“

Amna měla asi sedm let, ale nebyla ještě pokřtěna; musela se tedy připravit na sv. křest. Brzy pochopila, jak velikou milost dává sv. křest, že nás činí dítkami Božími. Proto velice toužila po tom, aby co nejspíše byla pokřtěna. Když jí sestřička vykládala katechismus, žebronila malá černoška: „Ještě víc, prosím, ještě víc, chci se rychle učit, abych byla pokřtěna. Pokud neumím katechismus, biskup mne nepřipustí k svatému křtu.“

Jindy zase naříkala: „Jak šťastné jste, milé sestřičky, vy máte Ježíše v duši, a já ne; vy jste dítkami Božími a já ne!“ Při tom tak srdečně plakala, že i ostatní byli pohnuti k slzám.

Kdykoliv uviděla biskupa, hned za ním spěchala, vzala čepičku s hlavy a naklonila hlavičku řkouc: „Umyj, umyj, milý biskupe, moji dušičku, a udělej ji krásnou!“ Chopila se ruky biskupovy, položila ji na svou hlavu a prosila: „Milý biskupe, sem lej voň. Mám černou duši; rychle, otevři mi nebe, a učiň mne dítkem Božím!“

Touha po svatém křtu se stupňovala. Nej-
důstojnější pan biskup zkoušel malou černošku
a protože byla dobře připravena stanovil křest
svatý na Květnou neděli r. 1854.

Není možno popsati, jak velice se Anna tě-
šila; počítala dny a hodiny a každou chvíli vo-
lala: „Ó, jaké to štěstí, jak jsem šťastna, ještě
několik dní a po-
tom — potom bu-
du dítětem Božím!“
Myšlenka na ve-
likou milost tak
naplnila její duši.
že i v noci se jí
zdálo o. sv. křtu
a ve dne nepřestá-
vala mluvit o
něm.

Konečně nastal
přešťastný den, 23.
dubna, kdy Anna
ještě s jinou čer-
noškou byla slav-
nostně pokřtěna.
Obdržela jméno
Josefa.

Po obřadech se
jí tázali, zdali se
jí líbil kostel. Od-
větila: „Neviděla
jsem nic, neboť jsem myslela jenom na Ježíše.“

jsem nic, neboť jsem myslela jenom na Ježíše.“

Vskutku, ačkoliv obřady trvaly půl třetí hodiny, Amna po celý čas se neohlédla.

Z katechismu: Co jsme slíbili při svatém křtu?

Při svatém křtu jsme slíbili, že se odříkáme ďábla, že zůstaneme věrni víře katolické a že podle té víry budeme žítí do smrti.

Křestní slib obnovuje hodný katolík častěji, zvláště v den svých narozenin a jmenin, při sv. biřmování a po sv. přijímání. — A nezapomíná, co mu po sv. křtu bylo řečeno: Přijmi roucho bělostné a hled si je uchovati bez poskvrny, abys mohl v něm vstoupiti před soudný trůn Pána našeho Ježíše Krista.

BOŽE MŮJ, DEKUJI TI SRDECNĚ, ŽE SE MI DO-STALO SVATÉHO KŘTU. VĚŘÍM V BOHA, OTCE VŠEMOHOUCÍHO, STVORITELE NEBE I ZEMĚ. VĚŘÍM I V JEZU KRISTA, SYNA JEHO JEDINÉHO, PANA NAŠEHO. VĚŘÍM I V DUCHA SVATÉHO. VĚŘÍM VŠECHNO, ČEMU UČÍ SVATÁ CÍRKEV KATOLICKÁ. V TĚTO VÍŘE CHCI ŽÍTI I ZEMŘÍTI. TROJ-JEDINÝ BOŽE, TOBĚ ŽIJÍ, TOBĚ UMÍRAM, TVŮJ JSEM ŽIV I MRTEV. AMEN.

Předsevzetí: Chci se pilně učití katechismu! Nedám se v horlivosti zahanbiti od malé černošky! Častěji chci obnoviti křestní slib!

„Přijď, ó duše přesvatý!“ 6. května

Zrnéčko víry, které bylo křtem svatým vloženo do duše malé Josefky, brzy vzklíčilo a rostlo. Rostla též její touha po svatém biřmování. Kdykoliv viděla biskupa, řekla mu: „Milý biskupe, uděl mi svaté biřmování.“ — „Ale milé dítě“ odvětil biskup, „před nedávnem jsi

byla pokřtěna; křest sv. vyhnal zlého ducha z tvého srdce. Ještě nejsi spokojena?" — „Ano milý biskupe, jsem spokojena; neboť už nemám zlého ducha ve svém srdci. Avšak ďábel mne svádí ke hříchu, a já nemám dosti síly, abych proti němu bojovala.“ — Na to ji potěšil biskup: „Dobře, uč se pilně katechismu, a jestliže do svátků svatodušních budeš dobře připravena,

přijdu a udělím ti Ducha Svatého!" — Dítě bylo radostí jako bez sebe. „Děkuji, děkuji“ volalo a tleskalo ručičkami, „budu se pilně učit! Rychle se všemu naučím. můj anděl strážce mi pomůže.“

V určitý den šla ke sv. zpovědi a byla biřmována. Oblékla k tomu bílé šatečky, které měla při křtu svatém. Ty měla zvláště v úctě, neboť jí připo-

mínaly, že ji ve křtu svatém Duch Svatý oděl rouchem posvěcující milosti.

Z katechismu: Co působí svaté biřmování?

Svaté biřmování působí zvláštní milost, abychom víru statečně vyznávali a proti nepřátelům spasení zmužile bojovali.

Nepřátelé spasení jsou tělo (zlé náklonnosti), svět (lidé zlí), a ďábel s ostatními zloduchy. — Biřmováním se vtiskuje duši nezrušitelné znamení; proto se smí svaté biřmování přijmouti toliko jednou. — Svatého biřmování není nevyhnutelně k spasení třeba, ale z netečnosti je zanedbati nebo jím opovrhnutí bylo by hříchem.

Naučení: Potřebuješ Ducha Svatého, aby tě osvětil, posilnil a potěšil. Proto se často modli aneb si zazpívej:

Bože, jenž jsi srdce věřících osvěcením Ducha Svatého poučil, dejž nám, abychom v témž Duchu pravé moudrosti došli a z jeho útěchy vždycky se radovali. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Bůh v nás.

7. května

Amna ještě nebyla pokřtěna a viděla jednoho dne jak ctihodné sestry kráčejí k oltáři k svatému přijímání. „Proč sestřičky tam jdou?“ tázala se své učitelky. — „Jdou, aby přijaly Pána Ježíše.“ — Maličká mlčela. Druhého dne když viděla sestry jíti k sv. přijímání, i ona opustila své místo, sepjala ruce a chtěla také

k oltáři. „Kam pak chceš?“ tázala se jí učitelka. — „Přijmouti Pána Ježíše.“ — „Ne, ne. ještě nejsi pokřtěna, nemůžeš přijmouti Pána Ježíše.“ „Tak aspoň políbiti, políbiti!“ Když ani to jí nebylo dovoleno, byla celá nešťastná.

Po křtu svatém byla její touha po sv. přijímání ještě větší a vroucnější. Žebroňovala: „Milý biskupe, prosím tě, dej mi mého Ježíše; já to již nevydržím bez něho.“ — „Ale vždyť již náležíš úplně Pánu Ježíši. Co ještě chceš více?“ — „Ne, nejsem spokojena, pokud nemohu Pána Ježíše přijmouti do mého srdce.“ Potom sepjala ruce a prosila: „Milý biskupe, smiluj se nade mnou a dej mi rychle mého Ježíše.“

Jednoho večera z nerozvážnosti se dopustila malé lži. „Zítřa nesmíš k svatému přijímání,“ řekla jí učitelka, „jestliže neodprosíš ctihodnou matku“.

Byla to pro její hrdou povahu těžká zkouška, ale podrobila se beze slova. Avšak, bohužel, druhého dne nebylo jí možno jíti k svatému přijímání. Skoro onemocněla bolestí a s pláčem opakovala: „Ježíše nemohu přijmouti, Ježíše nemohu přijmouti, jaká to bolest!“ Byla to její první a poslední lež.

Byla tak opatrná, že často večer nemohla usnouti a tázala se své učitelky: „Nemohu spáti, protože jsem řekla to a to. Byla to lež?“ — „Ne, milé dítě, jenom klidně spi!“ Josefka si oddechla a spokojeně usnula.

Když později onemocněla, toužila ještě více po svatém přijímání. Říkávala: „Velice potřebuji Pána Ježíše, on mi pomáhá trpěti.“

Naučení: I ty, milé dítě, potřebuješ Pána Ježíše. Můžeš denně přijímati, když nemáš smrtelného hříchu na souě, Nemohlo bys zítra?

Jarní kytička ctností.

8. května

Dítě, které Ježíška miluje a často zbožně přijímá, je jako zahrada do níž svítí jarní sluníčko. Všechno to vesele roste a kvete. Tak též v srdci malé černošky rostly a kvetly nejkrásnější ctnosti.

Amna byla povahy hrdé. Chtěla vždy prosadit svou vůli. Přemáhati svoji vlastní vůli, byla pro ní nejtěžší obět.

Bývala stále nemocná, avšak právě v nemoci nalézala příležitosti, aby se cvičila v ctnostech. Bolesti byly tak veliké, že někdy měla slzy v očích. Avšak nenaříkala. Obětovala všechno Pánu Bohu. Nejednou řekla: „Jsem šťastna, že trpím. Tak nesu kříž s Pánem Ježíšem. Trpím, ale za to budu mít krásný ráj.“

Jednou v nemoci jí chtěli přiložit hořčicovou náplast. Ubohá černoška se hrozně toho bála. Přišla ctihodná sestra ošetřovatelka k ní a řekla: „Ctihodná matka si přeje, abys jí něco udělala po vůli; nechtěla bys jí učiniti radost?“ — „Ale, co mám dělati?“ — „Chci ti to říci, ale nermuť se nad tím, nechci tě nutiti!“ —

„O ano, už rozumím. Chceš mi přiložiti náplast! Ach, mne tak trápiti! Bojím se toho!“ — „Tak dobře, necháme toho.“ — Nemocná přemýšlela několik okamžiků a potom zvolala rozhodně: „Dobře! Z poslušnosti chci si dáti přiložiti náplast; Pán Ježíš mi dá k tomu své požehnání.“

Ihned jí přiložili náplast. Zdálo se, že dítě klidně spí. K ránu řekla Amna k sestře: „Celou noc jsem nespala.“ — „Proč ne? Bolelo tě to tak?“ — „Ne, ne, ne proto; ale byla jsem tak šťastna, že jsem poslouchala; a Pán Ježíš mi řekl, že je se mnou spokojen, protože jsem byla poslušná.“

Veliká byla její horlivost pro spásu jiných duší. Krátce před její smrtí byly dvě jiné malé černošky přijaty do kláštera. Josefka plna radosti je políbila a zvolala: „Jaké to štěstí, zase o dvě malé černošky více pro nebe.“

Od toho okamžiku jim byla přítelkyní a učitelkou. Někdy vyklouzla těmto děvčatům ve víře ještě nevyzvášeným neslušná slova. Ihned je pokárala s velikou laskavostí: „Hleďte, to není pěkné! Arabové tak mluví, protože nejsou pokřtěni; avšak křesťan tak nemluví, protože má Ježíše v srdci. Vás Pán Bůh sem přivedl, abyste byly pokřtěny. Proto vás prosím, nemluvte už taková slova!“

Předsevzetí: Chci z lásky k Ježíškovi celý den poslouchati rád a s veselou tváří, i když mě to stojí sebezpřemáhání. „Ježíšku, z lásky k Tobě!“

Nemoc malé trpitelky se tak zhoršila, že lékař doporučil, aby jí bylo uděleno poslední pomázání. Při této zprávě Josefka se zaradovala.

Bylo to 21. dubna v 6 hodin večer. Kněz přišel a jelikož dívka byla velice dobře připravena, vzbudil s ní několik zbožných myšlenek a začal se svatými úkony. Všecky sestry byly přítomny. Josefa prosila představenou a potom všecky sestry za odpuštění. Sestry začaly plakati, i kněz byl tak dojat, že sotva mohl vysloviti slova svatých obřadů. Jenom malá nemocná byla veselá a šťastná a zářila radostí; její myšlenky byly soustředěné na svaté pomázání. Dojemnou ochotou podávala knězi své ruce, jakoby chtěla říci: „Pospíchej, abys mi otevřel nebe!“

Po svatém pomázání zůstala malá Josefka nějaký čas v hluboké sebranosti myslí a děkovala za novou milost, kterou právě obdržela. Potom si přála, aby ostatní chovanky ještě se přišly s ní rozloučiti. Bylo jí vyhověno, a když dívky přišly, začaly plakati. Ona je však těšila slovy: „Neplačte, neplačte. Jdu do nebe a budu se mnoho modliti za vás, za Arabky a za všecky malé černošky! Ale musíte zůstatí hodné a poslušné! Milujte Pána Ježíše a Panu Marii z celého srdce!“

Po svatém pomázání Josefka ještě žila a trpěla čtrnáct dní. Celé její tělo bylo takřka

jedna rána. Kdo se jí jen dotkl způsobil jí nevýslovné bolesti. Její útěchou byl kříž, který často líbala, když jí bylo nejhůř. U lože chtěla míti sošku Matky Boží a v bolestech upřeně na ní hleděla. Vzpomínka na Matku Sedmibolestnou jí dodala síly snášeti bolesti.

Nemoc byla záhadná. Někdy se zdálo, že už umírá. Kolemstojící se modlili za umírající. Už se domnívali, že zemřela, tu najednou otevřela oči a zvolala: „Ó nebe, nebe! Nechte mne do nebe! S Bohem, matko; s Bohem sestřičky, s Bohem!“

S údivem pohlédla na pravou stranu lůžka. Když se jí tázal zpovědník, co jí je, odpověděla: „Vidím Pána Ježíše, vidím Pannu Marii, vidím svatého Josefa! Ach, jak krásní jsou! Přišli pro mne!“

Druhého dne v poledne, otevřela oči, úsměv ozářil její tvář a tak zemřela.

Z katechismu: Co napsal apoštol Jakub o posledním pomazání?

Apoštol Jakub napsal o posledním pomazání: „Jeli kdo z vás nemocen, povolej k sobě kněze církve; a ti ať se modlí nad ním, mažíce jej olejem ve jménu Páně. A modlitba víry spasí nemocného a posílí ho Pán, a má-li hříchy na sobě, budou mu odpuštěny.“ (Jak. 5, 14. 15.)

Tak napsal věřícím apoštol Jakub Mladší, biskup jerusalemský. († 62.) Ze slov „ve jménu Páně“ je poznati, že poslední pomazání ustanovil Kristus Pán.

Co působí poslední pomázání?

Poslední pomázání působí toto: 1. odpouští nemocnému všední hříchy a tresty boží; — 2. posvěcuje ho, aby byl světější; — 3. posiluje ho v utrpení, pokušení a smrtelné úzkosti.

Vzácné účinky zvláštní. Mimořádně odpouští poslední pomazání také hříchy těžké, když se z nich nemocný nemůže už zpovídati, ale má nad nimi litost aspoň nedokonalou. Často působí poslední pomazání úlevu v nemoci, někdy pak i tělesné zdraví, prospívá-li to nemocnému k spasení. Jak dobrotivě pečuje Kristus, dobrý pastýř, o nemocné věřící!

Příprava nemocného. Nemocný se má k poslednímu pomazání připravití svatou zpovědí aneb aspoň upřímnou lítostí a zcela se odevzdati do vůle Boží — Kněze na nemocného závčas upozorniti, jemu povozem přes pole posloužiti, nemocnému v přípravě napomáhati, je velmi cenný skutek milosrdenství. Domácí by měli hřích na svědomí, kdyby jejich vinou nemocný umřel nesmířen s Pánem Bohem.

Předsevzetí: Často se pomodlím: „Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod nás, Pane! Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

Vzhůru srdce!

10. května

(Bl. Maria Lataste, narodila se v Mimbaste v jižní Francii. Zemřela v roce 1847 jako 25letá v pověsti svatosti.)

Rodičové Mariini byli chudí, zbožní vesničané. Marie do školy nechodila, jen od matky se naučila čísti a psátí a pro domácnost šítí a

přásti. Matka netrpěla zahálky. Vyučovala také svou dcerušku v náboženství. Avšak Maria byla neposedná, svěhlavá a neposlušná. Hráti si, to ano, ale katechismu se učit, to nechtěla. Starší sestra ji napomínala, někdy to pomohlo, avšak obyčejně sotva jí něco řekla, za chvíli to bylo zapomenuto. Dobrá matka byla z toho celá nešťastná. Modlila se mnoho za dceru s důvěrou, že Pán Bůh jí vyslyší.

Avšak zdálo se, že Pán Bůh jí nevyslyšel. Neboť Maria, když jí bylo devět let, stala se zádumčivou, ano, nevlídnou. — Proč?

Cítila ve svém srdci touhu po něčem velikém, vysokém. „V takové vesničce, jako je Mimbasté bych měla celý svůj život skrytě ztráviti?“ Byla plná bolesti a závisti, že se nenarodila v bohaté a vznešené rodině. Tam by se jí dostalo skvělé výchovy a pak by se jí otevřela cesta k slávě! Viděla-li, jak jiné dívky byly vzdělanější, rmoutila se nad tím; hleděla je napodobiti, ale nepodařilo se jí to.

Svoje myšlenky a žádosti nikomu nezjevila. A tak se zlo ještě zhoršilo. Matka pozorovala s bolestí duševní stav své dcery a zdvojnásobila své modlitby.

Konečně Pán Bůh vyslyšel její modlitby. Marie slyšela o lásce Pána Ježíše, jak ustanovil Nejsv. Svátost oltářní. A to jí otevřelo oči. Poznala, že všechno, co jí svět dáti může, je nic proti tomu, co Bůh chce jí dáti. Se vši horlivostí začala se připravovati k sv. přijí-

mání, učila se katechismu a cvičila se v ctnostech. Přemýšlela o svých chybách a hleděla je odstranit. Stala se poslušnou, pilnou a zbožnou.

Pán jí odměnil tuto horlivost tím, že při prvním svátém přijímání cítila veliké štěstí.

Z katechismu: Co je svátost oltářní?

Svátost oltářní jest tělo a krev Ježíše Krista pod způsoby chleba a vína.

Významné názvy. Říkáme: svátost „oltářní“, protože tato svátost se na oltáři koná a na něm ve svatostánku se ukládá. — Říkáme: „nejsvětější“ svátost, protože je v ní přítomen sám Ježíš Kristus, Bůh nejvyšší svatý. — Jinak říkáme svátosti oltářní: svatá hostie, boží tělo, chléb nebeský, eucharistie (vzácný dar).

„Nám se zanechal.“ Pán Ježíš ustanovil svátost oltářní: 1. aby se ve mši svaté každodenně za nás obětoval; — 2. aby ve svátém přijímání byl pokrmem duši naší; — 3. aby s námi ustavičně dlel nejenom jako Bůh, nýbrž i jako člověk.

Naučení: I naše srdce touží po něčem velikém. Avšak, co nám svět dává, to neuspokojí naši duši. „Jako polní tráva trvá lidská sláva.“ Modleme se často se sv. Augustinem: „Ó Bože, pro sebe jsi nás stvořil, a nepokojná je duše naše, dokud neodpočívá v Tobě!“

„Almužna přikrývá množství hříchů.“

11. května

Jednoho dne šla Marie s matkou z kostela domů a potkali žebráka. Matka mu chtěla něco dát, sáhla po kapse, ale neměla žádných

peněz s sebou. Bylo jí to líto, neboť měla dobré srdce. Tu vytáhla Marie svoji peněženku a dala ji matce, řkouc: „Maminko, nemáte ničeho? tady, dejte za mne!“ Matka otevřela peněženku

a pravila: „Ale vždyť tu nemáš žádných drobných peněz!“ — „To nic nevadí, maminko, jen mu dejte více; já si to zase vydělám.“ — „Dobře, dej mu sama, přinese ti to požehnání, aby ses polepšila!“ — Marie nedala se dvakráte pobízeti. Rychle vytáhla půl franku, dala jej žebrákovvi a řekla: „Modlete se za

mne, abych se polepšila.“ Potom spěchala k matce a volala radostně: „Teď, maminko, se jistě polepším; Bůh mi odplatí můj malý dar mnohonásobně!“

Naučení: Pokání, které nám ukládá kněz při sv. zpovědi je maličké. Chceme dobrovolně něco přidati. Co bys mohl dnes ještě vykonat? Hned uvidíš, jak malá Marie chtěla napravit svoje chyby.

Malá učitelka.

12. května

Největší radost měla Marie, když mohla shromáždit kolem sebe malé děti, které ještě nechodily do školy, vykládati jim o Pánu Bohu a Ježíškovi a učit je základním pravdám svaté víry. Mezi těmito dětmi byl jeden ubohý chlapec, který si ničeho nemohl zapamatovati. Za rok učení věděl tolik, jako na začátku. Sotva že se naučil Otčenáš a Zdrávas.

Matka chtěla Marii trochu potěšiti a řekla jí: „To jistě máš mnoho trpělivosti, když toho chlapečka učíš dál.“ — „Ó můj Bože,“ odvětila Marie, „vy jste, milá maminko, se mnou měla ne menší trpělivost. Mám z toho radost, že jsem aspoň poněkud mohla napravit svou tehdejší zlomyslnost tím, že mám trochu více obtíží s ubohým dítětem. Uvidíte, maminko, že se chlapeček s milostí Boží naučí všemu, čeho potřebuje, a když půjde k sv. přijímání, jistě se za mne pomodlí.“

Přečti si ještě jednou naučení včerejšího dne.

V neděli šla kdysi Marie do kostela na nešpory. Vcházejíc do kostela, viděla, jak dvě dívky v kostele se baví a smějí. Bolelo ji to velice, že dům Boží je tak zneuctěn. Prozatím však neřekla nic. Několik dní nato potkala jednu z nich. Vlídne ji oslovila: „Ráda ještě vzpomínám, jak jsme společně šly k prvnímu sv. přijímání; od toho dne tě

mám zvláště ráda, a chtěla bych ti to dnes dokázat, ale bojím se, že bys tomu špatně rozuměla a se zlobila.“ — „Neboj se,“ odpověděla dívka, „ochotně všechno přijmu.“ — „Víš ještě, co se stalo minulou nedělí před nešporami?“ — Lehkovážná dívka úplně zapomněla. „Bylas v kostele s přítelkou, a víš, co jste tam dělaly?“ — „Ach, ano, teď vím, co míníš, dala

jsem ti pohoršení. Zasluhuji tvé výtky, a už jsem se chtěla bez toho u tebe omluviti.“ — „Ne, ne, já jsem ti nechtěla nic vytýkati, a u mne se nemusíš omlouvati; to udělej u Pána Boha. Hle, kostel je nedaleko; pojďme tam a poprosme Pána Boha za odpuštění.“

Předsevzetí: Chci často Pána Ježíše navštívit v kostele, a pokaždé si hned vzpomenouti: Pán je zde!

„Láska nemyslí o zlém.“ 14. května (1. Kor. 13, 5.)

V sousední vesnici onemocněl muž čtyřicetiletý. Dlouhá léta již nebyl u svaté zpovědi a byla obava, že zemře bez pokání. Několik přítelkyň Mariiných o tom mluvily a jedna řekla pohrdavě: „Je to člověk bezbožný; tak zemře, jak žil.“

Marii tato řeč velice zabořila. Odpověděla: „Měli bychom jej litovati, a ne jim pohrdati. Kdyby měl jen část těch milostí, kterých my zneužíváme, kdo ví, jestli by snad z něho nebyl veliký světec. Lépe učiníme, když se za něho pomodlíme, aby mu Pán Bůh dal milost obrácení. Snad Bůh čeká jenom až někdo se za něho pomodlí, a dá mu tu milost. Pomodleme se aspoň každý večer „Vzpomeň, ó milostivá Panno Maria“.

Dívky poslechlly a hle, za nějakou dobu vskutku onen nemocný se zkroušeností žádal

o kněze a s upřímnou lítostí se vyznal z hříchů svých.

Naučení: Nesmíme hříšníky pohrdati, nýbrž za ně se modliti.

Předsevzetí: Budu se často modliti za hříšníky, zvláště za ty, kteří dnes zemrou a budou státi před soudnou stolicí Boží.

15. května **„Mistr je zde a volá tě.“**
(Jan 11, 28.)

Chce-li Pán Bůh, aby někdo rostl ve ctnostech, tu na něho dopouští zkoušky a pokušení. Tak též Marie trpěla, avšak právě tím, že přemohla pokušení, stala se světicí a vzorem našim.

Když jí bylo třináct let, stala se úzkostlivou. Stále ji pronásledovala pokušení proti svaté čistotě. V duši její bylo temno. Cítila se vypráhlou. Nikde nenalezla útěchy, ani u matky ne.

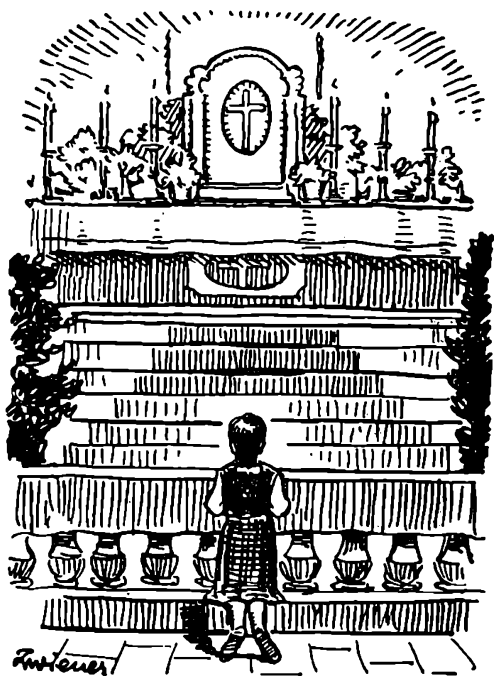
Tyto boje a pokušení trvaly několik let. Potom přestaly, avšak ubohá Marie neměla ještě pokoje. Nová pokušení na ní dorážela. Pýcha a hněv, o nichž se domnívala, že už jsou přemoženy, znovu se vzrýhaly v jejím srdci. Byla tak citlivá, že slovo, ano i pohled, každá maličkost jí dráždila k hněvu. Nic se jí nelíbilo, ani na sobě ne, ani na jiných. To bylo trápení. Nejhorší však bylo, že nevěděla, co má činiti a kam má jíti.

Se všech stran útočilo na ní peklo, avšak Pán ji neopustil a udělil jí vítězství.

Zase to byla Svátost oltářní, kde našla pomoci. Cítila vnuknutí, aby šla do kostela a k Spasiteli přítomnému ve svatostánku se pomodlila. Uposlechla vnuknutí milosti a našla hojně pomoci.

Vykládala o tom svému panu faráři: „Přiznávám se vám, že Spasitel v této Svátosti mne zahrnoval nejvznešenějšími milostmi. — K Pánu Ježíši ve svatostánku se nejraději utíkám, tam hledám klidu a nalézám radost, jaké nikomu ani nemohu vysvětliti. Ježíš ve svatostánku mne chrání proti mým nepřátelům, proti

ďáblu, proti světu a proti mým vlastním nezřízeným náklonnostem. On je

mi útěchou v bolestech, zbraní v boji, moje nebe na zemi, můj Bůh a mé všecko, můj Ježíš, můj Spasitel!“

Naučení: Při návštěvě Nejsv. Svátosti se můžeš modlití jako při pozdvihování a přijímání při mši svaté: 1. Pán můj a Bůh můj! Pozdraveno budiž svaté tělo Ježíše Krista, které za mne na kříži obětováno bylo. V nehlubší pokoře klaním se tobě. Ježíši, tobě žiji. Ježíši, tobě umírám. Ježíši, tvůj jsem živ i mrtev. Amen. — 2. Pán můj a Bůh můj. Pozdravena budiž svatá krev Ježíše Krista, která za mne na kříži vyúta byla. V nehlubší pokoře klaním se tobě. Ježíši, smiluj se nade mnou. Ježíši, slituj se nade mnou. Ježíši, odpusť mi hříchy mé. Amen.

Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má. Ježíši, v tebe věřím. Ježíši, v tebe doufám. Ježíši, tebe nade všecko miluji. Otvírám ti srdce své. Přijď ke mně, Pane Ježíši, a posvět mě. Přijď ke mně, Pane Ježíši, a posilni mě. Přijď ke mně, Pane Ježíši, a živ mě k životu věčnému. Amen.

16. května

Bůh dobře všecko činí.

(Bl. Bartoloměj Holzhauser narodil se 24. srpna 1613 v Laugnu, v diecési augšburské. Otec byl chudý švec. Za velikých obtíží studoval malý Bartoloměj, stal se knězem, působil horlivě o spáse duší a zemřel svatě v Bingenu nad Rýnem, maje 45 let. Svátek 20. května.)

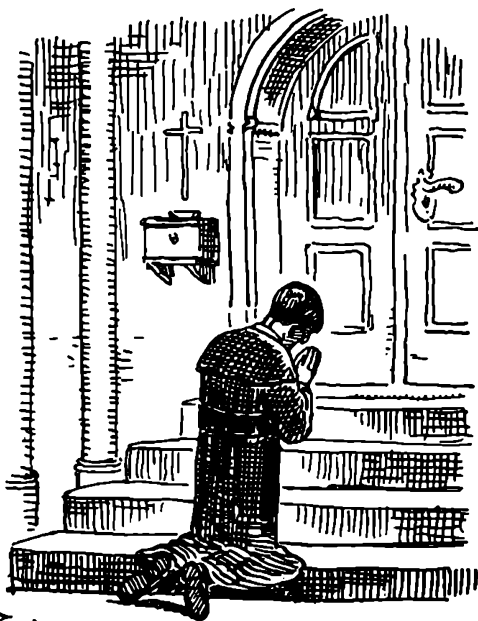
V rodné vesničce Bartolomějově nebylo školy. Děti musely chodit hodinu cesty do sousední vesnice. Bartoloměj chodil nejraději sám a modlil se sv. růženec. Jednou vypravoval doma

s dětinnou upřímností, že viděl Pána Ježíše a Pannu Marii a na obloze se mu ukázal veliký kříž. Domáci se mu vysmáli. Avšak později vzpomínka na onen kříž Bartoloměje vždy těšila v křížích a strastech.

Chtěl studovat, aby se mohl stát knězem. Avšak otec neměl prostředků. Matka prodala len, který si nastrádala a s několika haléři šel hoch do města, aby tam studoval.

Avšak štěstí jeho netrvalo dlouho. Vypukl mor, a malý student se nakazil. Pomoci u lidí nebylo, proto sebral poslední své síly a odebral se ke kostelu sv. Kříže, aby prosil Boha o pomoc. Kostel byl zamčen. Nemocný poklekl na schody a vroucně se modlil. Náhlednou cítil, jako by jej někdo udeřil a — byl zdrav.

Avšak musel se vrátit domů, protože v době moru

nikdo ani nepomýšlel podporovati chudého studenta. Doma pomáhal otci v řemesle, avšak toužil po stavu kněžském.

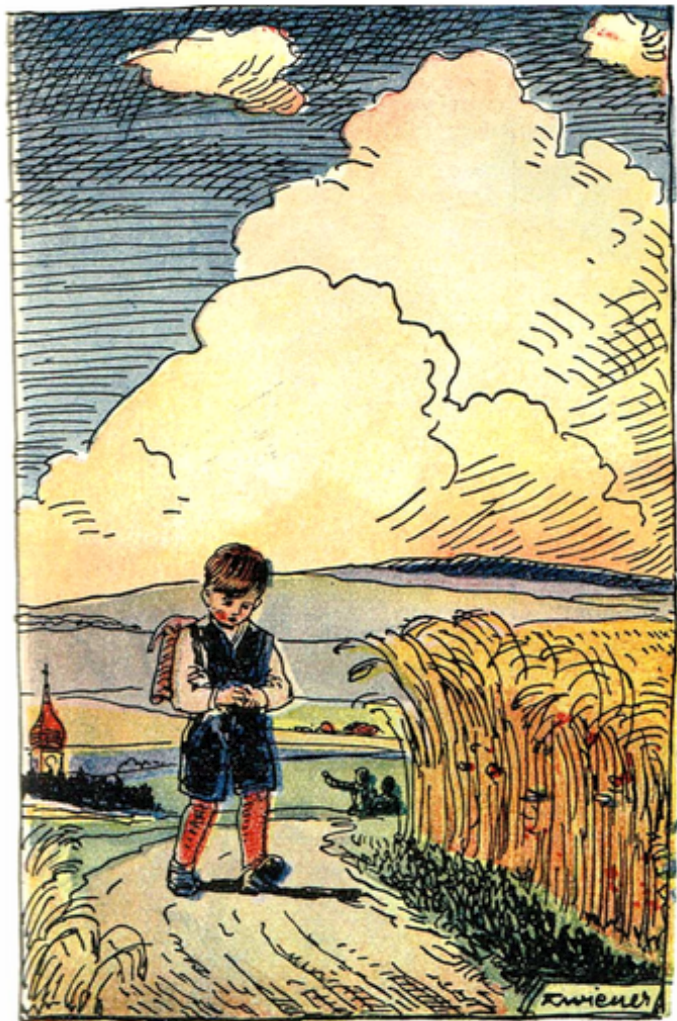
Konečně mu rodiče dovolili, aby si sám hledal v městě příležitost k dalšímu studiu. Šel do města Neuburg. Tam měli Jesuité dům, kde vychovávali zdarma hochy. Avšak byli přijímáni jen hoši, kteří byli dobře cvičení v hudbě. Bartoloměj mnoho notám nerozuměl, avšak modlil se k Bohu, aby byl do ústavu přijat; modlitba byla vyslyšena.

Měl býti zkoušen ze zpěvu. Dali mu těžkou píseň, aby ji zpíval podle not. Malý studentík zpíval tak výborně, že všichni měli z toho radost a Bartoloměj byl nejenom přijat, nýbrž u stolu posazen na první místo.

Brzy se však ukázalo, že vskutku zpěvu mnoho nerozumí, byl sice z milosrdenství v ústavě ponechán, ale posazen na poslední místo. Malý světec i za to děkoval Pánu Bohu a radoval se, že může zůstat. Svou pílí a zbožností přece se jednou dostal zase na první místo mezi nejlepší žáky.

Naučení máš už v tom, co jsi právě četl z katechismu.

Předsevzetí S velikou zbožností se chce modliti: Buď vůle Tvá, ó Bože, neboť co Ty chceš, je vždycky k našemu dobru.

17. května

Světec Svátosti oltární.

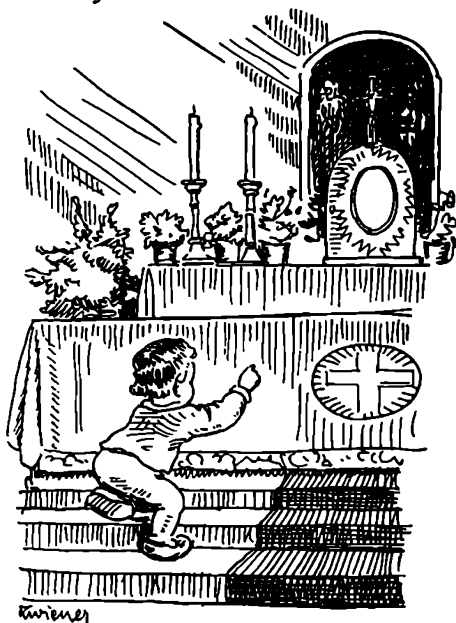
(Sv. Paschal Baylon žil v letech 1540—1592.
Jeho svátek 17. května.)

Martin a Isabella Baylon se jmenovali rodiče sv. Paschala. Žili ve vesnici Torremosa ve Španělsku a byli zbožní, chudí rolníci. Bůh jim daroval pět dětí. Nejmladšímu dali jméno Paschalis.

Matka jeho byla zbožná žena a chodila každý den na mši svatou. Dítě vzala s sebou a měla

velikou radost, že malý Paschal se choval v kostele tiše a pozorně hleděl na kněze, jak sloužil mši svatou, jakoby všemu rozuměl.

Jednoho dne měli rodiče práci a nechali chlapečka na chvíli samotného. Brzy však zpozorovali, že dítě zmizelo. Hledali všude, ale marně. Ani u sousedů dítěte nebylo. Plni úzkosti šli do kostela, a hle, tam před oltářem na zemi seděl Paschal. Neuměl

Křivánek

ještě chodití a tak se šoural rukama a nohama do kostela a před oltářem tiše usedl. Od té doby činil tak častěji a rodiče ho nechali, neboť věděli, kde je.

Tam v kostele rád pozoroval obrazy Ukřižovaného, Matky Boží a světců. Matka mu vypravovala o Pánu Ježíši a o svatých a tak chlapeček obrazům rozuměl, ačkoliv neuměl čísti. Neboť do školy nechodil, rodiče byli chudí. Již jako dítě pásal ovce, aby si něco vydělal.

Největší jeho radostí bylo, mohl-li i ve všední dny na mši svatou. Bylo na něm viděti, jak je mu bolestno odloučiti se od Nejsvětější Svátosti oltářní. A po celý den Bohu děkoval za velikou milost, že ráno mohl býti na mši svaté.

Z katechismu: Přicházej ochotně! „Mistr je zde a volá tě.“ (Jan 11, 28.) „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mat. 11, 28.) „Zaradoval jsem se, když mi řečeno bylo: Půjdeme do domu božího.“ (Žalm 121, 1.) **Hodný věřící přichází do kostela jak může, aspoň na chvíli, i když není povinen, — na povinné pak služby boží po každé a včas. Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí a druhé vyrušuje z pobožnosti.**

Oběti Starého zákona. Věřící od počátku ctili Boha nejen soukromě, nýbrž i společně modlitbou a oběťmi. Na rozkaz boží bylo podrobně určeno, co a kterak má obětovati lid izraelský. Obětovaly se dary rostlinné a živočišné. Byly to tedy oběti Bohu nedosti přiměřené, nedokonalé. A Bůh přece i na takové oběti hleděl se zalíbením (1. Mojž. 4, 4), hlavně

proto, že v nich viděl předobraz oběti Nového zákona. Takovým předobrazem byly zvláště obětní dary Melchisedechovy (1. Mojž. 14, 18.), každodenní oběť beránků v chrámě a beránek velikonoční. (Žid. 5, 6.)

Novou oběť předpověděl Bůh ústy proroka: „Nemám zalíbení ve vás a nepřijmu oběti z ruky vaší. Neboť od východu slunce až na západ bude se jménu mému na každém místě podávati (nekrvavá) oběť čistá.“ (Malachiáš 1, 10, 11.)

Která jest oběť Nového zákona?

Oběť Nového zákona jest Ježíš Kristus, Beránek boží, jenž se za nás svou smrtí na kříži obětoval a v každé mši svaté tu oběť na oltáři obnovuje.

Kristus — Beránek boží. Proč se tak říká Kristu Ježíši? Na kříži se obětoval způsobem krvavým, na oltáři se obětuje způsobem nekrvavým, totiž tak, že znova netrpí a neumírá; na kříži se obětoval sám, na oltáři se obětuje s pomocí kněze, totiž tak, že kněz chléb a víno proměňuje, Beránka pak božského spoluobětuje.

První mši svatou slavil Pán Ježíš při poslední večeři. Proměnil chléb ve své tělo slovy: „Toto jest tělo mé, které se za vás vydává“ (v oběť). Víno proměnil ve svou krev slovy: „Toto jest krev má, která se za vás vylévá“ (v oběť). Tak se Otci nebeskému pod způsobami chleba a vína po prvé sám obětoval nekrvavým způsobem. A tak se chtěl obětovati ustavičně až do skonání světa. Na to ustanovil oběť mešní.

18. května

Práce.

Venku na pastvě byl často sám. Ale nelenil. Rád by se byl něco dověděl o Pánu Ježíši a ze životů svatých. Co učinil? Koupil si knížku a vzal si ji s sebou na pastvu. A když někdy šel ně-

jaký dospělý člověk mimo, prosil jej, aby mu vysvětlil některá písmena. Lidé to udělali rádi a tak se ponenáhlu naučil čísti ano i psátí.

Někdo mu daroval knížku, v níž byly modlitby k Panně Marii. Z této knížečky čítával a modlíval se denně. Aby v tomto čtení nebyl vyrušován, odešel od ostatních pastevců a vedl své stádo ke kapli Matky Boží. Tam nerušeně čítával a se modlil.

Avšak kolem kaple bylo jen málo trávy a tu ovce brzy spásly. Proto se ho tázal hospodář, jemuž náležely ovce: „Proč paseš jen na jednom místě? Není tam už žádné trávy a moje ovce budou hubené.“ Na to odpověděl Paschal: „U Matky Boží nebudou ovce trpěti hladem, ona je dobrá pastýřka.“ A tak tomu opravdu bylo. Bůh odměnil jeho zbožnou úctu k Panně Marii tak, že ovce jeho hospodáře byly mnohem tučnější než ostatní.

Na pastvě si Paschal udělal z rostlin různec a ten se modlíval kleče tváří obrácen ke kostelu. Takové různence též daroval jiným a říkával, že jsou pleteny z růží bílých a červených: bílé růže jsou ctnosti Panny Marie, na něž pamatujeme při každém „Zdrávasu“; červené růže jsou rány milého Spasitele, na něž vzpomínáme, když se modlíme „Otče náš“.

I oltář si udělal Paschalis a vždy jej nosil u sebe. Byla to jeho pastýřská hůl. Na její horní části vyřezal sošku Panny Marie s Ježíškem a kříž. Když přišel na pěkné místo, nejraději ně-

kde pod krásným stromem, vrazil hůl do země, klekl před obrazem Matky Boží a vroucně se modlil. Paschal ani nevěděl, že Bůh pro jeho zbožnost dal holi té zázračnou moc. Ve Španělsku na pastvinách jsou sice tůně s vodou pro dobytek, ale čerstvé pramenité vody pro lidi není daleko široko. Proto pastýři často trpěli žízní. Když jednou naříkali, radil jim Paschal, aby vrazili holí do země a že hned bude téci čerstvá voda. Učinili tak, ale voda se neukázala. Tomu se divil Paschal, vrazil svou hůl do země a hned tekla čerstvá voda. Pastýři se domnívali, že Paschal věděl o nějakém skrytém prameni. Proto jej zavedli druhého dne do jiné odlehlé krajiny bažinaté a prosili jej o pitnou vodu.

Paschal vrazil hůl do země a hned vytryskl čistý pramen. Pastýři se velice divili, on však nikoliv. Neboť věděl, že Bůh je všemohoucí.

Z katechismu: Čím jsou povinni zaměstnavatelé podřízeným?

Zaměstnavatelé jsou podřízeným povinni platiti spravedlivou mzdu a přidržovati je k dobrému.

Zaměstnavatelé. „Každému, kdo ti bude něco pracovati, vyplat ihned mzdu!“ (Tob. 4, 15.) „Hle, zadržaná mzda dělníků, kteří požali pole vaše, křičí, a jejich volání vešlo v uši Pána zástupů.“ (Jak. 5, 4.) — **Mistry a hospodáře** napomíná sv. Pavel: „Páni, prokazujete služebníkům, co je spravedливо a slušno, vědouce, že také vy máte Pána v nebi.“ (Kol. 4, 1.) „Nestará-li se kdo o svoje a zvláště o domácí své, zapřel víru a jest horší nežli nevěřící.“ (1. Tim. 5, 8.)

Zaměstnanci jsou zaměstnavatelům povinni věrně sloužiti a svědomitě pracovati. „Hoden je dělník mzdy své“, zasloužené totiž práci svědomitou. (Luk. 10, 7.) Dokonalé odměny dojde „služebník dobrý a věrný“ v radosti Pána nebeského. (Mat. 25, 21.) „Cokoli činíte, konejte ze srdce jako Pánu a ne lidem, věduce, že od Pána přijmete v odplatu dědictví (nebeské). Kristu Pánu služte!“ (Kol. 3, 23. 24.)

Vrať a nahraď!

19. května

Paschal pásl jenom ovce. Matka se jednou tázala: „Nechtěl bys také pásti kozy naší sousedky?“ On však odpověděl: „Maminko, raději ne. Hle kozy jsou tak divoké. Jak snadno by se stalo, že by některá zaběhla na sousedovo pole a udělala by škodu.“ Tak se bál Paschal i nejmenšího hříchu. Neboť kdekoli byl, mysлил vždycky na přítomnost Boží.

Po několika letech opustil otcovský dům, aby si hledal lepší službu, by mohl něco vydělati a tak podporovati své rodiče a chudé. Stal se pastýřem u zbožného muže, jménem Garsias. Jelikož mu sloužil dobře a věrně, přijal jej Garsias za syna a chtěl jej učiniti dědicem. Avšak Paschalis poděkoval a odmítl. Chtěl raději zůstati chudým „z lásky k Pánu Bohu.“ Tak zůstal chudým pastýřem.

Velice si dával pozor, aby jeho stádo nečinilo škody na cizím. Jednou se to však přes jeho bdělost stalo. Několik ovcí uprchlo v noci na sousedovo pole, kde bylo zaseté obilí a tam

se pásly. Paschal hned ráno šel k sousedovi a prosil jej, aby odhadl škodu, že mu ji nahradí, jakmile obdrží služné. Když po nějaké době opravdu přišel, aby škodu nahradil, řekl majitel: „Právě tento kousek pole mi přinesl více úrody než ostatní, proto nemohu přijmouti žádné náhrady.“

Ačkoli Paschal tolik dával pozor na své ovečky, přec si nebyl jist, jestli bez jeho vědomí neučinily nějakou škodu na polích. Co učinil? Když byla doba žní, vzal s sebou srp na pole a pilně pomáhal žencům, aby tak nahradil škodu, kterou snad jeho ovce způsobily bez jeho vědomí.

Z katechismu: Co poroučí Bůh sedmým příkázáním?

Sedmým příkázáním poroučí Bůh: 1. abychom bohumile o majetek pečovali; — 2. abychom každému, co jeho jest, nechávali, dávali a prokazovali; — 3. abychom nespravedlivý majetek navrátili a škodu způsobenou napravili.

20. května

Svědomitý.

Protože Paschal stále myslel na přítomnost Boží, stal se velice svědomitým. Byl ke všem dobrý a laskavý a bál se i nejmenšího hříchu.

Aby nezapomněl při zpytování svědomí svých chyb, vynalezl si tento prostředek: Nosil u sebe šňůru a pokaždé, když se dopustil — ne ze zlé vůle, ale ze slabosti — nějaké nedokonalosti,

hned si na své šňůře udělal uzel. Každý večer vzýval Ducha svatého, aby jej osvětlil, by poznal své hříchy. Potom se podíval na svoji šňůru, kolik uzlů tam bylo. Vzpomněl si na své hříchy a srdečně jich litoval.

Protože každý den zpytoval své svědomí, žaloval se při sv. zpovědi z mnohých hříchů a nedokonalostí, zatím co ostatní pastýři nemohli pochopiti, z čeho se vůbec zpovídá, protože na něm nepozorovali ani nejmenší chyby. Hřích zatemňuje rozum, proto velcí hříšníci často nepoznávají svých hříchů. Kdo však miluje Boha, je naplněn Duchem svatým; a Duch svatý je světlo. Když sluníčko svítí do temné světnice, vidíte v těch paprscích slunečních i nejjemnější prach. Taktéž Paschal ve světle Ducha svatého viděl ve svém srdci i nejmenší nedokonalosti. A když je poznal, hleděl se jich varovati.

Slyšel-li někdy neslušné slovo, nemístný žert, odešel s odporem. Raději by se byl dal rozsekati, než říci nepravdu. „Ano, je tomu tak!“ to byla jeho nejvyšší přísaha a na toto slovo mohl kdokoli spoléhati víc než na přísahy mnohých nesvědomitých lidí. Jelikož ostatní pastýři často kleli a mluvili řeči špatné a lživé, nerad s nimi chodíval. Když se pohádali a měli mezi sebou nepřátelství, Paschal je smiřoval. Avšak smíření často netrvalo dlouho. To jej velice rmoutilo; neboť se domníval, že je to jeho vina, že nezabránil urážkám Božím.

Právě proto toužil ještě více, aby mohl opustiti svět a spasiti duši svou. Dlouho se modlival a postil, aby poznal vůli Boží; konečně se rozhodl, že vstoupí do řádu sv. Františka z Assisi, protože v něm mohl žítí dál tak chudě jako dosavad. V tomto řádě zůstal až do konce svého života. Bůh jej vyznamenal mnohými zázraky.

Z katechismu: Hlas svědomí. Při každém jednání ozývá se nám v duši jakoby hlas: toto je spravedlivé, ono je nespravedlivé; toto je počestné, ono je nepočestné; toto je dobré, ono je zlé; toto se smí, ono se nesmí. Tak nám rozum připomíná zákon boží. Tento hlas rozumu slove svědomí. Svědomí před činem pobízí nebo varuje; po činu chválí nebo vyčítá, blaží nebo mučí. „Červ jejich neumírá,“ pravil Kristus o zavržených v pekle. (Marek 9, 43.)

21. května

Dítko Mariino.

(Sv. Bernardin Sienský byl veliký misionář a svými kázáními obrátil mnoho lidí k Bohu; žil v letech 1380—1453.)

Bernardin se narodil 8. září, tedy právě v den, kdy slavíme narození Panny Marie. Když měl tři roky, zemřel mu otec a po čtyřech letech jeho matka; tak se stal sirotkem. Jeho výchovu převzala teta; ta jej milovala jako svého syna. Její první starostí bylo: vštípití do jeho srdce lásku k Bohu a vroucí úctu k Panně Marii. Bernardin přijal její poučení a napomenutí a

snažil se z lásky k Matce Boží jí následovati v jejích ctnostech.

Každou sobotu se postíval a navštěvoval mariánské kostely. Jeden z nejkrásnějších obrazů Panny Marie je blízko města Sieny. Tam chodíval každý den a dlouho se modlíval. Když se příbuzný kdysi tázal, co tam tak dlouho činí, odpověděl: „Prosím Královnu nebeskou zvláště o jednu věc: aby mne totiž zachránila v tak mnohých nebezpečích; jsem mladý a obávám se, abych neztratil svou nevinnost, a ta je mi milejší než všechny poklady světa.“

Láska k Matce Boží jej doprovázela po celý život. Jednou při kázání pravil: „Já, bratr Bernardin, vždycky jsem zbožně uctíval Pannu Marii; neboť v den jejího narození jsem se narodil, v tentýž den jsem byl oblečen v roucho řeholní a složil sliby řeholní; v tentýž den jsem sloužil první mši svatou; a přeji si vroucně, abych v ten den odešel z tohoto světa.“

Úctou mariánskou Bernardin se již v mládí stal svatým. Modlíval se rád, často navštěvoval Spasitele v kostele a přísluhoval při mši svaté. K lidem byl laskavý a úslužný. Rád poslouchal slovo Boží, a co slyšel, vštípil si do paměti a vypravoval o tom mladším dětem.

Z k a t e c h i s m u : Nejsvětějších z věřících. Panna Maria sloužila božskému Synu svému pečlivě po celou dobu skrytého života jeho. Přimlouvala se u něho na svatbě v Káni Galilejské. Cestou křížovou jej provázela na Kalvarii. Tam stála pod křížem a trpěla

s ním, až dokonal. Trvala na modlitbách s učedníky před sesláním Ducha sv. Poslední léta prožila pod ochranou sv. Jana, Miláčka Páně. Po smrti vzal ji Pán Ježíš do nebe a tam ji povýšil nad anděly a svaté. To slavíme ve svátek Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna. — Oslavení Ježíše Krista a Panny Marie si připomínáme v růženci slavném.

22. května

Ctnost andělská.

Láska a úcta k Panně Marii vzbudila v duši Bernardina lásku k andělské ctnosti svaté čistoty.

Když mu bylo jedenáct let, šel na studie. Jeden z jeho učitelů praví, že nikdy neměl lepšího žáka a že, zvláště se vyznamenával čistotou srdce. Nikdy z jeho úst nevyšlo slovo špatné; a když si v jeho přítomnosti někdo dovolil říci slovo nepočetné, Bernardin zčervenal, jakoby jej někdo udeřil v tvář.

Byl mírný a laskavý, ale dovedl býti také rázným, jednalo-li se o ctnost svaté čistoty. Jednou si dovolil vážený občan města Sieny v jeho přítomnosti říci slovo dvojsmyslné. Bernardin se rozhněval svatým hněvem a tak důtklivě pokáral onoho občana, že zahanben odešel. Později po mnoha letech onen občan slyšel kázání světcovo. Při pohledu na světce mu přišla na mysl ona výtka, kterou tehdy byl obdržel od mladého Bernardina; lítostí začal hlasitě plakat nad pohoršením, které byl tehdy dal.

Kdo zachovává čistotu, toho si váží všichni i ti, kteří se mu posmívají, v srdci mají přece úctu před ním. Tak byl též Bernardin vážen od svých spolustudentů. A když někdy ve společnosti padlo slovo méně slušné, a Bernardin byl na blízku, říkali: „Tiše, Bernardin přichází!“

Jednou chtěl jej člověk bezbožný svést ke hříchu. Bernardin jej rázně odbyl a hned odešel. Člověk ten znovu a znovu jej obtěžoval.

Tu si vzal světec několik kamarádů na pomoc a když onen člověk přišel zase a mu dokonce nabízel peníze, Bernardin začal křičeti, jeho společníci přišli a kamením odehnali onoho svůdce.

Z katechismu: Co pomáhá k zachování svaté čistoty?

K zachování svaté čistoty pomáhá: 1. rychle odpirati pokušení a důvěrně vzývati Pána Ježíše i Panu Marii; -- 2. dobře se modlívati a co nejčastěji

přijímati svátosti; — 3. pamatovati, že Bůh všechno vidí, a že každé chvíle můžeme umřítí.

Láska.

Jednoho dne přišel chudý do domu tetina. Ta jej odmítla, protože v domě nebylo než jednoho chleba, který celé rodině měl sloužiti k obědu. Když Bernardin to viděl, prosil: „Pro lásku Boží, dejme tomu chudému člověku něco, jinak bych nemohl jísti ani v poledne ani večer. Raději chci zůstatí lačný, než aby chudý měl hlad.“ Tato slova tak dojala tetu, že svůj kousek chleba darovala žebrákovi.

23. května

Ježíš.

Když bylo Bernardinovi 17 let, dokončil s úspěchem svá studia. Právě povstal v městě mor. proto se věnoval nějaký čas péči o nemocné. Několik let později vstoupil do řádu Františkánů a působil jako misionář po celé Itálii. Zvláště rozšiřoval úctu k nejsvětějšímu jménu Ježíš. V tehdejší době se lidé mezi sebou nenáviděli a v nenávisti často páchali vraždy. Bernardin kázal o jménu Ježíš, který jako Spasitel přišel nás smířiti s Bohem. Mocí tohoto nejsvětějšího jména způsobil horlivý misionář velikou změnu v lidu. Nepřátelé se smířili mezi sebou a s Bohem a začali život pokání,

Jednoho dne přišel do městečka a viděl tam muže, který maloval a tiskl hrací karty. Bernardin přistoupil k němu, nějaký čas díval se na něho a řekl: „Neumíš nic jiného než toto?“ — Muž odpověděl: „Ne!“ — Na to světec: „Jestli uposlechněš, co ti poradím, bude o tvou výživu postaráno.“ — Potom vzal kružítko, nakreslil na kartu kružnici; dovnitř napsal svaté jméno Ježíš, ozdobil je věncem paprsků a růží a řekl: „Synu můj, kresli takové obrázky, a ručím ti, že toho více prodáš než těch ďábelských karet hracích, které svádějí k tak mnohým hříchům a jsou příčinou, že v mnohých rodinách je nouze a bída. Učiň tak a vždycky budeš mít dosti na živobytí.“

Muž uposlechl a stalo se jak předpověděl světec.

Bernardin zemřel ve věku 73 let, právě, když jeho spolubratři se modlili chvalozpěv P. Marie: „Velebí duše má Hospodina, a duch můj zaplesal v Bohu, Spasiteli mém!“

Maria útočiště.

24. května

(Bl. Křišpín z Viterba žil. v letech 1668—1750 v Itálii.)

Křišpín je jeho řeholní jméno. Při křtu svatém obdržel jméno Petr. Rodiče byli zbožní a zvláště matka hleděla vzbuditi v srdci svého synáčka velikou lásku k Panně Marii. Když

mu bylo pět let, zavedla jej do kostela „Maria u dubu“, půl hodiny od města a klečíc zasvětila jej Matce Boží. Potom mu řekla: „Hle tato jest tvoje Matka! Jí tebe daruji. Miluj ji vždy a uctívej ji jako svou Paní!“ Tato slova se hluboce vryla do jeho srdce a nikdy nejmenoval Pannu Marii jinak než „Matka“ a „Paní“.

Poučen od své matky v každém nebezpečí se utíkal k Panně Marii.

Jednoho dne vylezl s dvěma jinými hochy na vysokou hrušku. Větev, na níž stáli, se ulomila a všichni tři spadli dolů. Při tom se on modlil: „Ó Maria, zachraň mne!“ a hle, neporanil se, zatím co jeho dva kamarádi byli značně zraněni.

Jeho úcta k Matce Boží se nespokojovala modlitbou. Snažil se následovati Pannu Marii zvláště ve ctnosti pokory.

Ještě byl maličký a matka jej brala sebou do kláštera sv. Růženy, kde dostávala prá-

ci. Řeholnice měly radost z hodného dítěte. Později nechával matku v hovorně, až si svoje záležitosti vyřídila a šel zatím do kostela a zbožně se modlil před Nejsvětější Svátostí oltární. Řeholnice to viděly a velice se jeho zbožnosti divily. Když se vrátil do hovorny, řekly mu: „Hle, tu jde náš malý světec! Teď již ti nebudeme říkati Petříku, nýbrž svaty Petříku.“ Pokorný hoch neřekl ani slova, ale zahanben začal plakati a táhl matku za šaty, aby již šla.

Řeholnice vypravovaly tento příběh kanovníkovi Zozzinimu. Ten druhého dne potkal hochu a žertovně na něj zavolal: „Pozdrav tě Pán Bůh, svatý Petříku!“ Ten zčervenal zahanbením, potom však, jako Duchem Božím osvícen řekl: „Snad se teď posmíváte, ale možná že Bůh to uskuteční.“

Poklad v poli.

25. května

Nejraději chodil Petr do různých kostelů města, aby při mši svaté přisluhoval. Avšak nikdy za to nepřijal odměny. Ostatní část dne pomáhal otci v práci a učil se.

Když mu bylo jedenáct let, dali jej rodiče k Jesuitům na studie. Byl nadaný a poslušný, proto jeho učitelé jej měli rádi. I teď ministroval, pokud mu to dovolily jeho povinnosti.

V roce 1679 dala slaviti hraběnka Maldacchini svátek sv. Růžence velice okázale v kostele „P. Marie u dubu“. Nařídila, aby kněžím,

kteří tam slouží mši svatou, a ministrantům byla dána odměna. Petr přísluhoval od rána až do poledne, ale když mu správce hraběnky chtěl dáti odměnu, odpověděl: „Moje Paní již mne odměnila.“ Správce se domníval, že vskutku mu již hraběnka dala peníze. Brzy se však přesvědčil, že tomu tak není. I tázal se ho při příležitosti: „Proč jsi řekl, že ti již byla dána odměna?“ Hoch odpověděl s úsměvem: „Moje Paní není hraběnka Maldacchini, nýbrž královna nebeská.“

Když jednou po škole pomáhal kostelníkovi u Františkánů, položil svoje knihy a sešity do lavice v postranní kapli. Jeden z jeho spolužáků to zpozoroval a ukradl mu kabelu s věcmi. Když Petr po vykonané práci se vrátil do kaple, polekal se velice, že jeho věci zmizely. S pláčem šel k oltáři sv. Antonína a modlil se: „Svatý Antoníne! Hle, já ti sloužím v sákrstii a jiní mne oloupili v kostele! Pomoz mi, abych zase dostal zpět své věci!“

Svatý Antonín pomohl. Mladý zloděj sotva se vrátil domů se svým lovem, onemocněl těžce horečkou. Ve smrtelné úzkosti se přiznal matce ze své krádeže a ta hned ukradené věci vrátila.

Za nedlouho rodiče rozhodli, že Petr nemá studovati dále, nýbrž naučiti se nějakému řemeslu. Syn poslechl a stal se obuvníkem. Jeho strýc, u něhož se učil, měl ho rád a každou

sobotu mu dal za odměnu nějaký peníz. Hoch se dlouho nerozmýšlel, co s penízem uděláti, šel na trh a koupil nejkrásnější květiny pro obraz Panny Marie.

Strýc pozoroval, že Petr je hubený a bledý a vytýkal mu, že se v sobotu ke cti Matky Boží postí. Proto každou sobotu nakoupil dobrých jídel a přinesl mu je. Petr, aby strýce neurazil, něco z nich pojedl, ale tvář jeho se nezlepšila, naopak, začal churavěti. Strýc povolil a řekl matce: „Nech jej, ať se postí; jest lépe míti v domě hubeného světce, než tučného zločince.“

Petr se zase v sobotu postil, a hle, čím dále, tím více sílil.

Chtěl vstoupiti ke kapucínům, ale příbuzní se vzpírali, ano i matka hořce plakala, že jí chce odejít. On však pravil: „Proč pláčeš? Nedarovala jsi mne jako pětiletého hošíka Bohu a Panně Marii? Proč chceš nyní odepřít, cos tehdy darovala? Tehdy jsi mne darovala ze svobodné vůle, bez podmínky, s mým souhlasem. Proto musíš teď dokonati cos tehdy začala!“

Políbiv rodičům ruce, rozloučil se s nimi a šel s několika přátely do kláštera. Po cestě však je napadl pes, jakoby je chtěl roztrhat. Přátelé se rozutekli; jen Petr zůstal klidný a podle svého zvyku vzýval svou Paní a Matku. A hle, pes utekl od něho a nic mu neuškodil.

26. května

Lilie Ježíšková.

(Maria Vanderiinden byla malá Holanďanka; žila v letech 1912—1924.)

Marie se narodila v Antverpách a hned druhého dne po narození se stala dítkem Božím na křtu svatém. Život dítěte i matky byl v nebezpečí, proto rodiče zasvětili dítě Matce Boží.

První modlitbička, které se naučila malá Marie, byla: „Ježíšku, daruji Ti srdce své! Přijmi je, prosím Tě, aby nepatřilo nikomu, jen tobě samému!“ Aby Ježíškovi způsobila radost, přemáhala svoje chybičky.

Za světové války žila rodina v Anglii, potom se vrátila do Antverp. Maria toužila po svatém přijímání, proto ji rodiče svěřili k výchově ctihodným sestrám. Na svátek Nanebevstoupení Páně 1919 se její touha splnila, přijala poprvé Pána Ježíše.

Když chodila do školy, dostala za odměnu knížku o sv. Terezii Ježíškově. Od ní se naučila lásce k Ježíši a lásce k obětem. Chtěla všechno darovati chudým. Jednou přítelkyně rodiny přinesla dětem velkou krabici s bonbony. Každé dítě dostalo svou část a potom krabici postavili na klavír. Avšak najednou zmizela. Kdo ji vzal? Marie se přiznala k činu a omlouvala se: „Sestřičky v klášteře řekly, že máme pro chudé děti přinést hračky a bonbony. Tak jsem to vzala a jim dala.“ — „Ale, co není tvoje, to přec nesmíš vzít! To je krádež.“ — „Maminko, odpusť mi, já to již neudělám!“

Jednou si sama udělala modlitbičku a položila si ji do modlitební knížky. Zní takto: „Můj Bože, děkuji Ti,

že jsem ještě nikdy nebyla nemocná,
že jsem dostala bratříčka,
že smím každý den ke sv. přijímání,
že mám dobré rodiče,
že nás je tak mnoho v rodině,
že smím chodit do tak dobré školy.“

Když jí bylo osm let, měla napsati úlohu: „Proč miluji Ježíše.“ — Velkými dětskými písmeny napsala do sešitu: „Miluji Ježíše, protože ležel v jesličkách, protože umřel na kříži, aby nás spasil, protože se učinil tak maličkým, aby sestoupil do sv. hostie, protože mi dal tak dobré rodiče a milé sourozence, protože stvořil krásnou přírodu, protože učinil ptáčky, kteří tak krásně zpívají, protože mi tak krásné věci dal, protože mne svěřil tak dobré škole a tak dobrým učitelkám.“

Naučení: Děti často zapominají děkovati. Ale již staří pohané říkali: „Jmenuj někoho nevděčným a řekl jsi všecko špatné o něm.“ — Rozvaž si nyní, zač ty chceš děkovati Pánu Bohu, a učiň si též takovou modlitbu jako Marie.

Za hříšníky.

27. května

Dvanáctého června 1921 byla Marie biřmována. Duch svatý jí udělil síly, aby mohla trpěti všechny bolesti, které na ni brzy přišly.

Dosud byl její život jako zahrada na sluníčku. Neměla žádných starostí, měla dobré rodiče a učitelky. Avšak najednou onemocněla kloubovým revmatismem. Horečka stoupala a bolesti byly veliké. Rodiče se rmoutili, ale Marie obětovala bolesti za obrácení hříšníků. Její dědeček již dvacet let nebyl u svatých svátostí; za něho se denně modlivala po sv. přijímání. Nyní byla vyslyšena. Milost zvítězila a dědeček šel s celou rodinou ke stolu Páně.

Dne 25. června byla v nebezpečí smrti, proto Marie přijala svátosti umírajících. Nemohla se ani hýbati. Po svatých obřadech tázala se matka: „Miláčku, chtěla bys do nebe aneb se zase uzdraviti?“ Marie odpověděla: „Jak Ježíšek chce!“ Tato slova opakovala často, když bolesti se stupňovaly.

Když jednou v noci zvláště trpěla, tázala se: „Maminko, proč musím v noci více trpěti než ve dne?“ — „Protože v noci se páchá nejvíce a nejhorších hříchů. Proto řeholníci a řeholnice vstávají v noci k modlitbě a proto též i děti mohou v noci své bolesti obětovati Pánu Bohu za hříšníky, aby je netrestal.“ Marie přemýšlela několik okamžiků, potom pravila: „Rozumím, chci ráda trpěti, aby hříšníci přišli do nebe.“

Když bolesti nebyly tak veliké, matka malé nemocné předcítávala ze života svatých. Aby Marie se příliš neunavila, matka občas s četbou přestala. Marie však prosila: „Prosím, maminko, jen čti dále! Rozumím všemu.“ Matka doufala, že dceruška se na přímluvu sv. Terezie uzdraví. Proto se jí tázala: „Necítíš, že je ti již lépe?“ Marie odpověděla: „Nevím, maminko. Bude to tak, jak Ježíšek chce.“

V této odevzdanosti do vůle Boží byla ale skryta veliká oběť. Jednou viděla obraz, na němž byly děti, jak si hrají. Bolestně zvolala: „Ach ano, hráti si, běhati!“ — Matka ji těšila: „Snad brzy budeš moci jako jiné děti hráti si a běhati. — „Ó jak ráda bych to dělala!“ Ale hned přidala: „Ale jestli jsem Ježíškovi milejší, když ležím nemocná, také je to dobré.“

Nemoc trochu polevila; proto přivezli nemocnou na venkov k dědečkovi. Ale byl to jen odpočinek na křížové cestě. Neboť brzy se jí zase přitížilo a matka ji chtěla připravit k smrti. Avšak Marie řekla hned: „Maminko, vím, že jsem velice nemocná!“ Matka klečela u postele. Najednou zazářily oči nemocné a zvolala: „Maminko, vidím nebe!“ — „Co jsi viděla miláčku?“ — „Ó, nemohu to říci. Ráda bych chtěla do nebe!“

Protože se nemoc zhoršila, převezli ji zase do města. Celou noc neměla pokoje pro bolestný kašel. Ráno řekla: „Maminko, je mi tak špatně, jak mi ještě nikdy nebylo. — Myslím, že dnes půjdu do nebe. Honem zavolejte kněze! — Kde je tatínek?“

Za chvíli pravila: „Přijď, Ježíšku! — Nevíte, co trpím. — Ježíši, přijímám všechno. — Jen mne nenechej příliš dlouho trpěti. — Milý Ježíši, přijď hned!“

Bolesti se stupňovaly. Smrt se blížila. Marie sebrala všechny síly, rozepjala ruce a volala: „Ježíšku, přijď hned! — Ježíši — Maria — Josefe. Ježíši — miluji Tě — více než všechno na světě.“ Po těchto slovech její dušička odletěla do nebe.

29. května

Nebe.

(Sv. Cyril byl jako dvanáctiletý hoch v Caesarei Kapadocké umučen. Jeho svátek se slaví 29. května.)

Rodiče malého Cyrila byli bohatí pohané. Neví se, kdo hošíka seznámil s vírou křesťanskou, zda-li chůva, nebo otrok, neb někdo jiný. Zkrátka najednou prohlásil, že je křesťanem a často vyslovoval nejsladší jméno Ježíš. Rodiče se velice tomu divili, a domnívali se, že synáček tak mluví žertem. On však to mínil vážně. Horlivě toužil po křesťanských ctnostech, a tak vynikal v poslušnosti, pilnosti a laskavosti, že mnohé děti jeho věku snažili se jej následovati.

Otec však, když poznal, že jeho syn je opravdu křesťanem, velice se rozhněval a přísně jej potrestal. Avšak víra dodala hochovi statečnosti. Snášel všechny kruté tresty a přece miloval otce a za něj se modlil.

Jednoho dne dal otec Cyrila tak krutě bít, že celé tělo jeho bylo pokryto ranami. Potom se ho tázal, zdali chce nadále zůstat křesťanem. Když Cyril řekl že ano, otec jej vydědil a vyhnal z domu. Tak se stal Cyril sirotkem a žebrákem. Celé město mluvilo o mladém hrdinovi. Křesťané jej obdivovali a chválili Boha, že si vyvolil slabé děti ke své slávě. Pohané však se hněvali, že hoch pohrdá jejich bohy.

Soudce města dal Cyrila vojáky vyhledati a předvésti. Hrozil mu přísným soudem, nezřekne-li se víry. Avšak hoch bez bázně vyznal svoji víru. Soudce se ještě jednou pokusil získati jej mírností a řekl: „Dítě, chci tobě odpustiti všechna provinění i tvůj otec ti odpustí a přijme tě do domu svého, jestli uznáš svůj dosavadní nerozum.“

Cyril odpověděl: „Mám radost z toho, že zacházíte nevlídně se mnou, neboť tím vlídněji mne přijme Bůh. Těším se, že jsem vyloučen z domu otce svého, neboť budu na věky přebývati v domě Otce nebeského. Raduji se, že jsem chudý, neboť budu míti veškerá bohatství věčná a smrti se nikterak nebojím, protože očekávám život lepší, věčný.“

Když tak z něho mluvil Duch svatý, soudce hlasitě nařídil, aby byl spoután a veden k popravě. Potajmu však řekl sluhům, aby mu jen ukázali meč a oheň a tak jej zastrašili. Tak se stalo. Byla zapálena hranice, chopili Cyrila, jako by jej chtěli uvrhnouti do ohně; on však zůstal bez bázně. Vzkázali soudci, že Cyril nepláče a nebojí se a že chce dobrovolně jíti na smrt.

Soudci bylo líto statečného hocha, proto jej ještě jednou povolal a řekl: „Hle, dítě, viděl jsi oheň a meč. Mohu tě usmrtiti; proto rozmysli si, aby tě otec mohl přijmouti do domu svého.“ — „Pane“ odvětil Cyril, „jak mne to bolí, že jsi mne povolal zpět, že nadarmo byla zapálena hranice a meč nabroušen. Dům, v němž budu brzy přebývati, jest krásnější než

dům otce mého, a dědictví mého Pána je větší než dědictví otcovské. Rychle mne dej usmrtiti, abych je brzy obdržel!“ Soudce jej odsoudil k smrti. Okolostojící lidé plakali, jen Cyril se radoval. „Radujte se“ napomínal plačící, „že budu umučen. Nevíte, co očekávám? Dopřejte mi, abych mohl obětovati život svůj.“

Celé město se obdivovalo hrdinské statečnosti dvanáctiletého hochu.

Z k a t e c h i s m u : Jest nebe. Za odměnu se tam dostali svatí andělé. S Kristem vstoupily do nebe duše svatých z předpekli. Hned po smrti přichází do nebe duše toho, kdo zemřel neposkvřený v křestní nevinnosti, anebo kdo na zemi časné tresty za své hříchy buď vytrpěl anebo dobrými skutky odčinil. Duše jiných v Pánu zesnulých přicházejí do nebe přes očistec. V soudný den se dostanou všichni svatí do nebe i s tělem.

Jaro.

30. května

(Sv. J a n a z A r k u, hrdinská panna osvobodila svou vlast z rukou nepřátel. Zemřela 30. května 1431 na hranici. Svátek 30. května.)

Ve vesničce Domremy žil před 400 lety rolník Jakob z Arku a jeho manželka Isabella Romée; jejich domek ještě dnes stojí. Tam se narodila Jana z Arku. Měla ještě tři bratry a

jednu sestru. Vynikala mezi nimi zbožností a ctnostmi. Ještě jsou zachovány výpovědi 30 svědků, kteří Janu osobně znali. Všichni bez výjimky ji chválí, že byla prostá a skromná, pilně pracovala, nehněvala se, vynikala čistotou srdce a nebojácností. Zvláště však ji chválí pro její lásku k Bohu. Doma, na poli, v lese, všude byl jí Bůh přítomen. Dům Boží byl jejím domovem, kdy jen mohla, chodila na bohoslužby. Často chodívala k svatým svátostem.

Při tom nebyla smutná a zasmužilá, ale veselá a milovala veselé lidi. Nikdy se nevynášela pro svou zbožnost a pro milosti Bohem jí udělené.

Jeden rolník svědčil, že když byl nemocen, Jana s velikou pečlivostí jej ošetřovala a těšila. Soustrast její s chudými byla tak veliká, že nejen jim vyprosila u rodičů přístřeší, ale též jim ponechala svou postel.

Kostelník vypovídal, že Jana mu několikrát dělala výčitky, protože zapomněl zvoniti „Anděl Páně“, a že mu slibovala peněžní odměnu, bude-li v budoucnosti zvoniti pravidelně.

Ráda putovala k lesní kapličce, stojící na pahrbku blízko vesnice. Místo to těšilo se u obyvatelů velké úctě, a zdá se, že již za časů pohanských se tam konaly bohoslužby, až první hlasatelé křesťanství proměnili svatyni pohanskou v kostel pravého Boha.

Nedaleko kaple
 tekł léčivý pramen.
 O něm vypravovali
 si lidé, že v době
 pohanství tam pře-
 bývaly víly. A mno-
 zí tam hledali zá-
 zračné kořeny, kte-
 ré jim měly přinésti
 štěstí. Blízko prame-
 ne byl prastarý
 krásný strom, jemuž
 říkali lidé „krásný
 máj“. V neděli
 „Laetare“ přišli li-
 dé z celého okolí ke
 stromu. Pán ze zám-
 ku pohostil mládež
 a děti zpívaly a tan-
 čily kolem stromu.
 Je to snad také pa-
 mátká na staré pohanské slavnosti obětní.

Jana slavila tento den s ostatními dětmi. Ale v jejím srdci nebylo pověry; její myšlenky byly více obráceny k Panně Marii, jejíž obraz byl v kapliče.

Z katechismu: Pověry se dopouští na příklad, kdo věří, že jsou jisté dny anebo číslice nešťastné, a podle toho se zařizuje; kdo věří, že bude šťasten, zdrav, nezranitelný, dokud má u sebe určité věci;

kdo věří, co mu kdo hádá z ruky, karet anebo z hvězd. — Kdo snům věří, stíny lapá. Kde mizí víra, tam bují pověra. „Trestem pošetilých je nerozum.“ (Přísl. 16, 22.)

„Bohu se klaněti“ znamená: Boha za nejvyššího Pána uznávati, jemu nejvyšší úctu prokazovati a jeho svaté vůli se podrobovati. „Buď vůle Tvá!“

31. května

Vlast.

Celá Francie byla tehdy rozdělena na dvě strany: vévody z Orleansu a vévody z Burgundu. Vévodové bojovali mezi sebou o vládu, když král Karel VI. propadl šílenství. Hrozná byla občanská válka. Země byla zničena. Vojáci nikoho a ničeho nešetřili. Víra a věrnost mizely. K tomu vpadli Angličané do země, aby se zmocnili vlády, a strana burgundská zradila vlast a spojila se s nepřátely a táhla do boje proti novému králi Karlu VII.

Hrůzy válečné dostoupily vrcholu. Celé krajiny byly zničeny. Nový král byl nestálý, podléhal vlivu svých přátel.

V této nouzi povolal Bůh chudou a skromnou dívku, aby pomohla pravému králi a nešťastné zemi k vítězství a k pokoji. Jak se to stalo, o tom vypovídala Jana před svou smrtí pod přísahou: „Bylo to jednoho letního dne v poledne, bylo mi asi 13 let, slyšela jsem v zahradě mého otce hlas a stála přede mnou po-

stava zářící. Měla podobu dobrého, ctnostného člověka, měla křídla, byla obklopena mnohými světly a anděly nebeskými. Byl to archanděl Michael. Hlas jeho vzbuzoval úctu, ale já jsem měla veliký strach a pochybovala jsem, zda-li to je anděl. Teprve když jsem třikrát slyšela jeho hlas, uvěřila jsem.“

„Anděl mi řekl, abych byla hodná. Bůh bude při mně. Vyložil mi, že Bůh se smiloval nad Francií a sv. Kateřina a Markéta přijdou ke mně, abych činila, co mi poručí; neboť jsou poslány na rozkaz Boží, aby mne vedly a mi pomáhaly.“

„Vskutku se mi brzy ukázaly sv. Kateřina a Markéta, jak mi anděl oznámil. Daly mi rozkaz, abych šla k Robertovi z Baudricourtu, on že mne několikráte odmítne, konečně však mne přece dá několika vojíny zavésti ke králi, abych osvobodila město Orleans. Odpověděla jsem, že jsem ubohé dítě, že neumím jezdit na koni, ani neumím bojovat. Řekly mi však, abych jen nebojácně nesla prapor, že Bůh bude se mnou: král získá celou svou říši, ať nepřátelé chtějí, aneb ne. „Neboj se,“ řekly, „až přijdeš ke králi, Bůh mu dá znamení, že uvěří!“

„Tyto dvě světice mne vedly po sedm let. Neprosila jsem se o nic, jen aby Bůh pomohl mé vlasti a vysvobodil její města. Pro sebe jsem nechtěla jiné odměny než spásu své duše.“

Když Janě bylo sedmnáct let, osvobodila město Orlean, zavedla vítězně krále do města Remcše, kde byl slavně korunován.

Vykonavši svoji úlohu i ona obdržela korunu, ale ne pozemskou, nýbrž korunu věčné slávy, korunu mučednictví.

Stalo se, že Jana byla od nepřátel zajata, od krále hanebně opuštěna. Angličané ji postavili před soud, falešně ji obžalovali,

odsoudili a na hranici upálili jako čarodějnici.

25 let později z rozkazu papeže byla Jana za přítomnosti matky a bratrů prohlášena za nevinou.

Z katechismu: Lásky k vlasti. Více než jiné smíme a máme milovati ty, kteří jsou nám bližší věrou, dobrodiním anebo rodem; jsou to rodiče, sourozenci, příbuzní, členové vlastního národa. Úctu dej cizině, lásku vlasti! Zářivé vzory zejména: Mojžiš, Jeremiáš, Juda Makkabi, Kristus Pán, sv. Pavel, sv. Václav, blahosl. Anežka Přemyslovna, av. Panna Orleanská.

Studnice zlata.

1. června

(Pavlna Maria Jaricotová žila v letech 1799 až 1862. Založila „Dílo šíření víry“, „Dílo svatého Dětství Ježíšova“ a „Živý růženec“.)

Otec Pavlíny byl bohatý, ale zbožný obchodník. Ze svého bohatství velice štědře dával chudým a kostelům, které revolucí byly oloupeny. Od rodičů zdědila Pavlína, jejich sedmé dítě, ducha lásky k bližnímu.

Když jí bylo šest let, řekla jednou matce: „Maminko, chtěla bych míti studnici zlata, aby již nebylo žádných chudých na světě a aby již nikdo neplakal.“ — Na to odpověděla matka: „Ano, byli bychom šťastni, kdybychom měli dosti peněz pro všechny chudé; ale tím by se nám nepodařilo potěšiti všechny zarmoucené. Neboť jsou slzy, které se nedají zlatem usušiti. Avšak, jestli miluješ Boha celým srdcem, nalezneš ve své duši bohatství dosti, abys všechny bolesti utišila.“ — „Ó maminko, pros Pána Boha, abych Jej velice milovala, bych mohla potěšiti všechny nešťastné.“

Lásku svou musíme především ukázati těm, kteří nám stojí nejbliže. A tu právě měla Pavlína obtíže. Byla nakloněna ke hněvu a k svéhlavosti a její o dva roky starší bratr Fileas také. Děti se měly rádi a kdyby někdo chtěl sestřičce ublížiti, Fileas by jej byl zahnal pěstmi. Ale když Pavlína nechtěla ustoupiti, bratříček se nedal a řekl: „Já jsem muž a učím se latině, proto

ty mě musíš poslouchati.“ Těchto důvodů Pavlína neuznala a tak byly mezi nimi často hádky a rozepře.

Matka, když to pozorovala, vzala obě děti na klín a vypravovala jim o Pánu Ježíši, jak rád odpouštěl a jak se ještě na kříži modlil za své nepřátele. Pavlína byla první ochotna k smíření. Objala bratříčka, ale nedovedla zadržeti poznámku: „Maminko, smírím se z lásky k Pánu Bohu, ale ne, abych ustoupila tomuto učenému pánu!“

Z katechismu. Kdo se prohřešuje slovem proti pátému přikázání božím?

Proti pátému přikázání božím se prohřešuje slovem, kdo bližnímu nadává, kdo mu vyhrožuje a kdo jej proklíná.

„Nehněvejte se cestou!“ (1. Mojž. 45, 24.) Bližního proklíná, kdo naň svolává boží trest. — „Odpověď vlídná krotí hněv.“ (Přísł. 15, 1.) „Napomínám vás tedy, já vězeň v Pánu, abyste se trpělivě snášeli vespolek v lásce.“ (Efes. 4, 1. 2.) „Neste břemena jeden druhého, a tak naplníte zákon Kristův!“ (Gal 6, 2.) „Blahoslaveni tiši, neboť oni zemí vládnouti budou.“ (Mat. 5, 4.)

„OD HŇEVU, NENAVISTI
A VSELIKÉ ZLÉ VŮLE
VYSVOBODĚŇ NÁS, PANE!“

2. června

Had.

Oba sourozenci, Pavlína a Fileas měli veliké plány pro budoucnost. S radostí vypravoval Fileas, co četl o pracích a utrpeních misionářů

mezi pohany. „Já také budu misionářem, ano snad mučedníkem.“ — „A já“ odpověděla Pavlína, „budu pracovati pro ty děti, které matky odložily.“

Avšak než dosáhla Pavlína svého cíle, bylo jí překonati mnohá nebezpečí. Protože sama byla bezelstná, domnívala se, že též ostatní jsou takoví. Usmívala se všemu a na každého i těm radostem světa. Při svatbě starší sestry tančila s takovou vytrvalostí, že podrážky u střevíců byly roztrhány.

Když jí bylo jedenáct let a měla jíti k svatému přijímání, matka ji dala do ústavu, aby tam byla lépe připravena. Ale jak se dobrá matka mylila. Ani neměla tušení, v jakém nebezpečí se její dcera nachází. V ústavě našla Pavlína „přítelkyni“, která byla zkažena. Ta sotva poznala povahu Pavlinčinu, již jako had se jí přiblížila. Učila ji, jak se má strojiti, aby se jiným líbila. Pavlína se z počátku ulekla jejich slov, ale poznenáhlu se jí zalíbily a byla by snad úplně klesla do propasti neřesti a nemravnosti. Co jí přece zachránilo? Byla upřímná ve sv. z povědi. Řekla vše knězi a kněz ji upozornil, v jakém nebezpečí je její duše.

Na štěstí svůdkyně po nějakém čase opustila ústav. Anděl strážný Pavlině přivedl jinou, zbožnou a ctnostnou přítelkyni. S tou se společně připravovala k sv. přijímání.

Zlý duch se ještě jednou pokusil přivésti ji na scestí. Najednou ji naplnil velikým stra-

chem a velikou úzkostlivostí. Všude viděla hříchy a stále byla v pochybnosti, zda-li se již z toho neb onoho hříchu zpovídala. Ale i z tohoto nebezpečí vyvázla a prostředek k tomu byl: naprostá poslušnost k zpovědníkovi.

O svatém biřmování, které přijala brzy potom, píše: „Když jsem přijala Ducha světla a síly, prosila jsem Jež vroucně, aby mne již nikdy neopustil. Obnovila jsem křestní slib a slíbila jsem Bohu, že budu věrně zachovávatí jeho svatá přikázání. Zároveň jsem Jež zapřísahala, aby mne přísně potrestal, kdybych Jež někdy opustila.“ Tuto prosbu Duch svatý také vyslyšel.

Z katechismu: „Běda světu pro pohoršení.“ (Mat. 18 7.)

Nejvzácnějším statkem bližního jest jeho duše, zejména je-li v posvěcující milosti. O duši bližního máme pečovati zvláště duchovními skutky milosrdnými. Proti duši bližního se prohřešuje, kdo jí hříchem kazí neboli poboršuje. Tomu se říká pohoršení.

Kdo se prohřešuje pohoršením?

Pohoršením se prohřešuje, kdo bližnímu dává špatný příklad, kdo jej úmyslně svádí ke hříchu a kdo jinak je na jeho hříchu spoluvinen.

Špatný příklad dávají někdy rodiče dětem, představení podřízeným a starší mladším, když před nimi něco zlého dělají nebo mluví. Jako jiskra v popelu doutná špatný příklad v pohoršené duši, až se časem rozhoří ve hřích. Staříčkový Eleazar raději umřel, než by mládeži byl dal pohoršení špatným příkladem. (2. Mach. 6. 24.)

Ke hříchu svádí slovem, kdo někoho ke hříchu ponouká, jako ponoukal Evu had-ďábel. Velekněz Kai-

fáš radil k usmrcení Krista Ježíše. (Jan 11, 49. 50.) Král David velel vrchnímu vojevůdci, aby nechal Uriáše v bitvě zahynouti. (2. Král. 11, 15.) — Svádí jedním, kdo víru druhých úmyslně podřívá, kdo proti náboženství mluví nebo píše, kdo špatné spisy půjčuje, prodává nebo rozšiřuje, kdo nemravné obrazy maluje a vystavuje, a kdo dovoluje přístup na místa mravně nebezpečná.

Spoluvinen na hříchu cizím je, kdo někomu ke hříchu svoluje nebo mlčí, hřích podle povinnosti netrestá, nebo kdo někomu dává ke hříchu příležitost, na příklad nepočestným oděvem. Šavel svolil, aby sv. Štěpán byl ukamenován. (Sk. ap. 7, 60.) Aron, bratr Mojžíšův mlčel k modloslužbě lidu. (2. Mojž. 32.) Velekněz Heli netrestal zlých synů svých. (1. Král. 3 13.) — Tak se dopouští někdo „cizích hříchů“.

Nepočestný oděv, jmenovitě u dívek a paní, bývá pro mnohé pohoršením. „Nechtěla bys dopustiti se hříchu, proč tedy k němu vyzýváš? Stáváš se odpovědnou za hříchy, ke kterým jsi dala podnět.“ (Tertullian.) Bůh bude trestati toho, kdo se žádostivě dívá, i tu, která v takovém oděvu nechává na sebe pohlížeti. Šat je určen k tomu, aby byl ochranou cudnosti a závojem studu. „Ženy ať se zdobí oděvem slušným, stydlivě a cudně.“ (1. Tim. 2, 9.)

Co pravil Pán Ježíš o pohoršení?

Pán Ježíš pravil o pohoršení: „Kdo by pohoršil jedno z dětí věřících ve mne, tomu by bylo lépe uvázat na hrdlo mlýnský kámen a pohroužití jej do hlubiny mořské. Běda člověku tomu, skrze něhož přichází pohoršení!“ (Mat. 18, 6. 7.)

Svědce v jakékoliv podobě je pomocníkem ďábovým. Zvláště záhubno je pohoršiti nevinné a mladistvé věřící. Za všechny smutné následky pohoršení je svědce spolu odpovědn. Pohoršení je povinen napraviti dobrým příkladem, slovem, modlitbou. Ostatně poradí zpovědník.

„Tak svíť světlo vaše před lidmi, ať vidí vaše skutky dobré a velebí Otce vašeho, jenž je v nebesích.“ (Mat. 5, 16.) Světlem je dobrý příklad. „Nikommu v ničem nedáváme pohoršení, aby nebyla haněna služba naše“ napsal o sobě apoštol Pavel. (2. Kor. 6, 3.) Tak nedávej nikomu pohoršení ty, svíť okolí svému dobrým příkladem, a vlastní duši opatruj před nálezou. „Děti, nedejte se svádět!“ (1. Jan 3, 7.)

3. června

Nebezpečí.

V této době ve Francii vládl Napoleon. Země se vzámáhalá, pan Jaricot zbohatl. Miloval společnost a též Pavlíně dopřával všeho a kupoval jí nejnádhernejší šaty podle nejnovější módy. A právě v tom bylo skryto veliké nebezpečí.

Lidé Pavlíně lichotili a ona z toho měla radost. Ano, sama lichotila těm, kteří se jí nevíšimáli, aby je tak na sebe upozornila. Někdy milost Boží vzbudila v ní lítost, avšak to netrvalo dlouho. Řekl-li jí někdo nějaké lichotivé slovo, dostala-li od otce nové šaty, již byla všechna dobrá předsevzetí zapomenuta.

V této době jí dala přítelkyně čistí knihy, které její nevinnosti byly nebezpečné. Avšak i tehdy milost Boží jí zachránila před pádem do smrtelného hříchu.

Z katechismu: Co rozumíme blízkou příležitostí ke hříchu?

Blízkou příležitostí ke hříchu rozumíme osobu, společnost, místo a vůbec všechno, co nás přivádí do velikého nebezpečí zhřešiti.

Správně se říká: „Příležitost dělá zloděje.“ Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3, 27.) Kdo nemíní zanechat těžkého hříchu nebo dobrovolné blízké příležitosti k němu, nemá pravého předsevzetí; zpovídá se tedy neplatně a rozhřešení mu nic nepomůže.

Co pravil Kristus o příležitosti k těžkému hříchu?

O příležitosti k těžkému hříchu pravil Kristus: „Pohoršuje-li tě tvé oko pravé, vylup je a hoď od sebe. Lépe je ti bez oka jíti do království božího, než s oběma očima do pekla, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.“ (Marek 9, 46. 47.)

Léčba Boží.

4. června

Často nemoc těla uzdravuje nemoc duše. Tak tomu bylo i u Pavlíny. Jednou upadla a měla z toho veliké bolesti. Lékař nařídil, aby jí pustili krev žilou. To však mělo pro její nervy neblahé následky.

Sama vypravuje: „Cítila jsem vždycky odpor proti nemocím nervovým; když jsem se dověděla o někom, že je nemocný na nervy, hned jsem měla špatné mínění o tom člověku. Při každé příležitosti jsem se posmívala osobám, které byly nervosní.“

„Avšak když mi pustili krev žilou, cítila jsem nejprudší bolesti nervů. Ani jsem se k tomu sama nechtěla přiznati, ale dlouho jsem to nemohla tajiti. Lidé brzy poznali moji nemoc, ne-

boť při chůzi jsem dělala zvláštní pohyby, zrak můj byl jako vyděšený, jazyk těžký a často mi vypovídal službu. Bolesti nervové tak zkřivily moji tvář, že lidé mne považovali za choromyslnou. Jaké to pokoření pro mne!“

„Místo abych poznala otcovskou ruku Boha, který mne trestal k mé spáse, hledala jsem pomoci u lidí. Domnívala jsem se, že mne snad vyléčí hudba a prosila jsem bratra, aby mne zavedl do divadla. Avšak právě tam strhl mi Bůh závoj s očí. Počinání herců se mi ošklikovalo; ozdoby jevístě mi připadaly jako bídné tretky a ani hudba mne nelákala.“

„Stav můj se tak zhoršil, že mne již nic nepotěšilo, jen pohled na Ukřižovaného aneb četba v knize o „Následování Krista Pána“. Jak často jsem prosila zbožnou matku, když ve dne v noci u mne bděla, aby mi podala kříž aneb přečetla odstavec z oné knihy.“

Ale síly matčiny službou u nemocné se vyčerpaly. „Moje ubohá matka“ píše Pavlína, „slábla více a více. Lékaři konečně zapověděli, abychom byly spolu, protože nemoc jedné, zhoršovala nemoc druhé. Matka nesměla již vstoupiti do mé světnice. Dříve než uposlechla, přišla k mému lůžku, objala mne a řekla třesoucím se hlasem: „Bůh žehnej moji Pavlínu!“ Více nemohla říci a cdešla. Ani jsem netušila, že ji již v tomto životě neuvidím.“

Brzy matka zemřela. Nemocné Pavlíně pro její vážnou chorobu po celý rok zatajovali smrt

matky. Její stav byl čím dál tím horší. Píše o tom: „Nemohla jsem ovládati pohyby své hlavy a nedovedla jsem držeti ruce tiše. Chtěla-li jsem něco jísti, moje ruka pokrm daleko odhodila, místo aby je přiblížila k ústům. Chtěla-li jsem upravití své vlasy, vytrhla jsem některý z nich. Ani jsem nemohla spáti, museli mne k lůžku přivázati. Pro toto trápení byla jsem tak roztrpčena, že jsem sobě i jiným lidem byla na obtíž.“

„Duchovní správce naší farnosti mne navštívil a radil mi, abych chodila k sv. přijímání. Po svaté zpovědi i nemoc těla se zlepšila. Následující noci jsem spala klidně. Při sv. přijímání cítila jsem ve svém srdci nevýslovný boj mezi bázní a jistotou. Od této hodiny přestávaly moje nervové záchvaty.“

Avšak trvalo to ještě dlouho a stálo to mnoho bojů, než byla vyléčena na duši. Vnitřní hlas jí často pravil: „Všechno pomine a ty jsi stvořena pro věčnost!“ Ale její srdce chápalo jen pomalu, že se uzdraví ze svých ran jen tehdy, když se úplně odevzdá tomu, který jí zranil.

Z katechismu: Náš věčný cíl.

Zamysli se! „Člověk krátce žije a jako rostlina vychází a vadne.“ (Job. 14, 2.) „Pomíjí svět i dychtění jeho.“ (1. Jan 2, 17.) Nemáme zde domova trvalého. (Žid. 13, 14.) Jsme tu na zemi jako poutníci. „Ubírá se člověk do svého domu věčného.“ (Kaz. 12, 5.) Nejsme tedy stvořeni pro život pozemský.

K čemu jsme na světě?

Jsme na světě, abychom Pánu Bohu sloužili a za to na věky spaseni byli.

Pán Ježíš pravil o věčném cíli našem: „Co prospěje člověku, byt získal svět, ale ztratil život“. (věčný? — Mat. 16, 26.) „Potřebno je však jedno.“ (Luk. 10, 42.) „Hledejte nejprve království božeho a spravedlnosti jeho, a (ostatní) všechno bude vám přidáno.“ (Mat. 6. 33.) „Dobře. služebníku dobrý a věrný! Vejdi v radost pána svého!“ (Mat. 25, 21.)

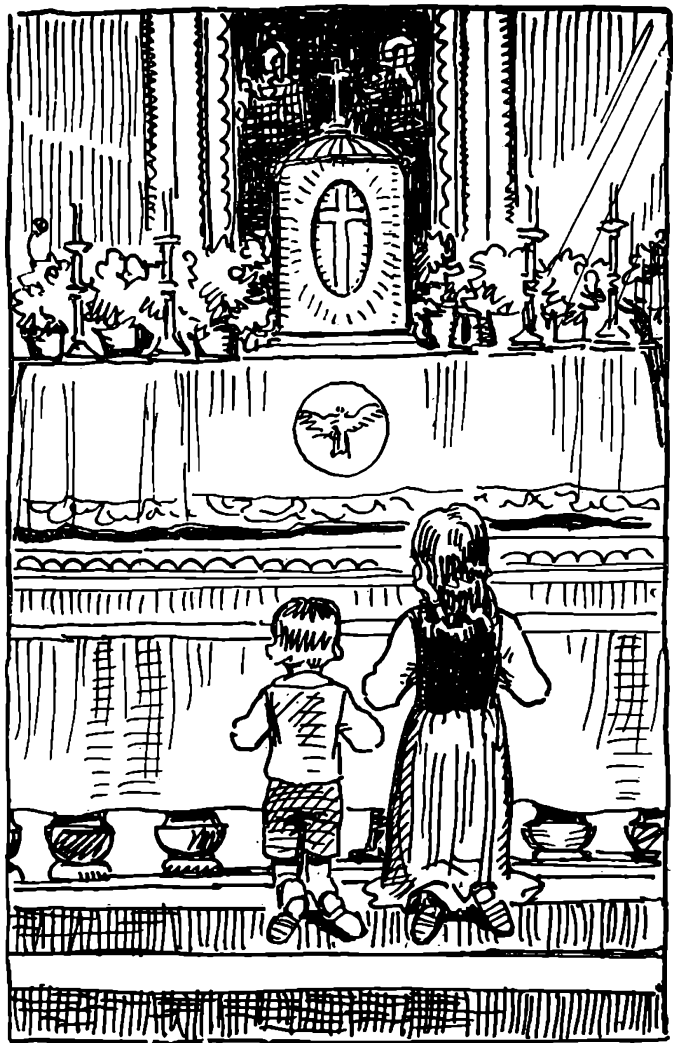
Bohu sloužíme, když věříme pravdy boží, hledíme si milosti boží a plníme zákon boží. Tomu nás učí katolické náboženství. Učí se katolickému náboženství jest učení nejpotřebnější; je stručně obsaženo v katolickém katechismu. „Blahoslavení, kteří slovo boží slyší a zachovávají.“ (Luk. 11. 28.)

5. června

Jen Bůh stačí.

Ve 14. roce svého života nalézala Pavlína největší radost v tom, že každý večer prodlévala hodinu před svatostánkem. Obyčejně jí doprovázel její synovec Peter Perrin. Ten byl její zbožností tak dojat, že i on se často modlil se slzami v očích, a tehdy se rozhodl, že chce raději umřítí než spáchatí hřích. Stal se později misionářem v Číně.

Jednou byla Pavlína na kázání. Kněz mluvil o marnivosti. Nejedna z posluchaček zahleděla se při tom na slečnu Jaricotovu, jakoby chtěla říci: „Ta ať si z toho vezme naučení.“ A Pavlína vskutku si z toho vzala naučení a důkladněji,

než svět se domníval. Hned po kázání šla ke knězi a tázala se: „Důstojný pane, vaše slova mne hluboce dojala; raďte mi vysvětliti, v čem záleží hříšná marnivost.“

Zbožný kněz poznal její upřímnost a řekl: „Dítě, pro většinu dívek záleží tato marnivost v lásce k tomu, co jejich srdce poutá, zatím co Bůh je povolal k vyšším věcem.“ Pavlína vzala si slova k srdci, šla ke sv. zpovědi a začala nový život.

Oblékala se do šatů chudých. Chodila do nemocnic opatrovati nemocné. Lidé si vypravovali, že slečna Jaricotová se zbláznila. Později napsala Pavlína: „Kdybych nebyla rozhodně se odloučila ode všeho, ničeho bych nebyla dosáhla. Když jsem v jednoduchém a modrém oděvu šla na ulici, byla jsem tak zahanbena, že jsem se třásla na celém těle. Toho bylo potřebí k překonání mé pyšné povahy.“

„Moje bývalé přítelkyně z počátku nechtěly věřiti v mé obrácení a chtěly mne přivésti k starému životu. Protože jsem rozhodně prohlásila, že chci jen Bohu sloužiti a chci míti jen přítelkyně stejného smýšlení, opustily mne. Z toho důvodu jsem brzy kolem sebe měla jen zbožné dělnice, čisté a horlivé duše, ochotné ke všemu, co bylo k větší slávě Boží.“

Příklad Pavlíny pohnul bratra, že i on opustil marnivosti světa. Vstoupil do kněžského semináře u sv. Sulpice v Paříži, kde patřil k nejhorlivějším členům.

Ve svých dopisech psával Pavlíně často, že je třeba misionáře hmotně podporovati, aby mohli působiti mezi pohany. To pohnulo Pavlínou, že založila spolek, jehož členové obětovali týdně jeden sou (t. j. 32 haléřů) pro misie. Tak povstalo slavné „Dílo šíření víry“, které dnes na celém světě čítá miliony členů.

Aby lidé se více modlili sv. růženec, spojila vždy patnáct osob, z nichž každá se modlila denně jeden desátek sv. růžence. Tak všech patnáct se modlilo celý růženec. Tento spolek „živého růžence“ se brzy rozšířil po celém světě.

Když slyšela, jak pohané zacházejí se svými dětmi, založila s biskupem Karlem de Forbin-Janson „Dílo svatého Děťství Ježíšova“, aby křesťanské děti přinášely oběti a se modlily za děti pohanské.

Její poslední slova byla: „Odpusť svým dětem, jakož i my odpouštíme těm, kteří nám křivdili.“

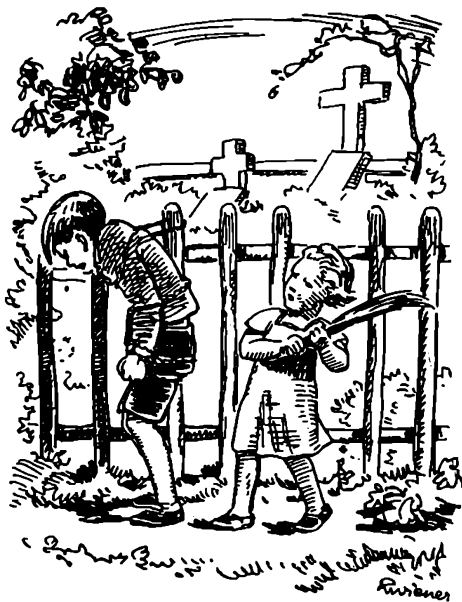
Hlas Boží.

6. června

(Luisa Henselová je básnička německá; byla protestantkou a vrátila se do Církve katolické. Žila v letech 1798—1876.)

Otec Luisy, Ludvík Hensel, byl protestantským kazatelem. Byl věřící muž a vychoval své děti zbožně. Avšak Luisa již jako dítě nebyla uspokojena učením Lutherovým.

Měla jemnou, čistou duši a každá nepravost ji hluboce zranila. Vždy byla odhodlána hájiti nevinné proti nespravedlivým útokům. Jednou viděla několik chlapců, jak se posmívali chudé dívce pro její spravované šaty. Luisa utrhla několik kopřiv a tak na vinníky útočila, že utekli.

Hůře to ještě dopadlo s chlapcem, který se odvážil v její přítomnosti mluvíti neslušné řeči. Pronásledovala jej na hřbitov, tam jej vyplatila tak důkladně, že od té doby osmileté dívce se z daleka vyhýbal.

Zvláště byla nakloněna dívce ze sousedství, dceři to chudého rolníka. Matka pravila jednou, že toto dítě je vzorem hodné dívky. Od té doby Luisa se všemožně sna-

žila, aby se jí vyrovnala v poslušnosti a tichosti. Stalo-li se někdy, že chybou zarmoutila rodiče, odešla do samoty a tam prolévala slzy lítosti.

Protestanté nemají kněze, jenom kazatele. kteří se žení. Jednoho dne přišla paní sousedního kazatele na návštěvu. Luisa si hrála a paní ji pchladila slovy: „Ta dívka je tak vážná; jistě bude jednou paní kazatelovou!“ — „Ne, ne!“ zvolala dívka, „duchovní nepotřebují žádné ženy!“ Ženy byly zaraženy. Matka ji vypověděla pro její chování ze světnice. Luisa šla do zahrady a hořce plakala, neboť se domnívala, že se těžce prohřešila. Když večer se otec vrátil, matka mu hned vypravovala, co se stalo. Otec však jenom se usmál a pravil: „Jak jenom to dítě přišlo na takové katolické myšlenky?“ Luisa byla ráda, že otec se nerozhněval. Poprvé slyšela slovo „katolický“. Nevěděla, co to je a domnívala se, že to asi znamená něco podivného.

Z katechismu: Svěcení kněžstva.

V první době lidstva zastával úřad kněžský otec v rodině (Noe, Abraham, Job), a kníže ve svém národě (Melchisedech). V národě izraelském ustanovil Bůh k úřadu kněžskému syny z rodu Aronova. Když si ten úřad chtěli osobit nepovolání, potrestal je Hospodin náhlou smrtí. (4. Mojž. 16, 31—35) Kněžství starozákonní po smrti Páně zaniklo a nastalo kněžství novozákonní.

Ustanovil Kristus Pán. Kristus, božský Velekněz Nového zákona, dal apoštolům moc proměňovati chléb a víno (Luk. 22, 19.), odpouštěti hříchy (Jan 20, 23.) a rozdávat ostatní svátosti (Mat. 28, 19. 20.), jakož i vyprošovati věřícím boží požehnání. (Mat. 10, 12.) Tím Kristus odevzdal apoštolům kněžskou moc.

Matka vypravovala ráda své dcerušce o Ježíškovi, o dobrém Pastýři a o Příteli dítek a malá Luisa s dychtivostí přijímala tyto věci a v jejím srdéčku se probudila veliká láska k Ježíši, božskému Spasiteli našemu.

Potřebovala víry, neboť již v mládí měla poznati, co je starost. Její otec churavěl a léčení stálo mnoho peněz. K tomu ještě byl přinucen vésti próces o svůj majetek a proces prohrál. Pole měl v pronájmu. Ale nájemci vyhořely stodoly a nemohl platiti nájemné. Tím rodina kazatelova utrpěla tak velikou škodu, že nouze byla jejich hostem.

Avšak právě v této zkoušce se ukázala důvěra otcova.

Jednoho večera, když děti již byly v lůžku, matka ještě seděla u stolu, spravovala šatvy a při tom plakala. Právě otec vstoupil do světnice a vida její slzy tázal se soustrastně: „Proč pláčeš?“ — „Hle, jenom“ odpověděla zarmoucená matka, „naše děti musí v těchto spravovaných šatech v zimě choditi a budou jistě i zimou trpěti.“ — Pastor však ji potěšil: „Pohlédni na děti! Kvetou jako růže, jsou zdravé a hodné! Kdyby jedno z nich — Pán Bůh chraň — se stalo špatným, potom bychom měli příčinu plakati.“ Luisa ještě nespala a slyšela tento rozhovor. Byla hluboce dojata vírou a důvěrou svého otce.

Nouze ještě se zvýšila, když otec r. 1809 zemřel a vdově nebyla vyplacena pense ročních tři sta dolarů, protože Napoleon pensijní pokladnu z Berlína odvezl.

V následujícím roce matka se přestěhovala do Berlína a Luisa chodila do vyšší školy, ale při tom se naučila ručním pracím, aby tak skromným výdělkem mohla podporovati chudou matku.

Z katechismu: Proč doufáme v Boha?

Doufáme v Boha, protože Bůh může i chce nám dáti všechno, čeho k věčnému spasení potřebujeme.

Může dáti, protože je všemohoucí; chce dáti, protože je nejvyšš dobrotivý a milosrdný; opravdu dá, protože je pravdomluvný a věrný. „Věz, že Hospodin je Bůh mocný a věrný, prokazující milosrdenství těm, kdož jej milují.“ (5. Mojž. 7, 9.)

Víra.

9. června

Avšak ve škole hrozilo dívce veliké nebezpečí. Učitelé náboženství byli nevěřící a Luisa nedovedla ještě prohlédnouti jejich nesprávné úsudky; její duše proto byla zmítána tisícerými pochybnostmi.

Jelikož tyto pochybnosti jí znechutily náboženství hledala náhradu v jiných předmětech. Věnovala se hvězdářství. Ráda pozorovala hvězdnaté nebe, avšak nenalezla ani víry ani pokoje. A nikoho neměla, komu by se mohla svěřiti ve svém utrpení.

„Zázrak milosti“, tak psala, „mne o půldruhého roku později vytrhl z pochybností a nabyla jsem přesvědčení, že Kristus byl Bůh a člověk a založil Církev pro všechny časy.“

Avšak nyní zmítala její duši druhá těžká otázka: Která jest tato Církev Kristova? Luisa pokračuje ve svých zápiscích: „Tuto Církev jsem nyní hledala, neboť již dávno jsem pozorovala, že všichni kazatelé, z nichž mnohé jsem slyšela a mnohé i osobně znala, v nejdůležitějších věcech se lišili, v smýšlení i učení.“ Pravda mohla býti jenom jedna. A tuto pravdu chtěla čtrnáctiletá dívka hledati. Opravdu nebyla to lehká úloha.

Před tak zv. konfirmací byla poučována od kazatele Küstera, který jí sice byl otcovským přítelem, ale nemohl jí vyvrátiti její námitky proti protestantismu a nemohl jí dáti klidu a pravdy. V konfirmaci měla dívka veřejně a slavnostně se rozhodnouti pro vyznání víry protestantské a přece jí svědomí pravilo, že nevěří. Matka neměla ani tušení, jaké duševní boje zmítaly srdcem její dcery.

V posledním okamžiku našla Luisa východisko, aby uklidnila své svědomí. Když povoz již čekal u dveří, aby ji odvezl do kostela, poklekla a modlila se. „Učinila jsem s Bohem smlouvu, že svým vyznáním se chci hlásiti všeobecně ke křesťanství a obnoviti křestní slib, ale nechci se vázati na určité vyznání, o kterém

bych nebyla přesvědčena, zdali je onou od Krista založenou Církví.“ K tomuto rozhodnutí přidala pokornou prosbu, „aby Hospodin ji dal poznati pravou Církev.“

Z katechismu: Proč věříme svaté pravdy?

Svaté pravdy věříme, protože je zjevil sám Bůh pravdomluvný, a k věření je předkládá církev neomylná.

Všecky svaté pravdy nutno věriti. Pán Ježíš poručil apoštolům: „Učte je zachovávatí všechno, co jsem přikázal vám.“ (Mat. 28, 20.) Proto je nutné potřeba k spasení věriti všechno, co církev k věření předkládá ať je to z Písma svatého nebo z ústního podání, ať to lidským rozumem pochopiti lze nebo nelze („tajemství víry“). Nejdůležitější svaté pravdy jsou články víry ve Věřím v Boha.“ V ý s l o v n ě máme znáti a věriti svaté pravdy základní.

Pravá Církev.

10. června

V letech 1813—1815 zuřila válka proti Napoleonovi. Louisa by byla nejraději sama šla do války. Její náboženské otázky zůstaly v těch letech stranou.

Ale její srdce bylo nepokojné. Neměla jistoty, která je pravá Církev Kristova. Někdy čítávala po celé noci, ale nenalezla rozhodnutí.

Jednoho dne přinesl jí její obuvník starou, tajuplnými značkami ozdobenou knihu známé-

ho protestantského obuvníka Jakuba Boehma. Luisa s velikým zájmem začala čísti tuto knihu a z počátku nalezla v ní jakési zalíbení.

Avšak brzy ji odpuzoval pyšný způsob, jakým přednášel onen muž svoje zjevení. Dokonce tam četla výrok: „Viděl jsem uprostřed pekla všechny papeže bez výjimky hořeti.“ To ji zarazilo. Přišla k jiné části knihy, která byla zapečetěna a měla nápis: „Kdo nevěří, že obsah této kapitoly je tak pravdivý, jako to, co evangelisté vypravují, ať se neodváží pečeť odtrhnouti.“ Při těchto slovech pojala Luisu zlost. Vrátila obuvníku knihu a řekla: „Kdo má takovou pýchu, že se postaví na roveň apoštolům, ten nemůže míti pravdu.“

V této těžké době nalézala dívka útěchy a síly jen v modlitbě.

Z k a t e c h i s m u: Založení a počátky církve.

Církev za dob apoštolských. Po seslání Ducha svatého začali apoštolé působit místo Pána Ježíše. Kázali svaté pravdy a křtili ty, kdož uvěřili. Pokřtění biřmovali. Sloužili mši svatou a podávali sv. přijímání. Ve svaté zpovědi odpouštěli hříchy. Nemocným udíleli poslední pomazání. Snoubence oddávali. Svě učeďníky světili na kněze a některé z kněží na biskupy. Věřícím nařizovali, čeho třeba k spasení.

Tak působili apoštolé zprvu v Jerusalémě, později v celé Palestině a konečně mezi pohany. Všichni pokřtění s apoštoly dohromady pod vrchní správou sv. Petra apoštola se jmenovali obec věřících anebo „církev“. — Tak to chtěl a zařídil před svým odchodem ze světa Ježíš Kristus; on církev založil.

O Církvi katolické Luisa dosud neslyšela nic. Jenom cosi vypravovali, že je to „výmysl pekelný“. Avšak čím více studovala, tím více tušila, že právě tam bude asi hledaná pravda. Rozhodla se, že prostuduje učení katolické. Chodila po Berlíně, aby si koupila katolický katechismus. Ale nadarmo.

Jednoho dne jí bylo řečeno ve společnosti, že tam přijde také Klemens Brentano „výtečný nadaný básník, ale — katolík a proto „hrozný“. Je prý duchaplný, ujišťovali. Luisa namítala: „Jestli není více než duchaplný, může při tom býti nešťastný a bídný člověk.“ V tom okamžiku stál Brentano vedle ní a když se jí zahleděl do tváře, zvolal: „Můj Bože, jak jste podobnou mé zemřelé sestře Žofii.“

Od té doby často Luisa mluvila s Brentanem, avšak na její otázky o Církvi katolické nemohl jí dáti uspokojivé odpovědi, protože sám byl již dávno své víře odcizen.

A nyní se stala řízením Prozřetelnosti Boží podivná věc, že protestantka přivedla katolického básníka k jeho víře a potom on ji vedl do Církve katolické.

Jednoho dne totiž začal Brentano vypravovati, jaký má v duši nepokoj a rozervanost. Luisa mu odpověděla: „Proč mi to vykládáte? Jste tak šťastný, že máte zpověď. Jste katolík; řekněte přece svému zpovědníku, co vás trápí!“

Brentano začal plakati a řekl: „A to mi musí říci dcera protestantského pastora!“ Avšak Luisa neustala a Brentana tak dlouho napomínala, až šel k sv. zpovědi a tím našel pokoj a štěstí duše.

Je to zvláštní, jakou touhu měla Luisa již od mládí po zpovědi, ačkoliv nic o ní nevěděla. Její malé dětské hříchy jí tlačily těžce na svědomí. Cítila velikou lítost a zároveň potřebu vyznati se z hříchů.

Jednou si za své hříchy sama uložila pokání, že se prutem bila, jak mohla. Později žádala protestantského pastora, aby se mohla vyznati z hříchů svých. Ten ji však odmítl, s poznámkou, že stačí, když se vyzná před Bohem z hříchů; to však neuspokojilo Luisu a vyznala se po cestě aspoň své zbožné přítelkyni.

Že Marii Pannu, Matku Ježíše Krista máme uctívati, to jí bylo samozřejmé. Mnoho básní složila mladá protestantka ke cti Matky Boží. Byla již v srdci katoličkou dříve než poznala Církev katolickou.

Konečně se rozhodla, že půjde ke katolickému proboštu Taubemu u kostela sv. Hedviky a jej poprosí o katolický katechismus. Když katechismus přečetla, poznala s údivem, že všechno, co v něm stojí, již věřila. Proto později napsala: „Katoličkou jsem se nestala, nýbrž byla již od mládí, a jsem přesvědčena, že všechny děti jsou katolické a teprve nepravou výchovou jdou jiným směrem.“

Mezi tím navštívil Brentano sv. Kateřinu Emerichovu. Ta se modlila za Luisu, aby učinila i poslední krok a veřejně se vrátila do Církve. A milost působila. Luisa píše ve svém deníku: „Nemohu déle zůstat na poušti. Hledám dům Otce, klín Matky, poznávám je ještě podle hlasu; vrátím se do Církve katolické.“

Dne 7. prosince 1818 se vrátila do Církve a na den Neposkvrněného Početí Panny Marie šla k prvnímu sv. přijímání.

Přestěhovala se do Monastíru, aby „dýchala katolický vzduch.“ Stala se vychovatelkou a dobroditelkou chudých a nemocných až 18. prosince 1876 odešla na věčnost.

Z katechismu: Kajícník je povinen hříchy své aspoň částečně odčinit dobrými skutky. Proto ukládá mu zpovědník něco za pokání. Vyplnit uložené pokání je dostiučinění.

Nutně náleží k dostiučinění, aby kajícník co nejdříve a co nejlépe napravil aspoň značnou škodu bližnímu způsobenou; a jako si před zpovědí umínil s bližním se smířiti, aby se smířil skutečně. K tomu ke všemu je kajícník povinen, i kdyby ho zpovědník na to výslovně neupozornil.

Jak máme vyplniti uložené pokání?

Uložené pokání máme vyplniti právě tak, jak bylo uloženo, a co nejdříve.

K uloženému pokání se doporučuje přidati si pokání dobrovolné, jmenovitě modlitbu, almužnu a půst tělesný nebo duchovní: odeprít si něco dovoleného, převzít kajícně obtíže svého povolání, snášeti trpělivě kříž. Čím dokonalejší pokání, tím více časných trestů božích se odpouští.

12. června

Hlavní přikázání.

(Jozinka Hirschová narodila se 18. dubna 1908 ve Vodňanech; zemřela jako studentka 6. třídy 24. srpna 1924 v Praze.)

Jozinka byla ve-
lice nadaná. Chá-
pala snadno a rych-
le, zvláště pravdy
náboženské. Když
jí byla čtyři léta,
přišel do města sám
nejdůstojnější pan
biskup. Jozinka pro-
jevila touhu viděti
pana biskupa a „pá-
ny velebný“ hodně
zblízka. Přání její-
mu bylo vyhověno
a dívka s babič-
kou hned v prvních
řadách školních dí-
tek sledovala zkouš-
ku z náboženství.

Milý a dobrý pan biskup povšimnul si té
malé a zbožné dívky a pravil: „A nyní nám něco
povi tady ta maličká. Tak koho pak máš nej-
raději?“ — „Nejraději mám Pána Boha.“ Všich-
ni byli překvapeni správnou odpovědí a pan
biskup bystřeji pohlédl na Jozinku a tázal se
dále: „A koho máš potom ráda?“ — „Potom

mám všechny lidi ráda.“ Usmál se dobrý pan biskup a Jozinku pochválil. „Ty jsi moudrá; velebný pane, dejte jí obrázek!“

Později napsala Jozinka svému strýci: „Svět je zlý. Člověk na něm hřeší a útěchy od něho nemá. Jen jedno je na světě krásné: Nejsvětější Svátost. Když se dívám na milého Ježíše svátostného, je mi, jako bych měla již přeplněné srdce a celá byla skryta v srdci Ježíšově. Rovněž je mi tak i při sv. přijímání.“

Z katechismu: Nejvíce nám Kristus vložil na srdce, abychom milovali Pána Boha a z lásky k Bohu milovali bližního. O této lásce svaté napsal apoštol Pavel: „Kdybych měl všechnu viru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. Nyní trvají víra, naděje a láska, tyto tři, ale největší z nich je láska.“ (1. Kor. 13, 2. 13.)

„Bůh první miloval nás.“ (1. Jan 4, 19.) On mě stvořil a pečuje ve dne v noci o časné i věčné blaho mé. Zamysli se, otevři oči a počítej! — Bůh mě vykoupil a spasil. „Zamiloval si mne a sám sebe vydal za mne“ na kříži. (Gal. 2, 20.) — Bůh mě posvětil. Na křtu svatém přijal mě za své dítě svaté, za dědice nebeského království a za člena své církve. A neustále je ochoten do nebe mi pomáhati a mě pro nebe posvěcovati.

Bože můj! Od Tebe mám všechno dobré. Ty mě stvořil, vykoupil a posvětil. Ty o mne ustavičně otcovsky pečuješ. Miluji Tě nade všechno, Tobě chci věrně sloužiti a raději všeho se vzdáti, než hříchem Tě ztratiti. V této lásce chci žiti a zemřiti. O Bože, roz-
něcuji lásku mou!

Kdy se modlití.

Jozinka měla dar modlitby. Již v útlém věku se naučila od své babičky a matinky své denní modlitby. Později se modlívala takto:

Ranní modlitba Jozinčina bývala:

Ježíšku můj nejmilejší,
lásko moje nejvřelejší,
přijmi díky srdce mého,
že jsem zdráva vstala s lůžka svého,
žeš mě chránil mocí Svou
před neštěstím, nehodou!
Rač být se mnou neustále,
abych byla živa dále,
jak je svatá vůle Tvá,
Ježíšku můj, lásko má!

Otčenáš — Zdravas Maria — Věřím v Boha —
Anděle boží, strážce můj — Zdravas královno!
Za tatínka, za maminku, za bratříčky, aby jim
dal Pán Bůh zdraví a všechno dobré: Otče-
náš! — Za zemřelého dědečka a babičku, veške-
ré příbuzné a všechny dušičky v očistci, aby
odpočívaly ve svatém pokoji: Otčenáš! — Sva-
tá Panno Maria a sv. Josefe, orodujte za nás
a za ubohé dítky pohanské! Pochválena a po-
zdravena budiž Nejsv. Svátost oltářní a Ne-
poskvrněné Početí bl. Panny Marie! Ježíši,
Maria, Josefe, vám poručím tělo své a duši
svoji! Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji tě!

Večerní modlitba :

Na lůžko se nyní ubírám,
Tebe v srdéčko své zavírám,
rozmilý můj Ježíšku,
opatruj mou dušičku!
Odpust', jestliže jsem se zlého
dopustila dne minulého;
dej, bych zdráva s lůžka vstala,
Tebe věčně milovala!

Otčenáš — Zdravas -- Věřím v Boha — De-
satero boží přikázání — Anděle boží — Zdrá-
vas královno — Pod ochranu tvou se utíkáme.

Maria, nejdražší Matko Páně,
studně útěchy a sladkosti,
Bohem daná světu ku ochraně,
Ty jsi nebes chloubou, radostí!
My co dítky k Matce zříme k Tobě,
mocná přimluvkyň v každé době!
Přednes prosby naše Ježíši,
slova Matky rád Syn vyslyší!
Po celý náš život do skonání
přimluvou svou na nás pamatuj,
v soužení a při všem počínání,
kroky naše řiď a při nás stůj!
A když v poslední života chvíli
bázeň nastane a klesnou síly:
Matko, potěš nás a posiluj;
prosiž, ať nám odpustí Syn Tvůj!

Za přimluvu sv. Josefa, Antonína a Václava:
Otčenáš. Za přimluvu sv. Terezičky, sv. Vin-

cence a sv. Tadeáše: Otčenáš. Za příbuzné a zemřelé jako ráno.

Z katechismu: Kdy se máme modliti?

Máme se modliti každodenně, zvláště ráno a večer, před jídlem a po jídle, a když se k modlitbě zvoní.

Ráno a večer. Modlíváme se ráno v tomto pořadí: † Otče náš. Zdrávas Maria. Věřím v Boha. Desatero. Dobrý úmysl: Cokoli dnes budu my- obětuji, Bože, ke cti a cvále tvé. Tobě chci dnes sloužit bez ustání, ty mně k tomu dej své požehnání. Anděle boží. Zdrávas Královno. † — Večer v tomto pořadí: † Otče náš. Zdrávas. Věřím. Desatero. Zpytování svědomí. Vzbuzení lítosti. Anděle boží. Zdrávas Královno. †

Každodenně. Ráno a večer. Je který den, abys neměl zač Bohu děkovati, zač prositi, zač odprositi? — Bohumilý je zvyk modliti se před jídlem a po jídle a když se zvoní k „Anděl Páně“, „tři hodiny“ v pátek odpoledne a umíráčkem. — Práce modlitbou posvěcená je lehčí, zdárnější a záslužnější. Bez božího požehnání, marno lidské namáhání. S Bohem počni každé dílo, podaří se ti až milo.

Pomoz mi, Bože můj! Nejvíce máme se modliti v pokušení, před důležitým podnikem a když něco tíží (starost, zármutek, nemoc, neštěstí, nebezpečí, hodina smrti). „Pros Boha, by řídil tvé cesty, a všechny tvé záměry aby došly u něho zdaru.“ (Tob. 4, 20.) Pán Bůh napřed a já za ním. Bůh neopustí, kdo se ho nespustí. „Kdo se umí náležitě modliti, umí také náležitě žíti.“ (Sv. Augustin.)

Kde se modliti. Pán Bůh je všude. Božský Spasitel se rád modlíval o samotě a doporučil modliti se při zavřených dveřích. (Mat. 6, 6.) Proč? — Velmi účinná je modlitba na místě posvěceném.

„Oči mé budou otevřeny, pozorujíce toho, kdo se bude modlití na tomto místě“, řekl Hospodin při svěcení chrámu králi Šalomounovi. (2. Par. 7, 15.) Zejména při mši svaté modlí se tam s námi Kristus Pán. (Žid. 7, 25.) — Některá místa proslavil Bůh zázračným vyslyšením modlitby; proto tam zbožní věřící putují.

Slovo Boží.

14. června

Když Jozinka začala studovati, trápily ji pochybnosti ve víře, ano, zdálo se jí, jakoby vůbec nevěřila. Jak si víru přece zachránila?

Chodila velice ráda na kázání, z něhož vždy si přinášela něco zvláštního. Tak na př. utkvěla jí z kázání věta: „Každá duše touží po posvěcení.“ O tom přemýšlela a usuzovala, čeho jest k tomu třeba; mínila, že „ozdobiti se všemi ctnostmi“, v nichž zalíbení má Pán a v dobrém až do konce setrvati. A nade všemi líbí se

Bohu láska k Němu a k bližnímu. Tuto lásku pěstovala dle svých sil.

Z jiného kázání z Emauz si přinesla myšlenku: „Není nikdy pozdě na pokání, ale vždy nejvyšší čas“, kterou často opakovala doma i před bratry a otcem, chtějíc je míti takové, jakou byla sama. Jindy opět si vštípila hluboce do duše slova kazatelova: „Vrátiti se k Bohu jest lehké, ale setrvati ve věrnosti k němu jest těžké.“

Z katechismu: Kterak se máme ve svaté víře vzdělávati?

Ve svaté víře se máme vzdělávati náboženstvím ve škole, slovem božím v kostele a náboženskou četbou doma.

V rodinné knihovně nemělo by chyběti Písmo svaté aspoň Nového zákona, životopis Páně, kniha biblických dějin a nedělních perikop, katechismus a výklad jeho neboli postila, životy světců, „Bohumila“ sv. Františka Saleského, kniha modlitební a katolicko-náboženský časopis.

15. června **Byla matka a zemřelo jí dítě.**

Jozinka tušila, že brzy zemře. Psala svému strýci 6. června 1924: „Zdá se mi, že brzy umru, ale doma o tom nesmí věděti. Bojím se tolik lidí a celého světa a Bůh mne jistě dlouho zde nenechá. Těším se a přece mám strach.“ A svůj životopis asi v téže době psaný, začíná slovy: „Myslím, že brzy zemru. Chci proto psáti o lásce Boží, jak mě vodila, aby až ten sešit

po smrti někdo nalezne, poznal Prozřetelnost Boží.“

Dobrá Jozinka roznemohla se 19. srpna. Byla na mši sv. v Emauzích a po Gloria bylo jí opustiti kostel a rychle spěchala domů. Ulehla a naříkala si na bolest v kříži; odpoledne dostavila se horečka. Ve středu byl zavolán lékař a nic vážného v nemoci neshledal.

Jozinka praví matce: „Maminko, ze všech pohádek nejvíce na mne působila tato od Andersena: Byla matka a umřelo jí dítě; ona sobě naříkala. Tu ve snu zjeví se jí anděl a vede ji ke dvěma kukátkům; když nahlédla do prvního, vidí své dítě ve světě, jak žije, všeho si dopřává a potom špatně končí svůj život. Ve druhém kukátku pak vidí své dítě v blaženosti věčné. Když matka procitne ze sna, děkuje Bohu za jeho lásku a zároveň slibuje, že všeho nářku zanechá.“

K večeru si zaspívala: „V tvé srdce, Jezu, ve svátosti“ a pak usnula na chvíli. Když procitla byla jako změněná a praví k matce: „Kde je ten zástup bíle oděných dětiček? Kdo ponese ten kříž — a kdo dostane ten prapor s tím křížem do rukou?“

Mnoho trpěla. Jednou si povzdechla: „Přála jsem si umřítí, ale že to bude tak těžké, jsem nevěděla.“

Odvezli ji do nemocnice a tam v neděli ráno tiše usnula a již se neprobudila.

Z katechismu: „Buď vůle tvá!“ „Rekl Sion: opustil mě Hospodin a Pán zapomněl na mne.“ Bůh odpovídá: „Což se může zapomenouti matka nad svým robatkem? A byť ona se zapomněla, já se nezapomenu nad tebou.“ (Is. 49, 14. 15.) Pán Bůh dobrotivě pamatuje, i když utrpením navštěvuje.

K čemu sesílá Bůh utrpení?

Bůh sesílá utrpení, aby hříšné potrestal a napravil, hodné pak zdokonalil a v nebi víc oblažil.

„Trpíme, co jsme zasloužili.“ (Luk. 23, 41.) „Kdo miluje syna svého, včas jej trestá.“ (Přisl. 13, 24.) Na ten účel trestá i Otec nebeský. Sv. Augustin se modlil: „Pane, zde na zemi mne bodej, řež a pal, jenom ušetři mne na věčnosti.“ — Zahradník nožem „čistí ratolest, aby nesla více ovoce.“ (Jan 15, 2.) „Utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás.“ (Řim. 8, 18.)

Proč se máme odevzdati do vůle boží?

Máme se odevzdati do vůle boží, protože Bůh při všem zamýšlí jen dobro naše. Co Bůh činí, dobře činí.

Vzhůru srdce! Zvláště v soužení a neštěstí, v nedostatku a nemoci a v hodinu smrti. „Cokoli na tebe dolehne, přijmi a ve své tísní měj trpělivost. Neboť v ohni zkoušeno bývá zlato a stříbro, lidé pak milí Bohu ve výhni utrpení.“ (Sir. 2, 4. 5.) „Děj se vůle boží!“ „Bohu poručeno!“ „Ať déšť prší neb sníh věje, nechť se vůle boží děje!“

CO SEŠLE BŮH, NES TICH A RÁD,
A PTEJ SE, CO CHCE OD TEBE:
BŮH NEMÍNÍ TĚ SUŽOVAT,
ON KŘÍZEM VODÍ DO NEBE.

Peklo.

16. června

(Sv. Jan František Regis se narodil r. 1597 ve Fontcouverte ve Francii. Vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, kde mnoho tisíc duší získal pro Krista. Jeho svátek 16. června.)

Jan František ještě neměl pět let; tu mu přišla na mysl slova: „Budu zavržen“. On sám tomu nerozuměl, co to znamená, věčně zavrženu býti. Tato slova „Budu zavržen!“ opakoval hlasitě. Matka to uslyšela a velice se ulekla. Potom řekla: „Synu můj, kéž Bůh odvrátí od tebe takové neštěstí.“ Potom mu vysvětlila, co to znamená: býti věčně zavrženu. Zavržený je na věky odloučen od dobrého Boha, vyloučen z nebe a na věky musí trpěti nesmírné bolesti na duši i na těle. Když František tato slova zaslechl, byl tak dojat, že zvolal: „Ó nebě!“ a upadl do mdlob.

Když se zase zotavil, začal dlouho a hořce plakati. Matka se snažila jej uklidniti. Ale ta myšlenka, od milého Boha býti odloučenu, mu byla vždycky hroznou.

Aby od Boha nebyl odloučen, mnoho se modlíval a pilně se učil z lásky k Bohu. Varoval se všech špatných lidí, aby nepřišel do příležitosti ke hříchu. Ano někdy i dovolených radostí se vzdal z lásky k Bohu.

Z katechismu: Jest peklo. První se tam dostali pyšní andělé — zlí duchové. Kdo je tam z lidí? „Všeliký strom, který nenese ovoce dobrého, bývá vyřazen a na oheň uvržen.“ (Mat. 7, 19.) Do ohně se hází „suchá ratolest“. (Jan 15, 6.) Kdo se podobá suché ratolesti? Ven do tmy byl uvržen pozvaný, jenž neměl „roucha svatebního“. (Mat. 22, 12. 13.) Co je svatebním rouchem duše? — V soudný den se dostanou zavržení do pekla i s tělem.

Kdo přijde do pekla?

Do pekla přijde, kdo zemře ve smrtelném hříchu.

Pán Ježíš pravil o pekle: 1. že je tam temno, pláč a skřípění zubů (Mat. 22, 13.); — 2. že zavržení se mučí v plameni a že červ jejich neumírá (Luk. 16, 24. — Marek 9, 43.); — 3. že při posledním soudu řekne zavrženým: „Odejděte ode mne, zlořečení do ohně věčného.“ (Mat. 25, 41.) — Temnem se rozumí odloučení od Boha, „světla věčného“. Pláčem se rozumí pozdní, beznadějná litost. Červe m duše se rozumí probuzené svědomí.

Co trápí zavržené v pekle?

Zavržené v pekle trápí odloučení od Boha a oheň věčný.

Pamatuj! „Kdo sestupuje do pekla za živa, nedostane se tam po smrti.“ (Sv. Bernard.) Jak to? „Vcházejte těsnou branou, neboť široká jest brána a prostranná cesta, která vede k zahynutí, a mnoho je těch, kteří vcházejí skrze ni.“ (Mat. 7, 13.) Bůh mne opatruj od takové cesty! „Hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého.“ (Žid. 10, 31.) „Ať nás nezžehne věčný plamen, uchovej nás, Jezu Kriste. Amen.“

Anděl strážce.

17. června

František rád a mnoho se modlil k andělu strážci. Za to se těšil jeho zvláštní ochraně.

Jednou v neděli si lehl na poli odpoledne pod strom a usnul. Ve spánku vstal a aniž o sobě věděl, chodil sem a tam. Najednou cítil, jakoby jej jakási ruka zachytila a zabránila mu jíti dále. Tím se probudil a co viděl? S hrůzou pozoroval, že stojí přímo u řeky Orbe. Stál na srázném břehu řeky. Ještě krok a byl by spadl do hluboké vody. Ohlížel se, kdo ho zadržel a vzbudil. Ale neviděl nikoho. Padl na kolena a děkoval andělu strážci, že jej zachránil od smrti.

Z katechismu: Kterak se chovají sv. andělé?

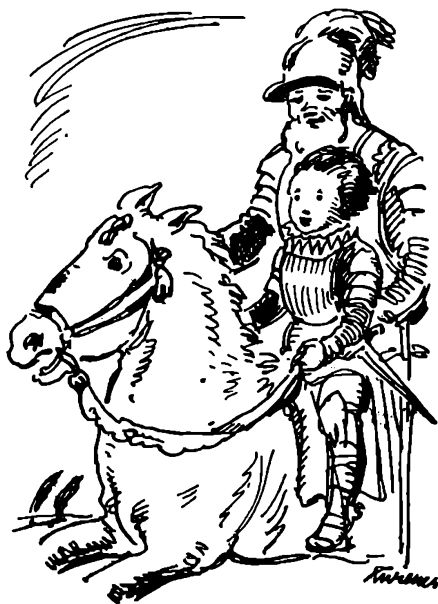
Svatí andělé chovají se k nám přátelsky: ochraňují nás na těle i na duši, povzbuzují nás k dobrému a prosí za nás.

Andělé strážní. Slovo „anděl“ znamená posel. Bůh posílá anděly, aby nám pomáhali k spasení. „Andělům svým o tobě přikázal, aby tě opatrovali na všech tvých cestách.“ (Žalm 90, 11.) O dětech zvláště řekl Pán Ježíš: „Pravím vám, že andělé jejich v nebi stále patří na tvář Otce mého.“ (Mat. 18, 10.) — Anděla strážce dal Bůh každému člověku. To si vděčně připomínáme ve svátek Andělů strážných 2. října. Modlívej se k němu denně a „poslouchej hlasu jeho“! (2. Mojž. 23, 21.) Napomenutí anděla strážce slove „vnu knu ti“.

18. června

Malý voják

(Sv. Alois z Gonzagy žil v letech 1568—1591.
Je vzorem mládeže. Jeho svátek 21. června.)

Otec Aloisův byl don Ferrante, hrabě z Castiglione. Sloužil jako dobrý voják v armádě krále španělského. Chtěl též, aby Alois byl vojákem, proto mu dal, sotva mu bylo pět let, udělati vojenský oděv a zbraně. Z toho měl Alois velikou radost. S vojáky bydlel ve stanech. Od nich se naučil zacházeti se zbraněmi. Rád by též byl vystřelil z děla, ale toho mu vojáci nedovolili, že prý je ještě příliš malý.

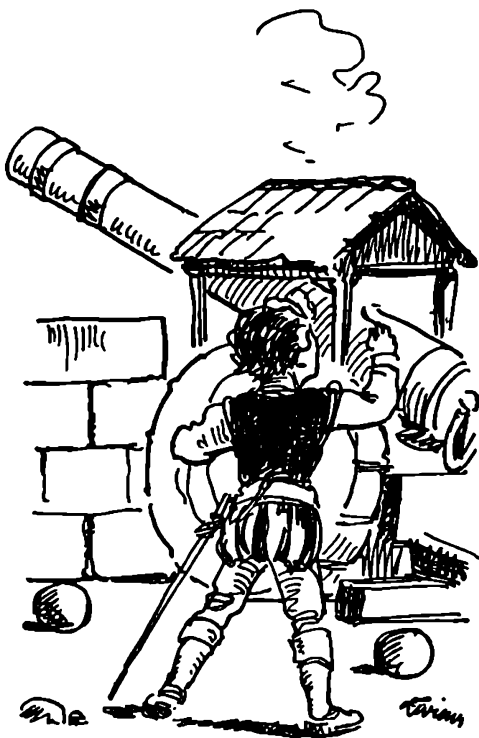
Avšak jednoho dne, když všichni spali, Alois vzal vojákům střelný prach, šel tiše na věž pevnosti, kde stálo malé dělo. Nabil je, zapálil a najednou se ozvala taková rána, že všichni v městě se polekali. Alois jen tak ještě odskočil, jinak by jej dělo bylo přitlačilo ke zdi. Avšak

malý Alois se nebál, byl hrdý, že se mu dílo podařilo.

Dole však v ležení byl poplach. Hrabě vyrazil ze stanu a rozhněván dal důstojníkům rozkaz, aby zjistili, kdo bez jeho dovolení z děla vystřelil. Obával se, že mezi vojáky povstala vzpoura.

„Hned jděte nahoru a vinníky přiveďte sem!“ rozkázal. Setník s několika vojiny šel po úzkých schodech nahoru a co viděl? Místo povstalců — malého chlapečka. Vzal jej s sebou a jako zajatce jej přivedl mezi dvěma řadami

vojáků k hraběti. Ten se nemálo podivil, když místo povstalců viděl svého vlastního synáčka chtěl vinníka přísně potrestati. Avšak vojínů měli čiperného hošíka rádi a přimlouvali se za něho, takže mu trest byl prominut.

Několik měsíců později otec odešel do války a Aloise k jeho velikému zármutku nechal doma. Tomu byl život vojenský mnohem milejší, než doma seděti. Navykl si od vojáků též jejich surové a sprosté řeči. Nerozuměl těm slovům a nevěděl, že se nesluší tak mluvit. Ale když jeho vychovatel to slyšel, napomenul jej: „Aloisi, myslíš, že pravý rytíř by tak mluvil, jak mluvíš ty? Vojáci tak mluví, protože to lépe nedovedou. Ale ty přece miluješ Pannu Marii a takovými slovy Ji urážíš!“

Alois se zastyděl a litoval svého provinění. Matka jej těšila: „Jednou budeš velikým vojákem, ale k tomu musíš býti čistý a silný. Potom nikdo tě nepřemůže.“

Z katechismu: Hříchu se dopouští někdo skutkem anebo řečí nebo myšlením. Co se stalo bezděčně, proti vůli nebo nevědomky, není hříchem. Nevědomost hříchu nečiní, leč by ji někdo sám zavínil.

Co je hřích?

Hřích je vědomé a dobrovolné přestoupení zákona božího.

Těžký hřích. Všechny hříchy nejsou stejně veliké: jsou hříchy lehké a těžké. Těžký byl na váze boží hřích pyšných andělů, prvních rodičů, bratří Josefových. Těžkým hříchem by mohlo býti na příklad: nevěřiti v Boha, křivě přísahati, zanedbati sváteční mši svatou nebo velikonoční povinnost, bližního nenáviděti nebo mu značně uškoditi.

Když otec po dvou letech se vrátil z války proti Maurům, Alois již vyrostl v zdatného hocha. Otec měl radost z toho a řekl mu: „Aloisi, nevím, čím jednou budeš, ale to ti pravím již dnes: Cokoli činíš — nic nečiň jen napolo. Všecko dělej celým srdcem!“ Alois tomu rozuměl a řekl: „Ano, vždycky všechno učiním celým srdcem.“

Ještě stále měl přání státi se vojákem, ale ne již vojákem španělského krále, ale vojákem Kristovým. Chtěl se státi apoštolem a hrdinou.

Jednoho dne našel v knihovně dvě knihy. Jedna byla od sv. Petra Kanisia o rozjímání, druhá měla nápis „Dopisy z Indie.“ Tam vypravovali Jesuité misionáři o cizích zemích a národech. Jak k nim cestovali, jak mezi nimi pracovali, jaká dobrodružství zažili. Na konec bylo napsáno: „Tisíce jsme obrátili k víře, ale miliony ještě čekají na apoštola, který snad přijde, aby jim vypravoval o Bohu. Svět je mnohem větší a žije na něm mnohem více lidí, než se v Evropě domnívají.“

Alois četl tuto knihu znovu a znovu. Stále myslel na ony pohany, kteří čekají na světlo víry. Chtěl je získati pro Krista a byl ochoten k tomu vzíti na sebe všechna utrpení a vrhnouti se do všech nebezpečí. Ano chtěl opustiti i domov i rodiče i přátele, jen aby získal duše pro Krista Krále.

Avšak doma mu nikdo nerozuměl. Nevěděl, jakou cestou má kráčet, aby dosáhl svého cíle. Tu přišel jednoho dne do domu svatý Karel Borromejský, arcibiskup milánský. Alois měl již dvanáct let a ještě nebyl u sv. přijímání. Sv. Karel jej poučil a podal mu sv. přijímání. Mluvil s ním o jeho povolání a měl nesmírnou radost, když viděl, že Alois nemá jiného přání, než z lásky k Ježíši Kristu býti chudým jako on a trpěti a pracovati jako on. Povězbudil hocha, aby vytrval a bez bázně kráčel k svému cíli.

20. června

Zpověď.

U první sv. zpovědi byl Alois ještě doma. Když jej později poslali rodiče do Florencie, aby tam studoval, šel častěji k sv. zpovědi a důkladně se připravoval. Šel k zpovědnici s tak velikou lítostí, že omdlel a museli jej odnésti.

Rozhodl se, že vykoná zpověď životní čili generální. Aby zpověď byla dobrá, šel napřed ke knězi poraditi se. S ním prozpytoval důkladně svoje svědomí. Nehledal jenom hříchy, nýbrž snažil se poznati prameny hříchů.

Řekl: „Jsem nakloněný k hněvivosti a netrpělivosti. Neukazuji to sice na venek slovy neb skutky, ale velice mne to v mém srdci znepokojuje. Příčina toho je moje ohnivá povaha. Abych se přemohl, užívám tohoto prostředku: Uvažuji, jak ošklivý a nedůstojný je hněv. Člověk hněvivý neví, co činí a mluví.

a potom se stydí za to, co v hněvu učinil. Tak jsem se rozhodl nepoddati se hnutí hněvivosti, nýbrž mu odolati.“

„Za druhé jsem poznal, že v mých řečech často mi vyklouznou slova, která urážejí čest bližního.“

Z katechismu: Vyznej všechny své hříchy těžké, tedy i při každém, kolikrát se stal. Počet má se udati určitý aneb aspoň přibližný: kolikrát asi, nebo kolikrát asi za měsíc, za týden. Důležité okolnosti, na příklad: že zanedbal ze sváteční mše svaté značnou část, že nadával rodičům, že způsobil veliké pohoršení, že odcizil majetek posvěcený, že učinil značnou škodu.

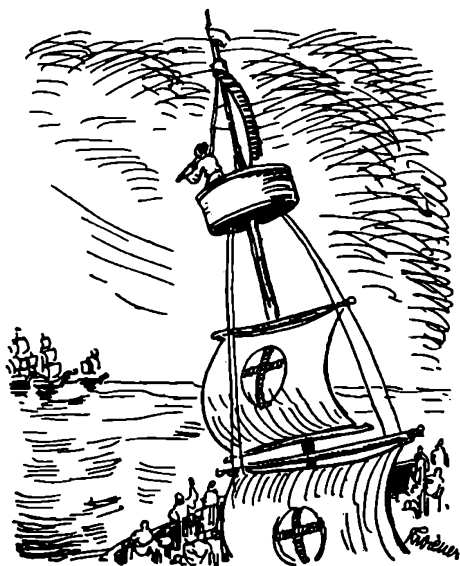
Také hříchy všední? Z hříchů všedních nejsme povinni se zpovídati; neboť všední hříchy odpouští Bůh také mimo svátost pokání, když jich upřímně litujeme. Tak se odpouštějí všední hříchy zejména svatým přijímáním a pobožnou účastí na mši svaté. Je však užitečno také všední hříchy ve zpovědi vyznati, zvláště když nevíme určitě, je-li něco hříchem lehkým či těžkým.

Kdo se zpovídá úplně?

Úplně se zpovídá, kdo poví alespoň všechny své hříchy těžké a důležité okolnosti hříchů.

Zpověď generální a životní. Generální slove zpo-ve zpověď, když se opakuje několik zpovědí dřívějších. Životní slove zpověď, když se opakují všechny zpovědi dřívější. — Generální nebo životní zpověď doporučuje se zvláště před sv. biřmováním, před svatbou, při svaté misii nebo duchovních cvičeních a v nebezpečné nemoci.

Když Aloisovi bylo čtrnáct let, odešel do Španělska ke dvoru královskému. Pohrdal nádherou světskou a žil i tam jen pro Boha. Roku 1584 se vracel po moři domů. Loď klidně plula. Pojednou zazněl výstražný pokřik: „Loď! Turecká loď!“ Všichni cestující hleděli směrem, kterým námořník ukazoval. Vskutku se tam objevila loď tureckých pirátů (t. j. námoř-

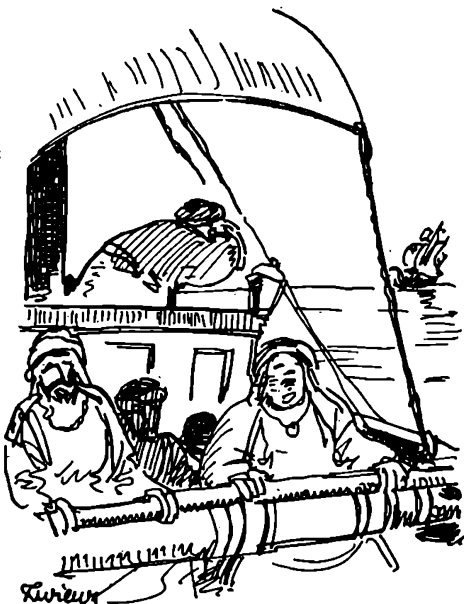
ních lupičů) a za ní druhá a třetí. Španělové nebyli k boji připraveni. Proto loď všemi silami ujížděla k přístavu, aby unikla Turkům. Ale i piráti si pospíšili. Byl to zápas na život a na smrt. Jak si všichni oddechli, když konečně dorazili k přístavu. Jen Alois nebyl spokojen. On slyšel a četl, jak právě v Anglii mnozí lidé za víru trpěli a umřeli. A teď když viděl turecké lupiče, napadla mu myšlenka: „Jak by to bylo krásné, kdybych jejich rukou zemřel a tak do-

sáhl palmy mučednictví.“ Avšak Bůh usoudil jinak.

Po dlouhém uvažování a vroucích modlitbách rozhodl se Alois, že bude Bohu sloužiti v řadě Jesuitů. Matka z toho měla radost, ale otec nechtěl povolit. Hrabě povolal na svůj zámek učenné kněze a kazatele, aby Aloisovi vymluvili myšlenku na život řeholní. Ale nadarmo. Jednou přišel biskup a řekl: „Aloisi, aspoň nechod k Jesuitům. Hle, tam nemáš naději, že bys se stal jednou biskupem nebo kardinálem!“

Alois se usmál a odpověděl: „Vždyť já nechci býti ani biskupem ani kardinálem! Kdybych toužil po něčem podobném, mohl bych zůstat doma.“

Konečně se zdálo, že otec povolil. Ale Alois musel se vzdáti vlády. A k tomu musel císař rakouský dáti svolení. To trvalo dlouho. Zatím byl Alois poslán do Milána, aby tam zastupo-

val otce v záležitostech vládních. Splnil úkol svůj dokonale. Otec měl novou naději, že Alois přece zůstane ve světě. Přijel za ním a pravil: „Co míníš teď učiniti?“ — S údivem odpověděl Alois: „Chci do Říma, abych se stal Jesuitou.“ — „To není možné. Nevidíš, že to je vyloučeno? Tím bys přivedl naši rodinu do záhuby. Rudolf, tvůj bratr je neschopný k vládě. Tobě dal Bůh tolik schopností, že můžeš se státi dobrým vládcem.“ — „Ale Otče, Bůh mne volá, abych jemu samému sloužil.“ — „To přece můžeš také ve světě. Nevidíš, jak jsem nemocen a potřebuji pomoci. Neopouštěj mne! Jestliže odjedeš, budeš příčinou mé smrti!“

Alois miloval svého otce a jeho řeč jej naplnila bolestí. Odpověděl: „Otče víš, že bych za tebe svůj život obětoval. Ale Bůh mne volá a proto nesmím zůstat. Poslechnu-li Boha, On se o tebe postará.“

Konečně povolil otec. Alois se vzdal vlády ve prospěch mladšího bratra Rudolfa a po dvou dnech se odebral do Říma. Všichni se rmoutili, jen on se radoval, že dosáhl svého cíle a že bude patřiti do armády apoštolů.

Z katechismu: Co pravil Pán Ježíš o dokonalém životě?

Pán Ježíš pravil o dokonalém životě: „Chceš-li býti dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, a (peníze) rozdej chudým. A potom přijď a následuj mne!“ (Mat. 19, 21.)

K získání dokonalosti radil božský Spasitel bohatému jinochovi, aby svůj majetek rozdal, aby zů-

stal svobodný a aby se poslušně podřídil Kristu Pánu i v tom, k čemu není povinen učedník obyčejný.

Které jsou tři evangické rady?

Tři evangelické rady jsou: dobrovolná chudoba, doživotní stav svobodný, a trvalá poslušnost duchovních představených.

Do nebe.

22. června

Aloisovi bylo sedmnáct let, když konečně se dostal jako novic k Jesuitům. Několik měsíců po jeho odchodu zemřel jeho otec. Před smrtí však celým srdcem se obrátil k Bohu a tak se zbožně připravil na cestu do věčnosti.

Když Alois byl již pět roků v řádě, vypukl v Itálii mor a zároveň hlad. Tisíce lidí umíralo. Nebylo dosti nemocnic, takže lidé umírali na ulicích. Generál Jesuitů zařídil nemocnici a vyslal své kněze a studenty, aby pomáhali nemocným. I Alois byl mezi nimi. S radostí se chopil díla. Pomáhal umírajícím, nosil nemocné, sháněl pokrm a přístřeší pro děti a chudé.

Jednoho dne pravil páteru Bellarminovi: „Myslím, že už nebudu dlouho žít!“ — „Proč to myslíš? Bojíš se moru?“ — „Nebojím se, ale když jsem v loni byl v Miláně, Bůh mi dal poznati, že mne brzy povolá.“ — „Ale když chceš pro Boha pracovati, není lépe zůstat zde na světě?“ — „Ne! Zde nemohu nikdy všechno to vykonati, co bych chtěl. Ale v nebi, tam je pravý život, tam budeme míti vše. A potom budu na věky s Ním na jeho díle pracovati.“

V této době poslala mu jeho matka šatstvo a potraviny pro chudé a nemocné. Děkoval jí a odepsal: „Měl jsem takovou radost, že jsem to všechno mohl darovati. Ať ti Bůh za to dá velikou odměnu ve věčné vlasti, po níž čím dál tím více toužím. Kéž všichni brzy se tam dostaneme! Cítím, že dny moje jsou sečteny.“

V tomtéž týdnu, co tento dopis psal, onemocněl morem. Když mu prozradili úsudek lékaře, že nemoc je smrtelná, zazářila jeho tvář a prosil, aby zapěli: „Tebe, Bože, chválíme.“

Když jeden kněz přišel jej navštívit zvolal Alois radostně: „Důstojnosti, jdeme s radostí.“ — „Kam pak?“ — „Do nebe, k Bohu do nebe!“

Chtěli prositi Boha, aby Alois se uzdravil. On však odpověděl: „Nejlepší jest umřítí a býti u Boha. Tam je opravdový život. Tento život zde je jenom stín.“

Zemřel 21. června 1591.

Z katechismu: Kdo přijde do nebe?

Do nebe přijde, kdo zemře v boží milosti a nemá, co trpěti za hříchy.

Pán Ježíš o nebi: že dobrý a věrný služebník vejde v radost Pána svého (Mat. 25, 21.); že je tam jakoby večere veliká, při které Pán bude sám posluhovati (Luk. 12, 37.), a že blaženost nebeská bude trvati věčně. (Jan 16, 22. — Luk. 10, 42.) „Radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná je v nebesích.“ (Mat. 5, 12.)

Apoštolé o nebi. Sv. Jan evangelista: „Ejhle, stánek boží s lidmi a on, Bůh, přebývati bude s nimi a setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti

nebude již, ani zármutku, ani bolesti, neboť první věci pominuly.“ (Zjev. 21, 3. 4.) — Sv. Pavel: „Čeho oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kteří ho milují.“ (1. Kor. 2, 9.) Svátí tam vidí Boha „tváří v tvář“. (1. Kor. 13, 12.) — Proto říkáme, že jim v nebi svítí „světlo věčné“. Čím kdo byl za živa světější, tím bude v nebi blaženější. Neboť „kdo bohatě seje, bohatě také bude sklizeti“. (2. Kor. 9, 6.)

**„ABYS MYSLI NAŠE K NEBESKÝM ŽADOSTEM
POZDVIHNOUTI RÁCIL, TĚ PROSÍME, USLYS NAS!“**

23. června

Dítě hor.

(P. Petr Roh T. J., slavný misionář, žil v letech 1811—1872.)

Petr se narodil den před svátkem Nanebevz. Panny Marie r. 1811 v Conthey ve francouzském Švýcarsku. Lásky k Panně Marii ho doprovázela celým životem. Krátce před svou smrtí řekl spolubratrovi: „Hleďte, otče, již mám přes šedesát let a ještě potřebuji denně matky; bez ní bych ani nechtěl žíti.“ Zpívala-li se píseň mariánská, byl dojat až k slzám.

Měl hlubokou, citlivou duši, ale zároveň jako v hochu hor v něm vřela překypující síla. Po celé dny s kamarády lezl po horách a když se vrátili domů, začalo nebezpečné „cvičení hlavou“. Chlapci totiž, aby ukázali svoji nebojácnost a sílu, hlavou o závod vráželi do těžkého, dubového stolu. „Vidíte, jak tvrdou hlavu jsem měl; ale to jsem také při tom poznal, že mládež má zvláštního anděla strážce.“

Ještě jednu vzpomínku vypravoval P. Roh ze svého mládí. Otec jeho měl vinici. Když bylo vinobraní, malý Petr nabral do košů vrchovatě hroznů, tak že po cestě spadávaly, když kůň je nesl s hory. Petr proto zastavil a část hroznů skryl v cizí vinici. A když jel podruhé, naložil schované hrozny na svého koně. To však viděl starosta obce a domníval se, že Petr hrozny ukradl. Hned to vzkázal otcí.

Když Petr večer přišel z práce, bylo mu nápadno, že otec je tak smutný a zasmušilý. Petr byl zavolán do vedlejší světnice a tam otec pln starosti řekl: „Cos to učinil? Taková hanba!“ a začal plakat. K jeho největší radosti se věc brzy objasnila, ale Petr přece dostavil se pokorně k starostovi a vysvětlil mu, jak se věci měly.

Z katechismu: Jaký by to byl život na zemi, kdyby nemohl věřiti spolehlivě syn rodičům, žák učiteli, přítel příteli, nemocný lékaři, soudce svědkům! Proto chce Bůh, abychom v řeči a chování dbali vždy pravdy.

Kdo se prohřešuje proti pravdě?

Proti pravdě se prohřešuje, kdo lže, kdo křivě svědčí a kdo se přetvařuje.

Lže, kdo vědomě mluví nepravdu, aby oklamal bližního. Mýliti se může každý, lháti nemá nikdo. Svatí nelhali ani žertem. Hřeší, kdo lže, aby pomohl sobě, neb aby posloužil druhému, neb aby uškodil někomu. První takto lhal „dábel, otec lži“. (Jan 8, 44.) „Ohyzda zlá je na člověku lež.“ (Sir. 20, 26.) Mladý lhář, starý zloděj. — Nemocnému lživě tajiti jeho blízkou smrt by mohlo býti hříchem těžkým.

Buď upřímný a věrný! Co na srdci, to na jazyku, to v chování! „Opravdu Izraelita, ve kterém není lsti.“ (Jan 1, 47.) Zachovej svěřené tajemství, zvláště úřední, a plň, co jsi dobrého slíbil. Jonatan pravil Davidovi při loučení: „Jdi v pokoji, a co jsme si přísahali, při tom zůstane.“ (1. Král. 20, 42.) Dokud a kde Bůh žítí rozkáže, buď věren víře, vlasti, příteli! Věrní manželé: „Přijměte prsten věrnosti a buďte sobě věrni!“ Slovu věrný: na jeho slově může hrady stavěti. „Služebník dobrý a věrný“ vejde v radost Pána svého. (Mat. 25, 23.)

24. června

Svoboda.

Otec viděl, že Petr je velice nadaný. Proto se rozhodl, že ho dá na studie. Dal jej na gymnasium a do konviktu Jesuitů v Brixu. Tam se však Petrovi nič nelíbilo. Byl zvyklý na svobodu hor a zde mu bylo podřizovati se stále dennímu pořádku. Proto byl často trestán a kárán. Tyto útrapy se mu zdály býti nesnesitelnými a tak o prázdninách prohlásil otci: „Otče, teď je konec se studiemi, já budu rolníkem jako ty.“

Příbuzným však bylo líto nadaného hochy a tak jej dali na gymnasium v Sittenu, kde nebydlel v konviktu. Teď měl aspoň mimo školu svobodu. Že takový život skrývá v sobě větší nebezpečí, toho Petr ani netušil. Chránila jej jeho dobrá domácí výchova a pečlivost učitelů, kteří se nestarali jen o učení žáků, nýbrž též o jejich výchovu.

Petr byl dobrý společník. Proto jej měli všichni rádi. On si však vybíral své přátele

jen z hodných a ctnostných studentů. Jednou se k nim přidružil spolužák a šli na procházku. Cestou však si nováček dovolil zpívat píseň neslušnou. V tom okamžiku jej Petr tak uhodil, že student ležel v příkopu a od té doby v kroužku Petrových společníků se nesměl ukázat. Když P. Roh o této události vypravoval, přidal: „Na celém těle jsem trpěl revmatismem, jenom na ramenu, kterým jsem jej odhodil do příkopu, ještě nikdy.“

Z katechismu: Co pravil Pán Ježíš o pohoršení?

Pan Ježíš pravil o pohoršení: „Kdo by pohoršil jedno z dětí věřících ve mne, tomu bylo by lépe uvázat na hrdlo mlýnský kámen a pohroužit jej do hlubiny mořské. Běda člověku tomu, skrze něhož přichází pohoršení!“ (Mat. 18, 6. 7.)

Svůdce v jakékoli podobě je pomocníkem ďáblovým. Zvláště záhubno je pohoršit nevinné a mladistvé duše. Za všechny smutné následky pohoršení je svůdce spolu odpověden. Pohoršení je povinen nahradit dobrým příkladem, slovem, modlitbou. Ostatní poradí zpovědník.

„Tak svít světlo vaše před lidmi, ať vidí vaše skutky dobré a velebí Otce vašeho, jenž je v nebesích.“ (Mat. 5, 16.) Světlem je dobrý příklad. „Nikommu v ničem nedáváme pohoršení, aby nebyla haněna služba naše,“ napsal o sobě apoštol Pavel. (2. Kor. 6, 3.) Tak nedávej nikomu pohoršení ty, svít okoli svému dobrým příkladem a vlastní duši opatruj před nákazou. „Děti, nedejte se svádět!“ (1. Jan 3, 7.)

I když Petr svou divokou povahou často se vzpíral proti nařízením svých učitelů, byl přece tak upřímný, že uznal, kde byla vina; totiž u něho a ne u učitelů. Proto jim vždy prokazoval patřičnou úctu. Když si jednou kterýsi ze studentů dovolil tupiti Jesuity, Petr jej krátce umlčel pěstmi.

Právě útoky proti Jesuitům způsobily, že Petr se stal Jesuitou. Když stál před ukončením svých studií, přišla mu do ruky kniha, která nejsprostšími pomluvami tupila Tovaryšstvo Ježíšovo. Čím dále Petr četl, tím více se vzbouřila jeho upřímná mysl. Znal Jesuity dobře, cítil proti nim odpor, protože byl často od nich trestán a kárán. Právě pro tento odpor pozoroval je dobře, jestli nenalezne u nich nějakou chybu. Když však četl tuto knihu, zvolal: „Ne, to již je příliš mnoho. Nic nás neučili Jesuité z toho, co zde stojí, žádný z těchto hříchů nespáchali, právě naopak!“ Tato četba rozhodla jeho povolání. Řekl si: „Řád, proti kterému se bojuje zbraněmi nejhorších pomluv, je jistě dobrý.“

Brzy potom podnikl první kroky, aby byl přijat do řádu. Avšak nebyla to lehká věc. Vzpomněl si, co vše Jesuitům vyvedl a proto se vším právem domníval, že mu oni neuvěří, když přijde s prosbou o přijetí do řádu. Konečně se rozhodl, že půjde k jednomu ze svých

bývalých učitelů. Avšak při první návštěvě se neodvážil mluvit o té věci. Šel podruhé. Nějaký čas stál u dveří. Zaklepal a v srdci doufal, že nikdo neřekne: „Dále!“ Ale v tom již to nešťastné slovo zaslechl a ocitl se před svým učitelem. Pln rozpaků pronesl svoje přání. Ale učitel mu nevěřil. Naopak se domníval, že Petr zase chce něco vyvésti. Teprve když Petr „svou nejupřímnější tvář ukázal“ uvěřil a byl rád, neboť tak veselého hochu v řadě potřebovali. Po obvyklých zkouškách byl přijat a stal se slavným misionářem.

Z katechismu: Bližního pomlouvá, kdo lživě o něm vykládá nebo píše něco zlého, nebo skutečné chyby jeho zveličuje. Od dobrého se ulže a k zlému se přilže. Kleveta jest jak uheľ: když nespálí, aspoň ušpiní. „Očernil ho.“ Více bolí od jazyka nežli od meče. Je podlé křivditi bezejmennými dopisy. — „Neodsuzujte, a nebudete odsouzeni! Pokrytče, vyhoďte nejprve trám z oka vlastního!“ (Luk. 6, 37. — Mat. 7, 5.) Před svými dveřmi meť! Čeho nelze chváliti, toho nehaň! Zvláště o mrtvých buď dobře anebo nic!

Chyba bližního se musí vyjevití, když toho třeba k jeho polepšení nebo k zamezení většího zla. Z lásky k bratřím pověděl Josef otci, co učinili velmi zlého. (1. Mojž. 37, 2.) Někdy je udání pod hříchem závazno.

Naprav křivdu a škodu odvoláním pomluvy, odprosem za potupu a náhradou majetku. K náhradě majetkové je zvláště povinen, kdo slovem anebo tiskem nespravedlivě poškodil bližního v živnosti, v obchodě anebo ve službě. Ovšem „škoda se dá nahraditi, ale slzy nikdy“, praví přísloví.

26. června

Nejdražší poklad.

(Sv. Pelagius byl v roce 925 jako 14letý hoch umučen.)

V roce 921 vládl nad Maury ve Španělsku král Abderrhaman III. Vedl proti křesťanům boj a přemohl je ve veliké bitvě. Mnoho tisíc padlo v boji a mnozí byli zajati. Mezi nimi byl též biskup Hermogius. Král jej přivedl do Kordovy a dal jej uvězniti. Avšak též biskup měl několik lidí králových v zajetí. Proto slíbil králi, že zajatce propustí, dá-li mu král svobodu. Abderrhaman souhlasil, ale žádal, aby mu zanechal někoho jako rukojmí.

Hermogius měl synovce Pelagia, desetiletého; toho nechal králi jako rukojmí. Neví se, jak se stalo, že Pelagius nebyl vysvobozen a zůstal u krále. Ten mu slíbil svobodu jen pod tou podmínkou, že odpadne od víry a přijme učení mohamedánské. Pelagius nesvolil.

Hoch byl krásné postavy, skromný a zbožný. Jednoho dne král seděl u hostiny a přišla řeč na Pelagia. Všichni chválili jeho krásu a ctnosti. Když král to uslyšel, chtěl jej viděti a dal si jej předvésti. Dali tedy Pelagiovi nejkrásnější oděv a blahopřáli mu k neočekávanému štěstí.

Králi se Pelagius líbil a chtěl jej získati pro svou nepravou víru. Sliboval mu bohatství, rozkoše, ale nadarmo. Pelagius mlčel několik okamžiků a potom pravil: „Mocný králi, co ty

mí slibuješ, není nic. Jsem křesťanem, tím jsem byl dosud, chci jím zůstatí a nikdy Krista nezradím. Co mi nabízíš, jsou věci pozemské a pomíjející, avšak Kristus, můj Pán a Bůh, který všecko stvořil a svou mocí řídí, je věčný a nemá konce.“

Král chtěl hocha získati lichocením. Chválil jeho krásu a chtěl jej políbíti. Hoch se rozhodně bránil a řekl: „Odejdi se svými nečistými úmysly, či snad se domníváš, že jsem rozmařilý, jako jsou tvoji?“

Právě tato statečnost se líbila králi a proto nařídil svým služebníkům, aby lichocením a dárky získali hochu.

Avšak Pelagius se nedal zviklati. Když král viděl, že všechny jeho námahy jsou marné, proměnila se jeho náklonnost v zuřivou nenávist. Rozhodl se, že bude hochu mučiti. Zavolal jej k sobě, dal jej provazy spoutati, natáhnouti a bičovati, dokud víru nezapře. Avšak Bůh mučedníka zázračně posiloval. Když Abderrhaman viděl, že ničeho s ním nesvede, dal Pelagia rozsekati. Ale i v těchto mukách zůstal pevný a stálý. Z celého jeho těla tekla krev, on však pozdvihl své oči k nebi a zvolal: „Vysvoboď mne, Pane, z rukou mých nepřátel!“ Tak se modlil a pozdvihl i ruce své k nebi. Jeden z katanů mu jednou ranou usekl obě ruce a konečně mu stál hlavu. Části jeho těla byly hozeny do řeky.

27. června

Křest.

(Ct. Maria Salesia Chappuis žila v letech 1793—1875.)

Maria Salesia se narodila v Soyhières, v diecési basilejské ve Švýcarsku. Její otec měl veliký hostinec. Narození Marie spadá do nejhorších dob revoluce. Dítě bylo tak slaboučké, že se obávali, aby nezemřelo.

Avšak žádný kněz nebyl na tom místě, protože revolucionáři je pronásledovali. Co teď? Konečně se nabídl strýc, že zaneše dítě přes hory do sousední vesnice švýcarské, která byla ušetřena od revoluce. Zabalili tedy Mařenku, dali do koše, přikryli ji pečlivě, dali strýčkovi koš a šel, aby francouzským celníkům neupadl do rukou neznámou stezkou po horách. Avšak sotva došel na první vrchol, tu stojí francouzský celník a táže se, co má v koši: „Dobré zboží!“ odpověděl strýc s takovým klidem, že

celník mu věřil a řekl: „Jestli máš dobré zboží občane, jdi svou cestou dále“ a nechal jej na pokoji.

Když dítě po křtu svatém přinesli přešťastné matce, ukázalo se vskutku, že je zdravé.

Matka pečovala o jeho zdraví, ale ještě více se starala o jeho duši. Již od nejútlejšího mládí se snažila vštípit do srdce velikou lásku k božskému Spasiteli a velikou nenávisť k hříchu. Všichni se modlili společně a Maria ještě ve vysokém stáří vzpomínala, jak otec hlubokým hlasem předříkával a děti ve všech tónech odpovídaly.

Z katechismu: O křtu svatém:

Kristus poručil o křtu svatém: „Učte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mat. 28, 19.) — Křest je svátost první; neboť nepokřtěný nemůže platně přijmouti žádné jiné svátosti.

Za prvních dob církve křtivali se hlavně dospělí. Ke křtu se připravovali delší dobu, říkalo se jim **katechumeni**; přípravné učení slulo **katechismus**. Slavný křest dospělých býval hromadně ve svatvečer Zjevení Páně, na Bílou sobotu a v sobotu před sv. Duchem. Na památku toho světí se podnes v ony dvě soboty křestní voda, chovaná ve křtitelnici.

Co musí činiti, kdo křtí?

Kdo křtí, musí na křtence liti vodu a při tom říkati: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Kdo může křtiti? Křtiti může katolický duchovní správce. V nevyhnutelné potřebě může křtiti každý člověk, a to i vodou nesvěcenou; vykoná však jen hlavní obřad; ostatní svaté obřady se, možno-li, doplní potom v kostele.

Farářem místním byl prastrýc Mariin Fleury. I on se skrýval před revolucionáři. Avšak pan Chappuis se postaral, aby aspoň občas mohl v noci sloužiti mši sv. v jeho domě. Mařenku k tomu nepustili, aby snad tajemství neprozradila. Ona však, ačkoliv jí byly teprve čtyři roky, poznala, že něco před ní zatajují a tázala se matky na to. Napřed jí matka pokárala pro její zvědavost, konečně se však přece dala pohnouti, že vzala dcerušku na mši svatou.

Jak se divila Marie, když po prvé viděla oltář svícemi ozářený a starého strýce, oděného v posvátná roucha. Poznala, že se zde děje něco velikého, a při pozdvihování poznala jasně, že je zde Bůh přítomen. „Vše jsem pochopila“ vypravovala později, „Bůh se mi zjevil a poznala jsem, že to byla oběť Spasitelova. Dojem a osvícení, které jsem tehdy obdržela, zůstalo v mém duchu navždy.“

Ačkoliv tato první mše svatá zanechala hluboký dojem v srdci dívky, přece nikomu neprozradila ani slova. Věděla, že musí mlčeti a měla velikou soustrast s pronásledovanými kněžími.

Jelikož v hostinci se nemohli kněží dobře skrýti, schovávali se v blízkém rolnickém statku. Tam často posílali šestiletou Mařenku s dopisy a potravinami. Jednoho dne také právě tam nesla koš s jídlem. Najednou vidí skupinu revolucionářů blížiti se. Co udělá? Uteče? Tím

by sebe i kněze prozradila. Mařenka si posadila košík vedle cesty, sedla si naň a jakoby nic, trhala sedmikrásky, až se vojáci vzdálili. Potom vzala košíček a klidně, jakoby se nic nestalo, šla dále.

Kdvž bouře revoluce se uklidnila, s velikým jásotem obyvatelů byl kostel zase otevřen a sloužena mše svatá. Marie toužila po svatém přijímání a zapřísahala rodiče, aby

jí dovolili, přistoupiti ke stolu Páně. Konečně, když jí bylo osm let, dočkala se toho štěstí a od té doby chodívala často k sv. přijímání. Ze své světnice viděla v kostele právě věčné světlo. Kolikrát denně obrátila svůj zrak tam, klaněla se božskému Spasiteli.

Duchovní sv. přijímání: O nejsladší a nejmilejší Ježíši, věřím, že jsi v nejsvětější Svátosti oltární přítomen jako Bůh a člověk. Miluji Tě z celého srdce. Z lásky k Tobě lituji všech svých hříchů nade všechno. Nechci již nikdy hřešiti. Vroucně toužím Tebe přijmouti ve velebné Svátosti. — Ale protože Tebe nyní nemohu přijmouti svátostně, přijď ke mně aspoň.

duchovně svou milostí. — Zůstaň, ó Ježiši, v mém srdci a nedopouštěj, abych se kdy od Tebe odloučil.

Duchovní sv. přijímání konejme častěji denně, zvláště, když jdeme okolo kostela.

29. června

K čemu jsme na světě.

Po revoluci prastrýc se vrátil, ale pro stáří již nemohl zastávat úřad faráře. Proto se věnoval výchově svých malých příbuzných. Učení náboženství začalo pokaždé slovy: „Jsme na světě, abychom Pána Boha poznali, Jej milovali a Mu sloužili. Bůh je pravdomluvný, nemůže se mýlit ani nemůže býti oklamán.“ — „Tento úvod“ vypravovala Marie později, „hluboce vstípl do našeho srdce víru, takže jsme ji nikdy ve svém životě neztratili.“

S hračkami se Marie mnoho nezabývala. Dostala-li některé darem, pěkně poděkovala, ale brzy potom je odevzdala matce a řekla: „Prosím, maminko, dej to do skříně!“

Jednou jí přinesl bratranec z Paříže panenku, podle novější mody oblečenou, která i oči otvírala a zavírala. Mařenka vzala panenku na klín a začala ji zkoušeti: „Kdo tě stvořil?“ — Nedostala odpovědi. — „K čemu jsme na světě?“ — Zase nic. Mařenka odevzdala panenku matce a podotkla: „Nená duše! Ona nemůže Boha poznati, Jej milovati a Mu sloužiti. Již jí nechci. Prosím, maminko, dej ji do skříně!“

Jednoho dne neočekávaně v pátek v deset hodin byl ohlášen pruský král Bedřich Vilém III., že chce v hostinci obědvati. Pan Chappius prohlásil nebojácně kuchaři královskému, že jako katolík nemůže dnes králi podati maso. Kuchař protestoval. A když se ještě hádali, přišel král a tázal se po příčině rozepře. Pan Chappuis opakoval otevřeně svá slova a prosil krále, aby jel ještě půl hodiny dále do Delsburgu, kde mají hostinští dovoleno v pátek prodávati maso. Král však odpověděl: „Ne, pane Chappuis, rád u vás pojím postní jídla, ano jiných ani nechci.“

Kuchař zuřil a nechtěl jídla připraviti, takže paní hostinská sama chystala oběd. Zatím co kuchař bědoval, že král z těch jídel jistě onemocní. Když viděl, že špenát se připravuje máslem, vlil tam trochu masové polévky, kterou kdesi v kuchyni našel. Při obědě král s chutí jedl postní jídla a ujišťoval, že mu ještě nikdy tak nechutnalo jako dnes. Špenátu však se ani nedotekl a rozkázal kuchaři, že jej musí sám snísti. Ještě dlouho si vypravovali o kuchaři a králi.

Anděl lásky.

Matka učila malou Mařenku skutkům milosrdenství.

Při jedné návštěvě umírající ženy slyšela, jak nemocná naříkala: „O můj Bože, jak je mi hořko, že vidím světlo teprve, když ho nemohu užívat!“ Marie se podivila těmto slovům a tázala se matky, co to znamená! Matka odpověděla: „Tato žena byla vždy dobrou křesťankou, avšak ve smrti Bůh jí nechal poznati, jak mnohem více dobrého mohla vykonati a lituje toho, že tak neučinila.“ Od té doby Marie se modlivala: „Bože, prosím Tě, dej mi světlo, pokud je čas!“

V sebezapírání byla Marie horlivá a dovedla svoje oběti tak skrýti, že to ostatní ani nepozorovali. Bylo-li u oběda něco lepšího, hned našla příčinu dáti to jednomu ze sourozenců. „Haver přišel znavený z výletu.“ — „Fidelis musel tolik studovati.“ „Josefka měla tak mnoho práce a je tak slaboučká.“ Tak hledala příčinu, aby to lepší mohla dáti jiným.

Sourozenci jí měli velice rádi. Ona se vždy přimlouvala za své sourozence, když chtěli něco. — Když se pohádali, přišli k ní, aby je smířila. Ano i ve věcech svědomí přicházeli k ní a přiznali se jí ke svým malým pokleskům. „Musíš vzbuditi lítost a prositi za odpuštění a potom již nemysli na to“, tak rozhodla u men-

ších chyb. U větších radila, aby šli k svaté zpovědi.

Největší lásku prokazovala svému bratru Františkovi, který stále churavěl. Zůstávala s ním doma, zatím co ostatní šli na procházku.

Později, když nemoc se zhoršila, upozornila bratra, aby se dal zaopatřiti a připravila jej k smrti.

Služka byla ještě mladá a slabá. Když umývala nádobí, Marie jí řekla: „Jděte se trochu zotaviti“ a zatím vykonala její práci tak rychle, že se služka tomu podivila. Marie jenom pravila: „Poděkujme Pánu Bohu. Od Něho pochází všechno dobré.“

Když šly dívky na pouť, hleděly se co nejvíce zdobiti. I Marie oblékla své nejkrásnější šaty. Ale tu slyšela, jak dvě dívky smutně si šeptaly: „Maria je přece ta nejkrásnější.“ Ihned se vrátila domů a oblékla šaty jednoduché. Když se ostatní tomu divili a tázali se, proč tak učinila, odpověděla: „V těchto šatech mohu pohodlněji vylézt na horu.“

Marie později vstoupila do řádu. Byla Bohem vyznamenána mnohým osvícením a zemřela svatě 7. října 1875.

Z k a t e c h i s m u : Hodný věřící jest jako „strom štípený u tekoucích vod.“ (Žalm 1, 3.) Proto nese „dobré ovoce“ (Mat. 7, 17.), činí totiž, co Bůh poroučí (zachovává přikázání, plní povinnosti stavu, nese trpělivě kříž), ano činí také něco jiného, co Bůh jen doporučí. Ono i toto se Bohu líbí. K d o j e d n á n í m,

mluvením anebo myšlením činí něco Bohu libého, koná dobrý skutek.

S kterým úmyslem máme konati dobré skutky?

Dobré skutky máme konati s úmyslem, že jimi chceme plniti vůli boží.

Dobrý úmysl chybí tomu, kdo na příklad se modlí, aby druhé oklamal, anebo dává almužnu, aby ho lidé chválili (Mat. 6, 2.), anebo se postí z lakoty. Skutek bez dobrého úmyslu nemá ceny před Bohem. — Dobrý úmysl má, byť nevědomky, kdo na příklad ze soucitu pomáhá bližnímu nebo snáší trpělivě soužení nebo svědomitě pracuje. — Výslovně vzbuzujeme dobrý úmysl zbožným pomyšlením anebo slovy: „Ke cti a chvále boží.“ „Ve jménu Páně.“ „Z lásky k Tobě, Pane!“ Buď vůle tvá!“ „Za pokání.“

Vzbuzuj dobrý úmysl! Je velmi užitečno vzbuditi dobrý úmysl častěji za dne a po každé ráno. — Čím je úmysl dokonalejší, tím je dobrý skutek před Bohem cennější. I skutky samy sebou lhotejně výslovným úmyslem dobrým nabývají ceny před Bohem. Proto napomíná sv. Pavel: „Buďte že jíte anebo cokoli jiného činíte, všechno čiňte k slávě boží!“ (1. Kor. 10, 31.)

Co pravil Pán Ježíš o dobrých skutcích?

Pán Ježíš pravil o dobrých skutcích: „Neskládejte si pokladů na zemi, kde je rez a mol kazí, a kde je zloději vykopávají a kradou, ale skládejte si poklady v nebi!“ (Mat. 6, 19. 20.)

Kdy je dobrý skutek pro nebe záslužný?

Dobrý skutek je pro nebe záslužný, koná-li se v posvěcující milosti.

Navštívení Panny Marie. 1. července

(Dne 2. července je svátek Navštívení Panny Marie.)

Hned když Panna Maria obdržela radostnou zvěst, že se narodí Spasitel, odebrala se přes hory do Hebronu k příbuzné Alžbětě. Když tam přišla, spěchala jí Alžběta vstříc a naplněna Duchem svatým pozdravila Matku Boží: „Požehnaná's ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého!“

Jako první pozdrav, kterým Bůh sám pozdravil Pannu Marii, přinesl světu milosti a požehnání, tak i tento pozdrav přinesl požehnání svaté Alžbětě, Zachariášovi a Janovi.

Bůh si tedy přeje, abychom jeho Matku ctili a milovali a pod ochranu její se utíkali. Bůh odměňuje tuto úctu své Matky novými a novými milostmi.

(Již 25. března bylo vypravováno o modlitbě P. Zucchiho. Dnes ještě jeden příklad.)

Svatokrádež.

V jednom městě francouzském docházel chlapec jménem Karel do školy, vedené Jesuity. Hoch byl stále zasmušilý a smutný. A to působilo představeným starost. S ostatními žáky si nehrál, jenom když se mu zachtělo, a tu hrál s takovou náruživostí, že to bylo až nápadné. Jeho chování budilo podezření, že jeho

svědomí není v pořádku. Ale představení tomu podezření nepovolovali, jelikož Karel byl u spolužáků oblíben a chodil často k svatým svátostem.

Byla domácí slavnost; všichni chovanci byli u stolu Páně. Večer při obvyklé zotavené mluvili kněží o velikém štěstí, kterého dnes žáci zažili; v tom bylo jednomu z kněží oznámeno, že hej někdo čeká u brány. Nechme jej samého vypravovati: „U brány jsem našel návštěvníka. nemohl jsem jej poznati poněvadž byla tma. Proto jsem se otázal: „Kdo jste?“ — Tichý, třesoucí se hlas odpověděl: „Karel“. — „Co se stalo, že tak pozdě večer přicházíš?“ — „Ach jsem velice nešťastný!“ — Obával jsem se, že v rodině stalo nějaké neštěstí. „Je u Vás někdo nemocen, neb snad zemřel někdo?“ — „Ne, něco mnohem horší se stalo.“ — Zavedl jsem ubohého hochu na dvůr; třásl se a jeho bledá tvář, kterou jsem teď mohl jasněji viděti a jeho rychlý dech prozrazovaly smrtelnou úzkost jeho duše. — „Karle“, řekl jsem, „máš jed ve svém srdci; jest jenom jeden prostředek ke tvé záchráně, rozumíš! Chceš, abych zavolal zpovědníka?“ — „Ještě ne!“ — „Tak mi aspoň pověz, co tě tak trápí?“ — „Přijímám již po léta svaté svátosti svatokrádežně!“ — „Snad se mýlíš, synu, snad to jsou jen úzkosti.“ — „Bohužel, nejsou. Chci vám vše říci. Před třemi lety jsem spáchal smrtelný hřích; byl jsem tak zahanben, že jsem hřích při sv. zpovědi zamlčel, ani

když mi kněz dával rozhřešení, neměl jsem odvahy, abych se přiznal. Přes to jsem šel ke stolu Páně, protože ostatní šli. Ale v mém srdci jsem od toho dne cítil veliký zármutek. Nic mne neuspokojilo. Vše mne rozčilovalo. Ještě několikrát jsem šel ke sv. zpovědi, ale vždycky jsem onen hřích a ještě jiné hříchy zamlčel. Potom jsem již byl jako zlým duchem posedlý! Chodil jsem ke zpovědi bez přípravy a řekl jsem zpovědníkovi, co mi právě napadlo. Šel jsem k sv. přijímání nehodně, ale vždy s obavou, že mne Bůh potrestá. Když jsme měli duchovní cvičení, rozhodl jsem se, že se ze všeho vyznám; avšak když jsem vstoupil do zpovědnice, zase jsem ze strachu mlčel. Potom jsem byl horší než dříve. Letos zase jsem se chtěl zpovídati; ale zase jsem neměl odvahy. Včera jsem byl svatokrádežně u sv. zpovědi a dnés ráno jsem nehodně přijímal. Ale při tom mi bylo, jakoby mi někdo meč vrazil do srdce. Celý den jsem byl smutný, bolelo mne, že ostatní jsou tak veselí. Abych se rozptýlil, nemírně jsem jedl, ale nic to nepomohlo. Když se setmělo, nevydržel jsem již doma; vyšel jsem z města, ale bylo mi, jakoby mne zlý duch doprovázel a jakoby mne nutil vrhnouti se do propasti a tak učiniti konec mému životu. Tu najednou mi přišla myšlenka, že vás mám navštívit a vše říci.“ Zatím co Karel mluvil, trásl se na celém těle a sotva dýchal.

Řekl jsem mu, aby se mnou obdivoval nekonečné milosrdenství Boží, že jej k sobě Bůh zavolal právě v den, kdy Jej tolik urazil; zavedl jsem jej do kaple před obraz nejsvětější Panny. Kdýž jsme se tam pomodlili Zdrávas, Karel začal plakat. Nechal jsem jej tam klečeti a zavolal jsem cizího zpovědníka, aby se neostýchal vyznati se ze všeho. Po zpovědi přišel ke mně, plakal radostí a zvolal: „Řekl jsem všechno, všechno! Ó jak dobrý je Pán Bůh!“ — Šel zbožně ke sv. přijímání a začal nový život. Po tři měsíce až do konce školního roku klečel Karel každý večer před obrazem Panny Marie a děkoval za obrácení.

Přál jsem si poznati tajemství tohoto zázračného obrácení. Proto jsem jednoho dne řekl Karlovi: „Co jsi učinil pro Boha před svým obrácením?“ — „Nic, jenom hříchy jsem páchal.“ — „Modlil jsi se aspoň doma?“ — „Nutili mne k tomu, proto jsem to jen odbýval a myslel jsem při tom na jiné věci.“ — „Býval jsi každý den na mši svaté?“ — „Ano, protože jsem byl nucen, ale nemodlil jsem se, nýbrž čítal jsem v kalendáři a počítal jsem dny do prázdnin.“ — „A na co jsi myslel při kázání?“ — „Byl jsem rozhořčen proti kazateli, protože jeho slova znepokojovala moje svědomí.“ — „A což, nemodlil jsi se ze srdce k Panně Marii?“ — „Ano, to je to jediné, že jsem se každý den modlil modlitbu „O Paní má“, kterou mi před nějakým časem dali.“

Z katechismu: Kdy je neúplná zpověď neplatná?

Neúplná zpověď je neplatná, když někdo těžký hřích při zpovědi vynechá vlastní vinou.

Vlastní vinou, na příklad: z nemístné bázně, z lichého studu, z nedbalého zpytování. Neplatná zpověď se napravuje novou zpovědí; v té má kajícník pověděti všechny těžké hříchy od poslední zpovědi platné a udati, kolikrát se neplatně zpovídal a svátost Oltářní anebo jinou svátost nehodně přijal.

„Otče, zhřešil jsem.“ (Luk. 15, 18.) Pošetile by jednal, kdo by s vyznáním odkládal anebo něco těžkého zamlčel. Vždyť jednou se z toho zpovídati musí, chce-li dojíti spasení. „Kdo své hříchy tají, nebude mít pokoje. Kdo však je vyzná a jich zanechá, dojde milosrdenství.“ (Přisl. 28, 13.) Zpravidla nikdo není odkázán na určitého zpovědníka. Velmi prospěšno je zpovídati se na poutním místě nebo při svaté misii.

Kdy je neúplná zpověď platná?

Neúplná zpověď je platná, když někdo při zpovědi vynechá těžký hřích bez vlastní viny.

Těžký hřích, vynechaný při zpovědi bez úmyslu a nevědomky, odpouští se zároveň s ostatními hříchy, zbývá jen vyznati se z něho dodatečně, totiž při budoucí zpovědi.

Zpověď generální a životní. Generální slove zpověď, když se opakuje několik zpovědí dřívějších. Životní slove zpověď, když se opakuji všechny zpovědi dřívější. — Generální nebo životní zpověď doporučuje se zvláště před sv. birmováním, před svatbou, při svaté misii nebo duchovním cvičení a v nebezpečné nemoci.

Předsevzetí: Budu vždycky upřímný ve sv. zpovědi.

2. července

Panno nejčistší.

(K svátku Navštívení Panny Marie.)

Kněz vypravuje: Hoch jménem Ludvík přišel do ústavu pro studenty. Bohužel našel přítele, který byl pomocníkem zlého ducha a svedl jej ke hříchu. Brzy propadl Ludvík úplně hříchu nečistoty.

Následky byly hrozné; ubohý hoch se tak změnil, že učitelé jej sotva poznali; stále byl zasmušilý, práce se štítil, při vyučování byl roztržitý; svaté svátosti zanedbával. Ve své duši trpěl hrozně výčitkami svědomí a několikrát se snažil odhoditi pouta hříchu. Avšak zlomyslný přítel jej znovu a znovu přivedl na špatnou cestu. V takovém smutném stavu zůstal několik let.

Před svátky konali chovanci ústavu duchovní cvičení, čili exercicie. V těchto dnech milost Boží zvláště mluvila k srdci Ludvíkovu. Šel ke sv. zpovědi, upřímně se vyznal a začal s nejlepší vůlí nový život. Několik měsíců potom jsem se s ním seznámil a s ním jsem se radoval nad vítězstvím Boží milosti.

Avšak bohužel! Přišly horší dny. Ludvík měl přílišnou důvěru v sebe, neutíkal se dosti k Bohu, a hle, zas upadl do hříchu. Již se mu nelíbilo v katolickém ústavu a přemýšlel, jak by se dostal domů, aby tam mohl vésti život nevázaný.

V tom jsme se sešli a radil jsem mu, aby se denně ráno a večer pomodlil kleče modlitbu „O Paní má“ a se pokořil před Bohem. Naděje naplnila srdce ubohého hochá. Ještě tentýž den šel ke sv. zpovědi a v každém pokušení se modlil střelnou modlitbičku k Panně Marii. Ale, přemohl pokušení. Dvakrát neb třikrát opomenul modlitbu a dva neb tři poklesky jej poučily, že ne zvítězí, nebude-li se utíkat k Mátce Boží.

Z katechismu: Smutné následky tělesných vřichů proti svaté čistotě: hanba; nemoci, mnohdy nezhojitelné, nakažlivé a dědičné; nechuť k modlitbě, ke službám božím a k svátostem; ztráta svaté víry; nekající smrt a nešťastná věčnost. — „Nezůstane duch můj ve člověku, neboť ztělesněl,“ řekl Hospodin před potopou. (1. Mojž. 6, 3.) „Nevíte-liž, že jste chrámem božím, a že ve vás přebývá Duch svatý? Nází-li tedy někdo chrám boží, toho zkazí Bůh.“ (1. Kor. 3, 16. 17.) Co tělu libo, duši žel. Milé zážitky, smutné konce, Hříšná radost plodí žalost. „Cesta do pekel jsou stezky její, vedou dolů do komnat smrti.“ (Přisl. 7, 27.)

Předsevzetí: Denně ráno a večer se budu modliti:

„O Paní moje a Matičko má, tobě se zcela věnuji. Tobě zasvěcuji svůj zrak, svůj sluch, svůj jazyk, své srdce a své tělo celé. Opatruj mne jako vlastní majetek svůj. Amen.“

Pohoršení.

3. července

(K svátku Navštívení Panny Marie.)

„Ve stejném ústavě jsem pozoroval hochá, který jak svou skromností a svou nelíčenou ve-

selostí, tak svou poslušností byl vzorem ostatních žáků. Jednoho dne v kázání byla řeč o pohoršení a kazatel důtklivě studenty upozorňoval, jak hroznou zodpovědnost bere na sebe, kdo se stane svědkem svých bratří.

Po kázání přišel Pavel s pláčem ke mně, a vypravoval mi, jakou hrůzou ho naplnilo slovo Boží. Když jsem jej uklidnil, vypravoval mi ze svého života:

„Až do svého jedenáctého roku jsem byl hodný; byl jsem doma u své matky. Avšak nějaký čas, než jsem odešel z domu, starší dítě mne na poli svedlo ke hříchu. Ale nejhorší bylo to, že jsem sám spolužáky svedl ke hříchu. Když jsem přišel sem, měl jsem ten hřích již navyklý a neměl jsem naději, že bych se kdy polepšil. Avšak styděl jsem se za své hříchy. Viděl jsem mezi studenty mnohé, kteří byli hodnější než jiní. Byli to členové mariánské družiny. Přál jsem si vroucně abych byl jako oni. Jelikož mne všichni měli za hodného, přemluvili mne, že jsem vstoupil do družiny. Tehdy jsem četl modlitbičku: „O Paní má“ a o účincích této modlitby. Začal jsem se jí modlit. šel jsem ke sv. zpovědi. Když jsem potom začal chodit k sv. přijímání, byl jsem úplně vyléčen. Často jsem myslel na ony dva hochy, které jsem svedl ke hříchu a modlil jsem se za ně, avšak nikdy dosud jsem nepochopil, jak velké zlo je pohoršení.“

Tázal jsem se Pavla, zda-li dřívější pokušení jej ještě obtěžují. „Ano“, odpověděl, „a také jakýsi zármutek; ale potom pohlédnu k Panně Marii, zazpívám si, zasměji se s hodnými společníky a pokušení přestává.“

Z katechismu: „Běda světu pro pohoršení.“ (Mat. 18, 7.) Páté přikázání boží. — Nejvzácnějším statkem bližního jest jeho duše, zejména je-li v posvěcující milosti. O duši bližního máme pečovati zvláště duchovními skutky milosrdnými. Proti duši bližního se prohřešuje, kdo ji hříchem kazí neboli pohoršuje. Tomu se říká pohoršení.

Kdo se prohřešuje pohoršením?

Pohoršením se prohřešuje, kdo bližnímu dává špatný příklad, kdo jej úmyslně svádí ke hříchu a kdo jinak je na jeho hříchu spoluvinen.

Co bude z toho dítěte?

4. července

(Marie Karolina Friessová narodila se v Paříži, mládí prožila v Bavorsku, později působila v Americe, kam zavedla školské sestry. Žila v letech 1824—1892.)

Někdy vidíme u dítěte mnoho špatných náklonností a obáváme se, že toto dítě bude jednou zlým člověkem. Avšak hle, milost Boží pomáhala dítěti a z nehodného dítěte se stal dobrý člověk. Tak to bylo s Josefku, neboť jméno Maria Karolina obdržela teprve později, až vstoupila do kláštera. Její matka byla dcerou francouzského důstojníka, její otec Bavorák.

Maličká jídala ráda ryby. V Paříži se tehdy ryby prodávaly na ulici již k jídlu připravené.

Když Jozinka uslyšela prodavačku vyvolávat, tak dlouho prosila matku, až dostala peníze, aby si mohla koupiti kousek ryby. Nebylo-li matky doma, vzala si peníze. Jednou také právě jedla rybu koupenou za ukradený peníz a tu jí rybí kost zůstala v hrdle a málem by se byla udušila, kdyby jí nebyli pomohli. Musela slíbiti, že již nebude jísti ryby. Ale toto předsevzetí netrvalo dlouho. Když brzy potom slyšela, že Božský Spasitel jedl ryby, řekla: „Když On jedl ryby, také já mohu jísti.“

Již jako čtyřletá přišla ke své babičce a svému strýci, který byl knězem v Bavorsku. Strýček byl velice přísný. Za to však Marie později Pánu Bohu děkovala. Na konci svého života říkávala: „Že ze mne něco je, za to děkuji po Bohu strýcovi.“

Když Jozinka přišla poprvé do kostela, byla právě Svátost oltářní vystavena. Oltář zářil v záplavě světél. Sotva maličká vstoupila do kostela, zvolala co nejhlasitěji: „Babičko, hle, slunce vychází, slunce vychází.“

Bdělé oko strýcovo brzy poznalo, že Jozicka má velice ráda peníze. Udělala si sáček, naplnila pěknými kaménky, ukazovala a volala: „Hleďte, hleďte jak mnoho peněz mám!“ Aby z této náklonnosti nevznikl hřích lakomství, strýček, když se provinila, jí za trest uložil peněžní pokutu. Byla-li hněvivá neb vzdorovitá neb zvědavá, musela za to ze své pokladničky dáti několik haléřů pro chudé.

Zvlášt' přísně trestal její vzdorovitost. Jednou tak vzdorovala, že tři dny s ním nemluvila. Strýc dělal, jakoby neviděl. Babička zatím prosila Jozinku, aby již nevzdorovala. Nadarmo. Konečně slíbila, že jí dá peníze, když bude hodná. To byla slabá stránka Jozefčina; ale jak chytrá byla, začala s babičkou vyjednávat tak dlouho, až babička svoji nabídku zvýšila na čtyřiaadvacet krejcarů. Ovšem, že strýc se o tom nedověděl, čím vzdorovitost Jozefčina byla přemožena. Jinak by se její pokladniče bylo dařilo zle.

Z katechismu: Lehkým hříchem začíná se jeviti lakomství, když někdo přílišně spoří, a skoupě vydává na potřeby, nerad půjčuje a dává.

Co je milost boží. Do nebe se dostane, jen kdo je svatý. Svatým se státi nemůže nikdo vlastní silou. Bůh nejvyšší dobrotivý a milosrdný je však ochoten nás pro nebe posvětit a nám do nebe pomáhat. Když Bůh někoho pro nebe posvětit nebo mu osvětlením a posilou do nebe pomáhá, je to nezasloužené dobrodění neboli milost boží.

Kristus nám ji zasloužil. Milost boží dostali pro sebe a pro všechny své potomky první lidé. Prvotným hříchem však milosti boží pozbyli. S nimi pozbyli milosti boží také jejich potomci, tedy všichni lidé. Všem lidem zasloužil milost boží poznovu Ježíš Kristus svou smrtí na kříži.

Milosti boží je potřeba k spasení. Člověk slabý nic nezmůže, když mu Pán Bůh nepomůže. Bez Boha ani přes práh noha. „V něm živi jsme a hýbáme se i trváme.“ (Sk. ap. 17, 28.) Tak ve věcech časných. — Pro věčné spasení nejsme dostateční ani v Pána Ježíše uvěřit (1. Kor. 12, 3.), tím méně pak sami se hříchů zbavit a pro nebe se posvětit.

Jak je milosti boží potřeba k spasení?

Milosti boží je k spasení potřeba nevyhnutelně. Pán Ježíš řekl: „Nikdo nepřichází k Otci, leč jen skrze mne. Bezze mne nic nemůžete činiti“ (pro nebe. Jan 14, 6. a 15, 5.)

5. července

Život a zdraví.

Jozička byla jako malá Francouzka velice živá. Jistě anděl strážný měl s ní velmi mnoho práce, aby ji zachránil v nebezpečí. Jednou upadla na ulici právě, když tam jel rychle čtyřspřežný kočár. Povož jel přes ní, avšak nic se jí nestalo.

Vedle zahrady strýcovy tekla Dunaj. Tam byl člun. Jednou se dala Jozinka od dvou chlapců svést, aby si vyjela na člunu do světa. Bez starosti pluly děti s proudem daleko, daleko až se stmívalo. Teď se museli vrátiti. Ale běda; proti proudu se veslovalo hůře. Mladí veslaři slábli víc a více. „Tehdy jsem se modlila jako ještě nikdy“ přiznala se Marie později, „a všechny anděly a svaté jsem vzývala.“ Konečně, když již byla hluboká noc, přistáli v zahradě strýcově. To bylo přijetí. Baňička zasypávala svého miláčka polibky, ale přísný strýc jí učinil kázání o pátem přikázání Božím. Prut a dlouhé, dlouhé domácí vězení, to byl konec onoho dobrodružství.

Z katechismu: **Pečuj o své zdraví!** „Ať žijeme aneb umíráme, Páně jsme.“ (Řím. 14, 8.) Bohu

trojjedinému patříme s duší i s tělem. Život a zdraví jsou drahocenné hřivny nám od Boha jen svěřené. Budeme z nich účty skládati Pánu života i smrti. (Mat. 25, 14—30.) Proto jsme povinni o život a zdraví pečovati.

Zdravím těla k síle ducha. Zvláště v mládí třeba tělo chovati náležitě. Vhodnou prací tělesnou a rozumným cvičením se tuží zdraví a síla pro budoucí povolání, a šlechtí se povaha k pořádku a kázni. „Zdravé, otužilé tělo dopomáhá k velikým činům.“ (Sv. Ignác z Loyoly.) Je-li spojeno se zdravým, otužilým tělem srdce věřící, jsou to činy ušlechtilé. K tomu směřovala ve středověku rytířská výchova: panoš, duševně i tělesně vycvičený, býval náboženským obřadem pasován na rytíře.

Zdraví škodlivo je zvláště v mladém věku pití lihovin a kouření; každému škodí na zdraví přílišný sport, nemírný tanec, nevhodný oděv a nestřídmost. Kam střídmost nechodí, tam chodí lékař. Zvláště hnusno a záhubno jest opilství; to snižuje člověka „pod obraz boží“, hubí ho tělesně i duševně a ohrožuje věčné spasení jeho. Sv. Jan Křtitel nepil od dětství nic opojného; tak „rostl a sílil duchem.“ (Luk. 1, 15. 80.) Podobně může růsti a síliti, kdo se lihovin odřekl dobrovolně (abstinent.)

Pýcha.

6. července

Když Josefce bylo sedm let, stal se strýc dómským kazatelem v Ingolstadtu. Tam chodila Jozinka do klášterní školy. Byla velice nadaná a vynikala nad ostatní děti. Avšak strýc znal její náchylnost k pýše, proto nedovolil, aby byla vyznamenána aneb aby na konci školního roku dostala první cenu. Jednou řekla: „Tentokráte vím určitě, že jsem si zasloužila

první cenu.“ Strýc odpověděl: „Dostaneš třetí a hotovo!“ Jozinka chtěla vzdorovati, že nevstane, až bude vyvolána při rozdávání cen. Ale strýček byl přítomen a proto se neodvážila.

Teprve když jí bylo dvanáct let, přistoupila poprvé k sv. přijímání. I této příležitosti použil strýc, aby bojoval proti její marnivosti. Řekl jí: „Můžeš buď společně s ostatními dětmi s věncem a závojem v kathedrále k sv. přijímání aneb sama beze všech ozdob, ale já sám ti podám v kapliče.“ Byl to tuhý boj. Přec se tolik těšila na ty nové šaty a věneček a závoj. Ale láska ke strýci zvítězila. Za to obdržela od Boha odměnu. „Když jsem slyšela“ vypravovala později, „jak strýc třesoucím se hlasem pronesl slova „Ejhle, Beránek Boží“, a „Pane nejsem hoden“, bylo mi, jakoby Božský Spasitel sám ke mně mluvil.“

Toho dne se probudila v jejím srdci touha po stavu řeholním, která jí již neopustila. Zvolila si za svého patrona sv. Aloisa, protože tak zmužile a rozhodně se vzdal všech statků světských.

Avšak bylo ještě třeba mnoho práce, než se povaha Jozinčina upevnila. Jozinka byla někdy tak hněvivá, že roztrhala, co měla v ruce, neb rozbila náčiní v kuchyni.

Za to však jí neminul trest. Sama, dle rozkazu strýce si došla pro březový prut, uschovaný ve světnici. Sama jej namočila, aby to více bolelo. Potom prosila strýce, aby ji potrestal.

Konečně se obrátila tváří ke zdi a teď začal trest tak dlouho, až řekla: „Strýčku, prosím za odpuštění!“ To trvalo pro její vzdorovitost někdo dosti dlouho.

Z katechismu: Lehkým hříchem se jeví pycha, když někdo je marnivý, po cti a chvále baží, rád o sobě mluví, na sobě si zakládá, jinými pohrdá a při trestu vzdoruje; hněv, když někdo je netrpělivý, vyhrožuje a nadává.

„Od hněvu, nenávisti a všeliké zlé vůle, vysvoboď nás, Pane!“

Láska k chudým.

7. července

Při všech svých chybách měla Jozička přece dobré srdce. Pro chudé obětovala vše. Rozdala chudým dětem svoje druhé snídaní. Co obdržela na penězích, patřilo chudým. Ano neštítala se čistiti a česati děti zanedbané. Proto jí ve škole říkali „maminka“.

Strýc použil její lásky k chudým, aby přemáhal její špatné náklonnosti. Na příklad, když chtěla lepší šaty, odpověděl: „Dobře, tyto šaty jsou sice trochu drahé, ale nejsou příliš nádherné. Koupím ti je. Ale vypočítej si: Kolik ušetříme, koupíš-li si šaty jednodušší. Co ušetříme, dám ti pro chudé.“ A vždycky zvítězila láska nad marnivostí.

Podobně udělal strýc s jídlem. Když později Jozinka již uměla vařiti a v neděle a svátky chtěla na stůl vybranější jídla, strýc poukázal na chudé a to stačilo.

Ano, někdy se postila, aby měla pro chudé. Kdysi slyšela, že mnozí lidé na Veliký Pátek po celý den nic nejedí a nepijí. Chtěla také tak udělati. Večer si lehla znavená a hladová a pro hlad dlouho nemohla usnouti. Konečně vstala a šla do špižirny, aby si něco vzala. Po tmě však natropila tolik hluku, že ostatní se obávali zloděje, a najednou vidí Jozinka tři světla před sebou. Strýc, babička a služka přišli hledati zloděje. Jaké bylo jejich překvapení. A strýc pravil: „To je pěkná věc, ve dne se postí a v noci chce jísti!“ Všichni vypukli v hlasitý smích a strýc dodal: „Teď se již najež do syta, když jsi již jednou začala.“

Z katechismu: Kterak cení Kristus naše skutky milosrdné?

Naše skutky milosrdné cení Kristus, jako bychom je prokazovali jemu samému: Amen, pravím vám, co jste učinili jednomu z mých bratří nejmenších, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.)

8. července

Četba.

Strýc také bedlivě sledoval, co Jozinka čte. Ráda čítávala z dějepisu a přírodopisu. Zvláště ji zajímaly životopisy svatých a vynikajících mužů a žen. Každý den krátký čas věnovala duchovní četbě a ráda používala k tomu těchto knih: „Bohumila“ od sv. Františka Saleského, „Výklad mše svaté“ od Martina Kochema a „Výklad o utrpení Páně“.

Aby měla z přečteného užitek, žádal strýc od ní, aby mu vypravovala, co četla. „Poslyš,“ řekl nejdnou, „jaké naučení jsi si dnes vzala z duchovního čtení?“ Také chtěl, aby vypravovala, o čem bylo kázání. Když někdy nevěděla, nedostala masa k obědu.

Zatím, co ji tak strýc vychovával, její myšlenky na řeholní život dozrávaly. Rozhodla se, že vstoupí ke školským sestrám. Ještě se šla rozloučiti ke svým bývalým učitelům, Ti měli z toho velikou radost, jenom bývalá hospodyně na faře se tomu divila a řekla: „Ty chceš jít do kláštera? A již jsi činila pokání?“

K pokání měla příležitost v chudičkém klášteře. Byla zvyklá na lepší stravu. A tak jí ta obyčejná voda klášterní nechtěla do úst. Její přítelkyně jí povzbuzovala: „Jozinko, z lásky k Bohu, z lásky k Bohu“, neb jindy: „Jozinko, milý Spasitel požíval octu a žluči!“

Za krátkou dobu Jozinka svou veselostí přemohla všechny překážky a stala se brzy miláčkem všech v klášteře.

Když z Ameriky přišla žádost o školské sestry, Marie se hlásila a tam za nesmírných obtíží založila mnoho katolických škol. Když umírala, bylo již v Americe 2000 školských sester, které vyučovaly na 70.000 dětí a sirotků. Zemřela 22. července r. 1892.

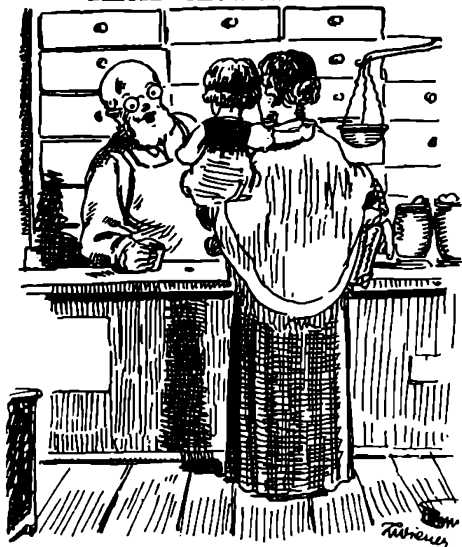

9. července

Bůh tě vidí.

(Sv. Veronika Juliani žila v letech 1661—1728.)

Veronika byla dítkem milosti. Ještě neměla půl roku, matka ji chovala na klíně a ukázala jí obraz Nejsvětější Trojice. Najednou dítě seskočilo s matčina klínu, běželo k obrazu a stálo před ním nehybně jako socha. A od té doby uměla choditi.

Když jí bylo půl druhého roku, vzala ji služka s sebou do obchodu, kde kupovala olej. Obchodník však měl malou míru. Najednou však dítě otvírá ústa a praví: „Hleď na pravou míru, Bůh tě vidí!“ Obchodník se tak polekal, že skoro padl k zemi. A od té chvíle Juliána mluvila.

Když jí byly tři roky, postavila si oltářík a na něm sošku Matky Boží s Děťátkem. Často před tímto oltáříkem klečovala. Mluvila s Pannou Marií a Ježíškem, jakoby byli skutečně před ní. Přinesla jim v dětinské prostotě a lásce svoji

snídani a pozvala Dítě, aby jedlo s ní. Potom se skryla za dveře, aby viděla, zda Ježíšek jí. A když viděla, že nejedl, byla smutná a řekla: „Jestliže ty nejíš, i já nebudu jísti.“

Bůh má rád nevinné děti a mluví s nimi. Jednou řekl Julianě: „Miluji tě velice; varuj se, abys nikoho nemilovala více než mne!“ — Juliana odpověděla: „Ó můj nejmilejší Ježíši! I já Tebe miluji velice; nauč mne, co mám činiti.“

Ještě nebyla ani čtyřletá, když matka se vrátila od sv. přijímání. Dítě zvolalo: „Jaká to vůně! Jaká to vůně! Maminko, co jsi to krásného přijala!“ A po celý den nechtěla odejít od ní.

Když jí vysvětlili, že ve svaté Hostii je Pán Ježíš, chtěla jít s matkou k sv. přijímání. Řekli jí, že jest v ciboriu jenom jedna svatá Hostie. „To nic nevadí,“ odpověděla, „dejte mi jenom maličkou částičku a přece obdržím celého Pána Ježíše.“

Konečně jí připustili k sv. přijímání. Cítla takový žár ve svém srdci, jakoby něco ohnivého byla požila. Domnívala se, že každý to cítí po svatém přijímání. Proto se tázala sestry, jak dlouho tento žár potrvá. Teprve když sestra se tomu divila, poznala Juliana, že to je zvláštní milost pro ni a již o tom nemluvila.

Z katechismu: Od svého vzkříšení má Kristus Pán tělo oslavené. Může být tedy současně na mnoha místech. S takovým tělem oslaveným je příměním ve svátosti oltářní.

Kterak je Kristus ve svátosti oltářní přítomen?

Kristus je ve svátosti Oltářní takto přítomen: 1. pod způsobou chleba je přítomno jeho živé tělo, tedy i krev a duše jeho; — 2. pod způsobou vína je přítomna jeho živá krev, tedy i tělo a duše jeho; — 3. pod každou způsobou, a to i v nejmenší části každé způsoby, je přítomen celý jako Bůh i jako člověk.

Důležité poučky. Kdo přijímá svatou hostii, přijímá nejen tělo, nýbrž i krev Pána Ježíše. — Kdo přijímá částku svaté hostie, přijímá celého Ježíše Krista. „Způsob se jenom láme, ale svátost celou máme.“ — Kristus Pán zůstává přítomen ve svátosti oltářní, pokud způsoby chleba nebo vína trvají. — Nepochopuji, ale věřím. „Tajemství víry.“

10. července

Kříž.

Již v útlém mládí slyšela Juliana jednou, jak jí Ježíšek pravil: „Kříž čeká na tebe!“ Dítě tomu rozumělo doslova. Domnívala se, že má kříže zachovati před zneuctěním. Avšak brzy poznala svůj omyl. Četla v životopisech světců, zvláště svatých mučedníků, jak tito se radovali, když mohli trpěti pro Ježíše. Od té doby i ona toužila po utrpení. Vymyslila si malé skutky pokání a s dovolením zpovědníka si je ukládala. Bylo-li jí něco trpěti, těšila se z toho.

Tak na příklad jednou sestra přitiskla jí prsty mezi dveře. Když viděla zraněné prsty, zvolala: „Bože, co jsem to učinila!“ Juliana však vesele odpověděla: „Nic si z toho ne-

dělej!“ Jindy chtěla jí matka ustříhnouti nehet, avšak nůžkami vrazila do masa, že až krvácelo. Matka byla polekaná, dítě však ji uklidňovalo.

Jednou ve Svatém týdnu se jí ukázal Ježíš a žádal, aby pilně rozjímal o jeho umučení. Dívka poslechla a byla umučením Páně tak dojata, že prolévala slzy soustrasti.

Z lásky k trpícímu Ježíši chtěla sama konati přísné kající skutky. Avšak zpovědník jí to nedovolil. Poslechla a modlila se: „Pane Ježíši, jelikož nesmím konati skutky kající, chci ti aspoň touhu po nich obětovati.“

V této době mluvili lidé mnoho o válkách. Juliana jednou, když se modlila, slyšela hlas: „Do boje! do boje!“ Domnívala se, že Pán Bůh chce, aby se naučila zacházeti se zbraní. Bůh však jí dal na srozuměnou, že musí bojovati proti pokušením zlého ducha, těla a světa.

Dala se do boje. A boj ten byl těžký, neboť cítila náklonnost k hněvu. Také neměla mnoho chuti do práce a do učení. Ale bojovala poctivě proti zlému a zvítězila.

Z katechismu: Přemáhej pokušení! Na cestě k nebi je nám nebezpečno vše, co svádí ke hříchu. Svádí neboli pokouší tělo, na příklad k nestřídmosti, lenosti, nemravnosti; — svět, totiž lidé zlí špatným příkladem, mluvením, tiskem, obrazem, divadlem, zábavou; — ďábel s ostatními zloduchy vnukáním zlých myšlenek a žádostí.

Pán Bůh volal Julianu do kláštera. Otec však jí nechtěl dovoliti. Byla jeho nejmilejším dítětem a dělal si plány pro její budoucnost. Měla později převzít jeho dům.

Otec pravil: „Hle jsi mé dítě, nemůžeš mi přece odepřít, oč tě tak snažně žádám.“ Juliana však uctivě odpověděla: „Ale otče, co mám činiti? Přece je to Bůh, který mne chce mít. On je můj nejlepší Otec, kterého musím i já i ty poslouchati.“ Tato slova dojala otce a řekl: „Máš pravdu a těším se, že se chceš obětovati Pánu Bohu.“ Juliana těšila otce: „Hle otče, když teď půjdu do kláštera, budeš mít v hodině smrti o jednu starost méně! Věci tohoto světa utíkají jako vítr a v hodině smrti budeš požívat velikého klidu, když záležitosti své duše přivedeš zavčas do pořádku. Jelikož ještě máš čas, učiň to, co činiti je dobrý křesťan povinen a jdi ke svaté zповědi!“

Otec byl těmito slovy zaražen a tázal se: „Proč tak mluvíš se mnou?“ — Odpověděla: „Protože se cítím k tomu ve své duši puzena.“ A vskutku otec již delší dobu nebyl u sv. zповědi, uposlechl napomenutí svého dítěte a šel ke sv. zповědi. A v hodině smrti měl z toho radost, že má svědomí v pořádku.

Z katechismu: V ráji nebylo smrti. Prvotním hříchem však Adam a Eva pozbyli nesmrtelnosti tělesné nejen sami, nýbrž i my všichni, potomci jejich.

MARIA · LUCETTE · CHAUSSET.

F. S. 1911

„Prach jsi a v prach se vrátíš.“ (1. Mojž. 3, 19.) Tak musil umřít první člověk, a po něm „na všechny lidi přešla smrt, protože všichni jsme v Adamovi zhřešili.“ (Řím 5, 12.) Smrt jest odloučení duše od těla.

Co pravil Pán Ježíš o hodině smrti?

O hodině smrti pravil Pán Ježíš: „Buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadáte.“ (Luk. 12, 40.)

Na smrt je připraven, kdo žije v posvěcující milosti. „Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod nás, Pane!“ Proč se tak modlíme? Leč ani náhlá smrt není věčným zlem pro toho, kdo je aspoň bez hříchu těžkého. — Vzácným je dobrodiním, může-li kdo zemřít svátostně zaopatřen. Tak se umírá doslovně „s Pánem Bohem“. — „Spořádej dům svůj, neboť umřeš.“ (4. Král. 20, 1.) Opatrný spořádá závčas pozemské záležitosti své pro případ smrti. Poslední vůle neboli závěť se pořizuje ústně nebo písemně.

12. července

Ježíškovo sluníčko.

(Maria Lucette Chausset se narodila 27. ledna 1920 v Montelier ve Francii a zemřela ve věku šesti let.)

Lucette měla teprve šest měsíců, ležela ve vozičku květinami ozdobeném a sypala květin-ky před Spasitelem svátostným v monstranci. Brzy potom její ručička podala žebrákovi almužnu. Už uměla říci: „maminko“ a „tati“ a třetí slovo, které vyslovila bylo „ráda“. A vždycky opakovala: „Tati ráda, mami ráda!“

Všechny měla ráda. Druhé její zamilované slovo bylo: „Jako anděl.“ — „Maminko, mám

tě ráda jako anděl.“ — Starý pán šel vedle a táže se: „Jak se máš?“ — „Jako anděl.“ — Vlak píská — jako anděl.

Maminka chce, aby její dceruška byla veselá a zdvořilá. Proto ji napomíná: „Když do někoho vrazíš, musíš říci: Prosím za odpuštění!“ Za chvíli vrazila do dveří a zdvořile se omlouvá: „Prosím za odpuštění!“ — Na dvoře praví domácímu psu: „Prosím za odpuštění, pane Karo!“ — V zahradě: „Prosím za odpuštění, paní Růže!“

Pro Lucettku dýše všechno radostí a světlem. Ona mluví s ptáčky, hladí ovečku, skáče s kozy látkem. Na louce zpívají cvrčci. „Hle louka zpívá“ volá nadšeně. Potom pozoruje sedmikrásku a jásá: „Pro mne Ježíšek tak krásné květinčky stvořil.“

Když již je znavena, vrací se domů. Cestou uctivě pozdravuje veliké voly, vracející se z pastvy. Posílá jim hubičku.

Z katechismu: Zdvořilost. Dobrým, ale společensky důležitým projevem bliženské lásky je, zdvořile se chovat a jednat ústně i písemně. Zdvořilý neuráží a není na obtíž, uctivě oslovuje a pozdravuje, prosí a děkuje, ochotně poslouží, omluví se, když pochybí. Je způsobilý, šetrný a srdečně přívětivý. — Pěkné slovo železná vrata otvírá. „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími!“ (Řím. 12, 15.) „Vaše vlídnost budiž známa všem lidem!“ (Filip. 4, 5.) „Milujte se srdečně, v uctivosti předcházejte jeden druhého!“ (Řím. 12, 10.) Čím plnější klas, tím hlouběji se kloní.

13. července

Sláva Bohu!

Od dítěte se naučila Lucetka veršik a ten opakuje znovu a znovu: „Pochválen buď Ježíšek, že mi kvítečka dává!

Pochválen buď Ježíšek, že mi růže dává!

Pochválen buď Ježíšek, že mi radost dává!“

Maminka jí vypravovala o stvoření světa. Když potom maličká přišla do zahrady, vzala hrst prachu a potom dechla do něho. Prach odletěl a dívčinka kývá hlavou. Dýchá ještě jednou, ale bez výsledku. „Neumím stvořit!“ naříká. — „Co neumíš, táže se matka. — „Nejde to, Chtěla jsem jako Pán Bůh něco stvořit, ale nedovedu nic. Myslela jsem si, že z toho bude člověk, neb aspoň zvířátko.“

Večer přemýšlela o všem krásném a dobrém, co Bůh jí dnes dal, a kolik radostí jí poslal. Všem praví „Dobrou noc“, všem přeje

požehnání Ježíškovo: „Ježíšku, žehnej ptáčkům v zahradě, a vrabcům na střeše, a mojim panenkám, moji malé želvě!“

Před usnutím ještě se modlí: „Pochválen buď Ježíšek, že mi dal moji maminku! Pochváten buď Ježíšek, že mi dal mého tatínka!“ Ještě poprosila tatíčka, aby jí dělal křížiček na čele a potom usnula.

Z katechismu: Kristus, Syn boží, stál mezi učedníky na hoře Olivetské a povznesl oči i mysl k Bohu se slovy: „Otče náš, jenž jsi na nebesích!“ (Mat. 6, 9.) Tak se modlil.

Co je modlitba?

Modlitba je nábožné pozdvižení mysli k Bohu.

Kterak se modlití. Modlití se lze buď jen v myšlenkách neboli srdcem, anebo srdcem i ústy, vlastními nebo naučenými slovy, z paměti nebo z knihy modlitební. Kdo zbožně zpívá, dvojnásob se modlí. — Letmo povznášejí duši k nebi zbožné pozdechy neboli modlitby střelné. — Zevně se jeví zbožnost smeknutím, rovným postojem, klečením, složením rukou, bitím se v prsa. Co tyto zevní úkony vyjadřují? „Zdvihejme ruce i srdce k Hospodinu!“ (Pláč 3, 41.)

Dobré srdce.

14. července

Oběti přinéstí je dětem těžko. Též Lucette polévka nechce chutnat. Chytře se usmívá a praví: „Maminko, anděl strážce mi praví, abych polévku dala mamince.“

Ale maminka ji poučuje, že obětmi učiní radost Ježíškovi a dívěnka poslouchá. Jednou v

zimě byla s maminkou nakupovatí a maminka jí koupila oslíčka a ovečku. To byla radost, takových hraček si Lucettka již dávno přála.

Na cestě domů potkali malého mrzáčka a ten tak toužebně hleděl na hračky. Lucettka mu je podala, aby si s nimi hrál. Matka praví: „Nech mu je navždy!“ Lucettka se zarazila, uvažovala a potom rozhodně řekla: „Nech si je!“ Chlapeček pohládl hračky a jeho oči zářily radostí.

Lucettka však se rychle obrátila a spěchala za matkou. Doma objala radostí tatínka a volala: „Maminka mi koupila oslíčka a ovečku — a já jsem je darovala nemocnému chlapečkovi. V nebi mi Ježíš za to něco krásného dá.“

Z katechismu: Kterak cení Kristus naše skutky milosrdné?

Naše skutky milosrdné cení Kristus jako bychom je prokazovali jemu samému: „Amen, pravím vám, co jste učinili jednomu z mých bratří nejmenších, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.)

15. července

Radost duše.

Co ještě scházelo dívence k úplné radosti? Ježíš ve svátosti Oltářní. Jednou šla s matkou do kostela, a když matka šla k sv. přijímání, Lucettka za ní, aby si „Ježíška ukradla.“ Ale její přání se nesplnilo.

Doma prosí matku: „Mamínko, ukaž mi Ježíška!“ — „Nemohu!“ — „Já bych Ho ráda pohladila.“ — „On se skryl v mém srdci.“ — „Tak jako ptáčkové se skrývají v hnízdečku. Já Ho také chci mít v mém srdéčku.“ — „On přijde k tobě, až půjdeš k sv. přijímání.“ — „Tak chci hned k sv. přijímání.“ — „Ale napřed se musíš naučiti katechismu.“ Od té doby se Lucettka pilně učí katechismus. Znovu a znovu přichází k mamince s otázkami.

„Mamínko, do jesliček pan farář položí opravdového Ježíška?“ — „Ne, to je jenom soška z vosku.“ — „Ale má tam položit pravé Jezulátko.“ — „Jak by to učinil?“ — „Ať položí svatou Hostii do jesliček — a potom já přijdu, vezmu svatou Hostii, — a již budu mít sv. přijímání.“

V březnu byly sv. misie. Všichni šli k sv. přijímání a Lucettka měla čekat a čekat. Proсила matku tak dlouho, až se šla otázati misionáře. Ten se tázal: „Umí se modlit? Umí katechismus? Miluje Ježíška? Touží po něm?“ A když matka na všechny otázky odpověděla „ano“, misionář tedy rozhodl, že dívka může k sv. přijímání. „Kdy by mohla jíti?“ táže se matka, „snad o Velikonocích?“ — „Proč tak dlouho čekat? — Proč ne příští neděli? Promluvím o tom s panem farářem. Zítra dostanete odpověď.“ Druhého dne byla zkouška. Jelikož Lucettka dobře odpovídala, řekl kněz: „Příští neděli smíš k sv. přijímání.“ Teď se ještě měla

naučítí, jak se chovatí při sv. přijímání. Kněz jí proto chce neposvěcenou hostii položití na jazyk, ale maličká se brání: „Tu hostii já nechci, to není Ježíšek!“

V neděli ráno trpěla žízni. „Milé dítě, teď nesmíš pít před sv. přijímáním.“ — „Je pravda, ale mám žízeň.“ — „Modli se k Pánu Ježíši, který tak velice trpěl žízni na kříži. On ti pomůže, abys vydržela. Z lásky k němu přines tuto oběť.“ Lucetka poslechla.

Při mši svaté byla pobožná jako anděl. Po svatém přijímání vložila hlavičku do rukou a rozmlouvala s Pánem Ježíšem.

Druhého dne chtěla zase k sv. přijímání. Když jí matka nechtěla dovolit, naříkala: „Velcí lidé smí každý den a Pán Bůh přece má malé děti mnohem raději! Proč nesmějí též děti každý den?“

Tak dlouho prosila, až matka jí řekla: „Napiš Ježíškovi dopis.“ — „Ne, Jemu ne.“ — „Tedy Panně Marii?“ — „Ne!“ — „Tak komu?“ „Svatému Františku. Ten, co měl ty ptáčky tak rád.“ Diktovala a maminka psala: „Milý svatý Františku!“ Ráda bych zítra k sv. přijímání. Ty mi k tomu musíš pomoci. Řekni dobrému panu faráři, že bych ráda šla, potom on jistě to dovolí. — Milý svatý Františku! Znáš malé děti a žehnáš jim. Jsi tak milý. — Mám ráda dušičky. Chci, aby přišly do nebe. Řekni Pánu Bohu a dušičkám, že zítra půjdu k sv. přijímání. — Milý svatý Františku! Vzala

„Jsem poslední list mého krásného papíru, abych ti napsala. Poslouchám všech, jenom ďábla ne. Čekám na odpověď. Jestli bude „ne“, jsem velice smutná. Tvoje Lucettka.“

Odpověď přišla, že „ano“. Nový paprsek radosti. Do zápisníku si zapisovala každé sv. přijímání; bylo jich patnáct; šestnácté již přišla v nebi.

Bez hříchu.

16. července

Když Lucettka se připravovala na svátky svatodušní napsala matka na lístky dary Ducha svatého a Lucettka vytáhla dar „bázně Boží.“ — „Uvidíš maminko, že nespáchám žádný hřích, ani ne lehký!“ — „Ale milé dítě, i svatí přece měli malé hříchy. Snad nemyslíš, že můžeš býti tak svatou jako Pán Bůh?“ — „Máš pravdu, maminko. Ale chci se státí svatou.“ — „Můžeš již dnes začítí, když budeš hodná a poslušná.“

Dne 26. ledna byla Lucettka na dětské slavnosti. Při tom se zachladila. Dostala zápal plic mnoho trpěla. Povzdechla si: „Již nechci býti svatou, to velmi bolí.“ Ale potom přece tu obět přináší Ježíškovi a těší se sama: „Mám ještě svou maminku, jak jsem ráda.“

Sedm dlouhých týdnů trpěla. Dne 24. března 1926 večer v šest hodin volala: „Tatínku, pojď ke mně! — Blízko ke mne! a posaď mne na klín! — Mám tatínka a maminku — jak jsem ráda!“ A tak její dušička odletěla do nebe.

Z katechismu: Svatý, svatý, svatý, jest Hospodin, Bůh zástupů“ (Is. 6, 3), velebí Boha s nejvyšší úctou andělé v nebi. Bůh jest nejvyšší svatý, znamená: Bůh jen dobro miluje; vše, co mluví, pravda je; vše, co slíbí a čím hrozí, splňuje. Je tedy nejvyšší pravdomluvný a věrný. Jakožto nejvyšší svatý zasluhuje nejvyšší úctu naší.

Co znamená: Bůh je nejvyšší dobrotivý?

Bůh je nejvyšší dobrotivý, znamená: Bůh pečuje otcovsky o své tvory; všechno dobré máme od něho.

Bůh odívá „lilie polní“ a živí „ptáky nebeské“ (Mat. 6, 26. 30.); oč více pečuje o časné a věčné blaho naše! Kterak? Přemýšlej! „Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?“ (Žalm 115, 12.) „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, pamatuj na všechna dobrodíní jeho!“ (Žalm 102, 2.) „Zná vůl hospodáře svého a osel jesle pána svého.“ (Is. 1, 3.) Co tedy rozumný tvor boží? Díky činme Pánu Bohu našemu! Kdy zvláště?

Co znamená: Bůh je nejvyšší milosrdný?

Bůh je nejvyšší milosrdný, znamená: Bůh odpouští hříchy každému, kdo činí pokání.

Smiloval se po hříchu prvotném. „Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna jednorozeného, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.“ (Jan 3, 16.) — **Shovívá hříšnému** „Jakož živ jsem, praví Hospodin Bůh, nechci smrti bezbožného, ale aby se obrátil od své cesty a živ byl.“ (Ezech. 33, 11.) **Hodný pán čeká, zdali strom přinese ovoce.** (Luk. 13, 8.) Tak „čeká Hospodin, aby se smiloval nad vámi.“ (Is. 30, 18.) — **Odpouští kajícím, byť jeho hříchy byly veliké a nesčíslné.** (Is. 1, 18.) „Vstanu a půjdu k Otci svému.“ (Luk. 15. 18.)

V Srdci Páně.

17. července

(Heribert Frass z Friedenfeldu byl mladý student z Vídně. Studoval u Jesuitů a chtěl být knězem. Avšak zemřel již r. 1917 jako čtrnáctiletý.)

Heribert měl dobrou, zbožnou matku. Když byl ještě maličký, putoval s ní k Panně Marii do Altötting. V klášteře mu darovali dřevěnou krabici se sladkostmi. Kněz namaloval na krabici Srdce Páně a tázal se: „Jak se jmenuješ, hošíku?“ — „Heribert“ — „Hle, teď napíše tvoje jméno do Srdce Páně, nikdy již nesmíš opustiti toto Srdce.“ Potom napsal pod obrázek: „Zůstaň hodný!“ — Ačkoliv byl Heribert tehdy ještě maličký, nikdy nezapoměl na tato slova. Říkával: „Zůstanu-li hodný, Pán Ježíš nikdy mne nevypuď ze svého srdce.“ Krabici nezhodil, ale sbíral do ní příspěvky na pohanské děti. „Z takového dobrého skutku má Srdce Pána Ježíše radost“, říkával.

Heribert byl zbožný, ačkoliv byl veselé povahy, hned zvažněl, když slyšel něco o Pánu Bohu a z jeho očí zářilo štěstí jeho nevinné duše. Jednou stál se svou matkou v zahradě, odšud bylo viděti na hřbitov. Tázal se: „Maminko, co se stane, zemře-li člověk? Je to pravda, že ho pochovávají na hřbitově?“ — „Ano, ale jenom tělo člověka, duše však jde k Pánu Bohu a

byla-li hodna, zůstane s ním v nebi.“ — „Ó maminko, potom je to pro nás to největší štěstí, když zemřeme, neboť jdeme k Pánu Ježíši!“

Slovíčkem „z lásky k Ježíši“ všechno bylo u něj možno dosíci. Když mu bylo pět let, zkřivily se mu nohy. Lékař je svázal a mezi kolena mu vtlačil dřevěná prkénka. Tak ležel ubohý hošík denně dvě hodiny, někdy i celou noc. Tu se stalo, že začal hořce plakati, protože se nemohl ani hýbati a trpěl veliké bolesti. Matka přišla a řekla mu: „Miláčku, Pán Ježíš chce, abys tento křížek nesl z lásky k němu!“ A hned přestal plakati a blaženě se usmíval.

Z katechismu: Nejpřednější tvor boží na zemi je člověk. Při stvoření světa řekl Hospodin o člověku: „Učiňme člověka k obrazu našemu, ať panuje nad celou zemí. I stvořil Hospodin člověka z hlíny země a vdechl ve tvář jeho dech života.“ (1. Mojž. 1, 26. a 2, 7.)

Z čeho se skládá člověk?

Člověk se skládá z těla a z duše.

Obraz boží. Člověk může mysliti, mluvíti a se modliti, svobodně se rozhodovati, co chce nebo nechce; a duše jeho nikdy neumírá. „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, duše však zabítí nemohou.“ (Mat. 10, 28.) Duše lidská jest obrazem božím, to znamená: podobá se Bohu.

Čím se duše lidská podobá Bohu?

Duše lidská se podobá Bohu tím, že má rozum a svobodnou vůli a že je nesmrtelná.

Zvláštním způsobem, totiž nejvíce a nejkrásněji se Bohu podobá duše v posvěcující milosti.

Člověk a zvíře. Zvíře, „němá tvář“, nemá však rozumu ani svobodné vůle; zhyne-li, přestává životní síla jeho navždy. Z nerostu se nemůže přirozenou silou státi rostlina, ani z rostliny zvíře, ani ze zvířete člověk. Co není možno dnes, nebylo možno ani před věky. Pravá věda neví nic o tom, že by člověk byl povstal ze zvířete. Domnívati se to, bylo by proti svaté víře.

První sv. přijímání.

18. července

Heribert měl tři chyby. Byl trochu pohodlný, hněvivý a také rád mlsal. Avšak když se připravoval k prvnímu sv. přijímání, začal rozhodný boj proti těmto chybám. Nemlsal již, ale byl spokojen s každým jídlem. Aby nepřišel do pokušení s někým se pohádati, vzal po práci svoje housle a začal hráti z počátku bez ladu a skladu, avšak nakonec to vyznělo v nějakou mariánskou píseň neb v melodii, dle níž zpívá kněz „Asperges me“ přede mší sv.

Konečně nadešel šťastný den prvního sv. přijímání. Celým srdcem toužil zbožný hoch po svém nebeském hostu. V okamžiku sv. přijímání prosil Spasitele o milost, aby Jej nikdy smrtelným hříchem neurazil a aby vždy věrně Jeho vůli plnil. Doma nemohl utajiti štěstí srd-

ce svého, vzal své zamilované housle a hrál a zpíval všechny písně k počtě Ježíše svátostného.

Od té doby byl Spasitel ve svatostánku středem jeho života. Chodíval v neděle a svátky k sv. přijímání a snažil se býti hodnějším, aby Pán Ježíš rád zavítal do jeho srdce. Někdy když si vesele hrál s jinými dětmi, najednou zvažněl a za-

hleděl se k nejbližšímu kostelu. Nikdo nevěděl, proč tak činí. Až se jej jednou matka tázala, prozradil jí, že občas se modlí: „Pochválena a velebena budiž Nejsvětější Svátost oltářní“ aneb „Srdce Ježíšovo svátostné, přijď království tvé.“

Z katechismu: Příprava k sv. přijímání. Svaté přijímání působí tím více milostí, čím častěji kdo přijímá a čím je lépe připraven.

Kterak máme přistoupiti k sv. přijímání?

K svatému přijímání máme přistoupiti úplně lační a počestně oděni, v posvěcující milosti a se srdcem pobožným.

Svatost jen svatým! Úplně lačný je, kdo nic nejedl a nic nepil ode dvanácté hodiny půlnoční. Nelačný smí přijímati, kdo je nebezpečně nemocen; jiný nemocný jen s dovolením zpovědníka. — V posvěcující milosti je, kdo si není vědom žádného hříchu těžkého. Sv. přijímání s hříchem všedním působí méně milosti. Kdo vědomě přijímá s těžkým hříchem, přijímá nehodně a svatokrádežně: „jí sobě odsouzení protože nerozeznává těla Páně.“ (1. Kor. 11, 29.)

Srdce pobožné. Zbožně se naladím, odpovím-li si modlitbou na tři otázky: 1. Kdo přichází ke mně? „Pán můj a Bůh můj.“ Věřím a klaním se. — 2. Ke komu přichází? „K nehodnému služebniku.“ Pane, nejsem hoden... Bože, buď milostiv mně hříšnému! — 3. Proč přichází? „Protože mne miluje a spasiti chce.“ Miluji tě, Pane. Toužím po tobě. Přijď!

Obrady sv. přijímání. Před sv. přijímáním dává ministrant znamení zvonkem, aby věřící vzbudili ještě jednou lítost. Potom kněz: 1. modlí se nad věřícími, aby jim Bůh odpustil hříchy a žehná je znamením kříže; — 2. ukazuje lidu sv. hostii se slovy: „Ejhle, Beránek boží, jenž snímá hříchy světa! Pane, nejsem hoden...“; — 3. podává sv. hostii přijímajícímu se slovy: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista zachovej duši tvou k životu věčnému. Amen.“

Co náleží k pobožnosti po svatém přijímání?

K pobožnosti po sv. přijímání náleží: 1. Pánu Ježíši se klaněti a děkovati; — 2. Pánu Ježíši se obětovati a slíbiti věrnost; — 3. Pánu Ježíši přednáseti, čeho pro život časný i věčný potřebuji.

Malý apoštol.

19. července

Jednoho dne se vrátil z kostela a vypravoval: „Maminko, musím ti vypravovati něco krás-

ného. Pan katecheta se mne tázal, jaké květiny stojí na oltáři, řekl jsem, že lilie. a on mi na to řekl, že lilie tam jsou ke cti sv. Aloisia. Potom mi vypravoval o svatém Aloisiovi!“ A nyní opakoval Heribert celý životopis svatého Aloisia, jak velice miloval Spasitele, jak horlivě se modlil, jak přivedl mnohé spolčníky k Pánu Bohu. „Já chci také býti takový“, rozhodl, „chci se státi svatým Aloisiem!“

A od té doby se stal malým apoštolem. Aby si získal spolužáky, rozdával mezi ně svoje snídaní, sešity, péra a tužky a také obrázky svatých. Ale zároveň povzbuzoval je, aby chodili k sv. přijímání.

V předměstí, kde bydleli, nebylo kostela a tak mnoho chudých dětí dělnických se nedostalo v neděli na mši svatou. Častěji říkával: „Maminko, zde se musí vystavěti kostel, zasvěcený Srdci Páně, aby všechny děti mohly k milému Spasiteli.“ Začal sám sbírat peníze na stavbu nového kostela. Nedočkal se sice toho, aby jeho plán se splnil, ale přece měl radost, že tam byla obnovena kaple, kde se v neděli sloužila mše svatá.

Heribert chtěl zabrániti hříchům, proto chodil i s hochy nehodnými. Matka se tomu divila a obávala se, aby se nenaučil od nich něco špatného. „Jak jen můžeš choditi s takovými chlapci“ tázala se ho jednou. On odpověděl: „Když nejsem s nimi, vypravují si špatné věci z kin

a jiné zlé věci. Ale když jsem u nich, již tak nemluví.“

Jednou přišel domů pln horlivosti: „Mamin-ko, až budu katechetou, daruji každému hochovi každý den třicet svatých obrázků.“ — „Jako odměnu?“ tázala se matka. „Ne, každému, neboť to bude trvati dlouho, než se na všechny podívá a jiným ukáže. Druhého dne mu zase dám třicet a tak dále. Neboť když někdo stále hledí na obrázky svatých, na konec sám se stane svatým.“

Avšak jeho apoštolát neměl vždycky žádaných úspěchů. Často slyšel špatné řeči, to jej bolelo tak, že proléval slzy. „To bolí mého Ježíše“ naříkal matce, „co mám činiti?“ Matka jej potěšila a radila mu: „Pokaždé, když někdo uráží tvého Ježíše, hled' mu za to nějakou radost učiniti tím, že z lásky k němu přineseš nějakou malou obět.“ Touto radou se řídil s dojemnou věrností.

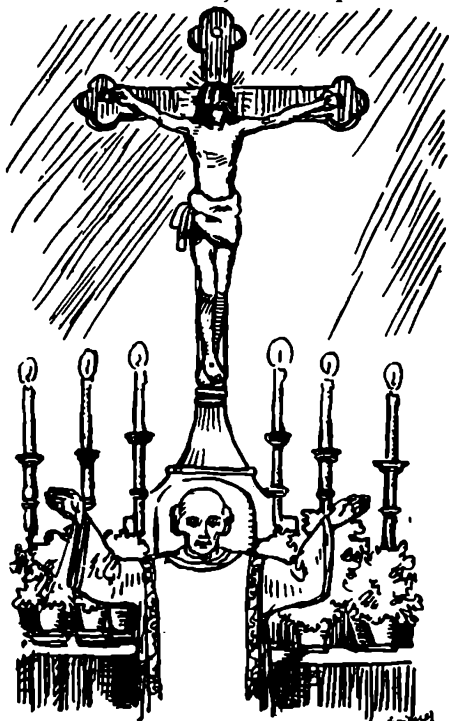
Kristus na kříži.

20. července

Z lásky k Pánu Ježíši, který za nás na kříži život svůj obětoval, nejíme v pátek maso. Když Heribertovi bylo devět let, často se scházival se starším studentem. A ten jej chtěl svěsti, aby jedl v pátek maso. Heribert rozhodně odpřel. Ani vína nepil, protože katecheta jim to ve škole zapověděl. Když se studentu nepodařilo jej svěsti, začal tupiti kněze. Zbožného hoch

to velice bolelo a pln svaté horlivosti pravi: „Víš, co je kněz? Nevíš-li, postav se jednou blízko k oltáři, když při mši svaté kněz pozdvihuje svatou Hostii. Ale musíš se také modliti, nejenom státi.“ Když viděl, že jeho slova jsou nadarmo, přestal choditi s oním studentem.

Jednoho dne šel s matkou z kostela. Přemýšlel a najednou pravi: „Maminko, nyní něco

vím!“ — „A co, miláčku!“ — „Proč při mši svaté každý kněz rozpíná ruce, když se k nám obrací.“ — „Proč tak činí?“ tázala se matka, zvědavá na odpověď. — „Víš, maminko, chceš-li to věděti, musíš se podívatí nad oltář, tam je veliký kříž a na něm visí Spasitel a má ruce rozjaté. Víš proč? Já jsem se dnes dobře na to podíval: protože má všechny lidi tak rád, chce je obejmouti. — A když kněz se obrací k nám, též musí všechny tak

milovati, jakoby chtěl všechny obejmouti a pozdvihnouti k Pánu Ježíši!“

Po krátké přestávce dodal: „Maminko, já chci také mítí rád všechny lidi, chci všechny při vésťi k Pánu Ježíši!“

V roce 1913 odebral se Heribert na gymnasium a do konviktu Jesuitů v Kaklsburgu. Při rozloučení tázal se jej katecheta: „Čím vlastně chceš býti?“ — „Knězem, důstojný pane!“ byla odpověď. — „Ponechejme budoucnost Pánu Bohu. Jen chodívej denně ke sv. přijímání.“ — Denně k sv. přijímání, to byla touha našeho malého studenta. Proto prosil matku: „Maminko, promluv v ústavu s důstojnými pány, aby mi dovolili choditi denně k sv. přijímání.“ S radostí jeho přání vyhověli.

Z katechismu: „Zeň sice mnohá jest, ale dělníků málo. Proste tudíž Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň!“ (Mat. 9, 37. 38.) V Suché dny modlí se věřící, aby Kristus, Hospodář žně, poslal hodné dělníky na svou zeň. Je to zvláštní milost a vyznamenání pro hodnou rodinu, když Bůh syna jejich povolá k stavu kněžskému.

V hlubinách duše.

21. července

Heribert byl velice svědomitý. Denní pořádek zachovával přesně. Bylo-li mu dovoleno navštívit rodiče, vrátil se na hodinu. Chovancům nebylo dovoleno přinášeti do ústavu věci k jídlu. Sourozenci žertem svému bratrovi potajmu dali do kapes cukroví a pečivo. On však

to hned vše vyňal se slovy: „To je proti domácimu řádu!“

Ano i o prázdninách chtěl podle zbožnosti zachovati pořádek jako v konviktu. Každého večera přicházela matka k jeho lůžku a čtvrt hodinky spolu se bavili. Heribert měl mnoho otázek, na příklad po vypuknutí války roku 1914 se tázal: „Maminko, jak se mám teď modliti, abych neporušil lásku k bližnímu? — Přece nemohu se modliti, Bože, dej nám vítězství a znič naše nepřátele.“

Jindy pravil: „Hřích je přece vždycky neštěstí — to jediné neštěstí, ale kdyby Adam nebyl hřešil, neměli bychom Vánoc, Velikonoc, Zeleného čtvrtku! — Není tedy hřích Adamův pro nás vlastně štěstím?“

Když zase jednou přišel na prázdniny, vypravoval: „Maminko, svatý Alois byl jesuitou, to jsem dříve nevěděl. Pomysli si, naši důstojní pánové jsou bratři sv. Aloisia. Chci také býti hodným a pilným.“

Ministrovati bylo pro něho velikou radostí. „Když my ministranti při mši sv. říkáme: K Bohu, jenž dává radost mládí mému, je to pravda, my jsme mladí a Bůh nám dává vše, co máme, takže naše mládí je opravdu plné radosti. Ale nyní jsem celý týden ministroval jednomu knězi, ten měl již bílé vlasy. A když takový kněz totéž říká, co my, znamená to, že jeho duše je mladá. Spasitel řekl: „Nebudete-li

jako dítky, nevejdete do království nebeského.“
Do království jeho patří především kněží, proto
musí vždycky zůstatí jako děti.“

Povolání kněžské.

22. července

O prázdninách byl jednou Heribert sám se svou matkou. Začal: „Maminko, na něco bych se tě otázel?“ — „Nač, dítě?“ — „Když budu celá léta pilně na gymnasium studovati, zachovávatí domácí řád, páterů poslouchati jako Pána Boha samého, a stále se snažiti jen mysleti na Pána Ježíše — prosím, dovolíš mi, abych se stal knězem?“ — „Milé dítě, to není moje věc, abych ti dovolovala. Povolá-li Pán Bůh dítě ke své zvláštní službě, hřešili by rodiče, kdyby Mu je odepřeli. Jest-li však Spasitel někoho volá k tomuto stavu, o tom rozhodují nejlépe zpovědník a duchovní představení. — Proč pak chceš býti knězem? — Stav kněžský jest sice nejkrásnější, ale též i nejtěžší!“ — „Ano, maminko, to vím. Spasitel řekl apoštolům: Můžete píti kalich, který já píti budu? Víím, Pán Ježíš mínil tím svoje utrpení, a chci Jej velice prositi, aby mi pomohl píti kalich a aby mi dovolil nésti jeho kříž. — Prosím dej mi k tomu své požehnání.“

Když slyšel, že po osmiletém studiu na gymnasiu musí ještě několik roků studovati bohosloví, dal se do pláče. „Tak dlouho musím če-

kati, než budu vysvěcen na kněze a mám přece takovou touhu pracovati pro milého Ježíše.“

Zatím trpěl pro Ježíše. Onemocněl na hrdle a lékař prohlásil, že musí býti operován, jinak že ztratí za čtyři nebo pět let úplně hlas. Heribert se operace velice bál. Řekl: „Nemohu — nemohu ani viděti tu skříň s lékařskými nástroji.“ — Matka mu domlouvala: „Považ, k čemu chceš později užívati svého hlasu!“ Sotva to řekla, Heribert se vesele rozloučil se svými sourozenci a ani sebou nepohnul, když jej lékař při plném vědomí operoval.

Po operaci několik týdnů mlčel. Když mu lékař dovolil, že může tichým hlasem pronésti několik vět, napsal tužkou na papír, že se chce zpovídati.

Několik dní později řekl lékař: „Zítřa smíš po prvé něco zazpívat, abys slyšel, že již nechrapíš.“ Příštího dne bylo krásné letní ráno. šel s matkou do zahrady. — „Mamínko, smím nyní?“ tázal se a když matka mu dala znamení, že ano, začal jásavým hlasem zpívat: „Gloria in excelsis Deo!“

23. července

Apoštolská chudoba.

Heribert se zajímal o řeholní život. Jednou se tázal jednoho ze svých představených: „Důstojný pane, náš páter prefekt má krásné hodinky, ale slyšel jsem, že je nepovažuje za svůj majetek. Je to pravda? Nesmí řeholník nic

míti? A jak to je s oděvem a s breviářem?" — Kněz odpověděl: „Kdo vstoupí do kláštera, skládá slib chudoby; tím se vzdává veškerého majetku. Nic není jeho. Tak má řeholník úplně v sobě přemoci náklonnost k věcem pozemským.“ Od té chvíle začal Heribert přemáhati náklonnost k věcem pozemským. Dosud střežil svoje hračky nerad je půjčil svým mladším sourozencům. Teď jim je dal, aniž o ně prosili. Měl modlitební knížku. Byl to dar jeho katechety a proto si jí tolik vážil. Ale jednoho dne daroval knížku chudému dítěti. Rodiče se velice tomu divili a tázali se po příčině. On odpověděl: „Musím si zvyknouti vzdáti se všeho nepotřebného. — Jestli kněz hledá něco pro sebe, nemá času pro duše, protože více času užívá pro svoje potřeby.“

Z katechismu: Které jsou tři evangelické rady?

Tři evangelické rady jsou: dobrovolná chudoba, doživotní stav svobodný a trvalá poslušnost duchovních představených.

Evangelické rady zachovávati se zavazují dobrovolně řeholníci svatými sliby. Řeholní bratři a sestry žijí obyčejně v kláštorech a slouží Bohu modlitbou, výchovou mládeže, péčí o chudobné i nemocné a duchovní správou mezi věřícími nebo pohany (misionáři). — Také ostatní věřící měli by a mohou Bohu sloužiti dokonale. K tomu napomáhá zvláště třetí řád sv. Františka a sv. Dominika, Mariánská družina a vůbec náboženský spolek anebo bratrstvo.

„Podíl nejlepší.“ (Luk. 10, 42.) Ve svaté jednotě s jinými dojde jednotlivců snáze, spíše a jistěji tou.

žené výše. Nevolá k té výši Pán také tebe? „Blahoslaveni, kteří lační po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“ (Mat. 5, 6.) „Každý, kdo (pro království boží, aby mohl Bohu sloužiti dokonale), opustí dům anebo pole, bratry anebo sestry, otce anebo matku, dostane (za živa) odměnu stonásobnou a (po smrti) život věčný.“ (Mat. 19, 29.)

24. červenc **„Od útoků ďábelských.“**

Zlí duchové jsou plni nenávisti k nám a proto hledí nám uškoditi na duši. Zvláště když člověk chce celým srdcem Bohu sloužiti, zlí duchové zuří a hledí ho odvrátiti různými pokušeními.

Není divu, že i Heribert byl pokoušen. Přišla mu myšlenka, že je zavržen. „Ať děláš, co děláš, vše je nadarmo, přece přijdeš do pekla.“ Aby myšlenky rozptýlil, radil mu představený: „Čítej něco zábavného!“ Heribert poslechl, ale nepomohlo to nic. I při čtení i při studiu pronásledovaly ho myšlenky zoufalé. Jednou se přiznal matce: „I při studiu mne pronásledují pokušení, ale když vidím kněze, hned se mi uleví. Cítím vždycky, že zlý duch nemá žádné moci nade mnou, když je kněz přítomen.“

O vánocích byl zbaven tohoto pokušení, ale brzy mu poslal Bůh jiný těžký kříž. Onemocněl zápalem pohrudnice. První jeho otázka byla: „Je to nebezpečná nemoc? Abych se mohl připravit na smrt.“ Zlý duch ho pokoušel k ne-trpělivosti. Ale Heribert se přemáhal, i když

někdy podléhl. Aby lépe zvítězil nad zlým duchem, cvičil se i v nemoci v sebezapírání. Nikdy nežádal něco jísti neb píti. Jenom když se jej tázali, odpověděl. Matka mu byla nucena dávatí zvláštní rozkaz, aby nečekal, bude-li se jej někdo tázati, ale aby hned řekl, má-li žízeň neb hlad.

V létě přišlo nové pokušení. On, který byl tak nadšený pro jesuitský konvikt v Kalksburgu, najednou cítil skoro nepřemohitelný odpor, když jen pomyslel, že se tam vrátí. Matka pozorovala jeho boje a řekla: „Ale vždyť nemusíš se vrátiti do Kalksburgu. Máš již rozum a můžeš jíti beze škody na nějaké gymnasium ve Vídni.“ Ale Heribert zůstal pevný: „Ne, maminko, chci ústavu zůstatí věrný. Tam jsem začal, tam dokončím!“ A přece při myšlence na „hrozný život“ v ústavě půl hodiny plakal. Ale přemohl zlého ducha. Šel ke klavíru, zahrál si něco a zazpíval k tomu.

Jednou se slzami v očích se tázal: „Maminko, proč již tolik trpím v mládí?“ — „Dítě, Spasitel má své miláčky. Těm posílá něco ze svých vlastních vnitřních bolestí. Tím se duše více očistí a stane se Spasiteli milejší. Takové duše rozumějí bolestem jiných mnohem lépe mohou pro Ježíše více pracovati než ty, které nikdy nic netrpěly.“

To potěšilo Heriberta. A s novou odvahou se pustil do práce.

Z katechismu: „Zlí duchové“ říkáme zavrženým andělům v pekle. Nejvyšší z nich se jmenuje ďábel anebo satan; je s ostatními zloduchy nepřitelem božím a nepřitelem naším. Jobovi z dopuštění božího zničil všechno jmění, způsobil smrt jeho dětí, jej pak samého ranil nemocí. V někom se zlý duch i usídlí: „zlým duchem posedlý“. — Ke hříchu pokouší zlý duch vnukáním špatných myšlenek a žádostí.

Kterak se k nám chovají duchové zlí?

Duchové zlí se k nám chovají nepřátelsky: pokoušejí nás ke hříchu a hledí nám uškoditi na zdraví a na majetku.

25. července

Smrt.

Ačkoliv byl Heribert veselý, tušil přece, že nebude dlouho žítí. „Bylo by dobře, kdybych udělal závěť“ řekl jednou k matce. Ta namítala s úsměvem: „To přece, vy děti, nemůžete, protože nic nemáte.“ — „Ó ano, maminko. Pokladní knížku od strýce Pavla a krabici se Srdcem Páně ponechám Tobě, abys pilně sbírala na pohanské děti!“

V říjnu jej rodiče navštívili v Kalksburgu a těšili se, že je zdravý a spokojen. Avšak radost netrvala dlouho. Posledního října přišla zpráva, že onemocněl. Hlava jej bolela. Na svátek Všech svatých mu kněz přinesl sv. přijímání a již za dva dny upadal občas do bezvědomí. Sice přišel lékař, ale prohlásil, že zde lidská pomoc je marná.

Proto kněz udělil nemocnému poslední pomazání. Nevěděl, co se s ním děje, jenom když trochu přišel k sobě, ťázal se: „Jsem velice nemocen, maminko?“ — „Ano, dítě. — Ale jestli Pán Ježíš chce, může tě uzdraviti. Velebný Pán byl zde a udělil ti svaté pomazání.“ — „Maminško, proč jsi mi to neřekla dříve. Vždyť já jsem nelitoval hříchů svých a nevyzpovídal se z nich.“ Posadil se a modlil se s dojemnou vroucností: „Ježíši můj, milosrdenství!“ Potom ulehl a ztratil vědomí. Když se trochu probral, prosil matku: „Zpívati, zpívati.“ Matka mu zazpívala píseň k Panně Marii a on zbožně naslouchal. Potom vzal do rukou medaili mariánské družiny, obraz sv. Aloise, křížek a růženec. Jeho poslední slova byla: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

Jak velice byl oblíben u svých spolužáků, lze poznati z toho, že dali 23 mší svatých sloužiti za něho.

Z katechismu: Kterak uděluje kněz poslední pomazání?

Kněz uděluje poslední pomazání takto: maže nemocného svatým olejem na jednotlivých čidlech a modlí se při tom: „Skrze toto svaté pomazání a předobrotivé milosrdenství své odpustiž tobě Pán, cokoli jsi provinil zrakem.“ (Podobně: „sluchem“, „čichem“, „chutí a řečí“, „hmatem“.)

Kdo může a má přijmouti. Poslední pomazání může a má přijmouti každý katolický křesťan, který přišel do rozumu a nebezpečně onemocněl. Má je přijmouti,

možno-li, dokud je při dobré paměti. Měl by je přijmouti ochotně, ačkoli není potřebno k spasení nezbytně.

Příprava nemocného. Nemocný se má k poslednímu pomázení připravití svatou zpovědí aneb aspoň upřímnou lítostí a zcela se odevzdati do vůle boží. — Kněze na nemocného zavčas upozorniti, jemu v přípravě napomáhati, je velmi cenný skutek milosrdenství. Domáci by měli hřích na svědomí, kdyby jejich vinou nemocný umřel nesmířen s Pánem Bohem.

26. července

Následování mrtvých.

(Bartolomějka Capitaniová narodila se v Lovere, v Itálii r. 1807. Byla učitelkou a mnoho dětí přivedla k Bohu. Zemřela již r. 1833.)

Bartolomějka měla živou povahu. Nedovedla dlouho seděti potichu a mlčeti. Chtěla všechno věděti a na vše se tázala. Byla nadaná a lehce se učila. Největší štěstí pro ni bylo, že dostala dobrou výchovu. Když jí bylo 12 let, dali ji rodiče k řeholnicím. Když přišla do ústavu, právě četli životopis sv. Aloisia. Sotva Bartolomějka slyšela o tomto světci, zahořela láskou k jeho ctnostem a rozhodla se, že bude sv. Aloisia ve všem následovati. V téže době dostala darem knihu o sv. Aloisiovi. Horlivě v knize čítávala a přemýšlela, jak by mohla vykonati, co četla. Knihu tu nosívala vždy u sebe a tak často v ni četla, že jí uměla již nazpaměť.

Tázali se jí, proč se jí právě tato kniha tak zamlouvá. Odpověděla: „Je to přece živo-

opis toho světce, kterého Církev mládeži postavila za vzor. Proto máme my mladí povinnost jej následovati, chceme-li, aby nás chránil. Je-li Církev ustanovila, aby nás chránil, jistě se bude přimlouvati nejvíce za ty, kteří poslušní hlasu Církve se snaží, aby jej následovali.“

Jednou učitelka měla s dětmi zbožný rozhovor. Nakonec se tázala: „Která z vás se chce státí svatou?“ Všechny volaly: „Já, já, já.“ — „Dobře“ odpověděla učitelka, ale která z vás se chce první státí svatou?“ Zase chtěla každá býti první. „Tak rozhodne los. Zde mám stébła, která vytáhne nejdelší, bude první svatou.“ Všechny stály kolem učitelky a s napětím čekaly, která vytáhne nejdelší

stéblo. Bartolomějka mezi tím rychle se modlila k Panně Marii a slíbila jí, že se bude snažiti, aby se stala svatou. A vskutku vytáhla to nejdel-

ší stéblo. Když viděla, že její prosba byla vyslyšena, cítila velikou důvěru ve svém srdci, že předsevzetí své splní.

Proč doufáme v Boha?

Doufáme v Boha, protože Bůh může i chce nám dáti všechno, čeho k věčnému spasení potřebujeme.

Může dáti, protože je všemohoucí: chce dáti, protože je nejvyšší dobrotivý a milosrdný; opravdu dá, protože je pravdo-

mluvný a věrný. „Věz, že Hospodin je Bůh mocný a věrný, prokazující milosrdenství těm, kdož jej milují.“ (5. Mojž. 7, 9.)

Proti svatě naději hřeší, kdo v Boha nedůvěřuje: „může anebo chce mi Bůh pomoci?“ — kdo si zoufá: „Bůh mi nemůže odpustiti“; — „mně už pomoci není“; — kdo se opovážlivě spoléhá: „Bůh je milosrdný, on mě přijme kdykoli na milost, polepším se až později.“ — Nad milosrdenstvím božím zoufati nebo na milosrdenství boží opovážlivě spoléhati jsou hříchův proti Duchu svatému.

**DOUFAM V TEBE, BOŽE MŮJ,
ŽE MI HRÍCHY ODPUSTÍŠ,
SVOU MILOST MI UDELÍŠ
A NA VĚKY MĚ SPASÍŠ,
PROTOŽE JSI VŠEMOHOUCÍ A DOBROTIVÝ,
MILOSRDNÝ A VĚRNÝ.**

V TĚTO NADEJI CHCI ŽITI A ZEMŘÍTI.
O BOŽE, POSILNI NADEJI MOU!

Tuhý boj.

27. července

Bartolomějka se rozhodla následovati svého Aloisia, proto začala jako on cvičiti se v sebezapírání.

Oblékla se jednoduše a když její spolužačky začaly mluvit o módě a nových šatech, ona obratně přivedla řeč na něco jiného.

Často dostávala doma ovoce a sladkosti. To dávala chudým dítkám. Přišlo-li něco k obědu, co jí lahodilo, ne vzala si z toho, neb dala druhým. Avšak nutila se jísti jídla, která jí nechutnala. Někdy to bylo pro ni dosti těžké. Její učitelka pozorovala její boj a tázala se jí, proč tak činí. Bartolomějka odpověděla: Prosím dovolte mi, abych se přemáhala; slyšela jsem, že šitavost v jídle ničí zbožnost a svatý Alois také se vždy přemáhal v jídle.“

Blížil-li se svátek Panny Marie byla vynalézavá v malých obětech z lásky k Matce Boží: Neopřela se při modlitbě, pracovala v nepohodlném postavení; dala si kaménky do střevíců; nepila nic kromě jídla a pod.

Nejvíce však přemáhala svoji vlastní vůli. Poslouchala na slovo. Bez dovolení svého zpořádníka nic zvláštního nekonala v duchovním životě.

Jako sv. Alois byla i ona vznětlivá a popudlivá. Avšak bděla nad sebou a přemáhala se. To jí někdy bylo tak těžké, že to bylo na její tváři viděti, jak velice bojuje.

Nové pokušení jí způsobilo její nadání. Protože se dobře učila, cítila často pokušení k marnivosti a pýše. Ale i toto pokušení přemohla modlitbou a bdělostí. Prosila svoji učitelku, aby ji upozornila na její chyby a jí uložila pokání.

Domnívala-li se, že některou ze spolužaček urazila, prosila za odpuštění. Byla-li někdy pokárána, nikdy se neomlouvala, nýbrž poděkovala a slíbila, že se pomodlí za ty, kteří ji upozornili na chyby.

Tak vskutku se stala svatou a to za krátký čas.

Z katechismu: Odkud pochází pokušení?

Pokušení pochází od těla, světa a ďábla.

Pokušení samo není hříchem, pokud se mu člověk nepoddá, v ně nesvolí. První lidé svolili, bohužel! Kristus nesvolil. (Mat. 4, 1. 11.) Tobíáš byl ještě malým chlapcem, když všichni chodili se klanět modlám; on sám chořoval se klaněti Hospodinu: nesvolil v pokušení, uchoval se od hřichu. (Tob. 1, 5—8.)

Kdy povstává z pokušení hřích?

Z pokušení povstává hřích, když ke zlému svolíme.

Co činiti v pokušení? Braň se hned s počátku! „Odpírejte ďáblu a uteče od vás.“ (Jak. 4, 7.) Ďáblu podáš-li prst, ujme tě za celou ruku. Řekni rozhodně: Nikoli! To se nesmí! Nechci! — Varuj se příležitosti! Příležitost dělá zloděje. Od ohně

vzdálen, nebývá spálen. A proto: Pryč odtud! (1. Mojž. 39, 12.) Pryč s tím! (Sk. ap. 19, 19.) Ani kroku tam! „Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3, 27.) — Modli se! „Bděte a modlete se, abyste nevešli (nesvolili) v pokušení!“ (Mat. 26, 41.) Zvláště účinné jsou v pokušení modlitby střelné.

Kterak přemůžeme pokušení?

Pokušení přemůžeme, když mu hned s počátku rozhodně odpíráme, zlé příležitosti se varujeme a modlitbou se bráníme.

K nebi o pomoc! Pomoz, Bože! Nedej mi odloučiti se od Tebe! Tobě chci já sloužit bez ustání. Raděj umřít, nežli zhřešit! Ježíši, pastýři dobrý, smiluj se nade mnou! Ježíši můj, smilování! Ježíši můj, srdce pokorného, učin mé srdce podle srdce svého! Ježíši, tobě žiji! Maria, oroduj za mne! Anděle boží, při mně stůj, duši mi svatou opatruj!

Pravá víra.

28. července

(Sv. mučedníci Celsus a Nazarius, † 68.)

V době, když svatý apoštol Petr dlel v Římě, žil u dvoru císaře vznešený muž jménem Afrikanus. Byl pohan, ale jeho manželka se dala sv. Petrem pokřtiti a žila jako horlivá křesťanka. Bůh jim daroval dítě, jemuž dali jméno Nazarius. Když hoch měl devět let, pozoroval, že má matka jinou víru, než otec. Otec i matka hleděli dítě získati pro svou víru. Nazarius z počátku nevěděl, komu má věřiti a co má činiti. Poznenáhlu však upozoroval, že u křesťanů je více lásky a zbožnosti než u pohanů, proto následoval matku a stal se křesťanem. Matka jej odevzdala svatému Linu, který

později se stal nástupcem svatého Petra. Linus Nazaria poučil ve víře a pokřtil jej.

Otec svého syna odvracel od víry v Ježíše Krista. Vykládal mu, jak ukrutná muka musí podstoupiti křesťané za císaře Nerona. Avšak Nazarius se nedal odstrašiti. Chodil na bohoslužby křesťanů a mluvil před svými přátely častěji o pravé víře.

Proto měl otec strach o život svého dítěte a prosil jej úpěnlivě, aby opustil Řím. Dal mu mnoho peněz na cestu. Nazarius poslechl a odešel.

Přišel do Milánu a když jej odtamtud vyhnali, cestoval dál až do nynější Francie. Kamkoliv přišel, dával chudým almužny a hlásal Ježíše Krista. Mnozí se obrátili a dali se pokřtiti.

Jednoho dne přišel do Trevíru. Tam jedna vznešená žena mu odevzdala své jediné dítě tříletého Celsa, aby jej ve víře poučil a pokřtil. Celsus měl svého svatého učitele tak rád že se již nechtěl odloučiti od něho. Doprovázel jej na jeho apoštolských cestách v Gallii. Všude hlásal pravou víru.

O tom se dověděl místodržitel. Dal jej zavolati a tázal se jej, odkud pochází a jakého je náboženství. „Jsem narozením Říman, moje náboženství je křesťanské, uctívám ukřižovaného Boha.“ Pro toto vyznání se místodržitel rozhněval a dal Nazaria uvězniti. Celsus plakal když odvedli jeho učitele. Vojíni jej udeřili

žlo tváře a trápili jej různými způsoby. On však trpělivě snášel všechna muka a pronesl je-
nom tato slova: „Bůh kterému sloužím, jednou
tebe, soudce, bude souditi.“

V městě však byla hodná žena. Ta prosila
manželku místodržitele, aby se přimlouvala za
propuštění Nazaria a Celsa. Stalo se tak. Místod-
řizitel je propustil a rozkázal jim, aby opustili
město.

Z katechismu: Někdy se nesmí manželství u-
zavřítí, protože tomu brání zákonné závady. Záva-
žnou manželství je zvláště rozdílné vy-
znání křesťanské, když totiž jeden ze snoubenců
je křesťanem katolickým, a druhý nekatolickým. To
by bylo manželství smíšené. Církev od takového man-
želství důtklivě zrazuje a všeobecně ho neschvaluje.

Proč neschvaluje smíšeného manžel-
ství?

Církev neschvaluje smíšeného manželství, protože
v takovém manželství: 1. snadno vznikají různice; —
2. katolík snadno ve víře zvláží, ano i víru tratí; —
3. bývá velmi nesnadno děti vychovávat katolicky.

Mimo to bývá jinověrec toho domnění, že lze man-
želství rozloučiti a nové uzavřítí, kdežto katolík na
nový sňatek pomýšletí nesmí.

Kdy jen dovoluje církev smíšené man-
želství?

Církev dovoluje smíšené manželství jen z důle-
žitých příčin, je-li při tom katolická výchova všech
děti zaručena a jsou-li oddávky katolické.

V jednotě svaté víry. Svůj k svému! „Jeden Pán,
jedna víra.“ (Efes. 4, 5.) Jednota víry — základ svor-
nosti. Kde víra spojuje, tam láska panuje, tam sídlo
pokoj. Rozmysli si dobře, rozmysli! Po
ičinku zlá rada.

Celsus a Nazarius vrátili se do Říma. Císař dal je uvězniti a pak hoditi do moře. Bůh je zachránil, avšak malému Celsovi bylo špatně a velice se trápil. Nazarius se modlil a požehnal jej svatým křížem a hned se mu lépe vedlo. — Oba hlásali znovu Ježíše Krista a přišli až do Milána. Nazarius však byl vypovězen z města a vrátil se do Říma. Tam zažil neočekávanou radost. Jeho stařícký otec se stal křesťanem; a také on mnoho trpěl od pohanů a vrátil se s Nazariem do Milána. Starosta města dal jej i Celsa zatknouti a tázal se císaře, co má s nimi učiniti. Když Nero se dověděl, že tito dva mučedníci se neutopili, nýbrž jsou na živu, dal rozkaz, aby byli státi. S radostí šli na popravu. Pomodlili se spolu, požehnali se svatým křížem a tak zemřeli.

Jejich mrtvá těla byla pochována v zahradě před městem. Zbožní křesťané měli hroby svatých mučedníků v úctě a tak se památka na ně zachovala.

V roce 395 byl sv. Ambrož arcibiskupem milánským. Modlíval se často k Bohu, aby mu dal naléztí ostatky sv. mučedníků. Bůh jej vyslyšel a ukázal mu, kde jsou oni dva světcí pochováni. Kopali na označeném místě a skutečně našli obě těla. Nazarius držel v ruce lahvičku se svou vlastní krví. Svatý biskup dal ostatky svatých mučedníků slavnostně přenést do chrámu svatých apoštolů. Hrob jejich Bůh oslavil mnohými zázraky.

Svaté ostatky jsou zbytky těl světců božích a různé památky po nich anebo po Kristu. Na příklad kříže Páně, trnová koruna nebo roucho jeho. Mnohé ze svatých ostatků oslavil Bůh zázraky. Když do hrobu proroka Elizea položili jiného mrtvého, ten ožil, sotva se mrtvé tělo dotklo kostí Elizeových. (4. Král. 13, 21.) V Efesu činil Bůh divy neobyčejné skrze ruce Pavlovy, a mnozí nemocní ozdravěli, když jim byly přiloženy části oděvu sv. apoštola. (Sk. ap. 19, 11. 12.) — Proto jsou nám sv. ostatky ctihodny.

Církev.

30. července

(Jan Michael Kostello žil v letech 1846—1865 v New Yorku v Americe.)

Když matka jednou zavedla malého Jana do kostela, kde biskup právě sloužil mši svatou, prozradil jí na zpáteční cestě, že již dávno má touhu státi se knězem. Matka měla z to-

ho radost a dala jej do biskupského semináře. aby se tam připravil k stavu tak vznešenému.

Na cestě se seznámil se spolužákem a oba uzavřeli srdečné přátelství. Tento žák ale o prázdninách se pokazil duchem světským a svým příkladem byl by sváděl i Jana. Na štěstí učitel upozornil Jana na nebezpečí, které mu hrozi a tak byl zachráněn. Jeho bývalý přítel však brzy opustil seminář a vzdal se vůbec myšlenka na stav kněžský.

Když Jan jel na prázdniny, vlak se vyšinul z kolejí a vozy se převrhly. Mnozí cestující byli poraněni, ale Jan a jiný spolužák jeho ne. V okamžiku neštěstí Jan se modlil právě sv. růženec. Krátce potom, když byli zachráněni, dal příteli knihu a prosil jej, aby se z ní modlil „Tebe, Bože, chválíme“ na poděkování za ochranu Boží.

V Americe je mnoho nejrůznějších vyznání. Jednou několik protestantských hochů se chtělo posmívati Janovi. On však odpověděl vážně: „Mám úplnou jistotu, že jsem na pravé cestě. V den soudný se rozhodne, kdo měl pravdu. Jsem přesvědčen, že mnozí budou litovati své zaslíbenosti, ale bude již pozdě.“

Jindy šel Jan na procházku a přidružil se k němu jinoch sekty presbyteriánů. Jinoch se jej tázal: „Čím chceš býti?“ — „Knězem Církve.“ — „Které církve?“ — „Římskokatolické, která jest jediná Církev Boží!“ — Jinoch s údivem na něho pohlédl a pravil: „Ty se domní-

váš, že římskokatolická církev je Církev Boží? — „Nejen se domnívám, ale jsem jist, jako Bůh stvořil zemi, na které stojíme, tak Církev katolická je pravá Církev Boží.“ A potom podal tak pádné důkazy pro pravost Církve, že jinoch umkl a se zamyslil.

Z katechismu: Církev Páně toliko jedna. Kristus Pán mluvil, vždy o jediné toliko církvi. „Vzdělám církev svou“, řekl Petrovi. (Mat. 16, 18.) Připravoval jedno „království boží“ na zemi. Určil a stanovil: „Bude jeden ovčín a jeden pastýř.“ (Jan 10, 16.) Proto věřili apoštolé: „Jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Efes. 4, 5.) a jedna církev.

Proč je pravá jenom jedna církev?

Pravá jest jenom jedna církev, protože Ježíš Kristus jenom jednu církev založil.

Církev Páně musí býti apoštolská; protože svou církev svěřil Kristus apoštolům. Apoštolé hlásali učení Páně; apoštolé udělovali svátosti Páně; apoštolé vedli místo Pána duchovní správu věřících; jen apoštolům slíbil Kristus, že s nimi bude do skonání světa. Pravá je tedy jenom ta církev, která má apoštolské učení, svátosti a představené.

Po čem nejsnáze poznati pravou církev Páně?

Pravou církev Páně je nejsnáze poznati po tom, že jest apoštolská.

Pro svou církev vyvolil, vysvětil a ustanovil Kristus apoštoly. Apoštolé vysvětili za své nástupce biskupy. Nástupcové těch biskupů vysvětili dnešní biskupy církve katolické; každý z nich je tedy apoštolsky vysvěcen, nad to pak od papeže, nástupce apoštola Petra, potvrzen a trvá s ním ve spojení.

Římský papež a biskupové takto vysvěcení a s papežem sjednocení jsou tedy řádnými nástupci sv. apoštolů.

Která jen církev jest apoštolská?

Jen církev římsko-katolická jest apoštolská, protože jen její představení (papež a biskupové) jsou řádnými nástupci apoštolů.

Ostatní náboženské společnosti pokřtěných povstaly teprve po době apoštolské odpadem anebo rozkošem od církve katolické. Je jich mnoho a říkají sobě také „církev“. Žádná z nich nemá však řádných nástupců apoštolských za představené. Nejvíce jim všem chybí nástupce apoštola Petra, římský papež. „Církev je tam, kde je Petr.“ (Sv. Ambrož † 397.)

„Aby všichni jedno byli“, modlil se Pán Ježíš při poslední večeři. (Jan 17, 21.) Od starodávna snažili se papežové přivésti všechny rozkolné a zbloudilé křestany k jednotě svaté víry v pravé církvi. (Unie = jednota.) O sjednocení národů slovanských pracuje zvláště Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje se sídlem na Velehradě. Tam se konají na ten účel světové sjezdy unionistické.

„ABYS VŠECHNY ZBLOUDILÉ

**K JEDNOTĚ SVATÉ VÍRY NAZPĚT POVOLAL,
TĚ PROSÍME, USLYŠ NÁS!“**

31. července

Svědění.

Jednoho dne Jan navštívil přítele a prosil o trochu vody. Služka mu hned podala sklenici vína smíchaného s vodou. Jan se hned tázal, zda-li paní o tom ví. Služka odpověděla: „Na tom nezáleží. To je víno pro domácí potřebu.“ Avšak to nestačilo jemnému svědomí studenta. Nepřijal nic, až k tomu dala domácí paní svůj souhlas.

Jindy pozoroval, že mu schází knoflík u vesty. Prosil matku, aby mu přišila nový. Matka tehdy byla hospodyní u misionáře a chtěla vzít knoflík z jeho věcí. Jan však prosil, aby tak nečinila. A prosil tak úpěnlivě, až matka mu slíbila, že po návratu misionáře mu ihned o věci řekne.

Pro svoji zbožnost a ctnost Jan často trpěl od žáků, kteří nebyli hodní.

Jednou přišel k němu mladý student a řekl: „Jene, právě jsem slyšel, že častěji chodíš k pánům profesorům a falešně žaluješ na svoje spolužáky.“ Pro citlivého hochy byla tato urážka bolestná, Jan zrudl. Okamžik mlčel a potom klidně odpověděl: „Takové výčitky mi nikdo v celém ústavě nemůže právem činiti.“

Když Jan tři roky studoval, onemocněl náhle tyfem a zemřel 16. prosince 1865 v sobotu, v den Panny Marie.

Z k a t e c h i s m u : Křivým svědectvím trpívá nejen pravda, nýbrž i čest a dobré jméno bližního. A „dobré jméno, nejlepší dědictví.“ „Lepší jméno dobré než bohatství velké.“ (PřísL. 22, 1.) Kdo cti pozbude, je v hanbě a hanba tíží a škodí. Vlastní cti smím a mám šetřit a hájit. Bližnímu jsem povinen čest nechávat a prokazovat myšlením, slovem a chováním. „Co chcete, aby lidé činili vám, činite vy také jim!“ (Mat. 7, 12.)

Kdo se prohřešuje proti dobrému jménu bližního?

Proti dobrému jménu bližního se prohřešuje: 1. kdo bezdůvodně o bližním špatně smýšlí; — 2. kdo

jej pomlouvá nebo chyby jeho neprávem vyjevuje; — 3. kdo mu donáší, co druhý o něm zlého mluvil.

Špatně smýšlí o bližním, kdo bezdůvodně podezírá, nelaskavě posuzuje a odsuzuje. „Proč myslíte zlé v srdci svém?“ (Mat. 9, 4.) „Láska nemyslí o zlém.“ (1. Kor. 13, 5.) Ne hned odsuzuj, nejprv rozsuzuj! „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni.“ (Mat. 7, 2.)

Bližního pomlouvá kdo lživě o něm vykládá nebo píše něco zlého, nebo skutečné chyby jeho zveličuje. Od dobrého ulže a k zlému se přilže. Kleveta jest jako uhel: když nespálí, aspoň ušpiní. „Očernil ho.“ Více bolí od jazyka, nežli od meče. Je podlé křivditi bezejmennými dopisy. — „Neodsuzujte, a nebudete odsouzeni. Pokrytče, vyhoď nejprve trám z okna vlastního!“ (Luk. 6, 37. — Mat. 7, 5.) Před svými dveřmi meť! Čeho nelze chváliti, toho nehaň! Zvláště o mrtvých buď dobře nebo nic!

Chyba bližního se musí vyjevit, když toho třeba k jeho polepšení nebo k zamezení většího zla. Z lásky k bratřím pověděl Josef otci, co učinili velmi zlého. (1. Mojž. 37, 2.) Někdy je udání pod hříchem závazno.

„Donášeč sám sebe poskvrňuje, mezi všemi bývá nenáviděn.“ (Sir. 21. 31.) Po lidských žalech kalná voda teče: ty ji musíš roznášet?! Nesmí se každému poveděti všechno, co je pravda. „Slovo, které slyšíš proti bližnímu, ať s tebou zemře!“ (Sir. 19, 10.) — Na hříchu proti dobrému jménu bližního je spoluvinen, kdo zlé řeči o bližním ochotně poslouchá.

Co poroučí Bůh osmým přikázáním?

Osmým přikázáním poroučí Bůh: 1. abychom byli pravdomluvní, upřímní a věrní; — 2. abychom cti a dobrého jména bližních šetřili a hájili; — 3. abychom křivdu a škodu na cti bližnímu způsobenou napravili.

Základ svatosti.

1. srpna

(Sv. Alfons Maria z Liguori žil v letech 1696 až 1787; založil kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele. Jsou to kněží misionáři, říká se jim Redemptoristé. Jeho svátek je 2. srpna.)

Základ svatosti je odpor proti hříchu. Tento základ položili zbožní rodiče do srdce Alfonsova, zvláště matka. Narodil se dne 27. září na svátek sv. mučedníků Kosmy a Damiana v Marianellu, nedaleko Neapole. Byl pokřtěn v sobotu v chrámu Panny Marie. Rodiče mu dali jméno Alfons-Maria, aby jej zvláštním způsobem zasvětili Matce Boží.

Mladý Alfons vstoupil do nábožného spolku mladých šlechticů.

Členové dostávali od kněží návod k duchovnímu životu. Každou neděli vodili kněží své mladistvé svěřence do některého venkovského dvorce v okolí, aby si tam hráli a se bavili. Jednou se dali hoši do hry, kterou Alfons neznal. Zdráhal se míti na ni účast; ale když mu druhové dlouho domlouvali, hrál s nimi. Náhodou se stalo, že po několika výhrách získal sázku ku podivu svých druhů, kteří mu vyčítali, že je oklamal. Jeden z nich hněvivě a urážlivě vykřikl: „Ty jsi říkal, že hry neznáš! Lhal jsi!“ — „Jak,“ odpověděl Alfons, „pro několik mizerných haléřů nebojíš se urážeti Pána Boha?“ A celý rozrušen hodil penězi na zem, obrátil se zády ke svým druhům a zmizel v nedalékém lesíku.

Až do večera pokračovali hoši ve hře, aniž se starali o Alfonsa. Když se chtěli vrátet domů a on se neukazoval, začali jej volati a hledati na všech stranách. Jaké bylo překvapení této lehkomyšlné mládeže, když ho našli, an klečí u starého vavřínového stromu. Na stromě měl připevněný obrázek nejvyšší Panny, který stále nosil u sebe. Zabrán ve svaté myšlenky ani nepozoroval hochů za sebou.

Hoši udiveni dívali se na něho s posvátnou úctou a ten, který jej urazil, nemohl se zdržeti, aby neřekl svým společníkům: „Je to světec a já nešťastný, tak jsem mu ublížil.“ Konečně Alfons otevřel oči, jakoby se probouzel z dlouhého sna. Když viděl, že je pozorován, nemohl zakrýti rozpaků, vzal svůj obrázek a vrátil se s ostatními domů. Na spolužáky tato událost působila hlubokým dojmem a ještě dlouho si vypravovali, jak velice Alfons nenávidí i všední břich.

**Z katechismu: Kdo se prohřešuje slo-
vem proti pátému přikázání božímu?**

Proti pátému přikázání božímu se prohřešuje slo-
vem, kdo bližnímu nadává, kdo mu vyhrožuje a kdo
jej proklíná.

„Nehněvejte se cestou!“ (1. Mojž. 45, 24.) Bližního
proklíná, kdo naň svolává boží trest. — „Odpověď
vlídná krotí hněv.“ (Přisl. 15, 1.) „Napomínám vás
tedy, já vězeň v Pánu, abyste se trpělivě snášeli
vespolek v lásce.“ (Efes. 4, 1. 2.) „Neste břemena
jeden druhého, a tak naplníte zákon Krist-
ův!“ (Gal. 6, 2.) „Blahoslavení tiši, neboť oni zemí
vládnou budou.“ (Mat. 5, 4.)

„OD HNĚVU, NENAVISTI
A VSELIKÉ ZLÉ VŮLE
VYSVOBODĚNÁS, PANE!“

Otec.

2. srpna

Otec byl velice přísný. Chtěl ze svého syna
míti velikého učence. Proto jej přidržoval, aby
využítkoval každé minuty. Alfons se učil ře-
čem, ale též kreslení, malování ano i stavitel-
ství.

Hudba byla zvláštní zálibou otcovou. Pro-
to odsoudil svého syna, když byl ještě dítěm,
aby se tři až čtyři hodiny denně učil hráti na
piano. Nemoha sám býti přítomen těmto hodi-
nám, zavíral Alfonsa ve světnici s učitelem,
bral klíč s sebou a odcházel za povoláním. Dlou-
hé hodiny vězení zdály se mladému pianistovi
z počátku nesnesitelnými, brzo však byl tak
zaujat láskou k hudbě, že se mu vězení stalo

rájem. V třináctém roce uměl mistrně hrát na piano. Kdysi pořádali ve spolku mládeže hudební hru, zvanou „Svatý Alex“. Alfonsovi připadl úkol představovati ďábla, hrajícího na piano. Hrál tak mistrně, že vzbudil údiv všech posluchačů. Později litoval času ztraceného těmito titěrnostmi. „Ale“, dodával, „bylo mi poslouchati otce!“

Jinak byl Alfons otcem tak přetížen studii, že neměl času na zábavy. Jediné občerstvení, které mu otec dovolil, záleželo v tom, že směl strávit na večer jednu hodinu u jednoho ze svých přátel, jinocha velmi pilného. Tam ve společnosti několika mladých druhů bavil se hrami, tehdy obvyklými. Při tom bylo se mu dívati úzkostlivě na hodiny, aby nepřekročil vymezené chvíle, neboť otec přísně dbal aby se přesně plnily jeho rozkazy.

Jednoho večera, zabrán hrou neb hovorem, prodloužil Alfons zábavu, aniž si toho byl vědom. Mezitím vstoupil doma roztrpčený otec do světnice Alfonsovy, odstranil všechny knihy rozevřené na stole a rozložil tam hry. Potom procházeje se velikými kroky v sousední světnici připravoval se, jak by nejlépe uvítal provinilce. Alfons přišel za chvíli a odebral se ihned do svého pokojíku; ale jaké bylo jeho překvapení, když spatřil na pracovním stolku samé hry. I tázal se sám sebe, co to znamená, když v tom otec vstoupil bouřlivě do světnice a vše mu krátce vyložil: „Zde viz, to je tvou duševní

práci! To jsou tí mužové, s kterými maříš svůj čas!" Alfons přijal tiše trpké výčitky otcovy, a od té doby měl se na pozoru. Jakmile se čas zábavy chýlil ke konci, díval se jedním okem na hru a druhým na hodiny.

Z katechismu: Co poroučí Bůh čtvrtým přikázáním?

Čtvrtým přikázáním poroučí Bůh, aby děti své rodiče ctily, milovaly a jich poslouchaly.

Co slíbil Bůh hodným dětem?

Hodným dětem slíbil Bůh svou ochranu a své požehnání.

„Aby ti dobře bylo.“ (5. Mojž. 5, 16.) „Skutkem i slovem cti otce svého, aby se na tebe sneslo požehnání od něho a zůstalo do konce. Požehnání otcovo utvrzuje domy synů.“ (Sir. 3, 9. 10.) Když otec anebo matka z plna srdce žehná, je to účinná modlitba o požehnání boží. Proto se říká: „Požehnání rodičů ve vodě neutone, v ohni neshoří. Modlitba matčina z mořského dna vynímá.“

Kdo se prohřešuje proti rodičům?

Proti rodičům se prohřešuje: 1. kdo se k nim hrubě chová, o nich zle mluví a za ně se stydí; — 2. kdo se na ně hněvá, v potřebách jim nepomáhá a za ně se nemodlí; — 3. kdo jejich rozkazů, napomenutí a výstrah nedbá.

Dobrý příklad.

3. srpna

Dle tehdejšího zvyku měl otec Alfonsův ve svých službách několik mohamedánských otroků. Jeden z nich měl na starosti obsluhu

Alfonsovu. Otrok tento projevovao touhu státi se křesťanem, což vzbudilo nemalé podivení, neboť mezi nevěřícími právě mohamedáni se brání křesťanství. Vypťávali se mladého Maura, proč touží státi se křesťanem. „Pro příklad mého pána“ odpověděl s pohnutím, „náboženství, které vydává tak výtečné ctnosti, jest jistě pravdivé.“

Když se Alfons přesvědčil, že se vskutku milost Boží dotkla srdce mohamedánova, svěřil jej svému příbuznému knězi, aby jej připravil na sv. křest. Ale sotva překročil tento otrok práh kláštera, onemocněl a byl přenesen do nemocnice. Jednoho večera okolo deváté hodiny, vroucně si žádal kněze, a když ho odkázali na příští den, hlasitě volal a prosil. I vyhověli mu. Když spatřil kněze, úpěnlivě prosil, aby jej pokřtil. „Viděl jsem nejblahoslavenější Pannu Marii a sv. Josefa a řekli mi, bych se dal bez prodlení pokřtiti, protože na mne čekají v nebesích.“ Kněz namítal, že nemoc není vážná, že není ještě připraven. „Vypťávejte se mne tedy, velebný pane“ odpověděl, „já vám budu odpovídati.“ A vskutku odpovídal tak přesně na každou otázku, že kněz ho ihned pokřtil. Po svatých obřadech mu řekli: „Teď si můžete odpočinouti.“ — „Teď není kdy odpočívat“ odpověděl novokřtěnec záře radostí. „nyní je chvíle, kdy mám jíti do ráje.“ Přičítali tuto odpověď jeho nadšení, ale sotva uplynulo půl hodiny, zemřel s úsměvem na rtech.

Z katechismu: Co působí svatý křest?

Svatý křest působí toto: 1. odpouští dědičný hřích; — 2. uděluje milost posvěcující; — 3. činí pokřtěného dítětem božím a členem církve katolické.

Bohu díky! „Pohleďte, jakou lásku nám Otec prokázal, totiž abychom dětmi božími sluli; a my jsme jimi.“ (1. Jan 3, 1.) Proto slove křest „svátost znovuzrození“, „koupel znovuzrození“. (Tit. 3, 5.) — Kristus jest jakoby „vinný kmen“. (Jan 15, 5.) Sv. křtem byli jsme pokřtěni, jemu jako ratolesti přivtěleni (Řim. 6, 5.) a tím zároveň i přičleněni k církvi Páně. Členem církve katolické stává se každý, kdo je platně pokřtěn od kohokoli.

Sv. křtem se vtiskuje pokřtěnému nezrušitelné znamení; proto smí člověk jen jednou býti pokřtěn. Dospělému se odpouštějí sv. křtem mimo hřích dědičný také všechny hříchy osobní; musí jich ovšem upřímně litovati. S hříchy se zároveň odpouštějí všechny tresty boží.

Hněv.

4. srpna

Jednou večer, když se v paláci otce shromáždila četná společnost dam i šlechticů, jeden ze sluhů zapomněl rozsvítiti, když hosté vycházeli ze salonu. Chyba byla ihned napravena, ale otec, který přísně šetřil pravidel slušnosti, zahrnul ubohého sluhu proudem výčitek. Alfons chtěl jej omlouvati, ale tím rozlobil ještě více otce, jehož hněv neznal mezí. „Otče“, pravil Alfons, „jaká bouře pro nic a za nic; když se dáte do výčitek nebývá konce.“ Při této poznámce otec tak dalece se zapomněl, že dal Alfonsovi políček. Beze slova odešel jinoch do

své světnice a želel méně pokoření, jehož se mu dostalo, než, že svými slovy tak podráždil otce. Když nastala doba večeře a on nepřicházel ke stolu, šla matka, aby se jej tázala, proč nepřichází. Nalezla jej, an klečí před křížem se slzami v očích. Upřímně, bez omluvy vyznal se jí ze své chyby. Provázen matkou šel, vrhl se otci k nohám a prosil snažně, aby mu odpustil urážku, které se dopustil. I otec poznal vlastní chybu, když se utišil jeho hněv. Zmaten více než jeho kající syn, překonán jeho hrdinskou ctností, vzal jej do náručí a tiskl k srdci.

Z katechismu: Kdo se prohřešuje srdcem proti pátému přikázání božimu?

Proti pátému přikázání božimu se prohřešuje srdcem, kdo se na bližního hněvá, jemu závidí a na něho žárlí.

Hněv. „Slyšeli jste, že bylo řečeno: nezabiješ! A kdo by zabil, propadne soudu. Já však vám pravím, že soudu propadne už každý, kdo se na svého bratra jen hněvá.“ (Mat. 5, 21. 22.) Zvláště je hříchem hněv od druhého nezaviněný a přílišný. Veliký a dlouhý hněv, bez úmyslu se smířiti, slove nepřátelství nebo nenávisť.

5. srpna

Ztracený proces.

Na žádost svého otce Alfons studoval práva a již ve věku šestnácti let se stal doktorem práv a potom advokátem. V této době se soudil vévoda Orsini s velkovévodou toskánským o panství v ceně asi dvacetipěti milionů ko-

run. Kde kdo se zajímal, jak proces dopadne. Vévoda Orsini oděvzdal svou záležitost Alfonsovi, důvěřuje v jeho vlohy a ve štěstí, které jej až do té doby provázelo. Alfons věc prostudoval s největší pečlivostí. Věnoval celý měsíc studiu dokladů, prozkoumal je co nejsvědomitěji a úplně se přesvědčil, že podle tehdejších zákonů vévoda Orsini má spravedlivé nároky na panství. V den, kdy měla se věc rozhodnouti, odebral se do soudní síně, úplně jist, že proces soudní vyhraje.

Mnoho právníků a zvědavců naplnilo soudní síň. Alfons vyložil vše s obvyklou jasností, uvedl důkazy o které se opíraly nároky vévody Orsiniho na panství. Tak hravě vykládal různé právní přeapisy, že vzbudil obdiv veškerého posluchačstva. Jeho kolegové mu přisvědčovali a bylo lze čísti ve tváři předsedy, že vydá příznivý rozsudek.

Advokát velkovévodův naproti tomu poslouchal chladně, jak Alfons uvádí své důkazy, ale nikterak jej nevyrušoval. Vyslechnuv celou řeč, řekl mrazivým tónem: „Všechny vaše důkazy nemají platnosti žádné, protože jste neuvedl důkazu, který je proti vám.“ — „Jaký důkaz?“ tázal se Alfons poněkud podrážděn, „ukážte mi jej!“ Advokát ukázal listinu, kterou Alfons dříve aspoň dvacetkrát měl v rukou. Prohlédl ji a zbledl jako stěna. Nalezl v ní poznámku, které si dříve nevšimnul a právě pro tuto poznámku bylo právo na straně jeho

protivníka. Alfons byl jako bleskem omráčen. Neřekl zprvu ani slova, potom však řekl k advokátovi velkovévody: „Já jsem se zmýlil, tento důkaz vám dává za pravdu!“ Byl jako zničen. Již je veta po mé cti — myslil si. Lidé říknou, že jsem se chtěl dopustiti podvodu. — Nadarmo se snažili přátelé jej potěšiti. Předseda soudu mu připomínal, že i nejlepší právníci se dopustili podobného nedopatření, ale nic nedovedlo jej uklidniti. Tak těžká byla rána tohoto pokoření. Alfons opustil soudní síň právě sám u sebe: „O světe, nyní již tě znám! Soudní síně, již mne nevidíte!“

Vrátil se domů, nevěda ani, kudy šel, a uzavřel se ve svém pokoji, zkormoucen neštěstím, které se mu přihodilo. Nadešla doba oběda, matka vzkázala pro něho, ale nedostala odpovědi. Když jej úsilovně prosili, řekl, že nepotřebuje ničeho. K večeři opět se nedostavil k veliké žalosti ubohé matky, která netušila příčinu synova chování. I druhého dne zdráhal se něco pojísti, neb s někým promluvíti. Na štěstí otec nebyl doma. Když třetího dne se vrátil, našel celou rodinu v žalu. Tázał se po příčině a matka mu ji vyjevila. I běžel sám zavolati syna, avšak ani prosby otcovy ani výčitky ani výbuchy hněvu nemohly Alfonsa vyburcovati z jeho malomyslnosti a ochablosti. „On zemře hladem“, hořekovala ubohá matka. „I ať zhyne“, volal otec, podrážděn touto tvrdošijností. Již den se chýlil ke konci.

konečně Alfons otevřel dveře. Nutili jej, aby něco pojeal. Zdráhal se chvíli, potom překonán matčiny mi prosbami, snědl kousek melounu, který se mu zdál, jak později vypravoval, hořčejší než žluč.

Ponenáhlu se vzpamatoval a utišil. Poznal, proč Bůh dopustil takové neštěstí na něho. Aby mu ukázal marnost světské slávy a marnost úspěchů na soudech, ve kterých si tolik liboval. Alfons opustil advokacii a stal se knězem a horlivým misionářem.

Z katechismu: K čemu sesílá Bůh utrpení?

Bůh sesílá utrpení, aby hříšné potrestal a napravil, hodné pak zdokonalil a v nebi víc oblažil.

„Trpíme, co jsme zasloužili.“ (Luk. 23, 41.) „Kdo miluje syna svého, včas jej trestá.“ (PřísL 13, 24.) Na ten účel trestá i Otec nebeský. Sv. Augustin se modlil: „Pane, zde na zemi mne bodej, řež a pal, jenom ušetři mne na věčnosti.“ — Zahradník nožem „čistí ratolest, aby nesla více ovoce.“ — (Jan 15, 2.) „Utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás.“ (Řím. 8, 18.)

Věčnost.

6. srpna

(Sv. Justus a Pastor, mučedníci, zemřeli r. 304 v městě Komplutum ve Španělsku.)

Jednoho dne přišla do města Komplutum práva, že ukrutný Dacian, který po celém Španělsku pronásledoval křesťany, též přišel do města. Justus a Pastor chodili ještě do školy,

když slyšeli, že křesťané mají býti pronásledováni, odhodili svoje psací tabulky a spěchali na místo soudu.

Když tam přišli, pozorovali bedlivě, co vladař dělá. Několik pohanů je poznalo, a upozornilo vladaře na to, že jsou zde dva křesťanští hoši, kteří se dobrovolně chtějí podrobiti mukám, které Dacian určí pro křesťany.

Vladař se proto velice rozhněval. Nechtěl začít vyšetřování, neboť se obával, že statečností hochů by se i jiní pohané obrátili na křesťanství a že by potom lidé potupně řekli: „Hle vladař byl od dětí přemožen.“

Proto dal hochy bez výslechu uvězniti a ukrutně bít. Justus měl sedm let, Pastor devět.

Když katané je surově bili, těšil Justus svého bratra: „Neboj se, bratře, těchto muk a ran. Milostí Ježíše Krista brzy přijdeme do jeho slávy; on nás posílí v naši slabosti. Zde u lidí žijeme jen krátký čas, avšak tam budeme žítí na věky.“

Pastor odpověděl na to: „Máš pravdu, milý bratře. Rád zemru s tebou, abych přišel k Pánu Ježíši. S radostí chceme obětovati svůj život pro Krista, který také svou krev vylil za nás.“ Takovými slovy se povzbuzovali navzájem. Vojáci to slyšeli a sdělili to vladařovi. Ten se tomu velice divil a obával se, aby křesťané tímto příkladem nebyli povzbuzeni k statečnému vyznání své víry. Proto dal rozkaz, aby bratři byli státi.

Pohané, kteří byli přítomni viděli, jak Kristus doprovázen anděly, sestoupil s nebe a duše dvou věrných vyznavačů vzal s sebou do věčné slávy. Když Dacian o tom slyšel, neodvážil se již souditi křesťany, ale rychle opustil město.

Z katechismu: Co znamená Bůh je věčný?

Bůh je věčný, znamená: Bůh vždycky byl, jest a bude.

„Prve než povstaly hory, prve než počala země co plodit, od věků do věků ty, Bože, jsi.“ (Žalm 89, 2.)
Všeho do času, Pán Bůh na věky.

Milost Boží.

7. srpna

(Bl. Petr Faber, jezuita, žil v letech 1506—1546. Hájil katolickou církev a obnovil náboženský život katolíků. Jeho svátek je 8. srpna.)

Petr Faber byl synem chudého rolníka v horách savojských. Rodiče byli pracovití a zbožní a spokojeni s tím, co jim Pán Bůh udělil.

V chudých horských vesnicích tehdy děti nechodily do školy. Petr však se mnoho naučil o Pánu Bohu a o Spasiteli našem od své matky. Potom chodil na kázání a křesťanské naučení do kostela. Dobře dával pozor a pamatoval si vše, co slyšel. V neděle a svátky vypravoval těm ostatním celé kázání a lidé přicházeli a s radostí poslouchali malého kazatele. Dali mu za jeho křesťanské naučení ovoce, peníze a jiné dárky. Ale Petr nic nepodržel pro sebe, nýbrž všechno rozdal mezi své kamarády.

Jelikož rodiče byli chudí, Petřík již jako sedmiletý pásával ovce, v létě na horách, na jaře a na podzim na lukách blízko vesničky. K domácím pracím nebyl obratný, ale tím větší byly jeho schopnosti duševní. Jak rád by byl studoval, ale rodiče neměli prostředků k tomu. Nad tím hoch někdy hořce zaplakal. Konečně radil příbuzný jeho otci, aby syna posílal do sousední vesnice ke knězi. Kněz byl ochoten a Petr tak prospíval v učení, že po několika měsících mohl do latinské školy v La Roche.

Mnohý hoch když jde na studie stane se pyšným a pohrdá druhými. Ne tak Petr. O prázdninách pracoval doma jako dříve. Pásal ovce a při tom si opakoval, čemu se během školního roku naučil. Jindy zase se modlil a konal rozjímání. Při tom poznal, že v mládí hrozí člověku mnohé nebezpečí. Ale také našel výborný prostředek proti pokušení. Později to

sám řekl: „Vytrvale a pilně se učití je také umrtvování těla; kdo se učí, zaměstnává ducha a tak znemožní, aby podlehl špatným myšlenkám.“ Proto Petr často Pánu Bohu děkoval, že mu vložil tak velikou touhu po učení.

Když Petrovi bylo 19 let, šel na další studie do Paříže a tam řízením Božím se setkal se sv. Františkem Xaverským a se sv. Ignácem. Spolu založili řád jezuitský.

Modlitba: „Ježší tichý a pokorný Srdcem učin srdce mé podle Srdce svého!“

„Bděte a modlete se!“

8. srpna

Bl. Petr Faber mnoho cestoval. Na cestách je člověk ohrožen mnohým nebezpečím na těle i na duši. Petr měl proti pokušení dva osvědčené prostředky. O prvním píše jednomu příteli: „Aby člověk se chránil před nebezpečím, které nám hrozí ze všech stran, ukažme svoje přesvědčení a plňme svoje náboženské povinnosti.“

Touto radou se Petr také řídil sám. Jednou byl na cestě v Itálii a přišel v lese do malé hospůdky. Brzy po něm přišlo tam několik tuláků. Vedli řeči nemravné a špatné. Faber seděl klidně a vážně v koutě. Tu na něho zakřičel jeden z nich: „Hola, ty tam v koutě! Co říkáš na naši zábavu?“ Klidně a přívětivě odpověděl světec: „Právě jsem myslel na přísný

soud, kterému neujde žádný člověk, a na hrozné tresty, které na věčnosti čekají zatvrzelého hříšníka. Proto jsem cítil srdečnou soustrast.“ Suroví tuláci neočekávali takové odpovědi. Faber klidně pokračoval ve své řeči a mluvil o trestu za hřích a o tom, jak nejistá je hodina smrti. Slova jeho působila na muže tak hluboce, že ještě téže noci vykonali u světce životní zpověď, smířili se s Bohem a začali nový život.

Z katechismu: Soudný den.

Víra i věda nás učí, že všemu lidstvu nastane kdysi den poslední. Kdy to bude, ví jediný Bůh. V ten den bude Ježíš Kristus všechny lidi soudit. Sám předpověděl, co bude soudnému dni předcházet a co se v soudný den s námi stane.

Co máme věřiti o soudném dni?

O soudném dni máme věřiti, že Ježíš Kristus vzkřísí všechny mrtvé, přijde viditelně s nebe na zem a bude nás veřejně soudit.

„Věřím v těla vzkříšení.“ „Přichází hodina, kdy všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší hlas Syna božího; a půjdou ti, kteří dobře činili, na vzkříšení života, ti však, kteří zlé páchali, na vzkříšení soudu.“ (Jan 5, 28. 29.) Na vzkříšení se těšili už věřící ve Starém zákoně. (2. Mach. 7, 11.) Že vzkříšení je možné, dokázal Kristus Pán zvláště tím, že sám sebe vzkřísil z mrtvých. — Tělo po vzkříšení bude nesmrtelné. Svatí je budou míti podobno oslavenému tělu Páně. (Filip. 3, 21.) Čím duše za živa světější, tím tělo vzkříšené krásnější. Zvláště oslaveno bude tělo posvěcené svatým přijímáním.

Modlitba ustavičná.

9. srpna

Druhý prostředek bl. Petra Fabera proti pokušením byla stálá vzpomínka na Boha a časté modlitby k andělům strážným. Všechno co na svých cestách viděl, povzbudilo jej k modlitbě.

Přišel-li do nějaké vesnice neb do některého města, neb viděl-li je jenom z daleka, neb slyšel o nich mluvíti, pomodlil se hned k andělům strážcům, kterým byla svěřena péče o tato místa. Potom myslel na milého Spasitele, který je svátostně přítomen v kostele onoho místa na oltáři; poprosil Jej, aby mu jako dobrý pastýř duší pomohl pracovati na jejich spáse a aby se zvláště smiloval nad hříšníky, umírajícími a zarmoucenými, kteří tam bydleli.

Sel-li horami, polem, lukami a zahradami, prosil Boha, aby dal svého požehnání lesům, obilí a ovoci. Aneb si myslil: „Kdo ví, jestli majitelé těchto polí děkovali Pánu Bohu za úrodu zemskou, proto chci tak učiniti já za ně!“ A zazpíval „Bože chválíme Tebe“ neb jinou píseň děkovnou. Jindy zase se modlil za ty, kteří těch darů Božích zneužívají ke hříchu, prosil Boha, aby jim odpustil a je obrátil od hříchu k životu věčnému.

Tak byla celá jeho cesta stálou modlitbou.

Z katechismu: Se světem ostatním stvořil Bůh též pouhé duchy: říkáme jim andělé. Všichni andělé byli zprvu svatí a přirozeně blažení. Bůh je

stvořil, aby mu sloužili. Ale mnozí andělé zpyšněli, a to byl těžký hřích. Tím pozbyli svatosti a změnili se v duchy zlé. Za trest dostali se ihned do pekla. Svátí andělé se dostali za odměnu do nebe.

Andělé v nebi. Svatých andělů je nesčíslně mnoho. Písmo svaté zmiňuje se o devíti sborech neboli kúrech andělů. Nejblíž u trůnu božího si představujeme cheruby a serafy. Z archandělů se jménem uvádějí Rafael, Gabriel a Michael, „kníže vojska nebeského“, vítězný bojovník proti zlým duchům. (Zjev. 12, 7—9.)

10. srpna

Dobrá matka.

(Sv. Jan Vianney narodil se r. 1786 v Dardilly, vesničke nedaleko Lyonu ve Francii. Zemřel jako farář vesnice Ars r. 1859. Jeho svátek se slaví 9. srpna.)

Rodiče malého Jeníka byli chudí, ale zbožní, zvláště matka. Ta již od útlého mládí vzbuzovala v srdci svého miláčka lásku k Pánu Bohu. Když Jeníkovi bylo půl druhého roku, uměl již ručičky spínati a s maminkou vyslovovati svatá jména Ježíš a Maria. Ráno matka sama budila své děti, a první bylo, že srdce a mysl jejich modlitbou pozdvihla k Bohu. — Tak nabyly děti bez námahy lásky k modlitbě. Za to byl Jan ještě ve svém stáří matce vděčný. Kdysi mu řekl jeden kněz: „Jak šťasten jste, že jste již tak záhy nabyl radosti na modlitbě!“ Na to odvětil Vianney: „Po Bohu je to zásluha mé matky; ona byla tak dobrá, tak dobrá.“

Matka říkávala často dětem: „Většího zármutku bych neměla, než kdybych viděla, že

jedno z mých dětí uráží Boha!“ A když tento výrok jednou opakovala před Janem, přidala s pohnutím: „Hle milý Jeníku, moje bolest by byla ještě větší, kdybys ty něco takového udělal!“

Měl pravdu svatý farář, když říkával: „Kdykoliv dítě vidí svou matku, která jej zbožně vychovala, mělo by plakati láskou a vděčností!“

Naučení: Tobě dal Pán Bůh dobré rodiče! Děkoval jsi mu již za to? Hned teď se pomodli k Němu: „Pane Bože, děkuji Ti, žeš mi dal tak dobré rodiče. Zachovej je a dej, aby přišli do nebe!“ A jak dnes ukážeš rodičům, že jsi vděčný? — A jenom jenom dnes? — —

Modlitba.

Již jako tříletý hošík Jan se rád modlival. Účastnil se všech modliteb, které se vykonávaly v jeho přítomnosti. Slyšel-li zvoniti „Anděl Páně“ první poklekl k modlitbě. Často vyhledával nějaké osamělé místečko a tam odříkával všechny modlitbičky, které již uměl.

Jednou se Jeník ztratil. Hledali ho, volali, ale marně. Matka trnula strachem, že se mu přihodilo nějaké neštěstí. — Konečně jej našli. Klečel v chlévě v koutku a vroucně se modlil. Matka byla plna radosti, že byl zase nalezen, ale přece mu řekla: „Jeníku, proč jsi mi nahnal tolik strachu? A proč se skrýváš přede mnou, když se modlíš?“ Hošík vida, že

matku zarmoutil, řekl se slzami v očích: „Maminko, odpusť mi, já jsem tě opravdu nechtěl zarmoutiti; již nikdy tam nepůjdu, nikdy!“

Po obědě bývá ve Francii zvykem trochu si lehnouti k odpočinku. Jan si také lehl jako ostatní, avšak zatím co ostatní spali, on jenom dělal jakoby spal, a ve skutečnosti se vroucně modlil k Bohu.

Každý den chodíval do kostela na mši svatou. Ale to mu ještě nestačilo. Těšil se, když jej poslali do vesnice za nějakou záležitostí, neboť při tom se pokaždé zastavil v kostele a udělal krátkou návštěvu Pánu Ježíši ve svato-stánku. Při své zbožnosti však nikdy nezanedbal své práce. Byl vždy první na poli a v celém okolí nenalezli lepšího pracovníka, než byl on.

Naučení: Děti, modlíte se též rádi a zbožně? Řekněte teď: „Svatý Jene, přimlouvej se za nás, abychom se tak rádi modlili jako ty!“

11. srpna

Matka Boží.

Zvláště miloval a uctíval nejsvětější Pannu Marii. Později jednou řekl: „Miloval jsem Matku Boží dříve, než jsem ji vlastně znal; láska k ní je má první náklonnost. Když jsem byl ještě maličký, měl jsem krásný růženec; moje sestřička by ho byla také ráda měla. To mne mrzelo. I tázal jsem se maminky, co mám dělati a ta rozhodla, že mám z lásky k Pánu Bohu růže-

nec darovati sestřičce. Učinil jsem tak, ale stálo mne to mnoho slz.“

První dar, který mu učinila matka byla dřevěná soška P. Marie. Pro Jana to nebyla pouze hračka. S dětinnou uctivostí ji všude nosil sebou. Když jen na ni pohlédl, cítil již radost ve svém srdci. Ještě ke sklonku svého života říkával: „Ó, jak jsem miloval tuto sošku! Ve dne v noci jsem se nemohl od ní odloučiti; nebyl bych ani usnul, kdybych jí byl neměl blízko svého lůžka.“

Naučení: Otaž se sám sebe: Miluji Matku Boží tak, jak ona toho zasluhuje? Děti, ani nevíte, kolik dobrého ona vám již učinila a jak ona vás miluje! — Čím bychom jí mohli radost udělati? První jest varovati se hříchu, neboť ona nenávidí hřích. Ale to je ještě málo. Budeme dnes zvlášť hodní z lásky k ní! Pomodlíme se dnes pobožně růženec. Víte, čím jí nejvíce radost uděláte? Když zbožně jdete k sv. přijímání; neboť tím přijímáte jejího božského Syna, kterého ona tak velice miluje.

Malý pastýř.

Když Janovi bylo sedm let, pásával malé stádo svého otce: pět krav, jednoho oslíka a tři ovce. Nedaleko vesničky je malé údolíčko; několik pramenů se spojuje v potůček, u něho několik olší a pod nimi příjemný chládeček. Tak tichounko tam je jako v kostele. Tam měl otec Janův pěknou louku a nad ní pole. Tady pásával Jan nejraději. I ostatní pastuškové rádi sem přicházeli. Měli malého Jana rádi. Když

někdy nepřišel, ve-
lice se rmoutili.

Na tomto místě
objevil Jan malý pa-
hrbek. Tam stála
stará vrba. Vykopal
několik kusů trávni-
ku, udělal z nich
malý oltářik a po-
stavil na něho svou
milovanou sošku.
Poklekl k modlitbě
a ostatní dělali dle
jeho příkladu. Před-
říkával jim zbožně
„Zdrávas Maria“ a
jiné modlitby, kte-
ré se naučil od
zbožné matky. Po-
tom povstal a začal

dětiným způsobem kázati: „Milé děti, buďte
hodné a milujte Pána Boha z celého srdce!“ Ni-
kdo se při tom nesmál, protože viděli, že to
neříkal z pýchy, nýbrž z čisté lásky k Bohu.

Naučení: Děti, milujete Pána Boha? Milujete.
Dobře. Ale když ho milujete, nebolí vás to, že je tak
mnoho dětí, které ho ani neznají v dalekých zemích
pohanských? Ale též u nás jsou pohanské děti, které
s vámi chodí do školy a neznají Pána Boha. Mějte
soustrast s nimi! Milujte je! Modlete se za ně! Jste
zapsány do Dila sv. Dětství Ježíšova? Nezapomeňte
se pomodlit denně: „Svatá Maria, pros za nás
a za pohanské děti!“

Chudí.

12. srpna

Z lásky k Pánu Bohu miloval Jan zvláště chudé. Této soustrasti s trpícími naučil se příkladem dobrých rodičů. Bylo-li špatné počasí a přišli-li chudí prositi o nocleh, dal jim otec v kuchyni rozdělati oheň, aby se ohřáli. Na oheň postavil veliký hrnec s bramborami a když byla večeře hotova, sedly si děti s chudými k jednomu stolu. Společně se modlili. Na konec zavedl otec hosty na půdu neb do stodoly a postaral se, aby jim nic potřebného nescházelo. Pro Jeníka to bylo největší radostí, když mohl rodičům pomáhati v této péči o chudé. Potkal-li na cestě chudého, hned jej zavedl do domu rodičů. — Chudé nemocné navštěvoval sám. Přinášel jim, co jen měl, a tak dovedně líčil rodičům jejich bídu, že oni, ač byli chudí, dávali nemocným dary jako boháči. Největší radost měl, když mu otec řekl: „Blíží se zima. Ubozí nebudou míti čím topiti, nalož na oslíka dříví kolik jen můžeš a dovez jim to!“

Zvláštní soustrast měl Jan s chudými dětmi. Vyprosil pro ně od matky odložené šaty a daroval jim je. Chtěli-li mu chudí poděkovati, utekl; neboť co učinil dobrého, to učinil z lásky k Bohu a ne pro chválu lidskou.

Naučení: Kolik dětí nemá, co jísti, co obléct. Mnozí nemocní nemají nikoho, kdo by jim pomohl. Znáte takové? Pomozte jim! A když neznáte, zeptejte se velebného pána! Přineste někdy nějakou oběť a dejte to chudým dětem, ale ne, aby vás za to pochválili, nýbrž z lásky k Bohu!

Dvě „p“.

Sestra Janova vypravuje: „Naše maminka věděla, jak poslušný byl Jan. Když jsme někdy nedbale a neradi poslouchali, dala rozkaz Janovi a ten ihned odskočil, kam chtěla. A když odešel, řekla k nám ostatním: „Hleďte na něho, zdráhá se jako vy? Naučte se od něho!“ Jeho příklad nás pohnul, abychom i my lépe poslouchali.“ Již jako dítě Jan pracoval těžce na poli. Dělal, co mohl. Jednou okopával se svým starším bratrem Františkem vinici. Bratr byl silnější a proto jej v práci předčil. To mrzelo

Jeníka, a večer si stěžoval mamince. — Druhého dne dostal od jedné řeholnice obrázek Panny Marie. Tento obrázek vzal s sebou do práce. Když začal pracovat, položil si obrázek několik kroků před sebe a prosil v srdci vroucně P. Marii, aby mu pomohla. Dostal-li se při práci až k obrázku, položil jej zase několik kroků před sebe. A hle,

modlitba a vzpomínka na milou nebeskou Matičku pomohla. Večer, když se vrátili domů, vypravoval František skoro rozzlobený, že nemohl malému Jeníkovi v práci ani postačiti.

Při své horlivosti v práci nezapomínal na svou ouši. Když tak s námahou okopával půdu, říkával sám k sobě: „Tak musím též obdělávati své srdce; plevel, chyby musím z něho odstraniti a svou duši připravit, aby dobře přijala símě, které tam Bůh vloží svou milostí.“ — Na cestě do práce a z práce modlíval se sv. růžec. Setkal-li se s jinými dětmi, vypravoval jim, čemu se učil v náboženství a tak je cvičil v katechismu. Večer když přišel celý znavený domů, nelenil, nýbrž začal se učit zvláště z katechismu a biblické dějepavy. A když byl s učením hotov, čítával v životě svatých.

Naučení: Již víš, která jsou ta dvě „p“? — Poslušnost a práce. — Jak posloucháš? — hned? — rád? — vždycky? — — A jak pracuješ? — pilně? — důkladně? — Z lásky k Pánu Bohu? Udělej při práci často dobrý úmysl. Řci: „Vše pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo!“

První sv. přijímání ve stodole. 13. srpna

Doba, ve které sv. Vianney prožil své mládí, byla pro Francii velice smutná. Bezbožní lidé zavraždili krále a osvojili si všechnu moc. Kněží byli vyháněni, uvězněni, zabiti; kostely zavřeny. Někteří kněží přece se nebáli, skrývali se

v lese a po tajmu v noci slouživali mši sv. a udělovali sv. svátosti. — Jednou při takové noční bohoslužbě tázal se kněz zbožného Jana: „Kolik let již máš?“ — „Jedenáct, prosím.“ — „Kdy jsi byl posledně u sv. zpovědi?“ — „Ještě nikdy jsem nebyl.“ Kněz jej zkoušel z katechismu a poněvadž věděl vše, čeho bylo třeba, připustil jej k sv. zpovědi a dovolil mu, připra-

viti se na sv. přijímání. Dvě řeholní sestry jej připravovaly.

S horlivostí nevšední Jan se učil a modlil. Konečně nastal radostný den. Bylo to roku 1799. Ve stodole po tajmu postavili oltář. Po půl noci začala tichá mše sv. Kolem oltáře stály děti se svými rodiči, mezi nimi Jan. Ó jak toužebně očekával tento okamžik. Teď zapomněl na vše kolem sebe, myslil jen na Toho, který měl

přijítí do jeho srdce. A když vyslovil kněz posvátná slova proměňování a pln úcty pozdvihl svatou hostii, Jan pohlédl na ni; viděl jen chléb, ale věřil, že to je Tělo Kristovo a klaněl se Mu. Ještě poslední povzdech touhy po Pánu Ježíši a již přistupuje k oltáři, aby přijímal Toho, kterého tak vroucně miloval. Ó šťastné okamžiky po sv. přijímání. Jak Jej vítal do srdce svého, jak mu děkoval. Jak prosil za sebe, za rodiče, za hříšníky, za všechny.

Když Janovi bylo 18 let, rozhodl se, že bude studovati, aby se stal knězem. Nebyl nadaný. Studování mu šlo těžko.

Ačkoliv se tolik namáhal a se modlil, přece při zkoušce před svěcením na kněze — propadl. Zbožný biskup však řekl: „I když jeho vědomosti nejsou veliké, přece jej vysvětim, protože je zbožný a ctnostný.“ V roce 1815 byl Jan vysvěcen na kněze. Bylo mu tehdy 29 let.

Stal se kaplanem a potom farářem v chudičké a nábožensky zanedbané vesničce Ars. A hle, ačkoliv nevynikal ani učeností ani výřečností, přece každý rok tisíce lidí putovalo do Arsu, aby slyšelo jeho křesťanská naučení a ve sv. zpovědi se smířili s Pánem Bohem.

14. srpna

„Blahoslavení.“

(Sv. Jan Berchmans narodil se r. 1599 v Diestheimu v Brabantsku. V 17 letech vstoupil do řádu Jesuitů a tam brzy (r. 1621) zemřel. Před smrtí vzal kříž, růženec a řeholní knížku, políbil je a pravil slavnostně: Tyto tři jsou mi nejmilejší; s těmi rád zemru.“)

Máš-li nějakou památku neb obraz zemřelého otce neb matky, je ti to milé proto, že ti to připomíná lásku rodičů. Kříž nám připomíná převelikou lásku Pána Ježíše, který život svůj obětoval za nás. Proto miloval Jan Berchmans kříž. Rád navštěvoval křížovou cestu a při tom rozjímal o lásce Pána Ježíše k nám. A tímto rozjímáním se vzbudila v jeho srdci veliká láska k Spasiteli. Z lásky k Vykupiteli chtěl Jan též trpěti jako On.

„Vezmi denně kříž svůj a následuj mne!“ pravil Pán Ježíš. Denní kříž mládeže je poslušnost. Jan byl vzorem poslušnosti. V Římě byl jednou v zahradě náležející řádu. Členům bylo zakázáno trhati ovoce. Na zemi leželo několik ořechů a jeden ze spolubratří je vzal. Jan jej laskavě upozornil, aby tak nečinil. Student však mínil, že rozkaz není tak přísný a že co leží na zemi, to se může vzít. Berchmans však namítal: „Já bych tak neučinil a k takovým výkladům řeholních předpisů bych se nesnížil.“

Druhý náš kříž je práce. Jan vstával již před východem slunce, aby se učil. Pracoval tak pilně, že jej rodiče napomínali, aby se také trochu zotavil. Napsal si předsevzetí: „Cíl dobrého studenta při studiu jako při všem budiž jenom čest a chvála Boží.“ — „Ó můj Bože, s tvou milostí si umiňuji, že tuto práci a všechno, co ještě ve svém životě činiti budu, chci konati jenom ke Tvé cti, k radosti a chvále nejsvětější Panny.“

Pána Ježíše následoval Jan ve styku s lidmi. Jeho zásady byly tyto: „Hleď, abys nikomu nebyl na obtíž, ale všechny abys obveseloval!“

„Varuj se, abys nesoudil jiné a abys se nemíchal do záležitostí jiných. Nemůžeš-li jiné omlouvat, alespoň měj soustrast s nimi, myslí na svou křehkost a pomodli se za jejich nápravu Zdrávas.“

„Zapomeň příkoří, od jiných tobě způsobené!“

Dle těchto zásad se řídil. Proto mu spolužáci říkali „veselý světec“ aneb „svatý Veselý“, „svatý Hilarus“ a podobně.

Pána Ježíše následoval Jan také v trpělivosti. Napsal si: „Trpělivost záleží v tom, že utrpení tohoto života snášíme s klidem a pro ně se neoddáme přílišnému zármutku ani se nedáme strhnouti k nedovolenému činu.“

„Přijmi všechno, i to nepříjemné z ruky Boží.“

Když Berchmans umíral, tázal se jej jeden spolubratr: „Bratře Berchmanse, povězte mi, který byl nejpřednější prostředek vašeho posvěcení?“ — Světec odpověděl: „Chci vám to rád říci: od toho dne, kdy jsem se rozhodl toužít po dokonalosti, umínil jsem si, že budu uctívati Nejsvětější Pannu. Jí vskutku děkuji za vše, co jsem dosud v té věci vykonal. Přeji si, milý bratře, a chci vážně, abyste i vy v každé době se osvědčil jako horlivý syn Panny Marie.“ Co Jan prohlásil, to také po celý svůj život plnil. Již v domově rád navštěvoval obrazy Matky Boží a před nimi se modlíval sv. růženec.

„V Římě,“ tak vypravoval jeden z jeho spolužáků, „nebylo vycházky, při které by mne Jan nebyl zavedl do nějaké kaple Panny Marie. Brzy byl tak zabrán do modlitby, že ani neslyšel, ani neviděl, co se kolem něho dělo. Modlil se tak dlouho, až jsem mu řekl: „Bratře Berchmanse, pojdte! Již je čas, musíme jít!“ Rychle povstal, jakoby se probрал ze spánku a potom spěchal za mnou.“

Jelikož srdce jeho bylo naplněno láskou k Panně Marii, též rád mluvil o ní. Vykládal rád příběhy, jak Panna Maria pomáhala svým ctitelům. Jednou vypravoval svému spolubratru, o jakémsi člověku, který se rouhal Panně Marii a bídně zahynul. Spolubratr na to řekl, proč mu raději nevypravuje něco o lásce a dobrotě

Panny Marie. Berchmans odpověděl: „O ano, to ještě mohu učiniti; vím něco velice dojemného, a to jest, že Matka Boží vás, milý bratře, povolala do Tovaryšstva Ježíšova a v něm vás zachovává.“ Jak tehdy bývalo zvykem, byl jednou Jan vyslán, aby na ulicích římských děti a lid vyzval na křesťanské naučení. Jednoho dne chtěl svoji promluvu vykonati na místě, kde si děti hrály a lidé hádali. Jeho průvodce mu řekl: „Zde nemluvte, zde vás lidé potupí.“ Berchmans odpověděl: „Doufám v pomoc Panny Marie, že lidé všeho nechají a budou mne poslouchati.“ Potom se pomodlil k Matce Boží a začal mluvit. Hned přestaly hádky a hry; všichni pozorně naslouchali a doprovázeli jej až do kláštera. Jan říkával: „Miluji-li Pannu Marii, mohu všechno od Boha obdržeti.“

Prosil-li někdo Berchmansa o modlitbu, napsal prosbu na lístek a položil jej před obraz Panny Marie. Potom se modlil a pokaždé byl vyslyšen.

Poslední boj.

16. srpna

Počátkem srpna 1621 Jan Berchmans těžce onemocněl. Když mu přinesli Svátost Oltářní, modlil se kleče „Konfiteor“; potom řekl hlasitě: „Vyznávám, že zde přede mnou je přítomen jednorozený Syn Boží, Syn všemohoucího Otce, Syn Nejsvětější Panny Marie. Osvědčuji a ujišťuji, že chci zemřítí jako pravý syn mé matky,

svaté katolické Církve; osvědčuji, že chci zemřítí jako pravé dítě Nejsvětější Panny Marie; osvědčuji, že chci žítí i zemřítí jako pravý syn Tovaryšstva Ježíšova.“ Po těchto slovech přijal zbožně Tělo Páně.

V noci z 12. na 13. srpna, několik hodin před svou smrtí začal zpívat: „Zdrávas, hvězdo mořská.“ Při slovech: „Ukaž, že jsi Matkou“ se zastavil a volal k okolostojícím: „Modlete se, bojím se útoků zlých duchů.“ Jeden z kněží mu mluvil o lásce k Panně Marii a Jan na to ujišťoval, že kdyby měl tisíc srdcí, všemi by miloval Pannu Marii. Za chvíli však se pozvedl na lůžku; pohlédl k nebi a se zděšenou tváří a třesoucími se rty volal: „Ne, neučiním toho! Kterak bych mohl Tebe, ó Pane, urazit? Raději umřítí! Raději tisíckrát zemřítí!“ Potom se obrátil a řekl: „Odejdi, satane!“ vzal kříž, řeholní pravidla, růženec a svaté ostatky, ukázal je zlému duchu a pravil: „To jsou moje zbraně!“ A hledě na tyto věci řekl: „Čeho bych se bál? Tento kříž přemohl peklo; růženec — panenská Matka potřela satanovi hlavu; řehole — je k tomu, by zničila moc ďábelskou; ostatky — světcí přemohli ďábla.“

Jeden z kněží začal litanii k Matce Boží. Při slovech „Panno panen“, „Matko nejčistší“, „Matko nejčistotnější“ pozdvihl hlavu a naklonil s největší úctou k obrazu Panny Marie. Konečně jej opustily síly. Se slovy: „Ježíš! Maria!“ vydechl svou nevinnou duši.

Vyznej víru svou!

17. srpna

(Sv. Maximus, mučedník, zemřel r. 484 v Africe.)

Nejen pohané, ale i bludaři pronásledovali Církev katolickou. Tak činil i krutý král Vandalů, Hunerich, v Africe. V roce 848 dal zatknouti a postaviti před soud šest mnichů a s nimi malého hochy Maxima. Staré záznamy vypravují o jejich umučení takto: Soudce napřed chtěl je získati po dobrém, aby se ještě jednou dali pokřtiti a tím zapřeli víru katolickou. Avšak zmužilí bojovníci Kristovi rázně jeho nabídky odmítli slovy: „Jeden Pán, jedna víra, jeden křest! Na nás nemá býti opakováno, co dle předpisu evangelia smí býti vykonáno jen jednou; kdo jednou křtem svatým je očištěn, nepotřebuje jiného křtu. Čiňte, co chcete; mučte naše těla. Lépe jest trpěti mučení pomíjející, než jednou trpěti tresty věčné. Podržte si, co nám slibujete, neboť brzy i se svými poklady zahynete: My si nedáme uloupiti, co nám trojjediný Bůh udělil na křtu svatém!“

Jelikož Bohem posilněni zůstali pevní, dal soudce rozkaz, aby byli uvězněni, a svázáni těžkými řetězy. Byli uvrženi do temného žaláře. Avšak v městě Kartagině bylo mnoho pravověrných křesťanů, a ti dali žalárníkům peníze, aby jim dovolili vězně navštívit. A uvěznění posilovali křesťany ve víře.

O tom se dověděl vladař; rozhněván nařídil, aby byli co nejkrutěji umučeni. Dal naplniti

loď suchým dřívím a vězně svázané na rukou a na nohou položiti na ní. Na moři měla loď býti zapálena. Když mučedníci byli vyvedeni ze žaláře, veliké množství katolíků je doprovázelo.

Bratři šli s radostí na popravu jako na hostinu a cestou zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Milý nám jest tento den a radostnější nežli svátek. Hle, nyní jest čas příhodný, hle nyní jest den spásy, kdy pro víru v našeho Pána a Boha podstupujeme smrt.“ — K lidu volali: „Nebojte se, vyvolení, a nestrachujte se jejich hrozeb a pronásledování, neboť obětujeme život svůj pro Krista, který za nás zemřel a nás vykoupil svou předrahou krví.“

Před popravou hleděli soudcové aspoň hochu Maxima odvrátiti od víry. Vzali jej zvláště a domlouvali mu: „Milé dítě, proč bys měl zemřít? Slyš, co ti radíme, abys zachránil život a dostal přístup k paláci velikého krále.“ Maximus však zvolal: „Nikdy se neodloučím od svého vychovatele Liberata a od ostatních bratří. S nimi jsem kráčel v bázni Boží, s nimi doufám dojíti v slávu věčnou. Nedomnívejte se, že mne pro mládí mé svedete! Bůh chtěl, abychom spolu žili, Bůh mi též dá milost, abych stejnou korunou mučednickou byl korunován. Kdybch já zapřel Ježíše Krista, i on by mne zapřel, neboť on sám řekl: „Kdo mne zapře před lidmi, toho i já zapru před Otcem svým, jenž jest v nebesích.“

Po tomto marném pokusu odvrátiti bocha od víry, byli mučedníci odvedeni na loď, spoutáni na rukou a na nohou a položeni na hranici. Avšak, když hranice byla zapálena, oheň ihned před očima všech zhasl; zapálili jej podruhé a potřetí, ale marně. Nad tím vladař se rozhněval a dal rozkaz, aby mučedníkům veslem byla rozbita hlava. Tak se stalo a těla jejich byla uvržena do moře, ale neutonula. Tímto zázrakem vladař sám byl polekán, ale neobrátil se. Lid však s velikou radostí vzal těla umučených a s velikou úctou je pochoval.

A tak tito blažení mučedníci trpěli pro vyznání nejsvětější Trojice; vítězný běh svůj dokonali a jsou korunováni Pánem, jemuž patří čest a sláva na věky. Amen.

(Jana Františka Chantalová se narodila r. 1572 ve francouzském městě Dijon. Zemřela r. 1641.)

Jana Františka pocházela ze zbožné a věrně katolické rodiny. Avšak již po dvou letech zemřela jí dobrá matka, oplakávaná chudými a nemocnými, jimž byla druhou matkou. Otec vychoval svou dceru s takovou něžností, že jí byl otcem i matkou.

Příklad dobrého otce vzbudil v srdci malé dívky neobyčejně živou víru.

Tehdy byly ve Francii smutné poměry. Bludařství uvolnilo jednotu víry a z toho povstaly občanské války mezi katolíky a Hugenoty, které ničily celou zemi.

Otec Jany byl vysokým úředníkem, a proto chodívali k němu i šlechtici hugenotští. Jednou si Jana hrála ve světnici otcově, byla sotva pětiletá, když návštěvník, protestantský šlechtic, začal mluvit o víře. Při tom se zmínil, že ve Svátosti Oltární Ježíš Kristus není skutečně přítomen. Když dívenka uslyšela tato slova, nemohla se již udržeti, pohlédla na šlechtice a řekla: „Pane, musíme věřit, že Ježíš Kristus je přítomen v nejsvětější Svátosti, protože On sám tak řekl. A jestli tomu nevěříte, musíte Jej míti za lháře.“

Protestant chtěl se s ní hádati o víru, ale ona dávala tak vtípné odpovědi, že všichni pří-

tomní se tomu diví-
li. Šlechtic chtěl u-
končiti rozhovor tím,
že dal dívence cu-
kroví. Jana však cu-
kroví se ani nedo-
tkla rukou, nýbrž
vzala je do zástěry
a hodila do ohně se
slovy: „Vidíte, pane,
tak jednou budou v
pekle hořeti všichni,
kteří nevěří, co řekl
Božský Spasitel.“

Jindy tentýž šlech-
tic mluvil zas o svém
bludařství. Jana mu
pravila: „Pane, kdy-
byste našemu králi
řekl, že je lhář, dal by vás můj tatínek po-
trestati.“ Potom ukázala na obraz sv. Petra a
Pavla a dodala: „Vy vytýkáte Božskému Spasite-
li, že lhal, za to tito dva svatí vás jednou po-
trestají.“

Takovou víru vložil do jejího srdce zbožný
otec. Každý den ráno a večer shromažďoval své
děti a vyučoval je ve svatém náboženství. Dí-
venka se rmoutila, když otec vypravoval o pro-
následování pravé víry, jakoby nějaké neštěstí
v rodině se stalo. Ale jak zářila její tvář, když

še dověděla o novém vítězství pravdy v srdcích lidských!

Z k a t o c h i s m u : Katolická církev — samospasitelná.

„Já jsem cesta a pravda a život; nikdo nepřichází k Otci, leč jen skrze mne.“ (Jan 14, 6.) Aby všichni mohli do nebe, odevzdal Kristus svou duchovní moc apoštolům a jejich nástupcům. Jen církvi katolické nařídil tedy, aby hlásala lidem boží pravdu, pomáhala věřícím k svatému životu a vedla je po cestě k nebi. Církev katolická je samospasitelná.

Proč církev katolická slove „samospasitelná“?

Církev katolická slove „samospasitelná“, protože jen ona sama dostala od Krista Ježíše plnou moc, aby vedla lidi k věčnému spasení.

Slovo „samospasitelná“ neznamená tedy: jistotně bude každý spasen, kdo náleží do církve katolické; ani ne: každý bude na věky ztracen, kdo žije mimo církev katolickou; nýbrž znamená: nemůže býti spasen, kdo vlastní těžkou vinou do církve katolické nenáleží. Tak je třeba rozuměti větám: „Nemůže Boha míti za otce, kdo by neměl církve za matku.“ (Sv. Cyprián, biskup mučedník, † 258.) „Kdo se odlučuje od církve, odlučuje se od Krista.“ (4. sněm Lateranský r. 1215.)

Kdo může býti spasen mimo církev katolickou?

Mimo církev katolickou může býti spasen, kdo žije mimo ni bez vlastní viny, hledá však upřímně pravdu a plní svědomitě vůli boží, jak ji poznává.

Tak může býti spasen pokřtělý jinověrec, ano i člověk nepokřtělý. Hřích dědičný může tomuto býti odpuštěn křtem žádosti. Těžký hřích osobní může tomuto i onomu býti odpuštěn dokonalou lítostí. Ostatně však chybí jim všem mnoho prostředků, aby došli spasení snáze a jistěji. Mimo správné a úplné

učení chybívá zejména mše svatá, Svátost oltářní, kněžské rozhřešení a poslední pomazání.

Svatá církev — máti naše. Vroucněji než hodná matka své děti — miluje nás Kristus Pán. Jeví nám to zvláště skrze duchovní správce svojí církve. Oni nás ve jménu Páně živí slovem božím a chlebem andělským, vychovávají nás v bázni boží a pečují o naše spasení i po smrti. Proto říkáme církvi „máti naše“. A od znovuzrození křestního jsme dětmi jejími. S radostí opakovala sv. Terezie na smrtelném loži několikrát: „Jsem dcerou církve katolické!“

BOHU DÍKY ŽE NALEZÍM DO CÍRKVE SVATÉ!
ZŮSTANU DO SMRTI KATOLÍKEM,
A TO VĚŘÍCÍM A POSLUŠNÝM.
PETROVĚ SKALE VĚRNĚ A STALE!
VĚRNĚ A STALE!

Nebezpečí.

19. srpna

Jana měla asi šestnáct let, když její sestra Markéta se vdala a odstěhovala do Poitou. Jelikož doma hrozila občanská válka, poslal otec i Janu za sestrou. Cestou viděla mnoho katolických kostelů od Hugenetů zbořených. Byla tím tak zarmoucena, že se dala do pláče.

V Poitou čekaly na ni nebezpečí tak veliká, že potřebovala velice ochrany své nebeské matky. Na poctu novomanželů byly pořádány veliké slavnosti, na nichž byla i šlechta z okolí. Jana na slavnostech též byla a ze všech stran jí lichotili. Nebezpečí ještě vzrostlo tím, že jí byla dána za společníci osoba lehkovážná, která o ničem jiném nemluvila než jak se zdobiti, aby se líbila světu.

Jana cítila proti této osobě přirozený odpor. Cítila nebezpečí a utíkala se ke své nebeské Matce. Druhá ochranná hradba ctnosti čistoty byla její nadpřirozená hrdost. Věděla, že je dítětem Božím a že se nesmí zahoditi.

Mezi šlechtici, kteří docházeli do domu její sestry, byl také jistý kalvinský hrabě, který chtěl požádati o ruku Jany. Znal zbožnost dívky, a proto zatajoval svoje bludařství a tvářil se jakoby byl katolíkem. Získal také sestru a jejího muže pro svoje záměry. Jana nebyla proti manželství, ale věc se jí zdála jaksí podezřelou.

Zvláště se divila tomu, že její sestra Markéta o této záležitosti nic nechtěla psáti otci. Byla přesvědčena, že jí v tak důležité věci, na které závisí celá její budoucnost, zamlčují něco důležitého. Proto si umínila, že bude na stráži, a tím více se k Bohu modlila za osvětlení.

Jednoho dne řekla Markéta: „Jano, nesmíme již hraběte déle nechat v nejistotě; musíš se rozhodnouti, zdali přijmeš jeho nabídku.“ — „Vždycky jsem říkala, že moje odpověď se bude řídit dle vůle a rozhodnutí mého otce. Víš, že nemám jiné vůle než jeho, jeho vůle je mi hlasem Božím.“ — „Náš dobrý otec tě příliš miluje, než aby odepřel souhlas k sňatku, který je tobě milý a pro nás všechny tak výhodný.“ — „Ne, otec nikdy nedá souhlas k tomu, abych si vzala snad jinověrce. A jsem znepokojena tím, že mne necháváte v nejistotě o víře hraběte. On se sice

tváří, jakoby byl katolíkem, ale když se cítí nepozorován, chová se jako bludař. Včera šel v blízkosti jeho kněz se Svátostí oltářní k nemocnému, ačkoliv to viděl, nejenom že nepoklekl, ale ani nesmekl. Ze své světnice jsem to viděla a děkovala jsem Bohu za toto poznání.“ — „Ale vždyť zákony našeho státu dovolují takový sňatek, a Církev je trpí. Je k tomu jen třeba dovolení od Církve sv. a nebude obtížno je dostat.“ — „Děkuji,“ odpověděla Jana, „nepotřebuji toho dovolení, neboť nikdy si nevezmu jinověrce za manžela. Raději chci celý svůj život prožít ve vězení než u Hugenota. Raději tisíckrát býti popravena, než sňatkem se spojit s nepřítelem Církve!“ — „Milá sestro, tak krásná, ctnostná a duchaplná žena, jakou budeš ty, může očekávat, že muže obrátí. O tom jsem přesvědčena.“

„Já také o tom nepočtybuji“, dodal její manžel. „Můžete na to spolehnouti, že vás budeme v tom podporovati, bude-li třeba. Ale toho bude sotva potřebí, neboť hrabě vás má příliš rád, než aby vám ocolal.“ — „Tak se vždycky říká mladým dívkám,“ odpověděla Jana, „před svatbou s nekatolíkem. Ale po svatbě, ten, který dříve ležel u jejich nohou, najednou prohlašuje, že si nedá poroučeti. A žena, která se dala zklamat, je po celý život otrokyní a je v nebezpečí stratiti život věčný.“ — „Dobře, hrabě se vrátí do Církve před sňatkem,“ řekl manžel Marketin, „já ručím za něho.“ — „V takový

návrat z lidských důvodů nemám pražádné důvěry. Nemluvme již o tom," končila Jana.

Brzy se přesvědčila, že měla pravdu. Neboť hrabě, když viděl, že je v naději zklamán, ukázal se zarytým nepřitelem Církve. Jana však po celý život děkovala Bohu, že ji zachránil. Později si vzala za manžela zbožného katolika barona Chantala a nelitovala toho.

Z katechismu: Proč církev neschvaluje smíšeného manželství?

Církev neschvaluje smíšeného manželství, protože v takovém manželství: 1. snadno vznikají různice; — 2. katolík snadno ve víře zvlažní, ano i víru trátí; — 3. bývá velmi nesnadno děti vychovávat katolicky.

Mimo to bývá jinověrec toho domněni, že lze manželství rozloučiti a nové uzavřítí, kdežto katolík na nový sňatek pomýšletí nesmí.

Kdy jen dovoluje církev smíšené manželství?

Církev dovoluje smíšené manželství jen z důležitých příčin, je-li při tom katolická výchova všech dětí zaručena a jsou-li oddavky katolické.

V jednotě svaté víry. Svůj k svému! „Jeden Pán, jedna víra.“ (Efes. 4, 5.) Jednota víry — základ svornosti. Kde víra spojuje, tam láska panuje, tam sídlo pokoje.

20. srpna

Síla naše.

(Sv. bratři Klaudius, Asterius a Neon umučeni r. 285. Svátek 23. srpna.)

Podle starých záznamů přišel za císaře Diokleciána Lysias, místodržitel Cilicie, do města Egea a tam soudil krutě křesťany. V tomto mě-

stě žila pohanská žena, která měla tři nevlastní děti; tito tři hoši byli křesťané. Pohanská macecha je udala soudu. Proto byli uvězněni.

Lysias, soudce, dal rozkaz: „Přiveďte sem křesťany, kteří byli odevzdáni úřadům tohoto města!“ — Dozorce vězňů pravil: „Dle tvého rozkazu představuji tobě tři křesťany, hochy, bratry. Z nich první stojí před tváří tvé slávy. Co tvoje výsost si přeje s ním?“ — Lysias: „Jak se jmenuješ?“ — Odpověděl: „Klaudius.“ Lysias chtěl dobrotou získati hochu a řekl: „Neobětuj svého mládí nějakému šílenství, nýbrž obětuj bohům dle rozkazu našeho císaře, abys unikl mukám, pro tebe připraveným.“ — Klaudius: „Můj Bůh nepotřebuje takových obětí, nýbrž žádá zbožný život. Ale vaši bohové jsou nečistí duchové. Proto mají zálibu na takových obětech, poněvadž do věčného zavržení uvrhnou duše těch, kteří se jim klanějí. Proto mne nikdy nepřemluviš, abych je ctil.“ — Lysias dal rozkaz, aby byl mrskán, řka: „Jiným způsobem jeho šílenství nepřemohu.“ — Na to odpověděl Klaudius: „Jestli mi přidáš ještě větší muka, neškodíš mi; avšak sám sobě připravuješ pro svou vlastní duši věčné trápení.“ Místodržitel ještě jednou se pokusil získati jej slovy: „Náš císař dal rozkaz, abyste obětovali bohům. Jestli tak neučiníte, budete potrestáni; poslechnete-li však, obdržíte odměnu.“ — Klaudius na to odpověděl: „Vaše dary jsou pomíjející, ve vyznání Pána Ježíše je věčná spása.“

Na to dal místodržitel rozkaz, aby byl natažen na skřipec, pod jeho nohama, aby byl zapálen oheň a aby mu byly uříznuty části jeho chodidel. Když i tato muka nezlomila statečnost šlechtného hocha, rozkázal Lysias: „Vezměte nejostřejší střepliny, zraňte jimi jeho boky, a potom palte jeho tělo pochodněmi.“ Když se tak stalo, řekl Klaudius: „Tvůj oheň a tvoje muka zachrání mi moji duši, neboť, co trpím pro Boha, z toho mám veliký zisk a po smrti bohatý poklad v Kristu.“ Lysias rozkázal, aby byl sňat a uvržen znovu do žaláře.

Nyní přivedl Euthalius, dozorce vězňů, druhého bratra a pravil: „Dle rozkazu, tvoje jasnosti, pane místodržiteli, stojí Asterius, druhý bratr před tebou.“ Lysias mu řekl: „Aspoň ty obětuj bohům, neboť vidíš muka připravená těm, kteří odporují.“ — Asterius mu odpověděl: „Jest jeden Bůh, který přijde soudit, který přebývá v nebi a přece hledí na ponížené. Že Jeho mám milovati a ctíti, tomu jsem se naučil od svých rodičů. Avšak ty, které uctíváš a bohy nazýváš, neznám. Co vy věříte, je výmysl a ne pravda.“ — Na to dal Lysias rozkaz, aby byl natažen na skřipec, zároveň katanům rozkázal: „Až budete mučiti jeho tělo, domlouvejte mu, aby přece bohům obětoval.“ — Asterius na to klidně odpověděl: „Jsem bratr toho, který ti krátce před tím odpovídal na tvé otázky. Jsme jedné víry a jednoho smýšlení. Udělej co

můžeš. Moje tělo máš v moci, avšak moji duši ne.“

Lysias užil ještě krutějších muk, dal nasypati žhavého uhlí pod jeho nohy a pruty mrskati jeho tělo. Když se tak stalo a Asterius přes to zůstal věrný svému Pánu a Bohu, rozkázal vladař: „Uvrhněte jej k těm ostatním do žaláře.“

Dozorce vězňů předvedl nyní třetího bratra a řekl: „Zde stojí třetí bratr, jménem Neon.“ — Lysias řekl jemu: „Milé dítě, jdi aspoň ty a obětuj bohům, abys unikl mukám.“ — Neon odpověděl: „Jestli tvoji bohové mají nějakou moc, ať se sami brání proti těm, kteří je nectí, a ať neřádají obrany od tebe.“ Touto řečí rozhněván pravil vladař: „Rozbijte mu hlavu a řekněte mu: „nerouhej se bohům“. — Neon na to odpověděl: „Domníváš se, že se rouhám, když mluvím pravdu?“ — Lysias dal nyní rozkaz: „Natáhněte mu nohy, položte uhlí na něho a mrskejte jeho tělo bičíky.“ — Když se tak stalo, řekl Neon, Bohem posilněný: „Co je mi užitečno a moji duši k spáse, to učiním. Nemohu změnití svůj úmysl.“ — Na to šel Lysias dovnitř, zatáhl oponu, aby vydal rozsudek smrti. Potom opět vyšel a četl s tabule rozsudek: „Tři bratří Klaudius, Asterius a Neon mají býti na kříž přibiti a jejich těla ponechána ptákům na pospas, protože se rouhají bohům a nechtějí obětovati.“ Potom dodal: „To mají vykonati Euthalius, dozorce vězňů a Archelaus, kat.“ —

Rozkaz byl vykonán. Odvedli tři bratry před město a ukřižovali je.

21. srpna

Dobry Filip.

(Sv. Filip Neri žil v letech 1515—1595. Zachraňoval zvláště mládež. Jeho svátek 26. května.)

Filip byl synem advokáta Františka Neri a jeho manželky Lukrecie. Ještě byl maličkým, když mu matka zemřela. Když se jí tázali: „Pippo, kde je tvoje maminka?“ vzhlédl k nebi a řekl zbožně: „U Pána Boha!“

Brzy přivedl otec druhou maminku do domu. Nebyla to macecha zlá, nýbrž dobrá. Měla malého Filipa tak ráda, jako jeho první matka.

Jednou prosil: „Maminko, teď vystavím veliký, veliký dům.“ — „Pro koho, miláčku?“ — „Pro chudé lidi, ti v něm budou mítí teplé lůžko a dobré jídlo. A my dva tam půjdeme a navštívíme je!“ — „Ano, maličký, než bude dům hotový, to bude dlouho trvat; raději pojďme hned zítra do nemocnice a vezmeme nemocným něco dobrého!“

Filip byl velmi poslušný. Jednou matka šla u stolu a chtěla na několik okamžiků odejíti ze světnice. Obávala se, aby malý Filip si nehrál s nůžkami neb jehlou, zatím, co nebude doma a proto mu poručila: „Filipe, zůstaň klidně zde státi, kde stojíš, dokud se nevrátím!“ Venku kdosi matku zdržel a trvalo to dobrou čtvrt hodinku, než se matka vrátila. Jak se však podivila!

Chlapeček stál jako přikovaný na místě, na kterém měl zůstat. Neplakal, ale usmíval se a řekl: „Maminko, mohu si teď zahrát?“

Děti si s ním rády hrávaly, protože se nehádal ani jiné nebil. Když se mu někdy děti smály, nebyl uražený, nýbrž smál se s nimi. Jednou si hráli vesele a když už se jim nechtělo a radili se, co mají dále dělati, zvolal jeden z hochů: „Filipe, kde máš sponku opasku?“ — Filip hledá a praví: „Ztratil jsem ji.“ — „Ztratil? chudáku, teď ji v trávě nenajdeš, zahrada je veliká!“ — Ale Filip se nestaral: „Jistě ji najdu!“ — Požehnal se a začal se modlit. Modlil se s takovou důvěrou, jako dítě prosí svého otce a ví určitě, že otec to dá. Potom začal hledati a hle, za chvíli s jásotem zvěstoval kamarádům: „Už jsem ji našel!“

Z katechismu: Slovo „doufám“ znamená: čekám, od někoho, že mi pomůže. „Doufám v Boha“ znamená: čekám, že mi Bůh pomůže do nebe. Mohu to čekati s důvěrou, protože Bůh to slíbil a „chce, aby všichni lidé byli spaseni“. (1. Tim. 2, 4.)

Co zvláště máme od Boha doufati?

Zvláště máme od Boha doufati odpuštění hříchů, milost jeho a věčné spasení.

Také věci časné? K věčnému spasení bývá potřeba i věci časných, jako je zdraví, chléb vezdejší, odvrácení pozemského zla. Proto náš učil Pán se modlit: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ „Zbav nás ode zlého.“ A řekl: „Vi zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.“ (Mat. 6, 32.) Můžeme a máme tedy od Boha doufat i věci časné, pokud nám ke spasení pomáhají.

Jak dobrý je Bůh.

Malý Filip byl živý a veselý chlapec. Zvláště měl rád obchodníka Pietra. Kdykoliv ten přišel do dvora domu se zeleninou, šel mu Filip naproti a prosil jej, aby mohl na oslíku jezdit. Pietro posadil malého jezdce na osla, zavolal „Avanti, avanti!“ A malý jezdec se radoval a zdálo se, jakoby i osel se s ním radoval, neboť křičel: „iá! iá!“ Pietro s osla sesadil Filipa a ten řekl pěkně: „Děkuji, děkuji!“

Jednoho dne ráno, když Filip přišel na dvůr, osel již stál u dveří. Pietro zatím byl v domě. Filip měl radost. Sám se vyšvihнул na osla, zavolal: „Avanti! avanti!“ a klip, klap jezdil po dvoře. Chtěl ještě ke kuchyni, aby i tam viděli, co již umí, avšak osel poskočil a najednou zmizel on i jezdec v padacích dveřích, které vedly do sklepa. Služka to viděla a utíkala do sklepa. Co tam vidí? Osel leží a třese se strachem, A malý Filip ležel pod oslem. Služka nařikala: „Ubohý Filipku! Je mrtvý! Ubohý Filipku!“ Matka přichvátala jako bez sebe. Pietro přispěchal, vytáhl osla a nadával: „Hloupý osle! Cos to vyvedl!“ Již chtěl jej zbít. Ale Filip vyskočil zdráv, neporaněný a prosil: „Dobrý Pietře, nech jej, já sám jsem vinen!“ — V tom okamžiku volal osel: „iá! iá!“ Všichni se dali do smíchu.

Matka vzala Filipa do domu, tam poklekli a děkovali Pánu Bohu. Filip plakal, svědomí

mu vyčítalo, že zhřešil. Matka jej upokojila. Ale nikdy nezapomněl na tento den a děkoval Bohu za jeho dobrotu.

Filip měl ještě tři sourozence, dvě sestry a malého bratříčka Antonína. Rodiče mu jednou řekli: „Můžeš býti učitelem svých sestřiček. Vypravuj jim o Pánu Bohu a o nebi. Ukaž jim, jak mají býti hodné.“

To byla radost pro Filipa i pro sestry. Jeho tvář zářila, když vypravoval o Pánu Bohu.

Jednou sestra řekla Filipovi: „Pojď, půjdeme do zahrady si hrát.“ Filip ji rukou odstrčil a byl za to od otce pokárán. Tak toho litoval, že dlouho plakal nad touto chybou.

Malý Antonín nezůstal dlouho na zemi. Jednou ráno byli rodiče smutní a matka řekla: „Antonín se vrátil k Pánu Bohu. A chceme-li se s ním jednou v nebi setkat, musíme se varovati hříchu!“

Filip sepjál své ruce a modlil se: „Pane Bože, pomoz mi, abych nikdy nehřešil!“

U strýce.

23. srpna

Jednoho dne, když Filip se vracel ze školy, sestřičky mu spěchaly vstříc a volaly: „Rychle, rychle, Filipe! Přišel dopis od strýce Romula ze San Germano. Máš k němu jít. Přijme tě za syna a máš býti bohatým obchodníkem!“ Tak tomu bylo.

Rodiče si přáli, aby šel ke strýci a Filip poslechl. Dal se na cestu; šel skoro tři týdny než došel k svému cíli. Strýc jej s radostí přijal. Hoch, peníze, které mu strýc dával, hned rozdal mezi chudé, takže strýc byl nespokojený. Strýc měl rád hostiny a radovánky, Filipovi však se to nelíbilo. Přemýšlel a přemýšlel, kam jej Pán Bůh volá. Konečně se poradil s řeholníkem z blízkého kláštera. Ten mu radil: „Modli se k Duchu svatému, aby tě osvětil! Neukvapuj se! I jako obchodník se můžeš Bohu líbiti a získati si nebe!“ Zavedl jej k oltáři, kde byl svatý Benedikt pochován a řekl mu: „Zůstaň zde chvíli sám, snad světec k tobě promluví.“ Dlouhé hodiny Filip se tam modlil. Potom se vrátil ke strýci a řekl: „Milý, milý strýci! Bůh mne volá. Chci Jej poslouchati. Nech mne, abych odešel.“

Strýci to bylo líto neboť měl Filipa rád. A proto mu domlouval: „Nemyslíš na to, že všechnen můj majetek má být tvůj? Ještě dnes chci jíti k notáři a tebe ustanoviti jediným dědicem!“ — Filip řekl: „Děkuji ti.“ Avšak dodal: „Pusť mne! Nemohu jinak!“

Strýc namítal dále: „Nemáš žádné lásky k rodičům a sestřám?“ — „Bůh se o ně postará! Pusť mne!“ — Stařec zaplakal: „Hle, mám tě rád, jako svého syna. Svět ti je otevřen! Čest a bohatství čekají na tebe!“ Filip však smutně odmítl. — „Pravíš, že chceš v Římě žiti nepoznaný a v chudobě. Víš, co na tebe čeká?“

Chci ti to říci: Bída, opuštěnost, chudoba a pohrdání.“ — Oči Filipovy zazářily: „Strýčku, vždyť to je to, co hledám! Ničeho si nepřejí. Všeho se chci vzdáti, abych Bohu samému sloužil!“

Šel tedy do Říma. Tam nalezl službu u krajana, jehož dva syny vychovával.

Otec mládeže.

24. srpna

Nejraději měly Filipa děti. Na ulici byl jimi obklopen. Tázal se, jak se jim dařilo ve škole. Pomohl a poradil jim. Odpoledne stály celé zástupy chlapců pod okny jeho domu. Volali: „Otče Filipe, pojd' ke svým dětem!“

Přišel, usmál se a tázal se: „Kam dnes napřed?“ — „Do Sant Onofrio na kopec Janikulus!“ odpovídali hoši, neboť věděli, kam Filip nejraději chodíval. Za městem napřed vstoupil do kostela a pomodlil se, potom si hráli. A Filip byl nejveselejším z nich.

Když se jej tázali: „Jak udržíš zástup mládeže v pořádku?“ odpověděl: „Tři věci jim kladu na srdce: předně časté svaté přijímání, za druhé zachování čistoty a za třetí, aby nikdy se neoddali lenosti!“

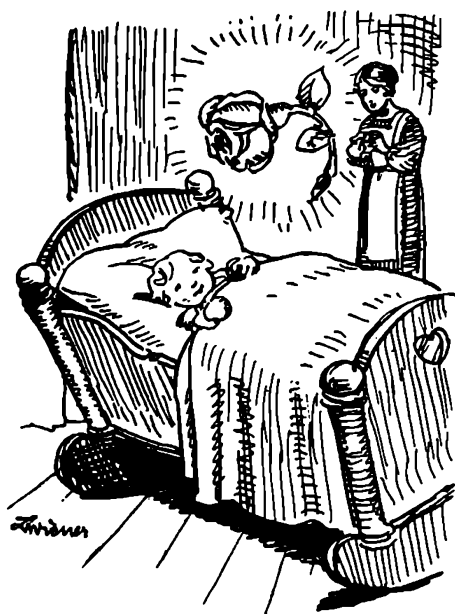
Tázal-li se někdo hochů: „Proč milujete tak velice otce Filipa?“ odpověděli. „Proto, že je tak dobrý. Má nás tak rád! Nikdo není tak veselý jako on!“

Jednou hoši si hráli před domem. Bratr Baronio vstoupil do světnice a řekl: „Člověk by sešlel při tom hřmotu a křiku. Jak můžeš při tom vydržeti otče?“ Filip na to: „Dělají hluk? Ach, nech je jenom! Rád to strpím. Ať štípají dříví na mých zádech, nic to nedělá. Jen ať nehřeší!“

25. srpna

Pohoršení.

(Sv. Růžena Limská žila v letech 1586—1617. Je to první světice v Jižní Americe. — Její svátek je 30. srpna.)

V roce 1586 na svátek sv. Anežky z Moltepulciano narodilo se v Limě, v Jižní Americe, děvčátko. Jeho rodiče pocházeli ze Španělska. Na Hod Boží svatodušní bylo dítě pokřtěno a obdrželo dle babičky jméno: Isabella čili Alžběta.

Tři měsíce po narození viděla matka jednoho dne, jak nad kolébkou dítěte se skláněla čarokrásná růže. Při tomto pohledu jí

přišla myšlenka, že její dítě je také takovou růží, která má kvésti před Bohem a lidmi. Proto změnila její jméno a volala jí: Růžena.

Růženka byla milé dítě. Když ještě byla v kolébce, nikdy neplakala a nekřičela i když měla bolesti. Kdo ji viděl, měl z ní radost.

Podivným způsobem nabyla prvního poznání Boha a hříchu. Bylo jí teprve 5 let, ale měla rozum nad svůj věk vyvinutý. Jednou si hrála s bratrem a s jinými dětmi na ulici. Bratr, jak jsou chlapci, stoupl do kaluže a postříkal blátem krásné vlasy sestřičky. Růžena byla rozmrzelá a chtěla odejít. Bratr však ji zastavil a trochu žertem, trochu vážně, začal jí dělati kázání: „Sestřičko, proč jsi tak citlivá? že jsem trochu pošpinil tvé vlasy? Nevíš, že krásné vlasy jsou provazy, jimiž zlý duch tahá duše mladých lidí do pekla? Jistě se Bohu nelíbí tvoje vlasy, protože se tobě příliš líbí.“ Růžena byla jako zaražena. Slova ta ji hluboce dojala. Osvícena Duchem svatým poznala, co to je hřích a co to znamená urazit Boha. Děsila ji myšlenka, že by se mohl někdo dostatí její vinou do pekla. Začala proto horlivě se modlití a často opakovala slova: „Ježíši, buď pochválen! Ježíši, zůstaň u mne! Amen.“ — Potom vzala nůžky a ustříhla své krásné vlasy.

Od té doby hleděla odstraniti vše, čím by vzbudila u lidí pozornost a zač by jí lidé chválili. Její matka však byla světského smýš-

lení a chtěla svoji dcerušku zdobiti, aby lidé se jí obdivovali. Tak byla jednou matka s Růženou ve společnosti. Na stole ležel krásný věnec. Matka chtěla viděti, jak ten věnec sluší Růženě a žádala ji, aby si ho dala na hlavu. Pokorná dívka prosila, aby jí s tím dala pokoj. Avšak marně, musela poslechnouti. Učinila tedy, co matka žádala, vtlačila však věnec tak na hlavu, že trny růžové jí způsobily velikou bolest.

Jindy zase matka žádala, aby Růžena se zdobila náramky, aby si kadeřila vlasy, líčila a pudrovala tvář a podobné věci. Ubohá dívka se polekala nad takovou marnivostí a prosila matku, aby se mohla napřed otázati zpovědníka, zda-li tak může činiti bez hříchu. Matka svolila. Zpovědník, když o věci uslyšel, vrátil se s Růženou k matce a vážnými slovy ji napomínal, aby nespáděla bohumilé dítě k marnivosti. Matka byla tak dojata, že od té chvíle nechala Růženu na pokoji. Ano, dovolila jí nositi úplně jednoduchý oděv, aby nikdo si jí nevšimal a nikomu svou krásou nebyla na pohoršení.

Z katechismu: Kdo se prohřešuje pohoršením?

Pohoršením se prohřešuje, kdo bližnímu dává špatný příklad, kdo jej úmyslně svádí ke hříchu a kdo jinak je na jeho hříchu spoluvinen.

Ke hříchu svádí slovem, kdo někoho ke hříchu ponouká, jako ponoukal Evu had-ďábel. Velekněz Kaišš radil k usmrcení Krista Ježíše. (Jan 11, 49, 50)

Král David velel vrchnímu vojevůdci, aby nechal Uriáše v bitvě zahynouti. (2. Král. 11, 15.) — Svádí jednáním, kdo víru druhých úmyslně podrývá, kdo proti náboženství mluví nebo píše, kdo špatné spisy půjčuje, prodává nebo rozšiřuje, kdo nemravné obrazy maluje a vystavuje, a kdo dovoluje přístup na místa mravně nebezpečná.

Nepočestný oděv, jmenovitě u dívek a paní, bývá pro mnohé pohoršením. „Nechtěla bys dopustiti se hříchu, proč tedy k němu vyzýváš? Stáváš se odpovědnou za hříchy, ke kterým jsi dala podnět.“ (Tertullian.) Bůh bude trestati toho, kdo se žádostivě dívá, i tu, která v takovém oděvu nechává na sebe pohlížeti. Šat jest určen k tomu, aby byl ochranou cudnosti a závojem studu. „Ženy ať se zdobí oděvem slušným, stydlivě a cudně.“ (1. Tim. 2, 9.)

Hřích.

26. srpna

Proti hříchu cítila veliký odpor. To věděli domáci; proto každý dával na sebe pozor, aby před ní neřekl slova neslušného. Když někdy její sourozenci opakovali slova neb písně, které na ulici byli slyšeli a které se neslušely, začala Růžena plakati, utekla a se slzami v očích nařikala, že Bůh byl uražen.

Lež nenáviděla tak, že si udělala životním heslem: „Nebudu lháti, i kdybych tím nebe i zemi získala, neboť Bůh je pravda!“ A když někdy něco slyšela, co neodpovídalo pravdě, řekla skromně: „Prosím, věc se tak nemá.“

Aby zachovala ctnost svaté čistoty, držela tělo své na uzdě a nedopřávala mu, čeho by si přálo. Dostala-li ovoce, neb pamlsky, rozdala

je jiným dětem. Lůžko si udělala různými způsoby nepohodlným, aby tak mohla přinášeti oběti z lásky k Bohu. Za to ji Pán Bůh obdařil mnohými milostmi.

Z katechismu: Těžký hřích. Všechny hříchy nejsou stejně veliké: jsou hříchy lehké a těžké. Těžký byl na váze boží, hřích pyšných andělů, prvních rodičů, bratří Josefových. Těžkým hřichem by mohlo býti na příklad: nevěřiti v Boha, křivě přísahati, zanedbati sváteční mši svatou nebo velikonoční povinnost, bližního nenáviděti nebo mu značně uškoditi.

Kdo se dopouští těžkého hřichu?

Těžkého hřichu se dopouští, kdo přestupuje zákon boží ve věci důležité, a to zcela dobrovolně a s jasným vědomím, že hřeší těžce.

Proč je těžký hřích pro člověka největší zlo?

Těžký hřích je pro člověka nejtěžší zlo, protože ho zbavuje milosti posvěcující, připravuje ho o všechny zásluhy pro nebe a uvaluje na něho tresty boží časné a věčné.

27. srpna

Pobožnost.

S láskou k Bohu je to tak jako s láskou k rodičům. Dobré dítě, které miluje rodiče, rádo dlí u nich a rádo s nimi mluví. Ano někdy opustí i nejkrásnější hračky a spěchá k matce. Tak milovala Růžena Pána Boha. Proto častěji opustila společnost a hračky, šla do nějakého osamělého koutku a tam srdečně se modlila k svému milovanému Otci nebeskému.

Tím, že ráda a často se modlivala, nabyla tak veliké lásky k Bohu, že i při práci a jiném zaměstnání i ve společnosti myslila na Boha, jako dobré dítě i v cizině myslí na svou milovanou matku. Růžena byla jako květina, která má vždy svůj kalich obrácený k slunci. Jestliže šila, neb vyšívala, jestliže četla, neb jedla neb s jinými se bavila, jestliže byla doma, neb na ulici, neb v kostele — ve svém srdci byla vždy u Boha, na něho hleděla, v jeho přítomnosti trvala. Tyto myšlenky na Boha ji nerušily v práci; naopak, jako dítě pilněji pracuje v přítomnosti milované matky, tak památka na Boha ji povzbuzovala pracovati pilněji a důkladněji, aby neurazila Boha všudypřítomného. Byla tak rychlá a obratná při všem, co činila, že se zdálo, jako by myslila jenom na práci.

Poustečna v zahradě.

Když Růžena trochu povyrostla a její láska k Bohu se ještě více roznítla, chtěla častěji než dosud býti s Bohem spojena. Vyhledala si proto v zahradě odlehlé místočko a tam si vystavěla s bratrem malou poustečnu. Udělala tam oltářík, na něm kříž a obrázky svatých. Často oltář ozdobovala květinami.

Sem do této kapličky chodívala často. Ráno sotva vstala, první její cesta byla do milé poustečny; tam často zhotovovala své ruční

práce a modlila se. Hledal-li ji někdo, řekli domáci: „Jděte jenom do zahrady, tam ji jistě naleznete.“

Jednou zůstala v zahradě až pozdě do večera. Již bylo tma; a ona se velice bála strašidel. Měla tento nerozumný strach od své matky. Matka ji chtěla hledati, avšak také se bála sama za tmy do zahrady. I prosila otce, aby ji doprovázel. Když Růžena viděla rodiče, s radostí jim šla vstříc a vrátila se s nimi domů. Na cestě ji přišla myšlenka: „Hle, maminka se již nebojí, protože tatínek jde s ní. A já bych se měla báti v noci, když Pán Bůh je nejenom u mně, nýbrž v mém srdci? Touto myšlenkou zahнала strach před strašidly a od té doby již po celý život nikdy se nebála.

Naučení: Cvič se také v tom, častěji a častěji na to pamatovati: Bůh mne vidí, Bůh slyší, co mluvím, Bůh je u nás, když si hrajeme.

28. srpna

Růžena v přírodě.

V ráji celá příroda poslouchala člověka. Když však člověk hříchem se stal neposlušným Boha, ztratil i on vládu nad přírodou. Jen někteří svatí, kteří dokonalým životem přemohli sebe, obdrželi zase i moc nad přírodou. Tak to též bylo u milé Růženy. Jen dva příklady

V době postní přilétal každodenně před západem slunce slavík do její zahrady a usadil se na větev u jejího okna a čekal. Jakkoliv

Růžena spatřila ptáčka, začala zpívatí píseň, kterou si sama složila a v níž vybízela slavíka, aby také on svým líbezným zpěvem chválil Boha. A hle, sotva Růžena přestala, začal slavík překrásný svůj zpěv. A když on byl u konce, zpívala zase Růžena a tak se střídali ve chvále Boží, až byla úplná noc.

Druhý příklad je k zasmání: Maminka měla krásného kohouta, jehož úkolem bylo ráno svým kokrháním vzbuditi všechny v domě. Kohout však byl lenivý; ztloustl a zpívatí se mu nechtělo. Maminka rozhodla: „Když nechce zpívatí darebák, zabijeme ho a upečeme!“ Tu zvolala Růženka: „Zpívej, kohoutku zpívej, aby tě nezabili!“ A hle, sotva slova ta vyslovila, kohout povstal, zamával křídly a co mu síly stačily, zazpíval: „Kikerikí.“ A kolikrát ho vzývala, tolikrát zpíval. Všichni se smáli a kohoutek zůstal na živu.

Svátost oltářní.

29. srpna

Milejší než její poustevna v zahradě, byl jí svatostánek v kostele, kde přebývá Kristus Pán sám pod způsobou chleba. Často chodívá tam navštěvovati svého Spasitele. Byla-li Svátost oltářní v některém kostele vystavena, šla tam vykonati svou pobožnost.

Velikou touhu cítila po sv. přijímání. Na její prosbu dovolil jí zpovědník častější sv. přijímání. S velikou pečlivostí a zbožností se při-

právovala vždy k tomuto posvátnému úkonu. Za to obdržela od Pána Ježíše neobyčejné milosti. Jednou se jí tázal zpovědník, co cítí při sv. přijímání. Odvětila: „Je mi, jakoby slunce vzešlo v mém srdci. Jako slunce svým světlem ozáří a ohřeje celý svět a dává rostlinám sílu a přírodě krásu, tak působí Kristus Pán na mou duši.“

Naučení: Čím lépe se připravíš na sv. přijímání, tím více milosti obdržíš. Duše nepřipravená je jako zahrada neobdělaná, tam když i sluníčko svítí, neroste nic než hloží a plevel!

Z katechismu: Kterak máme přistoupiti k sv. přijímání?

K svatému přijímání máme přistoupiti úplně lační a počestně oděni, v posvěcující milosti a se srdcem pobožným.

Svatost jen svatým! Úplně lačný je, kdo nic nejedl a nic nepil ode dvanácté hodiny půlnoční. Nelačný smí přijímati, kdo je nebezpečně nemocen; jiný nemocný jen s dovolením zpovědníka. — V posvěcující milosti je, kdo si není vědom žádného hříchu těžkého. Sv. přijímání s hříchem všedním působí méně milosti. Kdo vědomě přijímá s těžkým hříchem, přijímá nehodně a svatokrádežně: „ji sobě odsouzení, protože nerozeznává těla Páně“. (1. Kor. 11, 29.)

Srdce pobožné. Zbožně se naladím, odpovím-li si modlitbou na tři otázky: 1. Kdo přichází ke mně? „Pán můj a Bůh můj.“ Věřím a klaním se. — 2. Ke komu přichází? „K nehodnému služebníkovi.“ Pane, nejsem hoden... Bože, buď milostiv mně hříšnému! — 3. Proč přichází? „Protože mne miluje a spasiti chce.“ Miluji tě, Pane. Toužím po tobě. Přijď!

V dominikánském kostele v Limě byl zá-
račný obraz Panny Marie. Kaple, kde byl uc-
tíván, jmenovala se kaple růžencová. Protože
Růžena milovala Ježíška, uctívala také jeho mi-
lou matku, Pannu Marii. Ráda chodívala do
kaple růžencové, a kdykoli byla v nouzi, s dě-
tinnou důvěrou přednesla Panně Marii své pros-
by a vždy byla vyslyšena. Mluvila s ní, jako
dítě mluví s dobrou matkou svou.

Protože milovala
Růžena Boha a je-
ho svaté, Bůh a je-
ho svatí milovali ji
a pomáhali jí.

Když jí bylo dva-
náct let, bydlela se
svými rodiči nějaký
čas v indiánské ves-
nici. Jednoho večera,
když se vracela s
matkou a bratrem s
pole, najednou vidí
proti sobě divokého,
rozzuřeného býka.
Všichni zděšeně utí-
kají. Jen Růžena zů-
stala klidná, pozd-
vihla oči k nebi a

pomodlila se. A hle, býk běžel mimo a nic jí neuškodil.

Z katechismu: Proč máme nad ostatní svaté ctít Pannu Marii?

Nad ostatní svaté máme ctít Pannu Marii, protože jest matkou boží, ze svatých nejsvětější a svou přímlovou nejmocnější.

Královna všech svatých. Ježto svou přímlovou u Boha nejvíce zmůže, říkáme Panně Marii „panna mocná“, „matka dobré rady“, „uzdravení nemocných“, „potěšení zarmoucených“. „útočiště hříšníků“, „brána nebeská“.

31. srpna

Poslušnost.

Rodiče Růženy nebyli bohatí. Bylo jim tedy těžko živiti jedenáct dětí, které jim Pán Bůh daroval. Růžena pomáhala, kde jenom mohla. Někdy pracovala až dlouho do noci. — Byli-li rodiči nemocni, nechala všeho a opatrovala je ve dne v noci a modlila se za ně.

Veliká byla její poslušnost. Bez dovolení matky nechtěla se ani vody napítí a když matka na její otázku nevrle odpověděla, že ne, trpěla několik dní palčivou žízeň.

Chtěla-li si ze skříně vzítí nějakou ruční práci, prosila matku o dovolení. Ta jí řekla: „Proč se tážeš, skříň není přece zamknutá.“ — „Maminko, moje práce za mnoho nestojí, a tak bych chtěla poslušností rozmnožiti svou zásluhu před Pánem Bohem.“

Růžena dovedla krásně vyšívati. Jednou matka, aby zkusila její poslušnost, dala jí úmyslně rozkaz nesprávný. Růžena poslechla ihned. Když byla hotova, matka se podívala na dílo a začala volati: „To je mi pěkná práce. Všechno naopak! Zdá se mi, že jsi při tom spala.“ Růžena klaně a pokorně odvětila: „Mě se také zdálo, že to nedopadne dobře, ale chtěla jsem poslechnouti. Jestli si přejete, rozpárám to a začnu znovu.“

Růžena byla tak přísná k sobě, že matka ji musela mírniti. Dívka poslechla, avšak vždy nalezla novou příležitost k obětem. Jednou matka jí řekla, aby si do peřiny nacpala vlny. Růžena poslechla, ale nacpala tam tolik vlny, že peřina byla tvrdá jako kámen.

Někdy byla i za svou poslušnost potrestána. A to se stalo tak: Babička se zlobila, že matka jí změnila jméno a volala ji nadále Isabella. Poslechla-li na toto jméno, matka se zlobila a potrestala ji; a poslechla-li na jméno Růžena, dostala od babičky prutem. Ona však mlčky a trpělivě přijala tresty a na nikoho se nezlobila.

Mnoho jiného ještě trpěla ve svém životě. Avšak všechno trpěla z lásky k Pánu Bohu a tak se stala svatou.

A víte čím začala její svatost? Jako malé dítě dostala jednou do rukou životopis sv. Kateřiny Sienské. S velikým zájmem četla v něm umínila si, že ji bude následovati.

Naučení. Čte-li někdo špatné věci, stane se špatným. Kdo rád čte dobré spisy, stane se dobrým. Mnohé děti již se zkazily, protože četly něco špatného. To vy nikdy neuděláte, pravda? Avšak to není ještě dosti. Buďte apoštoly tisku. Půjčte svůj časopis jiným dětem! Řekněte jim, aby jej také odebraly. Mluvte s nimi o tom, co jste v něm četly. Jaká to bude radost, když zachráníte jednu duši. Jedna duše má větší cenu, než všechny poklady celého světa.

Z k a t e c h i s m u : Cti otce svého i matku svou!

Bůh, neviditelný Král světa, panuje všemu lidstvu. Viditelně panovati nechává místo sebe jiné. V rodině vládne z boží moci otec a matka. Jsou tedy rodiče osoby pro děti posvátné. Zastupují u dětí místo boží, prokazují dětem nesčetná dobrodiní a jsou Bohu za ně odpovědni. Není přítelíčka nad tatička. Na slunci teplo, při matce blaho. — Zástupci rodičů jsou pěstouni a učitelé, mistři a hospodáři.

Co poroučí Bůh čtvrtým přikázáním?

Čtvrtým přikázáním poroučí Bůh, aby děti své rodiče ctily, milovaly a jich poslouchaly.

Hodné dítě ctí rodiče, když je pozdravuje a prosí. jim děkuje a blahopřeje a mluví o nich uctivě. „Kdo by proklínal otce svého nebo matku, smrtí ať umře!“ (2. Mojž. 21, 17.) Rodičům náleží úcta, i když nejsou snad bez chyby.

Hodné dítě miluje rodiče, když jich nermoutí a nehněvá, jim pomáhá v práci a nedostatku, v nemoci a ve stáří, jim odvádí povinné dávky a pamatuje na ně zvláště po smrti modlitbou a mší svatou. „Synu, zastaň se ve stáří otce svého a nezarmuť ho za celý život jeho. Zeslábně-li na rozumu, měj slitování a nepohrdej jím. A nezapomínej na bolesti matky své!“ (Sir. 3, 14. 15. a 7, 29.) „Kdo otci nepřetrpí, ten jinému oči vyloupí“, říkali naši předkové.

Anděl strážný.

1. září

Když svatý Polykarp, biskup smyrnenský, jednou s knězem, jménem Kamerius, byl na cestách, aby navštívil křesťany, byli nuceni přenocovati v opuštěném domě u cesty, neboť daleko široko nebylo žádného člověka.

O půl noci vzbudil anděl Polykarpa a řekl mu: „Vstaň rychle a opusť tento dům, neboť brzy se zřítí.“ Svatý biskup zavolal Kameria, aby rychle povstal. Ten však nechtěl a řekl trochu nevrle: „Pane, tak rád rozjímáš v Písmě svatém, že sám si nedopřeješ spánku, ale ani jiné nenecháš spát. Je sotva půl noci a již chceš, abych vstal.“ Biskup mlčel v naději, že kněz snad přece vstane. Ale nestalo se tak.

Anděl podruhé řekl Polykarpovi. „Vzbud se, neboť čas kvapí.“ Kamerius, podruhé probuzen, řekl: „Jistě se nezřítí dům, pokud ty tady jsi; mám důvěru v dobrotu Boží.“ — „I já mám důvěru v Boha“ odpověděl světec, „ale ne v tomto domě.“

Když anděl po třetí varoval, Polykarp opustil dům a to přinutilo i Kameria, aby učinil podobně. Sotva odešli, dům se zřítí.

Z katecnismu. Kterak se k nám chovají svatí andělé?

Svatí andělé chovají se k nám přátelsky: ochraňují nás na těle i na duši, povzbuzují nás k dobrému a prosí za nás.

Andělé strážní. Slovo „anděl“ znamená posel. Bůh posílá anděly, aby nám pomáhali k spasení.

„Andělům svým o tobě přikázal, aby tě opatrovali na všech tvých cestách.“ (Žalm 90, 11.) O dětech zvláště řekl Pán Ježíš: „Pravím vám, že nebeští andělé jejich ustavičně patří na tvář Otce mého.“ (Mat. 18, 10.) — Anděla strážce dal Bůh každému člověku. To si vděčně připomínáme ve svátek Andělů strážných 2. října. Modlíte se k němu denně a „poslouchej hlasu jeho“! (2. Mojž. 23, 21.) Napomenutí anděla strážce slove „vnu knu tí“.

Naučení: Anděl strážce i nás často opatroval v nebezpečí těla i duše, o nichž jsme ani nevěděli. A přec, jak málo jsme dosud děkovali andělu strážci. Chceme často děkovati, zvláště když vidíme, že jsme vyvázli z nebezpečí.

Modlitba: Ó můj nejvěrnější průvodce, daný mi od Boha k ochraně, můj ustavičný ochránce a strážce, jak ti mám poděkovati, za tvou věrnost a lásku, a nesčetná dobrodiní, která jsi mi prokázal! Ve spánku bdíš nade mnou, v zármutku mě těšíš; pozvedáš mne, když padám; odvracíš ode mne nebezpečí a učíš mě chrániti se jich. Varuješ mě před zlem a povzbuzuješ ke ctnosti. Upadnu-li do hříchu, napomináš ku pokání a smiřuješ mne opět s Bohem. Snad dávno již bych byl zavržen v pekle, kdybys nebyl svou přimlouvou odvracel ode mne hněv Boží. Prosím tě, neopouštěj mne! Těš mě v neštěstí, mírni ve štěstí, chraň mě v nebezpečích, přispěj v pokušeních, přednášej Bohu modlitby a vzdechy mého srdce a všechny mé skutky! Vypros mi, abych odešel s tohoto světa ve stavu milosti Boží a dosáhl života věčného. Amen.

2. září

Rafael.

Kdo Bohu a bližnímu rád slouží, tomu též pomáhají andělé zvláštním způsobem. To vi-

díme u svätého Jana Božího. Tento světec se úplně věnoval službě chudých nemocných.

Jednou ráno v jeho nemocnici nebylo vody, i studnice byly vyschlé a bylo třeba dosti daleko jít pro vodu. Ale světec právě v tuto dobu měl zametati světnice a upravit lůžka nemocných. Co nyní činiti? Jelikož voda byla potřebnější, vzal světec dva džbány a šel pro vodu. Avšak když se vrátil, viděl, že světnice jsou již vymety a lůžka upravena. Tázal se nemocných, kdo tu práci za něho vykonal. Ti však s údivem řekli: „Jak pak, bratře, se tážete? Vždyť jste sám tuto práci jak obvykle učinil!“ — „Nemohl jsem ji vykonal,“ namítal světec, „neboť jsem byl z domu vzdálený a právě jsem se vrátil.“ Když však nemocní jej ujišťovali, že jej na své oči viděli při práci, poznal světec, že to anežl Boží učinil a řekl: „Bůh zajisté chudé nemocné velice miluje, že jim posílá svého anděla, aby jim sloužil.“

Jindy sv. Jan šel v zimě na venkov, aby sbíral almužny pro své nemocné. Noc jej překvapila a počasí bylo deštivé. Na štěstí neměl daleko do města. Cestou však potkal chudása, který si naříkal, že nikde nemůže najít přístřeší. „Co bude se mnou,“ naříkal, „v takové zimě a dešti?“ — „Milý bratře,“ řekl sluha Boží, „buďte dobré mysli a pojdte se mnou do nemocnice, tam můžete zůstat na noc.“ — „Rád bych šel s vámi,“ odvětil chudás, „ale nemohu chodit, opravdu nemohu.“ Svě-

tec, ačkoliv již tolik nesl pro své nemocné, přece vzal i onoho chudáka na svá ramena a nesl jej do města. Avšak jeho láska byla větší než jeho síly. V předměstí klesl pod tíží břemena k zemi. Chudák hlasitě nařikal a světec sám si výčitky dělal, že nemocnému připravil bolesti.

Tu viděl jakéhosi pána, který mu pomáhal a při tom řekl: „Noc to zavinila, bratře Jene, že jste upadl. Podejte mi ruku, povedu vás, abyste neupadl podruhé.“ — „Jste příliš dobrý, pane,“ namítal světec. — „O né,“ řekl neznámý, „je to jen moje povinnost, neboť Bůh mne poslal, abych vám pomohl při vašem dobrém skutku. Ani nevíte, jaký zájem má Bůh na vašem díle.“ — „Bohu děkuji“ pravil světec, „za vše dobré, co jsem vykonal. Neboť jsou to více díla Boží než moje. Proto Bohu třeba děkovati. Ale kdo jste vy, že jste tak laskavý ke mně?“ — „Já jsem archanděl Rafael, poslán od Nejvyššího, abych se postaral o vás a o duše vám svěřené.“

3. září

Světlo Boží.

V životopisech svatých otců na poušti čteme ještě několik příkladů o andělech. Žák sv. Antonína poustevníka měl jednou vidění. Viděl mladého člověka, jak vcházel do kostela. Ale jak ubohá byla jeho duše. Poustevník viděl v duchu toho jinocha, jak je řetězy spoután a

od zlých duchů vlečen, zatím co jeho dobrý anděl jej následoval z daleka.

Když hříšník vstoupil do kostela, bylo právě kázání. Kazatel právě vysvětloval slova Isaiáše proroka: (kap. 1.) „Očistte se, buďte čisti, odstraňte zlo způsobené vašimi zlými myšlenkami a potom žalujte proti mně, zda-li nebudu pohnut vašimi slzami lítosti.“

Jinoch těmito slovy byl tak pohnut, že začal plakati lítostí a vyznávati se z hříchů svých. A co viděl svatý onen poustevník? Zlí duchové prchají před slzami lítosti. Řetězy se lámou. Dobrý anděl se přibližuje a objímá hříšníka kajícího.

Vidění toto nám ukazuje pravdu, že hřích odpuzuje anděla strážce, lítost však jej zase k nám přivádí.

Ještě jeden příklad čteme v knize: „Život otců na poušti.“ Jednou doprovázel anděl poustevníka na cestě. V lese blížili se k mrtvole zvířete. Zápach byl nesnesitelný. Poustevník šel velikým okruhem kolem mrtvoly. Anděl však šel přímou cestou.

Na to potkali jinocha, pěkně oblečeného, navoňavkovaného. Poustevník pozdravil jinocha a dal se s ním do řeči. Anděl však odvracel se od něho.

Poustevník s údivem tázal se anděla, proč tak činil. Anděl odpověděl: „Jinoch onen byl

v smrtelném hříchu. Ty vidíš jen krásný zevnějšek, my však vidíme duši. A jeho duše hříchem poskvrněná rozšiřuje zápach takový, že by celý svět zamořil a usmrtil všechny lidi.“

Naučení: Neodhánějme anděla strážce hříchem. Ale vzpomeňme si často: Anděl strážce mne vidí. Anděl strážce mne slyší. Anděl strážce mi pomáhá.

Modlitba: Anděle Boží, strážce můj, jemuž mne otcovská láska Nejvyššího světila: osvěcuj, opatruj, veď a spravuj mne. Amen.

4. září

Na cestách.

Když sv. Ignác z Loyoly dle lékařského nařízení byl nucen vrátiti se do Španělska, napsal svým druhům v Paříži, aby odcestovali do Benátek. Tito ihned poslechli, ačkoliv bylo zima, a dali se na cestu. Na cestě přišli jednoho večera do vesnice, v níž duchovní odpadl k bludařství. Rozhněván, že tito cizinci nosili veřejně své růžence, rozhodl se, že je usmrtí. Tento svůj ďábelský záměr chtěl uskutečniti druhého dne.

Avšak František Xaverský a ostatní druhové se modlili každý den k andělům strážným za ochranu a jejich modlitba nebyla nadarmo. Neboť brzy ráno přišel do jejich světnice jinoch šlechetného obličej, upozornil je na brozící nebezpečí a vyzýval je, aby jej následovali. Oni ihned poslechli a když přišli za vesnici, vedl je úzkou stezkou, na níž nebylo sněhu, ačkoliv

celá krajina byla pokryta sněhem. Napomenul je, aby se drželi této cesty a zmizel.

Z pozdějších dob se vypravuje ještě tento příklad: Mladý Francouz putoval ke hrobu sv. Jakuba do Španělska. Tu najednou vidí před sebou tlupu lupičů. Váhá a neví kudy se má ubírat, aby jim unikl. V tom vidí mladého člověka, který jej přívětivě pozdravuje a přidruhuje se k němu. Tázal se jej: „Proč jsi tak ulekaný?“ — Na to odpovídá poutník: „Či nevidíš, že mne ozbrojení lupiči pronásledují?“ — „Vidím je, avšak neboj se. Přicházím, abych ti byl vůdcem. Modlil jsi se k sv. Rafaeli, aby tě vedl cestou. Nic se ti nestane!“

Zatím poutník spěchá, aby unikl pronásledujícím, kteří již byli blízko za ním. Avšak najednou končila cesta u řeky, kde nebylo ani mostu ani převozu. Co teď? Lupiči věděli, že jim neujde, pomalu následovali, avšak tu neznámý přítel vzal poutníka na ramena a před očima lupičů jej přenesl na druhý břeh, ačkoliv voda byla hluboká.

Naučení: Modleme se často k andělu strážci. V pokušení řekněme: „Anděle Boží, posilni mne!“ — Při práci: „Anděle Boží, pomoz mi!“ — Před modlitbou: „Anděle Boží, modli se se mnou!“ — Před sv. přijímáním, před sv. zpovědí: „Anděle Boží, pojď se mnou!“ — Když se setkáváme s jinými, pomodleme se i k jejich andělům: „Ó anděle zde přítomní, stůjte při nás a opatrujte nás!“

„Boží je to dar!“

(Sv. Regina, panna a mučednice, zemřela r. 251 za panování císaře Decia v městě Alise ve Francii.)

Rodiče malé Reginy byli pohané. Matka jí zemřela, když dívenka byla ještě maličká. Otec byl vyšším soudním úředníkem a odevzdal své dítě jisté ženě, aby o ně pečovala. Žena se o dítě starala dobře, jakoby byla jeho matkou.

Jednoho dne přišel cizí muž do jejího domu; byl pocestný a prosil o přístřeší. Byl přívětivě přijat. Cestující však byl katolickým knězem. Poučil ženu o pravé víře a když byla dosti připravena, přijala svatý křest.

Žena si přála, aby i dítě jí svěřené bylo účastné této veliké milosti. Proto prosila kněze, aby i dítě pokřtil. Od té doby se přičiňovala, aby dítě s největší pečlivostí vychovávala v křesťanské víře. Tak vyrostla Regina v spanilou dívku až do sedmého roku.

Tehdy se měla v městě konati veliká slavnost k počtě pohanské bohyně. Nejkrásnější dívky měly v slavném průvodu nésti obětní dary do chrámu. Otec Reginy chtěl, aby i jeho dcera byla na průvodu a proto jí dal z venkova povolati do města. Od prvních dnů jejího života ji ještě neviděl.

Když otec ji spatřil, podivil se její kráse, neboť byla jako živý obraz její matky. Byl hrdý na svou dceru a umínil si, že ji teď po-

drží u sebe a dá jí výchovu, jaká se sluší na dceru ze vznešeného rodu.

Zatím nastal den oné slavnosti. A otec počoval svou dceru, jak se má chovati při oběti. Avšak jako blesk z jasného nebe působila na něho slova jeho dcery. Regina pravila: „Otče, nesmím jíti na oběti pohanské; jsem křesťankou!“

Těmito slovy proměnila se láska otcova v hněv a nenávisť proti dítěti. Žádal, aby okamžitě opustila náboženství křesťanské a obětovala bohům.

Regina věděla dobře, že v této věci nesmí poslouchati otce, nýbrž Boha. Proto jí otec vyhnal z domu a žádal, aby se již nikdy nevrátila.

Z katechismu: Kdy nesmíme lidí poslouchati?

Lidí nesmíme poslouchati, když nařizují nebo dovolují něco proti zákonu božím.

Nad rozkaz lidský zákon boží. Tři mládenci v Babyloně dali se raději uvrhnouti do peci ohnivě, než by se byli klaněli modle. (Dan. 3.) Mučedníci Machabejští podstoupili smrt, než by byli poslechli, co král poroučel proti zákonu božím. (2. Mach. 7.) Apoštolům zakazovala velerada učiti o Pánu Ježíši, ale Petr odpověděl jménem apoštolů: „Více náleží poslouchati Boha než lidí.“ (Šk. ap. 5, 29.) A učili v chrámě i po domech každodenně jako dříve. Sv. Martin dal se ve 14 letech proti vůli rodičů zapsati mezi žáky křesťanské, aby se připravil k sv. křtu.

Všelico dovoleného zákonem světským zapovídá katolíkům zákon boží nebo církevní, na příklad občanský sňatek, rozluku manželství, pohřeb spálením.

Bohatá v chudobě.

Regina tedy opustila otcovský dům a vrátila se ke své chůvě na venkově a vypravovala jí, co se stalo. Křesťanská chůva ji těšila slovy: „Drabé dítě, děkuj Bohu, že jsi unikla hříchu a zkáze duše! Bůh tě bude chrániti dále. Ale otec tě snad bude pronásledovati. Proto musíš se na nějaký čas ukrýti, abys se nestala obětí hněvu otce svého.“ Vyhledala pro Reginu tiché, odlehlé místo v horách u jistého venkovana. Regina vstoupila v jeho službu; ona, dcera vznešeného rady, konala službu pasačky. Avšak v srdci byla šťastná a bohatá, protože její duše byla v posvěcující milosti.

Ráda konala svou práci; neboť o samotě mohla v klidu rozjímati o Bohu a jeho dobrotě a pozdvihnouti duši svou k Němu. Bůh jí dal sílu, že ze svého ponížení a ze své chudoby měla radost. Říkala si: „Teď teprve jsem milému Spasiteli podobna; neboť i on byl dobrým pastýřem a chudobu trpěl v domku nazaretském.“

Tak žila jako pasačka až do svého patnáctého roku a zůstala čistá a nevinná jako anděl. Za její ctnost ji odměnil Bůh korunou mučednickou.

Z katechismu: Začnej s Pánem Bohem den! V hodinu pevně stanovenou posvět nový den znamením kříže a vstaň bez prodlení. Pomodli se ranní modlitbu, vzbud' při ní dobrý úmysl a zajdi si, možno-li, i ve

všední den na mši svatou. Nelze-li, ucti Pána ve Svátosti oltářní aspoň návštěvou nebo vzpomínkou. Svaté ráno — červánky svatého dne.

Pracuj s Pánem Bohem ve svém povolání! Promysli dobře, začni rychle, konej pilně! Obnov při práci dobrý úmysl, zvláště když je obtížná a namáhavá! „Dobře je muži, nese-li jařmo (Páně) od svého mládí.“ (Pláč 3. 27.) Pracuj jako služebník dobrý a věrný svědomitě! Bůh se dívá, Bůh odplatí. Na roli, byť nejicizejší, sobě pracuješ.

Končí den s Pánem Bohem večerní modlitbou! Nejdůležitější část večerní modlitby je zpytování svědomí s dokonalou lítostí a s upřímným předsevzetím. Je velmi prospěšno si večer před usnutím pravidelně vzpomenouti: Umřítí musím, ale nevím kdy... Potom si určí pořádek díla pro budoucí den a znamením kříže se odevzdej pod ochranu boží.

Proživej týden s Pánem Bohem! V den sváteční „pozdvihni se duše z prachu, zalet k rajským končinám!“ Ať bez důležité příčiny není pro tebe svátečního dne beze mše svaté a mše svaté bez slova božího! Jaký den nedělní, taký den poslední. — Pátek, památný den smrti Páně, a ostatní příkázané dny světívej církevním postem! Považuj ten lehounký předpis za vyznání víry a za důtklivé povzbuzení k postu duchovnímu!

Koruna vítězná.

7. září

Jednoho dne přišel sluha otce do krajiny, kde Regina pásala ovce. Tam se dověděl, či je dcerou a vypravoval místodržiteli, v jak sličnou pannu dcera soudcova vyrostla. Místodržitel již dávno záviděl soudci jeho bohatství: teď doufal, že jej získá. vezme-li si dceru soudcovu za manželku.

Proto poslal tajně své sluhý s rozkazem, aby dívku přivedli. Když stála před ním, lichotil jí a sliboval jí, že ji smíří s otcem a že ji učiní nejvznešenější paní v celé říši, bude-li jeho manželkou. Avšak Regina již celé své srdce zasvětila svému Spasiteli. Proto odpověděla: „Mám již svého snoubence, Ježíše Krista, kterého ty popíráš. Jemu zachovám věrnost.“

Místodržitel doufal, že laskavými slovy a lichocením přemluví dívku. Když však poznal, že nic nepořídí, hrozil jí mukami a bolestmi. Ale Regina nedala se zastrašiti. Proto ji poslal místodržitel k otci a dal mu rozkaz, aby dceru odvrátil od víry křesťanské. Dovolil mu k tomu užiti všech prostředků.

Ukrutný otec dělal své dceři nejhorší výčitky a konečně ji zavřel do železné klece, kterou řetězy připevnil ke zdi hrozného žaláře. Celý měsíc tam Regina prožila, nemohla v kleci ani vstáti, ani pohodlně ležeti, dostala jen chléb a vodu a jenom tolik, aby hladem neumřela.

Avšak čím více trpěla, tím více Bůh jí uštědřil své milosti, a její duše byla naplněna takovou radostí, že měla podobu ještě krásnější, když místodržitel ji povolal podruhé k sobě.

Pokusil se znovu jí získati za manželku, ano slíbil jí, že může zůstati křesťankou. Regina však odpověděla, že chce raději umříti než státi se manželkou pohana.

Když místodržitel viděl, že všechno je na-
darmo, rozhněval se a dal rozkaz, aby byla
krutě bičována; potom ji dal uvězniti, aby ve
vězení hladem umřela. Lidé měli soustrast s
dívkou a radili jí, aby poslechla rady místo-
držitelovy a obětovala. Avšak hrdinská dívka
odpověděla: „Bídni rádcové jste! Neobětují!
Mám Ježíše Krista a ten mne posiluje.“

V ranách a krvi
ležela ve vězení.
Modlila se, aby jí
Pán Bůh posílil v
bolestech a brzy k
sobě povolal. Tu
najednou naplnilo
se vězení nebeskou
září a v záři se u-
kázal kříž a na kříži
viděla Regina bílou
holubici. A při tom
slyšela slova: „Buď
pozdravena Regino!
Koruna slávy je ti
připravena; nebe je
ti otevřeno. Brzy
budeš odpočívati u
otců svých.“ Toto vidění ji naplnilo velikou
radostí a její tělo bylo v okamžiku uzdraveno.
Regina zaspívala Bohu píseň na poděkování.

Druhého dne byla naposledy předvedena
před soud. Všichni se divili, že je zdráva. Místo-

držitel přičítal tento zázrak svým nepravým bohům a řekl: „Budeš teď obětovati bohům, kteří tě uzdravili?“ — Odpověděla: „Nikdy nebudu obětovati bohům falešným; Ježíš Kristus mne uzdravil; Jemu s radostí obětuji krev i život.“

Tato slova pronesená před zástupem lidu, zahanbila velice soudce. Dal světici krutě mrs-kati, pálení tělo žhavým železem a potom ponořiti do studené vody. Regina všechno snášela s pomocí Boží a chválila Boha. Zazněl s nebe hlas: „Pojď, Regina, a obdržíš korunu od svého Spasitele!“

Tento hlas a statečnost mučednice působil na pohany tak hluboce, že 800 se jich obrátilo na víru křesťanskou. Místodržitel se obával vzpoury a proto dal světici stíti.

Z katechismu: Vrchnosti duchovní a světské.

Jako v rodině zastupují místo boží rodiče, tak v církvi a ve státě vrchnosti duchovní a světské. K vrchnosti duchovní náleží jmenovitě papež, biskup a duchovní správce. Těm svěřil Bůh, aby pečovali zvláště o naše spasení věčné. K vrchnosti světské náleží jmenovitě president státu a jeho úřední zástupci ve státě, v zemi, v okrese a v obci. Těm svěřil Bůh, aby pečovali zvláště o naše blaho pozemské.

Co napsal sv. Pavel o vrchnostech?

Sv. Pavel napsal o vrchnostech: „Vyšší moci bu-
diž každý poddán, neboť není moci, leč od Boha.
Kdo se tedy vyšší moci protiví, zřízení božimu se
protiví. Dávejte proto všem, co jste povinni: komu
daň, tomu daň; komu clo, tomu clo; komu čest, tomu
čest.“ (Řím. 13, 1. 2. 7.)

Kdo se zvláště prohřešuje proti vrchnostem?

Proti vrchnostem se zvláště prohřešuje: 1. kdo je drze haní a tupí; — 2. kdo se jim protiví a proti nim se bouří; — 3. kdo jim povinné dávky odpírá.

Kdy nesmíme lidí poslouchati?

Lidi nesmíme poslouchati, když nařizují nebo dovolují něco proti zákonu božimu.

Narození Panny Marie.

8. září

O narození Panny Marie vypravuje se nám v starých knihách toto: V době, kdy král Herodes vládl v Jerusalemě, žil v Nazaretě muž zámožný a bohabojný. Jmenoval se Heli, neb Heliakim neb také Joachim. Pocházel z pokolení Davidova a měl za manželku Annu, pocházející z Betléma. Oba žili spravedlivě před Bohem a zachovávali přikázání Boží. Svůj majetek rozdělili na tři části; jednu věnovali pro chrám Boží a pro výživu kněží; druhou darovali chudým a třetí užívali pro svou výživu.

Avšak neměli dítek. To byla pro ně veliká bolest. Jednou Joachim šel ve svátek zasvěcení chrámu do Jerusalema, aby se tam modlil. Chtěl také přinést oběť; ale kněz jej odmítl slovy: „Kletba Boží je na tobě, protože jsi bezdětný!“ Tato výtka hluboce bolela zbožného Joachima. Vrátil se domů, postil se se svou ženou a modlili se k Bohu o požehnání. A Bůh vyslyšel jejich modlitbu a dal jim dceru, která byla povolena za matku Spasitele světa.

To se stalo 8. září roku 733 po vystavění města Říma. Dle prastarého podání byl den narození Panny Marie sobota. U všech svatých slaví Církev den smrti jako jejich svátek. Jenom u Pána Ježíše, u Panny Marie a u sv. Jana Křtitele slaví se též den jejich narození. To je proto, že tyto tři svaté osoby se narodily bez hříchu dědičného. Ostatní lidé teprve po narození křtem svatým jsou zbaveni hříchu dědičného.

Den narození Panny Marie oslavuje Církev také proto, že tento den se stal světu a lidskému pokolení největším požehnáním a štěstím. Neboť Maria se stala matkou Spasitele Ježíše Krista; přinesla nám Vykupitele, po němž toužilo lidstvo již mnoho tisíc let. Dále Maria se stala matkou naší a všem, kteří ji milují, prokázala a prokazuje mnohá dobrodiní.

Z katechismu: Čím zhřešili první lidé?

První lidé zhřešili tím, že neposlechli Boha a jedli ovoce se stromu zapověděného.

Hřích prvotný. Adam a Eva nechtěli mítí Boha pá-nem nad sebou a nevěřili mu. To byl hřích těžký, od lidí po prvé spáchaný. Proto se mu říká „prvotný“.

Co ztratili první lidé hříchem prvotným?

Hříchem prvotným ztratili první lidé svatost, rajskou blaženost a tělesnou nesmrtelnost.

Adam, praotec lidstva. Od prvního člověka Adama pocházíme všichni. „Bůh učinil z jednoho člověka veškeré pokolení lidské, aby přebývalo na celé zemi.“ (Sk. ap. 17, 26.) Adam je praotcem veškerého lidstva. Pozbude-li otec svěřeného statku, pozbývají ho s ním

i potomci jeho. Tak jsme v Adamovi všichni zhřešili. (Řím. 5, 12.)

Co dědí každý člověk po Adamovi?

Každý člověk dědí po Adamovi hřích, utrpení a smrt.

Dědičný hřích. Hřích po Adamovi zděděný se jmenuje „dědičný“. Přichází tudíž každý člověk na svět s duší nesvatou. Neblahým následkem dědičného hřichu jest, že srdce lidské kloní se od mladosti k zlému“ (1. Mojž. 8, 21.), a rozum lidský je náchylnější k blou a nepravdě. — Jediná Panna Maria zůstala uchráněna hřichu dědičného.

Co bylo nejhorším následkem dědičného hřichu?

Nejhorším následkem dědičného hřichu bylo, že se žádný člověk nemohl dostat do nebe.

Cti Matku svou!

9. září

Spasitel Ježíš Kristus miluje Matku svou a kdo Pannu Marii tupí, nech očekává, že Bůh jej přísně potrestá. — Zde o tom několik příkladů.

1. V městě Berchtesgaden v Bavorsku sedělo v roce 1854 v kavárně několik mladých lidí. Jeden z nich byl vznešeného rodu a bohatý. K zábavě svých kamarádů a k pohoršení přítomných katolíků tupil špatnými vtipy Nejsvětější Pannu Marii. Ještě dlouho v hostinci seděli a mnoho pili. Konečně odešel jinoch a ještě se smál svým bezbožným řečem. Posadil se na

koně a tryskem odjížděl. Brzy přijel k obrazu Matky Boží, který byl u cesty. V tom kůň se vzepřel, jezdce vyhodil ze sedla a jinoch tak prudce narazil na podstavec sochy, že zůstal bez vědomí ležeti. Druhého dne z rána jej našli v krvi s velikými ranami na prsou. Zemřel, aniž nabyl vědomí.

2. V jednom místě v Badensku stála u cesty kaple; v ní byla socha Panny Marie s Ježíškem. Jednoho dne tam šel mladý muž a ze zlomyslnosti s pilou uřízl soše hlavu. Po nějaké době cítil bolesti na krku právě v tom místě, kde oné soše uřízl hlavu. Bolesti byly čím dál tím větší. Konečně musel do nemocnice. Lékaři jej léčili, ale bez výsledku. Konečně prohlásili, že případ je nevyléčitelný. Když nemocný umíral, přiznal se jednomu lékaři, co učinil.

3. V roce 1873 se stalo ve Falcku toto: V zahradě jednoho muže stál kříž a pod ním bolestná Panna Maria. Jednoho rána pozorovali lidé, že kdosi v noci si tropil žerty. Na sochu Panny Marie zlosyn zavěsil žebřík. Katolíci plakali nad potupou Spasitele a Matky Boží a celé město bylo v zármutku.

Nadešla neděle. Ve mlýně pracoval tovaryš. Najednou dostal ruku do stroje a byl tak poraněn, že mu odňali prst, později ruku a na konec celé rameno. Trpěl hrozné bolesti. Jednou v bolestech zvolal: „Zasloužil jsem to snad proto, že jsem touto rukou zavěsil žebřík na sochu bolestné Panny Marie?“

Byl to nekatolik. Litoval svého činu, prosil Boha za odpuštění a brzy potom zemřel. Při zločinu mu pomáhal jiný, zedník; ten jednoho dne spadl se žebříku a poranil si ruku tak, že mu ochrnula.

Takové časné tresty jsou často milostí Boží. Jimi Bůh chce lidi přivést k pokání, aby tak se zachránili před věčným trestem.

Z katechismu: Kdo se dopouští svatokrádeže?

Svatokrádeže se dopouští, kdo nehodně přijímá některou svátost a kdo zneuctívá osoby, místa nebo věci Bohu zasvěcené.

„Nedotýkejte se mých posvěcených a mým prorokům neubližujte!“ (1. Par. 16, 22.) Hrubě a surově jedná, kdo ruší svévolně služby boží. Svědčilo by o veliké mravní zpustlosti, kdyby někdo zlomyslně poškodil anebo jinak zneuctil místa nebo věci Bohu zasvěcené. Když se toho hříchu dopustil babylonský král Baltazar, ukázal se na stěně „prst boží“. (Dan. 5, 5.) Ten se ukazuje časem až dosavad.

Tam já chci!

10. září

(Když v Japonsku zuřilo pronásledování křesťanů v letech 1587—1645, bylo mezi nimi mnoho dětí, které se vyznamenaly takovou statečností jako zmužili hrdinové. O nich několik příkladů.)

Syn knížete tázal se jednou dítěte na ulici: „Jak se jmenuješ?“ — „Kristofor“ — „Jak? Kristofor? To je ošklivé jméno. Nejmenoval si se dříve jinak?“ — „Ano, ale teď jsem pokřtěn a od té doby se jmenuji Kristofor“. — „Ne-

šťastníku, ty tedy patříš k oněm lidem, kteří zabíjejí děti a pojídají jejich maso?" — „To není pravda, křesťané nezabíjejí nikoho, protože to Bůh zapovídá. To si vymyslili vaši kněží pohanští. Avšak jest jen jeden Bůh, který světem vládne. A ty se klaníš modlám z kamene a dřeva. To jsou obrazy lidí, kteří pro své hříchy přišli do pekla!“ Kralevic vytasil kord a rozhněván křičel: „Tak mluvíš se mnou? a tak tupíš naše bohy? Odvolej to, nebo tě zabijí!“ Kristofor se však nedal zastrašiti. Klidně zůstal státi a odvětil: „To by nebylo šlechetné jednání, zabít bezbranné, slabé dítě. A mě bys tím nic zlého neudělal; neboť duši mou nemůžeš zabít. Kdybys mne zabil, duše má by přišla hned do nebe, a tam já chci!“ Kralevič se podivil, odkud děti křesťanské nabyly tolik síly a statečnosti.

Naučení: Někdy jiné děti se posmívají katolíkům, neb nadávají, neb vypravují něco, co není pravda. Co vy na to? Také budete nadávat? Ne, nikdy ne. Zůstaňte klidné, a klidně odpovězte, co je pravda. A když nevíte, otažte se rodičů neb kněze. Čím více budete znáti katechismus, tím lépe odpovíte na různé námitky proti víře a církvi. Proto se učte horlivě katechismu. A za ty, kteří vám nadávají, se modlete.

Z katechismu: Jest nebe. Za odměnu se tam dostali svatí andělé. S Kristem vstoupily do nebe duše svatých z předpekli. Hned po smrti přichází do nebe duše toho kdo zemřel neposkvrněný, v křestní nevinnosti, anebo kdo na zemi časné tresty za své hříchy buď vytrpěl anebo dobrými skutky odčinil. Duše jiných v Pánu zesnulých přicházejí do nebe přes očistec.

V soudný den se dostanou všichni svatí do nebe i s tělem.

Kdo přijde do nebe?

Do nebe přijde, kdo zemře v boží milosti a nemá, co trpěti za hříchy.

Pán Ježíš o nebi: že dobrý a věrný služebník vejde v radost Pána svého (Mat. 25, 21.); že je tam jakoby večere veliká, při které Pán bude sám poslouchovat (Luk. 12. 37.), a že blaženost nebeská bude trvati věčně. (Jan 16, 22. — Luk. 10, 42.) „Radujte se a plesejte, neboť vaše odplata je hojná v nebesích.“ (Mat. 5. 12.)

Apoštolé o nebi. Sv. Jan evangelista: „Ejhle stánek boží s lidmi a on, Bůh, přebýváti bude s nimi a setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti už nebude ani zármutku, ani bolesti, neboť první věci pominuly.“ (Zjev. 21 3. 4.) — Sv. Pavel: „Oko nikdy nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují.“ (1. Kor. 2, 9.) Svatí tam vidí Boha „tváří v tvář“. (1. Kor. 13, 12.) — Proto říkáme, že jím v nebi svítí „světlo věčné“. Čím kdo byl za živa světější, tím bude v nebi blaženější. Neboť „kdo bohatě seje, bohatě bude také sklízeti.“ (2. Kor. 9, 6.)

Co blaží svaté v nebi?

Svaté v nebi blaží patření na Boha a pokoj věčný.

Pozdvihni se duše z prachu, zalet k rajským končinám! „O, jak se těším, až zaslechnu lahodné slovo: vejdi v radost Pána svého! To mi zasvitne krásný a blažený den, jenž nebude mít večera.“ Tak umíral sv. Augustin r. 430. „Uvidíme se opět“, psal krátce před smrtí sv. Alois své matce a skonával se slovy žalmu (121 1.): „Zaradoval jsem se, když mi řečeno bylo: Půjdeme do domu božího.“ († 1591.) Mohu se tak těšiti já?

Milost sv. křtu.

Jednou přišli ke katolickému knězi dva malí hoši a s dětinnou důvěrou prosili o sv. křest. Kněz se jich táže: „Umíte již katechismus?“ — „Ano, prosím, umíme všechno, co ke křtu máme věděti.“ — Kněz však nechtěl jednati lehkovážně; proto je pochválil a řekl: „Zůstaňte jen věrni, později vás pokřtím. Teď se však vraťte domů.“ Hoši však se nedali odehnati poklekli a s pláčem prosili, aby je přece jen hned pokřtil. Kněz se zdráhal: „Dovolili vám rodiče, abyste se stali křesťany?“ — „Ano, dovolili nám, a my nepůjdeme z kostela, až nás pokřtíš.“ Teď je kněz zkoušel z katechismu a zjistil, že umí všechno. Proto je konečně pokřtil. S blaženou radostí se děti vrátili do domu otcovského.

Po nějakém čase dostal jeden z těchto horlivých chlapečků obrázek a pln radosti si jej doma postavil tak, aby jej všichni viděli. Otec se vrátil domů. Zapoměl, že dal hochu dovolení, státi se křesťanem. Když uviděl obrázek, vzбудila se v něm nenávist pohanská. „Co to tady máš? Snad jsi se nestal křesťanem?“ — „Ano, otče, ale myslím, žeš mi to dovolil.“ — „Co, já že jsem ti dovolil státi se křesťanem? Když hned se nepokloníš našim bohům, rozbijí ti hlavu!“ — Hoch odvětil: „Otče, můžeš se mnou udělati, co chceš. Tady je dýka a tady můj krk, můžeš mi uříznouti hlavu; ale křesťanem

zůstanu až do smrti.“ Otec jako vzteklý popadl chlapce, ztrhl s něho šaty a bil ho až do krve. „Chceš tedy našim bohům se klanět nebo ne?“ — Hoch však bez naříkání odpověděl: „Jako křesťan chci žítí a umřítí.“

Když otec viděl, že nic nepořídí, nechal dítě v krvi ležeti a odešel. Domáci a příbuzní nepolitovali zraněného, ba ještě se mu posmívali. Konečně ho vysvobodil kněz z tohoto trápení.

Naučení: Jak šťastni byli tito dva hoši a a jak vděčni za milost sv. křtu. Vy, milé děti, jste tuto velikou milost obdrželi hned po narození, protože máte tak dobré, zbožné rodiče. Poděkovali jste jim už za to? A poděkovali jste již Pánu Bohu, že nejste pohanskými dětmi, nýbrž milovanými dětmi božími? Víte co, když dnes neb zítra půjdete do kostela, pozdravte napřed Pána Ježíše ve svatostánku, potom však hleďte křtitelnicu, tam poklekněte a poděkujte Pánu Bohu za milost sv. křtu. (A každou neděli obnovte křestní slib.) A víte jak svou vděčnost můžete ukázat skutkem? Pomáhejte, aby pohanské děti byly pokřtěny. Přihlaste se k „Svatému Dětství Ježíšovu“.

Z katechismu: Co jsme slíbili při svatém křtu?

Při svatém křtu jsme slíbili, že se odříkáme ďábla, že zůstaneme věrni víře katolické a že podle té víry budeme žítí do smrti.

Křestní slib obnovuje hodný katolík častěji, zvláště v den svých narozenin a jmenin, při sv. biřmování a po sv. přijímání. — A nezapomíná, co mu po sv. křtu bylo řečeno: Přijmi roucho bělostné a

hled' si je uchovati bez poskvrny, abys mohl v něm vstoupiti před soudný trůn Pána našeho Ježíše Krista.

BOŽE MŮJ, DĚKUJI TI SRDEČNĚ, ŽE SE MI DOSTALO SVATĚHO KŘTU. VĚŘÍM V BOHA, OTCE VŠEMOHOUCÍHO, STVOŘITELE NEBE I ZEMĚ. VĚŘÍM I V JEZU KRISTA, SYNA JEHO JEDINĚHO, PANA NÁŠEHO. VĚŘÍM I V DUCHA SVATĚHO. VĚŘÍM VŠECHNO, ČEMU UČÍ CÍRKEV KATOLICKÁ. V TĚTO VÍŘE CHCI ŽÍTI I ZEMŘÍTI. TROJEDINÝ BOŽE, TOBĚ ŽIJÍ, TOBĚ UMÍRAM, TVŮJ JSEM ŽIV I MRTEV. AMEN.

12. září

Statečnost dítěte.

V roce 1616 zemřel v Japonsku Dayfusama, druhý císař, který pronásledoval křesťany. Jeho nástupcem byl Hogun. I on pronásledoval Církev.

Jednou dal v jeden den 52 křesťanů usmrtiti. Bylo to 22. září 1622. Na 30.000 křesťanů tehdy přišlo, aby se posílili zmužilostí hrdinů.

Mučedníci byli vyvedeni před město Nagasaki na pahrbek u moře. Jedni tam měli umřítí ohněm, druzí stětím. Mezi posledními byla též žena z Portugalska; její muž byl rok před tím upálen. Žena měla čtyřletého chlapečka, jménem Ignác. Ten teprve před rokem byl pokřtěn svatým Jesuitou P. Spinolou. P. Spinola byl také mezi oněmi mučedníky a měl býti upálen. Zatím co katané všechno připravovali k mučení, misionář měl k přítomným své poslední kázání.

Viděl onu ženu z Portugalska a protože neviděl dítě, tázal se, kde je malý Ignác. Matka pozdvihla svého synáčka, ukázala jej misionárovi a řekla: „Hleďte otče, zde je! Zemře se mnou a raduje se; chci jej obětovati Bohu. Je to nejdražší, co mám. Potom řekla k Ignátovi: „Hle dítě, tam je onen důstojný pán, který tě učinil dítkem Božím; pros jej o požehnání!“

Rychle poklekl maličký, sepal ruce a prosil kněze o požehnání. Všichni přítomní začali plakati.

Když katané byli připraveni, začaly popravy. Napřed třicet mučedníků bylo státo. Ignác viděl, jak hlavy padaly do písku, ale nic se nelekal. Jeho matka byla popravena na čtvrtém místě. Když hošík to viděl, neplakal, nýbrž odhrnul límec od krku, naklonil hlavu a klidně čekal na smrt.

Ostatní mučedníci, mezi nimi též P. Spinola byli ohněm pomalu upáleni. Jejich svátek se slaví 11. září.

Na těchto mučednicích se splnila slova sv. Pavla: „Všecko mohu v tom, který mne posiluje.“

13. září

Jméno Panny Marie.

(Svátek Jména Panny Marie se slaví první neděli po 8. září.)

Jméno *M a r i a* dal Pán Bůh sám Matce svého Syna. Svátek Jména Panny Marie se slavil napřed ve Španělsku a byl r. 1513 potvrzen. Od roku 1683 se slaví v celé Církvi.

Příčina byla tato: Již několik století Turci bojovali proti národům křesťanským. V roce 1453 dobyli Cařihradu a tím se usadili v Evropě. Dvě stě roků vedli neustálé války s Poláky a Maďary a ohrožovali i ostatní státy. V roce 1683 vnikli až k Vídni a obklíčili město. Měli na 200.000 vojáků. Jejich vůdce byl Kara Mustafa. V obklopeném městě byl vojevůdcem hrabě Starhenberg; hájil se zmužile proti přemoci Turků. Avšak nebezpečí stoupalo den ze dne.

V této době největší tísně obrátili se křesťané vroucí modlitbou k Matce Boží. Byl právě svátek Narození Panny Marie. Ve všech kostelích se dle nařízení papeže vystavila Nejsvětější Svátost oltářní. Vroucí modlitby byly vyslyšeny. Nouze města dostoupila vrcholu; město by bylo bývalo ztraceno, kdyby nepřišla pomoc. A pomoc byla blízko. Vojsko 84.000 mužů za vedení polského krále Jana Soběského.

Nastal den 12. září. Byla to neděle; nebe bylo jasné a slunce svítilo. Najednou viděti, že nad Lysou Horou vlaje červený prapor s bílým křížem, to byl prapor křesťanského vojska. —

Před bitvou byla sloužena mše sv. Papež poslal kněze z řádu kapucínského, Marka d' Aviano, aby svým ohnivým slovem nadchl vojáky. Marko d' Aviano sloužil mši svatou, polský král mu při tom ministroval; on a všichni katoličtí vůdcové přistoupili ke stolu Páně. Potom se doporučilo celé vojsko pod ochranu Panny Marie. „Bůh je naše pomoc!“ Tímto heslem bylo dáno znamení k rozhodující bitvě.

Celý den se bojovalo. Teprve k večeru se bitva rozhodla. Se všech stran poranění Turci utíkali v nepořádku a zanechali celé ležení kře-

stánům jako kořist. Mnoho křesťanů, kteří byli v zajetí Turků bylo vysvobozeno, mezi nimi několik tisíc dětí.

Druhého dne král polský slavným průvodem vjel do města. V kostele poklekl a zanotil „Tebe, Bože, chválíme“, a všichni zpívali s ním. Lidé líbali králi ruce, nohy i plášť. On sám psal své manželce: „Vítězství je opravdu veliká milost Boží. Chvála čest budiž jemu na věky!“

Od této bitvy král Soběski nosil stále obraz Panny Marie u sebe na prsou.

Na poděkování za toto vítězství zavedl papež Inocenc XI. svátek Jména Panny Marie.

14. září

Zpovídala se denně.

(Erna Haiderová narodila se r. 1916 v Mnichově, zemřela r. 1924 neštěstím na kole.)

Erna byla malá dívenka. Na cestě do školy ráda se zastavila v kostele, aby Pána Ježíše ve svatostánku pozdravila a mu řekla, že Její má ráda. Velice ji bolelo, když viděla, že kostel je prázdný.

Od Ježíše se naučila býti laskavou ke všem lidem i k cizím. Ráda pomáhala. Jednou viděla starší ženu, jak s velikou námahou nesla koš prádla po schodech. Erna hned přiskočila a zanesla stařence koš až na půdu.

Svého anděla strážce Erna uctívala. Každý večer se mu zpovídala ze všech chyb a poklesků, kterých se dopustila přes den. Doporučovala to

Gviener

ERNA HAIDEROVÁ

také jiným děvčatům, aby se andělu strážci vyznaly z hříchů svých a potom hříchů litovaly. Tím je chtěla naučiti, aby každý večer zpytovaly své svědomí.

K chudým byla Erna velice laskavá a štědrá, rozdávala mezi ně chléb, který jí matka dala do školy. Babička jí vypravovala, že nejchudší jsou duše v očistci. Od té doby se Erna snažila, aby dušičkám co nejvíce pomáhala. Plna horlivosti spěchala na hřbitov a u každého hrobu se chtěla pomodlit Otčenáš. Avšak bylo těch hrobů velmi mnoho, proto přestala.

Největší lásku měla k Pánu Ježíši svátostnému. Večer, když šla spát, litovala milého Spasitele, že je v kostele tak sám a opuštěn. Jednou řekla k matce: „Ach, já bych nejraději celou noc byla v kostele, protože milý Ježíšek tam je tak sám a opuštěn a kostel je zavřený.“

Z k a t e c h s m u : Zpytovati svědomí jest vážně se rozpominati kterých hříchů jsme se dopustili. Zvláště máme se rozpominati: 1. kdy jsme se naposledy platně zpovídali a zčali jsme vykonali uložené pokání; — 2. jak jsme zachovali jednotlivá přikázání boží a církevní, a máme-li na sobě který hřích hlavní; — 3. jak jsme plnili povinnosti svého stavu.

Zpytuň bedlivě! Čím déle kdo nebyl u sv. zpovědi, tím větší pílí má vynaložiti na zpytování svědomí. Kdyby někdo zpytoval tak povrchně a nedbale že by proto vynechal při zpovědi některý hřích těžký, zpovídal by se neplatně.

Zpytuň každodenně! Snadno se rozpomíná před sv. zpovědí na hřichy, kdo svědomí zpytuje každodenně. Zpytování svědomí spojené s dokonalou lítostí je nejdůležitější část večer-

ní modlitby. Ukládej se k spánku po každé tak jako by to byla tvá zpověď poslední — a budeš se dobře zpovídati a kdysi šťastně umíratí.

Neštěstí.

15. září

Dne 17. září 1924 byla Erna u babičky na návštěvě. Při tom našla kříž pro umírající a prosila o něj. „Prosím, milá babičko, daruj mi jej, budu jej potřebovatí.“

Večer jela s maminkou na kole ulicemi města. Najednou vrazil do ní jiný jezdec tak prudce, že spadla s kola. Matka přiskočila a pozvedla Ernu. Zdálo se, jakoby nebyla poraněna. Avšak, když se vrátila domů a matka se jí tázala, zdali má bolesti, odpověděla: „Ano, maminko, velice mne bolí zde“ a ukázala na čelo. Brzy se jí udělalo špatně a upadla do bezvědomí.

Na radu lékaře ji odvezli do nemocnice, kde obdržela rozhřešení a svaté pomázaní. Byla stále v bezvědomí; kříž od babičky držela pevně v ruce. Najednou se pozvedla v lůžku, pomalu a zbožně se poznamenala svatým křížem, sepjala ruce a pohlédla k nebi. Potom zas upadla do bezvědomí, z něhož se již neprobrala, až dne 24. září zemřela.

Její spolužačky ji doprovázely ke hrobu a tam jí zpívaly píseň, kterou měla tak ráda: „Ježíšku, ach, přijď ke mně!“

Trp a snášej s Pánem Bohem, co se přes den nahodí těžkého, smutného a bolestného! Není domečka bez křížečka. Zapři sebe sám, vezmi na sebe kříž práce,

křivdy, bolesti — a jdi odevzdán do vůle boží trpělivě za Pánem! Z trpělivosti blaho ti vzejde.

Z katechismu: Musím umřítí. V ráji nebylo smrti. Prvotným hříchem však Adam a Eva pozbyli nesmrtelnosti tělesné nejen sami, nýbrž i my všichni, potomci jejich. „Prach jsi a v prach se vrátíš.“ (1. Mojž. 3, 19.) Tak musil umřítí první člověk, a po něm „na všechny lidi přešla smrt, protože všichni jsme v Adamovi zhřešili.“ (Řím 5, 12.) Smrt jest odloučení duše od těla.

Co pravil Pán Ježíš o hodině smrti?

O hodině smrti pravil Pán Ježíš: „Budte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadáte.“ (Luk. 12, 40.)

Na smrt je připraven, kdo žije v posvěcující milosti. „Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod' nás, Pane!“ Proč se tak modlíme? Leč ani náhlá smrt není věčným zlem pro toho, kdo je aspoň bez hříchu těžkého. — Vzácným je dobrodiním, může-li kdo zemřítí svátostně zaopatřen. Tak se umírá doslovně „s Pánem Bohem“. — „Spořádej dům svůj, neboť umřeš.“ (4. Král. 20, 1.) Opatrný spořádá závčas pozemské záležitosti své pro případ smrti. Poslední vůle neboli závěť se pořizuje ústně nebo písemně.

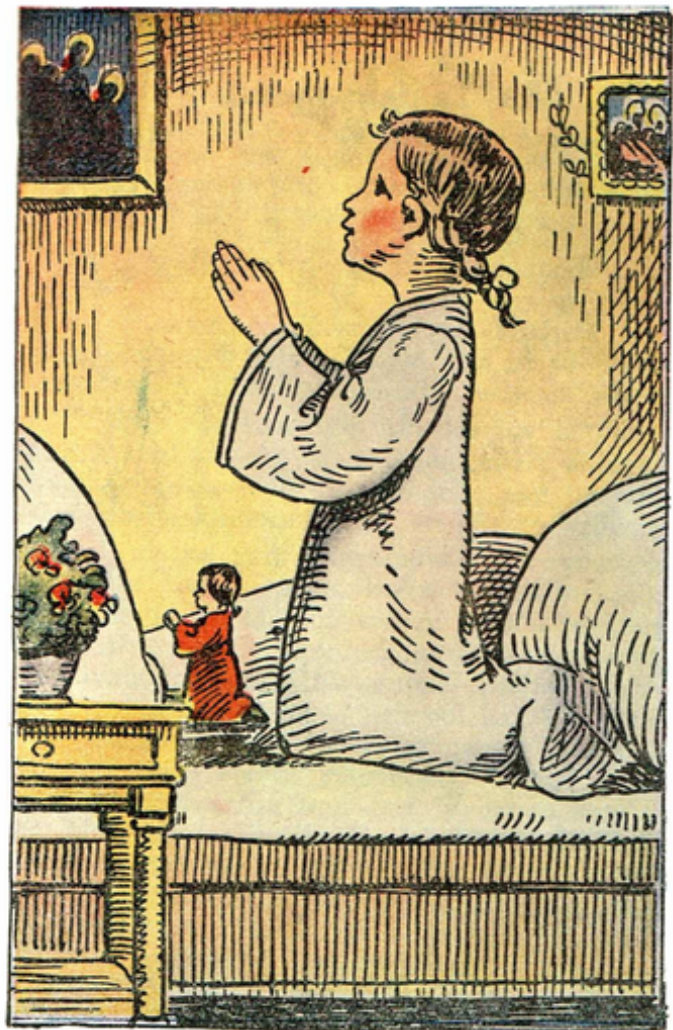
V poslední hodinu při rozžaté hromnici: Bože, buď milostiv mně hříšnému! — Ježíši, v tebe věřím. Ježíši, v tebe doufám. Ježíši, tebe nade všechno miluji. — Pane Ježíši, přijmi ducha mého! — Ježíši, Maria, Josefe vám daruji srdce své i duši svou. Stůjte při mně v posledním boji. S vámi ať odejde v pokoji duše má!

Kam odchází duše hned po smrti?

Hned po smrti odchází duše před boží soud.

„Uloženo jest lidem jednou zemřítí, a potom bude soud.“ (Žid. 9, 27.) Posmrtný soud boží slove tajný nebo soukromý. Po soudu soukromém přichází duše buď do očištěnce nebo do nebe anebo do pekla.

Zwiesel

Dobrá matka.

16. září

(Sv. Terezie Ježíšková narodila se 2. ledna 1873, zemřela 30. září 1897; měla tedy teprve 24 roků, ale její krátký život je pro nás, zvláště pro děti, velice poučný.)

Když malá Terezie se narodila, modlila se její matka: „Pane Bože, nedej, aby se duše její nikdy neposkvřila smrtelným hříchem. Raději ji povolej k sobě již nyní, jak jsi to učinil našim čtyřem dětem, které již vlétly do ráje.“

Zdálo se, že Pán Bůh vskutku povolá Terezičku k sobě, neboť vážně onemocněla a lékař poradil jako poslední prostředek, aby opatřili dítěti dobrou kojnou a čistý venkovský vzduch.

Její matka paní Martenová si vzpomněla na jakousi hodnou ženu, která bydlela několik kilometrů od města. Bez váhání vydala se k ní sama pěšky, jakmile se rozednilo. Láska mateřská jí dodávala zmužilosti. Na osamělé pěšině potkala dva pobudy. Jiný bý se jich polekal. Vypadali jaksi podezřele. Ale matka se nebála. Co byl její život proti životu milovaného dítěte?

Konečně spatřila toužebně hledanou chatu. Paní Martenová vkročila dovnitř. Přednesla svou naléhavou prosbu. Avšak narazila na tuhý odpor venkovanky, nebo spíše jejího manžela. Musela vyslechnouti tisíce planých námitek, než bylo dáno svolení.

Když konečně manžel řekl „ano“, vydaly se obě ženy spěšně do Alenconu. Pojednou je vy-

řušilo z rychlé chůze jakési volání. Ohlédly se. Syn venkovanky běžel za svou matkou a křičel sotva dechu popadaje: „Tatínek vzkazuje, aby ses vrátila. Nedovoluje ti, abys odcházela!“

„Jdi, vyříd' tatínkovi, aby si hleděl svého!“ odpověděla s prudkým posuňkem pohněvaná venkovanka. Obrátila se a pokračovala rychle v započaté cestě. Její muž, který měl přece jen dobré srdce, byl zatím doma trápen výčitkami svědomí. Proto pospíchal za ní, aby napravil svou chybu. Brzy dohonil obě ženy. Smířen a uklidněn nenamítal už ničeho a šel s nimi až do Alenconu, aby viděl, jak všechno dopadne.

Konečně byli u cíle. Přišli právě, když Tezezička — jak se zdálo — umírala.

Paní Martenová byla zdrcena. Co činiti? Neměla by ještě poprositi Pána Boha, aby pomohl?

Šla tedy do svého pokoje a vrhla se na kolena před soškou sv. Josefa — hlasitý pláč byl celou její modlitbou.

Potom se vrátila plna důvěry a velice se zaradovala, když viděla, že dítě se opět sbírá, opět se zotavuje v náručí kojné. Ale její radost byla velice krátká. Dívenka klesla zase bezvládně na kolena té, která ji kojila; ani jedině známky života ani jediněho dechu...

A přece zarmoucená matka měla ještě tolik síly, aby poděkovala Pánu Bohu, že dal tak sladkou a klidnou smrt její milované dcerušce.

Zdá se, že nebe čekalo na tento poslední úkon odevzdanosti do vůle Boží. Najednou malá Terezie otevřela oči a usmála se na matku. Byla uzdravena!

Terezie zotavovala se rychle na čistém venkovském vzduchu. Rodiče přicházeli často do vesnici podívat se na svou dcerušku.

Avšak Marie a Pavlina, starší sestry její, které byly již v ústavě ctihodných Sester z řádu Navštívení v Mansu, neměly toho štěstí, aby viděly svou sestřičku. Za to o prázdninách měly vždy velikou radost, když mohly jíti na procházku k ní.

Dobré skutky.

17. září

Sestra Marie přišla z ústavu. „Cos nám přinesla?“ tázaly se Terezie a Celina, mladší sestra. A co vytáhla Marie z kabelky? Vypadalo to jako růženec, ale mělo jen deset perel, které se daly posunovati. „Co je to?“ tázala se Celina. — „To je řetízek darů pro Ježíška. Dejte dobře pozor. Pokaždé, když z lásky k Němu něco dobrého vykonáte, stáhnete jednu kuličku. Budeme počítati, kolik dáreků nabídneme Pánu Ježíši.“ ●

„Rozumělaš tomu?“ tázala se Celina své sestřičky. — „Ano, rozuměla,“ odpověděla Terezie. „když mi přijde pokušení k netrpělivosti, řeknu: „Ne, Ježíši, z lásky k Tobě se nechci rozhněvati!“ a hned stáhnou jednu perlu dolů. Aneb kdybych chtěla jísti něco sladkého, řeknu: „Ne, to nyní neudělám, obětuji to Pánu Ježíši,“ a zase stáhnou jednu perlu.“

„To však budeme míti mnoho práce,“ řekla Celina, „ale chceme to dělati společně a nikomu o tom nepovíme!“

Kdysi v neděli byla Terezie na procházce v polích. Tam si natrhala mnoho kvítí: sedmikrásek, vlčích máků, chrp atd. Přišla domů s velikou radostí a těšila se, že si z květin udělá kytici. Tu však babička žádala od ní její květiny, aby jimi ozdobila svůj oltářík. Terezie uposlechla a bylo viděti, jak ochotně odevzdává květiny, jednu po druhé až do poslední. Její srdce bylo obětavé. Ale jakou bylo pro ni obětí, když se měla zřici těch květin, nevěděl z

Zucner

domácích nikdo. To tušila jen Celina, která znala svou setřičku až do hlubin její duše. Terezička sice nedala na sobě nic znáti, ale když Celina se jí otázala, svěřila se jí se vším. Vyznala, že bylo pro ni velikým sebezapřením, když jí byly odňaty všechny květiny. Proto si to počítala mezi veliké oběti, veliké „záslužné skutky“.

18. září

Smrt matčina.

Malá Terezie byla na světě teprve čtyř roky, a přece již věděla, že země je pouze vyhnanstvím. Velice záhy poznala Terezička, co je loučení. Nepřítomnost sestry Pavlínky, která dlela v pensionátě (ústavě pro dívky) při klášteře Navštívení P. M. v Mansu, byla pro ni velice trapnou. Často bylo viděti děvušku na pavlači jejího pokoje, jak se dívá k nádraží. Jednou se jí tázala Marie: „Co zde děláš, Terezičko?“ — A dítě smutně odpovídalo: „Dívám se, zdali se nevrací Pavlínka.“

A přece toto odloučení bylo pouhým stínem toho, co jí čekalo. Matka onemocněla. Terezie byla často posílána se svou sestrou Celinou k přátelům. Tyto návštěvy její dětskou mysl nerozptýlily. Právě naopak. Naplnily ji záдумčivostí.

Kdysi z jitra přišla si pro ně jak obyčejně známá paní, aby je odvedla do svého bytu. Cestou si vzpomněla Celina, že se ještě nemodli-

ly. Naklonila se tedy ke své sestřičce a tiše se jí tázala: „Máme to říci, že jsme se ještě nemodlily?“ — „Ano,“ odpověděla Terezička.

Celina oznámila tedy paní, co ji znepokojovalo. Když přišly do domu, zavedla je paní do velkého pokoje, aby se tam modlily, a odešla. Tu poznala Terezie po prvé, co znamená, ztratiti matku. Plná úzkosti a zármutku, pravila své sestře: „Ach, jak zcela jiná jest naše maminka; ta by nás jistě nenechala samotny, ale modlila by se s námi.“

Dne 28. srpna 1877 rozloučila se paní Martenová s tímto životem. Na smrt byla připravena dobře a v čas přijala svaté svátosti.

Po pohřbu vrátily se děti domů. Seděly mlčky, pohříženy ve hluboký smutek. Dobrá chůva byla dojata jejich utrpením. Proto povzdychla soustrastně: „Ubohé děti, již nemáte matky?“ Na to se Celina vrhla do náručí nejstarší sestry Marie a pravila: „Nuže, budiž ty nyní mou maminkou!“ Terezie byla zvyklá dělati všecko podle Celiny. Proto chtěla učiniti totéž, zvláště když Marie byla její kmotřenkou. V tom však pohlédla na Pavlínu a vidouc, že by se cítila opuštěnou, kdyby neměla dcery, položila svou hlavu na její prsa a zvolal: „Pavlíno, budiž ty zase mou matinkou!“

Pan Marten přijal smrt své manželky s podivuhodnou odevzdaností do vůle Boží. Odstěhoval se do Lisieux, kde bydlil jeho švagr, pan Guérin.

Když se s domovem loučili, řekl otec: „Hle, Terezičko, na zemi nemáme domova, který by nám zůstal. Náš domov je v nebi!“

19. září

Vycházky.

Skoro každé odpoledne šla Terezie s otcem na procházku. Lidé se rádi dívali na bělovlasého otce, který vedl za ruku rusovlasou dcerušku. Když je kdysi spatřili cizí lidé a nahlas se divili její kráse, dal jim pan Marten znamení, aby mlčeli. Nelíbilo se mu, že Terezie má slyšeti o sobě chválu, která by pro ni mohla být pokušením k marnivosti.

Na těchto vycházkách nikdy nezapomněli navštívit Nejsvětější svátost Oltářní. Jednou šli do toho kostela, podruhé do jiného.

Cestou se Terezie tázala: „Tatínku, proč jsi řekl Marii, aby pokaždé zaplatila hned obchodníkům, u kterých kupuje?“

„Milá princezničko,“ odpověděl otec, „nesmíme žít na cizí útraty. Je to spravedlivé, když druhý nedostane, co si zasloužil? Poslyš, co se kdysi stalo. Je to velice smutná, ale pravdivá událost.“

Jakási vdova měla čtyři děti. Nejmladšímu byly sotva dva roky. Byla modistkou, to jest upravovala dámské klobouky a jiné věci kterými se dámy strojí. Pracovala ve dne v noci, aby vydělala chléb pro svou rodinu. Dámy však špatně platily, ano, některé neplatily vůbec. Upomí-

nala je dvakrát, třikrát, ale marně. Poněvadž byla svědomitá a chtěla zaplatiti svým vlastním věřitelům, stalo se jednoho dne, že neměla co jísti a také její děti musily jíti bez večere spát. Několik měsíců trvala v její rodině veliká bída. Konečně nešťastná žena hladem zemřela a zanechala po sobě čtyři malé sirotky.

Zatím co otec vypravoval, svěsila Terezie hlavu a plakala.

„Tatínku,“ tázala se, „co máme činiti, aby se to již nestalo?“

„To musíme činiti, co pravil Tobiáš ke svému synu; jeho slova mi utkvěla v paměti již od mládí: „Každému, kdo ti bude něco pracovati, vyplat ihned mzdu, ať mzda dělníkova se u tebe nijak nezdržuje.“ (Tob. 4, 15.)

Bylo chvíli ticho. Pak tázala se Terezie znovu: „Tatínku, proč chodíš na mši svatou v zimě v šest hodin? Mohl bys jíti až později.“

Ovšem, že bych mohl jíti až později, má Terezičko. Ale raději chodím na šestou, protože je to mše svatá chudých!“

„A proč ji tak jmenuješ?“ — „Protože je to jediná mše svatá, na kterou mohou přijíti také služebníci a dělníci. V pozdějších hodinách jsou již zaměstnání prací. — Kromě toho mám ještě jiný důvod, abych si přivstal. Chci činiti pokání. Kajícími skutky dáváme Pánu Bohu náhradu nejen za své vlastní hříchy, nýbrž i za hříchy jiných lidí, kteří jsou zlí a mají duši

poskvrněnou hříchů. Když za ně přinášíme oběti a obětujeme kající skutky, pomáháme jim, aby jejich duše byla zase od hříchů očištěna.“

Terezié se zamyslíla. Že kajícími skutky člověk sám sebe napravuje a přináší Ježíškovi za sebe oběti, již věděla. Ale že tytéž skutky mohou zachraňovati hříšníky a pomáhati, aby jejich duše byla vrácena prvotní kráse — to jí bylo něco nového.

V tu chvíli přišli naši poutníci k vodě, v níž kvetly krásné lekníny. Najednou bylo slyšeti šplouchání.

„Co to?“ tázalo se dítě. V témž okamžiku spatřilo, jak jejich psíček vystrkuje hlavu z vody mezi lekninovými květy. Pan Marten se smíchem zavolal psa, který se ihned vrátil. Voda z něho jen cřčela.

„Ty vypadáš pěkně, chudáčku Tome,“ pravila Terezié. „Jen buď nyní potichu a neotřepávej se příliš blízko nás!“ — Sotva to dořekla, začal se Tom válet v prachu na zemi. V okamžiku byl tak zašpiněn, že ho nebylo ani poznati. Poobal se hromadě bláta.

„Ten je škaredý!“ vykřikla Terezié. Načež otec pravil: „Ano, je škaredý, protože si to sám udělal, a služka Viktorka bude míti velkou práci, než ho zase z bláta očistí. Vidiš, princezníčko, to je obrázek duše, která se poskvrnila bahnem hříchů a která potřebuje, aby laskavá ruka jí přispěla na pomoc.“

„Dnes je pondělí! Jak ráda bych byla na místě naší Viktorky, abych u dveří obsluhovala chudé! To bude zase u našich dveří nějakého zvonění!“ Tak volala Terezie, sotva se ráno probudila.

Toho dne čekával totiž veliký zástup chudých, kteří si přicházeli pro týdenní almužnu, která jim bývala poskytována.

„Maminko, mohla bych chudým donášeti almužny?“ prosila Terezie svoji „maminku“.

Nad touto prosbou malé dcerušky se Pavlína na okamžik zastavila. Potom odešla a vyhledala Marii, která sázela právě v zahradě květiny.

„Co tomu říkáš?“ tázala se, „kdybychom Terezičce dovolily, aby odnášela chudým almužnu? Je pro děti velice dobré, když se učí lásce k bližnímu.“

„Máš pravdu. Je jistě dobře, když budíme v dětském srdéčku soucit s chudými. Děti, kterým nic nechybí, ani nevědí a netuší, co musí vytrpěti chudí a nešťastní.“

Po této poradě vrátila se Pavlína k Terezii, která úzkostlivě čekala na její rozsudek. Jak byla šťastna, když se dověděla, že bude zastupovati služku a pomáhati ubohým žebrákům!

Kdykoliv uslyšela zvonek, poskočilo jí srdce radostí. Otevřela polehoučku dveře a rozdávala chléb s přívětivým úsměvem, ve kterém se jevila uctivost a láska, která dojímala až k slzám.

Ale jednou přiběhla s pláčem k sestře Pavlíně: „Pavlíno, je tam chudá žena; je bledá a v náruči má nemocné děťátko!“

A pohledem plným úzkosti prosila o dovození, aby směla dáti větší almužnu. Mileráda to Pavlína dovolila. Jaká radost pro Terezičku! Za malou chvíli vrátila se opět k sestře a radostně jí vykládala, jak vroucně a srdečně jí žebračka děkovala a jak na ni svolávala Boží požehnání.

Později, když jí bylo již patnáct roků, přijala se svou sestrou Celinou nejenom blahopřání chudého starce, nýbrž i jeho požehnání. Stalo se to takto: Pan Marten vzal jakéhosi chudého starce na nocleh. Když jej ráno s hojnou almužnou propouštěl, poklekly obě sestry u nohou vděčného stařečka. Požehnal jim a svolával na ně Boží požehnání. — A opravdu provázelo je hojné požehnání Boží na pouti životem.

21. září

Neděle.

Neděle se světla v rodině pana Martena velice přísně. Jídlo bylo toho dne velice prostinké, aby také služka mohla jíti na služby Boží. Ať byly ve městě jakékoliv radovánky, Terezie se jich nezúčastnila nikdy. Místo nich šla odpoledne s otcem a sestrami na procházku. Ať bylo slyšeti v dálce hudbu, která jiné děti vábila ke kolotoči, ať prodavači lákali silně mládež ke svým krámkům, Terezie se přivábiti nedala. Její otec v neděli nikdy ničeho nekupoval a nikam

v neděli pro zábavu povozem necestoval. Byl velmi svědomitý. Chránil se, aby sám v neděli nepracoval a jiným aby nezavdal příčiny k nějaké práci.

A přece byla neděle krásným a radostným dnem pro Terezii a pro celou rodinu.

Dopoledne chodívala Terezička s otcem na velkou mši svatou. Měli své místo v lavici. Když začalo kázání, šli blíže ke kazatelně, protože jejich lavice byla od ní příliš daleko. Naléztí nové místo nebývalo vždy snadným. Ale dobří lidé nabídli pokaždé ochotně místo malé Terezii a jejímu otci.

Pan Guérin seděl v lavici, určené pro starosty úřadu zádušního. Byl vždycky velice rád, když viděl, že přichází Terezie se svým otcem. Nazýval Terezii otcovým „slunečním paprskem“. Ona si však nevšímalá, zdali se někdo na ni dívá. Svou mysl upoutala ke slovům kněze, který kázal. První kázání, kterému zcela rozuměla a které jí velmi došlo, bylo o přehořkém utrpení Páně. Tehdy jí bylo pět šestého roku. Od té doby naslouchala slovu Božímú vždy horlivě a s porozuměním.

Neděle velmi rychle ubíhala a Terezie bývala veselá až do večerní pobožnosti. Avšak od začátku večerních služeb Božích zmocnil se jí veliký zármutek. Vzpomněla si, že ráno nastane opět všední život, práce a učení. Při těchto myšlenkách pocítovala, že země je vyhnanstvím.

Proto toužila po klidu nebeském, kde bude neděle bez konce.

Cestou z chrámu Páně byla vždy jedna ze sester pozvána k sestřenicím, aby u nich ztrávila nedělní večer. Když přišla řada na Terezii, bylo to pro ni vždycky velikou radostí.

Jednou se vracela s otcem z takové návštěvy a dívala se na hvězdy. Tímto pohledem bývala zrovna nadšena a jako u vytržení! Velice ráda pozorovala souhvězdí Oriona, které má podobu písmene T. Jednou pravila otci: „Podívej se, tatínku, moje jméno je napsáno na nebi!“

Potom prosila otce, aby ji vedl, aby se nemusila dívat na zemi. Šla, hlavinku měla obrácenou k obloze a dívala se upřeně na hvězdičky. Ani na chvíli s očima nespustila.

22. září

Veliká oběť.

Jednoho dne seděla Pavlína u okna a vyšívala. Terezička přišla k ní, objala ji a pravila: „Já tě mám velmi ráda, moje drahá maminko!“ — „Ale, vždyť ty ani nevíš, co to je mít někoho ráda“, odpověděla Pavlína. — „Vím, vím, já tě mám velmi ráda, a tatínka mám velmi ráda, a Marii a Celinu a kuřátka, všechno, všechno! Ale teď již nedovolím, aby mně vás někdo vzal!“ — „Co tím míníš?“ tázala se Pavlína. — „Hle, maminku jsem také měla velmi ráda a smrt ji vzala.“ — „Tak to je na světě, Terezičko.

Všechno, co máme rádi na tomto světě, nám mohou vzíti, proto máme jen Toho milovati, který zůstává na věky.“ — „A kdo je to?“ tázala se Terezie. — „Ježíš Kristus,“ odpověděla Pavlína a její tvář zářila jako nebeským světlem.

Jednou byla zabrána do své práce. Marie a Pavlína šeptaly si cosi v koutku. Najednou promluvila Marie hlasitěji a Terezie se při těch slovech zachvěla. Marie totiž pravila: „Má drhá Pavlínó! My jsme se od sebe nikdy neodloučily. Jak budu žítí bez tebe, když vstoupíš ke karmelitkám?“ — „Proč mi to říkáš?“ dí na to Pavlína. „Srdce mi při tom puká! Vždyť víš, že odcházím jen z lásky k Pánu Bohu. Nikdy, nikdy bych se neodvážila odloučiti se od vás všech, kdyby nešlo o povolání do kláštera. Ty budeš těšiti maličkou,“ pravila tiše a ukázala na Terezii. „Je tak útlocitná!“

Při těchto slovech upustila Terezie péro a s pláčem objímala Pavlínu a volala: „Ne, ne, já tě nepustím! Neodcházej! Počkej, až budu veliká a půjdu s tebou! Prosím, prosím, neodcházej! Počkej na mě!“ — „Ale Terezičko,“ pokárala ji Pavlína, „tak mluvíš, když Pán Ježíš něco od nás žádá? Ode mne žádá, abych jen pro Něho žila, a proto jest mi i od tebe se odloučiti, milá Terezičko. A od tebe žádá, abys se odloučila ode mne.“ — Terezie plakala tiše. Cítila, že Pán Ježíš tuto oběť od ní žádá, ať to bolí jakkoliv. Dlouho bojovala ve svém srdci, až konečně řekla „Ano“. Potom pošeptala Pavlí-

ně: „Máš pravdu, máme milovati jen Toho, který zůstává na věky.“

Pavčina vysvětlila Terezií dopodrobna život v klášteře karmelském: „Hle, za našich dnů nelze utíkati na poušť, jako dělali dříve. Ale církev sv. se postarala, aby tento poustevnický život se udržoval v rádech řeholních. Kláštery staly se náhradou za poušť. Do nich se nikdo nepovoláný nedostane. Karmelský klášter je zavřen železnou mříží. Každá karmelitka má v něm světničku pro sebe. Celý život je zasvěcen modlitbě, práci a umrtvování. Zbytečných starostí o věci pozemské nemají. Lůžkem je obyčejný slavník, položený na prknech. Dvě lavice jsou místo židle a místo poličky. Džbán a lampička doplňují tento prostý nábytek. Také strava je prostá. Maso nikdy. Vždycky jen luštěniny nebo zelenina.“

Takto popisovala Pavčina klášterní život. Oči Tereziiny zářily nadšením. Poznávala, že to vše stačí pro život pozemský. Čím méně máme, tím jsme šťastnější. Pohrdala radostmi pozemskými a těšila se na radosti nebeské.

23. září

Nemoc.

Den loučení se přiblížil. Byl to den 2. října 1882, den slzí a požehnání.

Pan Marten provázen svým švakrem a svou dcerou Marií, ubíral se ke klášteru, aby obětoval Ježíši Kristu jeho první vyvolenou nevěstu.

Terezie, vedená paní Guérinovou, šla s druhými sestrami a sestřenicemi na mši svatou. Všechny plakaly v kostele tak usedavě, že to bylo lidem nápadné. Zvláště velice truchlila Terezie.

Ještě více vzrostla její bolest odpoledne, šla totiž navštívit svou „matičku“ Pavlínou, která se v klášteře jmenovala „sestra Anežka Ježíšova“. Terezie byla zvyklá, hovořiti s ní dlouho a pověděti jí všechno, co měla na srdci. Ale v klášterní hovorně poznala, že ten krásný čas se již nevrátí. Klášterní pořádek nedovoloval Pavlíně, aby s ní dlouho mluvila.

Terezie zvítězila i nad tímto žalem, jako zvítězila nad zármutkem při smrti matčině a obětovala jej často Spasiteli. Ale její útlé zdraví bylo tím silně otřeseno. Cítila stálé a prudké bolení hlavy. Snášela je po několik měsíců bez jediného slova nářku.

Když kdysi otec cestoval s Marií a Leoníí, zůstala Terezie s Celinou v rodině pana Guérina a těžce se rozstonala. Bolesti hlavy byly prudké a tělo bylo zachváčeno neobyčejným třesením, které trvalo celou noc. Tereziin strýc a teta, kteří nemocnou ošetřovali telegrafovali panu Martenovi. Vrátil se s největší rychlostí. K svému zármutku našel svou princezničku ve stavu beznadějném. Domníval se, že mu již zemře.

S velikými obtížemi byla nemocná přenesena do otcovského domu. Tam se odehrávaly srdcervoucí výjevy, protože nemoc byla — podle slov lékařů — nevyléčitelná!

Zatím se blížil den obláčky, to jest den, kdy sestra Anežka Ježíšova měla býti oblečena v řeholní roucho. Před Terezičkou se nikdo neodvážil o tom ani promluvit. Všichni se báli, že by ji zarmoutili, protože na slavnost nemohla. Terezička však pevně doufala, že jí Pán Bůh dopřeje té útěchy, by viděla toho dne svou milou Pavlínu.

A skutečně bylo jí toho dopřáno. Nejen uviděla svou „matičku“ a ji objala. Sedla si též na její klín, skryla se pod její bílý závoj, zatím co Pavlína ji hlacila a jí projevovala svou něžnou lásku.

Když Terezičku odvezli z kláštera domů, musila opět ulehnouti. Druhého dne trápila ji nemoc ještě s větší prudkostí než dříve. Lékaři prohlásili, že se jim taková nemoc ještě nevykytla. Domáci se domnívali, že snad zlý duch způsobil tuto nemoc malé Terezii. Poněvadž nemohl zvítěziti nad její duší, chtěl jí uškoditi aspoň na těle a učiniti ji neschopnou pro záměry Boží.

Marie, Leonie a Celina ošetřovaly milou sestřičku co nejpečlivěji. Ale marné bylo jejich úsilí, zachrániti její život. Všechny lidské prostředky zklamaly.

Terezička bledá a sesláblá ležela v pokoji ozdobeném bílými záclonami. Blízko u jejího lůžka stála na čestném místě socha P. Marie.

Jednoho dne vstoupil otec do její světnice. Byl velice smutný. Podal Marii několik zlatých

penízů. Měla psátí do Paříže, by tam v chrámě P. Marie bylo slouženo 9 mší svatých za uzdravení jeho princezničky.

Za této devítidenní pobožnosti bylo jednou ráno — v neděli 13. května 1883 — Terezii tak

zle, že již svých sester ani nepoznávala. Marie se domnívala, že sestřička již umírá. S pláčem poklekla k nohám Neposkvrněné Panny a modlila se tak vroucně jak se dovede modlití jen matka, když prosí za život svého dítěte. Leonie a Celina učinily podobně. Malá nemocná s rukama sepjatýma se také obrátila k Panně Marii a prosila, aby se nad ní smilovala.

Najednou, předivná věc! Socha jakoby pro Terezii oživila. Nemocné dítě vidělo Pannu Marii, jak k němu pokročila a líbezně se na ně usmála. Její obličej byl nevýslovně krásný a přívětivý. Přesladký úsměv nebeské matky pů-

sobil na Terezii jako hřejivý paprsek sluneční po bouři. V tom okamžiku cítila se úplně zdravá, všechny bolesti rázem přestaly a slzy radosti a vděčnosti vytryskly jí z očí.

24. září

První sv. přijímání.

Terezie byla uzdravena. Aby se zotavila, poslal ji otec na venkov k rodině z příbuzenstva. Všichni jí měli rádi. Co si jenom přála, to jí splnili. Zacházeli s ní opravdu jako s princezničkou.

Když jí konečně některé paní chválily: „To je hezké děvčátko! Opravdu, jako anděl!“ zarděla se Terezie a řekla si: „Hle Pavlína v klášteře se modlí a postí a ty zde žiješ, jako bys chtěla míti na světě ráj!“ Ne, to nechtěla. Chtěla oběti přinášeti z lásky k Pánu Ježíši. Jak ráda Ho chtěla přijmouti, ale měla čekati ještě celý rok.

Jednou se vrátila z kláštera, kde navštívila Pavlínu. Její tvářička hořela nadšením. „Teď vím, co mám udělati“ řekla sestře Marii. „Pavlína mi řekla, že mám svoji duši ozdobiti samými květinami. Až přijde Pán Ježíš do mého srdce, bude míti z toho radost.“ — „To jsem zvědavá, jak to uděláš?“ tázala se Leonie. „Víš, dříve jsem počítala své oběti na růženci. Teď bude každá oběť květinou.“ — „Nejraději mám růže.“ — „Ale, ale, růže...! to by již bylo třeba velikých obětí na příklad neplakati — to by

byla snad růžc!“ — „Snad bych mohla začít se sedmikráskou na příklad: nejisti čokoládu, neb seděti rovně.“

První svaté přijímání! Jak sladké bylo toto první spojení malé Terezie se svátostným Ježíškem! Stále jej utěšovala: „Miluji tě, můj Spasiteli a daruji se ti úplně a, na vždy!“ Obětovala mu celé své srdce a on jí dal své. Obě srdce se stala srdcem jediným — — —

Terezie cítila, že je zaplavena milostmi a její radost byla tak veliká, že jí z očí proudily slzy. Její udivené družky tázali se potom vespolek: „Proč asi plakala? Je snad něčím znepokojena? — Ne, ale snad se jí stýská po zesnulé matince nebo po sestře, která je karmelitkou a kterou tolik milovala.“

Nechápaly, že lidské srdce je příliš slabé a neschopné, aby bez slzí mohlo snést nebeské štěstí a blaženost.

Jak by jí mohla v onen den zarmucovat nepřítomnost matčina? Nebe se snížilo do jejího srdce. Když přijala návštěvu svého Ježíška, přijala jaksi také návštěvu své milované matky. Neplakala ani pro nepřítomnost své sestry Pavlíny. Byla s ní duchovně spojena, protože v tutéž hodinu činila Pavlína na Karmelu svaté sliby řeholní, jimiž se zasvětila navždy Ježíši Kristu.

Byla to tedy jenom radost hluboká a nevýslovná, která naplňovala její srdce. Všecky krásné dary, které dostala a všecky pozemské věci

připadaly jí jako nic proti jejímu nebeskému štěstí.

Po tomto nezapomenutelném dni měla Terezie jediné přání: aby brzy směla opět přijmouti svátostného Spasitele do svého srdce. Na každé sv. přijímání se připravovala velice horlivě.

25. září

Útrapy duševní.

Jednoho dne šla celá rodina na procházku. Jeli několik hodin vlakem až k moři. Sestry byly veselé. Jenom Terezie byla smutná. Co se jí stalo? — Brzy po prvním sv. přijímání zmizela z jejího srdce veškerá radost. Trpěla hroznou úzkostí svědomí. Stále ji trápil strach, že její myšlenky, její nejobyčejnější skutky jsou samé hříchy. Byla to nemoc duševní. Ale Terezie nevěděla, že to je nemoc, proto se tak velice trápila.

Dne 14. června měla býti biřmována a Marie jí k tomu připravovala. Terezie poslouchala.

„Vidíš“ praví Marie, „až přijde Duch svatý do tvého srdce, jistě tě zbaví všech úzkostí. Neboť On je Duch síly.“ — „Kéž mi pomůže! Víš, Marie, že miluji Ježíše a že se snažím, abych se varovala hříchů, ale nejde to. Jsem tak citlivá, že nemohu přemoci pláč a potom mne stále trápí ten strach před hříchy.“ — „Hle, Terezko“, těšila ji Marie, „apoštolé byli stále s Pánem Ježíšem, také Ho milovali, a přec byli slabí.“ — „Ano, ano, jako na příklad Petr.“ — „Tak vi-

diš, ale když Duch sv. na ně sestoupil, nebáli se již ničeho!“ — „Tak Duch svatý i mne může posílniti“ těšila se Terezie.

Den před biřmováním šel pan Marten s Terezií na procházku. V zahradách kvetly růže, vzduch byl naplněn vůní a slunce svítilo. „Princezničko“ začal tatínek, „dnes jsi ještě maličká, ale zítra již ne. Dej dobře pozor, zítra tě pan biskup bude pasovati na rytíře. Potom budeš vojínem Kristovým. Musíš přemáhati slzy. Duch svatý tě posílí.“

Vojín Kristův.

26. září

Druhého dne, když Terezie klečela u oltáře a pan biskup na ni skládal ruce, cítila sílu Ducha svatého. Vrátila se od oltáře a řekla: „Ježíši, teď jsem tvým vojínem, nebudu se báti, a jen pro Tebe chci žítí a zemřítí!“

Avšak Duch svatý neproměňuje duše v jeden den. Duše musí růsti pomalu jako květina. Tak též Terezie necítila sílu Ducha svatého najednou, ale denně v ní rostla.

Jednoho večera brzy po biřmování přišla k ní Marie a pravila: „Terezičko, musím ti něco říci, co tě bude velice boleti.“ Terezie polekaně na ní pohlédla. „Ano, sestřičko, obdrželas sílu Ducha svatého, abys mohla sama kráčet svou cestou. Pán Bůh mne volá, — i já půjdu do kláštera.“ — „Maria, Maria“ naříkala Terezie a plakala hlasitě. „Co se mnou bude.

Kdo mi bude raditi a pomáhati v mých úzkostech a hříších?“ — „Poslyš, Terezičko, to nejsou žádné hříchy. To je nemoc duše. Pán Bůh ji na tebe dopustil jako zkoušku a může tě uzdravit každým okamžikem, jako tě před tím uzdravil v nemoci tělesné. Z kláštera mohou svými modlitbami mnohem více pro tebe udělati než kdybych u tebe zůstala. Neboť právě proto jdu do kláštera, abych pomáhala duším.“

Terezie přestala plakat. Řekla: „Jsem vojínem Kristovým, chci se přemáhati.“

Jednoho dne šla tedy i Marie do kláštera. Terezie stále myslela na její slova. Snad Pán Bůh ji přec uzdraví z její nemoci duševní. S důvěrou sepjala své ruce a modlila se. Druhého dne ráno vstala a cítila se zdráva. Úzkost a bázeň zmizely. Klid a pokoj uhostily se trvale v její duši.

27. září

Vánoční milost.

Terezie obdržela právě velikou milost a brzy měla z rukou Jezulátka dostati o vánocích milost novou.

Již od smrti matčiny jevila se u ní přílišná citlivost. Často plakala. Spíše to bylo z útlocitnosti nežli ze samolásky.

Přinesla-li z pensionátu méně dobré známky a její otec byl tím zarmoucen, plakala a nedala se potěšiti. Způsobila-li nevědomky někomu bolest, plakala zase. Když se někomu

podářilo ji uklidniti, plakala z lítosti nad tím, že dříve plakala. Ubohé dítě naříkalo si mnoho na tuto svou slabost. Bylo možno s takovou chybou vstoupiti do kláštera?

Ano, vstoupila tam brzo, protože s pomocí Boží přemohla svou chybu. Milý Pán Bůh pomáhal vždycky těm, kteří mu byli věrní. Proto dal Terezii milost, že zvítězila sama nad sebou.

Ve Francii nedostávají děti vánoční dárky pod stromeček jako u nás, nýbrž postaví, než jdou na půlnoční své střevičky ke krbu. A když se vracejí ze mše svaté je jejich první cesta na toto místo, aby viděly, co jim Ježíšek nadělil.

Terezie postavila již na večer své střevičky ke krbu, jak to činívála od prvního dětství. Vždycky našla je naplněné vánočními dárky.

Když se o těchto vánocích vrátila z půlnoční mše sv., zaslechla od svého otce, který býval jindy tak laskavý, slova, která zranila její srdce. Proti svému obyčeji pravil tentokráte: „Je to přece jen příliš dětinské překvapení pro tak velkou dívku, jako je Terezie; doufám, že je to letos naposledy.“

Terezie slyšela tato slova, právě když vstupovala do svého pokoje, aby tam odložila plášť. Celina, která šla s ní nahoru, znala její přílišnou citlivost. Proto jí pošeptala: „Nechod' hned nyní dolů. Počkej raději chvílku. Jinak budeš před tatínkem stále plakati při prohlídce dárků vánočních a pokazíš mu sváteční náladu.“

Terezie však se vzchopila, potlačila slzy, sestoupila do jídelny, radostně vzala své stře-
víčky a před otcem k jeho veliké radosti vyta-
hovala, z nich dárek za dárkem a zářila blaženo-
stí a štěstím. Otec se usmíval a Celina byla všec-
ka udivena. Čekala, že Terezie bude plakati,
ale nestalo se tak.

28. září

Horlivost o duše.

Jednoho dne, když Terezie klečela mezi
otcem a Celinou při mši svaté, pohnul se obrá-
zek v modlitebních knížkách tak, že bylo viděti
jen jeden roh. Terezie pohlédla naň a viděla
jednu ruku ukřižovaného Spasitele, z níž tekla
krev. Napadlo ji: „Hle, Krev Pána Ježíše Krista
teče za duše lidské, ale kdo toho dbá? Já, malá
Terezie se chci v duchu postaviti pod kříž a za-
chycovati kapky krve Kristovy. A potom je chci
darovati duším, s kterými se setkám!“

Když jednou v poledne seděla celá rodina
u stolu řekl pan Marten k Celině: „Ta věc s
oním vrahem mi nejde z hlavy.“ — „Je již od-
souzen?“ tázala se Celina. — „Ano, za několik
dní má býti popraven a stále ještě je zatvrzelý a
tupí kněze, který k němu přichází.“

Terezie naslouchala: „Tatínku, já nic ne-
vím o onom vrahovi. Vypravuj mi něco o něm!“
— „Ale princezničko, to není nic pro tebe. Máš
příliš citlivé srdce.“ Terezie odpověděla: „Jestli
je zatvrzelý a má býti popraven, týká se to nás

všech, přece nemůžeme připustiti, aby duše byla na věky zatracena.“ — „Máš pravdu, princezničko“ řekl otec a nyní vypravoval, jak před několika týdny v Paříži byly zavražděny dvě ženy a jedna dívka. Pachatel byl dopaden a odsouzen k smrti.

Večer než usnula, řekla Celina k Terezii: „Škoda, že nemůžeme k onomu vrahu a muřici dobré slovo, aby se obrátil!“ — „Můžeme se přece modlití a přinášeti oběti“, odpověděla Terezie, „Viš ještě jak jsme dříve počítali oběti na růženci? Teď chceme všechny dobré skutky obětovati za onoho vraha!“ — „Ano, tak učiníme“ řekla Celina.

Zatím zprávy o nešťastném zločinci byly horší a horší. Ale Terezie měla důvěru nezlomnou a v této důvěře pravila k Pánu Bohu:

„Jsem jista, nejmilostivější Pane, že ubohému zločinci odpouštíš, a věřila bych tomu pevně, i kdyby se nevyzpovídal a zemřel bez zevnějšího znamení lítosti. Poněvadž je však první hříšník, o jehož spásu tě prosím, zjev mi nějakým i sebe skrovnějším znamením, že s Tebou smířen odešel z tohoto světa.“

Čekala úzkostlivě. — Z rána dne 31. srpna 1887 měl býti vrah popraven. Více než 30.000 diváků čekalo netrpělivě, kdy bude rozsudek vykonán.

V posledním okamžiku byl přiveden Pranzini. Rozhřešení odmítl. S okovy na ruku i na nohou stál blízko neblahé sekery, kterou měl

býti stát. Již ho chtěli katoví pomocníci povaliti pod sekeru, visící na stroji, když náhle, poslušen vnitřního hlasu, obrátil se k přítomnému knězi a zvolal:

„Velebný pane, podejte mi rychle kříž!“

A líbaje uctivě a vroucně svaté rány Spasitelovy, promluvil krátce, jen kratince: „Zhřešil jsem“.

A kněz na místě Božím odpověděl: „Já tě rozhřešuji.“

Za několik vteřin sekera spadla a byl konec, ale konec kajícího lotra u kříže Páně.

Povolání.

Když Terezie četla o obrácení vraha, cítila nevýslovnou radost, že hříšník se obrátil. „Ó Bože“ tak myslila, „teď již nemohu přestat pracovat na spáse duší.“ A k sestře pravila: „Celino, teď chci celý svět dobýt pro Pána Boha. Teď vím, že nám dal moc, v jeho jménu spasiti duše. Teď se stanu misionářkou!“

Ale jak se státi misionářkou? Napadla jí dobrá myšlenka. Přes den pracovala v domě, utírala prach, zalévala květiny, čistila lampy, šila a konala podobné maličké práce. „Poslyš Celino“ řekla jednou, když právě zalívala tulipány na okně, „kněz proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Pána Ježíše Krista. A malá Terezie proměňuje tyto maličké práce ve slávu věč-

nou.“ — „Ale Terezičko, co jsi sí to vymyslíla?“ smála se Celína. — „Hle, když teď zalévám tulipány z lásky k Bohu, stalo se z této maličkosti něco, co nikdy, nikdy nezanikne, protože to Bůh přijal do svého Srdce.“ — „Je-li tomu tak, tedy ani nemusíš do cizích zemí, abys byla misionářkou, pojd' raději se mnou do Karmelu!“ — „S tebou!“ zajásala Terezie. „Ano, i mne Pán Ježíš povolal. Už to vím dlouho. Chci po celý život pracovati na spáse duší modlitbou a obětmi. Chci vykonati malé a skryté věci, abych nezpyšněla.“

Otec měl již 64 roků a nebyl již úplně zdráv. Jak mu to Terezie měla říci? Čekala až k svátkům svatodušním. Modlila se k Duchu svatému, aby posílil otce k velké oběti.

Po odpoledních bohoslužbách šel pan Marten s dcerami domů. Sedl si na lavici v zahradě. Terezie se k němu blížila. „Princezničko, pojd', sedni si ke mně!“ zavolal na ni. Terezie se třásla, sklopila hlavu a začala plakati. „Ale, co je ti? Nemůžeš mi to říci?“ Povstal a šli spolu zahradou. „Tatínku“ začala Terezie, „Pán Bůh mne povolal! Já... já... mám... chci.“

Pan Marten zůstal státi. Zavřel oči. Věděl vše. Když Terezie viděla jeho slzy, zvolala: „Tatínku, milý tatínku... nemohu jinak! Musím poslechnouti. Musím do kláštera, ačkoliv tě mám tak ráda.“ — „Princezničko, jestli Bůh tě volá, já nechci odpírati. Ale hle, můžeš Pánu Bohu

sloužiti různým způsobem. Tvoje matka svatě žila v rodině.“ — „Ano tatínku, to vím. Ale vím též, že jsem si své povolání sama nedala. Ráda bych byla zůstala u tebe. Ráda bych též byla šla přes moře na misie. Ale Bůh to žádá jinak a Jeho musím poslouchati.“

30. září

Oběť dokončena.

Vstupu do kláštera se postavily mnohé překážky v cestu. Neměla ještě ani patnáct let. Proto představení nechtěli dovoliti. Šla s otcem k panu biskupovi. Ale i ten ji odmítl. Zbyla ještě jenom jedna naděje: požádati přímo svatého Otce. Otec jí slíbil, že ji vezme s sebou na pouť do Říma. A vskutku se tak stalo. Sedmého dne byla audience u papeže Lva XIII.

V prostorné komnatě, obklopen církevními hodnostáři, seděl na vysokém trůně Svatý Otec Lev XIII.

Srdce Terezčino při audienci prudce bušilo a její úzkost ještě vzrostla, když vůdce pouti upozornil, že nikdo nesmí na Sv. Otce promluvíti. Pohlédla na Celinu.

„Jenom mluv přece!“ pošeptala jí sestra.

Za okamžik klečela Terezie u nohou Sv. Otce. Políbila mu nohu, potom ruku a pravila: „Svatý Otče, ráda bych si vyprosila velikou milost.“ Lev XIII. se k ní naklonil. Pronikavým pohledem zpytoval hlubiny její duše.

„Svatý Otče“, začala opět, dovolte mi již v patnácti letech vstoupiti ke karmelitkám.“

V tom zvolal generální vikář z Bayeux, (zástupce tamějšího biskupa), s úžasem a nevolí: „Svatý Otče, je to ještě dítě, které chce býti karmelitkou. Ale představení již zkoumají tuto záležitost.“

„Nuže, milé dítě“ pravil papež, „učiň, jak rozhojnou představení“.

Terezie sepjala ruce na kolenou papežových a prosila ještě vřucněji: „Svatý Otče, když Vy řeknete „ano“, nikdo mi již nebude brániti.“

Lev XIII. pohlédl na ni ještě jednou a pravil, pronášeje s důrazem každé slovo: „Buď klidné, dítě. Vstoupíš, až Pán Bůh bude chtíti.“

Chtěla ještě mluvíti, ale dva vojáci, kteří tu stáli na stráž, pokynuli, aby povstala. Svatý Otec položil ruku jemně na její rty a požehnal jí a ještě dlouho ji sledoval starostlivým a láskyplným pohledem.

Cesta domů byla smutná. Ale brzy přece se tak stalo, jak Terezie doufala. Najednou zmizely všechny překážky. Pan biskup dal svolení a o Velikonocích Terezie vstoupila na Karmel.

Byla poslední den doma. Terezie šla ještě jednou parkem. Loučila se s květinami a se stromy. Ještě jednou pohlédla na louky, které tak milovala: „Již vás neuvidím“ řekla si. Ale

nebyla smutná. Neboť všechno obětovala milému Ježíši.

Druhého dne šli pan Marten, Terezie a Celina na Karmel.

Když Terezie své milované Celině řekla „s Bchem“, poklekla před otcem, aby přijala jeho požehnání. Otec poklekl také a se slzami v očích dal jí své požehnání.

A již se za Terezií zavřela brána kláštera. Všechny řeholní sestry ji uvítaly s hlubokým dojmem. Zdálo se jim, že vidí před sebou anděla.

Všechno v klášteře bylo chudé, ale to se právě Terezii velice líbilo. Její světnička měla jen neúhledný, prostý nábytek. V této chudobě mezi čtyřmi stěnami, vápnem obílenými byla tak šťastna, že by neměnila za statky celého světa.

V klášteře obdržela jméno Terezie Ježíškova. Krátká, ale bolestná byla její cesta životní. Přála si trpěti, aby duše zachránila.

Po osmi letech života klášterního zastihla Terezii bolestná nemoc plicní. Radovala se, když pozorovala, že se blíží konec života. Smrt měla jí otevřít bránu života nebeského. Potom se mělo splnit její přání, že s nebe bude sypat na zem déšť růží (milostí), že bude učit, aby milovali Pána Boha tak, jako jej milovala sama.

Její poslední slova byla: „M ů ě B o ž e... miluji... tě!“

Svátek sv. růžence.

1. Hájna

Jak povstal sv. růženec. Svatý poustevník Pavel žil sám na poušti. Rád se modlival. Ze všech modliteb měl nejraději modlitbu, které nás naučil sám Pán Ježíš: „Otče náš.“ Tuto modlitbu se modlival denně často, ale ne jako mnozí lidé bezmyšlenkovitě, nýbrž uvažoval o slovech této modlitby. Nalézal v Otčenáši tolik hlubokých myšlenek, že se modlil Otčenáš třistakrát denně. Aby se nepřepočítal, nasbíral si na poušti 300 kamínků a dal si je do sáčku, a při každém Otčenáši vytáhl kamínek.

Jiní poustevníci ho v tom napodobili. Později vzali místo kamínků zrnka a navlékli je na provázek.

Svatý Dominik uctíval s velikou láskou Matku Boží. Když ve Valencii studoval, vypukl v městě mor a hlad. Dominik prodal i své školní knihy, aby mohl chudé podělit chlebem. Z toho viděti, jak to byl ctnostný a zbožný student. Později se stal knězem. V jižní Francii zuřilo bludařství. Ve jménu Pána Ježíše a pod ochranou Panny Marie odešel Dominik do těchto krajín, aby tam kázal pravou víru.

Legenda vypravuje, že jednou prosil Pannu Marii, aby mu ukázala, jakým způsobem by bludaře obrátil. Panna Maria ho naučila modlitbě svatého růžence. Dominik založil řád, jenž má po něm jméno: Dominikáni. Členové

tohoto řádu horlivě rozšiřovali modlitbu svátého růžence.

Svátek sv. růžence. Od roku 1400 ohrožovali Turci víc a více Evropu. Přišli z Asie a šířili svoje panství dál a dál. Na svých válečných výpravách vraždili a ničili všechno, co jim přišlo do cesty, a nutili křesťany k odpadu od víry. Kdyby Bůh a Panna Maria nebyli pomohli našim předkům, byli bychom snad dnes pod vládou Turků. Avšak s pomocí Boží zvítězili křesťané nad Turky. Zvláště slavné bylo vítězství u Lepanta v Řecku. Bylo to v říjnu 1571. Zatím co vojáci bojovali, modlily se ženy s vroucností sv. růženec. Svatý otec Pius V. děkoval Panně Marii za vítězství u Lepanta a nařídil, aby první neděle v říjnu byl slaven svátek Panny Marie Růžencové. Od té doby měsíc říjen je měsícem růžencovým a věřící právě v tomto měsíci se modlí horlivě tuto modlitbu.

2. října

Jak se modlití růženec ?

Napřed popros rodiče, aby ti koupili růženec a dej si jej posvětit. Na růženci vidíš kříž. Tam začínáme. Napřed se požehnáme a pomodlíme se „Věřím“. To je starodávná, krásná modlitba z dob apoštolských. Potom se modlíme: „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jakož byla na počátku, nyní i vždycky i na

věky věkův. Amen.“ Tak se modlili již první křesťané.

U kříže vidíme na růženci pět perel: jedna větší, tři menší a zase jedna větší. Při větší se modlíme Otčenáš, u tří malých vždy jeden Zdrávas. Ke slovu „Ježíš“ přidáme u prvního Zdrávasu: „V kterého věříme“, u druhého: „V kterého doufáme“, u třetího: „Kterého nade všechno milujeme.“ Na konec zase se modlíme: „Sláva Otci...“ Potom začne vlastní růženec.

Růženec radostný.

U velikého zrnka se modlíme Otčenáš; potom je deset malých zrněk: „desátek“; u každého se modlíme „Zdrávas“ a po slovu „Ježíš“ přidáme: „Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.“ — Při tom si v duchu představíme, jak archanděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že se stane Matkou Boží, a jak Panna Maria odpověděla: „Aj, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého!“ Radujeme se, že Maria byla tak poslušna Pána Boha a na konec ji prosíme: „Svatá Maria, pros za nás, abychom i my byli tak poslušni jako ty!“

Potom se pomodlíme: „Sláva Otci...“ a následuje druhý desátek: napřed „Otče náš“, po něm deset „Zdrávas“ a ke každému přidáme: „S kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila.“ — Při tomto tajemství si předsta-

víme, jak Matka Boží navštívila svatou Alžbětu v Hebronu, jak se pozdravily, a jak Panna Maria tam pilně pomáhala. Naučíme se druhým s radostí pomáhati.

Třetí tajemství zní: „Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.“ V duchu jsme v Betlémě u jesliček. Hledíme na Ježíška, Panu Marii a sv. Josefa, jak se radují i v největší chudobě. I naše srdce má býti jesličkami, v nichž Ježíšek milostí svou přebývá. „Svatá Maria, nedej, abychom hříchem Ježíška ze srdce vyhnali!“

Čtvrté tajemství: „Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.“ V duchu jdeš Matkou Boží a se sv. Josefem do chrámu. Obdivujeme je, jak zbožně se tam chovají a učiníme předsevzetí, že v kostele se nebudeme ohlížeti, ani šeptati, ani se smáti, nýbrž zbožně se modliti.

Páté tajemství: „Kterého jsi, Panno, v chrámě našla.“ Tři dny trvala pouť z Nazaretu do Jerusalema. Jak znavený byl Ježíšek. A přece se modlil; pozorně poslouchal, jak zákonníci vykládali Písmo svaté a tázal se jich. „Svatá Maria, pros za nás, abychom jako Ježíšek pozorně poslouchali kázání a ve škole pilně se učili náboženství.“

Na konec se pomodlíme „Sláva Otci...“ a tím je radostný růženec ukončen.

Jmenuje se bolestný, protože při něm rozjímáme o bolestech Pána Ježíše a Panny Marie. Začínáme se jej modlití jako růženec radostný. Při pěti desátcích přidáváme:

1. Který se pro nás krví potil.“ Vidíme Pána Ježíše, jak na hoře Olivetské praví: „Smutná je duše má až k smrti.“ Rmoutí se nad hříchy lidskými i našimi. Takovou ošklivost a hrůzu cítí před hříchem, že se potí krvavým potem. „Svatá Maria, vypros nám milost, abychom hříchů svých z celého srdce litovali!“

2. „Který pro nás byl bičován.“ Pán Ježíš je připoután k sloupu. Katané jej bičují, až krev s něho teče. On trpí za hříchy nečistoty. „Svatá Maria, pros za nás, abychom nebičovali tvého Božského Syna hříchy nečistoty!“

3. „Který pro nás byl trním korunován.“ Po bičování se katané posmívali Pánu Ježíši. Na posměch Ho učinili králem. Dali mu starý, roztrhaný plášť. „Zde máš plášť královský!“ Do ruky mu dali hůl. „Zde máš královské žezlo!“ Na hlavu mu dali trnovou korunu. Potom klekali před Ním a posměšně volali: „Zdráv buď, králi židovský!“ — Pán Ježíš chtěl trpěti za naši pýchu. „Svatá Maria, pros za nás, abychom jinými nepohrdali, a když se nám někdo posmívá, abychom to z lásky k Ježíši trpělivě snášeli!“

4. „Který pro nás těžký kříž nesl.“ Viděl jsi již křížovou cestu? Zbožné děti znají všech čtrnáct zastavení křížové cesty z paměti. Při každém „Zdravas“ můžeš si představit jedno z prvních deseti zastavení. Vidiš, jak Pán Ježíš z lásky k tobě nese přetěžký kříž a s ním tvé hříchy, jak padá pod křížem, jak potkává svou bolestnou Matku. „Svatá Maria, pros za nás, abychom z lásky k Pánu Ježíši trpělivě snášeli svoje denní kříže!“

5. „Který pro nás ukřižován byl.“ S Pannou Marií se postavíme pod kříž a pozorujeme, jak umírá Spasitel, aby nás vykoupil z moci zlého ducha. Ježíš se modlí za svoje nepřátele. Od té doby je nám kříž znamením svatým a milým. V poslední den se ukáže na nebi znamení kříže; tehdy budou jásatí spravedliví, protože milovali kříž; s hrůzou však bédovati budou zavržení, protože pohrdali svatým křížem. Ke kterým chceš náležeti ty? „Sv. Maria, pros za nás, abychom milovali kříž a patřili jednou s Tebou k vyvoleným!“

4. Hřina

Růženec slavný.

Při tomto růženci rozjímáme, jak Bůh oslavil svého Syna a jeho Matku.

1. „Který z mrtvých vstal.“ — Třetího dne po své smrti vstal Ježíš z mrtvých a ukázal se mnohokrát apoštolům. I my jednou vstaneme z mrtvých, buď oslaveni jako Pán

Ježíš, aneb k věčnému trápení zavržení. Hřích je smrt duše; kdo se z hříchů upřímně vyzpovídá, toho vzkřísí Pán Ježíš k novému životu. „Sv. Maria, pros za nás, abychom nepropadli věčné smrti, nýbrž abychom povstali ze smrti hříchu a s Pánem Ježíšem byli živi!“

2. „Který na nebe vstoupil.“ Představme si, jako bychom byli při tom, když Pán Ježíš se loučil na hoře Olivetské se svými apoštolý a vstoupil na nebe. Jeho poslední slova byla: „Učte všechny národy!“ — „Svatá Maria, vypros nám milost, abychom dobrým příkladem a dobrým slovem jiné přivedli k tomu, aby milovali svatou víru a Pána Ježíše.“

3. „Který Ducha svatého seslal.“ Ve večeradle jsou apoštolé s Pannou Marií a modlí se. Duch svatý na ně sestupuje a naplňuje je nadšením, moudrostí a silou. Jako slunko na jaře roztavuje sníh a působí, aby všechno rostlo, tak působí Duch svatý v našich srdcích. „Svatá Maria, pros za nás, aby Duch svatý též naše srdce proměnil a rozohnil láskou k Bohu!“

4. „Který Tě, Panno, na nebe vzal.“ Asi 30 let po nanebevstoupení Pána Ježíše zemřela Paňna Maria a byla s tělem i duší vzata na nebe. Radujme se s ní. Utíkejme se k ní. „Svatá Maria, pros za nás nyní i v hodinu smrti naší, abychom i my přišli do nebe k Tobě a Tvému Božskému Synu, Ježíši Kristu!“

5. „Který Tě, Panno, na nebi korunoval.“ — Jaké slávy požívá Panna Maria v

nebi. Je královnou všech andělů a svatých, neboť je Matkou Boží. Radujme se i my nad slávou naší nebeské Matky a prosme, aby co nejvíce hříšníků přivedla k Bohu, aby i oni Ji děkovali a Ji slavili.

Naučení: Modli se rád svatý růženec. Nemáš-li mnoho času, tedy aspoň jeden desátek. Můžeš se nepozorovaně modlití růženec i na cestě do školy neb ze školy. Maria ti za to požehná.

5. října

Cti otce svého!

(Sv. Maria Františka „od pěti ran“ žila v letech 1715—1792. Mnoho trpěla. Její svátek je 6 října.)

Kdo má dobré rodiče, tomu není těžko je ctít a milovat. Avšak velikou ctností je, když dítě ctí a miluje rodiče, kteří mají chyby.

Maria Františka se narodila v Neapoli, v Itálii. Její otec byl tkadlec. Tak byl zabrán do svého zaměstnání, že zapomněl na Pána Boha a své náboženské povinnosti. Protože byl lakomý, býval nevlídný i ke své manželce a k své dcerušce. Často je bil. Ačkoliv Františka byla churavá, přece z rozkazu otce po celé dny těžce pracovala, až onemocněla.

Byla nyní tak slabá, že již nemohla vykonávat těžkou práci. Lakomý otec však jí nedal pokoje a nutil ji, aby předla. Marie ochotně poslechla a pilně pracovala. Avšak brzy její síly nestačily ani na tuto práci. Je-

ji nemoc se zhoršila. Otec byl nespokojen. Marie se naučila šíti a žehlit, aby nespokojeného otce uklidnila. Pracovala po celé dny, ano i v noci, až se nemoc zase zhoršila.

Byla tak zbožná, že Bůh ji obdařil zvláštními milostmi. Lidé ji měli za svěřici a zvědavci přicházeli podívat se na ni. Lakomému otci napadlo těžiti ze zvědavosti lidí. Dovolil jim jenom za peníze, aby se na ni podívali. To působilo Marii veliké bolesti; prohlásila rozhodně otci, že v té věci ho nebude poslouchati.

Otec ji v návalu hněvu tak týral, že by ji byl zabil, kdyby matka tomu nebyla zabránila. Marie však i nadále statečně odpírala poslouchati otce. Ten ji nutil k tak těžké práci, že brzy zase onemocněla. Otec jí hrozil, že jí nedá jísti, nebude-li pracovat; a jelikož nebyla schopna práce, svou hrozbu splnil a nechal ji trpěti hlad, až její kmotr se smiloval a penězi pohnul otce, že zacházel mírněji se svým dítkem. Marie všechno trpěla a ani jediným slovem se neprohřešila proti úctě a lásce k otci. Nikomu si nestěžovala. Jenom to ji bolelo, že otec svým jednáním uráží Boha.

Úcta ke knězi.

6. října

Marie Františka by nebyla snášela všechna příkoří, kdyby jí Bůh nebyl pomohl. Již v mládí jí dal Bůh bojně milosti. Chápala všechno, co jí

vypravovali o Bohu. Hluboce ji dojalo, slyšela-li o svatých svátostech. Ještě jí nebyly 4 roky, a již prosila, aby jí dovolili jíti k sv. zpovědi. Matka konečně svolila a přivedla ji ke zbožnému knězi, aby ji vyzpovídal. Kněz se podivil, když poznal jak důkladně dítě zná pravdy svaté víry. První slovo, které k němu promluvila, bylo: „Důstojný otče, dovolte mi, abych mohla k sv. přijímání!“ Kněz ji zkoušel a poznal, že je schopno jíti ke stolu Páně, kdyby jen nebyla ještě tak maličká. Tehdy totiž ještě nebylo zvykem připouštěti i malé děti k sv. přijímání.

V náboženství slyšela o svátosti svěcení kněžstva. Poznala velikou důstojnost katolického kněze. Věděla, že zastupuje Ježíše Krista. Proto když viděla kněze, pravila: „Hleďte, tam je Kristus, tam je Kristus!“

Když jí bylo sedm let, bylo jí dovoleno jíti k sv. přijímání. Radostí nad tím plakala. Po sv. přijímání srdce její se tak rozohnilo, že její tvář zářila vnitřním ohněm.

Její láska k Ježíši Kristu se ještě stupňovala stálým rozjímáním o utrpení Páně. Při tom jí Bůh udělil mimořádné milosti. Viděla svého anděla strážce, ten jí vypravoval o umučení Páně, učil ji se modliti a pomáhal jí také při práci.

Když Marii Františce bylo 16 let, chtěl jí otec zasnoubiti bohatému muži. Marie však slíbila Bohu, že zůstane svobodnou. Řekla to otci a prosila jej o dovolení. Otec se rozhněval,

bil ji, nechal jí trpěti hlad a týral ji tak, že někdy až omdlávala. Avšak zůstala pevnou. Modlila se za otce, až konečně otec povolil. Marie vstoupila do třetího řádu sv. Františka a zůstala v domě otcovském, kde pilně pracovala, až se dožila 77 let.

Z katechismu: „Správce božích tajemství.“ (1. Kor. 4, 1.) Katolický kněz je zástupce boží, odpovědný Bohu za duše svěřené. Pater = otec duchovní, má otcovsky pečovat o duše v kostele, ve škole, ve spolku v nemoci, po smrti. „Buďte pamětlivi správců svých!“ (Žid. 13. 7. 17.) „Kdo činí příkoří knězi, činí příkoří Kristu Pánu.“ (Sv. Jan Zlatoústý.)

Svatých obcování.

7. října

(J a k o b, mučedník z Japonska, narodil se 1602. Jeho otec se jmenoval Lev, jeho matka Marta, jeho sestra Magdalena. Všichni byli umučeni roku 1613.)

Michael, král v Arimě, byl odpadlík. Byl pod mocí císaře Dayfusama, který křesťany nenáviděl. Aby se císaři zalíbil, dal již jednou mnoho křesťanů popraviti.

Bylo mu řečeno, že císař je nespokojen s ním, protože ještě málo pronásleduje křesťany. Michael se polekal. Shromáždil své rádce, mezi nimiž bylo mnoho křesťanů a zapřísahal je, aby alespoň na čas zapřeli svou víru. Pět z nich jeho slovy se dalo pohnouti, že uposlechli jeho vůle. Brzy však katoličtí kněží je přivedli k veřejnému vyznání víry.

Král vyvolil z nich osm, aby byli pomalu upálení. Mezi nimi byli Jakub, jedenáctiletý hoch, jeho rodiče a jeho sestra.

Všichni byli na rozkaz krále uvězněni. Šli s radostí. Bylo to v sobotu večer dne 4. října 1513. Ve středu dostali zprávu, že v tento den budou upálení proto, že jsou křesťany. Tato zpráva je naplnila velikou radostí.

Mnozí křesťané přicházeli k nim do vězení, aby jim blahopřáli k velikému štěstí umříti pro Krista; jiní je prosili o přimluvu u Boha aneb žádali něco na památku. Mučedníci byli však pokorní; zahanbeni prohlásili, že nejsou ještě svatými, aby jim neprokazovali tolik úcty. I malého Jakuba prosili křesťané o přimluvu u Boha a dali mu jméno „mučedník“. Jakub namítal skromně: „Jak můžete říkati „mučedník“? Vždyť jsem ještě nepřetrpěl muka. Vidím sice před sebou korunu mučednickou, ale ještě jsem je neobdržel. Doufám s milostí Boží, že ji dosáhnu, a jdu jí s velikou radostí vstříc.“

Zajatci se připravovali k smrti. Křesťané jim přinesli slavnostní bílá roucha. Do nich se oděli. Když byli hotovi, přišli pohanští vojíni do žaláře; prosili je za odpuštění, že je na rozkaz králův povedou na popravu. Mučedníci jim dobrovolně podávali ruce, aby je spoutali. Jakuba nespoutali, nad čímž se hoch velice rmoutil. Prosil vojíny, aby i jemu ruce svázali. Vojíni však odpověděli, že nemají tak malá pouta pro jeho ruce.

Potom vyšli z vězení. Před domem se shromáždilo 20.000 křesťanů. Ti utvořili veliký slavný průvod k popravišti. Měli hořící svíce v rukou a cestou zpívali litanie k Panně Marii.

Z katechismu: Kdo náleží k obcování svatých?

K obcování svatých náleží pravověřící na zemi, duše v očistci a svatí v nebi.

Jsme „spoluobčané svatých“. (Efes. 2, 19.) Zásluhy dobrých skutků, které konají členové církve, jsou jakoby společným majetkem, z něhož má každý stejný užitek a podíl každý člen. Pro deset spravedlivých byl Hospodin ochoten prominouti trest hříšným obyvatelům Sodomy. (1. Mojž. 18, 32.) Pro zásluhy vyvolených ukrátká Bůh soužení před koncem světa. (Mat. 24 22.) Dobré skutky hodných věřících a zásluhy světců v nebi mohou nehodným zadržeti trestající ruku boží a zjednati leckomu z nich milost polepšení.

V čem záleží obcování věřících na zemi?

Obcování věřících na zemi záleží v tom, že všichni jsme účastni užtůk mše svaté, modlitby a jiných dobrých skutků veškeré církve.

Účast neboli podíl je tím větší, když modlitbu dobrý skutek anebo mši svatou výslovně za někoho obětujeme. „Modlete se za sebe vespolek, neboť mnoho může úsilovná modlitba spravedlivého.“ (Jak. 5, 16.)

S dušemi v očistci záleží naše obcování v tom, že duším v očistci pomáháme, ony pak za nás u Boha prosí. — Svatí v nebi o nás vědí, protože stále patří na Boha vševědoucího; vidí v něm jako v zrcadle, co jim Bůh sdělití chce. Naše obcování se svatými v nebi záleží v tom, že je o přímlovu v zýváme, oni pak za nás u Boha prosí neboli o rodují.

Proč máme ctít svaté v nebi?

Svaté v nebi máme ctít, protože jsou to přátelé boží, Bohem samým oslavení.

Svatí v nebi — vzory naše. Památné dny svatých jsou označeny v církevním kalendáři. Společným svátkem světců známých i neznámých je den 1. listopadu. Nejslavnější z nich jsou zahrnuti v litanii ke všem svatým. — Je velmi prospěšno číst životopisy svatých, abychom se příkladem jejich povzbudili k dobru. Znáš životopis sv. patrona svého? — Čím vroucněji svaté ctíme a následujeme, tím účinněji za nás orodují. Časem dějí se na přímluvu jejich i zázraky.

Svatí v nebi — přátelé naši. Svatí milovali své bližní za živa na zemi; proto se přimlouval u Boha Job za své přátele (Job. 42, 8.), Abraham za obyvatele Sodomy, Mojžíš za lid israelský (2. Mojž. 32, 31.), Panna Maria za snoubence v Káni Galilejské. — Ještě více milují nás nyní v nebi. „Tento jest milovník bratří, který se mnoho modlí za národ a za všecko město svaté: Jeremiáš, prorok boží.“ (2. Mach. 15, 14.) — Zejména pamatují na nás oni svatí, kteří jsou nám blízcí jako apoštolé naší vlasti, jako krajané, jako patronové (kostelní, křestní, birmovací) a jako příbuzní. Některé svaté vzýváme jako pomocníky ve zvláštních potřebách. Které na příklad?

8. října

Ve jménu Ježíše.

Když mučedníci přišli k popravišti, křesťané ze všech stran se k nim přiblížili, aby se s nimi rozloučili a dotkli se uctivě jejich šatu.

Na popravišti bylo postaveno osm dřevěných sloupů, na každém sloupu střecha pokryta sla-

mou. Kolem bylo narovnáno dříví, aby tak oheň mučedníky trápil pomaleji.

Byli přivázáni ke sloupům. Jeden z mučedníků unikl katanům, vylezl na střechu, promluvil k přítomným křesťanům a povzbuzoval je ke stálosti ve víře. Posluchači byli až k slzám dojati. Potom sestoupil se střechy a dal se připoutati ke sloupu.

Přítomní křesťané začali zpívat: „Věřím“, „Otčenáš“ a „Zdrávas“. Zatím vojini zažehli oheň. Mučedníci byli pomalu páleni při plném vědomí. Přes všechny bolesti chválili Boha a povzbuzovali se navzájem k vytrvalosti.

Když pouta malého Jakuba byla spálena, odešel od svého sloupu a běžel ke své matce. Řekla k němu: „Synu můj! pohledni k nebi a řekni: „Ježíši, Maria!“ Hoch opakoval tato slova třikrát. Potom klesl k nohám matky.

Sestra Jakubova Magdalena stála nebybně uprostřed ohně, až pouta byla spálena. Když měla ruce volné, vzala žhavé uhlí a kladla si je na hlavu, jakoby se chtěla zdobiti věncem růží.

Tak zemřeli všichni a svou smrtí vyznali svatou víru.

9. října

Blažená smrt.

(Sv. Birgita žila v letech 1302—1373 ve Švédsku zemřela v Římě. Její svátek je 8. října.)

Birgita byla dcera vznešených rodičů. Její otec byl nejvyšším soudcem provincie Upland. Rodiče byli zbožní. Otec každý pátek se zpovídal a konal kromě církevních postů ještě kající skutky. Učinil předsevzetí: „V pátek chci srdce své tak připravit, abych všechno trpělivě snesl, co mi Bůh příštího dne pošle.“

Birgita byla k veliké bolesti rodičů první tři roky němá. Bůh jí již v prvních letech života chtěl dáti příležitost k trpělivosti. Neboť mohla jen znamením dávat na jevo, čeho si přeje, a tak se i při nejlepší vůli rodičů stalo, že jejímu přání nevyhověli. Avšak Birgita zůstala vždy klidná a trpělivá a děkovala za každý jí prokázaný skutek lásky.

Když jí byly čtyři roky, najednou začala mluvit a to ne jako malé děti, které se učí teprve, ale mluvila hned dokonale.

V roce 1310 onemocněla její matka a cítila, že se blíží její konec. Po životě svatém zemřela smrtí blažnou. Několik hodin před skonáním řekla vesele k manželovi a dětem, kteří s pláčem stáli u jejího lůžka: „Proč naříkáte? Nežila jsem již dosti dlouho a nemám se spíše radovati, že budu povolána k mocnému Pánu?“ Potom doporučila manželovi zvláště Birgitu, které bylo teprve sedm let, modlila se vroucně, aby Bůh žehnal manželovi a dětem, a zemřela blaženě v Pánu, jemuž po celý život věrně sloužila.

Otec odevzdal malou Birgitu na výchování tetě Kateřině, ženě hluboké moudrosti. Poznala brzy, jak veliké milosti Bůh udělil dítěti, a snažila se těchto darů použití k jeho dokonalé výchově.

Z katechismu: Co pravil Pán Ježíš o hodině smrti?

O hodině smrti pravil Pán Ježíš: „Buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadáte.“ (Luk. 12, 40.)

Na smrt je připraven, kdo žije v posvěcující milosti. „Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod nás, Pane!“ Proč se tak modlíme? Leč ani náhlá smrt není věčným zlem pro toho, kdo je aspoň bez hříchu těžkého. — Vzácným je dobrodiním, může-li kdo zemřítí svátostně zaopatřen. Tak se umírá doslovně „s Pánem Bohem“. — „Spořádej dům svůj, neboť umřeš.“ (4. Král. 20, 1.) Opatrný spořádá závčas pozemské záležitosti své pro případ smrti. Poslední vůle neboli závět se pořizuje ústně nebo písemně.

Umučení Páně.

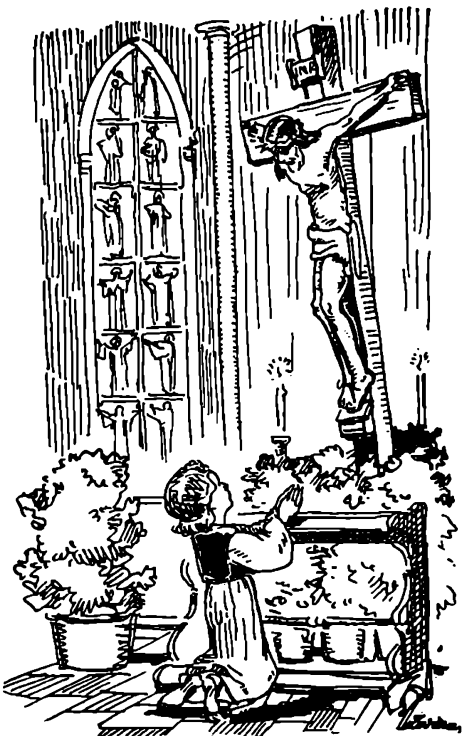
Birgita nejraději rozjímalala o umučení Páně. Ještě jí nebylo osm let a měla již vidění. V noci se probudila a viděla naproti lůžku nádherný oltář, na němž stála Panna Maria v zářícím oděvu a v ruce držela drahocennou korunu. Řekla: „Pojď Birgito!“ Dívka rychle vyskočila, spěchala k oltáři a padla na kolena. Panna Maria se tázala: „Chceš-li mítí tuto korunu?“ A když Birgita sklonila svou hlavu Maria jí vložila korunu na hlavu.

Když Birgité bylo deset let, slyšela jednou v kostele kázání o přehořkém umučení Pána Ježíše, což ji naplnilo bolestí a zármutkem.

Následující noci se jí ukázal trpící Pán Ježíš, jakoby byl právě ukřižován a řekl jí: „Hle, dce-ro má, jak velice jsem zraněn!“ Birgi-ta poděšena se táza-la: „Ó Pane, kdo se odvážil tak Tebe trápit?“ — Ježíš odpověděl: „To uči-nili ti, kteří pohrda-jí mnou a zanedbá-vají mou lásku.“

Zjevení zmizelo, ale v srdci Birgity zůstala hluboká bo-lest a vroucí láska k trpícímu Spasiteli.

Kateřina vycho-vávala Birgitu ve všem, co pro uroze-nou dívku tehdy bylo zvykem. Jednou se za-bývaly vyšíváním. Birgita se obávala, že práci nevykoná ke spokojenosti tety. Proto v dětinné důvěře se obrátila k Panně Marii a prosila jí, aby jí pomohla. Několik okamžiků později vstou-pila teta do pokoje a viděla překrásnou paní, která dívce pomáhala, ale hned zmizela. Teta se tázala: „Kdo ti pomáhal při práci dítě?“

Birgita se zarděla a ujišťovala, že nikoho neviděla; později se přiznala, že prosila Matku Boží o pomoc a jak byla vyslyšena. Teta si tuto práci schovala jako vzácnou památku.

Ačkoliv Birgita měla teprve dvanáct let, přece již v noci vstávala k modlitbě a kajícími skutky krotila své tělo. Jednou ji teta našla, jak s pláčem klečí pod křížem a třese se zimou. Pokárala ji za to a chtěla ji potrestati. Sotva však se dotkla prutem svatého dítěte, prut se zlomil na několik kusů. Kateřina se nad tím rozhněvala a zvolala: „Brigito, cos to učinila? Snad pohanské ženy tě naučily kouzelným slovům?“ — „Ó ne, milá tetičko, vždyť jsem jen proto v noci vstala, abych chválila Toho, který mi vždy pomáhá.“ — „Kdo je to?“ tázala se teta. — „Je to Ježíš ukřižovaný, kterého jsem viděla.“

Od té doby teta ještě více milovala dítě a nekárala je pro jeho zbožnost.

Později se provdala za zbožného jinocha. Jako vdova putovala do Říma, kde také zemřela.

Z katechismu: K čemu trpěl a zemřel Pán Ježíš?

Pán Ježíš trpěl a zemřel, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil.

Jméno „Ježíš“ je toliko co Vykupitel anebo Spasitel. Slovo „vykoupil“ znamená: vysvobodil nás od hříchu a věčného zavržení; nikdo se nemusí dostati do pekla. Slovo „spasil“ znamená: zasloužil nám

milost boží a věčnou blaženost; každý se může dostat do nebe. Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme tobě, neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

„Beránek boží.“ Obětovati beránka nařídil Hospodin Israelským než vyšli z Egypta. (2. Mojž. 12. 3—13.) Na památku toho obětovali každoročně beránka velikonočního. O Kristu Vykupiteli předpověděl prorok Isaiáš, že se bude svou smrtí obětovati za naše hříchy jako beránek. (Is. 53, 6. 7.) A Pán Ježíš se tak na kříži obětoval skutečně: „Náš beránek velikonoční jest obětován, (totiž) Kristus“, píše sv. Pavel. (1. Kor. 5, 7.) Denně obnovuje svou oběť kříže na oltáři ve mši svaté. „Ejhle, Beránek boží, který snímá hříchy světa.“ (Jan 1, 19.)

Proč se říká Kristu Ježíši „Beránek boží“?

Kristu Ježíši se říká „Beránek boží“, protože se svou smrtí na kříži za nás obětoval.

Uznalý pamatuje. Vděčné vzpomínky na umučení Páně budí: Květná neděle, evangelium o umučení Páně neboli pašije, Zelený čtvrtek, Veliký pátek, Boží hrob, zvonění „tři hodiny“ v pátek odpoledne, křížová cesta, svátek nejsvětějšího Srdce Páně osmý den po svátku Božího Těla a svátky Nalezení a Povýšení sv. kříže 3. května a 14. září. Nejvzácnější památkou umučení Páně je mše svatá.

Malí mučedníci.

11. října

(Sv. Terezie Ježíšova narodila se r. 1515 v městě Avila ve Španělsku. Obnovila řád karmelitek. Zemřela r. 1583. Její svátek je 15. října.)

Terezie měla ještě dvě sestry a devět bratrů. Nejmilejší jí byl Rodriguez. Spolu čítávali životopisy svatých. Terezie svým bystrým ro-

zumem poznala, že bolesti mučedníků byly nepatrné proti věčné odměně, kterou jim Bůh dal za krátká utrpení. Přemluvila Rodrigueza, že půjdou do země mohamedánských Maurů, aby tam obdrželi korunu mučednickou.

Jak sama se přiznává, bylo jí těžko odejít od rodičů. Ale těšila se myšlenkou, že jednou rodiče uvidí zase v nebi. A co jsou utrpení časná proti věčnosti. „Věčně, věčně“ říkala Terezie, „věčně! Bratře uvažuj, mučedníci vidí Boha věčně; musíme se stát mučedníky.“

Plán svůj ihned vykonali. Opustili tajně dům rodičů.

Vzali si s sebou jen kousek chleba a tak se dali na cestu. Nepřišli však daleko. Za městem je potkal strýc, který právě se vracel z venkova do města. Hned je vzal s sebou domů.

Doma mezitím s pláčem a úzkostí je hledali. Jaká byla radost, když malí mučedníci se vrátili. Rodriguez se vylouval: „Nina mne svedla!“

Terezie však otevřeně se přiznala: „Odešla jsem, protože jsem chtěla viděti Boha, musíme napřed umřítí.“ Byla nyní zarmoucena, že nedosáhla koruny mučednické, která jí byla již tak blízko.

Když nemohla mučednickou smrtí dostat se do nebe, chtěla vésti život poustevnický. V zahradě si stavěla s bratrem poustevny, které se však brzy rozpadly. Terezie byla nad tím zarmoucena, ale poznala, že ve všem bude plniti vůli Boží.

Od té doby se cvičila v poslušnosti. Ráda dávala almužny. Cvičila se v malých ctnostech.

Z katechismu: Z evangelia se dovídáme, že Kristus Pán desatero přikázání doplnil (Mat. 5, 17.), správně vyložil a pro všechny lidi potvrdil. „Chceš-li vejíti do života, zachovávej přikázání!“ (Mat. 19, 17.) Svým příkladem ukázal, jak máme zákon boží plniti dokonale. Veškeren zákon boží shrnul v jedno přikázání hlavní.

Jak zní hlavní přikázání Páně?

Hlavní přikázání Páně zní: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého. To jest největší a první přikázání. Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Mat. 22, 37—39.)

12. října

Nebezpečí.

Matka čítávala světské romány o hrdinech a rytířích. Nebyla to četba hříšná, ale zbytečná. Terezie se dala také do čtení a hltala obsah knih celé hodiny, dnem i nocí. Četba na ni působila tak, že ochabovala v modlitbě, stala se marnivou a libovala si ve společnostech. „Počala jsem se strojit“, napsala o sobě, „a ztoužila jsem zalíbiti se svoji krásou; počala jsem bedlivě pěstiti ruce a vlasy a užívati voňavek a všech marnivostí, k nimž jsem se jen dostala; a bylo jich dosti.“

V lehkomyšlnosti ji podporovala sestřenice, která k neveliké radosti otcově navštěvovala dům. Později napsala Terezie: „Děsím se často, jak neblaze působí zlá společnost a nevěřila bych tomu, kdybych toho nebyla sama zakusila.“

Avšak Terezie při své marnivosti a i když smylnost se v ní probouzela, neprovinila se nikdy proti nevinnosti; chránila se však těch skutků méně, že se bála Boha, ale více, aby zachovala svou čest neposkvrněnou. „Čest jsem milovala až příliš“ pravila později o sobě, „když

zmizela bázeň Boží, zbyla mi pouze bázeň o čest.“

Když jí bylo dvanáct let, zemřela jí matka. Plačíc poklekla dívka před obrazem Panny Marie a zvolala: „Matko milosrdenství! Budiž nyní mou vlastní matkou! Přijmi mne, ubohého sirotka, za své dítě!“

Z katechismu: Co rozumíme blízkou příležitostí ke hříchu?

Blízkou příležitostí ke hříchu rozumíme osobu, společnost, místo a vůbec všechno, co nás přivádí do velikého nebezpečí zhřešiti.

Správně se říká: „Příležitost dělá zloděje.“ „Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3, 27.) Kdo nemíní zanechatí těžkého hříchu nebo dobrovolné blízké příležitosti k němu, nemá pravého předsevzetí; zpovídá se tedy neplatně a rozhřešení mu nic nepomůže.

Co pravil Kristus o příležitosti k těžkému hříchu?

O příležitosti k těžkému hříchu pravil Kristus: „Pohoršuje-li tě tvé pravé, vylup je a hoď od sebe. Lépe je ti bez oka jíti do království božího, než s oběma očima do pekla, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.“ (Marek 9, 46, 47.)

Zachráněna.

13. října

Otec záhy pozoroval, jaké nebezpečí hrozí jeho dceři a proto ji zavezl do kláštera Augustiniánek v Avile, aby se tam dále a důkladněji vzdělávala. V klášteře se jí na počátku nelíbilo; ale brzy si zamilovala tichý život v ústraní klášterním a zvážněla. „Po neklidu, který

netrval tuším ani osm dní, byla jsem mnohem spokojenější než v domě otcovském, ale protivilo se mi do duše státi se řeholnicí. V klášteře pobyla jsem půl druhého roku. Za tu dobu jsem se polepšila o mnoho, přes to jsem si přála, abych se nestala řeholnicí, ale také jsem se bála se provdati.“

Nemoc nutila Terezii opustiti klášter a vrátiti se domů. Otec byl šťastný, když viděl, jak se jeho dcera změnila k lepšímu. Na zotavenou dal ji na venkov k sestře Marii. Na zpáteční cestě domů zůstala nějaký čas u strýce Petra Sanchera. Tento stařeček prosil Terezii, aby mu předčítávala ze zbožných knih. Nebavilo jí to. Ale aby strýcovi způsobila radost, přece mu předčítávala a čím dále, tím víc ji zajímaly zbožné knihy. Poznala marnivost světa. Rozhodla se, že půjde do kláštera. Otec však nechtěl svoliti. Terezie se ocitla na rozpacích a v krutých nesnázích. Dětinná láska k otci a touha po klášterním životě bojovaly v jejím srdci. Posléze se rozhodla. Odešla tajně z domu otcovského a nastoupila cestu do kláštera karmelitek v Avile. „Vzpomínám si“, napsala, „jaký jsem měla pocit, když jsem odcházela z domu otcovského; zdálo se mi, jako by mi někdo trhal všecky kosti z těla.“

V klášteře mnoho trpěla na těle i na duši. Obnovila řeholní kázeň. Poslední její slova byla: „Děkuji Bohu za milost, že mne povolal do Církve katolické.“

Z katechismu: Co pomáhá zachovat milost boží. Kdo chce ozdravěti, musí se netoliko chrániti všeho, co mu škodí, nýbrž také užívati léků. Lékem pro duši je denní modlitba, častější přijímání svátosti, pravidelné slovo boží, náboženská četba, duchovní cvičení (exercicie) a náboženský spolek. — Čeho nejvíce potřebuješ? Co si tedy umíniš?

Zajatec.

14. října

(Sv. Gerard Majella žil v letech 1726—1755.
Jeho svátek je 16. října.)

Gerard byl zázračné dítě. Jako magnet táhne železo k sobě, tak poutala k sobě Svátost Oltářní Gerarda. Při mši svaté při pozdvihování sklonil se v úctě až k zemi a zůstal tak po delší chvíli. Všichni se divili takové zbožnosti malého dítěte. Často spěchával sám navštívit Pána Ježíše ve svatostánku.

Jakmile se počalo vyzváněti na služby Boží, nedal se pobízeti od rodičů, nýbrž sám říkal domácím: „Pojďte, pojďte hned navštívit našeho drahého Zajatce.“

Velmi ho bolelo, že nesměl ještě přistoupiti ke stolu Páně. I umínil si — bylo mu tehdy sedm let — že půjde sám. Když druhého dne kněz podával sv. přijímání a dospělí přistupovali ke stolu Páně, vpletl se mezi ně a poklekl pobožně u mřížky. Kněz vida malé dítě, pomínil je. Jaká to bolest pro toto nevinné srdce! S hořkým pláčem vracel se domů a se slzami

v očích vypravoval své sousedce Emmanuele Vetronile, co se mu stalo. Těšila ho, jak mohla.

Noc však přinesla mu náhradu za den. Ráno vypravoval: „Slyšte, slyšte, co se mi v noci stalo. Kněz mi nechtěl včera dáti sv. přijímání a dnes v noci sv. Michael archanděl mne jím nasytil.“

Gerard měl tohoto mocného knížete nebes a ochránce sv. Církve ve zvláštní úctě. Od této chvíle však ctil jej tím více.

Ale i od Ježíška dostával sv. přijímání. Jednoho dne viděl kněz Gerarda nábožně klečeti na stupních před svatostánkem. „Co tu děláš?“ tázal se no. — „Ale děťátko přišlo s oltáře a dalo mi svaté přijímání“, odpovídá nevinné dítě.

Dosáhnuv 10 let směl jíti k sv. přijímání. Od toho času přijímal Tělo Páně s dovolením zpovědníkovým každý druhý den. Připravoval

se k němu dobrou zpovědí a trval dlouho na modlitbách po svatém přijímání.

Ruka Boží.

15. října

Gerard se učil krejčím. Mistr jeho, Martin Pannuto, byl hodný křesťan a měl hodného učedníka rád. Pravý opak mistra byl jeho tovaryš. Byl to člověk hrubý. Učně týral a trápil, jak jen mohl. Gerardova zbožnost mu byla trnem v oku. Nadávky jen se hrnuly na nebohého, že je lenoch, že se štítí práce a pod., jak dosud bezbožní zbožným vyčítají. Ale toho nebylo dosti. Nejednou hrozně jej zbil. Gerard však toliko vzdychal: „Můj Bože, můj Bože, staň se vůle tvá!“

Svou trpělivostí popudil jej znovu ještě více. Jednoho dne tovaryš hochu tak zbil, že klesl bolestí k zemi. Tu vešel mistr a nevěda o ničem, žádal přísně na tovaryši vysvětlení. Ten však dobře znal světce a rychle odpověděl, že Gerard nejlépe dovede vše vysvětliti. Sluha Boží nechtěje ani lháti ani svého nepřítele přitěsti v rozpaky, odpověděl pouze: „Pane mistře. upadl jsem u stolu.“

Tovaryše však ani taková láska nepřemohla. Zdysi opět jej trápil, ale Gerard v nadlidské trpělivosti nenaříkal, nýbrž se usmíval. Což tovaryše podráždilo tou měrou, že zlostí zvolal: „Tak, ty se ještě směješ? — Hned mi povíš, proč se směješ!“ Sluha Boží dal mu odpověď

hodnou světce: „Směji se, protože ruka Boží mne bije!“

16. října

Zázrak poslušnosti.

První ctností dětí je poslušnost. I v této ctnosti byl Gerard dokonalý. Jedné noci šli s mistrem hlídati vinici. Pannuto vzal s sebou svítilnu, ale zapomněl olej doma. Tu se rozmyšlel, kde vzít olej, neb nechtěl hoča znova poslati domů. Gerard však sotva zpozoroval nesnáze mistrovy, zmizel a za chvíli přinesl žádanou věc. Mistr všecek udivený táže se, zdali to přinesl z domova. Zdálo se mu nemožným, aby v tak krátké chvíli doběhl až domů. Gerard však přisvědčil a mistr poznal, že to byla zvláštní odměna jeho poslušnosti.

Jiné noci hlídal mladý Pannuto s Gerardem. Aby si chvíli ukrátili, vzal světce proutě a sítí, spletl křížek, dal na něj svíčky a je rozsvítil. Před tímto znamením spásy počal hoch zpívati žalm 50.: „Smiluj se nade mnou, Bože!“ Úplně zabrán do modlitby ani nezpozoroval, že kousek hořícího knotu spadl do blízkého stohu slámy a ta že již hoří. Až na křik a pláč Pannutův: „Cos to učinil, cos to učinil?“ poznal hrozící nebezpečí. — „Ale to není nic, to není nic!“ pravil klidně Gerard, učinil sv. kříž nad hořící slámou a najednou uhasil oheň.

Kdysi šel Gerard k říčce pomáhati mistrové při práci. K večeru spustil se déšť i bylo jim

se skrýti pod chatrnou střechou. Čas ubíhal, bylo již pozdě, ale déšť neustával. Mistrová začala naříkati, jak se dostanou domů. Gerard ji potěšil a když mraků víc a více přibývalo, v nezlomné dětinné důvěře v Pána Boha vyskočil pod širé nebe, rozevřel ruce a volal nevinně k nebi: „Ale, Pane Bože, co máme činiti, abychom se dostali domů?“ A hle! Najednou se nebe vyjasnilo, déšť přestal a oni bez nehody a šťastně se vrátili domů.

Ježíšek ve studni.

Jednoho dne odešel jeho pán z domu. Gerard uzavřel dveře, vzal s sebou klíč a šel pro vodu k blízké studni. Klíč náhodou spadl mu do studně. Co nyní? zaražený stojí a přemýšlí, jak pán se vrátí, jelikož nebude moci do domu. Co počíti? Zatím kolem něho shromáždilo se lidí, kteří byli zvědaví, jak si pomůže. Ge-

rard nezůstal dlouho v rozpacích. Šel do kostela vzal sošku Jezulátka, která bývala o vánočních na oltáři, a přinesl ji ke studni. Lidé udiveně na sebe pohlíželi, co zamýšlí. On však vzal jeden z provazů u studně, uvázal Ježíška a pustil dolů, volaje hlasitě: „Ach, mé předrahé děťátko, milý Ježíšku, Ty můžeš mi přinést klíč. Hleď ať jej dostanu, aby můj pán se nezlobil, až přijde domů.“ A hle, vytáhne Jezulátko nahoru, a ono drží klíč v ruce. Vítězoslavně odnesl Gerard Jezulátko zpět do kostela. Div ten brzy se rozšířil po městě a lid nazýval ještě po sto letech onu studni studní Gerardovou.

Později vstoupil Gerard do řádu Redemptoristů, kde po zbožném životě a po mnohých bolestech šťastně zemřel.

Z katechismu: Důvěrně se modlí, kdo s jistotou čeká, že ho Bůh vyslyší. S takovou důvěrou přistoupila nemocná žena a dotkla se roucha Páně. Ozdravělé řekl Pán: „Tvá víra tě uzdravila.“ (Mat. 9, 22.) S jistotou mohou čekati vyslyšení, protože Bůh může a chce mi dáti všechno, co je k jeho slávě a mému spasení. Nedá ovšem, co je zlé anebo spasení škodlivé.

Sv. Gerard je až podnes velikým divotvůrcem a pomocníkem. Obracejte se proto s důvěrou k němu. Krátký jeho životopis vyšel ve sbírce „Životem“ č. 191.

Janienes

20-1

KRISTUS KRÁL

Kde je Bůh?

17. října

(Sv. Markéta Maria Alacoque (čti Alakok) žila v letech 1647—1690. Rozšířila úctu k nejsvětějšímu Srdci Páně. Její svátek je 17. října.)

Svatá Marketa se narodila 22. července 1647 ve farnosti Verosvres v diecesi Autun ve Francii. Otec byl soudcem a pro svou spravedlnost všeobecně vážen; matka se jmenovala Philiberta Lamyn. Rodiče vychovali dítě ve zbožnosti. Dívka sotva tříletá již cítila veliký odpor proti každému, hříchu. Když někdo jen vyslovil slovo: hřích, urážka boží, již se lekala. Byla živé povahy a bylo jí těžko se opanovati. Stačilo však, když rodiče jí řekli: „Kdybys to udělala, byl by to hřích, tím bys Boha urazila“ a to již stačilo, aby přemohla hněv a netrpělivost.

Jako čtyřleté dítě byla Marketa dána do domu své kmotřenky. Tam byla vyučována ve čtení a katechismu. Sotva dívka se dověděla, že Bůh je sice všude, ale zvláštním způsobem v kostele na oltáři ve svatostánku, začala ráda a často chodívati do kostela; tam před svatostánkem poklekla, sepjala ruce a dlouho tak klečela; v srdci při tom si vzpomínala, co věděla o utrpení a smrti Ježíše Krista. A potom s dětinnou prostotou mluvila s milým Spasitelem na oltáři, jako mluvívá dítě se svými rodiči. Ráda také chodívala na mši svatou; nerozuměla sice úplně, co se při tom na oltáři děje; proto poklekla a zbožně se klaněla Kristu Pánu.

N a u č e n í Nezahanbuje tato čtyřletá Marketa mnohé z našich školních dětí, které se v kostele ohlížejí, smějí, šeptají, dělají hluk. Nevědí ty děti, že tady jsou v domě božím, v paláci Nejvyššího? Kdyby se tak chovaly v paláci pana presidenta? Jistě hned by je někdo upozornil, že se to nesluší. Není Pán Bůh víc než člověk?

Koho milovala.

Pán Bůh dal Marketě velikou milost, že již jako útlé dítě milovala a uctívala nejbl. P. Marii. Ráda čítávala o ní a přemýšlela o jejich ctnostech. Měla také jako vy míváte své malé starosti a prosby; s nimi šla k Panně Marii a prosila o pomoc. Snažila se však Matce Boží vždy působiti radost, proto si pevně umínila, že z lásky k ní každou sobotu se bude postiti. Jakmile se naučila modliti sv. růženec, modlila se jej každodenně. Panna Maria odměnila tuto lásku a zbožnost. Marketa sama později vyznala, že ji Nejsv. Panna třikrát vysvobodila z velikého nebezpečí.

Jiné děti milují ty, kteří jim lichotí. Marketa tak ne. V domě kmotřenky byly dvě ženy. Jedna zbožná, ale přísná a vážná; druhá přívětivá a veselá, ale milovala více svět. Marketa se držela první a následovala jejího příkladu.

18. října

Nebezpečí.

Když Marketě bylo osm let, zemřel otec. Matka teď měla mnoho starostí v domácnosti.

Nemohla se věnovat výchově dítěte, proto ji dala k sestřám sv. Kláry v blízkém městě Charrolles.

Dívka rostla, ale s ní rostla a vzmáhala se jakási lehkovážnost. Ráda si hrála a se bavila, proto si vyhledávala takové přítelkyně, které byly také lehkovážné a v jejich společnosti často přebývala. Nebyly to ještě hříchy, avšak mohla z toho povstati mnohá pokušení a nebezpečí. Jak z toho vyvázla? Pán Bůh k tomu použil dvou prostředků: První byl, že jí bylo dovoleno jíti k prvnímu sv. přijímání. Pán Ježíš přišel do jejího srdce, udělil jí velikou duchovní radost a tím zmizela ze srdce záliba v marných hračkách a zábavách světských; a když se někdy zapomněla a jim se zase trochu oddala, hned cítila ve svém srdci takovou bolest a takový zármutek, že se brzy vrátila k Pánu Ježíši.

Druhý prostředek byla těžká nemoc. Tak ochuravěla, že nemohla ani choditi, ani jísti, ani spáti, sotva se pohybovala. Tak ležela dva roky v klášteře. Potom ji vzala matka domů. Avšak přes všecku lásku a péči matčinu trvala nemoc ještě dvě léta. Léků užívala, avšak nepomohly nic. Tu ji Bůh vložil do srdce myšlenku, aby si vyprosila zdraví od Matky Boží. Udělala tak. Slíbila Panně Marii, že když se uzdraví, vstoupí do kláštera. Sotva vyslovila předsevzetí, cítila ulevení a brzy byla úplně zdráva. Marketa vypravuje dál: „Od té doby

považovala mne Nejsv. Panna za svůj majetek a vedla mne jako bytost, která byla jí zasvěcena. Učila mne poznati a plniti vůli boží, pokárala mne za chyby. Když jsem si jednou při modlitbě sedla, ukázala se mi a pokárala mne slovy, na které nikdy nezapomenu. Řekla mi: „Divím se, má dcero, že mi tak nedbale sloužíš!“

Marketě bylo tehdy asi 13 let. Nějaký čas žila velice horlivě ve službě boží, v modlitbě a obětech. Avšak čím více nemoc mizela, tím více vracela se láska k světu a jeho zábavám. Oddávala se marnivosti. Zanedbávala modlitbu. Ano jednou se dala svésti, že se svými příbuznými navštívila maškarní ples. Později to oplakávala jako velikou chybu. Její srdce bylo rozděleno mezi Bohem a světem. Na předsevzetí vstoupiti do kláštera pomalu zapomněla. Marketa v pozdějším životě uvažovala, co bylo příčinou této vlašnosti a poznala, že proto tak ochabla v duchovním životě, že málo chodívala ke sv. zpovědi a nenalezla zpovědníka, který by ji vedl cestou ctností.

Z katechismu: Co rozumíme blízkou příležitostí ke hříchu?

Blízkou příležitostí ke hříchu rozumíme osobu, společnost, místo a vůbec všechno, co nás přivádí do velikého nebezpečí zhřešiti.

Správně se říká: „Příležitost dělá zloděje.“ „Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm.“ (Sir. 3, 27.) Kdo nemíní zanechatí těžkého hříchu nebo dobrovolně blízké příležitosti k němu, nemá pravého předsevzetí;

žpovídá se tedy neplatně a rozřhešení mu nic nepomůže.

Co pravil Kristus o příležitosti k těžkému hříchu?

O příležitosti k těžkému hříchu pravil Kristus: „Pohoršuje-li tě tvé oko pravé, vylup je a hoď od sebe. Lépe je ti bez oka jíti do království božího, než s oběma očima do pekla, kde červ jejich neumírá a oheň nehasne.“ (Marek 9, 46. 47.)

Co pomáhá zachovávat milost boží. Kdo chce o-zdravěti, musí se netoliko chrániti všeho, co mu škodí, nýbrž také užívati léků. Lékem pro duši je denní modlitba, častější přijímání svátosti, pravidelné slovo boží, náboženská četba, duchovní cvičení (exercicie) a náboženský spolek. — Čeho nejvíce potřebuješ? Co si tedy umíníš?

19. Hřjna

Hořký lék.

Jako lékař dává často nemocným hořký lék, aby nemocný se uzdravil, tak též činí Pán Bůh, je-li duše nemocná. Tuto lásku ukázal též Bůh svaté Marketě. Poslal jí nové bolesti a strasti a tímto hořkým lékem ji konečně vyléčil úplně.

Matka byla totiž nucena přenechati správu domácnosti jiným osobám. Byly to ženy nevzdělané a vrtkavé; zneužívaly důvěry a stáří matky a chovaly se jakoby byly paní v domě. „Musíme šetřit“ říkávaly a nedopřávaly ani otcí ani dětem, čeho k životu potřebovaly. Marketa tím trpěla více. Píše sama o tom: „Neměli jsme vůbec žádného práva v domě a ničeho jsme nesměli činiti bez dovolení. Byla to stálá

válka. Všecko bylo zamčeno, tak že jsem často ani k šatům se nedostala, abych mohla jíti na mši svatou a musela jsem si je vypůjčiti.

Tehdy začala jsem cítiti, že jsem jako ve vězení. Pomalu však jsem poznala, jak užitečno to jest pro mou duši a oddala jsem se tomu celým srdcem; spřátelila jsem se tak úplně se svým postavením, že jsem ničeho nedělala, ano ani jsem nevycházela z domu bez dovolení tří osob. Od té doby obrátilo se veškeré hnutí mého srdce k tomu, že jsem svou radost a útěchu hledala v nejsv. Svátosti oltářní. Jelikož jsme však bydleli daleko od kostela, mohla jsem jenom s dovolením oněch osob tam jíti; a tu se nezdálo, že když jedna svolila, jiná mi to zapověděla.

Často, když jsem bolestí plakala, dělaly mi výčitky; tu jsem se utíkala do nějakého koutku v zahradě, v chlévě neb na jiné skryté místo, kde jsem padla na kolena a slzami ulehčila srdci svému před Bohem a Ho prosila prostřednictvím nejsv. Panny, mé dobrotivé matky, ke které jsem měla veškeru důvěru. Tam jsem někdy zůstala celé dny, aniž jsem jedla neb pila. Někdy chudí lidé z nemocnice mi darovali k večeru trochu mléka neb ovoce.

Vrátila-li jsem se potom domů, dělo se to s takovým strachem, že jsem se až trásla a zdálo se mi, že jsem jako zločinec, očekávající rozsudek. Byla bych se považovala za šťastnější, kdybych byla nucena si vyžebroati chléb od

domu k domu, než vésti takový život; neboť často jsem se ani neodvážila vzít si kousek chleba se stolu.

V okamžiku, když jsem se vracela, začalo teprv těžké dělo hráti: že prý jsem se nestarala o domácnost a o děti těchto milovaných dobrotitek mé duše; nebylo mi dovoleno odpovědět slovíčko, a tak jsem se posadila a pracovala se služebnými, načež jsem celé noci prožívala, jak jsem prožívala dny: totiž v slzách, které jsem prolévala u nohou Ukřižovaného.“

Ač jí tyto osoby tolik křivdily, nežalovala na ně, ani si neztěžovala. Obávala se, aby neporušila lásky k bližnímu. Ba ještě víc, i to zlo dovedla využítkovati k dobrému. Považovala tyto ukrutné osoby, které jí tak trápily, za nástroje v rukou božích, kterými on jí prokazoval svou lásku. Jaká šlechetnost se prozrazuje ze slov Marketiných: „Byly to osoby ctnostné, které se domnívaly, že nečiní nic zlého proti nám; i sama věřím, že nic zlého nečinily, protože můj Bůh tak tomu chtěl; nezazlívala jsem jim toho.“

Toto trápení trvalo několik roků. Marketa je snášela s velikou trpělivostí. Aby dosáhla boží pomoci, modlila se horlivěji, varovala se zábav světských a snažila se líbiti se Bohu. Za to jí daroval Pán vnitřního potěšení a hojných milostí, až ji přivedl ke stavu, ke kterému jí povolal. Vstoupila do řádu Navštívení Panny

Marie. Žila tam svatě a její zásluhou rozšířila se pobožnost k božskému Srdci. Její hrob je navštěvován od mnoha tisíců poutníků.

Naučení: Když se Marketě dařilo dobře, zapomněla na Pána Boha. Když musela trpěti, vracela se k Pánu Bohu. Víte teď, proč Pán Bůh někdy i na vás už posílá utrpení? Utrpení je jako sůl. Sůl zachovává pokrmy před hnilobou a utrpení zachovává duši před vlačností. Sůl nad zlato.

Z katechismu: „Řekl Sion: opustil mě Hospodin a Pán zapomněl na mne.“ Bůh odpovídá: „Což se může zapomenouti matka nad svým robátkem? A byť ona se zapomněla, já se nezapomenu nad tebou.“ (Is. 49, 14. 15.) Pán Bůh dobrotivě pamatuje, i když utrpením navštěvuje.

K čemu sesílá Bůh utrpení?

Bůh sesílá utrpení, aby hříšné potrestal a napravil, hodné pak zdokonalil a v. nebi víc oblažil.

Na poušti.

20. října

(Sv. Hilarion žil v letech 291—371.)

Již v prvních dobách křesťanství žili zbožní muži, kteří následovali život Spasitele na poušti. Žili o samotě ve svých domech neb v blízkosti měst.

První počátek poustevnického života učinil sv. Pavel. Narodil se v Thebách v Horním Egyptě. Rodiče byli zámožní a vychovali svého syna ve víře křesťanské. Záhy mu rodiče zemřeli a on se stal dědicem jejich velkého majetku. Avšak tehdy kolem roku 250 vypuklo pronásledování křesťanů za císaře Decia, Pavel

často viděl muka, která věrným křesťanům bylo podstoupit pro víru. Z bázně před umučením utekl Pavel na odlehlé místo. Avšak muž jeho sestry zradil jeho úkryt v naději, že dědictví připadne jemu. Když Pavel o tom se dověděl, utekl jako patnáctiletý hoch do lesů. Tam našel jeskyni, která se dala balvanem uzavřítí; u jeskyně rostl datlovník a v blízkosti byl čerstvý pramen. Na tom místě žil Pavel přes 90 let.

Zároveň s ním žil jiný slavný poustevník, jménem Antonín. Když Antonínovi bylo 90 let, navštívil, vnuknutím Božím pohnut, sv. Pavla krátce před jeho smrtí. Když Pavel zemřel, chtěl jej pochovati, ale neměl nástrojů, kterými by vykopal hrob. Nevěděl, co začítí a chvíli smutně přemýšlel. V tom přiběhli z pouště dva ohromní lvi, pohledu na ně se poustevník polekal. Avšak hned obrátil srdce své k Bohu a zůstal státi. A opravdu lvi mu nic neučinili, nýbrž šli k mrtvole, svými tlapami vyhrabali jámu, až byla dosti veliká pro hrob. Antonín vzal tělo svatého starce a uctivě je pochoval. Pak lvi odešli a Antonín jim požehnal a vrátil se na poušť.

Přicházeli k němu mnozí jiní poustevníci a prosili jej, aby se stal jejich duchovním vůdcem. Z počátku měl každý svou chýšku, později však Antonín vystavěl pro ně větší domy, jimž dali jméno klášter.

Z katechismu „Chraňte se lakomství!“ (Luk 12, 15.) Lakomec čím více pije, tím více žízní. Žádné-

mu dobře nečiní, leda když umře. „Kdo chtějí zbohatnout, upadají v osidlo ďáblovo.“ (1. Tim. 6, 9.) Jidáš z lakoty stal se zlodějem a zrádцем. „Blázne, této noci povolám duši tvou, a čím bude, co jsi nahromadil?“ (Luk. 12, 20.)

Církev svatá.

21. října

K Antonínovi přišel jednou na poušť hoch patnáctiletý, jménem Hilarion. Co jej pohnulo státi se poustevníkem, vypravuje stará legenda takto: Hilarion se narodil r. 291 v Thabatě, nedaleko města Gazy v Palestině, na hranicích egyptských. Jeho příbuzní sloužili modlám. Poslali mladého hochu do města Alexandrie, aby se tam něčemu naučil. V krátké době důkladně se naučil starým spisovatelům.

Začal však přemýšleti, jaký užitek měl z oněch pohanských knih; a poznal, že knihy ty mu nic jiného neřekly, než jak by získal moudrosti pro tento krátký život, ale že všecka jejich moudrost vede jen ke hrobu, avšak nedodává žádné útěchy pro život po smrti, že tedy lidské umění a moudrost umírá s člověkem a jelikož smrt může člověka překvapiti každého dne, je všecka tato pohanská moudrost, marnost nad marností. Proto Hilarion odhodil knihy pohanské, řka: „Tyto knihy nemohou mi zachrániti ani tělo ani duši!“

V této době slyšel mnoho o víře křesťanské, že žádá velikých ctností od člověka, a jaké útěchy dodává po smrti i pro tělo i pro

duši. Proto opustil hoch svoje učitele pohan-
ské a vyhledával školy křesťanské. Čím více
se zahloubal do učení víry, tím více poznal,
že jest to učení, vedoucí k dokonalosti. Proto
s velikou horlivostí čítával Písmo svaté a knihy
křesťanů.

Začal přemýšleti o tom, co věřili pohané o
svých bozích, jejichž obrazy dosud uctival.
I zalekl se nad špatnostmi, jaké se vypravovaly
o těchto bozích. Proto již nechodil do chrámů
modloslužebných, nýbrž do kostelů křesťanských.
Jeho srdce bylo jako úrodná půda; co jeho oči
viděly a jeho uši slyšely, hluboce vniklo do
jeho srdce, a tam rostlo a přinášelo ovoce. Když
slyšel slova evangelia a viděl svaté bohoslužby,
rozohnila se jeho duše touhou po sv. křtu. Jeho
přání bylo splněno a milost posvěcující, kterou
obdržel na křtu svatém, tak rozohnila jeho duši
láskou k Bohu, že chtěl se odřící světa a za-
světiti se úplně službě Boží.

Z katechismu: Církev Páně — svatá.

Kristus, Bůh-člověk nejsvětější, založil církev, aby
vedla lidi k věčnému spasení. To koná církev tím,
že hlásá světu svaté pravdy, posvěcuje věřící modlit-
bou, službami božími a zvláště svátostmi, a vede
je k plnění svatého zákona božího. Tak každý člen
církvě může a má býti svatý. „Věřím ve svatou cír-
kev obecnou.“

Proč říkáme církvi katolické „svatá“?

Církvi katolické říkáme „svatá“, protože má sva-
tého zakladatele, účinné prostředky k svatému životu
a mnoho světců zázraky osvědčených.

„**Budte svatí!**“ (3. Mojž. 11, 44.) Z vůle Páně učí a vede nás církev, „abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě.“ (Tit. 2, 12.) Tak žili první křesťané. Proto se původně jmenovali „svatí“. (Kol. 1, 2.) Nejkrásnějším květem v zahradě církve svatě byla již tehdy dobročinná láska. „Hleďte, jak se milují“, říkali o křesťanech pohané. Takové chce mít Kristus Pán své učedníky všechny.

Blažená samota.

22. října

Jméno svatého otce Antonína na poušti bylo známo po celé zemi egyptské. Hilarion rád chtěl viděti onoho svatého muže; a jelikož se setkal s několika mnichy, kteří chtěli k němu, přidružil se k nim. Když Antonín uviděl mladičkého jinocha, poznal osvícen Duchem svatým, že z Hilariona bude jednou velký světec. Proto jej podržel u sebe, dal mu roucho poustevnické a vyučoval ho v duchovním životě. Avšak více než jeho slova působil jeho svatý příklad. Hilarion bedlivě si všímal, jak horlivý je Antonín v modlitbě, jak vlídný a pokorný k bratřím, jak mírný v kázání a trestu, jak skromný v jídle. Tímto příkladem povzbuzen zatoužil i on více Bohu sloužiti. Nelíbilo se mu, že tak mnoho lidí z měst a vesnic přicházelo k Antonínovi, by jej prosili o pomoc, o radu a útěchu; a řekl sám k sobě: „To zde už není pravá poušť, kde stále vidím tolik lidí; chci-li vésti život v klidu s Bohem, musím začíti, jak začal Antonín; bo-

joval a zápasil od mládí až do stáří; chci se také chopiti zbrání ducha a bojovati po příkladě jeho; co dnes Antonínovi již neškodí, to by mne mohlo přivésti do záhuby, protože ještě nejsem upevněn.“ To uvažuje šel k sv. otci Antonínovi, aby se poradil s ním. Antonín pochválil jeho horlivost a jeho rozhodnutí a dal mu své požehnání.

Vrátil se napřed do domu svého, kde otec mezitím zemřel zanechav mu veliké bohatství. Vzpomněl si na slovo Antonínovo, že mnich má žiti bez majetku ve svaté chudobě, podle slov evangelia: „Kdo milujete statky pozemské, nemůže býti mým učedníkem.“ Poslušěn těchto slov prodal všecek svůj majetek a rozdal chudým. Potom šel na poušť, sedm mil od lidí, aby se spojil s Bohem. Na poušti bylo mnoho lupičů a vrahů, proto mu radili přátelé, aby se nevzdálil tolik od lidí. On však nedbal toho a odešel. Nic nevzal s sebou jen mnišský oblek, který byl obdržel od Antonína. Jeho pokrmem bylo 15 fíků, jak rostly na poušti a nejedl jich dříve než zapadlo slunce. Pro nebezpečí od lupičů neměl zprvu stálého bydliště, nýbrž chodil sem a tam a nocoval, kde se právě nacházel. Po nějaké době si udělal stan z rákosí, aby byl chráněn před sluncem a deštěm.

Naučení: Dobré myšlenky přicházejí nám nejvíce o samotě s Bohem. Proto zbožní lidé rádi vyhledávají samotu na př. v exerciciích. Pomodlíme se za zdar svatých exercicií!

Dá-li se člověk rozhodně na cestu dokonalosti, zlý duch zuří a pokouší se všemožně, aby jej odvrátil od Boha. Tak se též stalo Hilarionovi. Zlý duch vida, jak málo si váží světec statků pozemských, pokoušel jej tím více ke hříchům nečistoty. Jinoch se polekal a sotva mohl odolati; bil se v prsa a vroucně se modlil; avšak zlý duch nedal pokoje a pokoušel ho čím dál tím více.

Jednoho dne řekl Hilarion ke svému vlastnímu tělu: „Pane osle, pane osle! Zdá se, že jste příliš bujný; měl jste se dosud příliš dobře, musím vás krotiti a držeti na úzdě; dosud jste dostal zrní, teď se spokojíte s plevami; dosud jste pil, kdy se vám chtělo, teď budete schnouti žízni; dosud jste nenosil břemena, teď se postarám, abyste horkem a zimou byl přetížen, abyste už netoužil po přepychu a rozkoších; dosud jste byl poháněn prutem, teď vás budu trestati ostrými ostruhami.“ Když Hilarion tak promluvil k sobě, začal život ještě přísnější; dosud jedl denně patnáct fíků, teď jedl tři až čtyři za tři dny; dosud pil vodu, kdykoliv žíznil, teď proti žizni užíval jen rostlin a kořenů; dosud si lehl pod strom, chtěl-li si odpočinouti, teď se jen opřel o strom a spal stoje. Při tom stále se modlil, zpíval žalmy a pracoval, tak že zlý duch nikdy ho nezastal zahálejícího, a poznal, že těmito pokušeními mu nemůže škoditi. Proto

jej začal strašiti hroznými představami a pekelným řevem, aby jej tak vyhnal z pouště. Hilarion vzýval nejsvětější jméno Ježíš, a hned nastal klid.

Po vítězství nad zlým duchem hrozilo nové nebezpečí. Lupiči objevili jeho skrýš. Divili se tomu, že osmnáctiletý jinoch se nebál a domnívali se, že se jim chce posmívati; snad si také mysli, že má nějaký majetek, který by mu mohli uloupiti. Proto jednou v noci ho chtěli přepadnouti; ale ačkoliv byli blízko jeho stanu a ve dne místo si dobře zapamatovali, přece je nemohli nalézt a po celou noc bloudili jako slepci sem a tam. Když se rozednilo, hned jej našli a když viděli jeho chudobu, řekli mu: „Pověz nám, co bys učinil, kdyby přišli lupiči k tobě?“ — Odpověděl: „Kdo nic nemá, nebojí se lupičů, protože mu nic nemohou vzít.“ — Oni pravili: „Ale mohli by tě zabít!“ — Poustevník odpověděl: „Ano, mohli by to; ale já se smrti nebojím, poněvadž jsem vždycky připraven na ni.“

Když lupiči to slyšeli a viděli jeho pevnou víru a jeho zmužilé srdce, přiznali se mu, že po celou noc bloudili kolem jeho stanu a nemohli jej nalézt. Tím poznali svatost mladého poustevníka a zázračnou ochranu, které mu Pán Bůh poskytl. Nabyli důvěry k němu a poslouchali jeho moudré řeči a dobrá napomenutí. vzdali se svého hříšného zaměstnání a obrátili se celým srdcem k Bohu. Přišli domů

a vypravovali, co se jim přihodilo. Čím více se zpráva o tom šířila, tím více lidí přicházelo k Hilarionovi, aby jej prosili o pomoc.

Hilarion zůstal na poušti 22 let. Mnoho zázraků činil, ale když lidé chodili za ním pro pomoc, utíkal z místa na místo, až zemřel na ostrově Cypru.

Z katechismu: Půst tělesný a duchovní.

„Postiti se“ znamená: odepřít si některý pokrm anebo značnější část denní potravy. Už přikázání v ráji bylo postní. Mojžíš, Eliáš a Kristus Pán se postili 40 dní a nocí.

Užitky postu. „Nařídte svatý půst!“ vybízel prorok za dnů božího navštívení. (Joel. 1, 14.) Jako skutek kajícíny usmíruje půst Boha a zhlazuje časné tresty boží. Krotí zlé žádosti a povznáší mysl k Bohu. „Trestám tělo své a podrobuji v službu“, napsal o sobě sv. Pavel. (1. Kor. 9, 27.) Jsou zlí duchové, kteří ze srdce „nevyjdou, leč modlitbou a postem.“ (Marek 9, 28.) Jak užitečný byl půst Danielovi a jeho třem druhům na dvoře královském! (Dan. 1, 15.) „Ze mnoha jídel bývá nemoc, ale člověk zdrželivý život si prodlužuje.“ (Sir. 37, 33. 34.)

Proč jest užitečno se postiti?

Jest užitečno se postiti, protože postem činíme pokání za hříchy, učíme se přemáhati a prospíváme svému zdraví.

Náboženské posty za starodávna. Už pohané si za pokání ukládali půst. (Jon. 3, 7.) Izraelským zapovídal zákon některé pokrmy a nařizoval přísný půst v den Smíření. Farizeové postovali se dvakrát za týden. (Luk. 18, 12.)

Dřívější posty církevní. Křesťané zachovávali dřívě posty časté a přísné, zejména v době předvelikonoční: ve všední dny nejídali nic až do západu slunce; k večeři mívali pokrmy jen rostlinné. Maso

a vše ostatní, co pochází od zvířat teplokrevných, se po celou dobu svatopostní nepoživalo. Podobně se postívali věřící v adventě a před velikými svátky. V Suché dny jídali jen ovoce a suchý chléb.

Sebekázní k síle duchovní. Cvič se snášeti dobrovolně, co nemusíš, a odpírej si dobrovolně, co je dovoleno. Tím zesílíš, abys uměl trpěti, co nevyhnutelno, odolávati tomu, co zapověděno, a konati, co přikázáno. Tak „sílel duchem“ mládeneček sv. Jan na poušti. (Luk. 1, 80.) Cvič a pěstuj hrdinu ve své duši!

24. října

Ubohý sirotek.

(Františka Malvina O'Connor, dívka, žila v letech 1823—1835. Zemřela dne 26. října.)

Františka pocházela z Ameriky, narodila se na ostrově Martinique. Bohužel zemřel jí otec, když jí bylo deset let a rok potom zemřela matka. To bolelo dívku tak, že onemocněla.

Matka před smrtí nařídila, aby dítě bylo dopraveno do Francie, kde ještě žilo několik příbuzných. Tomu přání bylo vyhověno, a Františka přišla do Paříže. Jakmile se po namáhavé cestě zotavila, byla dána do kláštera „Nejsvětějšího Srdce“ k výchově.

V Americe málo byla vyučována. V klášteře to doplnila větší pílí a horlivostí v učení. V té době měla právě po prvé přistoupiti ke stolu Páně. V klášteře, kde byla na výchovu, konává se první sv. přijímání s velikou slavností. Děti bývají odděleny od ostatních cho-

vanců; dostávají zvláštní naučení o sv. přijímání a o přípravě k němu a konávají zvláštní pobožnosti.

Tak se též stalo s Františkou. Věděla, že Pán Ježíš chce přijíti do srdce čistého; proto se snažila, aby den ode dne víc a více očistila své srdce. Učitelky ji upozornily na některé chyby v její povaze, že je nakloněna k lenosti, k citlivosti a k netrpělivosti. Františka každý den přísně zpytovala svoje svědomí o těchto chybách a zaznamenávala si výsledek; na konci týdne porovnávala počet chyb s týdnem minulým, aby viděla, zdali se polepšila. Za její dobrou vůli a námahu ji Bůh odměnil novými milostmi.

Abyste svoje chyby lépe přemohla, cvičila se ve skutcích sebezapírání. Jelikož byla slabého zdraví, bylo jí déle spáti než ostatním dětem. Tím se cítila znepokojena. Upřímně se přiznávala svým učitelkám: „Spávám ráda, ale když myslím na mši svatou, kterou tak ztrácím, jest mi toho líto, proto bych přec raději chtěla vstáti.“ Když jí to sestra představená nechtěla dovoliti, prosila svoje příbuzné v městě o přímluvu, a tak konečně dostala dovolení, že smí denně na mši svatou.

Protože byla nemocna na žaludek, zapověděli jí lékaři veškeren půst. „Bolest, kterou cítím nad tím, mi více škodí než celá postní doba,“ říkala dívka. Snažila se přece v některých věcech učiniti si újmu. Když jí to učitelky za-

kázaly, nařikala: „Tolik hříchů jsem spáchala mlsáním, když jsem byla ještě v Americe, proč bych za to teď neměla činiti pokání, aby Ježíš, až přijde do mého srdce, nalezl je čisté?“

Z katechismu: Zpytování svědomí.

Zpytovati svědomí jest vážně se rozpominati, kterých hříchů jsme se dopustili. Zvláště máme se rozpominati: 1. kdy jsme se naposledy platně zpovídali a zdali jsme vykonali uložené pokání; — 2. jak jsme zachovali jednotlivá přikázání boží a církevní, a máme-li na sobě který hřích hlavní; — 3. jak jsme plnili povinnosti svého stavu.

Zpytuj bedlivě! Čím déle kdo nebyl u sv. zpovědi, tím větší pílí má vynaložiti na zpytování svědomí. Kdyby někdo zpytoval tak povrchně a nedbale, že by proto vynechal při zpovědi některý hřích těžký, zpovídal by se neplatně.

Zpytuj každodenně! Snadno se rozpomíná před sv. zpovědí na hříchy, kdo svědomí zpytuje každodenně. Zpytování svědomí spojené s dokonalou lítostí je nejdůležitější část večerní modlitby. Ukládej se k spánku pokaždé tak, jako bys měl v noci umříti. A svědomí zpytuj před sv. zpovědí po každé tak, jako by to byla tvá zpověď poslední — a budeš se dobře zpovídati a kdysi šťastně umíratí.

25. října

Lítost.

Jednou v hodině náboženství byla řeč o sv. zpovědi. Kněz řekl dětem, aby si před sv. přijímáním vykonaly životní zpověď. Pak mluvil o lítosti. Vypravoval dětem, jak ošklivý je hřích a jakou škodu působí duši. Tato slova

hluboce dojala Františku. Večer ji sestřička našla v lůžku, jak pláče. „Proč pláčeš?“ tázala se. — „Ach, proč jsem tak pozdě přišla do kláštera? V Americe jsem nevěděla, jak veliké zlo je hřích; teprve zde to poznávám, a pláči nad tím, že jistě mám méně lítosti než ostatní děvčata, která jsou lépe poučena než já.“

Sestra ji uklidnila a řekla, že modlitbou může za krátkou dobu více milostí obdržeti než ostatní. Povzbudila ji, aby tím horlivěji bojovala proti svým chybám. Slíbila rozhodně, a vskutku od té doby již nebylo na ní pozorovati netrpělivosti. Ráda trpěla, aby tím obdržela milost lítosti. A Pán Bůh jí poslal mnoho bolestí. Prst se jí začal podbírati, což bylo velice bolestné. Její žaludeční slabost byla tak veliká, že občas vůbec ničeho nemohla jísti. Tím trpěly i její nervy, což jí velice dráždilo k netrpělivosti. Pak šla k sestřičce a naříkala: „Ach, jak musím trpěti, jak jsem pokoušena k netrpělivosti!“ — Sestra ji povzbudila, aby obětovala svoje bolesti Pánu Bohu. „Ó, ano,“ říkala, „chci tak učiniti, abych obdržela milost dobrého sv. přijímání a zvláště, abych obdržela milost lítosti.“

Dostála svému slovu. Někdy ji viděly sestry, jak zbledla převelikou bolestí, avšak vždycky znovu opakovala: „Můj Bože, obětuji Ti to! Můj Bože, pro Tebe to má býti!“

Z katechismu: Bez lítosti není odpuštění.

Stává se někdy, že kajicník nemůže zpytovat svědomí, anebo se nemůže z hříchů vyznati, anebo nemůže vyplniti uložené pokání, a přece dostane kněžské rozhřešení a má hříchy odpuštěny, jestliže jich litoval. Bez lítosti nemůže nikdy žádný hřích osobní býti odpuštěn. Zpověď bez lítosti byla by neplatná.

Která je nejpotřebnější částka svátosti pokání?

Nejpotřebnější částka svátosti pokání je lítost.

Vzory lítosti. Přišel celník do chrámu, stanul o podál a netroufal si ani oči pozdvihnouti k nebi, nýbrž bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ A vrátil se domů omilostněn. (Luk. 18, 13.) — Žena hříšnice přišla k Pánu Ježíši, klekla si mu k nohám a plakala. A Pán ji řekl: „Odpouštějí se ti hříchy. Jdi v pokoji.“ (Luk. 7, 48. 50.) — Apoštol Petr seděl u ohně a zapřel Pána Ježíše. Tehdy „obrátil se Pán a pohleděl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, vyšel ven a plakal hořce.“ Bůh pak mu odpustil. (Luk. 22, 61. 62.)

Litovati musím upřímně. Nestačí jen ústy odříkávati slova lítosti; Bůh se dívá do srdce. Prázdňých slov nepřijímá, ale nepohrdá srdcem zkroušeným a pokorným. (Žalm 50, 19.) Lítost je bolest a ošklivost duše nad spáchanými hříchy. — Lítost při svátosti pokání se musí vzbuditi před zpovědí aneb aspoň před rozhřešením.

26. října

Dokonáno!

Spoluchovanky Františtiny ani nevěděly, kolik dívka musí bojovati. Jedna z nich řekla hlasitě: „To není těžko zachovávatí domácí řád, když má někdo takovou povahu jako Františka!“

— Františka neodpověděla nic, ale večer řekla své učitelce: „Slyšela jste, co řekla Alexandrina? Víte, zdali je to pravda. Jsem tak často pokoušena k netrpělivosti, ale myslím vždy na první své svaté přijímání!“

Šest dní před prvním sv. přijímáním měly děti exercicie, čili duchovní cvičení. Zachovávaly mlčení, slyšely kázání a rozjímaly, co slyšely. Františka po celých šest dnů trpěla bolením zubů a dnou. Přes to všechno vytrvala při cvičeních, ano ukládala si ještě malé oběti. Když jí podali trochu oslazeného mléka, řekla: „Nač ten cukr? Musím přec Pánu Bohu přinésti nějaké oběti, protože se nemohu tolik modliti jako ostatní.“

Při rozjímání si napsala několik předsevzetí: „Chci s milostí Boží při znamení zvonku ráno hned vstáti, rychle se obléci a potom nějaký čas přemýšlet, abych učinila dobrá předsevzetí pro celý den. Pak se chci modliti se sklopenýma očima a sebranou myslí. Na cestě do kostela chci pamatovati na přítomnost Boží, a až vstoupím do kostela, nebudu se ohlížeti.“

Večer před sv. přijímáním měla Františka silnou horečku a byla nucena ulehnutí. Velice se obávala, že nebude moci ke stolu Páně. Modlila se s důvěrou k Panně Marii, a druhého dne vskutku nemoc tak polevila, že jí lékař dovolil vstáti. Při této zprávě nebeská radost zářila z její tváře, a tato radost jí dodala síly, že se sama oblékla.

Mše svatá začala. Františka ani necítila své slabosti. Konečně zavítal Božský Spasitel do jejího srdce. — Sotva ukončila díkučinění, horečka se vrátila a Františka znovu ulehla. Nemoc se tak zhoršila, že každý pohyb a každý dotek jí působil nesmírné bolesti. Ona však nenaříkala. Jenom se blaženě usmívala a občas polohlasitě se modlila.

Když její příbuzní ji navštívili a soustrastí nad ní plakali, pravila: „Proč se rmoutíte? Jdu do nebe, abych se za vás modlila.“ Nikdy si nepřála žádného ulehčení. Když jednou

sestřička jí chtěla lůžko pohodlněji upravit, řekla: „Pán Ježíš byl přibit na kříž, proto mohu také zůstat, jak jsem.“ Když se jí tázali, jak se má, odpověděla: „Jsem na kříži!“ a pak s láskou pohleděla na kříž.

Jednoho odpoledne zvolala: „S Bohem! S Bohem! Již nejsem pro tento svět. Jdu do nebe, abych se tam šleďala s otcem a mat-

kou! Ó jaké to štěstí. Přichází Panna Maria pro mne! Jak je krásná!“

Její poslední slova byla: „Otče, v ruce tvé poroučím duši svou! Jdu do nebe!“

Vzal hříchy naše na sebe. 27. října

(Armella Nikolas žila 1606—1671 v Campenacu ve Francii jako služka.)

Armella byla z chudé rodiny, proto byla nucena už jako dítě vydělávati. Otec ji poslal pásti ovce. Činila to ráda, protože byla ráda o samotě. Zatím, co jiné děti si hrály, ona se schovala za nějaký keř a modlila se sv. růženec.

Jednoho dne zase se o samotě modlila, a tu viděla na zemi ležeti kříž. Vzala jej uctivě a políbila rány Ukřižovaného. Při tom přemýšlela o utrpení Páně. Najednou však jí přišla bez její viny zlá myšlenka: pohoditi kříž a pošlapati. Armella se lekla této myšlenky a domnívala se, že se dopustila těžkého hříchu. Neměla pokoje, až to ve zpovědi řekla knězi. Ten jí však ujišťoval, že ani v nejmenším neurazila Boha. Neboť hříchem jsou jen dobrovolné zlé myšlenky.

Od té doby dal jí Bůh zvláštní pobožnost k utrpení Páně. Dosud ještě nic neslyšela, jak veliké bolesti trpěl Spasitel za hříchy lidské. Na kříži teprve viděla přebolestné rány Ježíšovy na rukou, na nohou a v srdci. Tyto rány uctívala tím, že se často modlívala pětkrát „Otčenáš“ a „Zdravas“.

Později při pohledu na Ukřižovaného se modlila takto: „Ó moje ukřižovaná Lásko! Kdo Tě pohnul, žes trpělivě umřel bolestnou smrtí na kříži? — Ó můj Ježíši, uděl mi té milosti, abych duši svou odpoutala od sebe a sebe připoutala s Tebou na kříž! — Ó můj Ježíši! Kéž bych zároveň s Tebou mohla vylíti svou krev! Kéž jsi ve mně a já v Tobě, abych s Tebou umřela na tomto svatém kříži. — Ó můj Ježíši! Uděl mi milost, abych svatou láskou k Tobě a nejbolestnější lítostí nad svými hříchy zemřela!“

Z katechismu: Co je hřích?

Hřích je vědomé a dobrovolné přestoupení zákona božho.

Těžký hřích. Všechny hříchy nejsou stejně veliké: jsou hříchy lehké a těžké. Těžký byl na váze boží hřích pyšných andělů, prvních rodičů, bratří Josefových. Těžkým hřichem by mohlo býti na příklad: nevěřiti v Boha, krivě přísahati, zanedbati sváteční mši svatou nebo velikonoční povinnost, bližního nenáviděti nebo mu značně uškoditi.

Kdo se dopouští těžkého hřichu?

Těžkého hřichu se dopouští, kdo přestupuje zákon boží ve věci důležité, a to zcela dobrovolně a s jasným vědomím, že hřeší těžce.

Od všelikého hřichu vysvobod' nás, Páne!

28. října

Svatých obcování.

Armella bydlela daleko od kostela, ale přece chodívala do sedmého roku denně na mši sva-

tou. Pásla ovce, prosila jinou dívku, aby dala na ně pozor, a darovala jí za to svůj chléb.

Armella byla chudá; z toho měla velikou radost a často za to Pánu Bohu děkovala. Proč? Věděla, že jako chudá služebná může lépe se cvičiti ve ctnostech. Říkávala: „V kterém jiném stavu bych se lépe naučila zůstatí pokornou, očekávati veškerou pomoc od Boha, jenom v Něho míti důvěru, jenom Jemu hleděti se zalíbíti?“

S pokorou spojila Armella poslušnost. Nikdy neodpírala rodičům, nikdy si neztěžovala na jejich rozkazy. Ale naopak, dobrovolně pomáhala rodičům a sourozencům při práci, aniž o to byla požádána.

Jiným pomáhati, to byla její radost. Proto též ráda pomáhala duším v očištcí. Pomáhala modlitbou a dobrými skutky. Když v létě bylo horko neb v zimě trpěla zimou, obětovala všechno za dušičky. Také když zametala neb jiné těžké práce domácí konala, činila to na tentýž úmysl. Často úmyslně zůstala u ohně co nejbliž, aby touto bolestí umírnila bolesti duší v očištcí. Při jídle často nechávala to nejlepší jako almužnu pro chudé, aby tímto dobrým skutkem také pomohla dušičkám. Jindy trpělivě snášela žízeň za dušičky. Aby se k soustrasti s dušemi v očištcí povzbudila, říkávala si často: „Kdybych uviděla příbuzného ve velkém ohni, a on by sám si z něho pomoci nemohl, nebyla by to ukrutnost, nechatí jej hořeti,

kdybych ho lehce mohla vysvoboditi? Tak též musím pomáhati svým bratřím, kteří v očistci tolik trpí a nemohou si pomoci.“

Z katechismu: Jest očistec. To znali ze zjevení božího již věřící Starého zákona. Proto se za mrtvé modlili a přinášeli za ně oběti. „Svaté a spasitelné jest modliti se za mrtvé, aby hříchů byli zproštěni.“ (2. Mach. 12, 46.) V Novém zákoně věřila církev svatá v očistec od počátku; proto se modlívala za zesnulé. Sv. Monika († 387) prosila před smrtí: „Pochovejte tělo mé kde chcete, jen za to vás prosím, abyste na mne pamatovali při oltáři Páně.“

Kdo přijde do očistce?

Do očistce přijde, kdo zemře v boží milosti a má ještě trpěti za hříchy.

I po odpuštění hříchu zbývají pravidelně časné tresty boží. Ty dlužno vytrpěti nebo je nahraditi dobrými skutky „za pokání“. Pokání za živa nedokončené trpí duše v očistci. „Ukrutný je plamen páli, že se hříchů nedokály.“

Co trápi duše v očistci?

Duše v očistci trápi veliké teskno po Pánu Bohu a rozličné tresty časné.

Jsou to tresty velmi bolestné, větší nebo menší delší nebo kratší, podle zasloužení. Duše v očistci jsou ubohé a zasluhují účinné lásky naší; proto jim něžně říkáme „dušičky“. Z očistce dostávají se do nebe. Poslední vyjdou z očistce v soudný den.

Čím pomáháme duším v očistci?

Duším v očistci pomáháme modlitbou a jinými dobrými skutky, zvláště pak obětí mše svaté.

„Smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně dotkla se mne!“ (Job. 19, 21.) Hodný věřící pamatuje s účinnou láskou na všechny, „kte-

ří nás předešli se znamením kříže“, jmenovitě na ty, kteří umřeli jemu: všelico si za dušičky odepře, prokáže na jejich úmysl milosrdenství živým, každodenně se za zesnulé modlívá, věnuje dušičkám odpustky, obětuje za ně svaté přijímání a zvláště mši svatou. „Kdykoli se slouží obět mešní, spěchají andělé otevřít žalář očištcový.“ (Sv. Jan Zlatoušlý † 407.)

Na dušičky vzpomínejme! Zvláště večer, v památný den úmrtí nebo jmenin zesnulého, na hřbitově a pokaždé v kostele. Výroční Památka dušiček se koná po svátku Všech svatých. Večer před tím se rozžhají světla na hrobech; v srdci má světlo svítit každodenně; co to znamená?

„ODPOČINUTÍ VEČNÉ DEJŽ JIM, PANE,
A SVĚTLO VEČNÉ AŽ JIM SVÍTÍ!“

Anděl strážný.

29. října

Naše víra nás učí, že Bůh lidem dal na ochranu svaté anděly. Armella touto vírou byla tak proniknuta, jakoby viděla anděla strážce tělesnými očima. Proto jej uctívala a s důvěrou k němu se modlila. Mluvila k němu jako k příteli a učiteli. Prosila jej: „Anděle Boží, nauč mne Boha milovati a jemu sloužiti.“ Dopustila-li se nějaké chyby, se slzami v očích žalovala mu na sebe a prosila jej, aby se přimlouval za ni u Boha. Tak velice se obávala v jeho přítomnosti se dopustiti něčeho neslušného, že pouhá myšlenka na něho ji chránila před veškerou nedokonalostí.

Každý večer se modlila k němu: „Anděle Boží, miluj místo mně Pána Boha.“ — Ráno

zas prosila: „Anděle Boží, chraň mne po celý den všeho, co by 'mohlo Boha uraziti!“ — Šla-li do kostela, řekla: „Anděle Boží, pojd se mnou!“ — Klečela-li v kostele, prosila: „Anděle Boží, klaněj se se mnou a místo mne, Pánu Ježíši v Nejsvětější svátosti.“

K jiným lidem byla proto tak vlídná a uctívá, že myslela na jejich anděla strážce. Pozdravila-li někoho, nemyslela jen na osobu, nýbrž též zdravila anděla strážce této osoby.

Bála-li se, že něco zapomene, prosila anděla strážce, aby jí to připomenul. Také jiným podobně radila.

Viděla-li, že jiní lidé Boha uráží, rmoutila se s jejich anděly a zapřísáhala je, aby nešťastníky neopouštěli, nýbrž je osvětili, aby poznali, co je Boha uraziti. Kdykoliv bližní potřeboval pomoci, prosila Armella jeho anděla strážce o tuto věc.

30. října

O dušičkách.

Brzy, 2. listopadu, budeme slaviti „dušiček“
Jak povstal tento svátek?

V době, kdy sv. Odilo byl představeným v klášteře v Cluny, žil na ostravě Sicilii zbožný poustevník. Tomu Bůh zjevil, jak je Mu milé, že mniši z Cluny svými modlitbami a almužnami mnoho duší z očistce vysvobodili. To slyšel Odilo a radoval se z toho. Umínil si, že ještě více vykoná pro dušičky. Proto nařídil v r.

998, aby ve všech jeho klášteřích 2. listopadu mše svaté, modlitby a dobré skutky byly Pánu Bohu obětovány za všechny duše v očistci.

Tato pobožnost se rozšířila i na jiná místa; a tak stanovil papež Jan XVI. na radu sv. Odila, aby památný den všech zemřelých byl slaven v celé Církvi.

Světcí však nejenom v tento den, nýbrž po celý rok cítili soustrast ze zemřelými a pomáhali jim.

1. Mše milostí. Sv. Petr Damiani ztratil v nejútlejším mládí oba rodiče a přišel do domu bratra svého. Ten byl lakomý a k hochovi až příliš přísný. Hoch neměl botů, oblek roztrhaný, hladem trpěl. Najednou na ulici našel větší obnos peněz; nikdo se nehlásil k penězům. Proto přemýšlel, co s penězi má udělati. Konečně se rozhodl, že dá peníze knězi, aby sloužil mši svatou za duše v očistci. Tento skutek lásky mu získal hojného požehnání Božího. Neboť jeho druhý bratr přijal jej do svého domu, zacházel s ním velice vlídně jako se svým dítětem a dovolil mu stát se knězem. Později říkával: „Ona mše svatá, kterou jsem dal sloužiti za duše v očistci, přinesla mi nejhojnější požehnání.“

„Na dušičky vzpomínejme,
z očistce jim pomáhejme!
Budou na nás vzpomínat,
až my budem umírat.“

Tříkrát svatá almužna.

Dušíčkám v očistci můžete velice lehce pomáhati. Snad tam máte ještě příbuzné a přátele.

Někdy snad dostanete nějaký peníz, abyste si koupily něco sladkého neb nějakou hračku. Hle, mohly byste dušíčkám pomoci. Víte jak? Dejte almužnu chudému. To je předně obět sebezapírání; za druhé je to almužna pro onoho chudého člověka; oboje však, i obět i almužna, je dobrým skutkem, za který máte zásluhu u Boha. Tuto zásluhu obětujte Pánu Bohu pro útěchu duší v očistci. Tak jste vykonali tříkrát dobrý skutek milosrdenství.

Jednou Pán Ježíš vám všechno odplatí. Neboť on řekl: „Blažoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“

Víte děti, že po celý den dušíčkový (2. listopadu) a na Vše Svaté odpoledne mohou věřící získati plnomocné odpustky tolikrát, kolikrát navštíví kostel a tam se pomodlí na úmysl sv. Otce šest „Otčenášů“, šest „Zdrávasů“ a šest „Sláva Otcí“

Kdo tyto odpustky chce získati, musí se vyzpovídati a jíti ke sv. přijímání. Svatou zpověď si můžete vykonat už týden před tím, ke sv. přijímání aspoň 1. listopadu. Získávejte tyto odpustky. Dušíčky vám budou vděчны a za vás se budou přimlouvati.

Získávejte samy odpustky a hleďte též popovzbuditi jiné, aby tyto odpustky získali.

Amieuer

20-2 Na dušičky vzpomínejme.

SV. STANISLAV

1. listopadu

Nevinnost.

(Sv. Stanislav Kostka narodil se r. 1550 na zámku Rostkov v Polsku; vstoupil do řádu Jesuitů a tam zemřel v Římě r. 1568. Jeho svátek je 13. listopadu.)

Stanislav byl veselý, živý hoch. Rád si hrával se starším bratrem Pavlem. Ten byl divoký a někdy vzdorovitý. Otec jej proto často přísně potrestal. Stanislav však se za něho přimlouval a jej potěšil.

Všichni měli Stanislava rádi. A on byl ke všem laskavý. Jenom jedno neměl rád. Na zámek do Rostkova přicházeli šlechtici. A ti mluví někdy řeči surové a neslušné. Jan to nerad slyšel, zčervenal, jakoby se styděl. Nepřestali-li dospělí s takovými řečmi, Stanislav pozdvihl oči k nebi a upadl do mdlob.

Jeho duše byla jako krásná květinka, která rozkvétá na slunci lásky Boží, avšak se zavírá, blíží-li se mračno hříchu. Jeho otec proto říkal hostům: „Dejte si pozor! Stanislav je zde Aby snad zase neomdlel!“

Nevinnost jeho duše zářila z jeho tváře. Kteří jej viděli, říkali: „Je jako anděl!“ a cítili při pohledu na něho lásku ke ctnosti svaté čistoty.

Tato ctnost je darem Božím. Ale Stanislav s milostí Boží spolupůsobil, aby si zachoval nevinnost. Byl velice mírný v jídle a pití. Nechodil s rozpustilými chlapci. Cvičil se v sebezapírání. Ukládal si denně malé oběti.

Z k a t e c h i s m u : Milosti boží je potřeba k spase-
ní. Člověk slabý nic nezmůže, když mu Pán Bůh nepo-
může. Bez Boha ani přes práh noha. „V něm živi jsme
a hýbáme se i trváme.“ (Sk. ap. 17, 28.) Tak ve vě-
cech časných. — Pro věčné spasení nejsme dostateční
ani v Pána Ježíše uvěřit (1. Kor. 12, 3.), tím méně
pak sami se hříchu zbavit a pro nebe se posvětit.

Jak je milosti boží potřeba k spasení?

Milosti boží je k spasení potřeba nevyhnutelně.
Pán Ježíš řekl: „Nikdo nepřichází k Otcí, leč jen
skrže mne. Beze mne nic nemůžete činiti“ (pro ne-
be. Jan 14, 6. a 15, 5.)

Komu jen pomůže milost pomáhající?

Milost pomáhající pomůže jen tomu, kdo ji ochotně
přijímá a s ní spolu věrně působí.

Nadarmo pomáhá Duch svatý tomu, kdo jeho
milosti odpírá. „Jerusaleme, Jerusaleme! Kolikrát jsem
chtěl shromáždití tvé děti, jako shromažďuje slepice
pod křídla kuřátka svá. Ale tys nechtěl!“ (Mat. 23, 37.)
„Stále se protivíte Duchu svatému,“ vytýkal zatvr-
zelým židům jáhen Štěpán. (Sk. ap. 7, 51.) Míti k spa-
sitelnému napomínání srdce zatvrzelé, je hřích proti
Duchu svatému. — „Milostí boží jsem to, co jsem,
a milost jeho ve mně nebyla marna.“ (1. Kor. 15, 10.)
„Bratři, napomínáme vás, abyste milosti boží nepři-
jímali nadarmo.“ (2. Kor. 6, 1.)

„Ejhle, stojím u dveří a tluku.“ (Zjev. 3, 20.)
Ochotně otevřeli Duchu svatému apoštolé: opustili
všechno a šli za Pánem. (Luk. 5, 11.) Otevřel Za-
cheus a přijal Pána s radostí. (Luk. 19, 6.) Otevřel Sa-
vel: „Co chceš, Pane, abych učinil?“ (Sk. ap. 9, 6.)
— Otvíráš Duchu svatému ty? — „Dnes, uslyšíte-li
hlas jeho, nezatvrzujte srdce svého!“ (Žalm 94, 8.)
„Poslechnu, co mi řekne Hospodin Bůh.“
(Žalm 84, 9.)

V Polsku tehdy, nebylo škol. Ale rodiče chtěli, aby se Pavel a Stanislav něčemu naučili. Proto je poslali do Vídně, kde Jesuité založili školu a konvikt pro studenty.

Rodiče dali dětem vychovatele jménem Běliňski a tři sluhy. Stanislav byl šťastný, že se může něčemu naučiti. Bratři bydleli na počátku v konviktu Jesuitů. Stanislav se pilně učil, ale šlo mu to těžko. Ačkoliv se namáhal, přec nezískal prvního místa. Avšak neupustil ve své horlivosti. Později o něm vypravovali jeho spolužáci, že skoro stále měl knihu v ruce. Ano vzal si i knihu do lůžka, aby se učil než usne.

Avšak při svém učení nezapoměl na modlitbu. Zvláště uctíval Pannu Marii. Měl-li ve škole volnou úlohu, napsal vždy něco ke cti Matky Boží. Spolužáci se mu na počátku posmívali. On ale zůstal při svém. Jméno Panny Marie aneb modlitbičku: „Maria buď mi milostivá!“ též napsal na okraj svých sešitů.

V třetím roce svého studia konečně jeho pilnost byla odměněna. Měl skoro každý týden první místo a učitel jeho, Pater Buys byl s ním velmi spokojen a dal mu nejlepší vysvědčení.

Všichni učitelé a všichni spolužáci měli Stanislava rádi. Jeden z kněží napsal o něm: „Byl vzorem síly vůle a zbožnosti; všem nám přirostl k srdci. Nikomu nebyl na obtíž; dle věku

byl dítětem, ale při tom moudrý jako muž; malé postavy sice, ale velikého ducha. Každý den cho-
díval na dvě mše svaté a přijímal svaté svátosti
mnohem častěji než ostatní studenti. Stále se
modlíval a přece předběhl ve studiu všechny.
Ve dne v noci byla jediná jeho myšlenka: Ježíš
Kristus“.

Opravdu všichni cítili blízkost Boží, byli-li
se Stanislavem. Všechno, co činil, konal tak dů-
kladně, jakoby neměl nic jiného na starosti.

Z katechismu: Povinnosti stavu.

Práce údělem člověka. Pracuje se duševně a tě-
lesně. Obojí práci konal a posvětil Kristus Pán; bez
žádné z nich se lidská společnost neobejde. Ruka
i hlava patří k sobě. — Pracovati je potřeba. Kůň
k tahu, pták k letu a člověk k práci. „Šest dní
budeš pracovati.“ (5. Mojž. 5, 13.) „Nechce-li kdo
pracovati, ať nejí!“ (2. Soluň. 3, 10.)

Pracovati je spasitelné: práce namáhavá je po-
káním za hříchy, práce bedlivá chrání od pokušení,
práce v posvěcující milosti je záslužná pro nebe. —
„Dobré jest muži, nese-li járho (Páně) od svého
mládí.“ (Pláč 3, 27.) Boha vzývej, ruky přidej! Vítej
slunce s modlitbou v srdci a s prací v rukou! Jaké
dílo, takový plat zde i na věčnosti.

Špatná společnost.

3. listopadu

Za rok byl studentský konvikt rozpuštěn a
Pavel hledal pro sebe a pro bratra byt v městě.
„A najdeme si byt v nejlepší čtvrti města“ řekl
Pavel, neboť chtěl co nejvíce užítí radostí svět-
ských a k tomu dosud u Jesuitů neměl příleži-

toští. Běliški ze slabostí souhlasil. Našli si krásný byt, ale bylo to u jinověrce Kimbergera, který nenáviděl katolíky. „To nic nevadí“ poznamenal Pavel, „vždyť on nemusí věděti, jakého náboženství jsme.“

Když Stanislav se dověděl, v kterém domě bratr si našel byt, byl velice zarmoucen. Jedině ho těšila myšlenka, že ještě bude choditi k Jesuitům do školy a navštěvovati pobožnosti mariánské družiny a bratrstva svaté Barbory. Přestěhovali se do nového domu. Jaká radost naplnila srdce jeho, když z okna viděl právě kostel. Mohl tedy každou chvíli pozdraviti Spasitele svátostného.

Pavel začal užívati světa. Chodíval málo do školy a do kostela, ale tím více do divadla a na plesy. Stanislav to nerad viděl. Věděl, že by se rodiče rmoutili. Ale jeho zbožný život podráždil Pavla. Posmíval se mu, nadával mu do „Jesuitů“. Stanislav se však nad tím nermoutil a hleděl bratrovi způsobiti radost.

Pavel však, když viděl, že nemůže bratra přivésti na svou stranu, hněval se a v zuřivosti bratra týral. Běliški, místo aby ho hájil, ještě mu vytýkal: „Je to tvoje vina Stanislave, proč neposloucháš staršího bratra? Kdybys žil jako on, neudělal by ti nic!“ Stanislav se divil takovým řečem, avšak zůstal pevný na cestě ke svému věčnému cíli.

V srdci svém se těšil, že mohl něco trpěti z lásky k Pánu Bohu. Jednoho dne se Pavel

zvláště hněval. Kimberger se posmíval katolické víře. To mrzelo Pavla a domníval se, že Stanislav má na tom vinu. Vytýkal mu: „Proč chodíš častěji ke sv. přijímání než rozumní lidé? Co si lidé myslí o nás? Máš tak žít jako my!“ — „Ne,“ odpověděl Stanislav, „nejsem stvořen pro tento svět, nýbrž pro věčnost a proto chci pro věčnost žít a ne pro tento svět.“

Z katechismu: Náš věčný cíl.

Zamysli se! „Člověk krátce žije a jako rostlina vzhází a vadne.“ (Job 14, 2.) „Pomíjí svět i dychtění jeho.“ (1. Jan 2, 17.) Nemáme zde domova trvalého. (Žid. 13, 14.) Jsme tu na zemi jako poutníci. „Ubírá se člověk do svého domu věčného.“ (Kaz. 12, 5.) Nejsme tedy stvoření jen pro život pozemský.

K čemu jsme na světě?

Jsme na světě, abychom Pánu Bohu sloužili a za to na věky spaseni byli.

Svatá Barbora.

4. listopadu

Stanislav trpěl tise a nevytýkal bratrovi jeho ukrutnost, ani nepsal rodičům o tom, co se stalo. Jak by se byli rmoutili.

Avšak utrpení duševní podrylo jeho zdraví. Právě týden před vánocemi ulehl. Běliški a Pavel se ulekli. Což kdyby zemřel a kdyby rodiče se dověděli, že oni zavinili jeho smrt?

Stanislav sám byl šťastný. Nejen proto, že měl naději na konec utrpení, ale i proto, že chtěl býti u Boha. Zavolal Bělišského a řekl mu: „Jděte do kostela a poproste kněze, aby mi při-

nesl Svátost Oltářní. Chci přijmouti Tělo Páně, než umru.“

Běliški se bál Kimbergera. A ne bez příčiny. Neboť sotva tento člověk uslyšel, že hoch je nemocen, prohlásil: „Nikdy nepřipustím, aby kněz vstoupil do mého domu.“ Proto se Běliški vmlouval: „Stanislave, nejste ještě tak nemocný!“ Byli by nechali Stanislava umřítí bez zaopatření jenom ze strachu před Kimbergrem.

Stanislav prosil úpěnlivě, ale nadarmo. Konečně neřekl již nic a obrátil se na své pravé přátele v nebi. Pln víry a důvěry modlil se k sv. Barboře, aby ho nenechala umřítí bez sv. svátostí.

Byla noc. Běliški bděl u lůžka nemocného; neboť ačkoliv ho ujišťoval, že nezemře, obával se, že Stanislav nedožije rána. V domě bylo ticho. Najednou Stanislav otevřel oči a poklekl. „Na kolena, na kolena,“ volal, „nevidíš, že Ježíš Kristus je zde?“

Na jeho prosby přišla svatá Barbora v doprovodu dvou andělů, kteří mu přinesli Svátost Nejsvětější. Stanislav prosil třikrát: „Pane, nejsem hoden...“ A potom přijal svaté přijímání. Běliški s údivem hleděl na něho a nemohl pochopiti, co se to děje.

Stanislav si klidně ulehl, připraven umřítí.

Z k a t e c h i s m u : Úcta svatých.

K svatým v nebi náleží: duše dětí, které umřely v křestní nevinosti; duše dospělých, kteří zesnuli v posvěcující milosti a za své hříchy dosti učinili

pokáním na zemi a utrpením v očistci; vyvolení, které Bůh za živa nebo po smrti oslavil zázraky a které církev zapsala do seznamu svatých; svatí andělé a Královna všech svatých, Panna Maria. Bohu se kla- níme a k němu se modlíme, svaté ctíme a vzýváme.

Proč máme ctít svaté v nebi?

Svaté v nebi máme ctít, protože jsou to přátelé boží, Bohem samým oslavení.

Svatí v nebi — vzory naše. Památné dny svatých jsou označeny v církevním kalendáři. Společným svát- kem světců známých i neznámých je den 1. listopadu. Nejslavnější z nich jsou zahrnuti v litanii ke všem svatým. — Je velmi prospěšno čísti životopisy sva- tých, abychom se příkladem jejich povzbudili k do- brému. Znáš životopis sv. patrona svého? — Čím vroucněji svaté ctíme a následujeme, tím ú- činněji za nás orodují. Časem dějí se na přímluvu jejich i zázraky.

Svatí v nebi — přátelé naši. Svatí milovali své bližní za živa na zemi; proto se přimlouval u Boha Job za své přátele (Job 42, 8.) Abraham za obyvatele Sodomy, Mojžiš za lid izraelský (2. Mojž. 32, 31.) Panna Maria za snoubence v Káni Galilejské. — Ještě více milují nás nyní v nebi. „Tento jest milovník bratří, který se mnoho modlí za národ a za všecko město svaté: Jeremiáš, prorok boží.“ (2. Mach. 15, 14.) — Zejména pamatují na nás oni svatí, kteří jsou nám blízcí jako apoštolé naší vlasti, jako krajané, jako patronové (křestní, birmovací) a jako příbuzní. Některé svaté vzýváme jako pomocníky ve zvlášt- ních potřebách.

Matka Boží.

5. listopadu

Den ode dne se nemoc zhoršovala. Lékaři si nevěděli rady. Běliňski byl již celý znavený od

nočního bdění u nemocného. Jednou v noci chtěl se vyspat a řekl dvěma sluhům, aby bděli za něho a aby mu hned oznámili, kdyby se nemoc zhoršila. Sluhové brzo usnuli a tak zůstal Stanislav sám.

Byly vánoce. Na celém světě připravili rodiče pro své děti dary. Nebeská matka chtěla pro tento den svému věrnému sluhovi připravit dar neobyčejný.

Zatím co tiše ležel na lůžku a čekal — sám nevěděl nač čeká — v temné světnici zazářilo světlo a v tom světle viděl Matku Boží s Ježíškem. Byl tak slabý, že se nemohl hnouti, ale aspoň pozdvihl ruku k pozdravu. Panna Maria se přiblížila k jeho lůžku a položila Ježíška k němu. Nemocný přitiskl Božské Dítě k srdci a líbal Je znovu a znovu. Nakonec položila Matka Boží ruku svou Stanislavovi na čelo a řekla: „Je to vůle Boží, aby jsi se uzdravil a potom co nejdříve vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova.“ Po těch slovech odešla. Stanislav byl uzdraven.

Ráno, když první paprsky slunce zazářily do světnice, Běličski se probudil. Rychle se oblékl a šel do světnice nemocného. Tam vidí, že sluhové spí; Stanislav sedí v posteli a dává mu znamení, aby neprobudil spící: „Jsem uzdraven! Dejte mi šaty; potom půjdeme spolu na mši svatou, abychom poděkovali Pánu Bohu! V posledních dnech jste mnoho pro mne udělal, teď se již nebudete se mnou trápit.“ Avšak Bě-

liški nevěřil v zázraky. „Musíme počkati, až přijdou lékaři“ řekl, „není přece možno, abyste byl úplně zdrav.“ — Lékaři přišli a s údivem zjistili: „Je úplně zdrav! Ale ať ještě počká den nebo dva, aby se vidělo, zdali polepšení potrvá.“ Stanislav se smál. Věděl, že Matka Boží nedělá nic na polovic. Konečně povolil Běliški a oba šli do kostela.

Z katechismu: Kdy a kde se modlíti.

Ráno a večer. Modlíváme se ráno v tomto pořadí: † Otče náš. Zdravas. Věřím. Desatero. Dobrý úmysl: Cokoli dnes budu mysliti a mluvit, cokoli činiti a trpěti, obětuji, Bože, ke ctě a chvále tvé. Také chci dnes získati všechny mně možné odpustky. Tobě chci já sloužit bez ustání, ty mne k tomu dej své požehnání. Anděle boží. Zdravas Královno. † — Večer v tomto pořadí: † Otče náš. Zdravas. Věřím. Desatero. Zpytování svědomí. Vzbuzení lítosti. Anděle boží. Zdravas Královno. †

Útěk.

6. listopadu

Stanislav se uzdravil z těžké nemoci. Avšak bratr Pavel brzy s ním zase tak zacházel jako dříve. Nabył přesvědčení, že Stanislav chce býti Jesuitou. A to bylo pravda. Už dávno poznal, že Pán Bůh ho volá do tohoto řádu, ale on to zadržel ve svém srdci a s nikým o tom nemluvil.

V nemoci však promluvila Matka Boží sama a proto již nesměl odkládati. Napřed promluvil se svým zpovědníkem. Ten jej potěšil a poslal ho k představenému Jesuitů, páteru Maggi-

mu. Ten však nemohl jeho prosbě hned vyhověti, proto řekl: „Budu přemýšleti o tom. Matka Boží nás osvítí, budeme-li se k ní modliti.“

Konečně řekl P. Provinciál: „Ne!“ Obával se totiž, že hrabě Jan Kostka by se rozhněval a pomstil na Jesuitech. -- Stanislav touto odpovědí byl zarmoucen. Avšak nepozbyl naděje. Šel do kostela a udělal slib, že bude cestovati ze země do země tak dlouho, až bude u Jesuitů přijat.

Bůh se postaral o něho. Daleko na ostrově Sardinském učil páter František Antonín, portugalec, mladé novice. Ani netušil, že žije nějaký Stanislav, a přece jej Bůh vyvolil, aby mladému světci pomohl. Sedm roků byl misionářem. Jednoho dne přišel dopis z Říma, aby ihned opustil ostrov a vrátil se do Vídně. Do cizí země, k cizím lidem. Ale on byl jako dobrý voják Kristův ochotný každému rozkazu se podrobiti.

Když přišel do Vídně, viděl Stanislava, promluvil s ním a ten mu vypravoval o svém povolání a o svém slibu.

Páter Antonín mu radil: „Jdi do Augsburku! Tam je Petr Kanisius. Ten tě může přijmouti. Nepřijme-li tě, můžeš cestovati dále až do Říma, kde páter generál František Borgia tě jistě přijme. Chceš-li napíši ti dopis s doporučením.“

Stanislav oplýval štěstím. „Jak daleko to je do Říma?“ tázal se. — „Asi tisíc mil“ odpověděl páter Antonín, „avšak jdi napřed jen do

Augsburku, to je jenom 300 mil a tam jistě nalezneš přátele.

Jen 300 mil! Stanislav dosud ani jedním městem neprošel sám a teď měl konati cestu 300 a 1000 mil! Páter Antonín ho zkoušel: „Na těch cestách jsou často lupiči. A pokrmu někdy též ti bude chyběti. A cesta tě znaví.“ Ale Stanislav odpověděl pln důvěry: „Budu tak chudý, že lupiči se mne ani nevšimnou. Bůh se o mne postará. Pán Ježíš též byl zbaven z lásky ke mně.“

Nyní se připravil na útěk. Aby jej nepoznali koupil si poutnický oděv a široký poutnický klobouk. Napsal dopis Pavlovi a vložil jej do řeckého slovníku.

Za dva dny Pavel zacházel s ním surověji než jindy. Stanislav tenkrát pravil: „Pavle, ustoupím ti z cesty; ale co teď činíš, z toho se budeš zodpovídati před otcem a před Bohem.“ Pavel se rozkřikl: „Jenom jdi mi z očí; kéž bys byl již pryč!“ Stanislav poslechl. Šel do své světničky a pomodlil se. Druhého dne vstal Stanislav dříve, šel na mši svatou. Řekl sluhovi: „Řekněte vychovateli, aby mne neočekával k obědu. Nepřijdu.“ To nebylo nic zvláštního, neboť se to stávalo častěji. Stanislav sebral své poutnické šaty pod plášť a tak se vydal na cestu.

Z katechismu: Zákon boží.

Jak žiti, abychom došli spasení, stanovil Bůh, náš nejvyšší Pán, svým zákonem Zákon boží poznáváme z hlasu svědomí, z desatera božích přikázání a z evangelia.

7. listopadu

Pronásledován.

Stanislav opustil město skotskou branou. Potom šel podél Dunaje. Když byl již dosti daleko za městem, převlékl se a daroval svoje dobré šaty žebrákovvi, který u cesty prosil o almužnu. A potom pospíchal rychle dál, aby nebyl chycen.

Pavel a Běliški netušili nic. Teprve odpoledne se tázal vychovatel: „Kde ten chlapec vězí? Snad je ještě u Jesuitů?“ Šli tam, a

však bratr u brány řekl: „Myslím, že dnes vůbec zde nebyl.“ Běliški se polekal. „Utekl,“ řekl Pavel. „Tím mi včera večer hrozil, ale kam šel? Snad k otci, aby mu všechno pověděl na nás? Aneb snad k Jesuitům?“

Vrátili se domů a vyptávali se sluhů, zdali někdo neví něco o Stanislavovi. Mezitím přišel jeden z nich a přinesl dopis, který ležel ve slovníku. Běliški dopis otevřel a četl. Stanislav

psal, že je opouští navždy a že odchází ze země, aby se stal Jesuitou. Kterým směrem šel, o tom nepsal nic.

„Za dvanáct hodin nedošel daleko,“ řekl Kimberger, „musíme jej pronásledovati. Avšak kterým směrem?“ — „Všemi směry,“ řekl Pavel a dal rozkaz osedlati koně. Potom dal sluhům peníze, a řekl: „Jeďte co nejrychleji. U bran měst a vesnic podplatte stráž, aby Stanislava zadržely.“ — „Jak daleko máme ho pronásledovati?“ — „Více než padesát mil není třeba.“ Sluhové tryskem odjížděli.

Běliňski se také dal na cestu směrem k jihu a Pavel jel skotskou branou. — K večeru Stanislav slyšel za sebou dupot koně. Obrátil se a koho vidí? — Pavla. Polekal se. Nemohl utéci anebo se skrýti. Proto zůstal klidně státi a prosil jako žebrák o almužnu. Pavel volá: „Hledám svého bratra. Je asi tak veliký jako ty. Má tmavomodrý šat a nad ním krátký, sameto-

vý plášť a čepici jako já.“ Stanislav odpověděl: „Tak oblečený hoch šel dnes ráno skotskou branou.“ Pavel mu hodil nějaký peníz a tryskem jel dál.

Z k a t e c h i s m u : Co Bůh činí, dobře činí. Z vůle boží přichází teplo a chladno, déšť a sucho, zdraví a nemoc, štěstí a neštěstí -- a vše to směřuje k našemu dobru časnému nebo věčnému. „Člověk přemýšlí o své cestě, Hospodin však řídí kroky jeho.“ (PřísL 16, 9.) Člověk míní, Pán Bůh mění. „Jak se Hospodinu líbilo, tak se stalo. Budiž Hospodinu čest a chvála!“ (Job. 1, 21.)

Hříchy dopouští Bůh, protože nechce bráti člověku svobodnou vůli a protože i následky hříchů v dobré umí obracet. „Vy jste měli se mnou zlé záměry, ale Bůh obrátil to v dobré“, řekl Josef Egyptský bratřím. (1. Mojž. 50, 20.) Že někdo mi ublížil, dává mi příležitost, abych odpustil, trpělivě to snášel, světější se stal. Ejhle, tak „těm, kteří Boha milují, všechny věci prospívají“. (Řím. 8, 28.)

Proč se máme odevzdati do vůle boží?

Máme se odevzdati do vůle boží, protože Bůh při všem zamýšlí jen dobro naše. Co Bůh činí, dobře činí.

Vzhůru srdce! Zvláště v soužení a neštěstí, v nedostatku a nemoci a v hodinu smrti. „Cokoli na tebe dolehne, přijmi a ve své tísní měj trpělivost. Neboť v ohni zkoušeno bývá zlato a stříbro, lidé pak milí Bohu ve výhni utrpení.“ (Sir. 2, 4. 5.) „Děj se vůle boží!“ „Bohu poručeno!“ „Ať dešť prší neb sníh věje, nechť se vůle boží děje!“

Kimberger mezi tím nelenil. Neměl chuti hledati na zdař Bůh. Proto šel k věštce. Radil také Běliškému, aby tak učinil. Ten však odepřel. Proto se dal sám na cestu.

Věštce bydlela v úzké, špinavé ulici města. Ale mnozí lidé znali k ní cestu. Kimberger jí vykládal, oč jde a ona slíbila mu odpověď, jestli dobře zaplatí. Potom začala zpívat jakási kouzelná slova a kreslit tajná znamení na zemi a ve vzduchu. Konečně řekla: „Jděte skotskou branou, pane Touto cestou šel ten, koho hledáte.“

Kimberger byl s odpovědí spokojen; spěchal domů a dal sluhům rozkaz, aby připravili lehký povoz a rychlé koně. Sedl do vozu a jeli směrem k západu. Když už mnoho mil urazili, viděli před

sebou hocha. „To je on.“ vzkřikl Kimberker a už držel dvěře, aby hned vyskočil. Avšak najednou koně zůstaly státi, a ať dělal kočí, co chtěl, nehnuly se s místa.

Hrůza pojala Kimbergra. Poznal, že ruka Boží je silnější než moc pekla. Dal rozkaz k návratu a hle, koně najednou se daly do běhu.

Pavel a Běliški již byli doma. Kimberger vypravoval, co se mu cestou stalo. Pavel však nechtěl upustiti od pronásledování: „Zítřa musíme za ním. Je jistě na oné cestě. Ano, myslím, že jsem jej potkal.“

Druhého dne z rána dali se znovu na cestu. Avšak Bůh zase chránil svého věrného sluhu. Když urazili čtyřicet mil, viděli Stanislava, jak jde podél řeky. Daleko široko nebylo mostu. Už se domnívali, že jej mají. Vtom však viděli, jak se obrátil na pravo a přešel řeku jako po suché zemi. A přece právě na tomto místě byla řeka široká a hluboká. Jím na voze bylo dlouho, dlouho jeti, než přišli k mostu. Konečně poznali, že hledání je marné a vrátili se s nepořízenou.

Z k a t e c h i s m u : Pověry se dopouští na příklad, kdo věří že jsou jisté dny anebo číslice nešťastné, a podle toho se zařizuje; kdo věří, že bude šťasten, zdráv, nezranitelný, dokud má u sebe určité věci; kdo věří, co mu kdo hádá z ruky, karet anebo z hvězd. — Kdo snům věří, stíny lapá. Kde mizí víra, tam bují pověra. „Trestem pošetilých je nerozum.“ (Přisl. 16, 22.)

Celé město mluvilo o útěku. Studenti měli radost, že se Stanislavovi podařilo utéci. Obdivovali jeho odvalu, že se dal sám na tak dalekou cestu. Avšak Stanislav měl ještě překážky. K večeru se přiblížil městečku. Viděl jak stráž prohlíží všechny příchozí a slyší, jak jeden praví: „Toho můžeme pustiti. Nevypadá tak jak onen hoch, kterého máme zadržeti. Z toho poznal, že Pavel dal do měst zprávu o něm, aby byl zadržen a poslán zpět do Vídně. Proto musel dávat pozor, aby jej nepolapili.

Konečně dorazil znaven a bez halěře do Augsburgu. Jesuité tam neměli vlastního domu. Stanislav se chtěl v kostelích otázati, kde bydlí Petr Kanisius.

Blízko biskupského kostela potkal kněze. Byl to Jesuita Reiner. Stanislav ho prosil, aby jej zavedl k páteru provincialovi.

„Není zde, je v Dillingách. Právě sám tam jdu, abych s ním, mluvil. Je to den cesty, proto jsem již sloužil mši svatou.“ Stanislav prosil, aby jej vzal s sebou. Kněz řekl: „Musíš něco pojíst a si odpočinouti.“ — „Ne, ne,“ odpověděl Stanislav, „jen abychom co nejdříve byli u pátera provinciála.“ Tak cestovali společně.

Několik mil za Augsburgem přišli do vesnice. Dvěře kostela byly otevřeny, proto oba poutníci vstoupili. Sotva překročili práh, Stanislav viděl, že v kostele není ani svatostánek ani oltář

ani věčná lampa. Byl to kostel luteránský. Stanislav padl na kolena a plakal lítostí, že nemůže k sv. přijímání. Avšak Bůh ho odměnil. Najednou viděl dvě řady andělů klečících a uprostřed nich jednoho, který mu přinášel Svátost Oltářní. Jaká blaženost naplnila jeho srdce. Již necítil únavu a s novými silami dal se na další cestu.

Z katechismu: Náš kostel — dům boží.

Našemu kostelu říkáme „dům boží“, protože v něm od posvěcení jeho sídlí Kristus, Syn boží, ve svátosti oltářní. „Domem božím stal se chrám, Ježíš s nebe sestoupil.“ Co dobrého ti zde prokázal? Co prokazuje? Co máš prokázati? Vzpomínej a počítej! „Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?“ (Žalm 115, 12.) Pán odpovídá:

Přicházej ochotně! „Mistr je zde a volá tě.“ (Jan 11, 28.) „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi a já vás občerstvím.“ (Mat. 11, 28.) „Zaradoval jsem se, když mi řečeno bylo: Půjdeme do domu božího.“ (Žalm 121, 1.) Hodný věřící přichází do kostela jak může, aspoň na chvíli, i když není povinen — na povinné pak služby boží po každé a včas. Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí a druhé vyrušuje z pobožnosti.

10. listopadu

Do Říma.

Večer téhož dne dorazili do Dilling. Hned šli do koleje Jesuitů a Stanislav odevzdal své dopisy páteru Kanisiovi. Páter provincial přečetl dopis a mnoho se jej tázal. Rozhodl se poslati Stanislava co nejdříve do Říma.

Náhodou měli dva mladí Jesuité také jíti do Říma na další studia. Několik týdnů Stanislav čekal. Mezitím jej dal páter Kanisius do koleje, ale ne jako studenta, nýbrž jako sluhu studentů. Chtěl totiž zkouseti, zdali má povolání. Stanislav byl šťastný, neboť věděl, že je tam, kde ho Bůh chce. Psal tehdy příteli: „Kdybys věděl, jak jsem šťastný. Vidím nebe mezi hrnci a smetáky!“

Konečně opustil Stanislav Dillingy, ale ne již sám, nýbrž s přátely. Napřed jeli do Mnichova, aby vzali s sebou dopisy na pátera Generála. Z Mnichova šli přes Alpy do Itálie. Když někde dostali na noc světničku pro sebe, Stanislav hned postavil oltářík s obrázky Matky Boží a jiných svatých a před ním se modlil dlouho a byl šťastný. Tyto obrázky svatých byly jeho celé bohatství, to jediné, co si vzal s sebou z Vídně.

Konečně přišli do Říma dne 25. října 1567.

Z katechismu: Svaté obrazy: kříž, sochy a malby. Úcta jim prokazovaná se vztahuje na při-

slušné osoby v nebi. Zvláště zasluhují naši úcty obrazy a sochy posvěcené. Jsou to většinou cenné památky dějinné aneb umělecké. Některé obrazy oslavil Bůh zázraky a vyslyšením modlitby: uctívají se na poutních místech. Pěkné svaté obrazy a kříž jsou nejlepší ozdobou katolického příbytku.

11. listopadu

V Rostkově.

Pavel cítil výčitky svědomí. Nezbyvalo mu nic, než vrátiti se do Rostkova a zpraviti rodiče o tom, co se stalo. Běliški šel s ním. Nebyli v nejlepší náladě, když dorazili do Rostkova. Jelikož oba se báli, chtěli vinu uvaliti na nepřítomného Stanislava. Věděli, že on na ně nikdy nebude žalovati.

V zámku bylo veliké překvapení, když přišli tak nečekaní hosté. „Ale kde je Stanislav?“, tázal se otec. Pavel se neodvážil odpověděti. Konečně vyrazil ze sebe: „Mám mnoho vypravovati, ale ne zde.“ Hrabě tušil, že se stalo něco hrozného. Zemřel snad jeho milovaný syn? Pavel začal vypravovati. Ani slovem se nezmínil o tom, jak týral svého bratra.

Vypravoval o útěku, jak syn hraběte jako žebrák šel Evropou. Otec se rozhněval, že Stanislav přivedl jeho rod do hanby. Potom si sedl a psal dopisy na biskupy a vladaře. Hrozil, že zničí všechny domy Jesuitů! Že jim nikdy nedovolí usaditi se v Polsku!

Stanislavovi poslal ještě vyhrůžnější list. Stěžoval si, že Stanislav rodiče své nelidsky a bohaprázdňě opustil, a svým dětským nerozumem starý rod Kostkův připravil o nezkalenou pověst, an jako žebrák Německem a Italií vlek se do Říma. Chce-li urputně v tom svém dětinském bláznovství setrvati, ať dá pozor a dokonce se neodvažuje vůbec kdy do Polska přijíti. Nikde že nenajde jistého útočiště, odevšad že ho otec vypudí. Místo zlatých řetězů, jež mu byly kdysi přichystány, ať za svůj útěk uvržen jest do železných a po celý život úpí v žaláři, do něhož žádný paprsek sluneční nemůže vniknouti.

List ten se dostal do Říma brzy potom, kdy skončil Stanislav své duchovní cvičení, když již byl v Římské koleji. Jelikož představení znali stálost mladého novice, dodali mu hned onen list. Když Stanislav četl psaní, stály mu slzy v očích, až konečně vypukl v hlasitý pláč. „Proč tak pláčete?“ ptal se jeden z přítomných. — „Pláči nad zaslepeností rodičů, kteří ani nevědí, co jsou dary Boží“, pravil světec.

Představení nařídili Stanislavovi, aby otci odepsal. Učinil tak.

Jeho odpověď zní: „Proč se tak trápíš, drahý otče, že mne Bůh povolal do Tovaryšstva? Měl bys se spíše těšiti, neboť máš-li syna na dvoře Krále nebeského, stal jsi se účastným sám milosti dojista veliké beze všeho namáhání, aniž

by tě to co stálo. Chtějí-li rodiče, aby dítky jejich na dvoře nějakého pozemského knížete dleli, kolik nákladu a vydání musejí na ně vynaložiti! Nejsem sice hoden něco pro svého Spasitele trpěti, chtěl-li mi však Ježíš, náš Pán, ve své dobrotě takový milostný dar udělití, tak nemohlo býti pro mne větším štěstím na této zemi, než z lásky k němu, který z lásky k nám tak těžká a útrpná pouta na se zval, tak lehounká nositi. Čím mi tedy, drahý otče, vyhrožuješ, toho se málo bojím, takže mé srdce tím více po tom touží. Mám pevný úmysl Bohu, je- muž jsem se věnoval, sloužiti, a v jeho službách, oněch, zlatých poutech chudoby, čistoty a poslušnosti, odkud budu žíti, vytrvati, a žádná moc světa nemůže mne v rozhodnutí mém zviklati. Daleko lépe bylo by, otče, kdybys mne dobrovolně daroval Bohu a kdybys jej prosil, aby mi povolání, onen neocenitelný dar uchoval až do konce života. Mému povolání a tím i Bohu odporovati jest vůbec škodlivo a nemůže k ničemu vésti; pak-li mi však dopomáhati budeš ve stálosti v dobru, tak nám to oběma přinese nemalé požehnání.“

Než otec odpověď dostal, rozhodl se, že pošle Pavla do Říma, aby Stanislava přivedl domů. Avšak zase přešlo několik měsíců, než Pavel odcestoval. Tak se stalo, že teprve rok po útěku Stanislava se dostal do Říma.

Tři dny po svém příchodu do Říma byl Stanislav jako novic přijat do řádu. Měl právě 17 roků. Páteru Generálovi o něm napsal páter Kanisius: „Třetí, kterého posílám, je Stanislav, Polák, šlechtný, ctnostný, horlivý hoch, kterého naši páteři ve Vídni nechtěli přijmouti, protože se báli urazit jeho rodinu... očekávám veliké věci od něho.“

Vskutku však Stanislav již dosáhl cíle svého života. Jenom osm měsíců měl ještě býti na tomto světě. Novicové měli jej rádi jako dříve studenti v koleji.

Moc přimluvy.

Prosby svých miláčků Bůh rád vyslyší, zvláště když se modlí za jiné. Z lásky vyrůstá důvěra. Protože Stanislav Boha tak vroucně miloval, byla jeho důvěra v nebeského Otce tak nezlomná a hluboká. Byl přesvědčen, že dosáhne, oč prosí. Jeho spolunovicové se často na něho obraceli ve svých nesnázích, zvláště když trpěli pokušením, neb truchlivostí.

Jeho přítel Marian Franchi z Perugia praví: „Kdysi utkvěla mi myšlenka, že jsem zavržen. Tato myšlenka mne trápila a naplňovala úzkostí, z čehož jsem se cítil opravdu nešťastným. Setkal jsem se se Stanislavem a pohnut úctou, ja-

kou jsem měl k němu, doporučil jsem se do jeho modliteb, doufaje, že na jeho přímluvu budu zbaven tohoto pokušení. Stanislav mne těšil laskavými slovy. Potom jsme šli do chrámu římské koleje, abychom se pomodlili před Nejsvětější Svátosti. Modlil se okamžik za mne a hned jsem cítil, že pokušení mne opustilo, a blažená radost naplnila moje srdce.“

Z katechismu: Za koho se modliti. Za sebe i za druhé, ať živé nebo mrtvé, přátele i nepřátele, zvláště pak za rodiče, příbuzné a dobrodince, za duchovní i světskou vrchnost a za obrácení hříšníků. I nejméně bohatý je dosti bohatý, aby mohl rozdávat almužnu modlitby. — Velmi je Bohu milo se modliti společně při službách božích a v rodině. „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já prostřed nich.“ (Mat. 18, 20.)

Zač se máme především modliti?

Především se máme modliti za to, co je ke cti a slávě boží a k našemu spasení. „Hleďte nejprve království božího a spravedlnosti jeho, a (ostatní) všechno bude vám přidáno.“ (Mat. 6, 33.)

Také o věci časné smíme a máme Boha prositi, abychom časnými věcmi zaopatřeni jsouce, tím snažněji vyhledávali statků věčných. „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mat. 11, 28.) Pěkně seřaděno je všechno, čeho potřebujeme, v litanii ke všem svatým a v modlitbě Páně.

13. listopadu

U cíle.

Deset dní před svátkem Nanebevzetí Panny Marie přinesl Stanislavovi anděl Boží zprávu, že

brzy přijde do nebe. Pln nebeské blaženosti šel ještě s páterem De Sa do kostela Santa Maria Maggiore. Bylo to na svátek Panny Marie Sněžné. „Dnes je slavný den Panny Marie“, řekl kněz, „co však teprve říci o svátku, který budeme slaviti příští týden?“ — „Já asi již nic neřeknu otče, neboť myslím, že v ten den budu již v nebi.“ — „Uvidíme. Myslím, že snad budeš ještě dlouho žíti na tomto světě.“

Několik dní později napsal Stanislav Matce Boží dopis, a prosil ji o milost, aby její svátek mohl slaviti již v nebi. Když šel k sv. přijímání, nesl onen dopis na prsou. Zdálo se, že je zdrav; ale Matka Boží vyslyšela jej jako vždycky. Večer lehce onemocněl. Byla to tak lehká nemoc, že nikdo nevěřil, když Stanislav s blaženým úsměvem řekl: „Brzy zemru!“ Pět dní uplynulo a nemoc se ani nezlepšila ani nezhoršila. Nadešel večer před svátkem Nanebevzetí Panny Marie. Ti, kteří jej ošetřovali, řekli: „Větší zázrak by byl, kdybys na tak lehkou nemoc zemřel než kdybys se uzdravil; leda že by Matka Boží tě chtěla vzíti do nebe.“

Odpoledne se nemoc náhle zhoršila. Kněz mu přinesl Tělo Páně. Dali mu růženec. S radostí jej vzal a držel jej pevně v ruce. „Patří mé nebeské Matce“ řekl.

Prosil, aby jej položili na zem. Nechtěli jeho bolesti rozmnožiti, ale konečně svolili. Když svítalo ráno, přestal Stanislav se modliti. Radost

zazářila na jeho tváři a zvolal: „Hleďte, hleďte!“ Matka Boží přišla pro něho a vzala jej s sebou.

Ačkoliv byl v Římě neznám, rozšířila se zpráva po městě, že světec zemřel a tisíce lidí přicházelo pomodlit se u jeho hrobu.

Z katechismu: Musím umřítí.

V ráji nebylo smrti. Prvotným hříchem však Adam a Eva pozbyli nesmrtelnosti tělesné nejen sami, nýbrž i my všichni, potomci jejich. „Prach jsi a v prach se vrátíš.“ (Mojž. 3, 19.) Tak musil umřítí první člověk, a po něm „na všechny lidi přešla smrt, protože všichni jsme v Adamovi zhřešili (Řím. 5, 12.) Smrt jest odloučení duše od těla.

Co pravil Pán Ježíš o hodině smrti?

O hodině smrti pravil Pán Ježíš: „Buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadáte.“ (Luk. 12, 40.)

14. listopadu

Sláva nehynoucí.

Za měsíc po smrti Stanislavově přišel Pavel do Říma, aby bratra násilím přivedl domů. Najal si nádherný byt a potom konal návštěvy u nejvlivnějších pánů v městě.

První návštěvu konal u přítele svého otce. S velikou úctou jej tam přijali. Ani nevěděl proč. Když vypravoval, proč přijel do Říma, hostitel se velice divil. Na konec však řekl: „Můžete býti ujištěn, že Jesuité nebudou klásti nejmenší překážky, aby se váš bratr vrátil domů. Radil bych vám, abyste přímo šel do domu Jesuitů. Budete jistě spokojen.“

Pavlovi to ani nebylo milé, že tak rychle byl propuštěn. Šel do domu Jesuitů. Na cestě však jeden z jeho sluhů mu přicházel vstříc a volal: „Již jste slyšeli? Již jste slyšeli?“ — „Co se stalo?“ — „Náš Stanislav je mrtev! Již měsíc. A v celém Římě říkají: polský světec!“ — „Mrtev!“ Pavlovi se zdálo, jakoby se slunce zatmělo a krásné italské modré nebe se mu zdálo zahalené. „Mrtev!“ opakoval a šel za mužem do kostela. Právě šel kněz kostelem, a průvodce Pavlův jej oslovil. Kněz ukázal místo, kde Stanislav byl pochován. Pavel padl na kolena. Zapoměl na všechno okolo sebe. A ve své duši viděl v novém světle celou svou minulost: viděl svého bratra, s nímž si tak rád hrával; viděl trpělivého hochu, kterého tolik týral. Pavel plakal jako dítě. Potom se rychle vrátil domů, aby rodičům řekl pravdu, jak se vše stalo.

Jan Kostka se kdysi bál, že sláva jeho rodu utrpí pro Stanislava. Avšak právě Stanislav dodal rodu Kostků slávu nehynoucí.

Z katechismu: O nebi.

Jest nebe. Za odměnu se tam dostali svatí andělé. S Kristem vstoupily do nebe duše svatých z předpeklí. Hned po smrti přichází do nebe duše toho, kdo zemřel neposkrvněný v křestní nevinności, anebo kdo na zemi časné tresty za své hříchy buď vytrpěl anebo dobrými skutky odčinil. Duše jiných v Pánu zesnulých přicházejí do nebe přes očistec. V soudný den se dostanou všichni svatí do nebe i s tělem.

Pro Boha opustil mladý Stanislav své příbuzné, ale tím nepřestal jich milovati, naopak lásku svou prohloubil, neboť dal jí za základ Boha. V klášteře se modlil za své rodiče a příbuzné. S nebe však mohl více pro ně vykonati.

Jeho přimluvou se stalo, že i Pavel i Bělič-
ski se obrátili k Bohu a činili pokání.

Kdysi psal otec Stanislavovi, že nesmazatelnou hanbou poskrvnil rod Kostků tím, že jako žebrák putoval do Říma. Nyní ze všech stran přišla blahopřání rodině, že jejich rod dal křesťanství takový vzor dokonalosti. Mnozí, kteří ani neznali jména polského krále, uctivali jméno svatého Stanislava Kostky a modlili se k němu.

Pavel sám viděl, jak obrazy jeho bratra byly postaveny na oltáře a lidé se před nimi modlili. Ještě neuplynula dvě léta ode dne, co jej ve Vidni týral, a již ve dvou řečech vyšel životopis světce. Čím více Stanislav byl oslavován, tím více cítil Pavel lítost nad svým dřívějším chováním. Styděl se sám před sebou a volal: „Ach, kéž se světec aspoň za mne přimlouvá.“

Pokání Pavlovo za hříchy mládí se však nevztahovalo jen na slova a slzy. Bůh sesílal na něho mnoho těžkých křížů, jež Pavel přijímal s vděčností a pokorou. Sám si ukládal

skutky kající, které však utajoval před lidmi. Řízením Božím se stalo, že přece přišly na veřejnost.

Roku 1603 zastavil se na cestě u přítele Luckiho. Po večeři odešel do vykázané světnice. Jsa toho mínění, že nikdo ho nepozoruje, ztrávil větší část noci dle svého zvyku na modlitbách. Dříve než se uložil na odpočinek, dlouho se bičoval až do krve, volaje při tom: „Ach svatý bratře, pros za mne hříšníka u Boha. Svatý můj bratře, odpusť tomu, který tak ukrutně s tebou nakládal a tebe pronásledoval!“

Pavel nepozoroval, že v postlýce, ukryté za kamny spí malý Stanislav Lucki, syn hostitele. Ten všechno viděl, ale neodvážil se prozraditi svoji přítomnost. Později vypravoval: „Domníval jsem se, že pan Kostka svého bratra zavraždil a bičování že mu je uloženo jako pokání.“

Často blahopřáli Pavlovi k velikému štěstí, že jeho vlastní bratr je světcem. Avšak taková blahopřání ještě více rozdírala rány jeho duše. Zvolal: „Takového bratra nejsem hoden, nejsem hoden míti jméno Kostka.“

Po čtyřiceti letech tuhého pokání prosil o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova. Byl přijat a brzy potom zemřel právě v den, kdy Církev slaví svátek sv. Stanislava.

Z katechismu: Věřím v obcování svatých.

Svatý je, kdo je v nebi nebo v očištění, nebo kdo je v posvěcující milosti na zemi. Ale i každý jiný člen

církve katolické slove „svatý“, protože je svatým křtem posvěcen a k svatosti povolán. Všichni svatí patří k sobě jako členové jedné rodiny, jedné společnosti, jedné obce. Tomu se říká „obcování svatých“.

Kdo náleží k obcování svatých?

K obcování svatých náleží pravověřící na zemi, duše v očištcí a svatí v nebi.

Jsme „spoluobčané svatých“. (Efes. 2, 19.) Zásluhy dobrých skutků, které konají členové církve, jsou jakoby společným majetkem, z něhož má částečný užitek a podíl každý člen. Pro deset spravedlivých byl Hospodin ochoten prominouti trest hříšným obyvatelům Sodomy. (1. Mojž. 18, 32.) Pro zásluhy vyvolených ukrátká Bůh souzení před koncem světa. (Mat. 24, 22.) Dobré skutky hodných věřících a zásluhy světců v nebi mohou nehodným zadržeti trestající ruku boží a zjednati leckomu z nich milost polepšení.

V čem záleží obcování věřících na zemi?

Obcování věřících na zemi záleží v tom, že všichni jsme účastni užitků mše svaté, modlitby a jiných dobrých skutků veškeré církve.

Účast neboli podíl je tím větší, když modlitbu, dobrý skutek anebo mši svatou výslovně za někoho obětujeme. „Modlete se za sebe vespolek, neboť mnoho může úsilovná modlitba spravedlivého.“ (Jak. 5, 16.)

S dušemi v očištcí záleží naše obcování v tom, že duším v očištcí pomáháme, ony pak za nás u Boha prosí. — Svatí v nebi o nás vědí, protože stále patří na Boha vševědouchého; vidí v něm jako v zrcadle, co jim Bůh sděliti chce. Naše obcování se svatými v nebi záleží v tom, že je o přímluvu vzýváme, oni pak za nás u Boha prosí neboli orodují.

SVATÁ ALŽBĚTA

16. listopadu

Církev základ pravdy.

(Sv. Martin, voják, žil od r. 316—397. Jeho svátek je 11. listopadu.)

Martin narodil se v Sabarii (nyní Kamenec, maďarsky Szombathely) jako syn římského setníka. Rodiče jeho byli pohané; odstěhovali se s ním do Pavie v severní Itálii. Tam Martin poznal víru křesťanskou. Když mu bylo deset let, šel jednou ze zvědavosti do katolického kostela. Slyšel učení křesťanské a viděl zbožný život křesťanů; to všecko na jeho nevinné srdce působilo hlubokým dojmem. Začal chodit pravidelně na kázání. Konečně prosil, aby byl přijat do sboru čekatelů na křest svatý. Jeho přání bylo vyhověno: kněz vložil na něj ruce a poznamenal ho na čele znamením svatého kříže.

Dva roky se připravoval Martin na svatý křest. Při tom slyšel vypravovati, jak svatý a zbožný život vedli poustevníci v samotě. Tehdy žil právě sv. Hilarion ve Svaté zemi, který také byl pohanem, potom se stal křesťanem a v patnácti letech šel na poušť, aby se úplně věnoval službě Boží. O tom slyšel dvanáctiletý Martin a zatoužil také po samotě. Ale pro svůj mladý věk nemohl vzít tak těžkých obětí na sebe, proto aspoň doma hleděl vésti život odříkavý.

Otce velmi bolelo, že syn se chce stát křesťanem. Proto uvítal rozkaz císařův, aby synové

vojáků také vstoupili do armády. Ačkoliv bylo Martinovi teprve patnáct let, udělal ho otec vojákem doufaje, že tak ho odvrátí od myšlenek na křesťanství.

Z katechismu: Kristus, „světlo světa“ (Jan 8 12.), zvěstoval evangelium, aby nám ukázal cestu do nebe. Ten svůj úřad učitelský odevzdal apoštolům a jejich nástupcům. Také jim slíbil: „Budu prositi Otce, a (místo mne) vám dá jiného Těšitele, Ducha pravdy, aby s vámi zůstal na věky.“ (Jan 14, 16. 17.) Apoštolu pak Petrovi připověděl: „Prosil jsem za tebe, aby neoslábla víra tvoje, a ty obracej a utvrzuj bratry své!“ (Luk. 22, 32.) Tak Kristus slíbil a zajistil své církvi dar neomylnosti.

V čem záleží dar neomylnosti?

Dar neomylnosti záleží v tom, že církev nemůže se myliti v učení o víře a mravech.

Komu v církvi přísluší dar neomylnosti?

Dar neomylnosti přísluší v církvi papeži, když buďto sám anebo spolu s biskupy ohlašuje pro celou církev rozhodnutí o víře a mravech.

Dobře rozeznávej! Římský papež není neomylný ve svém vědění světském, ani když o některé pravdě svaté se vyslovuje soukromě. Je neomylný jenom tehda, když slavnostně, totiž pro celou církev závazně jednou pro vždy rozhoduje, co máme věřiti nebo konati. V tu chvíli ho chrání Duch svatý od omylu. — Taktéž neomylně rozhoduje o víře a mravech obecný sněm církevní, papežem potvrzený.

„Církev, sloup a základ pravdy.“ (1. Tim, 3, 15.) Tak se věřilo v církvi od starodávna. „Řím promluvil, spor ukončil“ (Sv. Augustin † 430.) Na církevním

sněmu Vatikánském r. 1870 byla neomylnost papežova prohlášena výslovně za článek víry. — Bohu díky! „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2. Tim. 1, 12.)

17. listopadu

Svatý voják.

Martin byl tedy vojákem. Jelikož otec byl u jezdců, stal se i on jezdcem. Měl právo míti několik sluhů. On však se spokojil s jedním a s tím zacházel jako s brátrrem. Jedli společně a často Martin sluhu obsluhoval.

Martin ještě nebyl pokřtěn, ale konal již všechny ctnosti pravého křesťana. Uprostřed vojáků, kteří žili rozpustile, on zůstal čistým a hodným. V jídle a pití byl tak mírný, že jej obdivovali a ctili i pohané.

Zvlášť byl laskavý k chudým, těšil je, navštěvoval je, když onemocněli a ze svého žoldu jim dával almužny.

Byl přeložen do Amiensu ve Francii. Kdysi za krutého mrazu jel s několika druhy koňmo do města. Před městskou branou žebrol polonahý, zimou se třesoucí chudás. Nikdo z jezdců si ho nepovšimnul. Martin však byl jat soucitem a nemaje, co by chudásovi udělal, rozťal mečem vojenský plášť na dvě polovice, z nichž jednu dal žebrákovi, druhou pak se zabalil sám, nic nedbaje, že druhové se mu posmívají.

V noci pak se mu zdálo, že vidí Spasitele přioděného kusem pláště darovaného žebrákovi a že slyší Spasitele říkajícího: „Tímto rouchem mne přioděl Martin ještě nepokřtěný.“

Dům v němž měl toto vidění byl později proměněn v kostel.

Z katechismu: Povinnosti stavu.

Práce údělem člověka. Pracuje se duševně a tělesně. Obojí práci konal a posvětil Kristus Pán; bez žádné z nich se lidská společnost neobejde. Ruka i hlava patří k sobě. — Pracovati je potřeba. Kůň k tahu, pták k letu, a člověk k práci. „Šest dní budeš pracovati.“ (5. Mojž. 5, 13.) „Nechce-li kdo pracovati, ať nejl!“ (2. Soluň. 3, 10.)

Pracovati je spasitelné: práce namáhavá je pokáním za hříchy, práce bedlivá chrání od pokušení, práce v posvěcující milosti je záslužná pro nebe. — „Dobré jest muži, nese-li járho (Páně) od svého mládí.“ (Pláč 3, 27.) Boha vzývej, ruky přidej! Vítej slunce s modlitbou v srdci a s prací v rukou! Jaké dílo. takový plat zde i na věčnosti.

„Jděte na vinici mou!“ (Mat. 20, 4.) Bůh, nebeský Hospodář, povolal všechny lidi do práce na svou vinici. Každému z nás určil obor životní činnosti; to jest povolání neboli stav. Ve stavu tom ukládá Bůh Desaterem každému zvláštní povinnosti.

„Nestydím se za evangelium.“ 18. listopadu

Vidění, které Martin měl, jej pohnulo, že se dal pokřtiti. Bylo mu tehdy 18 let. Ale bylo mu těžko jako vojákovi plniti povinnosti kře-

sfánské. Neboť často byli nuceni vojáci slaviti svátky pohánské a klaněti se modlám, což křesťanům bylo zakázáno. Při takových příležitostech mnozí křesťanští vojáci podstoupili smrt mučednickou.

Martin se tedy rozhodl, že vystoupí z vojska. Tehdy právě Římané táhli proti Germánům. Stáli před městem Worms. Když jim byl vyplácen žold, a každý byl zvlášť vyvolán, Martin oznámil, že vystupuje ze služby vojenské. Vojevůdce však se rozhněval a vytýkal Martinovi zbabělost, že prý vystupuje ze strachu před bitvou, která měla býti druhého dne. Na to odpověděl Martin zmužile: „Chci ukázati, že jen víra mne nutí opustiti stav vojenský a ne zbabělost; zítra se chci bez zbraně postaviti v čelo vojska a ve jménu Ježíšově bez jakékoliv zbraně, toliko znamcním sv. kříže vniknouti do řad nepřátel!“ Vojevůdce vzal jej za slovo a dal ho zatknouti a vsaditi do vězení, aby ho příštího dne bez zbraně postavil proti mečům Germánů.

Avšak Bůh to zařídil jinak; Germáni, místo aby začali bitvu, nabízeli mír, a tak Martin byl z vojska propuštěn.

Odešel k sv. biskupu Hilariovi a dal se důkladně poučiti o pravdách svaté víry. S jeho požehnáním vrátil se k rodičům a dostalo se mu té radosti, že jeho matka se obrátila též ke křesťanství. Otec však zůstal zarytým pohanem.

Později Martin se vrátil do Gallie a stal se biskupem v městě Tours.

Z katechismu: „Věřím, a proto mluvím“ (2. Kor. 4, 13.) a jednám jako katolický křesťan netoliko soukromě, nýbrž i veřejně před světem. „Tak svít světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí Otce vašeho, jenž je v nebesích.“ (Mat. 5, 16.) — Budu se hlásiti ke Kristu bez ostychu. „Nestydím se za evangelium.“ (Řím. 1, 16.) „Kdo se stydětí bude za mne, za toho se stydětí bude Syn člověka, když přijde ve slávě své.“ (Luk. 9, 26.) — Budu se hlásiti bez lidské bázně. Hanba je býti třtinou větrem se klátící. Veřejně, bez bázně a bez ostychu chodí nevěra, a víra by se bála a schovávala? Z mužilé vyznání víry dudi úctu lidí a zajišťuje boží odplatu.

Co pravil Pán Ježíš o vyznání víry?

Pán Ježíš pravil o vyznání víry: „Kdo mně vyzná před lidmi, toho vyznáám také já před svým Otcem, jenž je v nebesích. Kdo by však mě před lidmi zapřel, toho zapru také já před svým Otcem, jenž je v nebesích.“ (Mat. 10, 32. 33.)

Kristus Král.

19. listopadu

(Sv. Barula a Romanus, mučedníci; byli umučeni v roce 303. Svátek 18. listopadu.)

Když císař Dioklecián pronásledoval křesťany, byl v Antiochii místodržitelem Asklepiades.

Jednoho dne přišel cizinec do města; jmenoval se Romanus a byl jáhnem Církve. Šel k

místodržiteli a veřejně vyznal svou víru. Vladař dal jej mučiti tak, že celé tělo jeho byla jedna rána.

Katané již byli znaveni, ale jinoch zůstal pevný a s veselou myslí pravil: „Proč přestávají mne mučiti? Opakuji: pravý král je Kristus!“

Asklepiades nařídil, aby jinoch byl upálen. Avšak když již stál na hranici, najednou se spustil takový liják, že oheň uhasl. Vladař se rozhněval a dal rozkaz, aby mučedníkovi vyřízli jazyk. Romanus klidně vyslechl rozsudek a řekl: „Nutíš-li mne, abych mlčel, budou místo mne nemluvňata hlásati pravdu Boží.“ Asklepiades se potupně usmál; dal přivésti tříletého hošíka, postavil jej před Romana a vyzval jej, aby přivedl dítě k vyznání víry

Romanus se tázal: „Milý hošíku, pověz nám, co je rozumnější, klaněti se jen Kristu a v Něm Otci věčnému, aneb sloužiti tisícům bohů.“ — K úžasu všech odpověděl hošík, jménem Barula: „Bůh může býti jenom jeden. Jelikož Kristus je Bůh, jest on jediný pravý Bůh. V mnoho bohů dnes děti již nevěří!“

Asklepiades se chvěl hněvem a zahanbením. Rozkřikl se na dítě: „Od koho jsi se naučil takovou řeč?“ — „Od maminky, a maminka od Boha“ odpovědělo dítě. — „Ať tedy matka přijde, aby byla potrestána smrtelnou bolestí svého syna!“ rozkázal ukrutný vladař.

Matka přišla; myslela na věčného Otce, který obětoval svého Syna za hříchy lidské. Byla nucena přihlížeti, jak jejího synáčka ostrými důtkami tak bičovali, že krev z něho tekla. Lidé, písaři, ano i katané plakali nad utrpením dítěte. Ale matka nenařikala; stála s Matkou Boží pod křížem a trpěla pro Boha. Zbožnými slovy těšila svého miláčka.

V bolestech volalo dítě: „Maminko, mně se chce pít.“ — Matka odpověděla: „Dítě mé, tak blízko jsi pramenu života věčného, tak brzo uvidíš Krista Pána, a přec bys ještě chtěl pít vodu? Pomysli na Spasitele a trp s ním! Dej mu život svůj, neboť on obětoval život svůj za tebe!“ Dítě se usmálo blaženě a trpělo.

Asklepiades rozkázal, aby dítě mečem bylo štáto. Matka sama vzala dítě do náruče a vynesla je na popraviště. Pak je políbila a řekla: „S Bohem, můj miláčku! Pamatuj na mne v království Ježíše Krista! Brzy budeš mým ochráncem.“ Potom se modlila: „Tvé jest toto dítě, Pane, syn služebnice tvé!“ Pak padla jeho hlava jako květinka padá pod kosou.

Mezitím dal soudce Romana znovu mučiti, a když všecko bylo nadarmo, byl povolán lékař, aby vyřízl jazyk světce. Stalo se tak, avšak nicméně Romanus mluvil a hlásal pravdu Boží, až po mnoha měsících byl v žaláři popraven provazem.

Z katechismu: Náš Vykupitel — Ježíš Kristus.

Kdo nás přišel vykoupit?

Vykoupit nás přišel Ježíš Kristus.

Kdo jest Ježíš Kristus?

Ježíš Kristus jest jednorozený Syn Boha Otce, Bůh a spolu člověk a náš nejvyšší Pán.

Syn Boha Otce, a to nikoli v tom smyslu, jak i my slověme a jsme dětmi božími (Řím. 8, 16. 17.), nýbrž Syn jednorozený. Slovo „jednorozený“ znamená: jediný a pravý syn. Bůh Otec prohlásil o něm dva-krát: „Tento je Syn můj milý, v něm se mi zalíbilo.“ (Mat. 3, 17. a 17, 5.) — Kristus sám o sobě: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna jednorozeného, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.“ (Jan 3, 16.) Na otázku nejvyššího kněze: „Jsi ty Kristus Syn Boha pozeňnaného?“ odpověděl Ježíš: „Já jsem!“ (Marek 14, 61. 62.)

Pravý Bůh jest Ježíš Kristus, má božské vlastnosti. Proto řekl o sobě: „Prve než Abraham byl, já jsem.“ (Jan 8, 58.) — „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20.) „Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Mat. 28, 18.) — Také moc, odpouštětí hříchy. (Mat. 9, 6.)

Čím dokázal Ježíš Kristus své božství?

Své božství dokázal Ježíš Kristus svatým životem a svými zázraky.

Důkazy hodnověrné. Byl božsky svatý, „nevinný, neposkrvněný, od hříšníků odlišný“. (Žid. 7, 26.) — Proto mohl říci nepřátelům: „Kdo z vás může mne vinit z hříchu?“ (Jan 8, 46.) Kdo je tak svatý, mluví jen pravdu o sobě. — Byl všemohoucí: z vlastní moci konal zázraky. Na příklad: proměnil vodu ve víno

a dvakráté nasýtil tisíce lidu několika chleby; vymítal zlé duchy a utišil bouři na moři; uzdravoval pouhým slovem nemocné a křísil mrtvé; sám vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. Právem řekl tedy: „Nechcete-li věřiti mým slovům, věřte skutkům, a poznáte i uvěříte“, (že jsem opravdu Syn Boží. Jan 10, 36. 38.)

Odpust'!

20. listopadu

(Maria od Utrpení, založila misijní řád bílých františkánek; žila od r. 1839—1904. Její památka je 15. listopadu.)

Maria jmenovala se, než vstoupila do kláštera: Helena Chappotin de Neuville; narodila se v Nantes ve Francii, ze šlechtické rodiny bretonské.

Když jí bylo deset let a měla po prvé přistoupiti ke stolu Páně, matka jí vyhledávala u obchodníka skvostnou látku na šaty. „Maminco,“ ozvala se dívka, „nekupuj tak drahé látky, kup raději lacinější, a co ušetříš, dej chudým dětem na šaty!“

Kdysi Helenka se pohádala se snoubencem své starší sestry. Při večerní modlitbě se modlila „Otče náš“, ale pátá prosba „odpusť nám naše viny“ nechtěla jí přes rty. Neboť věděla, že Pán Bůh nám neodpusť, když my neodpusťíme.

Co udělala? Odhodlaně se vrátila do jídelny, kde byla ještě všechna společnost pohro-

madě, a pravila ke svému nastávajícímu švakrovi: „Pane, nemohla jsem se pomodlití „Otče náš,“ aniž bych vás nepoprosila za odpuštění a aniž bych vám sama neodpustila, co jste mi učinil, sic by mi ani Bůh neodpustil.“

Její rodinu stíhalo neštěstí za neštěstím: Sestry jí zemřely, otec upadl proto v zádumčivost. Když Helena své matce oznamovala, že chce vstoupiti do stavu řeholního, matka raněna mrtvicí skácela se k zemi a za několik hodin zemřela. Helena vstoupila do kláštera Klárisek v Nantes; pro nemoc však byla zase propuštěna. Za dvě léta vstoupila do řádu nově zařízeného pod jménem „Maria Reparatrix“; tam obdržela jméno „Maria od Utrpení.“ A opravdu po celý život trpěla mnoho. Ale právě utrpením její duše se povznesla na vrchol dokonalosti.

Z katechismu: Odpusť! K odpouštění nás vybízí Kristus napomenutím o daru obětním (Mat. 5, 23, 24.), příběhem o služebniku nemilosrdném (Mat. 18 23—35.) a prosbou otčenáše. „Odpouštějte si ve spolek, má-li kdo žalobu proti jinému, jakož i Pán odpustil vám.“ (Kolos. 3, 13.) „Slunce nezapadej nad hněvem vaším!“ (Efes. 4, 26.) Sám-lis koho urazil, zjednej si odpuštění!

Kterými slovy káže Kristus milovati nepřátele?

Milovati nepřátele káže Kristus slovy: „Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají. Tak budete podobni svému Otci v nebesích; ten slunci

svému velí vycházeti na dobré i na zlé a děšť dává na spravedlivé i nespravedlivé.“ (Mat. 5, 44. 45.)

Nemsti se! „Mně náleží odvěta, já to kdys oplátím“, praví Hospodin. (5. Mojž. 32, 35.) A Pán Ježíš: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: oko za oko, zub za zub! Já však vám pravím, abyste zlu neodpírali“ (zlem. Mat. 5, 38.) „Nikomu neodplácejte zlým za zlé!“ (Řím. 12, 17.) Lépe křivdu trpěti než křivdu činiti.

Zlaté srdce.

21. listopadu

(Sv. Alžběta duryňská žila od r. 1207—1231.
Její svátek je 19. listopadu.)

Alžběta byla dcerou uherského krále Ondřeje II. a Gertrudy, sestry sv. Hedviky; narodila se na hradě bratislavském. Alžběta měla tři roky. Byla živá, veselá holčička se zlatým srdcem. Často, když její otec král Ondřej přijímal prosby svých poddaných, přiběhla a prosila: „Tatínku, dobrý tatínku, dej jim všechno, oč prosí.“

Jednou přicházel poutník do hradu. V jedné ruce měl bílou hůl, druhou tápal podél zdi. „Co dělá ten muž?“ tázala se Alžběta. — „Ubožák, je slepý, nevidí,“ odpověděl jí jeden z rytířů. — „On nevidí? Tak já také nechci vidět,“ řekla Alžběta a zavřela své oči. Ale brzy jí přišla lepší myšlenka. „Pusťte mne dolů, rychle, rychle, musím darovati slepému své oči.“

Dívinka běžela dolů. „Pusťte slepce dovnitř!“ prosila. Slepec slyšel její hlas a usmál se. Alžběta s hrůzou hleděla do jeho mrtvých

Raviere

očí. „Vskutku nic nevidíš?“ tázala se „Nic, milé dítě, tebe nevidím, krásné slunce ne, ani květinčky ne, ani ptáčky.“ — „Alžběta jej potáhla za roucho a řekla: „Poklekni, ubohý, abys byl menší. Chci ti něco darovat.“ — Slepec poklekl. Alžběta sáhla oběma rukama do svých očí, jakoby je chtěla vy-

táhnouti a pak položila ruce své na jeho oči. „Zde máš moje oči,“ pravila. — Slepec najednou zajásal. „Slunce, slunce!“ Viděl. Když Alžběta cítila, že i ona má ještě svoje oči, spěchala s jásotem do zámku po schodech do komnaty své matky a volala. „Pán Bůh udělal nové oči!“

Z katechismu: Kterak cení Kristus naše skutky milosrdné?

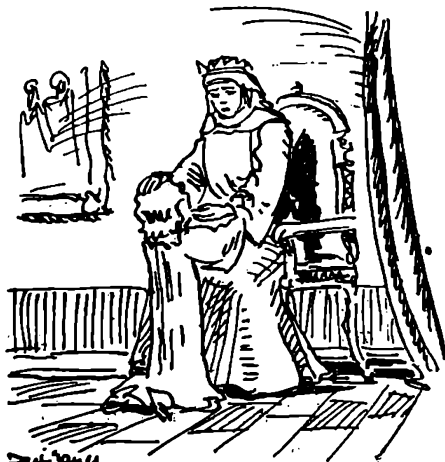
Naše skutky milosrdné cení Kristus, jako bychom je prokazovali jemu samému: „Amen pravím vám, co jste učinili jednomu z mých bratří nejmenších, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.)

„Blahoslaveni milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“ (Mat. 5, 7.) „Buď milosrdný, jak jen budeš moci. Budeš-li mnoho míti, dávej mnoho; budeš-li málo míti, rád uděluj i z mála. Almužna nedopouští, aby duše přišla do temnot.“ (Tob. 4, 8. 9. 11.) „Kdo-

coli by podal jednomu z těchto maličkých číši vody studené, neztratí odplaty své.“ (Mat. 10, 42.) „Čiňte si přátele z mamonu pozemského, aby vás přijali do stanů věčných, až dokonáte.“ (Luk. 16, 9.) „Blaženější je dávatí nežli brátí.“ (Sk. ap. 20, 35.) Zkus, jak to blaží už za živa, což teprve v nebi!

Láska nepravá a pravá. 22. listopadu

Již jako čtyřletá musela Alžběta opustiti otce a matku. Tehdy bylo u králů a knížat zvykem, že už malým dětem bylo určeno, s kým mají vstoupiti do manželství, a podle toho byly děti vychovány. Alžběta byla určena Ludvíkovi, synu durynského lantkraběte Heřmanna. Ludvík

měl tehdy jedenáct let. Dle tehdejšího zvyku byla Alžběta s hojným věnem vezena na hrad Vartburk, aby tam byla vychována.

Alžběta jevila již v útlém mládí neobyčejnou zbožnost a útrpnost k lidem ubohým.

Avšak jednou přišla z domova zvěst velice smutná. Její matka, královna Gertruda, byla zavražděna. Jeden starý životopis vypravuje, že

Gertruda chtěla pro své děti nashromáždit veli-
ký majetek, a že právě z tohoto důvodu byla
zavražděna.

Jednou v noci viděla Alžběta ve snu svoji
matku smutnou, jak ji prosila: „Hle, milá dce-
ru, protože jsem se tolik o vás starala, musím
teď v očistci trpěti. Modli se za mne, aby Pán
Bůh mne vysvobodil.“

Alžběta, která měla tak laskavé srdce k ži-
jícím, měla ještě větší soustrast s dušičkami v
očistci, a proto jim tím více pomáhala.

Vodívala své přítelkyně na hřbitov a při-
pomínala jim: „Hle, zde leží mrtví lidé, kdysi
žili jako my a nyní jsou mrtvi. Tak se i nám
stane, a proto máme Boha milovati; modlete se
se mnou: „Pane, pro svou přehořkou smrt a
na přimluvu Tvé milé Matky Marie vysvobod
zemřelé z jejich útrap, a nám živým dej svou
milost, abychom přišli do věčné radosti, která
nikdy nepomine.“

Z katechismu: Kdo přijde do očistce?

Do očistce přijde, kdo zemře v boží milosti a má
ještě trpěti za hříchy.

I po odpuštění hříchu zbývají pravidelně časné
tresty boží. Ty dlužno vytrpěti nebo je nahraditi
dobrými skutky „za pokání“. Pokání za živa nedokon-
čené trpí duše v očistci. „Ukrutný je plamen páli,
že se hříchů nedokály.“

Co trápí duše v očistci?

Duše v očistci trápí veliké teskno po Pánu Bohu
a rozličné tresty časné.

Jsou to tresty velmi bolestné, větší nebo menší, delší nebo kratší, podle zasloužení. Duše v očistci jsou ubohé a zasluhují účinné lásky naší; proto jim něžně říkáme „dušičky“. Z očistce dostávají se do nebe. Poslední vyjdou z očistce v soudný den.

Čím pomáháme duším v očistci?

Duším v očistci pomáháme modlitbou a jinými dobrými skutky, zvláště pak olěti mše svaté.

„Smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně dotkla se mne!“ (Job. 19, 21.) Hodný věřící pamatuje s účinnou láskou na všechny, „kteří nás předešli se znamením kříže,“ jmenovitě na ty, kteří umřeli jemu: všelico si za dušičky odepře, prokáže na jejich úmysl milosrdenství živým, každodenně se za zesnulé modlivá, věnuje dušičkám odpustky, obětuje za ně sv. přijímání a zvláště mši svatou. „Kdykoli se slouží oběť mešní, spěchají andělé otevřít žalář očistcový.“ (Sv. Jan Zlatoušty † 407.)

Na dušičky vzpomínejme! Zvláště večer, v památný den úmrtí nebo jmenin zesnulého, na hřbitově a pokaždé v kostele. Výroční Památka dušiček se koná po svátku Všech svatých. Večer před tím se rozžihají světla na hrobech; v srdci má světlo svítit každodenně; co to znamená?

ODPOČINUTÍ VĚCNÉ DEJŽ JIM, PANE,
A SVĚTLO VĚCNÉ AŽ JIM SVÍTÍ!“

Svět.

23. listopadu

Když Alžběta se dověděla, že její matka byla zavražděna, umínala si pohrdati světem. Její myšlenky se nesly k Bohu; jemu sloužiti a jemu se zalíbiti bylo jediným jejím přáním. Kdykoliv jí bylo možno, zašla si do hradní kaple, aby se tam vroucně pomodlila.

Když si hrála nebo se honila s jinými dětmi, ráda utíkala ke kapli a tam jako žertem padla k zemi a políbila zem nebo zdi kaple.

Vyhrála-li při dětských hrách nějaký peníz, darovala jej chudým dívkám a prosila je, aby se za ni pomodlily.

Ráda si hrála, ale někdy uprostřed hry přestala z lásky k Pánu Bohu. Když s dívkami tančila, tu po prvním tanci přestávala tančiti řkouc: „Jeden tanec stačí světu, ostatních tanců se zřeknu pro Boha.“

Ze svatých Božích chovala největší úctu k sv. Janu apoštolu. Tehdy bylo zvykem losem si vyvoliti nějakého světce za ochránce. Když dívky na dvoře knížecím také losovaly, modlila se Alžběta, aby vytáhla jméno sv. Jana. A vskutku vytáhla několikrát po sobě jméno tohoto světce. Zbožná dívka poznala v tom řízení Boží a cítila se puzena, ještě horlivěji jej uctívat a modliti se k němu. Zvláště si umínila, že s radostí všechno splní, co někdo bude od ní žádati ve jménu sv. Jana.

Když jí bylo devět let, zemřel lantkrabě Heřman. Pokud on žil, nikdo se neodvážil Alžbětě ublížiti aneb ve zbožnosti jí překážeti; ale po jeho smrti bylo jinak. Alžběta byla tupena a pronásledována. Avšak ráda všechno trpěla z lásky k Pánu Ježíši. Kdž dokonce byla vyhnána z hradu a nikdo ji nepřijal na noc, vstoupila zimou všechna zkřehlá a hladem zmořená, do hospody; tam jí vykázali nocleh ve chlěvě. I za-

radovala se, že je podobná Ježíškovi, který z lásky k nám se ve chlévě narodil, a požádala františkány, aby zapěli „Tě Bože chválíme“ na poděkování za tak velikou milost.

Jako Pán Ježíš tak i ona v chudobě zemřela. Byly jí tehdy teprve 24 roky. Již čtyři roky později byla prohlášena za svatou.

Naučení: Máme ve všem následovati Pána Ježíše. Často se tázati: „Co by Pán Ježíš činil, kdyby byl na mém místě?“ Když musíme trpěti, řekneme si: „Pane Ježíši, tys tolik trpěl z lásky ke mně, já též chci něco trpěti z lásky k Tobě!“

Milosti Panny Marie.

24. listopadu

(Sv. Leonardo da Porto Mauricio narodil se roku 1676 v městě Porto Mauricio v zálivu Janovském. Později se stal slavným misionářem. Zemřel roku 1751. Jeho svátek je 26. listopadu.)

Leonard již jako dvouleté dítě ztratil matku. Otec byl zbožný a vychoval hochu v bázni Boží. Často ve svém životě děkoval světec Pánu Bohu, že mu dal takového otce. Říkával: „Kdo ví, co by ze mně bylo, kdybych nebyl měl tak dobrého otce.“

Otec se oženil po druhé. Ale i macecha měla pilného a poslušného hochu ráda. Později světec vypravoval, že po celých deset let, kdy byli spolu, nikdy od ní neslyšel zlého slova.

Zvláště miloval Leonard Matku Boží. Vodíval jiné děti k obrazu Panny Marie a tam

s nimi zpíval a se modlil, aby je tak odváděl od hříchu. Za to se těšil ze zvláštní ochrany Matky Boží.

Jednoho dne, když mu bylo deset let, procházel se s několika kamarády u moře. Právě přistála loď. Jeden z mužů, kteří vystoupili z lodi, se přiblížil k hochům, lichotil jim a hleděl je přilákati malými dárky. Když hoši nezkušením touto laskavostí muže pojali důvěru k němu, začal mluvit špatné řeči a chtěl je svést ke hříchu. Sotva Leonard upozoroval úmysl tohoto člověka, pokynul kamarádům a všichni se dali na útěk, co jim síly stačily. Svůdce se rozzlobil, vytasil kord a začal je pronásledovati. Ale nedostihl jich. Bez dechu šťastně dorazili do města.

První cesta Leonardova byla do kostela, aby Pánu Bohu a Panně Marii poděkoval, že byl zachráněn. Od té doby miloval Matku Boží ještě více, a kdykoliv slyšel hodiny bítí, pomodlil se „Zdravas Maria“. Na svátky Panny Marie se připravoval modlitbami. Stále nosil u sebe obrázek Matky Boží. Když se učil, vytáhl obrázek, políbil jej a prosil „svoji milou matičku“, aby mu při učení pomáhala.

Za úctu k Panně Marii byl bohatě odměněn. Říkával: „Když uvažuji, kolik milostí jsem obdržel na přímluvu Panny Marie, připadám si jako poutní chrám. Tam na zdi visí shora až dolů nápisy, jimiž děkují zbožní poutníci za milosti obdržené na přímluvu Panny Marie. Tak bych

i já musel říci: „Všecko, co mám, mám z milosti Panny Marie.“

Naučení: Utíkejme se i my často k Panně Marii. Zvláště v pokušení modleme se k ní: „Nejsladší Srdce Panny Marie, buďž mou spásou!“

Trpké mládí.

25. listopadu

(Irmgarda Gollingová, žila v letech 1915—1924.)

Irmgarda se narodila v Terezíně v Čechách. Její otec byl profesorem a ve válce vojákem. V létě 1917 se přestěhovala rodina do Vídně, kde byla na konci války tak veliká bída. Matka neměla pro děti ani chleba ani mléka. Maličká často spínala ručky a žebroula: „Maminko, prosím, chleba!“ Matka by ráda dětem dala, ale neměla. Proto se rozhodla, že se odstěhuje z Vídně na venkov, kde by dětem mohla dáti aspoň dostatečnou výživu.

Tam čekal na malou Irmu nový kříž. Jednoho dne se neočekávaně vrátil otec. Starší děti jásaly. Irma však neznala otce. Zastrášena hleděla na cizího velkého muže. Otec se domníval, že tak činí ze vzdorovitosti, a proto ji přísně potrestal. Tím však způsobil, že Irma měla ještě větší strach před otcem. Pokaždé, když přišel na dovolenou, strachem se skrývala před ním. Musela-li přece k němu, byla zamklá.

Co učinil otec? — Byl velice přísný, ano krutý k ní. Nedovolil jí, aby při obědě seděla u stolu. Dostala kousek chleba a ten musela

snísti někde v koutku. Nikdo jí nesměl ani sousto více dáti.

Naučení: Děti, ani nevíte, jak musíte děkovat Pánu Bohu, máte-li dostatek k životu a dobré rodiče. Jak mnoho dětí trpí hladem! Jak mnohým dětem se nedostává žádné lásky od rodičů!

Z katechismu: „**Buďte vděční!**“ (Kolos. 3, 15.) Milosrdně pomáhati je ctnost, býti vděčný je povinnost. Svět odplácí nevděkem, a nevděk bolí. Krista Pána mrzelo, když malomocní, kromě jediného, nepřišli za uzdravení poděkovat. (Luk. 17, 18.) Bylo by více milosrdné lásky, kdyby více bylo vděčnosti. **Vděčné srdce dobrodiní uzná, děkuje slovem a hledí se odvděčiti — zvláště modlitbou.**

„**ABYS VŠEM DOBRODINCŮM NAŠIM
VĚCNÝMI STATKY ODMĚNITI RAČIL,
TĚ PROSÍME, USLYŠ NAS!**“
„**PAN BŮH ZAPLAT!**“

Její útěcha.

V smutném mládí měla jednu útěchu: Pána Ježíše ve Svátosti oltářní. Matka ráda brávala Irmu s sebou do kostela. Tam jí jedenkráte ukázala svatostánek a pravila: „Tam za těmi zlatými dvířkami přebývá Ježíšek.“ Irma měla teprve čtyři roky; po celý čas hleděla ke svatostánku a čekala, až Ježíšek vyjde. Ale nevyšel. Když odcházeli z kostela, řekla: „Maminko, koukala jsem stále na zlatá dvířka, ale Ježíška jsem neviděla!“ — Matka jí vysvětlila, že Ježíšek je skrytý pod způsobou chleba. Od té doby Irma nejraději chodila navštívit Pána Ježíše.

Naučení: Pán Ježíš volá k nám ze svatostánku: „Pojďte ke mně všichni, kteří jste obtíženi a pracujete, já vás občerstvím!“ Chceme často Pána Ježíše navštívit ve svatostánku.

Malá těšitelka.

26. listopadu

V létě 1919 rodina se zase odstěhovala do Riedu. Tam malá Irma chodila do školky cti-hodných Školských sester, které měly dívčenko velice rády.

Irma měla dobré, soucitné srdce. Starý vozka klášterní byl churavý, a když bylo teplo, sedával na sluníčku v zahradě. Ostatní děti se mu vyhýbaly, Irma však chodívala k němu, hladila jeho upracované ruce a pravila plna soustrasti: „Ubohý Pavel. — Stále je nemocný. — Bolí tě to?“ Potom ho pohladila po tváři a řekla: „Pavličku, u Pána Boha budeš krásným andělem. — Já ti přinesu krás-

né květiny, abys měl radost!“ A hned odskočila, natrhala celou kytici krásných květin a přinesla ji nemocnému.

Stařec touto laskavostí byl tak dojat, že říkával: „Toto dítě je anděl, pravý anděl. Lidé přec nedovedou býti tak dobrými.“

V březnu 1921 dostala matka zprávu, že její otec, dědeček Irmin, těžce onemocněl. Matka jela s Irmou k němu. Dědeček měl velikou radost ze své vnučky. Irma i jej obveselovala. Vypravovala mu ze školky. Přinesla mu panenky a hračky a ukazovala mu je.

Když dědeček měl býti zaopatřen, pokryla stůl bílým ubrusem, postavila naň kříž a dvě svíce, a též květinami jej ozdobila pro Pána Ježíše svátostného. Když kněz přišel „s Pánem Bohem“, klečela zbožně jako anděl. Za několik týdnů dědeček zbožně zemřel s povzdechem „Ježíši, Maria!“ Irma řekla: „Teď dědeček je v nebi.“ Nebála se mrtvého, pohladila jeho ruce a ráda přebývala ve světnici, kde ležel mrtvý. „Nebojíš se, Irmo?“ tázala se matka. — „Proč bych se bála, maminko? vždyť dědeček je v nebi!“

Z katechismu: K lidem starým chová se ušlechtilý člověk uctivě. „Před hlavou šedivou povstaň a cti osobu starcovu.“ (3. Mojž. 19, 32.) Je bezcitné a surové posmívati se lidem starým, tělesnou vadou stíženým anebo jinak ubohým. Jaké je vzdělání, takové chování.

Tři svátosti k zaopatření. Zpravidla přichází kněz k nemocnému „s Pánem Bohem“ a nemocný přijímá

po svaté zpovědi svátost oltářní. „Vstaň a pojez, neboť velikou máš cestu před sebou!“ (3. Král 19, 7.) Po sv. pomázení dostává nemocný papežské požehnání, spojené s plnomocnými odpustky, pro hodinu smrti. Tak je nemocný na cestu do věčnosti zaopatřen.

Stůl k zaopatření se upraví takto: přikryje se bílým ubrusem a naň se postaví kříž uprostřed hořících svíc, jedna sklenice s vodou svätenou, druhá s vodou pitnou, a talíř, na kterém je kousek chleba, něco bavlny a hrstka soli. I květiny tam pěkně svědčí, aby se stůl co nejvíce podobal oltáři. Sůl, chléb a bavlna se má potom spáliti.

„V POSLEDNÍ KDYŽ VEJDU BOJ,
Š DUŠÍ MOU SE, JEZU, SPOJ,
SAMA SEBE, ŽIVÝ CHLEBE,
V POTRAVU MI STROJ!“

Na kříži je moje láska. 27. listopadu

Irma milovala všechno, co bylo krásné. Kdo si ji chválil, že má krásné oči. Tázala se: „Těší to Pána Boha, když mám krásné oči?“ — „Pán Bůh hledí na srdce,“ odpověděla sestra. — „Pak chci dobře dávat pozor, abych měla krásné srdce.“

Stále chtěla radost učiniti Pánu Bohu, všechno chtěla udělat tak pěkně jako Ježíšek. Proto nestrpěla žádného nepořádku v hračkách a šatech. Jednou šla s ctihodnou sestřičkou kolem nádherného domu. „Sestřičko, chtěla byste v tomto domě bydlet?“ tázala se. Sestra odpověděla: „Ne, já chci jen v klášteře býti.“ —

„Ano, já také. — Já chci jenom tam býti, kde Pán Ježíš je, a kde se Pánu Bohu líbí.“

Ostatní chovanky chodívaly každý den ráno na mši svatou. Jen Irma měla zůstat ležet, protože ještě byla malá. Ale nedala pokoj a prosila, aby i ona směla na mši svatou. „Chci Pánu Bohu přinést obět.“

Po smrti dědečka byla matka často smutná a sklíčená. Irma ji chtěla potěšit, ale všechno bylo marné. Tu začala zpívat veselou dětskou píseň; matka se usmála, začala zpívat s ní a zlý duch zármutku utekl.

Když začala slabikovat, ráda četla nápisy na obrazech svatých. Jednou četla pod obrazem Ukřižovaného: „Na kříži je moje láska.“ Znovu a znovu to četla. Pak se tázala: „Maminko, na kříži to je Pán Ježíš?“ — „Ano.“ — „Je moje láska! — To znamená, že

Ho mám ráda?“ — „Ano, miláčku.“ — „O maminko, to je krásné, to se mi líbí.“

— A s velikou vroucností opakovala: „Na kříži je moje láska!“

Jednoho dne viděla Irma, že matka pláče. „Maminko, proč pláčeš?“ — „Dítě, tomu nerozumíš!“ — „Maminko, pláčeš k vůli těm penězům?“ — „Ano, dítě, ztratili jsme svůj majetek.“ — „Ale maminko, vždyť Ježíšek byl také chudý!“ — Těmito slovy potěšila zarmoucenou matku.

Předsevzetí: Chceme sebe a jiné potěšit vzpomínkou na Pána Ježíše. „Na kříži je moje láska.“

Vzácný host.

28. listopadu

Jako sněženka se těší na sluníčko, tak se těšila Irma na sv. přijímání. Tolik milovala Pána Ježíše, a přece musela čekat, až byla v třetí třídě, pak teprve jí dovolili jít k sv. přijímání.

Často se tázala: „Mamínko, přijde Pán Ježíš rád do mého srdce? — Co musím činiti, abych se mu líbila?“ — „Dobrý Spasitel má velikou radost, nalezne-li čisté srdce, které Jej miluje. — Abys se mu líbila, hleď se modliti a všechno činiti z lásky k Němu.“ — „A jak se mám k Němu modliti?“ — „Často přes den opakuj střelné modlitbičky. Na příklad: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji Tě!“ — „Srdce Ježíšovo, připrav mé srdce k dobrému svatému přijímání.“ — „Všecko pro Tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo!“ — „Srdce Ježíše svátostného, přijď království tvé!“ — Tyto modlitbičky Irma často a zbožně opakovala.

Denně se modlívala desátek svatého růženice. Matka ji naučila při tom rozjímati. Znamení svatého kříže měla velice ráda. Vždycky se požehnala ráno, když vstávala, večer než ulehla, když vycházela z domu a než začala nějakou práci.

„Mamínko, co říkáš milému Pánu Ježíši, když přijde do tvého srdce?“ — „Sama přemýšlej, co řekneme vzácnému hostu, když přijde k nám na návštěvu!“ — „Řeknu: Mám velikou radost, žes přišel!“ — „A co mu ještě řekneš?“ — „Miluji Tě z celého srdce!“ — „Ale ten host, který k tobě přijde, je náš milý Spasitel Ježíš Kristus, Král nebes i země. Co jsme jemu povinni?“ — „Klanět se Jemu.“ — „A jak to ukážeš,

že se Mu klaníš?“ — „Pokleknu a sepnu ruce.“ — „A co pak vidíš na jeho rukou a na jeho nohou?“ — „Jeho svaté rány.“ — „Hle, milé dítě! — Představ si Pána Ježíše a jeho svaté rány, v duchu poklekni před Ním, polib jeho rány a klaněj se Mu. — Řekni Mu, že Jej miluješ.“ — „Ó já bych chtěla Pána Ježíše stále milovati, abych byla Jeho na vždycky a na věky,“ volala Irma s nadšením. — „Dobře, milé dítě! A co ještě učiníš za velikou milost, že tě Pán Ježíš navštívil?“ — „Poděkuji Mu, že přišel ke mně.“ — „A co ještě?“ — „Poprosím Ho, aby vždycky zůstal u mne. — A za tebe, maminko, Ho budu prositi, a za tatínka, a za bratry a sestry a za všechny, všechny lidi, a za dědečka a za všechny duše v očištcí.“ — „A na konec co ještě řekneš?“ — „Prosím, přijď brzy zas!“

Tak a poutně rozmlouvaly matka a dcera. Konečně 24. května 1924 nadešel veliký den. Irma den předtím šla ke sv. zpovědi, upřímně se vyznala ze všech hříchů svých a poprosila rodiče za odpuštění. V noci ani nemohla spáti. Matka ji spatřila, jak seděla na postýlce se sepjatýma rukama.

Při slavnosti samé zas Irma ukázala, jak dobré má srdce. Mezi dětmi bylo jedno chudé děvče v chatrném oděvu. Žádná nechtěla s ním jíti. Irma šla k ní a pravila: „Pojď se mnou!“ vzala ji za ruku a tak šly k sv. přijímání.

Otcí vyprosila Irma velikou milost. Již dvacet let nebyl u sv. svátostí. Když viděl svou zbožnou dcerušku, jak září vnitřním štěstím, zaplakal radostí, šel k sv. zpovědi a ke svatému přijímání.

29. listopadu

Nemoc.

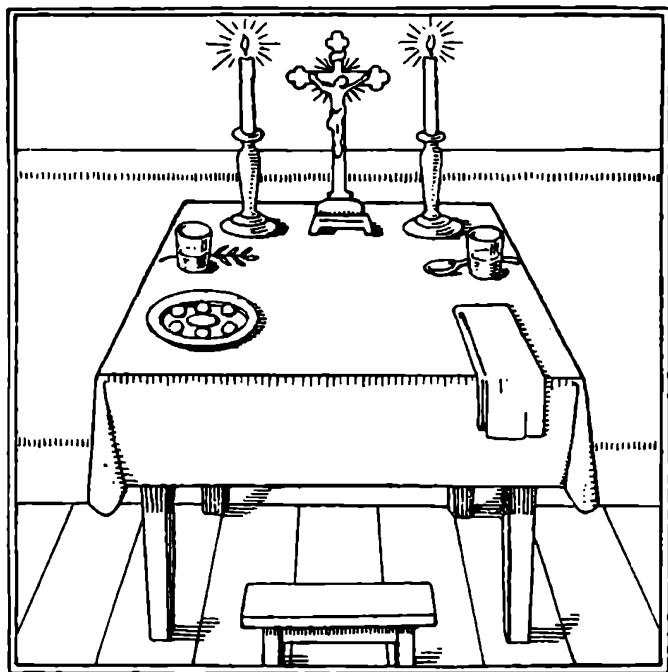
V srpnu o prázdninách trpěla Irma silnou anginou. Nemohla se zotavit, a proto ji otec ještě nepustil do školy. Po čtrnácti dnech začala chodit do školy, ale ještě byla bledá a slabá. Nikdo nemyslel na nebezpečí. Večer se bavili. Kdosi hrál na klavír a Irma se točila a skákala. Avšak najeďnou přitiskla ruku k srdci a klesla beze slova na pohovku.

Druhého dne chtěla do školy, ale matka jí nedovolila. Byl povolán lékař, který zjistil záňt chlopní srdečních. Rodiče se polekali, ale ještě měli naději, že bude lépe.

Irma trpěla velice, ale ráda. I v nemoci se zaměstnávala, četla, kreslila, aneb dělala ruční práce. Hořké léky přijímala bez zdráhání z lásky k Pánu Ježíši. Modlitby konala s velikou vroucností. „Všecko z lásky k Pánu Ježíši!“ opakovala často mezi dnem.

Každý den chodila matka na mši svatou a k svatému přijímání. Když se vrátila, tázala se Irma: „Maminko, přijala jsi Pána Ježíše? — Až budu zdráva, také budu přijímatí Pána Je-

žíše.“ — Matka odpověděla: „Když nemůžeš do kostela, Pán Ježíš přijde k tobě!“ — Vroucně prosila: „Maminko, prosím tě, pošli mi Pána Ježíše!“ Její přání se splnilo.

U Ježíše.

30. listopadu

Blížil se konec. Příbuzní se shromáždili kolem drahé nemocné. Sourozenci prosili ji za odpuštění.

„Odpouštím všem, a všechno a všechny pozdravuji.“ — „Irmø, pros za nás u Pána Boha,“ prosila matka. — „Kolik jen budu moci, chci za vás prositi!“ odpověděla. — „Irmø, z čeho jsi měla v životě největší radost?“ tázal se otec. — „Ze svatého přijímání,“ byla odpověď umírající.

„Irmø, chtěla bys ještě jednou přijmouti Pána Ježíše?“ tázala se matka. — „Ó ano, prosím, prosím!“ — Irmø sepjala ruce. Rychle bylo hned všechno připraveno. Bratr spěchal pro kněze a Božský Spasitel naposled navštívil čisté srdce dívky. Ještě chvíli — a s blaženým úsměvem vydechla svou duši.

Po její smrti přišla známá paní k rodičům a pravila: „Již dvakrát se mi zdálo o Irmě. Vždycky jsem ji viděla v zářícím světle a řekla mi: „Jdi k svatému přijímání.“ — Matka se tázala: „Nezanedbala jste snad již delší dobu svaté svátosti?“ — „O již dlouhý čas. Přes deset roků jsem už nebyla.“ Paní byla ochotna přistoupiti ke stolu Páně, ale nevěděla si rady. Paní Gollingová ji vzala do kostela, zavedla ke zповědnicí a za nedlouho bylo svědomí zas v pořádku.

A to se stalo na přímlovu malé trpitelky. Z toho měli rodiče útěchu, nebť věděli, že mají přímlovkyni v nebi.

Ariáni.

1. prosince

(Sv. Majorikus a mnoho jiných dětí bylo umučeno v letech 481—484 v Africe. Jejich svátek se slaví 6. prosince.)

Vandalové, germánský národ, dostali se při stěhování národů až do Afriky. Tam vládl nad nimi Hunerich, syn Genserichův. Hunerich byl arián, nevěřil totiž, že Ježíš Kristus, náš Spasitel, byl pravý Bůh. Jako kacíř, nenáviděl katolíky.

Na počátku své vlády si netroufal dáti svoje nepřátelství na jevo; chtěl sobě i dětem svým zajistiti vládu a proto vraždou odstraňoval své příbuzné. Když skončil tuto ukrutnou věc, začal r. 481 zuřiti proti katolíkům. Jeho první starostí bylo, odstraniti ze svého dvora všechny služebníky, kteří byli katolíky. Poslal je do vyhnanství.

Potom dal rozkaz, aby 1966 katolíkům bylo zajato a odvedeno na poušť. Mezi těmito pronásledovanými byly i malé děti. Jejich matky dobrovolně je doprovázely, jak daleko jim bylo dovoleno.

Některé z těchto matek ve své bolesti se těšili myšlenkou, že jejich děti se stanou svatými mučedníky. Jiné matky však byly tak zarmoucené, že přemlouvaly své děti, aby opustili pravou víru a staly se ariány. Avšak ani jedno z těch dětí nedalo se od matky svěsti k odpadu od víry.

Zajatci byli napřed zavedeni do dvou měst Sikka a Lara. Tam byli vhozeni do malého vězení. Nikdo jich nesměl navštívit. Konečně v neděli byli vysvobozeni z hrozného místa, ale jenom aby byli vydáni větším útrapám. Když byli vyvedeni z vězení, zpívali svaté písně. Katoľci ze všech stran přišli, aby pozdravili mučedníky a prosili je o přímľuvu u Boha.

Z katechismu: Jak máme věřiti svaté pravdy?

Svaté pravdy máme věřiti pevně, činně a vytrvale.

Pevně. Věřiti pevně znamená: o ničem nepochybovat. Mojžíšovi zjevil Bůh, že vyproudí voda ze skály; Mojžíš pochyboval. (4. Mojž. 20, 10.) Panně Marii zjevil Bůh, že bude matkou slíbeného Vykupitele; Maria uvěřila pevně. (Luk. 1, 45.) Nedovedu na příklad pochopiti, kterak jest Bůh trojjediný, ale nepochybuj o tom.

Činně. Věřiti činně znamená: víru činem ukazovat. „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane — vejde do království nebeského, nýbrž (toliko ten), kdo činí vůli Otce mého.“ (Mat. 7, 21.) C-o věříš srdcem, projevuj životem! „Co prospěje, bratři moji, praví-li kdo, že má víru, skutků však nemá? Můželi ho víra (sama) spasiti? I zlí duchové věří, ale třesou se. Jako tělo bez ducha je mrtvo, tak je mrtva i víra beze skutků.“ (Jak. 2, 14. 19. 26.) „Říkají, že Boha znají, skutky však ho zapírají.“ (Tit. 1, 16.)

Vytrvale. Věřiti vytrvale znamená: ničím se zviklati nedáti. Josue viděl, jak odstupují mnozí od pravé víry v Boha. Nedal se však odvrátiti špatným příkladem, nýbrž prohlásil veřejně: „Já a můj dům sloužiti budeme Hospodinu.“ (Jos. 24, 15.) Vytrvalý věřící stojí pevně u víře, i když mu slibují, hrozí nebo křivdí potupou, škodou nebo násilím. (1. Kor.

16, 13.) Sv. mučedníci podstoupili pro svatou víru i smrt.

Čím dokázal Ježíš Kristus své božství?

Své božství dokázal Ježíš Kristus svatým životem a svými zázraky.

Důkazy hodnověrné. Byl božský svatý, „nevinný, neposkvrněný, od hříšníků odlišný“. (Žid. 7, 26.) — Proto mohl říci nepřátelům: „Kdo z vás může mne vinit z hříchu?“ (Jan 8, 46.) Kdo je tak svatý, mluví jen pravdu o sobě. — Byl všemohoucí: z vlastní moci konal zázraky. Na příklad: proměnil vodu ve víno a dvakrát nasýtil tisíce lidu několika chleby; vymítal zlé duchy a utišil bouři na moři; uzdravoval pouhým slovem nemocné a křisil mrtvé; sám vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. Právem řekl tedy: „Nechcete-li věřiti mým slovům, věřte skutkům, a poznáte i uvěříte,“ (že jsem opravdu Syn boží. Jan 10, 36, 38.)

„Věříš v Syna božského?“ — „Věřím, Pane! a klaněl se jemu.“ (Jan 9, 35. 38.) — Podobně apoštolé: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“ (Mat. 16, 16.) „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20, 28.) „My jsme uvěřili a poznali, že ty jsi Kristus, Syn Boží.“ (Jan 6, 70.) — Tak všichni apoštolé věřili, tak po seslání Ducha svatého hlásali (Jan 20, 31.) a za tu víru podstupovali smrt.

„Pán je to.“ (Jan 21, 7.) Ježíš Kristus slove naším Pánem protože jest Bůh a náš Vykupitel. „Ať žijeme aneb umíráme, Páně jsme.“ (Řím. 14, 8.) „Pochválen buď Ježíš Kristus na věky. Amen.“ (Křesťanské pozdravení.) „Věřím i v Jezu Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho.“

JEŽÍŠI TOBĚ ŽIJÍ.

JEŽÍŠI TOBĚ UMÍRÁM.

JEŽÍŠI, TVŮJ JSEM ŽIV I MRTEV. AMEN.

2. prosince

Láska mateřská.

Biskup, který sám toto pronásledování prožil vypravuje: „Když jsme jednoho dne šli cestou s mučedníky Páně, viděli jsme ženu, jak vede malé dítě za ruku. Volala k němu: „Jdi tam! Viz světce, s jakou radostí jdou vstříc koruně mučednické.“

Domlouvali jsme ženě, aby nešla s námi. Ona však řekla: „Požehnejte mi a pomodlete se za mne a za tohoto mého vnuka!“ Potom řekla své jméno. Byla to žena vznešeného rodu. Tázali jsme se jí: „Proč přicházíš v tak chatrném oděvu a tak dalekou cestou?“ — Odpověděla: „Jdu s tímto dítětem do vyhnanství, aby nepřítel jej nenalezl samého a jej nesvedl od pravé víry.“

Uslyševše to zaplakali jsme a nemohli jsme nic jiného odpověděti než: „Staň se vůle Boží!“

Průvod zajatců šel dále pro veliké vedro více v noci než ve dne. Přístřeší našli v jeskyních. Když někteří starci neb děti nemohli dále, byli bodáni kopími aneb házeli na ně kamením. A když vůbec již nemohli dále, byly jim svázány nohy a byli vlečeni, tak že mnozí zůstali ležeti mrtví vedle cesty.

3. prosince

Bílé roucho.

Mnohem ukrutněji ještě zuřil Hunerich proti katolíkům v r. 484. Chtěl katolickou víru

Zwischen

úplně zničiti. Poslal vojíny po celé říši s rozkazem, aby nikoho nešetřili, kdo se nechce státi ariánem. Bohužel našli se též slabí ve víře, kteří ze strachu o svůj život zaprodali pravou víru svou za přízeň lidskou. Mnozí však zůstali věrni Bohu a víře a raději podstoupili smrt, než aby odpadli.

Někteří byli holemi zabíti, jiní upáleni. Jiným byly uříznuty uši a nos, usekány ruce a nohy.

Zvláště ukrutně zacházeli kacíři s kněžími a s jáhny. V městě Kartago byl odpadlý katolík jménem Elpidiforus. — Protože Boha zradil, zuřil proti víře a věřícím. Jemu byl svěřen úkol, aby přivedl kněze k odpadu. Na 500 kněží dal ukrutně mučiti, protože nechtěli se státi ariány. Mezi jinými byl mu předveden jáhen Muritta; ten byl kdysi při křtu svatém kmotrem Elpidiforovým. Právě když měl Muritta býti bičován, vytáhl bílé roucho, které odpadlík tento při křtu svatém byl oblékl. Rozvinul jej před očima všech a řekl soudci: „Hle roucho, které kdysi žalovati bude na tebe, až přijde Soudce věčný v slávě své. Ono jest svědkem tvého odpadu. Ono tebe, nešťastníku přikrylo tehdy, když jsi byl pokřtěn. Jednou toto roucho, bídníku, rozmnoží tvé trápení, až budeš hořeti v ohni věčném. Dnes, kdy jsi ztratil milost svatého křtu a pravé víry uvalil jsi na sebe kletbu Boží!“ Všichni přítomní při těchto slovech pla-

kali. Jenom soudce odpadlík mlčel zahanbením
a zatvrzelostí

Bud' — aneb.

4. prosince

Krutněji než vojíni krále Hunericha zuřili ariánští kněží a biskupové proti katolíkům. Rozhlašovali, že prý katolíci jsou modloslužebníci, protože se klanějí Ježíši Kristu. Jejich křest je prý neplatný. Proto chtěli všechny katolíky znovu pokřtíti. Táhli s ozbrojenými vojáky do měst a vesnic. Vnikali do domů a kropili obyvatele proti jejich vůli vodou a při tom volali: „Teď teprve jste křesťany!“

Jeden z těchto kacířských biskupů jménem Cyrila dal zatknouti sedmiletého hocha ze vznešené rodiny. Hoch nic jiného neřekl než: „Jsem křesťan!“ Matka doprovázela dítě celým městem. Když hoch přišel před soud, Cyrila se rozhněval nad jeho statečností, dal mu zacpat ústa a utopiti jej v křtitelnici.

Podobně učinili dětem lékaře Liberata. Otec se velice rmoutil nad ztrátou dítek, matka však ho těšila: „Vždyť naše děti jsou u Pána Ježíše a brzy budeme zase s nimi.“ To otce tak potěšilo, že statečně snášel nejkrutější muka.

Jednoho dne byla předvedena před soud žena ze vznešeného rodu. Jmenovala se Dionysia a měla jediného syna, jménem Majorikus.

Žena byla ukrutně bičována; a když malý Majorikus viděl, jak veliké bolesti jej čekají, třásl se hrůzou a bázňí. Matka však mu dodala odvahy slovy: „Synu můj, pamatuj, že jsme v katolické Církvi, která je naše matka, pokřtěni ve jménu Nejsvětější Trojice. Musíme se rozhodnouti. Buď nás čeká trest, který nepřestane, aneb život, který bude trvati na věky.“ Těmito slovy hrdinské matky hoch byl tak povzbuzen, že s velikou statečností snášel největší muka. Když zemřel, matka vzala jeho tělo a pochovala je ve svém vlastním domě, aby v modlitbách tím více byla s ním spojena.

Konečně stihl trest Boží i Hunericha, původce tohoto pronásledování. V stejném roce 484 upadl do ošklivé nemoci. Jeho tělo již za živa začalo hníti a šířilo kolem sebe nesnesitelný zápach, až bídne zahynul.

Z katechismu: Tělu do hrobu přísluší.

Zesnulému se zvoní umíráčkem. Nač? — Mrtvé tělo bylo stánkem nesmrtelné duše, posvěceno svátostmi a určeno k slavnému vzkříšení. Proto zasluhuje naší úcty. Tělo svátečně oděné položí se do rakve. U rakve hoří svíce, jako by pobízela k modlitbě: „A světlo věčné ať mu svítí!“

Pohřeb církevní se koná se sv. obřady. Kněz kropí zesnulého svćenou vodou; říká při tom: „Rosou nebeskou kéž občerství duši tvou Bůh Otec, Syn a Duch svatý!“ Rosou nebeskou je boží smilování. — Jménem zesnulého zpívá se kající žalm: „Smiluj se nade mnou, Bože!“ — Hořící svíce neseme při pohřbu na znamení, že přejeme zesnulému světlo věčné blaženosti. — Jako vonný dým z kadidla má ze

srdce stoupati k nebi naše přímlyvná modlitba. — Nejvzácnější obřad pohřební je zádušní mše svatá. Jmenuje se „Rekvie“, protože tím slovem začíná: „Odpočinutí věčné dejž jim, Pane!“ — Zbožně zúčastniti se pohřbu je skutek milosrdný vůči pozůstalým a vůči zesnulému.

Hrob. Mrtvé tělo katolického křesťana se pohřbívá do země. Tam se rozkládá v prach způsobem ne násilným a ne viditelným, nýbrž přirozené a skryté. Takový rozklad nejlépe vyhovuje lidskému citu živých. Tak byli pochováni Kristus, Panna Maria i první křesťané. Při tom zůstala církev dodnes a zakazuje přísně svým členům dáti se po smrti spálit, poněvadž je to způsob pohanský. Neuposlechnouti toho zákazu by znamenalo, ctit umřítí ve hříchu. Takovým se odpírá po smrti církevní doprovod.

Hřbitov, „svaté pole“. Za prvních dob křesťanských se pochovávalo tam, kde se věřící scházeli na služby boží. Později se pohřbívalo kolem kostela. Věřící toužili být i po smrti co nejbliže oltáři. A živí chtěli své zesulé stále míti na očích, aby na ně při službách božích pamatovali. — Právo na pohřbení v posvěcené části hřbitova přísluší jen tomu, kdo zemře jako řádný katolík. — Každý hřbitov je místo úctyhodné, zejména, je-li posvěcen i církevně. Byl by to hřích, rušiti tam povinný klid anebo svévolně hroby poškozovati.

Touha po Ježíši.

5. prosince

(Livietto, malý Ital, narodil se 30. listopadu 1910, zemřel 2. listopadu 1917.)

Malý Livio byl živé povahy a proto nakloněný k svéhlavosti a neposlušnosti. Naříkal: „Chci býti hodný, ale nejde to!“ Věděl, že s

pomocí Pána Ježíše by to šlo mnohem lépe; proto prosil, aby již mohl k sv. přijímání. Z tebe by ani Ježíšek nic řádného neudělal. Jsi maličký a velmi neposlušný!“ — On však namítal: „Vždyť Pán Ježíš měl právě ty maličké rád!“

Když slavili zasvěcení rodiny Božskému Srdci Páně, napsal Livio svoje předsevzetí a položil je k nohám sochy Srdce Páně. Některé z nich uvádíme: „Nikdy nebudu lháti. Budu přinášeti oběti. Budu trochu hodnější než dosud. Skoro nikdy nebudu vzdorovati. Budu se lépe učit. Když bude čísti Anička časopis, nevytrhnu jí ho z ruky. Skoro nikdy nebudu zlobiti bratry. Mnoho fazolí dám do krabice „dobré“ a žádné do krabice „zlé“.

Livio měl totiž dvě krabice: „dobrou“ a „zlou“. Když vykonal něco dobrého, hodil fazolí do krabice „dobré“; avšak když provedl něco zlého, dal fazolí do krabice „zlé“. Večer pak hned poznal, co dobrého a co zlého za den vykonal.

Aby mohl dříve k sv. přijímání, napsal Ježíškovi dopis: „Milý Ježíši! — Jak se ti daří? Pomoz mi, abych byl hodný a poslušný. — Přinesu oběť, abych obrátil hříšníka. — Dej, abych brzy šel k sv. přijímání! — Chci také oběť přinést, aby dušičky z očistce přišly do nebe. Dej, abych s Tebou a s Matičkou tvojí brzy přišel do nebe! Tvůj malý Livio.“

Maminka ho těšila, že půjde za rok k sv. přijímání, ale to bylo pro něho příliš dlouho. Když jednou ministroval cizímu knězi, tázal se jej důstojný pán: „Proč nejdeš již k sv. přijímání?“ — Livio sklonil hlavu a přiznal se: „Jsem ještě maličký a velmi neposlušný.“ — Kněz však věděl, že má dobré srdce a řekl: „Jestli ti tvůj zpovědník nedovolí, podám ti já sv. přijímání.“ — Livio s jásotem běžel k zpovědníkovi a řekl mu: „Víš, že Páter Aprea mi podá sv. přijímání, protože ty vždycky říkáš „ne“?“ — „Dobře“ odpověděl kněz, „a kdy chceš ke stolu Páně?“ — „Zítra.“ — „Zítra? To je nemožné. Ale jestli se dobře připravíš, budeš hodný a budeš se dobře učit katechismu, můžeš o vánocích k sv. přijímání.“ — „O vánocích teprve?“ — Livio nebyl úplně spokojen, ale začal s houževnatostí se učit katechismu a snažil se, aby byl velice hodný. Maminka mu radila: „Popros velebného pána, aby ti dovolil již na svátek sv. Ignáce ke sv. zpovědi.“ Důstojný pán dovolil, ačkoliv Liviovi ještě nebylo šest let.

Jeho prosba.

6. prosince

Konečně nadešel veliký den. Matka zavolala Livia a řekla mu: „Livietto, dnes je nejkrásnější den tvého života. Ježíš přijde do tvého srdce a spojí se s Tebou. Smíš Jej prositi o

všechno. Víím, že jsi si již připravil, o které milosti Ho poprosíš. Ale než odejdeš z domu, máš ještě prositi o nějakou zvláště velikou milost.“ Livio si nevěděl rady: „Maminko, vždyť já nevím, zač mám prositi, pověz ty mi to!“ — „Ne, miláčku! To neudělám. Poklekní, zavři oči, a jistě ti Bůh dá vnuknutí, oč máš prositi.“

Livio poslechl. Poklekl před obrazem Božského Srdce Páně a zavřel oči. Po několika okamžicích pln radosti vyskočil a zvolal: „Maminko, víím, oč mám prositi. Prosil jsem Pána Ježíše, abych raději zemřel než jediného hříchu se dopustil, ale nejenom smrtelného, nýbrž ani nejmenšího hříchu!“

Ježíšek splnil jeho prosbu. Když jednoho dne jeho zpovědník byl návštěvou v rodině, mluvilo se o těžké nemoci, do níž Livio upadl, když mu bylo dvě léta. „Škoda, že jsem tehdy nezemřel“ řekl hoch, „byl bych přišel přímo do nebe.“ — Kněz odpověděl: „Kdybys tehdy byl zemřel, byl bys jenom svou nevinou přinesl do nebe, žiješ-li déle, přineseš tam i svoje zásluhy.“

V říjnu 1917 Livio onemocněl. Lékař si nevěděl rady. Povolal několik jiných lékařů. A ti prohlásili: „Hochovi již není pomoci.“ Dne 30. října obdržel sv. přijímání. Věděl, že zemře, a přemýšlel o soudu Božím. „Maminko, když někdo spáchá smrtelný hřích, ale ne ú-

myslně, odpustí mu Pán Ježíš?“ — „Uklidni se miláčku! — Pán Ježíš odpouští všechno. A co není úmyslně, to není těžký hřích.“

Největší obětí pro něho bylo přijmouti léky. Cítil proti nim odpor. „Je to vůle Boží“ pravila matka, „a slíbil jsi, že budeš vždycky plnit vůli Boží.“ — „Vezmu to tedy“ řekl s pláčem nemocný, „ale opravdu nemohu, je mi tak špatně!“ Nutil se a přijal lék, ale brzy jej s velikou bolestí vyvrhl a omdlel.

Nastal svátek Všech Svatých. Obdržel zase svaté přijímání. Již ani nemohl mluvit pro slabost, neboť několik dní již nic nejedl. V sedm hodin však najednou otevřel oči a prosil matku, aby otevřela okno a zvolal: „Maminko, světlo, mnoho světla!“ Blížil se konec. Matka se modlila s ním: „Duše Kristova, posvět mne.“ A večer v jedenáct hodin jeho duše odešla do nebe.

Neposkvrněné Početí **Bi. P. Marie.**

7. prosince

Papež Pius IX. byl nejmladším synem hraběte Mastai-Feretti. Jeho matka již v prvních dnech jeho života jej obětovala Matce Boží. Jednoho dne vzala dítě a donesla je před obraz Sedmibolestné Panny Marie. Tam poklekla, pozdvihla hošíka, který při křtu sv. obdržel jméno sv. Jana evangelisty a modlila se: „Ó Maríá,

jako jsi přijala za syna jeho ochránce, sv. Jana, miláčka Páně, tak přijmi i mého syna. Tobě jej zasvěcuji, Tobě jej zcela přenechávám.“

Když Jan dospíval vštěpovala mu matka lásku k Panně Marii do srdce. V roce 1846 stal se papežem a přemýšlel často, jak by svou úctou k Matce Boží ukázal před celým světem.

Adam a Eva zhřešili. Od nich všichni lidé přicházejí na svět v dědičném hříchu. Avšak Bůh učinil výjimku s Pannou Marií, Matkou Ježíše Krista. Její duše, od prvního počátku, kdy byla stvořena, pro zásluhy Ježíše Krista byla v milosti posvěcující, byla milým dítkem Božím. Proto se nazývá „bez poskvrny počatá!“

Již dávno se v Církvi věřilo, že Panna Maria má tuto velikou výsadu přede všemi lidmi. Avšak nebylo ještě rozhodnuto, zda-li je to jen zbožná doměnka, aneb, zda-li to patří k článkům víry, Bohem zjevným. Rozhodnutí o tom ponechal Pán Bůh neomylnému úřadu Církve svaté.

Proto svatý otec Pius IX. poslal list všem věřícím, v němž vyzývá, „aby společně se modlili za osvícení v této tak důležité záležitosti.“ Celý katolický svět se zaradoval a prosil sv. Otce, aby prohlásil za článek víry učení o Neposkvrněném Početí bl. Panny Marie.

Bylo to dne 8. prosince 1854. Do Říma se sešlo mnoho biskupů z celého světa. V chrámě svatého Petra se shromáždilo nepřehledné množství věřícího lidu. Potom začal papež mši

svatou. Po evangeliu zanotil hymnus „Přijď o Duše přesvatý“. — Na to za hlubokého ticha prohlásil, že Panna Maria od prvního okamžiku svého Početí pro zásluhy Ježíše Krista byla uchráněna dědičného hříchu, že toto učení je Bohem zjevené a kdo by jinak smýšlel, ať ví, že tím odpadl od katolické víry.

Zástup 50.000 lidí odpověděl na toto prohlášení sv. Otce mohutným „Amen“. Zvony se rozezvučely a oznamovaly po celém světě tuto radostnou událost.

Z katechismu: Za matku Krista Vykupitele vyvolil Bůh Pannu Marii. Proto ji uchránil hříchu dědičného. Panna Maria přišla tedy svatá na svět. To se připomíná 8. prosince ve svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Svátek jejího narození je 8. září. Zasnoubena byla sv. Josefu. Při zvěstování andělským počala Ježíše Krista z Ducha svatého. „Jenž se počal z Ducha svatého.“

Co znamená: Ježíš Kristus se počal z Ducha svatého?

Ježíš Kristus se počal z Ducha svatého, znamená: Duch svatý způsobil, že Syn boží začal býti i člověkem.

Tajemství víry. „Řekla Maria: „Ejhle, dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“ (Luk. 1, 38.) Tehdy upravil Duch svatý pro svého Syna božího lidské tělo a stvořil pro něho lidskou duši: jednorozený Syn boží se vtělil.

Vtělení Syna božího si vděčně připomínáme modlitbou „Anděl Páně“. „A slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1, 14.) „S l o v o“ jest jednorozený Syn boží. Přebýval viditelně mezi námi v podobě lidské třiatřicet let.

Proč se Maria nazývá „nejsvětější Pannou“?

Maria se nazývá „nejsvětější Pannou“, protože byla uchráněna hříchu dědičného, žila do smrti bez hříchu osobního a zůstala povždy pannou.

Proč se Maria nazývá „matkou boží“?

Maria se nazývá „matkou boží“, protože se z ní narodil Bůh-člověk Ježíš Kristus.

Komu v církvi přísluší dar neomylnosti?

Dar neomylnosti přísluší v církvi papeži, když buďto sám anebo spolu s biskupy ohlašuje pro celou církev rozhodnutí o víře a mravech.

Dobře rozeznávej! Římský papež není neomylný ve svém vědění světském, ani když o některé pravdě svaté se vyslovuje soukromě. Je neomylný jenom tehda, když slavnostně, totiž pro celou církev závazně jednou pro vždy rozhoduje, co máme věřití nebo konati. V tu chvíli ho chrání Duch svatý od omylu. — Taktéž neomylně rozhoduje o víře a mravech obecný sněm církevní, papežem potvrzený.

„Církev sloup a základ pravdy.“ (1. Tim. 3, 15.) Tak se věřilo v církvi od starodávna. „Řím promluvil, spor ukončil.“ (Sv. Augustin † 430.) Na církevním sněmu Vatikánském r. 1870 byla neomylnost papežova prohlášena výslovně za článek víry. — Bohu díky! „Vím, komu jsem uvěřil.“ (2. Tim. 1, 12.)

8. prosince

Pomocnice křesťanů.

Bylo to 8. prosince r. 1854, kdy Pius IX. prohlásil učení o Neposkvrněném Početí Bl. Panny Marie za článek víry. Brzy po tom obdržel papež odměnu za svoji úctu k Matce Boží.

V dubnu roku 1855 vyjel z Říma, aby navštívil prastarou svatyni před městem. Potom se zastavil v domě kanovníků v Lateráně a bavit se nějaký čas v sále, který byl v prvním poschodí. Bylo tam asi 40 osob.

Odpoledne papež se chtěl vrátiti domů. Avšak prosili jej, aby ještě připustil k audienci chovance Propagandy, to jsou mladí duchovní, kteří se v Římě připravují, aby hlásali evangelium po celém světě mezi pohany. Pius IX. svolil ochotně, a ihned vstoupilo 80 mladých mužů rychlým krokem do sálu.

Sotva vstoupili, strop se probořil a v okamžiku se všechno, co bylo v sále, zřítilo dolů. Trámy, židle, kameny, omítka, všechno padalo na lidi a v okamžiku celá místnost byla zahalena oblakem prachu.

Tu zvolal svatý Otec: „Panno neposkvrněná! stůj při nás!“ — A hle, matka Boží pomohla. Sto čtyřicet mužů vytáhli ze zřícenin domu a ani jeden z nich nebyl nebezpečně zraněn. Papež zvolal: „To je zázrak, děkujeme Pánu Bohu.“ A ihned se odebral se zachráněnými do kostela a zapěl „Tebe Bože chválíme.“

Cestuje-li člověk krajinami, kde slunce déle a jasněji svítí, vidí, že květiny tam jsou krásnější a pestřejší. Tak je to též s lidmi; čím jsou blíže Bohu, tím jsou laskavější, vlídnější, ochotnější pomáhati. Protože Panna Maria, Matka Páně, byla Bohu nejbliž má po Bohu nej-

lepší a nejlaskavější srdce. Kdo s důvěrou se k ní obrací, tomu bude pomůženo. To se také ukázalo v životě papeže Pia IX. On Matku Boží ctil, miloval a hájil a ona jej vzala pod svou mateřskou ochranu. Zemřel 7. února 1878 právě když večer zvonilo „Anděl Páně“ a když okolostojící se modlili bolestný růženec.

Z katechismu: Kterak založil Ježíš Kristus církev?

Ježíš Kristus založil církev takto: 1. odevzdal apoštolům moc, hlásati svaté pravdy, posvěcovati věřící a vésti je k bohumilému životu; — 2. ustanovil místo sebe apoštola Petra za viditelnou hlavu církve; — 3. slíbil apoštolům, že zůstane s nimi do skonání světa.

Apoštolé místo Krista Pána. Svou trojí moc odevzdal Kristus apoštolům slovy: „Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte a učte všechny národy. A křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávatí všecko, co jsem přikázal. A ejhle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 18-20.)

Kterými slovy ustanovil Ježíš Kristus apoštola Petra za hlavu církve?

Ježíš Kristus ustanovil apoštola Petra za hlavu církve těmito slovy: 1. „Ty jsi Petr (to je skála), a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné jí nepřemohou. — 2. Tobě dám klíče království nebeského: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ (Mat. 16, 18. 19.) — 3. „Pas beránky mé... Pas ovce mé!“ (Jan 21, 15. 17.)

„Království nebeské“: církev Páně. „Klíče království nebeského“: nejvyšší moc nade všemi členy církve

u věcech spasení. „Brány pekelné“: pekelné síly, totiž zlí duchové se svými spojenci lidskými. „Do skonání světa“ zůstane Kristus s apoštoly: trojí moc apoštolům daná a nejvyšší úřad apoštolu Petrovi svěřený bude trvat i v nástupcích apoštolů. S nimi a s celou církví zůstane i Duch svatý na věky. (Jan 14, 16.)

Cesty Boží.

9. prosince

(Sv. Germana Cousin, pasačka, žila v letech 1579—1601.)

Ve vesnici Nibrak, v diecesi Toulouse ve Francii, žili před 350 lety dva zbožní manželé: Vavřinec Cousin (čti: Kuzen) a jeho manželka Marie. Měli jen chatrný domek, kousek zahrady, pole a několik ovec. Narodilo se jim děvčátko slabé a nemocné a zdálo se, že hned po svatém křtu zemře. Nestalo se tak, ale dítě po celý život churavělo. Germana, tak se jmenovala dívenka, zdědila od svých zbožných a ctnostných rodičů náklonnost k dobrému. Již jako malé dítě pomáhala matce v domácnosti a obsluhovala otce, když se vracel z práce. Byli s prací hotova, usedla s matkou za stůl, a matka jí vypravovala o Pánu Ježíši a Jeho Matce. Jindy se modlily sv. růženec. Zbožnost dítěte byla tak živá, že malá Germana někdy zaplakala, když slyšela o utrpení Páně.

Z lásky k trpícímu Spasiteli pomáhala ráda chudým. Učinila si újmu v jídle, aby mohla žebrákům více dáti.

Do školy nechodila, protože v městě nebyla žádná škola. V neděli odpoledne chodívala na křesťanské naučení, kde kněz děti cvičil v náboženství. Tam Germana tak vynikala, že jí pan farář dovolil připravit se k prvnímu sv. přijímání. Dívku to naplnilo takovou radostí, že padla na kolena před obrazem Matky Boží, aby jí ze srdce poděkovala. Matka, která právě byla nemocná, zprávou tou byla tak potěšena, že k údivu všech se uzdravila.

Ale cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Matka znovu onemocněla, Germana ji opatrovala a proto nemohla se připravit ke sv. přijímání. A konečně matka zemřela.

Naučení: Někdy nám přijde myšlenka: Proč Bůh dopouští na nás to neštěstí? Moudrost Boží je větší než náš rozum. Bůh všechno činí z lásky k nám, i když my to hned nepoznáme. Proto se máme vždycky modlit: „Otče náš — buď vůle tvá!“

10. prosince

Žebračka.

Otec ovdověl. Germana měla osm let. Nemohla sama vésti domácnost. Proto vzal Vavřinec do domu starou služebnou, aby vykonávala těžší práce. Osoba ta byla však hašteřivá, nevlídná ano i zlomyslná. Svou zlost si vylívala na Germaně. Bez příčiny ji často vyhubovala; práci ji přetěžovala a ještě k tomu ji surově týrala.

Co učinila Germana? Otci nežalovala, nechtěla jej ještě více zarmoutiti a nechtěla způ-

sobiti roztržku v domácnosti. Avšak jinde hledala pomoc.

Po smrti matčině prosila Pannu Marii, aby jí byla matkou. Nyní se obrátila na svou matku nebeskou. A hle, Maria ji vyslyšela, neboť po několika měsících služebná se změnila a stala se laskavou a vlídnou.

Avšak Germana dlouho bez kříže nezůstala. Otec onemocněl, a protože služebnou nemohl platiti, odešla. Germana se snažila, aby zastala domácnost, avšak přesílením i ona ochuravěla. Brzy se sice uzdravila, ale ruka jedna jí ochrnula a zůstala tak až do smrti. Z počátku pomáhali sousedé a známí nemocnému otci. Když však nemoc se nelepšila, dobročinnost lidí ochabovala. Germaně nezbylo nic jiného než prositi od domu k domu, aby almužnou zachránila otce. Bylo to pro ní veliké sebezapření a přece jí bylo při tom vytrpěti mnoho výčitek. Někteří jí vynadali lenochů, že prý se mnoho modlí, ale pracovati se jí nechce. Germana zůstala při těchto výčitkách klidná. Otcí zamlčela všechna příkoří, aby ho nezarmoutila ještě více.

Naučení: Když se nám stane nějaká křivda, rádi si stěžujeme jiným. Cítíme odpor, snad i nenávisť proti těm, kteří nám ublížili. Ale nepoddávejme se těmto pocitům, ale jděme k Pánu Ježíši, uvažujme, kolik on trpěl křivd a jak se ještě na kříži modlil za své nepřátele: „Otče, odpusť jim, nevědí, co činí.“ Tak se chceme i my modliti.

Dlouho nezůstala Germana bez kříže. Když otec se uzdravil, oženil se podruhé. Vzal si ženu pilnou a pracovitou, ale lakomou, tvrdohlavou a hašteřivou. O náboženství nestála. Muž jí musel poslouchati.

Pro Germanu začalo pravé mučednictví. Macecha nenáviděla slabou, churavou dívku. Přetěžovala jí práci a týrala ji nad míru. Ať Germana poslouchala sebevíce, nikdy macecha nebyla spokojena; za všechno jí odpiácela bitím a nadávkami.

Když macecha měla vlastní děti, nenávist její k Germaně byla ještě větší. Obávala se, že její děti budou o dědictví zkráceny, proto si umínila, že dívku utrápí. Děti, když byly větší a viděly matčin příklad, napodobovaly ji věrně. Ano, žalovaly u otce a matky na Germanu. A ta byla za ně potrestána.

Choroba dívky nebyla nakažlivá. Ale macecha jednoho dne prohlásila, že se bojí, aby její zdravé děti se nenakazily a proto musela se Germana vystěhovati z domu a přebývati v chlévě mezi ovce.

Dívka teď neměla nikoho mezi lidmi, kdo by ji potěšil, neboť i otec dal se strhnouti k nenávisti proti ní. Avšak co jí scházelo na zemi, to našla měrou hojnější v nebi. Obrátila se k Bohu, rozjímalá o utrpení Páně a Matky Boží. A také se modlila ke své zemřelé matce.

Byla její modlitba nadarmo? Víme, že ti, kteří v milosti Boží zemřeli, žijí v očistci neb v nebi a svou přímluvou nám pomáhají. Zbožná matka Germany nepomohla svému dítěti? — Svatí v nebi nehledí na věci očima světskýma, nýbrž očima Božíma, oni vědí, že bolesti snášené s křesťanskou citlivostí jsou mnohem cennější než život pohodlný. Proto matka v nebi jistě neprosila Boha, aby Bůh její dceru ušetřil bolestí, ale aby jí dal trpělivost a vytrvalost.

Pasačka.

12. prosince

Macecha nařídila, aby Germana v zimě i v létě pásala ovce. Neboť v oné krajině jen zřídka padá v zimě sníh. Ale při tom dívka byla ještě nucena pracovati, totiž přísti len. V poledne nesměla domů k obědu, nýbrž dostala na celý den kousek suchého chleba. Když někdy v zimě při špatném počasí Germana nenapředla tolik, kolik jí u-

ložila matka, bylo zle. Byla bita a bez večere šla spát v promočených šatech do studeného chléva. Tím její choroba se zhoršila. Nikdo se o ni nestaral, naopak i cizí lidé ji tupili a jí se posmívali pro její chudý oděv.

My, když se nám děje příkoří, jsme roztrpčení, cítíme odpor proti nepřátelům a touhu po pomstě. Snad jsme i nespokojeni s řízením Božím. — Když oheň je malý a přijde prudký vítr, oheň zhasne. Je-li však oheň velký, hoří tím silněji, čím větší je vítr. Tak je to i s láskou Boží a s bolestmi. Má-li někdo malou lásku k Bohu, utrpením láska mizí. Avšak velká láska k Bohu je tím větší, čím více člověk trpí. Tak to bylo u sv. Germany. Za svou lásku k Bohu byla odměněna zvláštními milostmi.

Když ráno přivedla ovce na pastvu, vytáhla medaili Matky Boží, kterou obdržela od své zemřelé matky, připevnila ji na strom, poklekla před ní a konala své modlitby. Hned když uslyšela, že zvoní na mši svatou, vrazila svou pastýřskou hůl do země, řekla ovcím, aby zde zůstaly pohromadě, až se vrátí. Potom spěchala do kostela, aby byla zbožně přítomna na mši svaté. Potom se vrátila k ovcím a hle, vždy je našla na místě, kde je opustila.

Kde je pravá láska k Božskému Spasiteli, tam též je láska k Matce Boží. To též vidíme u sv. Germany. Bývá krásným zvykem v Církvi katolické, že třikrát denně se zvoní „Anděl Páně.“ Křesťané si mají připomenouti na nej-

větší a nejsvětější tajemství světa: Syn Boží se stal člověkem, aby nás vykoupil od hříchů. Germana, kdykoliv uslyšela zvoniti „Anděl Páně“, ihned poklekla i když to bylo do bláta neb do sněhu, a hle, nikdy její šaty nebyly pošpiněny.

Z katechismu: Vtělení Syna Božího si vděčně připomínáme modlitbou „Anděl Páně“. „A slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1, 14.) „Slovo“ jest jednorozený Syn boží. Přebýval viditelně mezi námi v podobě lidské třiatřicet let.

Malá apoštolka.

13. prosince

Naše dobré skutky nemají tak veliké ceny, jsme-li za to chváleni. Ale mnohonásobně větší je jejich cena, když nás lidé za ně tupí. Proto řekl Ježíš Kristus: „Blahoslavení, kteří trpí pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. A když vás pro mne budou tupiti, pomlouvati a pronásledovati, radujte se a plesejte, neboť vaše odplata hojná je v nebesích.“

Protože Germana nerada chodívala s jinými pasačkami, které se bavily marnými řečmi, ale raději rozmlouvala s Bohem v modlitbě, ostatní děti se její zbožnosti posmívaly a ji tupily. Germana však neodplatila zlé zlým, nýbrž odpovídala tak laskavě, že měly úctu před ní a nyní přicházely k ní, aby se od ní naučily. Uskutečnila se i tu slova Ježíšova:

„Blahoslavení tiší, neboť oni zemí vládnouti budou.“

Germana znala náboženství dobře, proto ráda dívkám vyhověla a vypravovala jim o Bohu a Božských věcech. Brzy přicházelo více a více dětí, aby poslouchaly malou učitelku.

Pokorná dívka byla však brzy znepokojena myšlenkou, že se nesluší, aby ona, nevzdělaná, učila náboženství, což je úkolem pana faráře. Proto šla ke svému zpovědníku, aby se s ním poradila; ten ji však povzbudil, aby ve svém díle pokračovala, neboť viděl, jak děti vlivem svěťice se stávaly hodnějšími, zbožnějšími a poslušnějšími.

Svatý Jakub píše: „Bratři moji, jestliže by kdo mezi vámi zbloudil od pravdy a někdo by ho obrátil, věz, že kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a přikryje množství hříchů.“ (Jak. 5, 19-20.)

14. prosince

Zázraky.

Bůh má pokoru velice rád a odměňuje ji milostmi. Tak též odměnil Germanu.

U vesnice byl les. Mezi vesnicí a lesem byla strouha, přes níž nevedl žádný most. Germana ráda vodila svoje ovce do onoho lesa, neboť tam byla bujná tráva a samota k modlitbě. Jiné děti se bály do onoho lesa, protože tam bývali vlci.

Jednoho dne byla Germana ráno s ovčemi v lese. Nastala bouře a průtrž mračen se naplnila strouha tak, že nebylo možno přejíti. Právě zvonilo z kostela na mši svatou. Germana spěchala do kostela.

U strouhy se zastavila. Udělala kříž nad vodou a kráčela dále. A hle, neutonula v dravých vlnách, nýbrž jako kdysi Pán Ježíš kráčela bez úhony po vodě. Byla na mši svaté a potom se vrátila zase ke svému stádu.

Ve své pokoře nikomu nevypravovala o tomto zázraku. Jak se to přece lidé dověděli? — Jednou zase byla veliká voda. Několik sedláků pracovalo v lese. Po

práci se chtěli vrátiti domů. Viděli však, že není možno přejíti rozvodněnou strouhou. Proto chtěli velikou oklikou se vrátiti do vesnice. V tom viděli Germanu, jak se požehnala a suchou nohou po vodě kráčela do kostela. Divili se tomu a ve vesnici vypravovali, co viděli na

vlastní oči. Někteří lidé tomu nechtěli věřit, jiní se chtěli přesvědčiti.

Jednoho dne, když bouří byla zase strouha rozvodněna, šli muži, kteří se o pravdě chtěli přesvědčiti, spolu na to místo, tam se skryli v křoví a čekali, co se stane. Brzy zazvonilo z kostela na mši svatou. A skutečně viděli všichni, jak Germana zase se požeňala a šla po vodě suchou nohou.

15. prosince

Obrácení.

Zvěst o zázracích sv. Germany se rozšiřovala po obci a po okolí. Lidé vyčítali otcí, že dovolil maceše, aby tak krutě zacházela s dívkou. Otec cítil výčitky svědomí; promluvil laskavě ku Germaně a vybídl ji, aby se zase vrátila domů. Ona však na kolenou prosila, aby mohla nadále zůstatí v chlévě mezi ovce. Otec dovolil.

Germana však cítila nepokoj v srdci, když viděla jak lidé si jí vážili a jí ctíli. Děti jí líbaly ruku a pan farář s kazatelny jí chválil jako vzor mládeže. Z toho by se jiné děti těšily, Germana však cítila strach a úzkost, neboť věděla, že Pán Ježíš po celý svůj život byl pronásledován a na konec ukřižován. Proto se obávala, že snad Bůh není s ní spokojen, proto že jí nenechá trpěti.

Macecha, když viděla, že otec je ke Germaně vlídnější, zuřila tím více. Z chleba, který

dívka dostala ráno, přinesla ještě kus večer domů. Nepřinesla-li, dostalo se jí mnoho výčitek.

V obci byla chudá, nemocná žena, ode všech opuštěná. S tou měla Germana soustrast a přinášela jí část svého vlastního chleba. Ano, někdy jí darovala celý svůj chléb a zůstala po celý den hladová.

Macecha se časem dověděla, že Germana chudým lidem dává chléb. Odkud má tento chléb? Kdo je zlý, smýšlí o jiných zle. A tak i macecha se domnívala, že dívka krade chléb, který rozdávala chudým. Proto ji stopovala a když jednou našla v chlévě košíček a v něm několik kousků chleba, byla přesvědčena, že nyní má důkazy proti ní.

Chtěla ji potrestati. Ale její zlomyslnosti nestačilo potrestati ji v soukromí. Chtěla ji potrestati tak, aby celá vesnice se dověděla, že Germana je nepoctivá. Proto nechala ji ráno jíti. Potom s holí běžela za ní a právě uprostřed vesnice ji dohonila. Několik sedláků šlo cestou. Vytýkali ženě, že dceru tak týrá. Macecha však zvolala: „Křivdíte mi! Germana je nepoctivá. Hned vám to dokáží.“ Strhla Germaně zástěru, v níž dívka nesla chléb, avšak — co viděli sedláci a macecha? V zástěře byly kytice nejkrásnějších květin, které v této krajině ani nerostly.

Tímto zázrakem Bůh ve svém milosrdenství proměnil srdce macechy. Padla na kolena a hla-

sitě prosila Pána Boha za odpuštění za to, že dosud tak krutě zacházela s nevlastní dcerou.

Obrácení hříšníka je větší zázrak než vzkříšení mrtvého. Avšak Bůh ve svém nekonečném milosrdenství působí každý den nesčíslné množství takových zázraků.

Z katechismu: Co znamená: Bůh je nejvyšš milosrdný?

Bůh je nejvyšš milosrdný, znamená: Bůh odpouští hříchy každému, kdo činí pokání.

Smiloval se po hříchu prvotném. „Tak Bůh miloval svět, že dal svého Syna jednorozeného, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.“ (Jan 3, 16.) — *Shovívá hříšněmu.* „Jakože živ jsem, praví Hospodin Bůh, nechci smrti bezbožného, aie aby se obrátil od cesty své a živ byl.“ (Ezech. 33, 11.) Hodný pán čeká, zdali strom přinese ovoce. (Luk. 13, 8.) Tak „čeká Hospodin, aby se smiloval nad vámi.“ (Is. 30, 18.) — *Odpouští kajícím'u, byť jeho hříchy byly veliké, a nesčíslné.* (Is. 1, 18.) „Vstanu a půjdu k Otci svému.“ (Luk. 15, 18.)

„BOŽE, BUĎ MILOSTIV MNĚ HŘÍŠNĚMU!“
(Luk. 18, 13.)

16. prosince

Koruna slávy.

Germana měla velikou radost, že matka se obrátila k Bohu. Tolik let již se modlila za ni a konečně Bůh její prosby vyslyšel. Od té doby

těž chování macechy bylo změněno. Nejenom ona, i všichni lidé ctili chudou služebnici Boží. Kam přišla, s radostí ji vítali. Pro mnohé lidi by taková změna byla pokušením k pyšce.

Germana však se necítila šťastnou. Čím lépe s ní zacházeli, tím více chřadla. Nechtěla to dáti na jevo a snažila se svou denní práci vykonávat jako obyčejně. Nemoc se stupňovala a Germana ulehla. Avšak i v této nemoci byla vzorem trpělivosti a tichosti. Čím více trpěla, tím radostnější byla její duše.

Prosila, aby byla zaopatřena svatými svátostmi. Potom žádala o dovolení, aby mohla v chlévě zůstat na noc, a aby ji tam nikdo nerušil. Cítila, že smrt se blíží a chtěla býti ještě jednou tam, kde Bohu sloužila tak dlouho v chudobě a nouzi.

Příštího rána přišel otec do chléva, aby se podíval, jak se daří nemocné. Viděl ji, jak leží na slámě s rukama

skříženými na prsou. Zdálo se, že spí. Přiblížil se k ní a poznal, že je mrtva. Bylo to 1. června 1601.

Spasitel náš řekl: „Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude, a každý kdo žije a ve mne věří, neumře na věky. (Jan 11, 25-26.)

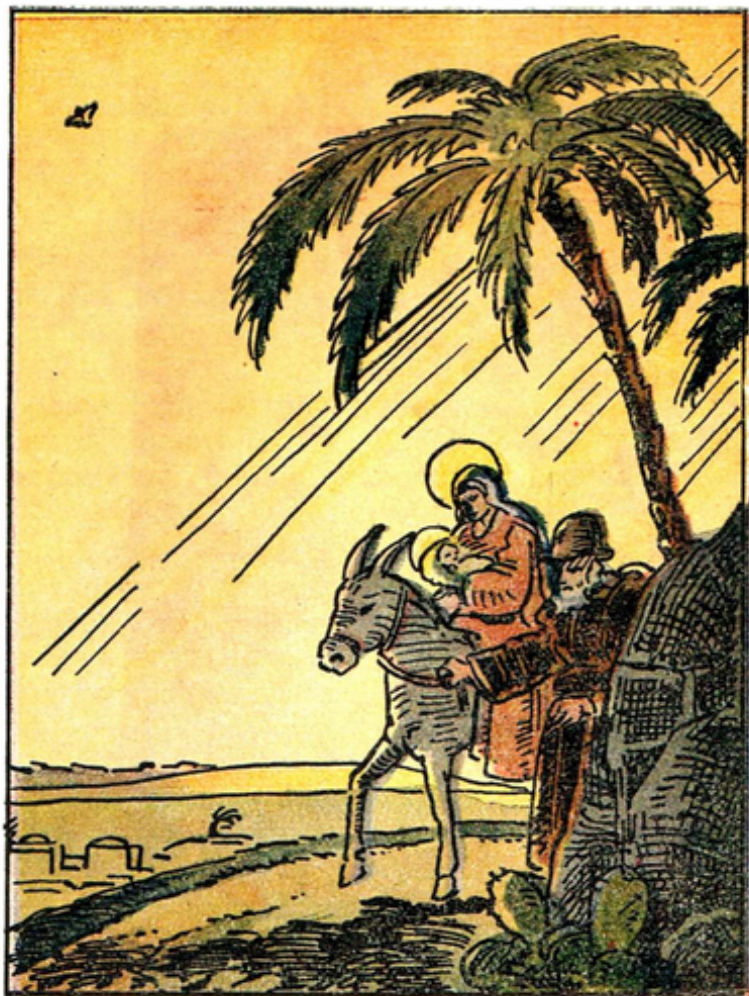
V téže noci kdy Germana zemřela, dva řeholníci z kláštera v Toulouse zabloudili v lese. Byla právě půlnoc, když se blížili k vesnici v naději, že tam naleznou přístřeší. Najednou viděli jakoby světelnou dráhu, vedoucí s nebe a na ní kráčely zástupy panen v bílých šátech. Zpívaly krásnou píseň a zastavily se u chléva. Potom se vrátily, uprostřed nich byla ozdobená dívka a zdálo se, jako by ji nesly.

Ráno se řeholníci tázali, kdo zemřel a brzy se roznesla zpráva o smrti světice. Ze všech stran přicházeli lidé, aby se podívali na zemřelou dívku. Pohledem na ni se povzbudili k následování jejích ctností.

Z katechismu: Kdo přijde do nebe?

Do nebe přijde, kdo zemře v boží milosti a nemá co trpěti za hříchy.

Pán Ježíš o nebi: že dobrý a věrný služebník vejde v radost Pána svého (Mat. 25, 21.); že je tam jakoby večere veliká, při které Pán bude sám posluhovat (Luk. 12, 37.), a že blaženost nebeská bude trvati věčně. (Jan 16, 22. — Luk. 10, 42.) „Radujte se a plesejte, neboť vaše odplata je hojná v nebesích.“ (Mat. 5, 12.)

Zur

„Ježíši — miluji — Tě!“

17. prosince

(O malém Vítku z Fontgalland jste jistě již četli. Je o něm psáno ve spisku „Životem“ č. 142. Narodil se r. 1913 a zemřel 24. ledna 1925. Zde ještě několik příkladů z jeho života.)

„Ježíši, miluji Tě“, s těmito slovy umíral Vítek. Již v nejútlejším mládí nechtěl ztratit Ježíška ze srdce.

Jednoho dne, byly mu asi 3 roky, vyváděl hodně u babičky. Babička, aby už měla pokoj, řekla: „Viš, drahoušku, že Ježíšek je v srdci hodných dětí. Avšak jakmile jsou děti neposlušné, Ježíšek je opouští a odchází z jejich srdéčka!“ Ta slova zarazila Vítku.

Večer po večerní modlitbě se tázal: „Maminko, je to pravda, co řekla babička, že milý Ježíšek, ke kterému se modlívám, který je v nebi a v malém domečku v kostele, je též v srdci malého Vítku?“ — „Ovšemže, drahoušku!“ — „A od kdy?“ — „Od tvého křtu.“ — „A v srdci malého Marečka také?“ — „Ano.“ Radostí začal Vítek tančiti a skákati. Příštího jitra, sotva se probudil, vypravoval: „Po celou noc se mi zdálo o Ježíškovi.“

Od té doby často se zarazil uprostřed hry, jídla, ba i skotačení a naslouchal, zda jest Ježíš ještě v jeho srdci.

Jednoho dne stále vyrušoval maminku. Matka pozbyla již trpělivosti a když ji Vítek žádal, aby naslouchala, zdali Ježíšek je ještě v jeho

srdci, odpověděla: „Ne, dělal jsi příliš veliký hluk. Vzbudils bratříčka svou trubkou; Ježíšek odešel z tvého srdce!“

Vít byl ohromen, odhodil daleko od sebe nešťastnou trubku a zůstal několik okamžiků jako bez sebe. Slza zaleskla se v jeho velkých očích. „Maminko, maminko, poslechni ještě jednou!“ A Vít tahal matku za rukáv. Matka sklonila hlavu a poslouchala řkouc: „Jak jsi nesnesitelný. Každou chvilku mne vyrušuješ! Ne, neslyším Ježíška, nevrací se.“

Vít, celý rozechvělý, ustoupil několik kroků dozadu, svíraje pěstičky a pravil: „A víš co, maminko? Ježíš přece se vrátil do mého srdce! Ty ho tam neslyšíš, ale já ho tam cítím!“

Vítek věděl, že člověk hříchem ztrácí milost Boží. Jednou slyšel, že svatá Blanka řekla svému synu Luďvíkovi: „Synu, víš, že tě miluji, ale raději bych tě viděla zde na místě mrtvého, než abys spáchal smrtelný hřích!“

To se Vítkovi velice líbilo, šel k matce a tázal se: „A ty, maminko, chtěla bys mne také viděti raději mrtvého, než abych spáchal smrtelný hřích?“

Matka byla překvapena a řekla bez rozvahy: „Ó ne. Já bych to nesnesla, aby můj Vítek zemřel!“ Avšak hned poznala, že tímto slovem zranila srdce dítěte; aby napravila chyby, objala své děti a řekla: „Milé děti, víte

„Až budu veliký, vynaleznu nový model aeroplánu..“
(str. 745.)

dobře, že bych i já vám totéž řekla, co svatá Blanka k svatému Ludvíkovi, raději umřítí, než spáchatí hřích, který by těžce urazil Ježíše.“

Z katechismu: Nejvzácnější dar boží. Nedá se za živa pochopiti a tím méně pověděti, jak něco ne-
skonale krásného a cenného je posvěcující milosř. Kristus Pán o ní mluvil jen v podobenství. Zejména ji přirovnával k pokladu skrytému, k perle dra-
hocenné (Mat. 13, 44. 46.) a k rouchu svatebnímu. (Mat. 22, 12.) Hned na úsvitě života jsme nabyli toho daru božího svatým křtem.

V milosti posvěcující má člověk duši čistou a nádherně krásnou. Jako je slunce viděti v rosné krů-
pěji, tak obrazí se Bůh v duši svaté: duše zvláštním způsobem podobá se Bohu. — Dobrotivý Bůh miluje všechny lidi, ale jednorozeného Syna svého mi-
luje zvláštní láskou a nejvíce (Mat. 3. 17.). Podobně svatý člověk slove „miláčkem božím“ (Řím. 1, 7.), je Bohu zvláště milý. — Host oděný rouchem sva-
tebním směl se účastniti královské hostiny. (Mat. 22, 12.) Podobně člověk v posvěcující milosti má právo na nebeskou blaženost.

18. prosince

Chybičky.

Vítek měl také svoje chybičky. Ale bojoval proti nim. Jednou se dostal do hádky s bratrem Markem, vrhl se na něho a dal mu rázný po-
liček. Ježto Marek křičel a plakal, okřikl ho slovy: „Nebreč tolik! — Dal jsem ti jen jed-
nu, poněvadž jsem před prvním sv. přijímáním. Kdy-
bych se nepřipravoval na sv. přijímání, dostal
bys dvě neb tři!“

Večer spolu s Markem se modlili večerní modlitbu; při tom také zpytovali svědomí. Vít, jsa dosti roztržitý, vzpomínal, vzpomínal, ale nemohl si na nic vzpomenouti....

Marek mu pomohl: „Rozbils mi hračku. — řekl jsi služce „vy jste hloupá“. — Odmluvils tatínkovi. — Řekls mi dvě hrubá slova. — Dals mi facku....“

Ale Vít se nedal. „Že jsem ti rozbil hračku? To jen proto, abych viděl, co je uvnitř! A říci služce, že je hloupá, je to hřích? A jestli jsem ti dal facku, bylo to jen proto, žes ji zasloužil. A tys dupal, tahals mne za vlasy a kousl jsi mě.“

Tak si zpytovali navzájem svědomí, až matka zakročila. Domodliti se a už ani slova nesměli promluvit.

Když šel ke sv. zpovědi, matka jej připravovala, vzbuzovala s ním lítost. Vypravovala mu o nebi a pekle. On však řekl: „Ne, maminko! Pro vždycky! Stačí mi vypravovati o Ježíši na kříži a o jeho mamince, jak při tom stála a plakala, nic více. Když vidím mého milého Ježíše, jak na kříži za mne trpí, jeho matku, jak pláče, to mi stačí, abych litoval svých hříchů a měl ošklivost nad nimi. Ó, já mám Ježíše a Pannu Marii tak rád!“

A kdykoliv myslel na utrpení a bolesti milého Ježíše, zaleskla se slza v jeho očích.

U první sv. zpovědi byl ve farním kostele svatého Honoria. Když se vrátil po sv. zpovědi, měl takovou radost, že hlasitě zajásal. Koupil hned svému bratru veliký koláč a každému chudému, kterého potkal na ulici, dal peníz. Řekl: „Jsem tak šťastný; chtěl bych, aby se všichni se mnou radovali.“

Z katechismu: Zpytovatí svědomí jest vážně se rozpomínati, kterých hříchů jsme se dopustili. Zvláště máme si vzpomínati: 1. kdy jsme se naposledy platně zpovídali a zdali jsme vykonali uložené pokání; — 2. jak jsme zachovali jednotlivá přikázání boží a církevní, a máme-li na sobě který hřích hlavní; — 3. jak jsme plnili povinnosti svého stavu.

Zpytuj bedlivě! Čím déle kdo nebyl u sv. zpovědi, tím větší pili má vynaložiti na zpytování svědomí. Kdyby někdo zpytoval tak povrchně a nedbale, že by proto vynechal při zpovědi některý hřích těžký, zpovídal by se neplatně.

Zpytuj každodenně! Snadno se rozpomíná před sv. zpovědí na hříchy, kdo svědomí zpytuje každodenně. Zpytování svědomí spojené s dokonalou lítostí je nejdůležitější část večerní modlitby. Ukládej se k spánku po každé tak, jako bys měl v noci umřítí. A svědomí zpytuj před sv. zpovědí po každé tak, jako by to byla tvá zpověď poslední — a budeš se dobře zpovídati a jednou šťastně umíratí.

19. prosince

Miloval Církev.

Kdo miluje Pána Ježíše, miluje také jeho Církev. Vítek ji též miloval. To se ukázalo zvláště úctou ke kněžím a láskou k Svatému Otcí.

Pozdravil každého kněze s velikou úctou. Když služka, která ho doprovázela, viděla, že smeká aspoň deset kroků před knězem, tázala se ho: „Je to tvůj představený nebo profesor?“ — „Ne, neznám ho. Ale je to kněz a proto ho tak zdravím!“

Jednoho dne byl na pobožnosti v katedrále. Viděl biskupa konajícího obřady v biskupských rouchách. Vít se tázal: „Je to více než kněz?“ A když mu vysvětlili, řekl: „Knězem chci býti, ale biskupem ne. Raději budu prostým knězem v černém rouchu. Potom půjdu daleko, všude hlásati Ježíška. A budu učit lidi, aby ho milovali. Chtěl bych býti inženýrem a knězem; dělati vynálezy, abych pomáhal, by všude milovali Pána Boha. A moje velká letadla by pracovala velice rychle a nosila by mne z jednoho konce světa na druhý!“ — „A což,

setkáš-li se s divochy, kteří tě umučí, jak umučili pátera de Foucaulda?“ — „Co na tom? Abychom přišli do nebe, musíme napřed umřít.“

Poslušnost k sv. Otcí mu byla nade všecko. Když si hrál se svými kamarády, kteří ještě nechodili na katechismus, říkával jim: „Požádejte maminku, abyste mohli jít k sv. přijímání jako já v sedmi letech. Doléhejte na ni. Řekněte, že toužíte po Ježíškovi a konečně, poněvadž to řekl papež, má to býti, musí, musí...!“

Rodiče mu slíbili, že půjde s nimi do Říma. „Není-liž pravda, že navštívíme papeže?“ říkával Vít, „a potom mu řeknu: „Svatý Otče, mám tě velice rád, protože jsi řekl dětem, aby šly k sv. přijímání již od sedmi let. Jsem tak rád, když pomyslím, že brzy přijmu Ježíška!“ — „Ale ty uvidíš Benedikta XV. a onen dekret vydal Pius X.“ — „Hm, to nic nedělá, je to vždy papež a já ho mám rád!“

Když v roce 1922 zemřel papež, přidával Vít večer ke své modlitbě jedno Zdravas „za nového papeže!“ Z novin La Croix vystříhl si každou podobiznu italských kardinálů. Navečer 6. února vracel se se zářícím obličejem ze školy: „Páter rektor přišel nám oznámit, že máme nového papeže... to jsem rád! Jmenuje se Pius XI... jako ten, co nám řekl, abychom šli k sv. přijímání od sedmi let.“ A vyhledav mezi svými papíry podobiznu kardinála Rattiho,

zvolal: „Ó, jakou má dobrou tvář! Jak se mi líbí! Až budu veliký, vynaležu nový model aeroplánu, zaletím k němu a nabídnu mu jej, aby se na něm projížděl nad Vatikánem!“

Z katechismu: Kdo jsou kromě papeže řádnými nástupci apoštolů?

Kromě papeže jsou řádnými nástupci apoštolů biskupové apoštolsky svěcení a s papežem sjednocení.

Papež a biskupové slovou dohromady „církve učící“. V úřadě pomáhají biskupům hlavně kněží svátostně vysvěcení a řádně zplnomocnění. Všichni svěcení náleží ke stavu duchovnímu (klerus). Ostatní věřící slovou dohromady stav světský nebo „církve slyšící“.

Všechny diecése na celé zemi řídí a spravuje jako nejvyšší pastýř duchovní římský papež (papa = otec). Slove tak, protože jako otec pečuje o spasení veliké rodiny katolických křesťanů. Proto máme k němu lnouti s úctou, láskou a poslušností jako děti k otci svému. Říká se mu „Svatý otec“, protože je zástupcem Krista Pána. Čestným odznakem papežovým je tiara neboli trojkoruna a klíče ve znaku; papežský prapor je barvy zlatostříbrné.

„Tam, kde strní církevě týmě.“ Papežským sídlem v Římě je palác Vatikán. Papežský úřad slove Svátá stolice, papežský vyslanec nuncius. Časem svolává papež všechny biskupy k důležité poradě na církevní sněm. Pravidelně je poradním sborem papežovým 70 kardinálů. Po smrti papežové mají kardináli právo zvoliti papeže nového. Na potřeby nejvyšší správy církevní přispívají věřící svatopeterským halířem.

„ABYS APOŠTOLSKÉHO PASTÝŘE NEJVYŠŠÍHO
A VŠECHNY ŘADY DUCHOVNÍ
VE SVATÉM NABOŽENSTVÍ ZACHOVATI RAČIL,
TĚ PROSÍME, USLYŠ NAS!“

Vít velice miloval svou pozemskou matku. Když umíral, řekl bratříčkovi. „Až já zemru, musíš mít maminku rád za dva!“

Avšak více miloval svoji matku nebeskou. Dnem i nocí nosil na krku několik medajlí jako: Škapulířovou, P. Marie Lurdské a Zázračnou medajlí. Vždy nosíval u sebe v kapse růženec — a druhý, který visel nad jeho lůžkem, brával do ruky, když ulehl ke spaní. „Růženec na den a růženec na noc“, říkával.

Jednoho dne se tázal slečny: „Kolikrát za den se modlíváte Zdrávaš k P. Marii a růženec?“ — Slečna byla překvapena takovou otázkou a odpovídala váhavě: „Nevím — snad jednou — a ty Víte?“

Vít se nepochválil, nýbrž odpověděl: „Máte pravdu, slečno, že nevíte, já též nepočítám, když se jedná o Pána Boha.“

Jednou odpoledne, když vystupoval s otcem zdviží, měl pod levou paží tlustou aktovku, napěchovanou knihami, pravou pak ruku v kapse. Otec ho káral: „Vyndej ruku z kapsy, to je nezpůsobné!“

Vít okamžitě poslechl a vytáhl ruku s růžencem, který se právě modlil.

Jednoho dne se mluvilo před dětmi o malé nemocné dívence a kdosi dodal: „Svatá Panna

měla by ji uzdraviti!“ Vít hned namítal: „Měla by, svatá Panna by měla! Takhle se mluví o Královně nebeské?“

Z katechismu: Kdo se prohřešuje proti jménu božimu?

Proti jménu božimu se prohřešuje, kdo jméno boží vyslovuje lehkomyšlně nebo ve hněvu, kdo se Bohu rouhá a kdo neuctivě mluví o svatých osobách anebo věcech.

Nevyslovuj lehkomyšlně, to jest bez náležité potřeby! Jestliže z každého slova prázdného bude člověk skládati počet v den soudu (Mat. 12, 36.), oč přísnější bude soud, je-li tím slovem zbytečně řečeným svaté jméno! — Nesmyslné zkomoleniny cizojazyčných výrazů nejsou svatá slova.

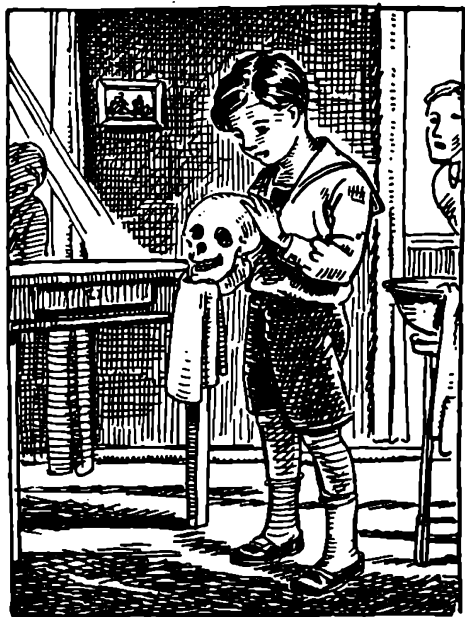
Bohu se rouhá, kdo mluví nebo píše potupně a posměšně o Bohu, o světcích aneb o svatých věcech. Kristu na kříži se rouhali velekněží a zákoníci. Rouhá se také, kdo potupně napodobuje svaté obřady. Ve Starém zákoně se rouhání trestalo smrtí. (3. Mojž. 24, 16.) Podnes je to hřích, při němžto se leckdy ukazuje „prst boží“. „Nemyslete si: Bůh nenechá se posmívati.“ (Gal. 6, 7.)

Smrt.

21. prosince

Vít se smrti nebál. Jednoho dne vzal s sebou bratra a přátele a šonali výzkumnou cestu do stodol a sklepů starého, velkého rodinného domu. Kdesi vypátral úmrlčí lebku. Nadšen svým

nálezem odnesl si ji domů, pečlivě umyl, utřel kapesníkem a postavil ji na svém psacím stolku v sále. Když ji tu učitelka spatřila, vykřikla hrůzou: „Zbláznil ses, Víte?“ — „Ne, slečno, ale vy jste blázen, že máte z toho strach!... Ať chcete nebo ne, jednoho dne budete jako ta lebka.

Slečna si stěžovala u rodičů. Vít, chtěje si uchrániti lebku pro sebe,

tiskl ji na prsa a řekl: „Blázni jsou ti, kteří nechtějí mysliti na smrt.“

Jednoho dne o prázdninách našel Vít vlaštovku vypadlou z hnízda. Zvedl ji. Byla mrtvá! S pomocí svého bratříčka uložil ji do krabice, položil na růžový list, vykopal jamku a pochoval ji ve své zahrádce. Za několik dní potom přijeli jeho bratřenci. Vít vykopal ptáka, aby jim ho ukázal a se přesvědčil, jak vypadá tělo po smrti. A k tomu ještě dodal: „Ale

vlaštovky nemají duše, kdežto my máme a ona nikdy nezemře.“

Když zemřel jeho dědeček, vyšplhal se Vít na lůžko, dotkl se a políbil toho, který už nežil, přejel rukou vlasy i vousy, jež se mu zdály studené jako led a pravil babičce: „Ale, není třeba plakati; dědeček je v nebi; je u dobrého Ježíška; smrt jest brána, kterou musíme projít, abychom tam přišli.“

Jednou, slyše kolem sebe vyprávěti o matce, která právě zemřela, zanechavši pět sirotečků, zvolal mimoděk: „Ubohá děťátka! Jak budu za ně prositi svatou Pannu, aby jim dala poznati, že jim ona zůstala, neboť ona je též jejich maminkou!“

V poslední své nemoci říkával: „Kdykoliv mě bolí srdce, příliš silně tluče a jako by se chtělo rozskočiti, říkám Ježíškovi: „Ty, který jsi v něm, utiš je! Nemám strach z ničeho, ani ze smrti ne, neboť ona je branou, která vede do nebe!“

Když bolesti se stupňovaly, naříkal: „Ach jak mě to bolí, jak trpím! — Vidíš, tři lékaři a slavná ošetřovatelka nejsou s to mi ulehčiti. Jedině Bůh je opravdovým lékařem, ale on mě nechce uzdraviti neboť mne chce pro sebe.“

Po několika dnech se mu ulehčilo. Mohl si hráti a čísti. Najednou se dostavilo nové zhoršení. „Maminko, umírám“ volal, „telefonuj rych-

le mému zpovědníku!“ Jeho otec chtěl napřed telefonovat lékaři. „Ne, tatínku“ prosil hoch, napřed mému zpovědníku a potom lékaři!“

22. prosince

Mladý kmotr.

(Bl. Magdalena Žofie Barátová narodila se 13. prosince r. 1779. Po francouzské revoluci obnovila katolické školy. Zemřela na svátek Nanebevstoupení Páně r. 1865.)

Když Magdalena Žofie se narodila, byla tak slaboučká, že hned s ní šli do kostela, aby byla pokřtěna. Jelikož neměli nikoho, kdo by šel dítěti za kmotra, vzali jedenáctiletého bratra jejího Ludvíka.

Slovo kmotr pochází z latiny a znamená kompater t. j. spoluotec. Kmotr se stává duchovním otcem dítěte a je povinen pečovat o katolickou výchovu dítěte. Proto nemůže býti kmotrem neka-

tolik nebo člověk, který odpadl od Církve, aneb který neplní svých náboženských povinností.

Ludvík se stal skutečně duchovním otcem své sestřičky a byl jí později vůdcem na cestě do nebe. Matka byla zbožná a vykládala malé Žofii o Pánu Bohu, o Ježíškovi a Panně Marii a o andělu strážci.

Dívěnka byla bystrá. Později psala: „Sotva mi bylo sedmnáct měsíců a již jsem věděla o sobě. Děkuji Bohu, že jsem Jej poznala již v kolébce!“

Od zbožné matky naučila se prvním modlitbám. Dívěnka byla veselá, ráda si hrála a dávala vtipné odpovědi, takže ji všichni měli rádi.

Toužila po Pánu Ježíši a proto se hlásila do náboženství. Avšak byla tak útlá a maličká, že při zkoušce pan kaplan se jí ani neptal a ji nepřipustil. Avšak pan farář znal mladou žačku a žádal, aby byla zkoušena. A zkouška dopadla tak dobře, že Žofie mohla k sv. přijímání. Mezi ostatními spolužačkami byla nejmenší, a když ji velebný pán vyvolal, musela vystoupiti na lavici. Právě v té době vypukla francouzská revoluce a kněží i řeholnice byli vyhnáni ze země.

Bratr Ludvík mezitím vyrostl, začal studovati bohosloví a byl vysvěcen na podjáhna. Jelikož pro svůj mladý věk nemohl býti ještě

vysvěcen na kněze. vrátil se domů a tam vyučoval v katolické škole. Také začal vyučovati svoji sestřičku s velikou horlivostí a přísností. Skoro celý den se musela učit, zatím co její družky venku si vesele hrály.

Jednoho dne bratr prohlásil, že musí odcestovati na čtrnáct dní. Jaká to radost pro dívčenko, že si smí zase jednou zahrát s ostatními dětmi. A k tomu ještě bylo vinobraní. Avšak po třech dnech

bratr se vrátil a — Žofii nenalezl u knih. Jaká to bolest pro něho; měl důvěru, že se bude učit a ona — raději si hrála. Maminka hned pro ni spěchala do vinice, aby ji zavolala. Žofie byla celá nešťastná, začala plakati a hrozny, které natrhala, vypadly jí z koše na zem. Smutná se vrátila do své světničky a naříkala: „Proč po každé radosti přichází hořkost?“

Ponenáhlu však se jí zalíbily knihy a brzy se učila i latině, řečtině a matematice. Ačkoliv

uměla mnohem více než ostatní dívky, přece nezpyšněla a nosívala starý národní kroj, jak jej mívaly dívky na venkově. Jen jednou, když přítelky se jí posmívaly, oblékla si „panské“ šaty, ano se i trochu pudrovala. Avšak když to její zpovědník zpozoroval a ji za to pokáral, vrátila se ke svým venkovským šatům.

Z katechismu: K čemu jsou kmotrové pokřtěným?

Kmotrové jsou pokřtěným k tomu, aby jim pomáhali plnit křestní slib.

Kmotr anebo kmotra — skládá křestní slib za novorozené dítě a je spolu s rodiči jakoby duchovním otcem anebo matkou pokřtěného. Proto s ním nemůže vstoupiti v manželství. Jsou spolu povinni pečovati o katolickou výchovu dítěte, zvláště když by osířelo nebo rodiče o tu výchovu nedbali. Proto smí býti kmotrem jen řádný křesťan katolický, a to věkem dospělejší. Rodiče sami svému dítěti kmotry býti nemohou.

Bůh volá.

23. prosince

Za francouzské revoluce odešel Ludvík do Paříže. Doufal, že se tam spíše může ukrýti než na venkově. Avšak dřívější jeho spolužák ho prozradil a tak byl v květnu 1793 od revolucionářů zatčen. Zpráva o tom tak poděsila matku, že se stala záдумčivou a nechtěla nic jísti. Žofie se snažila ji rozveseliti, avšak všecko bylo nadarmo, až užila lsti. Uvařila, co matka nejraději jedla, a když matka se jídla ani nedotkla,

Žofie také nic nejedla. „Co je ti, dítě“ tázala se matka, „jsi nemocná?“ — „Ne, avšak nebudu nic jísti, pokud ty nebudeš jísti, tak alespoň společně zemřeme.“ Matka se vzpamatovala a bylo dobře.

Potom obě začaly se modliti k bož. Srdci Páně za Ludvíka. Zatím Ludvík úpěl v žaláři. Jeho soudruhové byli jeden za druhým odvedeni k popravě; na něho však jako by byli zapoměli. Později se teprve dověděl příčinu. Bývalý učitel Ludvíkův byl k tomu určen, aby každý den opsal seznamv těch, kteří mají býti popraveni. Když na listině našel jméno Barat, vynechal je a zase byl Ludvík zachráněn. Když Robespierre byl sesazen z vlády, Ludvík byl propuštěn a přišel domů. To byla radost pro matku a sestru!

Ludvík se vrátil do Paříže a vzal sestru s sebou. Byl teď ještě přísnější než dříve. K tomu trpěli chudobu, takže někdy neměli k obědu více než kousek suchého chleba. Pán Bůh vzal Žofii do tak přísné školy, protože chtěl z ní vychovati něco velikého. Pomalu si zvykala na oběti; ano tyto oběti jí již ani nestačily. Začala milovati kříž tak, že přidávala ještě dobrovolné oběti. Postila se, spala na podlaze, bičovala se. Když později jedna ze společnic se divila, s jakou vlídností Žofie snášela všechny nesnáze a protivenství, odpověděla: „Pohané přinášeli tak veliké oběti ze ctižádosti,

a já bych neměla s radostí nésti kříž pro Boha. Pána našeho?"

Do Paříže se vrátil z vyhnanství kněz P. Varin. Ten chtěl založiti řád k výchově dívek. K tomu mu poslal Bůh Žofii jako pomocnici. Založila řád nejsv. Srdce Páně (Sacré Coeur). Při její smrti měl řád již 3500 členů.

Příroda.

24. prosince

Žofie milovala nejen děti, a všechny lidi. nýbrž i všecko, co Pán Bůh stvořil. Milovala stromy a květiny, slunce a hvězdy, avšak nejvíce zvířátka. To zvířátka sama vycítila.

Jednou se modlily Sestřičky v kostele a když řekly slova „Chvalte zvířata Hospodina“ přišla ovečka do kostela a hledala světici. Když ji uviděla, lehla si jí k nohám.

Když cestovala po Itálii, aby navštívila kláštery, které založila, potkala malého pastevce. Privil, že by rád šel na mši svatou, ale že nemůže opustiti svoje stádo. „Tak já budu pastýřem“ řekla Žofie, vzala mu pastýřskou hůl a chlapec spěchal do kostela. A ona byla šťastna, že mu tak pomohla ke mši svaté!

V jednom z římských klášterů měli velikého psa. Dával dobrý pozor a na každého přichozícího strašně štěkal. Když přišla Žofie, byl tichý jako ovečka. Jednou bylo se jí přestěhovati do jiného domu v Římě. Bylo to daleko. Avšak pes

se dal každý den na cestu, šel ulicemi velkoměsta, až do druhého domu, po schodech nahoru a tam u dveří trpělivě čekal, až mu někdo otevřel. Matka Žofie jej pohladila a dala mu nějaké sousto a milý pes spokojeně se vrátil domů.

Tam byla také kočka. Brzy i ona vycítila, že Žofie je dobrá. Proto přinesla svoje mláďata, aby světice též o ně pečovala. Když jednou Žofie odešla z domu na nějaký čas, zmizela i kočka se svými koťaty. Nikdo nevěděl, kde jsou. Avšak když po několika dnech světice se vrátila, zase kočka přinesla svoje mladé do světnice.

Z katechismu: K živé přírodě chová se hodný věřící ušlechtilé: zachází šetrně s rostlinami, soucitně se zvířaty: ošetřuje, netýrá, zbytečně nezabíjí. Zvíře cítí jako ty, nedělej mu trampoty! Je hříšeno zvířata bez potřeby trápit nebo zabíjet i. „Vš zbožný o potřebách dobytka svého, ale srdce bezbožných je ukrutné.“ (Přisl. 12, 10.)

25. prosince

Vánoce.

V Betlémě se narodil Ježíšek, aby všechny lidi učinil dítkami Božími. Proto zpívali andělé: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Proto je u křesťanů o svátcích vánočních tak veliká radost.

Víte děti, zač máte Ježíškovi děkovati? — Chci vám něco vypravovati o pohanských dětech.

Když v zemi židovské vládl bezbožný Achaab, udělali židé, kteří odpadli k pohanství, modlu

z kovu v podobě člověka, avšak hlava byla jako hlava býka. Tato socha byla uvnitř dutá a dala se rozžhavit. A když byla rozžhavena, přinášely matky svá nemluvňátka a položily je modle do náručí, takže děti za živa shořely. Aby neslyšeli bolestného křiku a pláče dětí, dělali různými hudebními nástroji děsný hluk. Tak se konaly tehdy pohanské bohoslužby.

Víte, kde je Čína? Tam v roce 1867 konal mladý hrabě cestu. Bylo k večeru, když se přiblížil k prvnímu čínskému městu. Vypravuje: „Najednou jsme viděli asi tři kroky od sebe u špinavé cesty, která jde vedle městské zdi, v trávě košíček, zašitý tenkou látkou. Něco se hýbalo v něm. Zvědavě jsme látku odtrhli a našli tam děťátko, celé nahé, zimou zkřehlé, asi jeden den staré. Když zahlédlo světlo, začalo bolestně plakati. Brzy jsme slyšeli stejný dětský pláč z blízkého křoví. Leželo tam jiné děcko umírající. To bylo bez pochyby hozeno přes zeď, neboť mělo na tělíčku pohmožděniny a rány. U téže cesty jsme našli ve vzdálenosti pěti set kroků neméně než sedm umírajících dětí. Některé byly malomocné, jiné zmrzlé, jiné měly velikou ránu v boku. Sedm dětí za méně než čtvrt hodiny! — Odložiti děti je ve velké čínské říši zvykem a bezcitné matky se nad tím ani v nejmenším nezarmucují.“ Missionář, který dlouhý čas žil v Číně vypravoval r. 1872 na kázání v Paříži: „Jednou jsem šel polem a vidím celé hejno havranů. Šel jsem se

podívatí, co tam mají. Bože, — čeho jsem se obával, to tam vskutku bylo. Dvě děťátka odhozená, jejich tělíčka havrany již rozklovaná.

*

Druhého dne jsem právě ukončil mši svatou, když přišel můj katechista a řekl: „Otče, je zde děvčátko, tomu dala matka jedu. Musí brzy umřítí, pojd' rychle je pokřtítí.“ Pospíšil jsem si a právě když jsem byl se křtem hotov, dítko zemřelo před očima pohanské matky, která neuronila ani slzy pro své umírající dítě.“

Milé děti! Víte, že tisíce a tisíce katolických dětí na celém světě pomáhají obětmi a modlitbami pohanským dětem v „Dile sv. dětství Ježíšova“. Přečtěte si brožurku „Děť, pro vás!“ (Životem č. 125) a přistupte také k tomuto dílu. Tak prokážete Ježíškovi vděčnost za to, že vás vykoupil.

26. prosince

Z lásky k Ježíškovi.

Ježíšek to byl, který dal dobrým lidem vnuknutí, aby se starali o ubohé dítky, které nemají již rodičů. Před třemi sty lety bylo v Paříži mnoho rodičů tak nesevdomitých, že svoje malé děti odložili na ulici, neb před dveře domů a více se o ně nestarali. Policie sbírala tyto děti a odevzdávala jisté ženě, aby o ně pečovala. Žena ta však byla lakomá, nechala děti hladem umřítí nebo prodala jiným lidem, a ti užívali dětí k žebrání a ke krádeži.

Jednou byl sv. Vincenc z Pauly v noci volán k nemocnému. Najednou slyšel křik, šel rychle tam, aby pomohl. A co viděl? Jedna žena nařikala a běžela za jinou ženou, která utíkala s dítětem v náručí. Vincenc se tázal, proč pláče. Žena se přiznala, že před několika dny pro chudobu odevzdala svoje dítě oné ženě; mezitím však se dověděla, jak ona žena děti

trápí a mučí a proto žádala, aby jí bylo dítě vráceno; jelikož však nemá peněz a nemůže nic zaplatiti, nechce žena dítě vrátiti.

Světec tehdy po prvé se dověděl o zločinech lakomé ženy. Šel před svatostánek a modlil se k Pánu Bohu, aby mu ukázal, co by mohl učiniti pro ubohé sirotky.

A co učinil? Povzbudil několik zámožných žen, aby obětovaly své šperky a za utržené peníze pečovaly o ubohé sirotky. Učinily tak.

Avšak za nějakou dobu vypukla válka a mnohé z těchto paní ztratily celý svůj majetek. Proto chtěly upustiti od své šlechetné práce. Řekly světci, že se o sirotky už starati nemohou. To sv. Vincence velice bolelo, i promluvil k shromážděným ženám a řekl na konec: „Hleďte, život těla i duše těchto ubohých sirotků je ve vašich rukou. Nebudete-li o ně pečovati, jistě zahynou na těle i na duši.“

Zatím co mluvil, otevřely se dveře vedlejší kaple. Tam stáli ubozí sirotci a s pozdviženými ručkama prosily, aby z lásky k Ježíškovi se smilovaly nad nimi.

Dobré ženy plakaly a slíbily, že chtějí raději samy trpěti hladem, než aby opustily ubohé sirotky. A tak učinily.

Z katechismu: Lidé potřební čekají na bliženskou naši lásku nejvíce. Jsou blízko nás, jen oči otevřít! Ejhle, Lazar žebrák! Chudáci vyhořeli. Osířelo dítě. Nemocný se trápí. Dušičky prosí. Syn marnotratný se zpustil. Co bude z té aneb oné duše, nenajde-li „člověka“, jenž by jí pomohl! (Jan 5, 7.) Denně možno a žádoucně bližnímu lásku prokazovati skutkem.

Kterými skutky zvláště prokazujeme bližnímu lásku?

Zvláště prokazujeme bližnímu lásku skutky milosrdnými.

V Písmě svatém se doporučují zejména milosrdné skutky tělesné: hladové krmiti, žizňivé napájeti, pocestné do domu přijímati, nahé odívat, nemocné navštěvovati, zajaté osvobozovati, mrtvé pochovávat.

Ve spolku a v řádě. Účelněji a snáze lze konati skutky milosrdné v dobročinném spolku, jako je třeba spolek sv. Vincence a sdružení charity neboli milosrdné lásky k bližnímu. — Zcela zasvěcují se službě milosrdenství řeholníci v řádech: Milosrdní bratři, Milosrdné sestry; vyučují v opatrovnách a školách, pečují o sirotky, nemocné a ne-duživé. Na jejich zásluze má podíl, kdo milodarem dílo jejich podporuje.

Ježíšek v nebezpečí.

27. prosince

Když se Ježíšek narodil, vládl v zemi židovské král Herodes. Jeho žena byla Mariamma z rodu Makabejského. Herodovi pomohli pohanští Římané k vládě. Měl strach, aby někdo jiný nechtěl vládnouti, proto dal bratra své ženy utopiti, svého strýce Josefa a své nejlepší přátele dal usmrtiti. Ano, nešetřil ani ženy a matky a dokonce ani svých dvou synů.

Jeho třetí syn Antipater se rozhodl, že ukrutného otce otráví jedem. Když se to dověděl Herodes, dal jej uvězniti.

Právě v té době přišli mudrci od východu a tázali se, kde je novorozený král židovský. Herodes se velice polekal a bál se, že tento nový král jej shodí s trůnu. Lidé v Jerusalemě se také polekali, neboť věděli, že ukrutný král jistě zase spáchá nové vraždy. A tak se též stalo. Herodes řekl mudrcům, aby mu oznámili, až naleznou nového krále. A když mudrci nepřicházeli, dal Herodes v Betlémě a okolí povraždití všechny chlapečky.

Avšak Ježíška nezavraždil. Neboť Anděl Boží poručil sv. Josefovi, aby utekl s Dítětem a matkou jeho do Egypta. Cesta trvala čtyřicet hodin. V Egyptě bydlelo hodně židů, zvláště ve hlavním městě Heliopoli.

Jak dlouho tam svatá rodina zůstala, nestojí v Písmě svatém. Učenci vypočítalí že asi dva neb tři roky.

Zatím co tam žili, Pán Bůh ukrutného Heroda potrestal. Upadl do ošklivé nemoci. Cítil ve svém těle jako bořící oheň trápila ho neuhasitelná žízeň. Jeho tělo začalo hnítí za živa: byl celý pokryt ošklivými vředy, v nichž se hemžili červi. Jeho bolesti byly tak veliké, že chtěl spáchatí sebevraždu.

Jeho syn Antipater řekl v žaláři: „Těším se, že otec umře!“ Herodes se to dozvěděl a dal syna zardousiti. Když však viděl, že sám umírá a věděl, že židé se budou z jeho smrti radovati, dal před smrtí uvězniti a popravití nejvznešenější z lidu, aby tak židé přece při jeho smrti měli bolest.

Když umřel, svatá rodina se vrátila do Nazareta a tam Ježíšek žil až do třicátého roku svého věku.

28. prosince

Bůh je spravedlivý.

Svatí učitelé církevní pravi, že pronásledováním Ježíška začalo pronásledování svaté Církev Boží. Avšak jako Herodes nemohl

zavraždití Ježíška, tak též ti, kteří pronásledovali Církev, nemohli jí zničit. A jako Heroda, tak též stihl trest Boží i ostatní pronásledovatele Církve už na tomto světě.

Zvlášť ukrutné bylo pronásledování v letech 303—313 v říši římské. Vládli tehdy císaři: Dioklecián, Maksimián, Galerius, Maksimián Herkules, Maksimin a Maksencius. Všichni zemřeli bídou smrtí.

První, kterého stihla spravedlnost Boží, byl Dioklecián. Propadl nemoci, která trvala rok a potom se zbláznil. Konečně byl donucen, aby se vzdal trůnu. Učinil tak, ale při tom plakal jako dítě. Ve veřejné schůzi před celým vojskem musel s hanbou odložit císařský purpur.

Avšak nebyl to ještě poslední trest. Jeho manželka Priska a jeho dcera, byly zbaveny majetku a služebnictva, byly vyhnány do vyhnanství na poušť a konečně popraveny. Jejich těla byla hozena do moře.

K tomu přišla ještě potupa jeho před smrtí. Císař Konstantin nařídil, aby všechny obrazy a sochy jeho byly zničeny. Nad tím se Dioklecián tak mrzel, že ani nespal, ani ničeho nepožíval, jenom plakal a naříkal. A tak zemřel r. 312.

Ještě ukrutněji pronásledoval Církev Maksimián Galerius. A hrozný trest Boží jej stihl. V osmnáctém roku své vlády onemocněl těžce. Ukázal se vřed na jeho těle, který se rozšíro-

val víc a více. Lékaři jej řezali a ránu léčili, avšak nadarmo.

Začali novou léčbou, avšak se stejným výsledkem. Rakovina se šířila dál a dál. Ze všech stran byli povoláni nejopatrnější lékaři, avšak jejich práce byla marná. Čím více se léčil, tím horší byla nemoc. Zápach rakoviny se rozšířil celým císařským palácem a nikdo už ani nemohl vydržeti v blízkosti nemocného.

Konečně císař uznal, že hřešil proti Bohu. Ve svých bolestech občas volal, že chce obnovit chrám Boží a že chce dostiučiniti za své hříchy. Dal rozkaz, aby už křesťané nebyli pronásledováni. Dovolil jim stavěti chrámy a žádal je, aby se modlili za blaho císaře a státu.

29. prosince

Bůh je spravedlivý.

Třetí císař, Maksimián Herkules byl první, který pronásledoval Církev, první také zahynul. Byl nucen, aby se vzdal císařského trůnu. Jeho syn jej zase povýšil na trůn, avšak sláva jeho netrvala dlouho. Měl totiž v úmyslu zavraždit svého zetě Konstantina. Konstantin se o tom dověděl a dal jej popraviti provazem.

Tak zůstali z nepřátel Božích ještě dva: Maksimin a Maksencius.

Maksimín se pustil do války. Válku prohrál a ztratil celé své vojsko. Dal se se svou rodinou na útěk. Avšak nepřítel jej pronásledoval. Když

viděl, že není naděje na záchranu, chtěl se otrávit jedem. Před tím však si poručil velikou hostinu. A právě tím, že žaludek byl naplněn, jed nemohl působiti a tak Maksimin neumřel, nýbrž onemocněl a dlouho se trápil. Trpěl žaludečnými bolestmi, které ho přivedly až k šílenství, takže někdy jedl hlínu. Udeřil hlavou tak o zeď, že oslepl. Když tělesně neviděl, viděl duševně Boha, jak jej soudí. Křičel, jakoby jej natáhli na skřípec a ujišťoval, že ne on, nýbrž jiní mučili křesťany. Konečně však se přiznal ke svým zločinům a prosil Krista o milosrdenství.

Jeho soudruh v zločinech, Maksencius, zemřel ještě dříve. V boji proti Konstantinovi byl poražen a na útěku padl do řeky a utopil se.

Tak spravedlnost Boží již na tomto světě stihla pronásledovatele věřících. Avšak křesťané, kteří od nich byli umučeni, sice trpěli v tomto životě mnoho, ale jejich bolesti byly proměněny v radosti věčné.

Nenávist proti hříchu.

30. prosince

(Bl. Maria Magdalena Postelová narodila se 28. listopadu 1756 v Barfleuru v severní Francii. Při křtu dostala jméno Julie. Její otec byl sedlák. Za francouzské revoluce mnohým lidem přinesla Svátost oltární. Po revoluci obnovila katolické školy. Zemřela 16. července 1846.)

Když dívku vzala matka po prvé do kostela, byla její radost tak veliká, že v kostele

vyváděla a matku rušila v pobožnosti. Matka ji pokárala: „To nesmíš. Tím urážíš Pána Boha, a kdo hřeší, toho Pán Bůh nemá rád!“ To působilo na dítě tak hlubokým dojmem, že po celý život nenáviděla hříchu a snažila se, aby mu zabránila.

Jednou byla hrozná bouře; blesk za bleskem jakoby roztrhával oblaky a hromy rachotily. Julie měla tehdy pět let. Zatím co ostatní se báli a hrůzou chvěli, dívka byla jako bez sebe radostí. Matka se jí tázala: „Jak se můžeš radovati, když všichni se třesou?“ — Odpověděla: „Raduji se, protože lidé při bouři Boha méně urážejí. Bezbožní lidé jistě teď se

Bohu nerouhají. Já bych si přála, aby se stále blýskalo a hřmělo.“

Když chodila do školy, slyšela, že dva vojáci chtějí v blízkosti školy provést souboj

proti sobě. Sotva se o tom dověděla, prosila ostatní děti, aby se modlily za ony nešťastníky. Potom vzala kříž do ruky a klekla mezi nepřátele. Ti byli tak překvapeni, že odhodili zbraně a smířili se. Celá vesnice se z toho těšila a všichni chválili Marii, že tak učinila.

Když otec jednoho z vojáků přišel jí poděkovati, odpověděla pokorně: „Díky nepatří mně, nýbrž Bohu!“

„Trestám tělo své.“

31. prosince.

(1. Kor. 9, 27.)

Jednoho dne slyšela Julie, že někteří řeholníci večer požívají jenom dvě unce chleba a trochu vody. Chtěla je následovati. Udělala si z dvou škeblí váhy a odvážíla si dvě unce chleba. Polekala se, jak je to málo, avšak zůstala pevná a večer jídala jen dvě unce chleba. Ačkoliv se se svým postem tajila, lidé se to dověděli a říkali: „Postem nikdo nezemře; to vidíme na Julii Postelové.“

Nastala doba drahoty. Děti dostávaly často k obědu jen chudou polévku, v níž plovalo několik kousků chleba. Po obědě otec se tázal děti, jestli se již nasytily; ostatní odpověděli: „Kdyby ještě něco bylo, rády bychom ještě něco snědly.“ Avšak Julie odpověděla: „Děkuji, tatínku, více už nepotřebuji.“

Postem a sebezapíráním získala si Julie velikou moc duše nad tělem. Proto se jí brzy po-

dařilo přemoci i svoje chyby a náklonnosti: že v radosti nebyla rozpustilá a v zármutku nebyla sklíčená.

Později se věnovala Julie výchově dětí a skutkům apoštolským. Když jednou domlouvala ženě, že nebyla u velikonoční sv. přijímání, osoba se omlouvala: „Nemám šatů, abych se mohla ukázati v kostele.“ Ihned jí Julie darovala své jediné sváteční šaty. Pracovala i v noci pro chudé.

Ačkoliv tolik se postila a tolik pracovala, dožila se devadesáti let.

Z katechismu: „Postiti se“ znamená: odepřít si některý pokrm anebo značnější část denní potravy. Už přikázání v ráji bylo postní. Mojžíš, Eliáš a Kristus Pán se postili 40 dní a nocí.

Užitky postu. „Nařídte svatý půst!“ vybízel prorok za dnů božeho navštívení. (Joel 1, 14.) Jako skutek kajicný usmiřuje půst Boha a zhlazuje časné tresty boží. Krotí zlé žádosti a povznáší mysl k Bohu. „Trestám tělo své a podrobuji v službu“, napsal o sobě sv. Pavel. (1. Kor. 9, 27.) Jsou zlí duchové, kteří ze srdce „nevyjdou, leč modlitbou a postem.“ (Marek 9, 28.) Jak užitečný byl půst Danielovi a jeho třem druhům na dvoře královském! (Dan. 1, 15.) „Ze mnoha jídel bývá nemoc, ale člověk zdrželivý život si prodlužuje.“ (Sir. 37, 33. 34.)

Proč jest užitečno se postiti?

Jest užitečno se postiti, protože postem činíme pokání za hříchy, učíme se přemáhati a prospíváme svému zdraví.